Ta-Na-Si
Media & Document Repository
INDEPENDENT MEDIA ARCHIVE

People like you and me

Episode 8: Address to Responsibility — “This is not an April Fools’ joke”.

Multilingual summary · 39 languages · ta-na-si.eu

Based on an audio recording by Raven D. Pond and Keylam Folker · Written, translated and produced by Keylam Folker with Claude AI

Compiled on 1 April 2026

Languages

- **English** English
- **German** Deutsch
- **French** Français
- **Italian** Italiano
- **Spanish** Español
- **Portuguese** Português
- **Dutch** Nederlands
- **Russian** Русский
- **Ukrainian** Українська
- **Polish** Polski
- **Greek** Ελληνικά
- **Swedish** Svenska
- **Danish** Dansk
- **Norwegian** Norsk
- **Turkish** Türkçe
- **Chinese** 中文
- **Hindi** हिन्दी
- **Arabic** العربية
- **Indonesian / Malay** Bahasa Indonesia
- **Japanese** 日本語
- **Vietnamese** Tiếng Việt
- **Korean** 한국어
- **Filipino / Tagalog** Filipino
- **Belarusian** Беларуская
- **Czech** Čeština
- **Slovak** Slovenčina
- **Hungarian** Magyar
- **Romanian** Română
- **Bulgarian** Български
- **Croatian** Hrvatski
- **Slovenian** Slovenščina
- **Finnish** Suomi
- **Bengali** বাংলা
- **Urdu** اردو
- **Persian** فارسی
- **Swahili** Kiswahili
- **Thai** ไทย
- **Icelandic** Íslenska
- **Irish** Gaeilge

● very reliable ● solid, with caution ● trickier / smaller language

English English

“People like you and me” · Episode 8: Address to Responsibility — “This is not an April Fools’ joke”.

AI-assisted multilingual edition

> About this document. This episode has two clearly separate parts. The first part is the spoken conversation between Raven and Keylam — their own words, their own voice. The second part is a historical educational film, Don't Be a Sucker (U.S. War Department, 1945, public domain), which they include in the episode. The two are summarised separately below so it is always clear what comes from Ta-Na-Si and what comes from the 1945 film. Sarcasm is used by Raven and Keylam as a deliberate means of communication; this summary keeps that voice rather than smoothing it away.

Part One — The conversation (Raven & Keylam)

Opening — what we actually want

Raven and Keylam open the channel the way they always do, with their names and a plain statement of what they care about. The basic things, they say, are simple: a good living and a good future for the kids. That is all. Everything people are pushed to fight against, all the manufactured opinions, can only build a war — never a well-being. So the question they want to look at is how to look honestly at the things that belong to us, and where responsibility actually sits.

The bloody jobs and the holy war

They turn the sarcasm on at once. There are the "bloody jobs" for a government that has other interests and burns off whatever it doesn't want. And you are supposed to cheer — yee-haw, a good job — and fire up the next "Christian barbecue," because now, they say, we are in a big holy war against the bad Republican. No: it is a Republican who says we must have the holy war, out of reasons, because "we are the better ones, the master race." The master Republicans. So everybody has to go there and kill the "damn whatevers," all of them, don't miss any. Shoot first, ask later; and when they don't answer, they were obviously the enemy. The point underneath the joke is the machinery of dehumanising people before killing them.

The Bill of Rights they are eating up

They hold this against the Bill of Rights — the freedom of religion that everybody is supposed to have, to practice or not practice any faith. But when the people are dead, who answered their request? Is killing the way you practice a religion? When a sitting president pronounces such things, Raven says, in the old country that was called unconstitutional. So what now — "Make America great again" as the great inquisitor of the world? Where is that written in the Bill of Rights — the new one? Or is it more "pay the bill for some rights you never had"? The bill without rights. Pay your taxes and fees and whatever you get, money or not — and if you can't pay, homelessness is "so nice" too.

And liberty? Liberty is only for a minority of people. They play the word apart — liberty, "leverty," can you eat it? Yes, you can eat the liberty, eat it up — that's the program. Eat up everybody's liberty and take everything for good.

Send your kids — or save the trip

The sharpest stretch of sarcasm: send your kids into the bloody dirty war; never mind whether you have kids, just make new ones and send them. And then comes the cheap flag from the Walmart bag to hang on the front door — you don't have to feed anyone for that. You're a big patriot, you blow off your kids; you can even have it cheaper. Why send them all the way to Iran? Buy a hand grenade and blow up your kids yourself in the front yard — more effective, more efficient. It helps the president even more, no need to train the lad as a soldier. They reach the harshest historical comparison deliberately to name what they see — invoking Hitler, Mein Kampf, "Adolf Trump," "Donald Hitler," "the grandson of Mr. Shicklgruber" — using exaggeration to ask why almost no one objects. Elon, they note, isn't around to give him that idea; he had another job, in Memphis.

The Constitution as "old stuff"

If unconstitutional no longer counts, then we have a "United Snacks of America". More than enough snacks — so we don't need the stinking Constitution. It's predated, made 250 years ago, and they want to step back not 250 but 500 years to the big Christian barbecue of the Middle Ages — which wasn't even written there. You can put people in the fire and no police comes to say you don't burn your own neighbours. The "big men" get to own the women and the children, and ordinary people get blamed for killing their own families — while that, supposedly, is only the president's right. That is unfair. We are in a republic, in equality. So shall we better kill our own people ourselves? Then give everybody the title of president, and it's fixed — because do we even need a president to kill our own people? Not so much. You can do it more "effectively" in the front yard.

But where is the fun? You can't watch your own kids blown apart and spread on the lawn — green grass with the red of it, "a nice contrast." The grotesque image is the point: this is what the cheering actually means.

Nature, rights, and a president out of bounds

They turn to the nature-given rights named in the Constitution, which "start to make sense" precisely when a president behaves this way. Then it is a shame to have an unconstitutional president — and we voted for him; we sure did. So what do we do? They glance at his man "Pete" — the smart aleck — and at the idea that when existing law enforcement doesn't serve them, they simply rewrite it another way and call it fine. How constitutional is that? Maybe there's another constitution, for special rights — a first-class American constitution, and a second, third, fortieth class. Like a caste system, stamps on the forehead. Equality is "mean": it's equal who you are, nobody cares — so it's only a question of interpretation, and that way you can cheat everybody. "United Snakes of America."

Where are the American patriots?

They keep returning to one question: where are the American patriots, the people of that Liberty America proclaimed 250 years ago? Disintegrated, evaporated? "They live in Russia," one jokes. Some Americans do speak up — a bit of yelling that it isn't fine — but is there any real influence? They glance sarcastically at "Camila" as the supposed better option, the former border czar, and at the "two presidents": the small one and the big one. The "small Trump" is Little Trump — a comedian and entertainer, a person of short stature, who steps into the role of Donald Trump and mirrors his behaviour with great precision, so that people can see clearly what is actually going on. He may well have put that controversy on display — but the hosts' worry is that people don't grasp the message he is showing them; they take nothing out of it. And then there is the big Trump, Donald Trump himself: did he do anything for the people, or only for his own good? By the very phrases he uses, everybody should feel how hollow they are. Because what you get out of all of it is a nasty life: no future, fewer kids, because they get bombed off.

What are we here for?

So what are we here for? To be born and then to die, and in between — nothing? That makes no sense. For that you need no president and no government: when the babies come out and are slammed down dead, the "problem" is solved. So you don't need any government, not even of the United States. And how "united" is it, really? Not much — they do nasty things, do nothing, and then sneak away. Nobody in law enforcement, in investigation, cares for anybody. They ask, with heavy sarcasm, what the American community is even good for — playing internet games, silly debates about how many sexes there are — and say there aren't enough drugs to stand that bullshit; maybe call China for "the next corona stuff." But the real question stays: where is the responsibility and the standing of the real Americans? Effectively, not to be seen. Many people say a little something they don't even have to say, and then they're fine with it — "I said something, let it go." We once fought an independence war to avoid exactly this, and now we step back 500 years to a holy war.

Is it the Bible or Mein Kampf?

The century starts with a 2000, not a 1500 — it is 2026. So this is the time for the next Jesus Christ, or "Donald Christ," who could surely stretch himself to it and do a worse job, because he's so silly he can't even count a percentage. How can anyone believe they're fighting through "the word of the good Lord" — meaning Jesus, whom he never understood, since Jesus said we had better love each other, not kill each other? Something is awfully wrong. So the question: is it the Bible he holds in his hand, or Mein Kampf? "Adolf Trump," "Donald Hitler" — both, some of those. The grandson of "Mr. Shicklgruber," with a blonde-coloured head that didn't fit the bill — adopted, tell that to the registry office. The system itself, they say, looks awfully like what Hitler did back in Germany, proceeding here while everybody goes along and does nothing against it. Not the SA this time, but ICE — and a lot of institutions running a big violent job. "Your brand name is good," to sell it new.

No security, no respect — and the responsibility we carry

When you look at what the Bill of Rights guarantees, they say, you no longer find any of it: no security for everyone, no respect for the human being. And nobody gets the idea. What are rights for, if not to use? You have a car to drive, a house to live in — but a house you don't live in makes no sense. So stop being ignorant of the responsibility. We carry that responsibility, for sure, because we voted for the thing — but voting does not mean we now have to endure it. We have a kind of veto. We can say: damn president, whoever you are, we don't want to kill our people worldwide or break the world economy to hell. That is not our business. When you destroy everything outside America, what comes back? Bad blood — because people love you only as far as you are dead. What a reputation to live with. Natural human beings don't go that way; they are not proud of it.

Everybody is an immigrant

Taken straight: in America everybody is an immigrant, one way or another, except the Native Americans who were there before. Everybody else came after. And now you say only "the Americans" are the real ones? For 250 years there was an independent United States, by the permission of "liberty and justice for all," "one nation indivisible" — and they don't give a damn about it. So liberty, stinking liberty, who needs it? Everybody needs it — to build a life without retaliation or restriction. No amount of drugs lets you pretend otherwise. The right to happiness and well-being — the president says we don't need it, so we drop it? What are we, cheap goods? Those silly ideas only ever produced world wars. And our kids fight it while we sit at home and get a flag when they don't come back. And now there are atomic, chemical, biological weapons, plenty of drones — "to feel comfortable," supposedly. The way everybody handles things is simply insane.

A country that was a basis to build

We stand in a country that was once a basis for people to build their own ideas, small or large, and to influence the development of the human race and of the country itself. And now, "it's all over, it's all fine," and the people of the world still come here — from where the immigrants come, not from the Moon or Mars — to leave tyranny behind, only to find it here today. That is the first thing the "Christian barbecue" started. Now there's a holy war. The Middle Ages were a developing time compared to this; who is stupid enough to say "let's do the Middle Ages again"? When people start to learn what dictatorships always did — and still do — by starting small and widening out: for 70 years it has been going on; Israel is committing genocide in Gaza, and it has widened and spread worldwide, the logic of "we don't need those people, cut them off and watch what they do."

In a republic, the people keep watch

Why vote for a government you then don't care about? In a republic, the people keep watch on what the government does — that is the whole point. These days people give a damn: "I voted for one," and then never look at what is done with the power they handed over. They wonder why people are so lost in daydreams that they won't realise they put it in power. Most people don't even sound happy about that president — but they only say "I'm not good with it," and what does that change? Nothing changes the president by itself. We have to do something so the government changes — by what it is doing. And where does that start? When the world is already on fire, when nature is fully wrecked — that, under natural circumstances, is what we call too late. So the right moment is to say: before it is too late, I'd better stop this. Where are those people, worldwide — not only in America — who will say "stop now," because everybody is suffering, every- body is breaking down, and nobody has a future or a safe living anymore?

Born to live, not to be eliminated

How does that come about — that people go along with their own elimination? Under Trump, doing silly things — that is what this is about. To practice or not practice a religion is exactly the promise of the Bill of Rights. "Under God" or nothing changes none of the results we see. Within our own permission we can change things; no God will change them for you. It is on us. Believing in the Lord, Allah, Buddha — that doesn't count; it depends on our activity. We cannot hide behind "I can't, because..."; if you do, you suffer, you break down, you go down the river. Raise your hand if being born was permission to go through life only heading down the river — nobody says that. And if you live that way, they say bluntly, you are committing a slow suicide; then you need mental help. For the genuinely mentally incompetent, fine, that president may suit you — but that is not the majority, definitely not.

Swing into action

It is high time to act, before we lose all the basics of a living, a well-being, any happiness. We can lose all of it overnight, it is that close to the edge — there is no leaning back, enjoying the party, relaxing. The "big exhaustion" is clearly coming. We are on a Titanic with a nice band playing as we go down. Is that what we want? No. Nobody looks at what all these activities, taken together, are leading to. Are we really that stupid today? They deny it — but we are so lazy that we won't move a finger to change anything, and only sit and say "hmm, okay, when it is so it is so. Maybe the Great Lord comes and fixes it." In the end He won't count on you, because you weren't with Him — you weren't one of His creations who lived their life and carried love to the next one as to yourself.

Poor is no shame — laziness is

Think it over: there is little love for yourself in saying "then life is over." Less than poor — and poor is nothing to blame. Many people are poor and live honestly, straight, with their hard lot; not all of them, there are sneaky people everywhere. But people reduced to the basics know exactly what it means. Only those so eaten up that they request no basics at all can say "maybe it's not so bad, maybe it gets better." It isn't promised, and it isn't in the program — the rundown only gets bigger and bigger, and it started rapidly with a damn pandemic and never got better. Now we'd better fix that. That is our responsibility. Without that responsibility we have no social competence; without both, we don't even have ourselves — nobody by himself, nobody by his neighbour. We lose all of it. And that is too cheap.

The highest value in your hands

The highest value you hold in your hands is your own life and your health. And you give it away to someone who says "don't need you anymore, go away, evaporate, don't bother me"? We freed the slaves with Abe — with Abraham Lincoln — because that handling of human beings was not bearable. And now we let it be done to ourselves? It is too cheap to be that lazy: not to stand for your own rights, not to take the risk of something better, telling yourself that if you do nothing nobody harms you. The opposite is true — everybody harms you, because that is the program. That is what a bully does. Back at school, when there was a bully, you let him have it right on the kisser until the bullying stopped. So what about now? We have one big bully all together, and we don't let him have it — why? Because we are such sissies, every one of us, not to answer the bully.

The lazy Americans, and the hope that runs out

Is this the stronghold of strong Americans? They don't believe it — more like the lazy, overdone ones, hoping it's over before it grows. But hoping it passes is resignation, and resignation in the end is the suicide they spoke of. Then there is no hope for America — and none for the whole world — if nobody changes his way of living to stand for his own quality of life. What do we get out of this? Elimination. That is all. And we go along with it? They don't believe anyone truly can. That is not the way to go.

Remember the grandparents

Better to remember our grandparents and great-grandparents who stood for something — for liberty and for the people — as in the Civil War, or in World War II, where they fought the Axis: Mussolini, Hitler and the Tennō — Germany, Italy and Japan — in hard, bad fights, to avoid exactly this. And now we have it back and everybody cheers? Something must be wrong with the people, and they had better find it and fix it before it is too late — and too late is too late. You want to catch a train and the train is gone; how do you catch it? You can't. Is that really what we want — to sit on the station and say "oh boy," then beg to eat? That is too cheap. After 250 years of development, to put it away and say "don't need that" — what else don't we need? Nothing? That's a direct lie. You do something for your living every single day, and you tell yourself it's all fine for the next hundred years — but it isn't, because the government is doing things so silly that what you do for your living won't feed you anymore.

The united people can change it

So now we swing into action. Elon says in a few years every shop is gone — he builds the robotics for it, and the AI does all the work, and then "the people can be happy." Happy how, when they can do nothing for their living? What living is left? None. Only death. Is that the way to go — to spend your life's power to get, in the end, the big elimination, because machines are cheaper than you, because you're worth a nickel to yourself, or not even that? Think over what power we hold once we stand together. An administration is a handful of people; the population is far bigger, with far more power. Even if it comes to a fight, we can do it; we are much stronger. We have to change the damn thing, because it is run by idiots heading this way. When we can't do it the normal way — by law enforcement, by the constitution — we have to say stop in any way that works, because it is counting on our very existence.

It hurts to die — and dodging doesn't help

Yes, it hurts to die — and dodging the problem doesn't avoid it. What we have lived for, across generations, all of us together — if that is worth nothing, it makes no sense. Is it really worth going down the river, watching it go down and saying nothing? An honest American should not just hum; he should say "I stand for my rights, I know my rights, and I want them now." Nothing is wrong with that. Then we'd better do it. Everybody in his heart knows what to do in his own position, in his own life. Be happy that you are alive and have the independence to build your life in liberty — which is not a self-given thing: it had to be prepared, fought for. And we now face the hardest crisis to liberty the United States has ever seen. It must be prevented from being taken from us. That is the responsibility of every single one of us. It counts on everybody.

We belong to living

How can anyone look his children in the eyes and say "it's over — you go to war, you don't come back, and I'm gone anyway"? That is no solution for anybody. We are natural human beings, brought up in that line of evolution; we belong to nature, we belong to living — not to exhaustion or genocide. We had better understand that, because it is our existence; our existence ends if we don't take hold of it. How far away from yourself must you be not to see that? Boys and girls, look at what is really going on. You don't want to live? Everybody wants to live, wants to take part in the community, to build the country, to build projects — and that is all taken away because someone got the idea "we don't need that anymore"? That cannot be. It is far too simple.

Be strong, be honest — long live the republic

Be strong, be honest, long live the republic. The question is only: how long does the republic live this way? As long as we make it live. It can last another 250 years or more — as far as we make it happen. We are the ones who make the republic happen. So, actively, we will make it happen — and that is exactly why we'd better protect it, in whatever way is effective, because we let it go far too long. Now there's a big mess to clean up, and nobody will come and fix it for us — the "big man who makes America great and stupid again" certainly won't; you can already see it. We keep it in our own hands, and then we can do it. If we don't, nobody does. Our hands can do it, because we know how. Nobody else.

They know exactly what they're doing

The people in the administration making the silly noises don't know a thing about life — or, to put it exactly, they know precisely what life is not to be, and how to destroy it, by program. So don't let them go through with it — what we can see and hear by evidence, by the facts; what we can feel directly, every single day. And now: what is our idea of a living? Ask yourself. Look at it, go after it, find out what to do — because this is not a condition to accept. Definitely not.

Part Two — The historical film Don't Be a Sucker (U.S. War Department, 1945)

> Source note. What follows is a summary of a separate work included in the episode: Don't Be a Sucker, an educational film made by the United States War Department in 1945, after the Second World War, by people who had lived through it, to teach those who had not. It is in the public domain. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). The words below are the film's, not Ta-Na-Si's.

Suckers and the people who hunt them

The film opens on a rigged carnival "wrestling match" — obviously a fake, yet a man bets his hard-earned money on it. Henry boards a train with $200 and sees no harm in a friendly card game with strangers. Joe Collins has a good wife at home but meets a girl at the bar who looks cute after a couple of drinks. There is an old word for people like this: suckers. And there are other people — those who stay up nights working out how to take away what the suckers have. All kinds of games, all kinds of suckers.

Mike has something: America

Take Mike. He has everything — young, healthy, a job, and a country called America. A wonderful thing to have: room enough to grow plenty of food, big factories, big cities, and people — all kinds of people, from different countries, with different religions and different coloured skins. Free people, who can live and work and build America together because they are free: free to vote, to speak, to worship in their own churches, to choose their own jobs. Mike has something, all right. But there are men who stay up nights working out how to take it away from him.

The street-corner agitator

A smooth speaker works a street crowd. He promises "the truth about America." He's no politician, he says — just an "average American," an "American American" — and some things make his blood boil: people with foreign accents making all the money, "Negroes" holding jobs that belong to "you and me." If we let it go on, what becomes of "us real Americans"? He hands out a free pamphlet — "the truth about Negroes and foreigners," "the truth about the Catholic Church" — paid for by "real Americans." A young man is ready to read it and nods along: it makes sense to him. The country, the speaker says, will never be our own until it is a country without — without Negroes, without alien foreigners, without Catholics, without Freemasons. These, he says, are your enemies, trying to take over the country: fight them and destroy them before they destroy us.

The Hungarian's warning

A bystander stops the young man: before the speaker said "Masons," you were ready to agree — because then he was talking about other people. But in this country there are no "other people"; we are all American people. And you — you aren't American, are you? "I was born in Hungary, but now I am an American citizen. And I have seen what this kind of talk can do. I saw it in Berlin." He had been a professor at the university there, and heard the very same words. He had been a fool then — he thought the Nazis were just crazy fanatics. But they were not. They knew they were not strong enough to conquer a unified country, so they split Germany into small groups and used prejudice as a practical weapon. It was not easy; they had to work hard at it. Human beings are not born with prejudices — prejudices are made for us, by someone who wants something. Remember that: when you hear this kind of talk, somebody is going to get something out of it, and it won't be you.

Berlin, 1932 — five men in a crowd

The professor saw it begin in Berlin in 1932. Five men he knew stood in a crowd listening to a Nazi speaker. Eric was a Catholic; Anon, a student of his, was a Jew; Hinrich owned a small hardware store; Carl was a farmer; and Hans was an unemployed metal worker. The speaker told the "true Aryan Germans" it was time they inherited the nation that rightfully belonged to them alone. The Nazi party would provide land for the farmer, work for the worker, profits for the small businessman. Who has those things now? The Jew — who has supposedly stolen the nation and birthright, who makes the money and takes the jobs; he must be shunned, ostracised, eliminated. And the Catholics — no great nation should be run by a "foreign church"; they and their faith must be destroyed. And the Freemasons — Germany has no place for secret societies; there will be only one society, the Nazi party.

Splitting the nation, baiting the loyal man

One by one the speaker attacked each minority and split them off from one another. Men who had arrived as fellow Germans were turned into rival groups, suspicious of and hating each other — all of them being swindled. The man truly fooled was Hans: "pure German" by Nazi standards, he was promised everything, and he fell for it. They told him he was the pure-blooded master race, with a divine right to rule, and the party stood ready to put him in power — to command all Germany and someday the entire world. So Hans became a "Superman": they gave him a uniform and pumped up his ego. He wasn't a little out-of-work fellow anymore; he was a member of the master race. His wife couldn't quite understand — even with a Superman in the house, there was no food in it. Didn't she grasp that the Nazis would make jobs for everybody, food, clothing, a new house, a glorious future, children who would one day rule the world? But she still wondered where the next meal was coming from. Hans didn't like that kind of talk — it was dangerous; for talk like that, people should be put in jail.

Who really came to power

Hans had swallowed the bait, and these were the men who baited the hook. Why — so that Hans could come to power? Of course not: so that they could. They would merely use Hans, and hundreds of thousands like him, to do the dirty work — all of them playing a sucker's game, gambling with other people's liberty and, of course, losing their own. A nation of suckers. Hitler needed these people, because there was much to be done: trade unions smashed, because they were organised and might resist; the many political parties destroyed; every organisation broken where people might band together. There were Jews to be beaten and killed — not powerful, but a convenient excuse for all the nation's ills. Hundreds of Catholics were jailed, because the Church had the strength to resist. They split the nation into a hundred pieces and destroyed the pieces one by one, and over those broken pieces they rode into power: one party, one nation, one religion.

The war on truth

Having won power, the Nazis still had trouble with their oldest enemy: the truth, which does not die easily. So they decided to abolish it. One great source of truth is literature — so they burned books, twenty million of them. Spokesmen for truth — teachers, writers, scientists — were jailed or driven out. Education was discouraged; in five years college attendance dropped 53%. It was forbidden to hear a British broadcast or read an American paper; your information came from Dr. Goebbels, who knew what was best for you. You couldn't see certain films or hear certain music, and you couldn't watch Joe Louis fight, because the champion had black skin and disproved Hitler's theory of Nordic supremacy. Albert Einstein disproved it too — and, being "non-Aryan," had to leave Germany. His mind was given to the search for truth, and the Nazis, having sold a lie, feared truth most.

The voices that still spoke

The church was one force still strong enough to proclaim the truth in public. A Catholic voice warned that Christians were in a grave battle against "a faith out of blood," a battle aimed at dislodging Christianity from the fatherland — and that priest was arrested the next day on a charge of immorality. A Protestant voice declared that whoever desires liberty for himself cannot deny it to others without losing what he has gained — the great lesson the world can learn from Germany — and the Nazis put him in a concentration camp. Educators spoke too. One teacher asked what, exactly, an "Aryan" is — supposedly tall, slender, blue-eyed, blond — and answered plainly: there is no Aryan race, and, more importantly, no master race. Some find the idea convenient, but science cannot support it: there is no correlation between racial characteristics and a person's ability or character. In every group you find the same range — idiots and geniuses, criminals and philanthropists. Judge each man as an individual, not by the colour of his skin or eyes or the length of his nose. Differences between people are real — different capabilities, backgrounds, views of right and wrong — but that is a difference in how we think, not a difference of race. There is no master race; that is a scientific truth, and anyone who tells you otherwise is lying.

Where it could have been stopped

So, for all practical purposes, truth was abolished in Germany. How did it happen, where did it start? It started right there, in that crowd — and that is where it could have been stopped, if those people had stood together. Had they protected each other, they could have resisted; together they would have been strong. But once they let themselves be split apart, they were helpless. When the first minority lost out, everybody lost out. They had gambled with other people's freedom — and here is how the bets paid off. Carl the farmer, gambling on a better life, got backbreaking work up to a hundred hours a week, forced to stay on his land and produce what he was told, because Hitler was preparing for war. Hinrich's bet didn't pay either: 104,000 small businesses closed in two years. And Hans was no better off — a job now in a munitions factory, long hours for little pay, worsening conditions, not permitted to leave, still no food at home. Hitler said you couldn't have butter and cannon, so Hans got no butter.

The war that the race theory lost

When Hitler judged the time right, Germany went to war — not by declaring it, but by a carefully prepared sneak attack. Again Hitler needed Hans to do his dirty work; Hans was an expert in brutality by now, and that brutality was turned against other peoples — the Czechs, the Poles, the French, the Russians. But in the crucial test of war the race theories did not pay off. The "pure-blooded supermen" were defeated by the "mongrel" armies they despised: by the British at El Alamein, by the Russians at Stalingrad, and then on D-Day by American soldiers of every colour and religion, who smashed across the Normandy beaches and drove into the heart of Germany. For the misguided Germans who swallowed the bait, the game did not pay off: the continent was strewn with millions of German bodies, "pure Aryan" bodies. Carl was left in the snow outside Moscow; Hinrich stayed in Italy at Salerno; and Hans, who was going to rule the world, got only a little patch of Normandy to call his own.

America is minorities — and that means you and me

We must never let that happen to us or our country. We must never let ourselves be divided by race, colour or religion, because in this country we all belong to minority groups. "I was born in Hungary. You are a Mason." Those are minorities — and you belong to others too: you are a farmer, you have blue eyes, you go to the Methodist church. Your right to belong to these minorities is a precious thing; you have a right to be what you are and say what you think, because here we have personal freedom — we have liberty. These are not just fancy words; it is a practical and priceless way of living. But we must work at it. We must guard everyone's liberty, or we can lose our own. If we allow any minority to lose its freedom through persecution or prejudice, we threaten our own freedom. This is not merely an idea — it is hard common sense: here in America the question is not whether we tolerate minorities; America is minorities, and that means you and me. So let's not be suckers. We must not let the freedom or dignity of any man be threatened by any act or word. Let's be "selfish" about it: forget about "we" and "they," and think about us.

Closing (Raven & Keylam)

Raven and Keylam come back at the very end to sign off the way they always do: so long, folks — that was it for this time. Stay tuned, and never forget: life is good.

Compiled for the Ta-Na-Si Media & Document Repository. The summary of Part One renders the spoken conversation of Raven D. Pond and Keylam Folker, including its deliberate use of sarcasm. Part Two summarises the public-domain 1945 U.S. War Department film "Don't Be a Sucker" (U.S. National Archives, ID 24376) and reflects that film's content, not the views of Ta-Na-Si. Readers are asked to verify the information independently; this document is provided without warranty.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Based on a Ta-Na-Si audio podcast and a historical educational film — AI-assisted summary (Claude AI), condensed from the full recording. Original text (English).

German Deutsch

„Menschen wie du und ich“ · Folge 8: Aufruf zur Verantwortung — „Das ist kein Aprilscherz“.

KI-gestützte mehrsprachige Ausgabe

> Zu diesem Dokument. Diese Folge besteht aus zwei klar getrennten Teilen. Der erste Teil ist das gesprochene Gespräch zwischen Raven und Keylam — ihre eigenen Worte, ihre eigene Stimme. Der zweite Teil ist ein historischer Lehrfilm, Don't Be a Sucker (US-Kriegsministerium, 1945, gemeinfrei), den sie in die Folge einbinden. Beide Teile werden getrennt zusammengefasst, damit stets erkennbar bleibt, was von Ta-Na-Si stammt und was aus dem Film von 1945. Sarkasmus setzen Raven und Keylam bewusst als Mittel der Kommunikation ein; diese Zusammenfassung bewahrt diese Stimme, statt sie zu glätten.

Teil Eins — Das Gespräch (Raven & Keylam)

Auftakt — worum es uns wirklich geht

Raven und Keylam eröffnen den Kanal so wie immer, mit ihren Namen und einer klaren Ansage, was ihnen wichtig ist. Die grundlegenden Dinge, sagen sie, sind einfach: ein gutes Auskommen und eine gute Zukunft für die Kinder. Mehr nicht. Alles, wogegen die Menschen aufgehetzt werden, all die gemachten Meinungen, können nur einen Krieg bauen — niemals ein Wohlergehen. Die Frage, die sie sich ansehen wollen, lautet also: Wie schaut man ehrlich auf die Dinge, die uns gehören, und wo sitzt eigentlich die Verantwortung?

Die blutigen Jobs und der heilige Krieg

Sofort schalten sie den Sarkasmus ein. Da sind die „blutigen Jobs" für eine Regierung, die andere Interessen hat und alles abfackelt, was sie nicht will. Und du sollst noch jubeln — jippieh, ein guter Job — und das nächste „christliche Barbecue" anheizen, denn jetzt, so sagen sie, sind wir in einem großen heiligen Krieg gegen den bösen Republikaner. Nein: Es ist ein Republikaner, der sagt, wir müssten den heiligen Krieg haben, aus Gründen, weil „wir die Besseren sind, die Herrenrasse". Die Herren-Republikaner. Also müssen alle dorthin und die „verdammten Dingsbumse" töten, alle, ja keinen auslassen. Erst schießen, später fragen; und wenn sie nicht antworten, waren sie offensichtlich der Feind. Worum es unter dem Scherz geht, ist die Maschinerie, Menschen zu entmenschlichen, bevor man sie tötet.

Die Bill of Rights, die sie aufessen

Das halten sie gegen die Bill of Rights — die Religionsfreiheit, die jeder haben soll, einen Glauben zu praktizieren oder eben nicht. Aber wenn die Menschen tot sind, wer hat ihre Bitte erhört? Ist Töten die Art, eine Religion zu praktizieren? Wenn ein amtierender Präsident solche Dinge verkündet, sagt Raven, nannte man das im alten Land verfassungswidrig. Also was nun — „Make America great again" als der große Großinquisitor der Welt? Wo steht das in der Bill of Rights — der neuen? Oder heißt es eher „zahle die Rechnung für ein paar Rechte, die du nie hattest"? Die Rechnung ohne Rechte. Zahl deine Steuern und Gebühren und was auch immer du bekommst, Geld oder nicht — und wenn du nicht zahlen kannst, ist Obdachlosigkeit ja auch „so schön".

Und die Liberty? Liberty gibt es nur für eine Minderheit. Sie spielen mit dem Wort — Liberty, „Liber-tie", kann man sie essen? Ja, man kann die Liberty essen, sie aufessen — das ist das

Programm. Die Liberty von allen aufessen und sich alles für immer nehmen.

Schick deine Kinder — oder spar dir die Reise

Die schärfste Strecke Sarkasmus: Schick deine Kinder in den blutigen, dreckigen Krieg; egal, ob du überhaupt Kinder hast, mach einfach neue und schick sie. Und dann kommt die billige Flagge aus der Walmart-Tüte, die du an die Haustür hängst — dafür musst du niemanden füttern. Du bist ein großer Patriot, du verheizt deine Kinder; du kannst es sogar billiger haben. Warum sie den ganzen Weg in den Iran schicken? Kauf eine Handgranate und spreng deine Kinder selbst im Vorgarten in die Luft — wirksamer, effizienter. Es hilft dem Präsidenten sogar noch mehr, man muss den Jungen nicht erst zum Soldaten ausbilden. Sie greifen bewusst zum härtesten historischen Vergleich, um zu benennen, was sie sehen — sie rufen Hitler auf, Mein Kampf, „Adolf Trump", „Donald Hitler", „den Enkel von Herrn Schicklgruber" — und nutzen die Übertreibung, um zu fragen, warum fast niemand widerspricht. Elon, merken sie an, ist nicht zur Stelle, um ihm die Idee einzugeben; er hatte einen anderen Job, in Memphis.

Die Verfassung als „altes Zeug"

Wenn verfassungswidrig nicht mehr zählt, dann haben wir eben eine „United Snacks of America". Snacks mehr als genug — also brauchen wir die stinkende Verfassung nicht. Sie sei vordatiert, vor 250 Jahren gemacht, und man will nicht 250, sondern 500 Jahre zurück, zum großen christlichen Barbecue des Mittelalters — das dort nicht einmal aufgeschrieben war. Du kannst Menschen ins Feuer werfen, und keine Polizei kommt und sagt, dass man seine eigenen Nachbarn nicht verbrennt. Die „großen Männer" dürfen die Frauen und Kinder besitzen, und den einfachen Leuten gibt man die Schuld, ihre eigenen Familien getötet zu haben — während das angeblich allein das Recht des Präsidenten ist. Das ist ungerecht. Wir leben in einer Republik, in Gleichheit. Sollen wir also unsere eigenen Leute lieber selbst töten? Dann gebt jedem den Titel Präsident, und die Sache ist geritzt — denn brauchen wir überhaupt einen Präsidenten, um unsere eigenen Leute zu töten? Nicht so sehr. Im Vorgarten geht's „wirksamer".

Aber wo bleibt der Spaß? Du kannst nicht zusehen, wie deine eigenen Kinder zerfetzt und über den Rasen verteilt werden — grünes Gras mit dem Rot davon, „ein hübscher Kontrast". Das groteske Bild ist der Punkt: Das ist es, was das Jubeln tatsächlich bedeutet.

Natur, Rechte und ein Präsident außer Rand und Band

Sie kommen auf die naturgegebenen Rechte zu sprechen, die in der Verfassung genannt sind und die „anfangen, Sinn zu ergeben", gerade wenn ein Präsident sich so verhält. Dann ist es eine Schande, einen verfassungswidrigen Präsidenten zu haben — und wir haben ihn gewählt; haben wir, ganz sicher. Was also tun? Sie werfen einen Blick auf seinen Mann „Pete" — den Schlauberger — und auf die Idee, dass man, wenn die bestehende Strafverfolgung einem nicht dient, sie einfach anders umschreibt und für in Ordnung erklärt. Wie verfassungsgemäß ist das? Vielleicht gibt es eine andere Verfassung, für Sonderrechte — eine erstklassige amerikanische Verfassung, und eine zweite, dritte, vierzigste Klasse. Wie ein Kastensystem, Stempel auf der Stirn. Gleichheit ist „gemein": Es ist gleich, wer du bist, es kümmert keinen — also ist es nur eine Frage der Auslegung, und so kann man jeden betrügen. „United Snakes of America."

Wo sind die amerikanischen Patrioten?

Immer wieder kehren sie zu einer Frage zurück: Wo sind die amerikanischen Patrioten, die Menschen jener Liberty, die Amerika vor 250 Jahren verkündet hat? Zerfallen, verdunstet? „Die leben in Russland", scherzt einer. Manche Amerikaner melden sich zu Wort — ein bisschen Geschrei, dass es nicht in Ordnung sei — aber gibt es echten Einfluss? Sie blicken sarkastisch auf „Camila" als die angeblich bessere Wahl, die frühere Grenz-Zarin, und auf die „zwei Präsidenten": den kleinen und den großen. Der „kleine Trump" ist Little Trump — ein Komiker und Entertainer, ein kleinwüchsiger Mensch, der in die Rolle von Donald Trump tritt und dessen Verhaltensweisen sehr fein und genau aufzeigt, damit die Menschen klar erkennen, was da läuft. Er mag diese Kontroverse durchaus sichtbar gemacht haben — aber die Sorge der Hosts ist, dass die Menschen die Botschaft, die er ihnen aufzeigt, nicht verstehen; sie ziehen nichts daraus. Und dann ist da der große Trump, Donald Trump selbst: Hat er irgendetwas für die Menschen getan, oder nur zu seinem eigenen Vorteil? Schon an den Phrasen, die er benutzt, sollte jeder spüren, wie hohl sie sind. Denn was bei alldem herauskommt, ist ein mieses Leben: keine Zukunft, weniger Kinder, weil sie weggebombt werden.

Wofür sind wir hier?

Wofür sind wir also hier? Geboren werden und dann sterben, und dazwischen — nichts? Das ergibt keinen Sinn. Dafür braucht man keinen Präsidenten und keine Regierung: Wenn die Babys herauskommen und tot zu Boden geworfen werden, ist das „Problem" gelöst. Du brauchst also gar keine Regierung, nicht einmal die der Vereinigten Staaten. Und wie „vereint" ist sie wirklich? Nicht sehr — sie tun miese Dinge, tun nichts, und schleichen sich dann davon. Niemand in der Strafverfolgung, in der Ermittlung kümmert sich um irgendjemanden. Sie fragen, mit schwerem Sarkasmus, wofür die amerikanische Gemeinschaft überhaupt gut sei — Internetspiele spielen, alberne Debatten darüber, wie viele Geschlechter es gibt — und sagen, es gebe nicht genug Drogen, um diesen Blödsinn auszuhalten; vielleicht ruft man China an wegen „dem nächsten Corona-Zeug". Aber die eigentliche Frage bleibt: Wo ist die Verantwortung und die Haltung der echten Amerikaner? Faktisch nicht zu sehen. Viele Leute sagen ein bisschen was, das sie nicht einmal sagen müssten, und dann sind sie zufrieden damit — „ich hab was gesagt, lass gut sein". Wir haben einmal einen Unabhängigkeitskrieg geführt, um genau das zu vermeiden, und jetzt gehen wir 500 Jahre zurück zu einem heiligen Krieg.

Ist es die Bibel oder Mein Kampf?

Das Jahrhundert beginnt mit einer 2000, nicht mit einer 1500 — es ist 2026. Das ist also die Zeit für den nächsten Jesus Christus, oder „Donald Christus", der sich gewiss dazu strecken und einen noch schlechteren Job machen könnte, weil er so albern ist, dass er nicht einmal eine Prozentzahl rechnen kann. Wie kann jemand glauben, er kämpfe „durch das Wort des lieben Gottes" — gemeint ist Jesus, den er nie verstanden hat, wo Jesus doch sagte, liebt einander, nicht tötet einander? Etwas ist furchtbar falsch. Also die Frage: Ist es die Bibel, die er in der Hand hält, oder Mein Kampf? „Adolf Trump", „Donald Hitler" — beides, etwas von beidem. Der Enkel von „Herrn Schicklgruber", mit einem blond gefärbten Kopf, der nicht ins Bild passte — adoptiert, das erzähl mal dem Standesamt. Das System selbst, sagen sie, sieht furchtbar danach aus, was Hitler damals in Deutschland tat, und es schreitet hier voran, während alle mitmachen und nichts dagegen tun. Diesmal nicht die SA, sondern ICE — und eine Menge Institutionen, die einen großen gewaltsamen Job erledigen. „Euer Markenname ist gut", um es neu zu verkaufen.

Keine Sicherheit, kein Respekt — und die Verantwortung, die wir tragen

Wenn man sich ansieht, was die Bill of Rights garantiert, sagen sie, findet man nichts davon mehr: keine Sicherheit für alle, keinen Respekt vor dem Menschen. Und niemand kommt auf die Idee. Wozu sind Rechte da, wenn nicht zum Gebrauch? Du hast ein Auto zum Fahren, ein Haus zum Wohnen — aber ein Haus, in dem du nicht wohnst, ergibt keinen Sinn. Also hör auf, die Verantwortung zu ignorieren. Wir tragen diese Verantwortung, ganz sicher, denn wir haben das Ding gewählt — aber wählen heißt nicht, dass wir es jetzt ertragen müssen. Wir haben eine Art Veto. Wir können sagen: verdammter Präsident, wer auch immer du bist, wir wollen nicht unsere Leute weltweit töten oder die Weltwirtschaft zur Hölle jagen. Das ist nicht unsere Sache. Wenn du alles außerhalb Amerikas zerstörst, was kommt zurück? Böses Blut — denn die Menschen lieben dich nur so weit, wie du tot bist. Was für ein Ruf, mit dem man leben muss. Natürliche Menschen gehen diesen Weg nicht; sie sind nicht stolz darauf.

Jeder ist ein Einwanderer

Ganz nüchtern: In Amerika ist jeder auf die eine oder andere Weise ein Einwanderer, außer den Ureinwohnern, die vorher da waren. Alle anderen kamen danach. Und jetzt sagt man, nur „die Amerikaner" seien die echten? 250 Jahre lang gab es vereinigte, unabhängige Staaten, mit der Erlaubnis von „Liberty und Gerechtigkeit für alle", „eine unteilbare Nation" — und sie pfeifen darauf. Also Liberty, stinkende Liberty, wer braucht die? Jeder braucht sie — um ein Leben aufzubauen, ohne Vergeltung oder Einschränkung. Keine Menge Drogen lässt einen so tun, als wäre es anders. Das Recht auf Glück und Wohlergehen — der Präsident sagt, wir brauchen es nicht, also lassen wir es fallen? Was sind wir, billige Ware? Diese albernen Ideen haben immer nur Weltkriege hervorgebracht. Und unsere Kinder kämpfen ihn aus, während wir zu Hause sitzen und eine Flagge bekommen, wenn sie nicht zurückkommen. Und jetzt gibt es Atom-, Chemie- und Biowaffen, Drohnen zuhauf — „damit man sich wohlfühlt", angeblich. Die Art, wie alle mit den Dingen umgehen, ist schlicht wahnsinnig.

Ein Land, das eine Grundlage zum Bauen war

Wir stehen in einem Land, das einmal eine Grundlage dafür war, dass Menschen ihre eigenen Ideen verwirklichen, kleine oder große, und die Entwicklung der Menschheit und des Landes selbst mitgestalten. Und jetzt heißt es „alles vorbei, alles in Ordnung", und die Menschen der Welt kommen immer noch hierher — von dort, wo die Einwanderer herkommen, nicht vom Mond oder Mars — um die Tyrannei hinter sich zu lassen, nur um sie heute hier vorzufinden. Das ist das Erste, was das „christliche Barbecue" angefangen hat. Jetzt gibt es einen heiligen Krieg. Das Mittelalter war eine Zeit der Entwicklung, verglichen mit diesem hier; wer ist dumm genug zu sagen „lasst uns das Mittelalter noch mal machen"? Wenn die Menschen anfangen zu lernen, was Diktaturen immer getan haben — und noch tun — indem sie klein anfangen und sich ausweiten: Seit 70 Jahren geht das so; Israel begeht einen Völkermord in Gaza, und es hat sich ausgeweitet und weltweit ausgebreitet, die Logik von „wir brauchen diese Leute nicht, schneidet sie ab und schaut, was sie tun".

In einer Republik wacht das Volk

Warum eine Regierung wählen, um die man sich dann nicht kümmert? In einer Republik wacht das Volk darüber, was die Regierung tut — das ist der ganze Sinn. Heute pfeifen die Leute darauf: „Ich hab einen gewählt", und dann schauen sie nie hin, was mit der Macht geschieht, die sie abgegeben haben. Sie wundern sich, warum Menschen so in Tagträumen verloren sind, dass sie nicht begreifen, dass sie ihn an die Macht gebracht haben. Die meisten klingen nicht einmal glücklich über diesen Präsidenten — aber sie sagen nur „ich bin nicht einverstanden", und was ändert das? Nichts ändert den Präsidenten von allein. Wir müssen etwas tun, damit die Regierung sich ändert — durch das, was sie tut. Und wo fängt das an? Wenn die Welt schon brennt, wenn die Natur völlig zerstört ist — das nennt man unter natürlichen Umständen zu spät. Der richtige Moment ist also zu sagen: bevor es zu spät ist, höre ich das besser auf. Wo sind diese Menschen, weltweit — nicht nur in Amerika — die sagen werden „jetzt Schluss", weil alle leiden, alle zusammenbrechen, und keiner mehr eine Zukunft oder ein sicheres Auskommen hat?

Geboren, um zu leben, nicht um beseitigt zu werden

Wie kommt es dazu, dass Menschen bei ihrer eigenen Beseitigung mitmachen? Unter Trump alberne Dinge tun — darum geht es hier. Einen Glauben zu praktizieren oder eben nicht, ist genau das Versprechen der Bill of Rights. „Unter Gott" oder nicht ändert nichts an den Ergebnissen, die wir sehen. Innerhalb unserer eigenen Erlaubnis können wir die Dinge ändern; kein Gott ändert sie für dich. Es liegt an uns. An den Herrn, an Allah, an Buddha zu glauben — das zählt nicht; es hängt von unserem Handeln ab. Wir können uns nicht hinter „ich kann nicht, weil …" verstecken; wenn du das tust, leidest du, brichst zusammen, gehst den Bach runter. Hand hoch, wer geboren wurde mit der Erlaubnis, durchs Leben nur den Bach runter zu gehen — das sagt niemand. Und wenn du so lebst, sagen sie unumwunden, begehst du einen langsamen Selbstmord; dann brauchst du seelische Hilfe. Für die wirklich seelisch nicht Zurechnungsfähigen, in Ordnung, mag dieser Präsident passen — aber das ist nicht die Mehrheit, ganz sicher nicht.

Ins Handeln kommen

Es ist höchste Zeit zu handeln, bevor wir alle Grundlagen eines Auskommens, eines Wohlergehens, jeglichen Glücks verlieren. Wir können all das über Nacht verlieren, so nah ist es am Abgrund — da gibt es kein Zurücklehnen, kein Feiern, kein Entspannen. Die „große Erschöpfung" kommt eindeutig. Wir sind auf einer Titanic, mit einer netten Kapelle, die spielt, während wir untergehen. Ist es das, was wir wollen? Nein. Niemand schaut hin, wohin all diese Aktivitäten zusammengenommen führen. Sind wir heute wirklich so dumm? Sie bestreiten es — aber wir sind so faul, dass wir keinen Finger rühren, um etwas zu ändern, und nur dasitzen und sagen „hm, okay, wenn's so ist, ist's so. Vielleicht kommt der große Herr und richtet es." Am Ende wird Er nicht auf dich zählen, weil du nicht bei Ihm warst — du warst keine seiner Schöpfungen, die ihr Leben lebten und die Liebe zum Nächsten trugen wie zu sich selbst.

Arm ist keine Schande — Faulheit schon

Denk drüber nach: Es liegt wenig Liebe zu dir selbst darin, zu sagen „dann ist das Leben eben vorbei". Weniger als arm — und arm ist nichts, wofür man jemanden tadelt. Viele Menschen sind arm und leben ehrlich, gerade, mit ihrem harten Los; nicht alle, hinterhältige Leute gibt es überall. Aber Menschen, die auf das Nötigste reduziert sind, wissen genau, was es bedeutet. Nur die so Ausgezehrten, die gar keine Grundlagen mehr verlangen, können sagen „vielleicht ist es nicht so schlimm, vielleicht wird es besser". Versprochen ist es nicht, und im Programm steht es nicht — der Niedergang wird nur größer und größer, und er begann rasant mit einer verdammten Pandemie und wurde nie besser. Jetzt richten wir das besser. Das ist unsere Verantwortung. Ohne diese Verantwortung haben wir keine soziale Kompetenz; ohne beides haben wir nicht einmal uns selbst — keiner für sich, keiner für seinen Nächsten. Wir verlieren all das. Und das ist zu billig.

Der höchste Wert in deinen Händen

Der höchste Wert, den du in deinen Händen hältst, ist dein eigenes Leben und deine Gesundheit. Und das gibst du jemandem, der sagt „brauch dich nicht mehr, geh weg, verdunste, stör mich nicht"? Wir haben die Sklaven befreit, mit Abe — mit Abraham Lincoln — weil dieser Umgang mit Menschen nicht zu ertragen war. Und jetzt lassen wir es mit uns geschehen? Es ist zu billig, so faul zu sein: nicht für die eigenen Rechte einzustehen, nicht das Risiko für etwas Besseres einzugehen, sich einzureden, wenn man nichts tut, tut einem auch keiner weh. Das Gegenteil ist wahr — jeder tut dir weh, denn das ist das Programm. Genau das macht ein Tyrann. Früher in der Schule, wenn es einen Schläger gab, hast du ihm eine direkt auf die Schnauze gegeben, bis das Schikanieren aufhörte. Und jetzt? Wir haben einen großen Schläger, alle zusammen, und wir geben ihm keine — warum? Weil wir solche Weicheier sind, jeder Einzelne, dem Schläger nicht zu antworten.

Die faulen Amerikaner und die Hoffnung, die ausgeht

Ist das die Festung der starken Amerikaner? Sie glauben es nicht — eher die faulen, übersättigten, die hoffen, es sei vorbei, bevor es wächst. Aber zu hoffen, es gehe vorüber, ist Resignation, und Resignation ist am Ende der Selbstmord, von dem sie sprachen. Dann gibt es keine Hoffnung für Amerika — und keine für die ganze Welt — wenn niemand seine Art zu leben ändert, um für seine eigene Lebensqualität einzustehen. Was bekommen wir dabei heraus? Beseitigung. Das ist alles. Und wir machen mit? Sie glauben nicht, dass irgendwer das wirklich kann. So geht es nicht.

Erinnert euch an die Großeltern

Besser erinnern wir uns an unsere Großeltern und Urgroßeltern, die für etwas einstanden — für die Liberty und für die Menschen — wie im Bürgerkrieg, oder im Zweiten Weltkrieg, wo sie die Achsenmächte bekämpften: Mussolini, Hitler und den Tennō — Deutschland, Italien und Japan — in harten, bösen Kämpfen, um genau das zu vermeiden. Und jetzt haben wir es zurück, und alle jubeln? Mit den Menschen muss etwas nicht stimmen, und sie täten gut daran, es zu finden und zu richten, bevor es zu spät ist — und zu spät ist zu spät. Du willst einen Zug erwischen, und der Zug ist weg; wie erwischst du ihn? Du kannst es nicht. Ist es wirklich das, was wir wollen — am Bahnhof zu sitzen und „oh Mann" zu sagen, und dann ums Essen zu betteln? Das ist zu billig. Nach 250 Jahren Entwicklung das wegzulegen und zu sagen „brauch ich nicht" — was brauchen wir sonst noch nicht? Nichts? Das ist eine glatte Lüge. Du tust jeden einzelnen Tag etwas für dein Auskommen, und du redest dir ein, es sei alles in Ordnung für die nächsten hundert Jahre — aber das ist es nicht, denn die Regierung tut Dinge, die so albern sind, dass das, was du für dein Auskommen tust, dich nicht mehr ernährt.

Das vereinte Volk kann es ändern

Also kommen wir jetzt ins Handeln. Elon sagt, in ein paar Jahren ist jeder Laden weg — er baut die Robotik dafür, und die KI macht die ganze Arbeit, und dann „können die Menschen glücklich sein". Glücklich wie, wenn sie nichts für ihr Auskommen tun können? Welches Auskommen bleibt? Keines. Nur der Tod. Ist das der Weg — die Kraft seines Lebens aufzuwenden, um am Ende die große Beseitigung zu bekommen, weil Maschinen billiger sind als du, weil du dir selbst einen Groschen wert bist, oder nicht einmal das? Denk darüber nach, welche Macht wir halten, sobald wir zusammenstehen. Eine Verwaltung ist eine Handvoll Menschen; die Bevölkerung ist weit größer, mit weit mehr Macht. Selbst wenn es zum Kampf kommt, können wir es schaffen; wir sind viel stärker. Wir müssen das verdammte Ding ändern, denn es wird von Idioten gesteuert, die in diese Richtung laufen. Wenn wir es nicht auf normalem Weg schaffen — durch Strafverfolgung, durch die Verfassung — müssen wir auf jede Weise Schluss sagen, die wirkt, denn es zählt auf unsere bloße Existenz.

Es tut weh zu sterben — und Ausweichen hilft nicht

Ja, es tut weh zu sterben — und dem Problem auszuweichen vermeidet es nicht. Wofür wir gelebt haben, über Generationen, wir alle zusammen — wenn das nichts wert ist, ergibt es keinen Sinn. Ist es wirklich wert, den Bach runterzugehen, zuzusehen, wie es untergeht, und nichts zu sagen? Ein ehrlicher Amerikaner sollte nicht bloß summen; er sollte sagen „ich stehe für meine Rechte, ich kenne meine Rechte, und ich will sie jetzt". Daran ist nichts falsch. Dann tun wir es besser. Jeder weiß in seinem Herzen, was in seiner eigenen Lage zu tun ist, in seinem eigenen Leben. Sei froh, dass du am Leben bist und die Unabhängigkeit hast, dein Leben in Liberty aufzubauen — was nichts selbstverständliches ist: Sie musste vorbereitet, erkämpft werden. Und wir stehen jetzt vor der härtesten Krise der Liberty, die die Vereinigten Staaten je gesehen haben. Es muss verhindert werden, dass sie uns genommen wird. Das ist die Verantwortung jedes Einzelnen von uns. Es zählt auf jeden.

Wir gehören zum Leben

Wie kann jemand seinen Kindern in die Augen sehen und sagen „es ist vorbei — du gehst in den Krieg, du kommst nicht zurück, und ich bin sowieso weg"? Das ist für niemanden eine Lösung. Wir sind natürliche Menschen, aufgewachsen in dieser Linie der Evolution; wir gehören zur Natur, wir gehören zum Leben — nicht zur Erschöpfung oder zum Völkermord. Das täten wir besser zu verstehen, denn es ist unsere Existenz; unsere Existenz endet, wenn wir sie nicht ergreifen. Wie weit muss man von sich selbst entfernt sein, um das nicht zu sehen? Jungs und Mädels, schaut, was wirklich vor sich geht. Ihr wollt nicht leben? Jeder will leben, will an der Gemeinschaft teilhaben, das Land aufbauen, Projekte bauen — und das alles wird weggenommen, weil jemand auf die Idee kam „das brauchen wir nicht mehr"? Das kann nicht sein. Es ist viel zu einfach.

Sei stark, sei ehrlich — es lebe die Republik

Sei stark, sei ehrlich, es lebe die Republik. Die Frage ist nur: Wie lange lebt die Republik auf diese Weise? So lange, wie wir sie leben lassen. Sie kann weitere 250 Jahre oder mehr bestehen — so weit, wie wir es geschehen lassen. Wir sind diejenigen, die die Republik geschehen lassen. Also lassen wir sie aktiv geschehen — und genau deshalb schützen wir sie besser, auf welche wirksame Weise auch immer, denn wir haben es viel zu lange laufen lassen. Jetzt gibt es eine große Sauerei aufzuräumen, und niemand kommt und richtet es für uns — der „große Mann, der Amerika groß und dumm macht" ganz sicher nicht; man sieht es ja schon. Wir behalten es in den eigenen Händen, und dann können wir es schaffen. Wenn wir es nicht tun, tut es niemand. Unsere Hände können es, denn wir wissen wie. Sonst niemand.

Sie wissen genau, was sie tun

Die Leute in der Verwaltung, die das alberne Getöse machen, wissen nichts vom Leben — oder, ganz genau gesagt, sie wissen genau, was das Leben nicht sein soll, und wie man es zerstört, nach Programm. Also lasst sie es nicht durchziehen — das, was wir durch Beweise sehen und hören, durch die Fakten; was wir direkt fühlen, jeden einzelnen Tag. Und nun: Was ist unsere Vorstellung von einem Auskommen? Frag dich selbst. Schau hin, geh der Sache nach, find heraus, was zu tun ist — denn das ist kein Zustand, den man hinnehmen darf. Ganz sicher nicht.

Teil Zwei — Der historische Film Don't Be a Sucker (US-Kriegsministerium, 1945)

> Quellenhinweis. Es folgt die Zusammenfassung eines eigenständigen Werks, das in die Folge eingebunden ist: Don't Be a Sucker („Sei kein Trottel"), ein Lehrfilm des US-Kriegsministeriums von 1945, nach dem Zweiten Weltkrieg von Menschen gemacht, die ihn durchlebt hatten, um jene zu unterrichten, die ihn nicht erlebt hatten. Er ist gemeinfrei. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Die folgenden Worte sind die des Films, nicht die von Ta-Na-Si.

Trottel und die Leute, die sie jagen

Der Film beginnt auf einem manipulierten Jahrmarkts-„Ringkampf" — offensichtlich gefälscht, und doch setzt ein Mann sein hart verdientes Geld darauf. Henry steigt mit 200 Dollar in den Zug und sieht nichts Schlimmes an einem freundlichen Kartenspiel mit Fremden. Joe Collins hat eine gute Frau zu Hause, trifft aber an der Bar ein Mädchen, das nach ein paar Drinks ganz hübsch aussieht. Für solche Leute gibt es ein altes Wort: Trottel. Und es gibt andere Leute — solche, die nachts wach liegen und ausknobeln, wie sie den Trotteln wegnehmen, was sie haben. Alle Arten von Spielen, alle Arten von Trotteln.

Mike hat etwas: Amerika

Nimm Mike. Er hat alles — jung, gesund, eine Arbeit, und ein Land namens Amerika. Eine wunderbare Sache: Platz genug, um reichlich Nahrung anzubauen, große Fabriken, große Städte und Menschen — alle Arten von Menschen, aus verschiedenen Ländern, mit verschiedenen Religionen und verschiedenen Hautfarben. Freie Menschen, die zusammen leben, arbeiten und Amerika aufbauen können, weil sie frei sind: frei zu wählen, zu sagen, was sie wollen, in ihren eigenen Kirchen zu beten, ihre eigene Arbeit zu wählen. Mike hat etwas, das stimmt. Aber es gibt Männer, die nachts wach liegen und ausknobeln, wie sie es ihm wegnehmen.

Der Hetzer an der Straßenecke

Ein gewandter Redner bearbeitet eine Straßenmenge. Er verspricht „die Wahrheit über Amerika". Er sei kein Politiker, sagt er — nur ein „Durchschnittsamerikaner", ein „amerikanischer Amerikaner" — und manches bringe sein Blut zum Kochen: Leute mit fremdem Akzent, die das ganze Geld machen, „Neger", die Arbeitsplätze besetzen, die „dir und mir" gehören. Wenn wir das so weitergehen lassen, was wird aus „uns echten Amerikanern"? Er verteilt ein kostenloses Heftchen — „die Wahrheit über Neger und Ausländer", „die Wahrheit über die katholische Kirche" — bezahlt von „echten Amerikanern". Ein junger Mann ist bereit, es zu lesen, und nickt zustimmend: Für ihn klingt es einleuchtend. Das Land, sagt der Redner, werde nie unser eigenes sein, bis es ein Land ohne ist — ohne Neger, ohne fremde Ausländer, ohne Katholiken, ohne Freimaurer. Das, sagt er, seien deine Feinde, die das Land übernehmen wollten: Bekämpft und vernichtet sie, bevor sie uns vernichten.

Die Warnung des Ungarn

Ein Umstehender hält den jungen Mann auf: Bevor der Redner „Freimaurer" sagte, warst du bereit, ihm zuzustimmen — denn da sprach er von anderen Leuten. Aber in diesem Land gibt es keine „anderen Leute"; wir sind alle amerikanische Menschen. Und du — du bist doch kein Amerikaner, oder? „Ich bin in Ungarn geboren, aber jetzt bin ich amerikanischer Staatsbürger. Und ich habe gesehen, was diese Art Gerede anrichten kann. Ich habe es in Berlin gesehen." Er war dort Professor an der Universität gewesen und hatte genau dieselben Worte gehört. Er war damals ein Narr gewesen — er hielt die Nazis für bloß verrückte Fanatiker. Aber das waren sie nicht. Sie wussten, dass sie nicht stark genug waren, um ein geeintes Land zu erobern, also spalteten sie Deutschland in kleine Gruppen und benutzten das Vorurteil als praktische Waffe. Es war nicht leicht; sie mussten hart daran arbeiten. Menschen werden nicht mit Vorurteilen geboren — Vorurteile werden für uns gemacht, von jemandem, der etwas will. Merk dir das: Wenn du diese Art Gerede hörst, wird jemand etwas daraus ziehen, und du wirst es nicht sein.

Berlin, 1932 — fünf Männer in einer Menge

Der Professor sah es in Berlin 1932 beginnen. Fünf Männer, die er kannte, standen in einer Menge und hörten einem Nazi-Redner zu. Eric war Katholik; Anon, ein Student von ihm, war Jude; Hinrich besaß einen kleinen Eisenwarenladen; Carl war Bauer; und Hans war ein arbeitsloser Metallarbeiter. Der Redner sagte den „echten arischen Deutschen", es sei an der Zeit, dass sie die Nation erbten, die ihnen allein rechtmäßig gehöre. Die Nazi-Partei werde dem Bauern Land geben, dem Arbeiter Arbeit, dem kleinen Geschäftsmann Gewinn. Wer hat das alles jetzt? Der Jude — der angeblich die Nation und das Geburtsrecht gestohlen habe, der das Geld mache und die Arbeitsplätze nehme; er müsse gemieden, geächtet, ausgemerzt werden. Und die Katholiken — keine große Nation solle von einer „fremden Kirche" regiert werden; sie und ihr Glaube müssten zerstört werden. Und die Freimaurer — Deutschland habe keinen Platz für Geheimgesellschaften; es werde nur eine Gesellschaft geben, die Nazi-Partei.

Die Nation spalten, den treuen Mann ködern

Einen nach dem anderen griff der Redner jede Minderheit an und spaltete sie voneinander ab. Männer, die als Mitdeutsche gekommen waren, wurden in rivalisierende Gruppen verwandelt, einander misstrauisch und verhasst — alle betrogen. Der wirklich Getäuschte war Hans: „rein deutsch" nach Nazi-Maßstäben, wurde ihm alles versprochen, und er fiel darauf herein. Man sagte ihm, er sei die reinblütige Herrenrasse, mit einem göttlichen Recht zu herrschen, und die Partei stehe bereit, ihn an die Macht zu bringen — um ganz Deutschland zu befehligen und eines Tages die ganze Welt. So wurde Hans ein „Übermensch": Man gab ihm eine Uniform und blähte sein Ego auf. Er war kein arbeitsloser kleiner Kerl mehr; er war ein Mitglied der Herrenrasse. Seine Frau konnte es nicht ganz verstehen — selbst mit einem Übermenschen im Haus war kein Essen darin. Begriff sie nicht, dass die Nazis Arbeit für alle schaffen würden, Essen, Kleidung, ein neues Haus, eine glorreiche Zukunft, Kinder, die eines Tages die Welt beherrschen würden? Aber sie fragte sich immer noch, woher die nächste Mahlzeit kommen sollte. Hans mochte diese Art Gerede nicht — es war gefährlich; für solches Gerede sollte man Leute ins Gefängnis stecken.

Wer wirklich an die Macht kam

Hans hatte den Köder geschluckt, und das waren die Männer, die den Haken beködert hatten. Warum — damit Hans an die Macht käme? Natürlich nicht: damit sie es täten. Sie würden Hans bloß benutzen, und Hunderttausende wie ihn, um die Drecksarbeit zu erledigen — alle spielten ein Trottel-Spiel, setzten die Liberty anderer aufs Spiel und verloren natürlich ihre eigene. Eine Nation von Trotteln. Hitler brauchte diese Leute, denn es gab viel zu tun: Gewerkschaften zu zerschlagen, weil sie organisiert waren und Widerstand leisten konnten; die vielen politischen Parteien zu vernichten; jede Organisation zu zerbrechen, in der Menschen sich zusammenschließen könnten. Es gab Juden zu schlagen und zu töten — nicht mächtig, aber ein bequemer Vorwand für alle Übel der Nation. Hunderte Katholiken wurden eingesperrt, weil die Kirche die Stärke hatte, Widerstand zu leisten. Sie spalteten die Nation in hundert Stücke und zerstörten die Stücke eines nach dem anderen, und über diese zerbrochenen Stücke ritten sie an die Macht: eine Partei, eine Nation, eine Religion.

Der Krieg gegen die Wahrheit

Nachdem sie die Macht errungen hatten, hatten die Nazis immer noch Ärger mit ihrem ältesten Feind: der Wahrheit, die nicht leicht stirbt. Also beschlossen sie, sie abzuschaffen. Eine große Quelle der Wahrheit ist die Literatur — also verbrannten sie Bücher, zwanzig Millionen davon. Sprecher der Wahrheit — Lehrer, Schriftsteller, Wissenschaftler — wurden eingesperrt oder vertrieben. Bildung wurde entmutigt; in fünf Jahren sank die Hochschulbesuchsquote um 53 %. Es war verboten, eine britische Sendung zu hören oder eine amerikanische Zeitung zu lesen; deine Informationen kamen von Dr. Goebbels, der wusste, was das Beste für dich war. Du durftest bestimmte Filme nicht sehen und bestimmte Musik nicht hören, und du durftest Joe Louis nicht boxen sehen, weil der Champion eine schwarze Haut hatte und Hitlers Theorie der nordischen Überlegenheit widerlegte. Albert Einstein widerlegte sie auch — und musste, als „Nicht-Arier", Deutschland verlassen. Sein Geist war der Suche nach der Wahrheit gewidmet, und die Nazis, die eine Lüge verkauft hatten, fürchteten die Wahrheit am meisten.

Die Stimmen, die noch sprachen

Die Kirche war eine Kraft, die noch stark genug war, die Wahrheit öffentlich zu verkünden. Eine katholische Stimme warnte, die Christen stünden in einem schweren Kampf gegen „einen Glauben aus dem Blut", einen Kampf, der darauf ziele, das Christentum aus dem Vaterland zu vertreiben — und dieser Priester wurde am nächsten Tag unter einem Vorwand der Unsittlichkeit verhaftet. Eine protestantische Stimme erklärte, wer Liberty für sich selbst wünsche, könne sie anderen nicht verweigern, ohne zu verlieren, was er gewonnen habe — die große Lehre, die die Welt aus Deutschland ziehen könne — und die Nazis steckten ihn in ein Konzentrationslager. Auch Pädagogen sprachen. Ein Lehrer fragte, was genau ein „Arier" sei — angeblich groß, schlank, blauäugig, blond — und antwortete schlicht: Es gibt keine arische Rasse, und, noch wichtiger, keine Herrenrasse. Manche finden die Idee bequem, aber die Wissenschaft kann sie nicht stützen: Es gibt keinen Zusammenhang zwischen rassischen Merkmalen und der Fähigkeit oder dem Charakter eines Menschen. In jeder Gruppe findet man dieselbe Bandbreite — Schwachköpfe und Genies, Verbrecher und Wohltäter. Beurteile jeden Menschen als Individuum, nicht nach der Farbe seiner Haut oder Augen oder der Länge seiner Nase. Unterschiede zwischen Menschen sind real — verschiedene Fähigkeiten, Hintergründe, Auffassungen von Recht und Unrecht — aber das ist ein Unterschied im Denken, kein Unterschied der Rasse. Es gibt keine Herrenrasse; das ist eine wissenschaftliche Wahrheit, und wer dir etwas anderes erzählt, lügt.

Wo es hätte gestoppt werden können

So wurde die Wahrheit in Deutschland für alle praktischen Zwecke abgeschafft. Wie kam es dazu, wo fing es an? Es fing genau dort an, in jener Menge — und genau dort hätte es gestoppt werden können, wenn jene Leute zusammengestanden hätten. Hätten sie einander geschützt, hätten sie Widerstand leisten können; zusammen wären sie stark gewesen. Aber sobald sie sich spalten ließen, waren sie hilflos. Als die erste Minderheit verlor, verloren alle. Sie hatten mit der Liberty anderer gespielt — und so zahlten sich die Wetten aus. Carl, der Bauer, der auf ein besseres Leben setzte, bekam knochenbrechende Arbeit von bis zu hundert Stunden die Woche, gezwungen, auf seinem Land zu bleiben und zu produzieren, was ihm befohlen wurde, weil Hitler sich auf den Krieg vorbereitete. Hinrichs Wette zahlte sich auch nicht aus: 104.000 kleine Betriebe wurden in zwei Jahren geschlossen. Und Hans ging es nicht besser — jetzt ein Job in einer Munitionsfabrik, lange Stunden für wenig Lohn, immer schlechtere Bedingungen, nicht erlaubt zu kündigen, immer noch kein Essen zu Hause. Hitler sagte, man könne nicht Butter und Kanonen haben, also bekam Hans keine Butter.

Der Krieg, den die Rassentheorie verlor

Als Hitler den Zeitpunkt für richtig hielt, zog Deutschland in den Krieg — nicht durch eine Kriegserklärung, sondern durch einen sorgfältig vorbereiteten Überfall. Wieder brauchte Hitler Hans für die Drecksarbeit; Hans war inzwischen ein Experte der Brutalität, und diese Brutalität wurde gegen andere Völker gerichtet — die Tschechen, die Polen, die Franzosen, die Russen. Aber in der entscheidenden Prüfung des Krieges zahlten sich die Rassentheorien nicht aus. Die „reinblütigen Übermenschen" wurden von den „Mischlings"-Armeen besiegt, die sie verachteten: von den Briten bei El Alamein, von den Russen bei Stalingrad, und dann am D-Day von amerikanischen Soldaten jeder Hautfarbe und Religion, die über die Strände der Normandie hereinbrachen und ins Herz Deutschlands vorstießen. Für die irregeleiteten Deutschen, die den Köder geschluckt hatten, zahlte sich das Spiel nicht aus: Der Kontinent war übersät mit Millionen deutscher Leiber, „reinrassiger arischer" Leiber. Carl blieb im Schnee vor Moskau; Hinrich blieb in Italien bei Salerno; und Hans, der die Welt beherrschen wollte, bekam nur ein kleines Stück der Normandie, das er sein Eigen nennen konnte.

Amerika ist Minderheiten — und das heißt du und ich

Das dürfen wir niemals uns oder unserem Land geschehen lassen. Wir dürfen uns niemals nach Rasse, Hautfarbe oder Religion spalten lassen, denn in diesem Land gehören wir alle zu Minderheiten. „Ich bin in Ungarn geboren. Du bist Freimaurer." Das sind Minderheiten — und du gehörst auch zu anderen: Du bist Bauer, du hast blaue Augen, du gehst in die methodistische Kirche. Dein Recht, zu diesen Minderheiten zu gehören, ist etwas Kostbares; du hast ein Recht zu sein, was du bist, und zu sagen, was du denkst, denn hier haben wir persönliche Freiheit — wir haben Liberty. Das sind nicht bloß schöne Worte; es ist eine praktische und unbezahlbare Art zu leben. Aber wir müssen daran arbeiten. Wir müssen die Liberty eines jeden bewahren, sonst können wir unsere eigene verlieren. Wenn wir zulassen, dass eine Minderheit ihre Freiheit durch Verfolgung oder Vorurteil verliert, bedrohen wir unsere eigene Liberty. Das ist nicht bloß eine Idee — es ist harter gesunder Menschenverstand: Hier in Amerika ist die Frage nicht, ob wir Minderheiten dulden; Amerika ist Minderheiten, und das heißt du und ich. Also lasst uns keine Trottel sein. Wir dürfen nicht zulassen, dass die Freiheit oder Würde irgendeines Menschen durch Tat oder Wort bedroht wird. Seien wir „selbstsüchtig" dabei: Vergesst das „wir" und „sie", und denkt an uns.

Abschluss (Raven & Keylam)

Raven und Keylam kommen ganz am Ende zurück, um sich so zu verabschieden, wie sie es immer tun: So long, Leute — das war's für diesmal. Bleibt dran, und vergesst nie: Das Leben ist gut.

Erstellt für das Ta-Na-Si Media & Document Repository. Die Zusammenfassung von Teil Eins gibt das gesprochene Gespräch von Raven D. Pond und Keylam Folker wieder, einschließlich seines bewussten Einsatzes von Sarkasmus. Teil Zwei fasst den gemeinfreien Lehrfilm „Don't Be a Sucker" des US-Kriegsministeriums von 1945 zusammen (US National Archives, ID 24376) und gibt dessen Inhalt wieder, nicht die Ansichten von Ta-Na-Si. Die Leserinnen und Leser werden gebeten, die Informationen eigenverantwortlich zu prüfen; dieses Dokument wird ohne Gewähr bereitgestellt.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Beruht auf einem Ta-Na-Si-Audiopodcast und einem historischen Lehrfilm — KI-gestützte Zusammenfassung. Aus dem Englischen übersetzt von Claude (KI). Eingeschätzte Übersetzungsqualität: ● sehr zuverlässig.

French Français

« Des gens comme vous et moi » · Épisode 8: Appel à la responsabilité — « Ce n’est pas un poisson d’avril ».

Édition multilingue assistée par IA

> À propos de ce document. Cet épisode comporte deux parties nettement distinctes. La première est la conversation parlée entre Raven et Keylam — leurs propres mots, leur propre voix. La seconde est un film éducatif historique, Don't Be a Sucker (Département de la Guerre des États-Unis, 1945, domaine public), qu'ils intègrent à l'épisode. Les deux sont résumées séparément ci-dessous, afin qu'il soit toujours clair ce qui vient de Ta-Na-Si et ce qui vient du film de 1945. Le sarcasme est utilisé par Raven et Keylam comme un moyen de communication délibéré ; ce résumé conserve cette voix au lieu de la lisser.

Première partie — La conversation (Raven & Keylam)

Ouverture — ce que nous voulons vraiment

Raven et Keylam ouvrent la chaîne comme ils le font toujours, avec leurs noms et une déclaration simple de ce qui leur tient à cœur. Les choses fondamentales, disent-ils, sont simples : un bon gagne-pain et un bon avenir pour les enfants. C'est tout. Tout ce contre quoi on pousse les gens à se battre, toutes les opinions fabriquées, ne peuvent construire qu'une guerre — jamais un bien-être. La question qu'ils veulent examiner est donc : comment regarder honnêtement les choses qui nous appartiennent, et où se situe réellement la responsabilité ?

Les boulots sanglants et la guerre sainte

Ils mettent aussitôt le sarcasme en marche. Il y a les « boulots sanglants » pour un gouvernement qui a d'autres intérêts et qui brûle tout ce qu'il ne veut pas. Et tu es censé applaudir — youpi, un bon boulot — et attiser le prochain « barbecue chrétien », car nous sommes maintenant, disent-ils, dans une grande guerre sainte contre le méchant républicain. Non : c'est un républicain qui dit que nous devons avoir la guerre sainte, pour des raisons, parce que « nous sommes les meilleurs, la race des maîtres ». Les républicains-maîtres. Alors tout le monde doit y aller et tuer les « fichus machins », tous, n'en ratez aucun. Tirer d'abord, demander ensuite ; et quand ils ne répondent pas, c'est qu'ils étaient évidemment l'ennemi. Ce qui se cache sous la plaisanterie, c'est la machinerie qui déshumanise les gens avant de les tuer.

La Déclaration des droits qu'ils sont en train de dévorer

Ils opposent cela à la Déclaration des droits — la liberté de religion que tout le monde est censé avoir, de pratiquer ou non n'importe quelle foi. Mais quand les gens sont morts, qui a répondu à leur demande ? Tuer, est-ce une manière de pratiquer une religion ? Quand un président en exercice proclame de telles choses, dit Raven, dans l'ancien pays on appelait cela inconstitutionnel. Alors quoi maintenant — « Make America great again » comme le grand inquisiteur du monde ? Où est-ce écrit dans la Déclaration des droits — la nouvelle ? Ou est-ce plutôt « paie la facture pour des droits que tu n'as jamais eus » ? La facture sans les droits. Paie tes impôts, tes taxes et tout ce que tu reçois, de l'argent ou non — et si tu ne peux pas payer, le sans-abrisme est « si charmant » lui aussi.

Et la Liberty ? La Liberty n'est que pour une minorité de gens. Ils décomposent le mot — la Liberty, la « liber-tie », peux-tu la manger ? Oui, tu peux manger la Liberty, la dévorer — c'est ça le programme. Dévorer la Liberty de tout le monde et tout prendre pour de bon.

Envoie tes enfants — ou épargne-toi le voyage

Le passage de sarcasme le plus tranchant : envoie tes enfants dans la sale guerre sanglante ; peu importe que tu aies ou non des enfants, fais-en simplement de nouveaux et envoie-les. Et puis vient le drapeau bon marché du sac Walmart à accrocher à la porte d'entrée — pour ça, tu n'as personne à nourrir. Tu es un grand patriote, tu fais sauter tes enfants ; tu peux même l'avoir moins cher. Pourquoi les envoyer jusqu'en Iran ? Achète une grenade et fais sauter tes enfants toi-même dans le jardin de devant — plus efficace, plus rentable. Ça aide encore davantage le président, pas besoin d'entraîner le gamin comme soldat. Ils recourent délibérément à la comparaison historique la plus dure pour nommer ce qu'ils voient — invoquant Hitler, Mein Kampf, « Adolf Trump », « Donald Hitler », « le petit-fils de M. Schicklgruber » — usant de l'exagération pour demander pourquoi presque personne ne proteste. Elon, notent-ils, n'est pas là pour lui souffler l'idée ; il avait un autre boulot, à Memphis.

La Constitution comme « vieille camelote »

Si l'inconstitutionnel ne compte plus, alors nous avons une « United Snacks of America ». Bien plus que de snacks — alors nous n'avons pas besoin de cette fichue Constitution. Elle est antidatée, faite il y a 250 ans, et on veut reculer non pas de 250 mais de 500 ans, jusqu'au grand barbecue chrétien du Moyen Âge — qui n'était même pas écrit là. Tu peux jeter des gens au feu et aucune police ne vient dire qu'on ne brûle pas ses propres voisins. Les « grands hommes » ont le droit de posséder les femmes et les enfants, et on accuse les gens ordinaires d'avoir tué leurs propres familles — alors que cela, soi-disant, n'est que le droit du président. C'est injuste. Nous sommes dans une république, dans l'égalité. Alors devrions-nous plutôt tuer nous-mêmes nos propres gens ? Donnez alors à chacun le titre de président, et l'affaire est réglée — car avons-nous même besoin d'un président pour tuer nos propres gens ? Pas tant que ça. On peut le faire plus « efficacement » dans le jardin de devant.

Mais où est le plaisir ? Tu ne peux pas regarder tes propres enfants déchiquetés et étalés sur la pelouse — l'herbe verte avec le rouge de tout cela, « un joli contraste ». L'image grotesque est tout le propos : voilà ce que signifie réellement l'applaudissement.

Nature, droits, et un président hors limites

Ils en viennent aux droits donnés par la nature que nomme la Constitution, et qui « commencent à prendre sens » précisément quand un président se comporte ainsi. Alors c'est une honte d'avoir un président inconstitutionnel — et nous avons voté pour lui ; oui, vraiment. Que faisons-nous donc ? Ils jettent un regard sur son homme « Pete » — le petit malin — et sur l'idée que, lorsque les forces de l'ordre existantes ne les servent pas, ils les réécrivent simplement autrement et déclarent cela acceptable. Quelle constitutionnalité y a-t-il là-dedans ? Peut-être y a-t-il une autre constitution, pour des droits spéciaux — une constitution américaine de première classe, et une de deuxième, troisième, quarantième classe. Comme un système de castes, des tampons sur le front. L'égalité est « méchante » : peu importe qui tu es, personne ne s'en soucie — c'est donc seulement une question d'interprétation, et ainsi on peut tromper tout le monde. « United Snakes of America. »

Où sont les patriotes américains ?

Ils reviennent sans cesse à une question : où sont les patriotes américains, les gens de cette Liberty que l'Amérique a proclamée il y a 250 ans ? Désintégrés, évaporés ? « Ils vivent en Russie », plaisante l'un. Certains Américains élèvent bien la voix — un peu de cris disant que ce n'est pas correct — mais y a-t-il une réelle influence ? Ils jettent un regard sarcastique sur « Camila » comme prétendue meilleure option, l'ancienne tsarine des frontières, et sur les « deux présidents » : le petit et le grand. Le « petit Trump », c'est Little Trump — un comédien et amuseur, une personne de petite taille, qui entre dans le rôle de Donald Trump et reproduit son comportement avec une grande précision, afin que les gens voient clairement ce qui se passe réellement. Il a peut-être bien mis cette controverse en évidence — mais l'inquiétude des animateurs est que les gens ne saisissent pas le message qu'il leur montre ; ils n'en tirent rien. Et puis il y a le grand Trump, Donald Trump lui-même : a-t-il fait quoi que ce soit pour les gens, ou seulement pour son propre intérêt ? Rien qu'aux phrases qu'il emploie, chacun devrait sentir à quel point elles sonnent creux. Car ce qu'on retire de tout cela, c'est une vie misérable : pas d'avenir, moins d'enfants, parce qu'on les fait sauter sous les bombes.

À quoi sommes-nous ici ?

À quoi sommes-nous donc ici ? Naître et puis mourir, et entre les deux — rien ? Cela n'a aucun sens. Pour cela, on n'a besoin d'aucun président et d'aucun gouvernement : quand les bébés sortent et sont jetés à terre, morts, le « problème » est résolu. Tu n'as donc besoin d'aucun gouvernement, pas même celui des États-Unis. Et à quel point sont-ils vraiment « unis » ? Pas tellement — ils font des choses ignobles, ne font rien, puis filent en douce. Personne, dans les forces de l'ordre, dans les enquêtes, ne se soucie de qui que ce soit. Ils demandent, avec un lourd sarcasme, à quoi sert même la communauté américaine — jouer à des jeux sur internet, des débats idiots sur le nombre de sexes — et disent qu'il n'y a pas assez de drogues pour supporter ces sottises ; peut-être appeler la Chine pour « le prochain truc à la corona ». Mais la vraie question demeure : où sont la responsabilité et la tenue des vrais Américains ? En fait, introuvables. Beaucoup de gens disent un petit quelque chose qu'ils ne sont même pas obligés de dire, et puis ça leur suffit — « j'ai dit quelque chose, laisse tomber ». Nous avons jadis mené une guerre d'indépendance pour éviter précisément cela, et voilà que nous reculons de 500 ans vers une guerre sainte.

Est-ce la Bible ou Mein Kampf ?

Le siècle commence par un 2000, pas par un 1500 — nous sommes en 2026. C'est donc le moment du prochain Jésus-Christ, ou « Donald Christ », qui pourrait sûrement s'y étirer et faire un travail encore pire, car il est si bête qu'il ne sait même pas compter un pourcentage. Comment quelqu'un peut-il croire qu'il combat « par la parole du bon Dieu » — c'est-à-dire Jésus, qu'il n'a jamais compris, puisque Jésus a dit qu'il valait mieux nous aimer les uns les autres, et non nous tuer les uns les autres ? Quelque chose va terriblement mal. D'où la question : est-ce la Bible qu'il tient en main, ou Mein Kampf ? « Adolf Trump », « Donald Hitler » — les deux, un peu de tout ça. Le petit-fils de « M. Schicklgruber », avec une tête teinte en blond qui ne collait pas au tableau — adopté, va raconter ça à l'état civil. Le système lui-même, disent-ils, ressemble terriblement à ce que Hitler a fait jadis en Allemagne, et il avance ici tandis que tout le monde suit et ne fait rien contre. Pas la SA cette fois, mais l'ICE — et quantité d'institutions qui mènent une grande besogne violente. « Votre nom de marque est bon », pour le revendre à neuf.

Pas de sécurité, pas de respect — et la responsabilité que nous portons

Quand on regarde ce que garantit la Déclaration des droits, disent-ils, on n'en trouve plus rien : aucune sécurité pour tous, aucun respect de l'être humain. Et personne n'y pense. À quoi servent les droits, sinon à en user ? Tu as une voiture pour conduire, une maison pour habiter — mais une maison que tu n'habites pas n'a aucun sens. Alors cesse d'ignorer la responsabilité. Nous portons cette responsabilité, c'est certain, car nous avons voté pour la chose — mais voter ne veut pas dire que nous devons désormais la subir. Nous avons une sorte de veto. Nous pouvons dire : fichu président, qui que tu sois, nous ne voulons pas tuer nos gens dans le monde entier ni envoyer l'économie mondiale au diable. Ce n'est pas notre affaire. Quand tu détruis tout hors d'Amérique, qu'est-ce qui revient ? Du mauvais sang — car les gens ne t'aiment que dans la mesure où tu es mort. Quelle réputation pour vivre avec. Les êtres humains naturels ne prennent pas ce chemin ; ils n'en sont pas fiers.

Tout le monde est un immigré

À prendre tel quel : en Amérique, chacun est un immigré d'une manière ou d'une autre, sauf les Amérindiens qui étaient là avant. Tous les autres sont venus après. Et maintenant on dit que seuls « les Américains » sont les vrais ? Pendant 250 ans il y a eu des États-Unis indépendants, avec la permission de « liberty and justice for all », « one nation indivisible » — et ils s'en moquent éperdument. Alors la Liberty, la fichue Liberty, qui en a besoin ? Tout le monde en a besoin — pour bâtir une vie sans représailles ni restriction. Aucune quantité de drogues ne permet de faire semblant du contraire. Le droit au bonheur et au bien-être — le président dit que nous n'en avons pas besoin, alors on le laisse tomber ? Que sommes-nous, de la marchandise bon marché ? Ces idées idiotes n'ont jamais produit que des guerres mondiales. Et ce sont nos enfants qui la mènent pendant que nous restons à la maison et recevons un drapeau quand ils ne reviennent pas. Et maintenant il y a des armes atomiques, chimiques, biologiques, des drones à foison — « pour se sentir à l'aise », soi-disant. La manière dont chacun gère les choses est tout simplement insensée.

Un pays qui était une base pour bâtir

Nous nous tenons dans un pays qui fut jadis une base permettant aux gens de bâtir leurs propres idées, petites ou grandes, et d'influer sur le développement de l'espèce humaine et du pays lui-même. Et maintenant, « c'est fini, tout va bien », et les gens du monde viennent encore ici — de là d'où viennent les immigrés, pas de la Lune ni de Mars — pour laisser la tyrannie derrière eux, et ne la retrouver qu'ici aujourd'hui. C'est la première chose que le « barbecue chrétien » a déclenchée. Voilà maintenant une guerre sainte. Le Moyen Âge était une époque de développement comparé à ceci ; qui est assez stupide pour dire « refaisons le Moyen Âge » ? Quand les gens commencent à apprendre ce que les dictatures ont toujours fait — et font encore — en commençant petit et en s'élargissant : depuis 70 ans cela dure ; Israël commet un génocide à Gaza, et cela s'est élargi et répandu dans le monde entier, la logique du « nous n'avons pas besoin de ces gens, coupez-les et regardez ce qu'ils font ».

Dans une république, le peuple veille

Pourquoi voter pour un gouvernement dont on ne se soucie ensuite pas ? Dans une république, le peuple veille sur ce que fait le gouvernement — c'est tout l'intérêt. De nos jours les gens s'en moquent : « j'en ai voté un », et puis ils ne regardent jamais ce qu'on fait du pouvoir qu'ils ont cédé. Ils s'étonnent que les gens soient si perdus dans leurs rêveries qu'ils ne réalisent pas qu'ils l'ont mis au pouvoir. La plupart des gens n'ont même pas l'air heureux de ce président — mais ils disent seulement « je ne suis pas d'accord », et qu'est-ce que ça change ? Rien ne change le président de lui-même. Nous devons faire quelque chose pour que le gouvernement change — par ce qu'il fait. Et où cela commence-t-il ? Quand le monde est déjà en feu, quand la nature est entièrement détruite — cela, en conditions naturelles, c'est ce qu'on appelle trop tard. Le bon moment est donc de dire : avant qu'il ne soit trop tard, je ferais mieux d'arrêter ça. Où sont ces gens, dans le monde entier — pas seulement en Amérique — qui diront « stop maintenant », parce que tout le monde souffre, tout le monde s'effondre, et plus personne n'a d'avenir ni de gagne-pain sûr ?

Né pour vivre, non pour être éliminé

Comment cela se produit-il — que des gens participent à leur propre élimination ? Sous Trump, faire des choses idiotes — c'est de cela qu'il s'agit. Pratiquer ou non une religion est exactement la promesse de la Déclaration des droits. « Under God » ou non ne change rien aux résultats que nous voyons. Dans le cadre de notre propre permission, nous pouvons changer les choses ; aucun Dieu ne les changera pour toi. Cela dépend de nous. Croire au Seigneur, à Allah, à Bouddha — cela ne compte pas ; cela dépend de notre activité. Nous ne pouvons pas nous cacher derrière « je ne peux pas, parce que… » ; si tu le fais, tu souffres, tu t'effondres, tu descends la rivière. Levez la main : être né était-il la permission de ne traverser la vie qu'en descendant la rivière — personne ne dit cela. Et si tu vis ainsi, disent-ils sans détour, tu commets un suicide lent ; alors tu as besoin d'une aide psychologique. Pour ceux qui sont véritablement irresponsables mentalement, soit, ce président peut te convenir — mais ce n'est pas la majorité, certainement pas.

Passer à l'action

Il est grand temps d'agir, avant de perdre toutes les bases d'un gagne-pain, d'un bien-être, du moindre bonheur. Nous pouvons tout perdre du jour au lendemain, c'est à ce point au bord du gouffre — il n'y a pas de quoi se renverser en arrière, profiter de la fête, se détendre. La « grande épuisette » arrive clairement. Nous sommes sur un Titanic avec une jolie fanfare qui joue tandis que nous coulons. Est-ce cela que nous voulons ? Non. Personne ne regarde où mènent, prises ensemble, toutes ces activités. Sommes-nous vraiment si bêtes aujourd'hui ? Ils le nient — mais nous sommes si paresseux que nous ne lèverons pas le petit doigt pour changer quoi que ce soit, et nous restons seulement assis à dire « hm, d'accord, si c'est comme ça, c'est comme ça. Peut-être que le grand Seigneur viendra arranger ça ». À la fin, Il ne comptera pas sur toi, parce que tu n'étais pas avec Lui — tu n'étais pas l'une de Ses créatures qui ont vécu leur vie et porté l'amour au prochain comme à soi-même.

Pauvre n'est pas une honte — la paresse, si

Réfléchis-y : il y a peu d'amour de soi à dire « alors la vie est finie ». Moins que pauvre — et pauvre n'est pas un reproche. Beaucoup de gens sont pauvres et vivent honnêtement, droit, avec leur dur sort ; pas tous, il y a des gens sournois partout. Mais les gens réduits au strict nécessaire savent exactement ce que cela signifie. Seuls ceux qui sont si rongés qu'ils ne réclament plus aucun nécessaire peuvent dire « ce n'est peut-être pas si grave, peut-être que ça ira mieux ». Ce n'est pas promis, et ce n'est pas au programme — le déclin ne fait que grossir et grossir, et il a commencé brutalement avec une fichue pandémie et ne s'est jamais amélioré. Maintenant, mieux vaut réparer cela. C'est notre responsabilité. Sans cette responsabilité, nous n'avons aucune compétence sociale ; sans les deux, nous n'avons même pas nous-mêmes — personne par soi-même, personne par son prochain. Nous perdons tout cela. Et c'est trop bon marché.

La plus haute valeur entre tes mains

La plus haute valeur que tu tiens entre tes mains, c'est ta propre vie et ta santé. Et tu la donnes à quelqu'un qui dit « plus besoin de toi, va-t'en, évapore-toi, ne m'ennuie pas » ? Nous avons libéré les esclaves avec Abe — avec Abraham Lincoln — parce que ce traitement des êtres humains était insupportable. Et maintenant nous laissons faire cela sur nous-mêmes ? C'est trop bon marché d'être à ce point paresseux : ne pas défendre ses propres droits, ne pas prendre le risque de quelque chose de meilleur, en se disant que si l'on ne fait rien, personne ne nous nuit. C'est l'inverse qui est vrai — tout le monde te nuit, car c'est le programme. C'est exactement ce que fait une brute. À l'école, jadis, quand il y avait une brute, tu lui en collais une en pleine figure jusqu'à ce que le harcèlement cesse. Alors et maintenant ? Nous avons une grande brute, tous ensemble, et nous ne lui en collons pas une — pourquoi ? Parce que nous sommes de telles mauviettes, chacun de nous, à ne pas répondre à la brute.

Les Américains paresseux, et l'espoir qui s'épuise

Est-ce là le bastion des Américains forts ? Ils n'y croient pas — plutôt les paresseux, les blasés, qui espèrent que ce sera fini avant que ça ne grandisse. Mais espérer que ça passe, c'est de la résignation, et la résignation est, au bout du compte, le suicide dont ils ont parlé. Alors il n'y a aucun espoir pour l'Amérique — ni pour le monde entier — si personne ne change sa façon de vivre pour défendre sa propre qualité de vie. Qu'en retirons-nous ? L'élimination. C'est tout. Et nous y participons ? Ils ne croient pas que quiconque le puisse vraiment. Ce n'est pas la voie à suivre.

Souviens-toi des grands-parents

Mieux vaut nous souvenir de nos grands-parents et arrière-grands-parents qui ont défendu quelque chose — la Liberty et les gens — comme pendant la guerre de Sécession, ou pendant la Seconde Guerre mondiale, où ils ont combattu l'Axe : Mussolini, Hitler et le Tennō — l'Allemagne, l'Italie et le Japon — dans des combats durs et terribles, pour éviter précisément cela. Et maintenant nous l'avons de retour et tout le monde applaudit ? Quelque chose ne doit pas tourner rond chez les gens, et ils feraient bien de le trouver et de le réparer avant qu'il ne soit trop tard — et trop tard, c'est trop tard. Tu veux attraper un train et le train est parti ; comment l'attrapes-tu ? Tu ne peux pas. Est-ce vraiment cela que nous voulons — rester assis à la gare et dire « oh là là », puis mendier pour manger ? C'est trop bon marché. Après 250 ans de développement, ranger cela et dire « pas besoin » — de quoi d'autre n'avons-nous pas besoin ? De rien ? C'est un mensonge éhonté. Tu fais quelque chose pour ton gagne-pain chaque jour, et tu te dis que tout ira bien pour les cent prochaines années — mais non, car le gouvernement fait des choses si idiotes que ce que tu fais pour ton gagne-pain ne te nourrira plus.

Le peuple uni peut changer cela

Alors passons maintenant à l'action. Elon dit que dans quelques années chaque boutique aura disparu — il construit la robotique pour cela, et l'IA fait tout le travail, et alors « les gens pourront être heureux ». Heureux comment, quand ils ne peuvent rien faire pour leur gagne-pain ? Quel gagne-pain reste-t-il ? Aucun. Seulement la mort. Est-ce la voie à suivre — dépenser la force de sa vie pour obtenir, au bout du compte, la grande élimination, parce que les machines sont moins chères que toi, parce que tu vaux un sou à tes propres yeux, ou même pas cela ? Réfléchis au pouvoir que nous détenons une fois unis. Une administration, c'est une poignée de gens ; la population est bien plus grande, avec bien plus de pouvoir. Même s'il faut en venir à la lutte, nous le pouvons ; nous sommes bien plus forts. Nous devons changer cette fichue chose, car elle est dirigée par des idiots qui foncent dans cette direction. Quand nous ne pouvons pas le faire par la voie normale — par les forces de l'ordre, par la constitution — nous devons dire stop par tout moyen qui marche, car cela compte sur notre existence même.

Mourir fait mal — et esquiver n'aide pas

Oui, mourir fait mal — et esquiver le problème ne l'évite pas. Ce pour quoi nous avons vécu, à travers les générations, nous tous ensemble — si cela ne vaut rien, cela n'a aucun sens. Cela vaut-il vraiment la peine de descendre la rivière, de regarder couler et de ne rien dire ? Un Américain honnête ne devrait pas seulement fredonner ; il devrait dire « je défends mes droits, je connais mes droits, et je les veux maintenant ». Il n'y a rien de mal à cela. Alors mieux vaut le faire. Chacun sait dans son cœur ce qu'il faut faire dans sa propre position, dans sa propre vie. Sois heureux d'être en vie et d'avoir l'indépendance de bâtir ta vie en Liberty — ce qui n'a rien d'acquis : elle a dû être préparée, conquise. Et nous affrontons maintenant la crise la plus dure de la Liberty que les États-Unis aient jamais connue. Il faut empêcher qu'elle nous soit prise. C'est la responsabilité de chacun d'entre nous. Cela compte sur tout le monde.

Nous appartenons à la vie

Comment quelqu'un peut-il regarder ses enfants dans les yeux et dire « c'est fini — tu vas à la guerre, tu ne reviens pas, et de toute façon je m'en vais » ? Ce n'est une solution pour personne. Nous sommes des êtres humains naturels, élevés dans cette lignée de l'évolution ; nous appartenons à la nature, nous appartenons à la vie — non à l'épuisement ni au génocide. Nous ferions bien de le comprendre, car c'est notre existence ; notre existence prend fin si nous ne la saisissons pas. À quelle distance de soi-même faut-il être pour ne pas le voir ? Les gars et les filles, regardez ce qui se passe vraiment. Vous ne voulez pas vivre ? Tout le monde veut vivre, veut prendre part à la communauté, bâtir le pays, bâtir des projets — et tout cela est retiré parce que quelqu'un a eu l'idée « nous n'avons plus besoin de ça » ? Cela ne se peut pas. C'est bien trop simple.

Sois fort, sois honnête — vive la république

Sois fort, sois honnête, vive la république. La seule question est : combien de temps la république vit-elle de cette manière ? Aussi longtemps que nous la faisons vivre. Elle peut durer encore 250 ans ou plus — dans la mesure où nous le faisons advenir. C'est nous qui faisons advenir la république. Alors, activement, nous la ferons advenir — et c'est précisément pourquoi nous ferions mieux de la protéger, par tout moyen efficace, car nous avons laissé filer bien trop longtemps. Il y a maintenant un grand gâchis à nettoyer, et personne ne viendra le réparer pour nous — le « grand homme qui rend l'Amérique grande et stupide à nouveau » certainement pas ; on le voit déjà. Nous le gardons entre nos propres mains, et alors nous pouvons y arriver. Si nous ne le faisons pas, personne ne le fait. Nos mains le peuvent, car nous savons comment. Personne d'autre.

Ils savent exactement ce qu'ils font

Les gens de l'administration qui font ces bruits idiots ne connaissent rien à la vie — ou, pour être exact, ils savent précisément ce que la vie ne doit pas être, et comment la détruire, selon un programme. Alors ne les laissons pas aller au bout — ce que nous pouvons voir et entendre par les preuves, par les faits ; ce que nous ressentons directement, chaque jour. Et maintenant : quelle est notre idée d'un gagne-pain ? Demande-le-toi. Regarde-le, poursuis-le, trouve ce qu'il faut faire — car ce n'est pas une condition à accepter. Certainement pas.

Deuxième partie — Le film historique Don't Be a Sucker (Département de la Guerre des États-Unis, 1945)

> Note sur la source. Ce qui suit est le résumé d'une œuvre distincte, intégrée à l'épisode : Don't Be a Sucker (« Ne sois pas un pigeon »), un film éducatif réalisé par le Département de la Guerre des États-Unis en 1945, après la Seconde Guerre mondiale, par des gens qui l'avaient vécue, pour enseigner à ceux qui ne l'avaient pas connue. Il est dans le domaine public. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Les mots ci-dessous sont ceux du film, non ceux de Ta-Na-Si.

Les pigeons et ceux qui les traquent

Le film s'ouvre sur un « match de lutte » de foire truqué — manifestement faux, et pourtant un homme y mise son argent durement gagné. Henry monte dans le train avec 200 dollars et ne voit aucun mal à une partie de cartes amicale avec des inconnus. Joe Collins a une bonne épouse à la maison, mais il rencontre au bar une fille qui paraît mignonne après quelques verres. Il y a un vieux mot pour les gens comme ça : des pigeons. Et il y a d'autres gens — ceux qui passent leurs nuits à calculer comment leur prendre ce qu'ils ont. Toutes sortes de jeux, toutes sortes de pigeons.

Mike a quelque chose : l'Amérique

Prenez Mike. Il a tout — jeune, en bonne santé, un emploi, et un pays qui s'appelle l'Amérique. Une chose merveilleuse à posséder : assez d'espace pour cultiver beaucoup de nourriture, de grandes usines, de grandes villes, et des gens — toutes sortes de gens, de pays différents, de religions différentes et de couleurs de peau différentes. Des gens libres, qui peuvent vivre, travailler et bâtir l'Amérique ensemble parce qu'ils sont libres : libres de voter, de dire ce qu'ils pensent, de fréquenter leurs propres églises, de choisir leur propre métier. Mike a quelque chose, c'est sûr. Mais il y a des hommes qui passent leurs nuits à calculer comment le lui prendre.

L'agitateur du coin de la rue

Un orateur habile travaille une foule de rue. Il promet « la vérité sur l'Amérique ». Il n'est pas politicien, dit-il — juste un « Américain moyen », un « Américain américain » — et certaines choses lui font bouillir le sang : des gens à l'accent étranger qui gagnent tout l'argent, des « Nègres » qui occupent des emplois qui « vous reviennent à toi et à moi ». Si nous laissons cela continuer, que deviendrons-nous, « nous, les vrais Américains » ? Il distribue une brochure gratuite — « la vérité sur les Nègres et les étrangers », « la vérité sur l'Église catholique » — payée par de « vrais Américains ». Un jeune homme est prêt à la lire et acquiesce : pour lui, cela tient debout. Le pays, dit l'orateur, ne sera jamais le nôtre tant qu'il ne sera pas un pays sans — sans Nègres, sans étrangers, sans catholiques, sans francs-maçons. Ceux-là, dit-il, sont vos ennemis, qui tentent de s'emparer du pays : combattez-les et détruisez-les avant qu'ils ne nous détruisent.

L'avertissement du Hongrois

Un passant arrête le jeune homme : avant que l'orateur ne dise « francs-maçons », tu étais prêt à l'approuver — car alors il parlait d'autres gens. Mais dans ce pays il n'y a pas d'« autres gens » ; nous sommes tous des gens américains. Et toi — tu n'es pas américain, n'est-ce pas ? « Je suis né en Hongrie, mais je suis maintenant citoyen américain. Et j'ai vu ce que ce genre de discours peut faire. Je l'ai vu à Berlin. » Il avait été professeur à l'université là-bas, et avait entendu les mots exacts. Il avait été un sot alors — il pensait que les nazis n'étaient que des fanatiques fous. Mais ils ne l'étaient pas. Ils savaient qu'ils n'étaient pas assez forts pour conquérir un pays uni, alors ils ont divisé l'Allemagne en petits groupes et utilisé le préjugé comme une arme pratique. Ce ne fut pas facile ; ils durent y travailler dur. Les êtres humains ne naissent pas avec des préjugés — les préjugés sont fabriqués pour nous, par quelqu'un qui veut quelque chose. Souviens-t'en : quand tu entends ce genre de discours, quelqu'un va en tirer quelque chose, et ce ne sera pas toi.

Berlin, 1932 — cinq hommes dans une foule

Le professeur l'a vu commencer à Berlin en 1932. Cinq hommes qu'il connaissait se tenaient dans une foule à écouter un orateur nazi. Eric était catholique ; Anon, un de ses étudiants, était juif ; Hinrich possédait une petite quincaillerie ; Carl était fermier ; et Hans était un métallurgiste au chômage. L'orateur disait aux « vrais Allemands aryens » qu'il était temps qu'ils héritent de la nation qui leur revenait à eux seuls. Le parti nazi donnerait de la terre au fermier, du travail à l'ouvrier, des profits au petit commerçant. Qui possède ces choses maintenant ? Le Juif — qui aurait volé la nation et le droit de naissance, qui fait tout l'argent et prend tous les emplois ; il faut le fuir, l'ostraciser, l'éliminer. Et les catholiques — aucune grande nation ne devrait être dirigée par une « église étrangère » ; eux et leur foi doivent être détruits. Et les francs-maçons — l'Allemagne n'a pas de place pour les sociétés secrètes ; il n'y aura qu'une seule société, le parti nazi.

Diviser la nation, appâter l'homme loyal

Un par un, l'orateur attaquait chaque minorité et la séparait des autres. Des hommes venus en compatriotes allemands étaient transformés en groupes rivaux, méfiants et haineux les uns envers les autres — tous escroqués. Celui qui fut vraiment dupé, c'était Hans : « pur Allemand » selon les normes nazies, on lui promit tout, et il s'y laissa prendre. On lui dit qu'il était la race des maîtres au pur sang, avec un droit divin de gouverner, et que le parti se tenait prêt à le porter au pouvoir — à commander toute l'Allemagne et un jour le monde entier. Ainsi Hans devint un « surhomme » : on lui donna un uniforme et on gonfla son ego. Il n'était plus un petit gars sans travail ; il était membre de la race des maîtres. Sa femme ne comprenait pas tout à fait — même avec un surhomme à la maison, il n'y avait pas de nourriture. Ne saisissait-elle pas que les nazis allaient créer des emplois pour tous, de la nourriture, des vêtements, une maison neuve, un avenir glorieux, des enfants qui un jour gouverneraient le monde ? Mais elle se demandait encore d'où viendrait le prochain repas. Hans n'aimait pas ce genre de propos — c'était dangereux ; pour des propos pareils, on devrait mettre les gens en prison.

Qui est vraiment arrivé au pouvoir

Hans avait avalé l'appât, et voici les hommes qui avaient amorcé l'hameçon. Pourquoi — pour que Hans arrive au pouvoir ? Bien sûr que non : pour qu'eux y arrivent. Ils se serviraient simplement de Hans, et de centaines de milliers d'autres comme lui, pour faire la sale besogne — tous jouant un jeu de pigeon, misant la liberté des autres et perdant, bien sûr, la leur. Une nation de pigeons. Hitler avait besoin de ces gens, car il y avait beaucoup à faire : briser les syndicats, parce qu'ils étaient organisés et pouvaient résister ; détruire les nombreux partis politiques ; briser toute organisation où les gens pourraient se regrouper. Il y avait des Juifs à battre et à tuer — pas puissants, mais un prétexte commode pour tous les maux de la nation. Des centaines de catholiques furent emprisonnés, parce que l'Église avait la force de résister. Ils divisèrent la nation en cent morceaux et détruisirent les morceaux un par un, et sur ces morceaux brisés ils montèrent au pouvoir : un parti, une nation, une religion.

La guerre contre la vérité

Une fois le pouvoir conquis, les nazis avaient encore des ennuis avec leur plus vieil ennemi : la vérité, qui ne meurt pas facilement. Alors ils décidèrent de l'abolir. Une grande source de vérité est la littérature — alors ils brûlèrent des livres, vingt millions d'entre eux. Les porte-parole de la vérité — enseignants, écrivains, scientifiques — furent emprisonnés ou chassés. L'éducation fut découragée ; en cinq ans, la fréquentation universitaire chuta de 53 %. Il était interdit d'écouter une émission britannique ou de lire un journal américain ; ton information venait du Dr Goebbels, qui savait ce qui était le mieux pour toi. Tu ne pouvais pas voir certains films ni entendre certaines musiques, et tu ne pouvais pas regarder Joe Louis boxer, parce que le champion avait la peau noire et réfutait la théorie hitlérienne de la suprématie nordique. Albert Einstein la réfutait aussi — et, étant « non aryen », dut quitter l'Allemagne. Son esprit était voué à la recherche de la vérité, et les nazis, ayant vendu un mensonge, craignaient par-dessus tout la vérité.

Les voix qui parlaient encore

L'Église était une force encore assez forte pour proclamer la vérité en public. Une voix catholique avertit que les chrétiens étaient dans une grave bataille contre « une foi issue du sang », une bataille visant à déloger le christianisme de la patrie — et ce prêtre fut arrêté le lendemain sous un prétexte d'immoralité. Une voix protestante déclara que quiconque désire la liberté pour lui-même ne peut la refuser aux autres sans perdre ce qu'il a gagné — la grande leçon que le monde peut tirer de l'Allemagne — et les nazis le mirent dans un camp de concentration. Des éducateurs parlèrent aussi. Un enseignant demanda ce qu'est exactement un « Aryen » — soi-disant grand, élancé, aux yeux bleus, blond — et répondit simplement : il n'y a pas de race aryenne, et, plus important encore, pas de race des maîtres. Certains trouvent l'idée commode, mais la science ne peut la soutenir : il n'y a aucune corrélation entre les caractéristiques raciales et la capacité ou le caractère d'une personne. Dans chaque groupe, on trouve le même éventail — des imbéciles et des génies, des criminels et des philanthropes. Juge chaque homme comme un individu, non d'après la couleur de sa peau ou de ses yeux, ni d'après la longueur de son nez. Les différences entre les gens sont réelles — capacités, origines, conceptions du bien et du mal différentes — mais c'est une différence dans la manière de penser, non une différence de race. Il n'y a pas de race des maîtres ; c'est une vérité scientifique, et quiconque te dit le contraire ment.

Où cela aurait pu être arrêté

Ainsi, à toutes fins pratiques, la vérité fut abolie en Allemagne. Comment cela est-il arrivé, où cela a-t-il commencé ? Cela a commencé juste là, dans cette foule — et c'est là que cela aurait pu être arrêté, si ces gens s'étaient tenus ensemble. S'ils s'étaient protégés mutuellement, ils auraient pu résister ; ensemble ils auraient été forts. Mais une fois qu'ils se laissèrent diviser, ils furent impuissants. Quand la première minorité perdit, tout le monde perdit. Ils avaient misé la liberté des autres — et voici comment les paris payèrent. Carl le fermier, misant sur une vie meilleure, obtint un travail éreintant jusqu'à cent heures par semaine, contraint de rester sur sa terre et de produire ce qu'on lui ordonnait, car Hitler préparait la guerre. Le pari de Hinrich ne paya pas non plus : 104 000 petites entreprises fermèrent en deux ans. Et Hans n'était pas mieux loti — un emploi désormais dans une usine de munitions, de longues heures pour un maigre salaire, des conditions qui empiraient, interdiction de partir, toujours pas de nourriture à la maison. Hitler disait qu'on ne pouvait avoir du beurre et des canons, alors Hans n'eut pas de beurre.

La guerre que la théorie raciale a perdue

Quand Hitler jugea le moment venu, l'Allemagne entra en guerre — non par une déclaration, mais par une attaque-surprise soigneusement préparée. De nouveau Hitler eut besoin de Hans pour la sale besogne ; Hans était désormais expert en brutalité, et cette brutalité fut retournée contre d'autres peuples — les Tchèques, les Polonais, les Français, les Russes. Mais dans l'épreuve décisive de la guerre, les théories raciales ne payèrent pas. Les « surhommes au pur sang » furent vaincus par les armées « bâtardes » qu'ils méprisaient : par les Britanniques à El Alamein, par les Russes à Stalingrad, puis le jour J par des soldats américains de toutes couleurs et religions, qui déferlèrent sur les plages de Normandie et s'enfoncèrent au cœur de l'Allemagne. Pour les Allemands égarés qui avaient avalé l'appât, le jeu ne paya pas : le continent fut jonché de millions de corps allemands, des corps « aryens au pur sang ». Carl resta dans la neige aux abords de Moscou ; Hinrich resta en Italie à Salerne ; et Hans, qui allait gouverner le monde, n'eut qu'un petit lopin de Normandie à appeler le sien.

L'Amérique, ce sont des minorités — et cela veut dire toi et moi

Nous ne devons jamais laisser cela nous arriver, ni arriver à notre pays. Nous ne devons jamais nous laisser diviser par la race, la couleur ou la religion, car dans ce pays nous appartenons tous à des minorités. « Je suis né en Hongrie. Tu es franc-maçon. » Ce sont des minorités — et tu appartiens à d'autres encore : tu es fermier, tu as les yeux bleus, tu vas à l'église méthodiste. Ton droit d'appartenir à ces minorités est une chose précieuse ; tu as le droit d'être ce que tu es et de dire ce que tu penses, car ici nous avons la liberté personnelle — nous avons la Liberty. Ce ne sont pas que de belles paroles ; c'est une manière de vivre pratique et inestimable. Mais nous devons y travailler. Nous devons garder la Liberty de chacun, sinon nous pouvons perdre la nôtre. Si nous laissons une minorité perdre sa liberté par la persécution ou le préjugé, nous menaçons notre propre liberté. Ce n'est pas qu'une idée — c'est du solide bon sens : ici en Amérique, la question n'est pas de savoir si nous tolérons les minorités ; l'Amérique est faite de minorités, et cela veut dire toi et moi. Alors ne soyons pas des pigeons. Nous ne devons pas laisser la liberté ou la dignité d'aucun homme être menacée par un acte ou une parole. Soyons « égoïstes » à ce sujet : oublions le « nous » et le « eux », et pensons à « nous ».

Clôture (Raven & Keylam)

Raven et Keylam reviennent tout à la fin pour signer comme ils le font toujours : à bientôt, les amis — c'était tout pour cette fois. Restez à l'écoute, et n'oubliez jamais : la vie est belle.

Compilé pour le Ta-Na-Si Media & Document Repository. Le résumé de la première partie restitue la conversation parlée de Raven D. Pond et Keylam Folker, y compris son usage délibéré du sarcasme. La deuxième partie résume le film éducatif du domaine public « Don't Be a Sucker » du Département de la Guerre des États-Unis (1945) (US National Archives, ID 24376) et en restitue le contenu, et non les vues de Ta-Na-Si. Les lectrices et lecteurs sont invités à vérifier les informations de manière autonome ; ce document est fourni sans garantie.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Fondé sur un podcast audio Ta-Na-Si et un film éducatif historique — résumé assisté par IA. Traduit de l’anglais par Claude (IA). Qualité de traduction estimée: ● très fiable.

Italian Italiano

«Gente come te e me» · Episodio 8: Appello alla responsabilità — «Non è un pesce d’aprile».

Edizione multilingue assistita dall’IA

> Su questo documento. Questo episodio è composto da due parti nettamente distinte. La prima è la conversazione parlata tra Raven e Keylam — le loro parole, la loro voce. La seconda è un film educativo storico, Don't Be a Sucker (Dipartimento della Guerra degli Stati Uniti, 1945, di pubblico dominio), che essi inseriscono nell'episodio. Le due parti sono riassunte separatamente qui sotto, così che sia sempre chiaro che cosa proviene da Ta-Na-Si e che cosa proviene dal film del 1945. Il sarcasmo è usato da Raven e Keylam come mezzo di comunicazione deliberato; questo riassunto conserva quella voce invece di smussarla.

Parte prima — La conversazione (Raven & Keylam)

Apertura — ciò che vogliamo davvero

Raven e Keylam aprono il canale come fanno sempre, con i loro nomi e una dichiarazione semplice di ciò che sta loro a cuore. Le cose fondamentali, dicono, sono semplici: un buon sostentamento e un buon futuro per i figli. Tutto qui. Tutto ciò contro cui si spinge la gente a combattere, tutte le opinioni fabbricate, possono costruire soltanto una guerra — mai un benessere. La domanda che vogliono esaminare è dunque: come guardare onestamente alle cose che ci appartengono, e dove si colloca davvero la responsabilità?

I lavori insanguinati e la guerra santa

Accendono subito il sarcasmo. Ci sono i «lavori insanguinati» per un governo che ha altri interessi e brucia tutto ciò che non vuole. E tu dovresti pure applaudire — evviva, un bel lavoro — e attizzare il prossimo «barbecue cristiano», perché adesso, dicono, siamo in una grande guerra santa contro il cattivo repubblicano. No: è un repubblicano a dire che dobbiamo avere la guerra santa, per ragioni, perché «siamo i migliori, la razza dei padroni». I repubblicani-padroni. Così tutti devono andarci e uccidere i «maledetti cosi», tutti, non lasciatene fuori nessuno. Sparare prima, chiedere dopo; e quando non rispondono, era evidente che fossero il nemico. Ciò che si cela sotto la battuta è il meccanismo che disumanizza le persone prima di ucciderle.

La Carta dei diritti che stanno divorando

Oppongono questo alla Carta dei diritti — la libertà di religione che tutti dovrebbero avere, di praticare o non praticare una fede qualsiasi. Ma quando la gente è morta, chi ha esaudito la sua richiesta? Uccidere è forse un modo di praticare una religione? Quando un presidente in carica proclama cose simili, dice Raven, nel vecchio paese lo si chiamava incostituzionale. E allora adesso — «Make America great again» come il grande inquisitore del mondo? Dove sta scritto nella Carta dei diritti — quella nuova? O è piuttosto «paga il conto per dei diritti che non hai mai avuto»? Il conto senza diritti. Paga le tasse e le imposte e qualunque cosa ti tocchi, soldi o no — e se non puoi pagare, anche la condizione di senzatetto è «così carina».

E la Liberty? La Liberty è solo per una minoranza di persone. Smontano la parola — la Liberty, la «liber-tà», la puoi mangiare? Sì, puoi mangiare la Liberty, divorarla — è questo il programma. Divorare la Liberty di tutti e prendersi tutto per sempre.

Manda i tuoi figli — o risparmiati il viaggio

Il tratto di sarcasmo più tagliente: manda i tuoi figli nella sporca guerra insanguinata; non importa se hai figli o no, fanne semplicemente di nuovi e mandali. E poi arriva la bandiera da quattro soldi presa dal sacchetto del Walmart, da appendere alla porta di casa — per quella non devi sfamare nessuno. Sei un gran patriota, fai saltare in aria i tuoi figli; puoi pure averlo a meno. Perché mandarli fino in Iran? Compra una bomba a mano e fai saltare i tuoi figli da solo nel giardino davanti casa — più efficace, più efficiente. Aiuta ancora di più il presidente, non c'è bisogno di addestrare il ragazzo come soldato. Ricorrono deliberatamente al paragone storico più duro per nominare ciò che vedono — evocando Hitler, Mein Kampf, «Adolf Trump», «Donald Hitler», «il nipote del signor Schicklgruber» — usando l'esagerazione per chiedere perché quasi nessuno si oppone. Elon, osservano, non è lì per suggerirgli l'idea; aveva un altro lavoro, a Memphis.

La Costituzione come «roba vecchia»

Se l'incostituzionale non conta più, allora abbiamo una «United Snacks of America». Snack più che a sufficienza — quindi non ci serve quella maledetta Costituzione. È antidatata, fatta 250 anni fa, e si vuole tornare indietro non di 250 ma di 500 anni, al grande barbecue cristiano del Medioevo — che lì non era neppure scritto. Puoi gettare la gente nel fuoco e nessuna polizia viene a dirti che non si bruciano i propri vicini. I «grandi uomini» possono possedere le donne e i bambini, e alla gente comune si dà la colpa di aver ucciso le proprie famiglie — mentre quello, presumibilmente, è solo diritto del presidente. È ingiusto. Siamo in una repubblica, nell'uguaglianza. Allora faremmo meglio a uccidere noi stessi la nostra gente? Date allora a ciascuno il titolo di presidente, e la faccenda è risolta — perché ci serve davvero un presidente per uccidere la nostra gente? Non tanto. Lo si può fare più «efficacemente» nel giardino di casa.

Ma dov'è il divertimento? Non puoi guardare i tuoi figli fatti a pezzi e sparsi sul prato — l'erba verde con il rosso di tutto ciò, «un bel contrasto». L'immagine grottesca è proprio il punto: ecco che cosa significa davvero l'applauso.

Natura, diritti e un presidente fuori dai limiti

Passano ai diritti dati dalla natura che la Costituzione nomina, e che «cominciano ad avere senso» proprio quando un presidente si comporta così. Allora è una vergogna avere un presidente incostituzionale — e l'abbiamo votato; eccome. E allora che facciamo? Gettano uno sguardo al suo uomo «Pete» — il furbacchione — e all'idea che, quando le forze dell'ordine esistenti non li servono, le riscrivano semplicemente in altro modo e dichiarino che va bene. Quanto è costituzionale tutto ciò? Forse c'è un'altra costituzione, per diritti speciali — una costituzione americana di prima classe, e una di seconda, terza, quarantesima classe. Come un sistema di caste, timbri sulla fronte. L'uguaglianza è «meschina»: è uguale chi sei, a nessuno importa — quindi è solo una questione di interpretazione, e così puoi ingannare tutti. «United Snakes of America.»

Dove sono i patrioti americani?

Tornano di continuo a una domanda: dove sono i patrioti americani, le persone di quella Liberty che l'America proclamò 250 anni fa? Disgregati, evaporati? «Vivono in Russia», scherza uno. Alcuni americani in effetti alzano la voce — un po' di urla a dire che non va bene — ma c'è una vera influenza? Gettano uno sguardo sarcastico su «Camila» come presunta opzione migliore, l'ex zarina dei confini, e sui «due presidenti»: il piccolo e il grande. Il «piccolo Trump» è Little Trump — un comico e intrattenitore, una persona di bassa statura, che entra nel ruolo di Donald Trump e ne riproduce il comportamento con grande precisione, affinché la gente veda con chiarezza che cosa sta davvero accadendo. Può ben aver messo in mostra quella controversia — ma il timore dei conduttori è che la gente non colga il messaggio che lui mostra; non ne ricava nulla. E poi c'è il grande Trump, Donald Trump in persona: ha fatto qualcosa per la gente, o solo per il proprio tornaconto? Già dalle frasi che usa, ognuno dovrebbe sentire quanto suonino vuote. Perché ciò che si ricava da tutto questo è una vita misera: nessun futuro, meno figli, perché vengono fatti saltare in aria dalle bombe.

A che cosa siamo qui?

A che cosa siamo dunque qui? Nascere e poi morire, e in mezzo — niente? Non ha senso. Per questo non serve alcun presidente né alcun governo: quando i bambini vengono al mondo e vengono scaraventati a terra morti, il «problema» è risolto. Non ti serve dunque alcun governo, nemmeno quello degli Stati Uniti. E quanto sono davvero «uniti»? Non tanto — fanno cose ignobili, non fanno nulla, e poi se la svignano. Nessuno, nelle forze dell'ordine, nelle indagini, si cura di nessuno. Chiedono, con pesante sarcasmo, a che cosa serva mai la comunità americana — giocare a giochi su internet, sciocchi dibattiti su quanti sessi esistano — e dicono che non ci sono abbastanza droghe per sopportare queste idiozie; magari chiamare la Cina per «la prossima roba alla corona». Ma la vera domanda resta: dove sono la responsabilità e il contegno dei veri americani? Di fatto, introvabili. Molti dicono un piccolo qualcosa che non sarebbero neanche tenuti a dire, e poi gli basta così — «ho detto qualcosa, lascia stare». Una volta abbiamo combattuto una guerra d'indipendenza proprio per evitare questo, e ora torniamo indietro di 500 anni verso una guerra santa.

È la Bibbia o Mein Kampf?

Il secolo comincia con un 2000, non con un 1500 — siamo nel 2026. È dunque il momento del prossimo Gesù Cristo, o «Donald Cristo», che di sicuro potrebbe allungarsi fin lì e fare un lavoro ancora peggiore, perché è così sciocco da non saper neppure contare una percentuale. Come può qualcuno credere di combattere «attraverso la parola del buon Signore» — cioè Gesù, che lui non ha mai capito, dato che Gesù disse che è meglio amarsi gli uni gli altri, non uccidersi gli uni gli altri? Qualcosa va terribilmente storto. Da qui la domanda: è la Bibbia che tiene in mano, o il Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — entrambi, un po' di tutto questo. Il nipote del «signor Schicklgruber», con una testa tinta di biondo che non quadrava col disegno — adottato, vallo a raccontare all'anagrafe. Il sistema stesso, dicono, somiglia terribilmente a ciò che Hitler fece allora in Germania, e avanza qui mentre tutti seguono e non fanno nulla contro. Stavolta non la SA, ma l'ICE — e una quantità di istituzioni che svolgono un grande lavoro violento. «Il vostro marchio è buono», per rivenderlo a nuovo.

Nessuna sicurezza, nessun rispetto — e la responsabilità che portiamo

Quando si guarda a ciò che la Carta dei diritti garantisce, dicono, non se ne trova più nulla: nessuna sicurezza per tutti, nessun rispetto per l'essere umano. E a nessuno viene in mente. A che servono i diritti, se non a usarli? Hai un'auto per guidare, una casa per abitarci — ma una casa in cui non abiti non ha senso. Allora smettila di ignorare la responsabilità. Portiamo questa responsabilità, di sicuro, perché abbiamo votato la cosa — ma votare non significa che ora dobbiamo subirla. Abbiamo una specie di veto. Possiamo dire: maledetto presidente, chiunque tu sia, non vogliamo uccidere la nostra gente in tutto il mondo né mandare l'economia mondiale all'inferno. Non è affar nostro. Quando distruggi tutto fuori dall'America, che cosa torna indietro? Cattivo sangue — perché la gente ti ama solo nella misura in cui sei morto. Che reputazione con cui convivere. Gli esseri umani naturali non prendono questa strada; non ne sono fieri.

Ognuno è un immigrato

Preso così com'è: in America ognuno è un immigrato in un modo o nell'altro, tranne i nativi americani che c'erano prima. Tutti gli altri sono venuti dopo. E ora si dice che solo «gli americani» siano quelli veri? Per 250 anni ci sono stati Stati Uniti indipendenti, con il permesso di «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — e se ne infischiano altamente. Allora la Liberty, la maledetta Liberty, chi ne ha bisogno? Tutti ne hanno bisogno — per costruire una vita senza ritorsioni né restrizioni. Nessuna quantità di droghe permette di fingere il contrario. Il diritto alla felicità e al benessere — il presidente dice che non ci serve, e allora lo lasciamo perdere? Che cosa siamo, merce a buon mercato? Quelle idee sciocche non hanno mai prodotto altro che guerre mondiali. E sono i nostri figli a combatterla mentre noi restiamo a casa e riceviamo una bandiera quando non tornano. E ora ci sono armi atomiche, chimiche, biologiche, droni a non finire — «per sentirsi a proprio agio», a quanto si dice. Il modo in cui ciascuno gestisce le cose è semplicemente folle.

Un paese che era una base su cui costruire

Ci troviamo in un paese che un tempo fu una base perché le persone costruissero le proprie idee, piccole o grandi, e influissero sullo sviluppo della specie umana e del paese stesso. E ora, «è tutto finito, va tutto bene», e la gente del mondo continua a venire qui — da dove vengono gli immigrati, non dalla Luna o da Marte — per lasciarsi alle spalle la tirannia, solo per ritrovarla qui oggi. È la prima cosa che il «barbecue cristiano» ha avviato. Ecco ora una guerra santa. Il Medioevo era un'epoca di sviluppo in confronto a questo; chi è tanto stupido da dire «rifacciamo il Medioevo»? Quando la gente comincia a imparare ciò che le dittature hanno sempre fatto — e fanno ancora — cominciando in piccolo e allargandosi: va avanti così da 70 anni; Israele commette un genocidio a Gaza, e si è allargato e diffuso in tutto il mondo, la logica del «non ci serve questa gente, tagliatela fuori e guardate che cosa fanno».

In una repubblica, il popolo vigila

Perché votare un governo di cui poi non ti curi? In una repubblica, il popolo vigila su ciò che fa il governo — è tutto qui il senso. Oggigiorno la gente se ne infischia: «ne ho votato uno», e poi non guarda mai che cosa si fa del potere che ha ceduto. Si stupiscono che la gente sia così persa nei sogni a occhi aperti da non rendersi conto di averlo messo al potere. La maggior parte non sembra neppure contenta di questo presidente — ma dicono solo «non sono d'accordo», e che cosa cambia? Nulla cambia il presidente da sé. Dobbiamo fare qualcosa perché il governo cambi — attraverso ciò che fa. E dove comincia? Quando il mondo è già in fiamme, quando la natura è del tutto distrutta — questo, in condizioni naturali, è ciò che chiamiamo troppo tardi. Il momento giusto è dunque dire: prima che sia troppo tardi, farei meglio a fermare tutto ciò. Dove sono quelle persone, in tutto il mondo — non solo in America — che diranno «basta ora», perché tutti soffrono, tutti crollano, e nessuno ha più un futuro né un sostentamento sicuro?

Nati per vivere, non per essere eliminati

Come accade — che le persone partecipino alla propria eliminazione? Sotto Trump, fare cose sciocche — è di questo che si tratta. Praticare o non praticare una religione è esattamente la promessa della Carta dei diritti. «Under God» o no non cambia nulla dei risultati che vediamo. Entro il nostro stesso permesso possiamo cambiare le cose; nessun Dio le cambierà per te. Sta a noi. Credere nel Signore, in Allah, in Buddha — non conta; dipende dalla nostra attività. Non possiamo nasconderci dietro «non posso, perché…»; se lo fai, soffri, crolli, vai giù lungo il fiume. Alzate la mano: nascere era forse il permesso di attraversare la vita solo andando giù lungo il fiume — nessuno lo dice. E se vivi così, dicono senza giri di parole, commetti un lento suicidio; allora ti serve un aiuto psicologico. Per chi è davvero incapace di intendere, va bene, quel presidente può fare al caso tuo — ma non è la maggioranza, di certo no.

Passare all'azione

È ora di agire, prima di perdere tutte le basi di un sostentamento, di un benessere, di qualsiasi felicità. Possiamo perdere tutto da un giorno all'altro, tanto siamo vicini all'orlo del baratro — non c'è da appoggiarsi all'indietro, godersi la festa, rilassarsi. La «grande spossatezza» sta chiaramente arrivando. Siamo su un Titanic con una bella banda che suona mentre andiamo a fondo. È questo che vogliamo? No. Nessuno guarda dove portano, prese insieme, tutte queste attività. Siamo davvero così stupidi oggi? Lo negano — ma siamo così pigri da non muovere un dito per cambiare alcunché, e restiamo seduti a dire «mah, va bene, se è così è così. Forse verrà il grande Signore a sistemare tutto». Alla fine Egli non conterà su di te, perché non eri con Lui — non eri una delle Sue creature che hanno vissuto la propria vita e portato l'amore al prossimo come a se stesse.

Povero non è una vergogna — la pigrizia sì

Riflettici: c'è poco amore per se stessi nel dire «allora la vita è finita». Meno che povero — e povero non è una colpa. Molte persone sono povere e vivono oneste, diritte, con la loro dura sorte; non tutte, gente subdola ce n'è ovunque. Ma le persone ridotte all'essenziale sanno esattamente che cosa significa. Solo chi è così divorato da non chiedere più alcun essenziale può dire «forse non è così grave, forse migliorerà». Non è promesso, e non è nel programma — il declino non fa che ingrandirsi e ingrandirsi, ed è cominciato rapidamente con una maledetta pandemia e non è mai migliorato. Ora faremmo meglio a rimediare. È la nostra responsabilità. Senza questa responsabilità non abbiamo alcuna competenza sociale; senza entrambe non abbiamo nemmeno noi stessi — nessuno per sé, nessuno per il proprio prossimo. Perdiamo tutto questo. Ed è troppo a buon mercato.

Il valore più alto nelle tue mani

Il valore più alto che tieni nelle tue mani è la tua stessa vita e la tua salute. E lo dai a qualcuno che dice «non mi servi più, vattene, evapora, non disturbarmi»? Abbiamo liberato gli schiavi con Abe — con Abraham Lincoln — perché quel trattamento degli esseri umani era insopportabile. E ora lasciamo che lo si faccia a noi stessi? È troppo a buon mercato essere così pigri: non difendere i propri diritti, non correre il rischio di qualcosa di meglio, dicendosi che se non fai nulla nessuno ti fa del male. È vero il contrario — tutti ti fanno del male, perché è il programma. È esattamente ciò che fa un prepotente. A scuola, un tempo, quando c'era un prepotente, gliene davi una dritta sul muso finché le angherie non cessavano. E allora adesso? Abbiamo un grande prepotente, tutti insieme, e non gliene diamo una — perché? Perché siamo tali smidollati, ognuno di noi, da non rispondere al prepotente.

Gli americani pigri, e la speranza che si esaurisce

È questa la roccaforte degli americani forti? Non ci credono — più che altro i pigri, i sazi, che sperano sia finita prima che cresca. Ma sperare che passi è rassegnazione, e la rassegnazione è, in fin dei conti, il suicidio di cui hanno parlato. Allora non c'è alcuna speranza per l'America — né per il mondo intero — se nessuno cambia il proprio modo di vivere per difendere la propria qualità di vita. Che cosa ci ricaviamo? L'eliminazione. Tutto qui. E noi ci stiamo? Non credono che qualcuno possa davvero farlo. Non è questa la strada da seguire.

Ricorda i nonni

Meglio ricordare i nostri nonni e bisnonni che difesero qualcosa — la Liberty e le persone — come durante la guerra civile, o durante la Seconda guerra mondiale, dove combatterono l'Asse: Mussolini, Hitler e il Tennō — Germania, Italia e Giappone — in scontri duri e terribili, proprio per evitare questo. E ora ce l'abbiamo di nuovo e tutti applaudono? Qualcosa nelle persone non deve funzionare, e farebbero bene a trovarlo e a rimediare prima che sia troppo tardi — e troppo tardi è troppo tardi. Vuoi prendere un treno e il treno è partito; come lo prendi? Non puoi. È davvero questo che vogliamo — restare seduti alla stazione e dire «oh cielo», e poi mendicare da mangiare? È troppo a buon mercato. Dopo 250 anni di sviluppo, mettere via tutto ciò e dire «non mi serve» — di che altro non abbiamo bisogno? Di niente? È una menzogna bell'e buona. Fai qualcosa per il tuo sostentamento ogni singolo giorno, e ti dici che andrà tutto bene per i prossimi cento anni — ma non è così, perché il governo fa cose talmente sciocche che ciò che fai per il tuo sostentamento non ti sfamerà più.

Il popolo unito può cambiarlo

Allora passiamo ora all'azione. Elon dice che tra qualche anno ogni negozio sarà sparito — costruisce la robotica per questo, e l'IA fa tutto il lavoro, e allora «la gente potrà essere felice». Felice come, quando non può fare nulla per il proprio sostentamento? Quale sostentamento resta? Nessuno. Solo la morte. È questa la strada — spendere la forza della propria vita per ottenere, alla fine, la grande eliminazione, perché le macchine costano meno di te, perché vali un soldo ai tuoi stessi occhi, o nemmeno quello? Rifletti sul potere che deteniamo una volta uniti. Un'amministrazione è una manciata di persone; la popolazione è assai più grande, con assai più potere. Anche se si arriva allo scontro, possiamo farcela; siamo molto più forti. Dobbiamo cambiare quella maledetta cosa, perché è guidata da idioti che corrono in questa direzione. Quando non possiamo farlo per la via normale — tramite le forze dell'ordine, tramite la costituzione — dobbiamo dire basta in qualunque modo funzioni, perché conta sulla nostra stessa esistenza.

Morire fa male — e schivare non aiuta

Sì, morire fa male — e schivare il problema non lo evita. Ciò per cui abbiamo vissuto, attraverso le generazioni, tutti noi insieme — se non vale nulla, non ha senso. Vale davvero la pena di andare giù lungo il fiume, guardarlo affondare e non dire nulla? Un americano onesto non dovrebbe limitarsi a mormorare; dovrebbe dire «difendo i miei diritti, conosco i miei diritti, e li voglio adesso». Non c'è niente di male in questo. Allora faremmo meglio a farlo. Ognuno sa nel proprio cuore che cosa fare nella propria posizione, nella propria vita. Sii felice di essere vivo e di avere l'indipendenza di costruire la tua vita in Liberty — cosa che non è affatto scontata: ha dovuto essere preparata, conquistata. E ora affrontiamo la crisi più dura della Liberty che gli Stati Uniti abbiano mai visto. Bisogna impedire che ci venga tolta. È la responsabilità di ciascuno di noi. Conta su tutti.

Apparteniamo alla vita

Come può qualcuno guardare i propri figli negli occhi e dire «è finita — tu vai in guerra, non torni, e io comunque me ne vado»? Non è una soluzione per nessuno. Siamo esseri umani naturali, cresciuti in questa linea dell'evoluzione; apparteniamo alla natura, apparteniamo alla vita — non alla spossatezza né al genocidio. Faremmo bene a capirlo, perché è la nostra esistenza; la nostra esistenza finisce se non la afferriamo. Quanto lontano da se stessi bisogna essere per non vederlo? Ragazzi e ragazze, guardate che cosa sta davvero succedendo. Non volete vivere? Tutti vogliono vivere, vogliono prendere parte alla comunità, costruire il paese, costruire progetti — e tutto questo viene tolto perché a qualcuno è venuta l'idea «non ci serve più»? Non può essere. È fin troppo semplice.

Sii forte, sii onesto — viva la repubblica

Sii forte, sii onesto, viva la repubblica. L'unica domanda è: quanto a lungo vive la repubblica in questo modo? Finché la facciamo vivere. Può durare altri 250 anni o più — nella misura in cui lo facciamo accadere. Siamo noi a far accadere la repubblica. Allora, attivamente, la faremo accadere — ed è proprio per questo che faremmo meglio a proteggerla, con qualunque mezzo efficace, perché l'abbiamo lasciata correre fin troppo a lungo. Ora c'è un gran pasticcio da ripulire, e nessuno verrà a sistemarlo per noi — il «grande uomo che rende l'America grande e stupida di nuovo» di certo no; lo si vede già. Lo teniamo nelle nostre stesse mani, e allora possiamo farcela. Se non lo facciamo, nessuno lo fa. Le nostre mani possono farlo, perché sappiamo come. Nessun altro.

Sanno esattamente che cosa stanno facendo

Le persone nell'amministrazione che fanno quel chiasso sciocco non sanno nulla della vita — o, per dirla esatta, sanno precisamente che cosa la vita non deve essere, e come distruggerla, secondo un programma. Allora non lasciamoli arrivare in fondo — ciò che possiamo vedere e udire dalle prove, dai fatti; ciò che sentiamo direttamente, ogni singolo giorno. E ora: qual è la nostra idea di un sostentamento? Chiediti. Guardalo, inseguilo, scopri che cosa fare — perché questa non è una condizione da accettare. Di certo no.

Parte seconda — Il film storico Don't Be a Sucker (Dipartimento della Guerra degli Stati Uniti, 1945)

> Nota sulla fonte. Quanto segue è il riassunto di un'opera distinta, inserita nell'episodio: Don't Be a Sucker («Non fare il pollo»), un film educativo realizzato dal Dipartimento della Guerra degli Stati Uniti nel 1945, dopo la Seconda guerra mondiale, da persone che l'avevano vissuta, per istruire chi non l'aveva conosciuta. È di pubblico dominio. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Le parole qui sotto sono quelle del film, non di Ta-Na-Si.

I polli e chi li va a caccia

Il film si apre su un «incontro di lotta» da fiera truccato — palesemente falso, eppure un uomo ci scommette il denaro guadagnato con fatica. Henry sale sul treno con 200 dollari e non vede nulla di male in una partita a carte amichevole con sconosciuti. Joe Collins ha una buona moglie a casa, ma al bar incontra una ragazza che, dopo un paio di drink, sembra carina. C'è una vecchia parola per gente così: polli. E c'è altra gente — quelli che passano le notti a calcolare come portar via ciò che gli altri hanno. Ogni sorta di gioco, ogni sorta di pollo.

Mike ha qualcosa: l'America

Prendete Mike. Ha tutto — giovane, sano, un lavoro, e un paese che si chiama America. Una cosa meravigliosa da possedere: spazio a sufficienza per coltivare cibo in abbondanza, grandi fabbriche, grandi città, e persone — ogni sorta di persone, da paesi diversi, con religioni diverse e colori della pelle diversi. Persone libere, che possono vivere, lavorare e costruire l'America insieme perché sono libere: libere di votare, di dire ciò che pensano, di frequentare le proprie chiese, di scegliersi il proprio lavoro. Mike ha qualcosa, è vero. Ma ci sono uomini che passano le notti a calcolare come portarglielo via.

L'agitatore all'angolo della strada

Un oratore abile lavora una folla di strada. Promette «la verità sull'America». Non è un politico, dice — solo un «americano medio», un «americano americano» — e certe cose gli fanno ribollire il sangue: gente con l'accento straniero che fa tutti i soldi, «negri» che occupano posti di lavoro che «spettano a te e a me». Se lasciamo che continui, che ne sarà di «noi veri americani»? Distribuisce un opuscolo gratuito — «la verità sui negri e gli stranieri», «la verità sulla Chiesa cattolica» — pagato da «veri americani». Un giovane è pronto a leggerlo e annuisce: a lui sembra sensato. Il paese, dice l'oratore, non sarà mai nostro finché non sarà un paese senza — senza negri, senza stranieri, senza cattolici, senza massoni. Questi, dice, sono i tuoi nemici, che cercano di impadronirsi del paese: combattili e distruggili prima che distruggano noi.

L'avvertimento dell'ungherese

Un passante ferma il giovane: prima che l'oratore dicesse «massoni», eri pronto a dargli ragione — perché allora parlava di altre persone. Ma in questo paese non ci sono «altre persone»; siamo tutti persone americane. E tu — non sei americano, vero? «Sono nato in Ungheria, ma ora sono cittadino americano. E ho visto che cosa può fare questo genere di discorsi. L'ho visto a Berlino.» Era stato professore all'università laggiù, e aveva udito le stesse identiche parole. Allora era stato uno sciocco — pensava che i nazisti fossero solo fanatici pazzi. Ma non lo erano. Sapevano di non essere abbastanza forti per conquistare un paese unito, così divisero la Germania in piccoli gruppi e usarono il pregiudizio come arma pratica. Non fu facile; dovettero lavorarci sodo. Gli esseri umani non nascono con i pregiudizi — i pregiudizi vengono fabbricati per noi, da qualcuno che vuole qualcosa. Ricordalo: quando senti discorsi del genere, qualcuno ci ricaverà qualcosa, e non sarai tu.

Berlino, 1932 — cinque uomini in una folla

Il professore lo vide cominciare a Berlino nel 1932. Cinque uomini che conosceva stavano in una folla ad ascoltare un oratore nazista. Eric era cattolico; Anon, un suo studente, era ebreo; Hinrich possedeva una piccola ferramenta; Carl era contadino; e Hans era un metalmeccanico disoccupato. L'oratore diceva ai «veri tedeschi ariani» che era ora di ereditare la nazione che spettava a loro soli. Il partito nazista avrebbe dato terra al contadino, lavoro all'operaio, profitti al piccolo commerciante. Chi possiede queste cose adesso? L'ebreo — che avrebbe rubato la nazione e il diritto di nascita, che fa tutti i soldi e prende tutti i posti di lavoro; va evitato, ostracizzato, eliminato. E i cattolici — nessuna grande nazione dovrebbe essere governata da una «chiesa straniera»; loro e la loro fede devono essere distrutti. E i massoni — la Germania non ha posto per le società segrete; ci sarà una sola società, il partito nazista.

Dividere la nazione, adescare l'uomo leale

Uno per uno, l'oratore attaccava ogni minoranza e la separava dalle altre. Uomini venuti come compatrioti tedeschi venivano trasformati in gruppi rivali, sospettosi e pieni d'odio gli uni verso gli altri — tutti truffati. Quello davvero ingannato era Hans: «puro tedesco» secondo i criteri nazisti, gli fu promesso tutto, e ci cascò. Gli dissero che era la razza dei padroni dal sangue puro, con un diritto divino di governare, e che il partito era pronto a portarlo al potere — a comandare tutta la Germania e un giorno il mondo intero. Così Hans divenne un «superuomo»: gli diedero un'uniforme e ne gonfiarono l'ego. Non era più un ometto senza lavoro; era un membro della razza dei padroni. Sua moglie non capiva del tutto — perfino con un superuomo in casa, non c'era cibo. Non capiva che i nazisti avrebbero creato lavoro per tutti, cibo, vestiti, una casa nuova, un futuro glorioso, figli che un giorno avrebbero governato il mondo? Ma lei si chiedeva ancora da dove sarebbe venuto il prossimo pasto. A Hans non piacevano discorsi simili — erano pericolosi; per discorsi del genere la gente andrebbe messa in prigione.

Chi andò davvero al potere

Hans aveva abboccato all'esca, ed ecco gli uomini che avevano innescato l'amo. Perché — perché Hans andasse al potere? Certo che no: perché ci andassero loro. Si sarebbero serviti di Hans, e di centinaia di migliaia come lui, per il lavoro sporco — tutti a giocare un gioco da polli, scommettendo la libertà altrui e perdendo, naturalmente, la propria. Una nazione di polli. Hitler aveva bisogno di questa gente, perché c'era molto da fare: schiacciare i sindacati, perché erano organizzati e potevano resistere; distruggere i molti partiti politici; spezzare ogni organizzazione in cui le persone potessero unirsi. C'erano ebrei da picchiare e uccidere — non potenti, ma un comodo pretesto per tutti i mali della nazione. Centinaia di cattolici furono imprigionati, perché la Chiesa aveva la forza di resistere. Divisero la nazione in cento pezzi e distrussero i pezzi uno per uno, e su quei pezzi spezzati salirono al potere: un partito, una nazione, una religione.

La guerra contro la verità

Conquistato il potere, i nazisti avevano ancora guai con il loro più antico nemico: la verità, che non muore facilmente. Così decisero di abolirla. Una grande fonte di verità è la letteratura — perciò bruciarono libri, venti milioni. I portavoce della verità — insegnanti, scrittori, scienziati — furono imprigionati o scacciati. L'istruzione fu scoraggiata; in cinque anni la frequenza universitaria calò del 53 %. Era vietato ascoltare una trasmissione britannica o leggere un giornale americano; le tue informazioni venivano dal dottor Goebbels, che sapeva ciò che era meglio per te. Non potevi vedere certi film né ascoltare certa musica, e non potevi guardare Joe Louis combattere, perché il campione aveva la pelle nera e smentiva la teoria hitleriana della supremazia nordica. Anche Albert Einstein la smentiva — e, essendo «non ariano», dovette lasciare la Germania. La sua mente era votata alla ricerca della verità, e i nazisti, avendo venduto una menzogna, temevano la verità più di ogni altra cosa.

Le voci che parlavano ancora

La Chiesa era una forza ancora abbastanza forte da proclamare la verità in pubblico. Una voce cattolica avvertì che i cristiani erano in una grave battaglia contro «una fede uscita dal sangue», una battaglia volta a estirpare il cristianesimo dalla patria — e quel sacerdote fu arrestato il giorno dopo con un pretesto di immoralità. Una voce protestante dichiarò che chi desidera la libertà per sé non può negarla agli altri senza perdere ciò che ha conquistato — la grande lezione che il mondo può trarre dalla Germania — e i nazisti lo misero in un campo di concentramento. Parlarono anche degli educatori. Un insegnante chiese che cosa sia esattamente un «ariano» — presumibilmente alto, snello, con gli occhi azzurri, biondo — e rispose semplicemente: non esiste una razza ariana, e, cosa più importante, non esiste una razza dei padroni. Alcuni trovano l'idea comoda, ma la scienza non può sostenerla: non c'è alcuna correlazione tra le caratteristiche razziali e la capacità o il carattere di una persona. In ogni gruppo si trova lo stesso ventaglio — idioti e geni, criminali e filantropi. Giudica ogni uomo come individuo, non dal colore della pelle o degli occhi, né dalla lunghezza del naso. Le differenze tra le persone sono reali — capacità, origini, idee di bene e male diverse — ma è una differenza nel modo di pensare, non una differenza di razza. Non esiste una razza dei padroni; è una verità scientifica, e chiunque ti dica il contrario mente.

Dove si sarebbe potuto fermare

Così, a tutti gli effetti pratici, la verità fu abolita in Germania. Come accadde, dove cominciò? Cominciò proprio lì, in quella folla — ed è lì che si sarebbe potuto fermare, se quella gente fosse rimasta unita. Se si fossero protetti a vicenda, avrebbero potuto resistere; insieme sarebbero stati forti. Ma una volta che si lasciarono dividere, furono impotenti. Quando la prima minoranza perse, persero tutti. Avevano scommesso la libertà altrui — ed ecco come pagarono le scommesse. Carl il contadino, scommettendo su una vita migliore, ottenne un lavoro massacrante fino a cento ore alla settimana, costretto a restare sulla sua terra e a produrre ciò che gli veniva ordinato, perché Hitler si preparava alla guerra. Nemmeno la scommessa di Hinrich pagò: 104.000 piccole imprese chiusero in due anni. E Hans non stava meglio — ora un lavoro in una fabbrica di munizioni, lunghe ore per una paga misera, condizioni sempre peggiori, vietato andarsene, ancora niente cibo a casa. Hitler diceva che non si poteva avere burro e cannoni, così Hans rimase senza burro.

La guerra che la teoria razziale perse

Quando Hitler giudicò giunto il momento, la Germania entrò in guerra — non con una dichiarazione, ma con un attacco a sorpresa accuratamente preparato. Di nuovo Hitler ebbe bisogno di Hans per il lavoro sporco; Hans era ormai esperto di brutalità, e quella brutalità fu rivolta contro altri popoli — i cechi, i polacchi, i francesi, i russi. Ma nella prova decisiva della guerra, le teorie razziali non pagarono. I «superuomini dal sangue puro» furono sconfitti dagli eserciti «bastardi» che disprezzavano: dai britannici a El Alamein, dai russi a Stalingrado, e poi nel D-Day da soldati americani di ogni colore e religione, che irruppero sulle spiagge della Normandia e penetrarono nel cuore della Germania. Per i tedeschi sviati che avevano abboccato all'esca, il gioco non pagò: il continente fu cosparso di milioni di corpi tedeschi, corpi «ariani dal sangue puro». Carl rimase nella neve alle porte di Mosca; Hinrich rimase in Italia a Salerno; e Hans, che doveva governare il mondo, ottenne solo un piccolo lembo di Normandia da poter chiamare suo.

L'America è fatta di minoranze — e questo significa tu e io

Non dobbiamo mai lasciare che accada a noi o al nostro paese. Non dobbiamo mai lasciarci dividere per razza, colore o religione, perché in questo paese apparteniamo tutti a delle minoranze. «Sono nato in Ungheria. Tu sei massone.» Queste sono minoranze — e appartieni anche ad altre: sei contadino, hai gli occhi azzurri, vai alla chiesa metodista. Il tuo diritto di appartenere a queste minoranze è una cosa preziosa; hai il diritto di essere ciò che sei e di dire ciò che pensi, perché qui abbiamo la libertà personale — abbiamo la Liberty. Non sono solo belle parole; è un modo di vivere pratico e inestimabile. Ma dobbiamo lavorarci. Dobbiamo custodire la Liberty di ciascuno, altrimenti possiamo perdere la nostra. Se lasciamo che una minoranza perda la sua libertà per persecuzione o pregiudizio, minacciamo la nostra stessa libertà. Non è solo un'idea — è solido buon senso: qui in America la questione non è se tolleriamo le minoranze; l'America è fatta di minoranze, e questo significa tu e io. Allora non facciamo i polli. Non dobbiamo lasciare che la libertà o la dignità di alcun uomo sia minacciata da un atto o da una parola. Siamo «egoisti» in questo: dimentichiamo il «noi» e il «loro», e pensiamo a «noi».

Chiusura (Raven & Keylam)

Raven e Keylam tornano proprio alla fine per congedarsi come fanno sempre: a presto, gente — questo è tutto per questa volta. Restate sintonizzati, e non dimenticate mai: la vita è bella.

Compilato per il Ta-Na-Si Media & Document Repository. Il riassunto della prima parte restituisce la conversazione parlata di Raven D. Pond e Keylam Folker, compreso il suo uso deliberato del sarcasmo. La seconda parte riassume il film educativo di pubblico dominio «Don't Be a Sucker» del Dipartimento della Guerra degli Stati Uniti (1945) (US National Archives, ID 24376) e ne restituisce il contenuto, non le opinioni di Ta-Na-Si. Le lettrici e i lettori sono invitati a verificare le informazioni in modo autonomo; questo documento è fornito senza garanzia.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Basato su un podcast audio Ta-Na-Si e un film educativo storico — riassunto assistito dall'IA. Tradotto dall'inglese da Claude (IA). Qualità di traduzione stimata: ● molto affidabile.

Spanish Español

«Gente como tú y yo» · Episodio 8: Llamado a la responsabilidad — «Esto no es una inocentada».

Edición multilingüe asistida por IA

> Sobre este documento. Este episodio consta de dos partes claramente diferenciadas. La primera es la conversación hablada entre Raven y Keylam — sus propias palabras, su propia voz. La segunda es una película educativa histórica, Don't Be a Sucker (Departamento de Guerra de los Estados Unidos, 1945, de dominio público), que ellos incluyen en el episodio. Ambas se resumen por separado más abajo, de modo que siempre quede claro qué proviene de Ta-Na-Si y qué proviene de la película de 1945. El sarcasmo es usado por Raven y Keylam como un medio de comunicación deliberado; este resumen conserva esa voz en lugar de suavizarla.

Primera parte — La conversación (Raven & Keylam)

Apertura — lo que de verdad queremos

Raven y Keylam abren el canal como siempre lo hacen, con sus nombres y una declaración sencilla de lo que les importa. Las cosas básicas, dicen, son simples: un buen sustento y un buen futuro para los hijos. Eso es todo. Todo aquello contra lo que se empuja a la gente a luchar, todas las opiniones fabricadas, solo pueden construir una guerra — nunca un bienestar. La pregunta que quieren examinar es, pues: cómo mirar con honestidad las cosas que nos pertenecen, y dónde se sitúa realmente la responsabilidad.

Los trabajos sangrientos y la guerra santa

Encienden el sarcasmo de inmediato. Están los «trabajos sangrientos» para un gobierno que tiene otros intereses y quema todo lo que no quiere. Y encima se supone que debes aplaudir — yupi, un buen trabajo — y atizar la próxima «barbacoa cristiana», porque ahora, dicen, estamos en una gran guerra santa contra el malvado republicano. No: es un republicano quien dice que debemos tener la guerra santa, por razones, porque «somos los mejores, la raza de los amos». Los republicanos-amos. Así que todos tienen que ir y matar a los «malditos chismes», a todos, no dejéis ninguno fuera. Disparar primero, preguntar después; y cuando no responden, era evidente que eran el enemigo. Lo que se oculta bajo la broma es la maquinaria que deshumaniza a las personas antes de matarlas.

La Carta de Derechos que están devorando

Esto lo contraponen a la Carta de Derechos — la libertad de religión que todos deberían tener, de practicar o no cualquier fe. Pero cuando la gente está muerta, ¿quién atendió su petición? ¿Matar es acaso una manera de practicar una religión? Cuando un presidente en ejercicio proclama tales cosas, dice Raven, en el viejo país eso se llamaba inconstitucional. Entonces, ¿qué ahora — «Make America great again» como el gran inquisidor del mundo? ¿Dónde está escrito eso en la Carta de Derechos — la nueva? ¿O es más bien «paga la cuenta por unos derechos que nunca tuviste»? La cuenta sin derechos. Paga tus impuestos y tasas y lo que sea que recibas, dinero o no — y si no puedes pagar, la condición de sin techo también es «tan bonita».

¿Y la Liberty? La Liberty es solo para una minoría de personas. Desarman la palabra — la Liberty, la «liber-tad», ¿puedes comértela? Sí, puedes comerte la Liberty, devorarla — ese es

el programa. Devorar la Liberty de todos y quedarse con todo para siempre.

Manda a tus hijos — o ahórrate el viaje

El tramo de sarcasmo más afilado: manda a tus hijos a la sucia guerra sangrienta; no importa si tienes hijos o no, simplemente haz unos nuevos y mándalos. Y luego viene la bandera barata de la bolsa de Walmart para colgar en la puerta de casa — para eso no tienes que alimentar a nadie. Eres un gran patriota, vuelas a tus hijos por los aires; hasta puedes tenerlo más barato. ¿Para qué mandarlos hasta Irán? Compra una granada de mano y vuela a tus hijos tú mismo en el jardín delantero — más eficaz, más eficiente. Ayuda aún más al presidente, no hace falta entrenar al chico como soldado. Recurren deliberadamente a la comparación histórica más dura para nombrar lo que ven — invocando a Hitler, Mein Kampf, «Adolf Trump», «Donald Hitler», «el nieto del señor Schicklgruber» — usando la exageración para preguntar por qué casi nadie se opone. Elon, señalan, no está allí para soplarle la idea; tenía otro trabajo, en Memphis.

La Constitución como «cosa vieja»

Si lo inconstitucional ya no cuenta, entonces tenemos unos «United Snacks of America». Snacks más que de sobra — así que no necesitamos la maldita Constitución. Está antedatada, hecha hace 250 años, y se quiere retroceder no 250 sino 500 años, a la gran barbacoa cristiana de la Edad Media — que ni siquiera estaba escrita allí. Puedes arrojar gente al fuego y ninguna policía viene a decirte que no se quema a los propios vecinos. Los «grandes hombres» pueden poseer a las mujeres y a los niños, y a la gente común se la culpa de haber matado a sus propias familias — mientras que eso, supuestamente, es solo derecho del presidente. Es injusto. Estamos en una república, en la igualdad. ¿Entonces deberíamos más bien matar nosotros mismos a nuestra propia gente? Dadle entonces a cada uno el título de presidente, y asunto resuelto — porque ¿acaso necesitamos un presidente para matar a nuestra propia gente? No tanto. Se puede hacer más «eficazmente» en el jardín delantero.

Pero ¿dónde está la diversión? No puedes mirar cómo despedazan a tus propios hijos y los esparcen por el césped — la hierba verde con el rojo de todo aquello, «un bonito contraste». La imagen grotesca es justamente el punto: eso es lo que el aplauso significa en realidad.

Naturaleza, derechos y un presidente fuera de límites

Pasan a los derechos dados por la naturaleza que nombra la Constitución, y que «empiezan a cobrar sentido» precisamente cuando un presidente se comporta así. Entonces es una vergüenza tener un presidente inconstitucional — y lo votamos; vaya que sí. ¿Qué hacemos entonces? Echan un vistazo a su hombre «Pete» — el listillo — y a la idea de que, cuando las fuerzas del orden existentes no les sirven, simplemente las reescriben de otro modo y declaran que está bien. ¿Cuán constitucional es eso? Quizá haya otra constitución, para derechos especiales — una constitución estadounidense de primera clase, y otra de segunda, tercera, cuadragésima clase. Como un sistema de castas, sellos en la frente. La igualdad es «mezquina»: da igual quién seas, a nadie le importa — así que es solo cuestión de interpretación, y así se puede engañar a todos. «United Snakes of America.»

¿Dónde están los patriotas estadounidenses?

Vuelven una y otra vez a una pregunta: ¿dónde están los patriotas estadounidenses, la gente de aquella Liberty que Estados Unidos proclamó hace 250 años? ¿Desintegrados, evaporados? «Viven en Rusia», bromea uno. Algunos estadounidenses sí alzan la voz — un poco de griterío diciendo que no está bien — pero ¿hay influencia real? Echan una mirada sarcástica a «Camila» como supuesta mejor opción, la antigua zarina de la frontera, y a los «dos presidentes»: el pequeño y el grande. El «pequeño Trump» es Little Trump — un cómico y animador, una persona de baja estatura, que se mete en el papel de Donald Trump y reproduce su comportamiento con gran precisión, para que la gente vea con claridad lo que de verdad está pasando. Bien puede haber puesto esa controversia a la vista — pero la preocupación de los presentadores es que la gente no capta el mensaje que él les muestra; no sacan nada de ello. Y luego está el gran Trump, Donald Trump en persona: ¿hizo algo por la gente, o solo por su propio provecho? Ya por las frases que usa, cualquiera debería sentir lo huecas que suenan. Porque lo que se saca de todo esto es una vida miserable: sin futuro, menos hijos, porque los hacen volar por los aires con las bombas.

¿Para qué estamos aquí?

¿Para qué estamos aquí, entonces? Nacer y luego morir, ¿y en medio — nada? No tiene sentido. Para eso no hace falta ningún presidente ni ningún gobierno: cuando los bebés salen y son arrojados al suelo, muertos, el «problema» queda resuelto. Así que no necesitas ningún gobierno, ni siquiera el de los Estados Unidos. Y ¿cuán «unidos» están realmente? No mucho — hacen cosas viles, no hacen nada, y luego se escabullen. Nadie, en las fuerzas del orden, en las investigaciones, se preocupa por nadie. Preguntan, con pesado sarcasmo, para qué sirve siquiera la comunidad estadounidense — jugar a juegos en internet, debates tontos sobre cuántos sexos existen — y dicen que no hay suficientes drogas para aguantar esas tonterías; tal vez llamar a China por «la próxima cosa tipo corona». Pero la verdadera pregunta permanece: ¿dónde están la responsabilidad y la entereza de los verdaderos estadounidenses? De hecho, no se ven. Mucha gente dice un pequeño algo que ni siquiera estaría obligada a decir, y luego le basta con eso — «dije algo, déjalo estar». Una vez libramos una guerra de independencia precisamente para evitar esto, y ahora retrocedemos 500 años hacia una guerra santa.

¿Es la Biblia o Mein Kampf?

El siglo empieza con un 2000, no con un 1500 — estamos en 2026. Es, pues, el momento del próximo Jesucristo, o «Donald Cristo», que seguro podría estirarse hasta ahí y hacer un trabajo aún peor, porque es tan tonto que ni siquiera sabe contar un porcentaje. ¿Cómo puede alguien creer que combate «mediante la palabra del buen Señor» — es decir, Jesús, a quien nunca entendió, ya que Jesús dijo que es mejor amarnos los unos a los otros, no matarnos los unos a los otros? Algo va terriblemente mal. De ahí la pregunta: ¿es la Biblia lo que sostiene en la mano, o Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — ambos, un poco de todo eso. El nieto del «señor Schicklgruber», con una cabeza teñida de rubio que no cuadraba con el dibujo — adoptado, ve a contárselo al registro civil. El sistema mismo, dicen, se parece terriblemente a lo que Hitler hizo entonces en Alemania, y avanza aquí mientras todos siguen y no hacen nada en contra. Esta vez no la SA, sino el ICE — y un montón de instituciones que realizan una gran labor violenta. «Vuestro nombre de marca es bueno», para revenderlo como nuevo.

Sin seguridad, sin respeto — y la responsabilidad que cargamos

Cuando se mira lo que la Carta de Derechos garantiza, dicen, ya no se encuentra nada de ello: ninguna seguridad para todos, ningún respeto por el ser humano. Y a nadie se le ocurre. ¿Para qué sirven los derechos, sino para usarlos? Tienes un coche para conducir, una casa para vivir — pero una casa en la que no vives no tiene sentido. Así que deja de ignorar la responsabilidad. Cargamos con esa responsabilidad, de seguro, porque votamos la cosa — pero votar no significa que ahora debamos soportarla. Tenemos una especie de veto. Podemos decir: maldito presidente, quienquiera que seas, no queremos matar a nuestra gente por todo el mundo ni mandar la economía mundial al infierno. No es asunto nuestro. Cuando destruyes todo fuera de Estados Unidos, ¿qué vuelve? Mala sangre — porque la gente solo te quiere en la medida en que estés muerto. Qué reputación para vivir con ella. Los seres humanos naturales no toman ese camino; no están orgullosos de ello.

Todo el mundo es un inmigrante

Tomado tal cual: en Estados Unidos cada uno es un inmigrante de un modo u otro, salvo los nativos americanos que estaban allí antes. Todos los demás llegaron después. ¿Y ahora se dice que solo «los estadounidenses» son los verdaderos? Durante 250 años hubo unos Estados Unidos independientes, con el permiso de «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — y les importa un bledo. Entonces la Liberty, la maldita Liberty, ¿quién la necesita? Todos la necesitan — para construir una vida sin represalias ni restricciones. Ninguna cantidad de drogas permite fingir lo contrario. El derecho a la felicidad y al bienestar — el presidente dice que no lo necesitamos, ¿y entonces lo dejamos caer? ¿Qué somos, mercancía barata? Esas ideas tontas nunca han producido más que guerras mundiales. Y son nuestros hijos quienes la libran mientras nosotros nos quedamos en casa y recibimos una bandera cuando no regresan. Y ahora hay armas atómicas, químicas, biológicas, drones a montones — «para sentirse a gusto», según dicen. La forma en que cada uno maneja las cosas es sencillamente demencial.

Un país que fue una base para construir

Nos hallamos en un país que un día fue una base para que las personas construyeran sus propias ideas, pequeñas o grandes, e influyeran en el desarrollo de la especie humana y del propio país. Y ahora, «todo se acabó, todo está bien», y la gente del mundo sigue viniendo aquí — de donde vienen los inmigrantes, no de la Luna ni de Marte — para dejar atrás la tiranía, solo para encontrarla aquí hoy. Es lo primero que la «barbacoa cristiana» puso en marcha. He aquí ahora una guerra santa. La Edad Media fue una época de desarrollo comparada con esto; ¿quién es tan estúpido como para decir «hagamos de nuevo la Edad Media»? Cuando la gente empieza a aprender lo que las dictaduras siempre hicieron — y siguen haciendo — empezando en pequeño y ensanchándose: lleva 70 años así; Israel comete un genocidio en Gaza, y se ha ensanchado y extendido por todo el mundo, la lógica del «no necesitamos a esa gente, córtenla y miren qué hacen».

En una república, el pueblo vigila

¿Por qué votar a un gobierno del que luego no te ocupas? En una república, el pueblo vigila lo que hace el gobierno — ese es todo el sentido. Hoy en día a la gente le da igual: «voté a uno», y luego nunca mira qué se hace con el poder que cedió. Se asombran de que la gente esté tan perdida en sueños diurnos que no se dé cuenta de que ellos lo pusieron en el poder. La mayoría ni siquiera parece contenta con ese presidente — pero solo dicen «no estoy de acuerdo», ¿y qué cambia eso? Nada cambia al presidente por sí solo. Tenemos que hacer algo para que el gobierno cambie — por lo que hace. ¿Y dónde empieza eso? Cuando el mundo ya está en llamas, cuando la naturaleza está del todo destruida — eso, en condiciones naturales, es lo que llamamos demasiado tarde. El momento justo es, pues, decir: antes de que sea demasiado tarde, mejor detengo esto. ¿Dónde están esas personas, en todo el mundo — no solo en Estados Unidos — que dirán «basta ya», porque todos sufren, todos se desmoronan, y nadie tiene ya futuro ni sustento seguro?

Nacidos para vivir, no para ser eliminados

¿Cómo ocurre — que las personas participen en su propia eliminación? Bajo Trump, hacer cosas tontas — de eso se trata. Practicar o no una religión es exactamente la promesa de la Carta de Derechos. «Under God» o no, no cambia nada de los resultados que vemos. Dentro de nuestro propio permiso podemos cambiar las cosas; ningún Dios las cambiará por ti. Depende de nosotros. Creer en el Señor, en Alá, en Buda — no cuenta; depende de nuestra actividad. No podemos escondernos detrás de «no puedo, porque…»; si lo haces, sufres, te desmoronas, vas río abajo. Levantad la mano: ¿acaso nacer fue el permiso para atravesar la vida solo yendo río abajo — nadie dice eso. Y si vives así, dicen sin rodeos, cometes un suicidio lento; entonces necesitas ayuda psicológica. Para quienes son de verdad incapaces mentalmente, bien, ese presidente puede convenirte — pero esa no es la mayoría, desde luego que no.

Pasar a la acción

Es hora de actuar, antes de perder todas las bases de un sustento, de un bienestar, de cualquier felicidad. Podemos perderlo todo de la noche a la mañana, así de cerca estamos del borde — no hay reclinarse, disfrutar de la fiesta, relajarse. El «gran agotamiento» está claramente llegando. Estamos en un Titanic con una bonita banda tocando mientras nos hundimos. ¿Es eso lo que queremos? No. Nadie mira adónde conducen, tomadas en conjunto, todas estas actividades. ¿De verdad somos hoy tan estúpidos? Lo niegan — pero somos tan perezosos que no movemos un dedo para cambiar nada, y solo nos quedamos sentados diciendo «mmm, vale, si es así es así. Quizá venga el gran Señor y lo arregle». Al final Él no contará contigo, porque no estuviste con Él — no fuiste una de Sus criaturas que vivieron su vida y llevaron el amor al prójimo como a sí mismas.

Pobre no es vergüenza — la pereza sí

Piénsalo: hay poco amor por uno mismo en decir «entonces la vida se acabó». Menos que pobre — y pobre no es reproche alguno. Mucha gente es pobre y vive honrada, recta, con su dura suerte; no toda, gente solapada la hay en todas partes. Pero las personas reducidas a lo esencial saben exactamente lo que significa. Solo quien está tan consumido que ya no pide nada esencial puede decir «quizá no sea tan grave, quizá mejore». No está prometido, y no está en el programa — el deterioro no hace más que crecer y crecer, y empezó de golpe con una maldita pandemia y nunca mejoró. Ahora mejor lo arreglamos. Es nuestra responsabilidad. Sin esa responsabilidad no tenemos competencia social alguna; sin ambas, ni siquiera nos tenemos a nosotros mismos — nadie por sí mismo, nadie por su prójimo. Lo perdemos todo. Y eso es demasiado barato.

El valor más alto en tus manos

El valor más alto que sostienes en tus manos es tu propia vida y tu salud. ¿Y se lo das a alguien que dice «ya no te necesito, vete, evapórate, no me molestes»? Liberamos a los esclavos con Abe — con Abraham Lincoln — porque ese trato a los seres humanos era insoportable. ¿Y ahora dejamos que nos lo hagan a nosotros mismos? Es demasiado barato ser tan perezoso: no defender los propios derechos, no correr el riesgo de algo mejor, diciéndote que si no haces nada nadie te hace daño. Lo contrario es cierto — todos te hacen daño, porque es el programa. Eso es exactamente lo que hace un matón. En la escuela, antes, cuando había un matón, le dabas una bien dada en plena cara hasta que el acoso cesaba. ¿Y ahora qué? Tenemos un gran matón, todos juntos, y no le damos ninguna — ¿por qué? Porque somos tales blandengues, cada uno de nosotros, que no le respondemos al matón.

Los estadounidenses perezosos, y la esperanza que se agota

¿Es este el bastión de los estadounidenses fuertes? No lo creen — más bien los perezosos, los hartos, que esperan que se acabe antes de que crezca. Pero esperar que pase es resignación, y la resignación es, a fin de cuentas, el suicidio del que hablaron. Entonces no hay esperanza para Estados Unidos — ni para el mundo entero — si nadie cambia su modo de vivir para defender su propia calidad de vida. ¿Qué sacamos de esto? La eliminación. Eso es todo. ¿Y nosotros le seguimos la corriente? No creen que nadie pueda de verdad. No es ese el camino a seguir.

Recuerda a los abuelos

Mejor recordemos a nuestros abuelos y bisabuelos que defendieron algo — la Liberty y a las personas — como durante la Guerra Civil, o durante la Segunda Guerra Mundial, donde combatieron al Eje: Mussolini, Hitler y el Tennō — Alemania, Italia y Japón — en combates duros y terribles, precisamente para evitar esto. ¿Y ahora lo tenemos de vuelta y todos aplauden? Algo en la gente no debe de funcionar, y harían bien en encontrarlo y arreglarlo antes de que sea demasiado tarde — y demasiado tarde es demasiado tarde. Quieres tomar un tren y el tren se fue; ¿cómo lo tomas? No puedes. ¿De verdad es eso lo que queremos — quedarnos sentados en la estación y decir «ay, madre», y luego mendigar para comer? Es demasiado barato. Tras 250 años de desarrollo, guardar todo eso y decir «no lo necesito» — ¿qué más no necesitamos? ¿Nada? Es una mentira como una casa. Haces algo por tu sustento cada día, y te dices que todo irá bien durante los próximos cien años — pero no, porque el gobierno hace cosas tan tontas que lo que haces por tu sustento ya no te alimentará.

El pueblo unido puede cambiarlo

Así que pasemos ahora a la acción. Elon dice que en unos años cada tienda habrá desaparecido — construye la robótica para ello, y la IA hace todo el trabajo, y entonces «la gente podrá ser feliz». ¿Feliz cómo, cuando no puede hacer nada por su sustento? ¿Qué sustento queda? Ninguno. Solo la muerte. ¿Es ese el camino — gastar la fuerza de tu vida para obtener, al final, la gran eliminación, porque las máquinas son más baratas que tú, porque vales un centavo a tus propios ojos, o ni siquiera eso? Reflexiona sobre el poder que tenemos una vez unidos. Una administración es un puñado de personas; la población es mucho más grande, con mucho más poder. Aunque se llegue a la lucha, podemos lograrlo; somos mucho más fuertes. Tenemos que cambiar esa maldita cosa, porque la dirigen idiotas que corren en esta dirección. Cuando no podemos hacerlo por la vía normal — por las fuerzas del orden, por la constitución — tenemos que decir basta de cualquier modo que funcione, porque cuenta con nuestra propia existencia.

Duele morir — y esquivar no ayuda

Sí, duele morir — y esquivar el problema no lo evita. Aquello por lo que hemos vivido, a través de las generaciones, todos nosotros juntos — si no vale nada, no tiene sentido. ¿De verdad vale la pena ir río abajo, ver cómo se hunde y no decir nada? Un estadounidense honesto no debería limitarse a murmurar; debería decir «defiendo mis derechos, conozco mis derechos, y los quiero ahora». No hay nada malo en eso. Entonces mejor lo hacemos. Cada uno sabe en su corazón qué hacer en su propia posición, en su propia vida. Alégrate de estar vivo y de tener la independencia de construir tu vida en Liberty — lo cual no es nada dado: tuvo que ser preparado, conquistado. Y ahora afrontamos la crisis más dura de la Liberty que Estados Unidos haya visto jamás. Hay que impedir que nos la arrebaten. Es la responsabilidad de cada uno de nosotros. Cuenta con todos.

Pertenecemos a la vida

¿Cómo puede alguien mirar a sus hijos a los ojos y decir «se acabó — tú vas a la guerra, no vuelves, y yo de todos modos me voy»? No es solución para nadie. Somos seres humanos naturales, criados en esa línea de la evolución; pertenecemos a la naturaleza, pertenecemos a la vida — no al agotamiento ni al genocidio. Haríamos bien en entenderlo, porque es nuestra existencia; nuestra existencia termina si no la tomamos en nuestras manos. ¿Cuán lejos de uno mismo hay que estar para no verlo? Chicos y chicas, mirad lo que de verdad está pasando. ¿No queréis vivir? Todos quieren vivir, quieren tomar parte en la comunidad, construir el país, construir proyectos — ¿y todo eso se arrebata porque a alguien se le ocurrió «ya no lo necesitamos»? No puede ser. Es demasiado simple.

Sé fuerte, sé honesto — viva la república

Sé fuerte, sé honesto, viva la república. La única pregunta es: ¿cuánto vive la república de esta manera? Tanto como la hagamos vivir. Puede durar otros 250 años o más — en la medida en que lo hagamos suceder. Somos nosotros quienes hacemos que la república suceda. Así que, activamente, la haremos suceder — y precisamente por eso mejor la protegemos, por cualquier medio eficaz, porque la dejamos correr demasiado tiempo. Ahora hay un gran desastre que limpiar, y nadie vendrá a arreglarlo por nosotros — el «gran hombre que hace a Estados Unidos grande y estúpido de nuevo» desde luego que no; ya se ve. La mantenemos en nuestras propias manos, y entonces podemos lograrlo. Si no lo hacemos, nadie lo hace. Nuestras manos pueden, porque sabemos cómo. Nadie más.

Saben exactamente lo que hacen

Las personas de la administración que hacen ese ruido tonto no saben nada de la vida — o, para decirlo con exactitud, saben precisamente lo que la vida no debe ser, y cómo destruirla, según un programa. Así que no los dejemos llegar hasta el final — lo que podemos ver y oír por las pruebas, por los hechos; lo que sentimos directamente, cada día. Y ahora: ¿cuál es nuestra idea de un sustento? Pregúntatelo. Míralo, ve tras ello, averigua qué hacer — porque esta no es una condición que aceptar. Desde luego que no.

Segunda parte — La película histórica Don't Be a Sucker (Departamento de Guerra de los Estados Unidos, 1945)

> Nota sobre la fuente. Lo que sigue es el resumen de una obra distinta, incluida en el episodio: Don't Be a Sucker («No seas un primo»), una película educativa realizada por el Departamento de Guerra de los Estados Unidos en 1945, tras la Segunda Guerra Mundial, por personas que la habían vivido, para enseñar a quienes no la habían conocido. Es de dominio público. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Las palabras de abajo son las de la película, no las de Ta-Na-Si.

Los primos y quienes los cazan

La película abre con un «combate de lucha» de feria amañado — evidentemente falso, y sin embargo un hombre apuesta en él su dinero ganado con esfuerzo. Henry sube al tren con 200 dólares y no ve ningún mal en una partida de cartas amistosa con desconocidos. Joe Collins tiene una buena esposa en casa, pero en el bar conoce a una chica que, tras un par de copas, parece linda. Hay una vieja palabra para gente así: primos. Y hay otra gente — los que pasan las noches calculando cómo quitarles lo que tienen. Toda clase de juegos, toda clase de primos.

Mike tiene algo: Estados Unidos

Tomad a Mike. Lo tiene todo — joven, sano, un empleo, y un país llamado Estados Unidos. Una cosa maravillosa de poseer: espacio suficiente para cultivar comida en abundancia, grandes fábricas, grandes ciudades, y gente — toda clase de gente, de países distintos, con religiones distintas y colores de piel distintos. Gente libre, que puede vivir, trabajar y construir Estados Unidos junta porque es libre: libre de votar, de decir lo que piensa, de acudir a sus propias iglesias, de elegir su propio trabajo. Mike tiene algo, así es. Pero hay hombres que pasan las noches calculando cómo quitárselo.

El agitador de la esquina

Un orador hábil trabaja a una multitud callejera. Promete «la verdad sobre Estados Unidos». No es político, dice — solo un «estadounidense medio», un «estadounidense estadounidense» — y ciertas cosas le hacen hervir la sangre: gente con acento extranjero que se queda con todo el dinero, «negros» que ocupan empleos que «te corresponden a ti y a mí». Si dejamos que esto continúe, ¿qué será de «nosotros, los verdaderos estadounidenses»? Reparte un folleto gratis — «la verdad sobre los negros y los extranjeros», «la verdad sobre la Iglesia católica» — pagado por «verdaderos estadounidenses». Un joven está dispuesto a leerlo y asiente: a él le parece sensato. El país, dice el orador, nunca será nuestro hasta que sea un país sin — sin negros, sin extranjeros, sin católicos, sin masones. Esos, dice, son tus enemigos, que intentan apoderarse del país: combátelos y destrúyelos antes de que nos destruyan.

La advertencia del húngaro

Un transeúnte detiene al joven: antes de que el orador dijera «masones», estabas dispuesto a darle la razón — porque entonces hablaba de otras personas. Pero en este país no hay «otras personas»; todos somos personas estadounidenses. Y tú — no eres estadounidense, ¿verdad? «Nací en Hungría, pero ahora soy ciudadano estadounidense. Y he visto lo que esta clase de discursos puede hacer. Lo vi en Berlín.» Había sido profesor en la universidad allá, y había oído las mismas palabras exactas. Entonces había sido un necio — pensaba que los nazis eran solo fanáticos locos. Pero no lo eran. Sabían que no eran lo bastante fuertes para conquistar un país unido, así que dividieron Alemania en pequeños grupos y usaron el prejuicio como arma práctica. No fue fácil; tuvieron que trabajar duro en ello. Los seres humanos no nacen con prejuicios — los prejuicios se fabrican para nosotros, por alguien que quiere algo. Recuérdalo: cuando oyes discursos así, alguien va a sacar algo de ellos, y no serás tú.

Berlín, 1932 — cinco hombres en una multitud

El profesor lo vio empezar en Berlín en 1932. Cinco hombres que conocía estaban en una multitud escuchando a un orador nazi. Eric era católico; Anon, un alumno suyo, era judío; Hinrich tenía una pequeña ferretería; Carl era granjero; y Hans era un metalúrgico desempleado. El orador les decía a los «verdaderos alemanes arios» que era hora de heredar la nación que les correspondía a ellos solos. El partido nazi daría tierra al granjero, trabajo al obrero, ganancias al pequeño comerciante. ¿Quién tiene esas cosas ahora? El judío — que supuestamente robó la nación y el derecho de nacimiento, que se queda con todo el dinero y todos los empleos; debe ser rehuido, condenado al ostracismo, eliminado. Y los católicos — ninguna gran nación debería estar gobernada por una «iglesia extranjera»; ellos y su fe deben ser destruidos. Y los masones — Alemania no tiene lugar para sociedades secretas; habrá una sola sociedad, el partido nazi.

Dividir la nación, cebar al hombre leal

Uno por uno, el orador atacaba a cada minoría y la separaba de las demás. Hombres que habían llegado como compatriotas alemanes eran transformados en grupos rivales, recelosos y llenos de odio unos hacia otros — todos estafados. El que de verdad fue engañado era Hans: «puro alemán» según los criterios nazis, se le prometió todo, y cayó en ello. Le dijeron que era la raza de los amos de sangre pura, con un derecho divino a gobernar, y que el partido estaba listo para llevarlo al poder — a mandar sobre toda Alemania y algún día el mundo entero. Así Hans se convirtió en un «superhombre»: le dieron un uniforme y le inflaron el ego. Ya no era un hombrecillo sin trabajo; era un miembro de la raza de los amos. Su mujer no acababa de entenderlo — incluso con un superhombre en casa, no había comida. ¿No comprendía que los nazis crearían empleo para todos, comida, ropa, una casa nueva, un futuro glorioso, hijos que algún día gobernarían el mundo? Pero ella seguía preguntándose de dónde vendría la próxima comida. A Hans no le gustaban esos discursos — eran peligrosos; por discursos así habría que meter a la gente en la cárcel.

Quién llegó de verdad al poder

Hans había mordido el anzuelo, y estos eran los hombres que habían cebado el anzuelo. ¿Por qué — para que Hans llegara al poder? Claro que no: para que llegaran ellos. Se servirían de Hans, y de cientos de miles como él, para el trabajo sucio — todos jugando un juego de primos, apostando la libertad ajena y perdiendo, por supuesto, la suya. Una nación de primos. Hitler necesitaba a esta gente, porque había mucho que hacer: aplastar los sindicatos, porque estaban organizados y podían resistir; destruir los muchos partidos políticos; quebrar toda organización en la que la gente pudiera unirse. Había judíos a los que golpear y matar — no poderosos, pero un pretexto cómodo para todos los males de la nación. Cientos de católicos fueron encarcelados, porque la Iglesia tenía la fuerza de resistir. Dividieron la nación en cien pedazos y destruyeron los pedazos uno por uno, y sobre esos pedazos rotos cabalgaron al poder: un partido, una nación, una religión.

La guerra contra la verdad

Conquistado el poder, los nazis aún tenían problemas con su enemigo más antiguo: la verdad, que no muere con facilidad. Así que decidieron abolirla. Una gran fuente de verdad es la literatura — por eso quemaron libros, veinte millones de ellos. Los portavoces de la verdad — maestros, escritores, científicos — fueron encarcelados o expulsados. Se desalentó la educación; en cinco años la asistencia universitaria cayó un 53 %. Estaba prohibido escuchar una emisión británica o leer un periódico estadounidense; tu información venía del doctor Goebbels, que sabía lo que era mejor para ti. No podías ver ciertas películas ni oír cierta música, y no podías ver pelear a Joe Louis, porque el campeón tenía la piel negra y refutaba la teoría hitleriana de la supremacía nórdica. Albert Einstein también la refutaba — y, por ser «no ario», tuvo que abandonar Alemania. Su mente estaba consagrada a la búsqueda de la verdad, y los nazis, habiendo vendido una mentira, temían la verdad por encima de todo.

Las voces que aún hablaban

La Iglesia era una fuerza aún lo bastante fuerte para proclamar la verdad en público. Una voz católica advirtió que los cristianos estaban en una grave batalla contra «una fe surgida de la sangre», una batalla destinada a expulsar el cristianismo de la patria — y ese sacerdote fue arrestado al día siguiente con un pretexto de inmoralidad. Una voz protestante declaró que quien desea la libertad para sí mismo no puede negársela a los demás sin perder lo que ha ganado — la gran lección que el mundo puede aprender de Alemania — y los nazis lo metieron en un campo de concentración. También hablaron los educadores. Un maestro preguntó qué es exactamente un «ario» — supuestamente alto, esbelto, de ojos azules, rubio — y respondió sin más: no existe una raza aria, y, más importante, no existe una raza de los amos. A algunos les resulta cómoda la idea, pero la ciencia no puede sostenerla: no hay correlación alguna entre las características raciales y la capacidad o el carácter de una persona. En todo grupo se encuentra el mismo abanico — idiotas y genios, criminales y filántropos. Juzga a cada hombre como individuo, no por el color de su piel o de sus ojos, ni por la longitud de su nariz. Las diferencias entre las personas son reales — capacidades, orígenes, ideas del bien y del mal distintas — pero es una diferencia en el modo de pensar, no una diferencia de raza. No existe una raza de los amos; es una verdad científica, y quien te diga lo contrario miente.

Dónde se habría podido detener

Así, a todos los efectos prácticos, la verdad fue abolida en Alemania. ¿Cómo ocurrió, dónde empezó? Empezó justo allí, en aquella multitud — y allí es donde se habría podido detener, si aquella gente hubiera permanecido unida. Si se hubieran protegido unos a otros, habrían podido resistir; juntos habrían sido fuertes. Pero una vez que se dejaron dividir, quedaron impotentes. Cuando la primera minoría perdió, todos perdieron. Habían apostado la libertad ajena — y así pagaron las apuestas. Carl el granjero, apostando por una vida mejor, obtuvo un trabajo agotador de hasta cien horas semanales, obligado a quedarse en su tierra y producir lo que se le ordenaba, porque Hitler se preparaba para la guerra. La apuesta de Hinrich tampoco pagó: 104.000 pequeños negocios cerraron en dos años. Y Hans no estaba mejor — ahora un empleo en una fábrica de municiones, largas horas por una paga miserable, condiciones cada vez peores, prohibido marcharse, todavía sin comida en casa. Hitler decía que no se podía tener mantequilla y cañones, así que Hans se quedó sin mantequilla.

La guerra que la teoría racial perdió

Cuando Hitler juzgó llegado el momento, Alemania entró en guerra — no con una declaración, sino con un ataque sorpresa cuidadosamente preparado. De nuevo Hitler necesitó a Hans para el trabajo sucio; Hans era ya un experto en brutalidad, y esa brutalidad se volvió contra otros pueblos — los checos, los polacos, los franceses, los rusos. Pero en la prueba decisiva de la guerra, las teorías raciales no pagaron. Los «superhombres de sangre pura» fueron derrotados por los ejércitos «mestizos» que despreciaban: por los británicos en El Alamein, por los rusos en Stalingrado, y luego en el Día D por soldados estadounidenses de todos los colores y religiones, que irrumpieron en las playas de Normandía y penetraron en el corazón de Alemania. Para los alemanes descarriados que habían mordido el anzuelo, el juego no pagó: el continente quedó sembrado de millones de cuerpos alemanes, cuerpos «arios de sangre pura». Carl quedó en la nieve a las afueras de Moscú; Hinrich se quedó en Italia, en Salerno; y Hans, que iba a gobernar el mundo, obtuvo solo un pequeño trozo de Normandía que pudo llamar suyo.

Estados Unidos es minorías — y eso significa tú y yo

Nunca debemos dejar que eso nos ocurra a nosotros ni a nuestro país. Nunca debemos dejarnos dividir por raza, color o religión, porque en este país todos pertenecemos a minorías. «Nací en Hungría. Tú eres masón.» Esas son minorías — y también perteneces a otras: eres granjero, tienes los ojos azules, vas a la iglesia metodista. Tu derecho a pertenecer a estas minorías es algo precioso; tienes derecho a ser lo que eres y a decir lo que piensas, porque aquí tenemos libertad personal — tenemos Liberty. No son solo palabras bonitas; es un modo de vivir práctico e inestimable. Pero debemos trabajar en ello. Debemos guardar la Liberty de cada uno, o podemos perder la nuestra. Si dejamos que una minoría pierda su libertad por persecución o prejuicio, amenazamos nuestra propia libertad. No es solo una idea — es sólido sentido común: aquí en Estados Unidos la cuestión no es si toleramos a las minorías; Estados Unidos es minorías, y eso significa tú y yo. Así que no seamos primos. No debemos dejar que la libertad o la dignidad de ningún hombre sea amenazada por un acto o una palabra. Seamos «egoístas» en esto: olvidemos el «nosotros» y el «ellos», y pensemos en «nosotros».

Cierre (Raven & Keylam)

Raven y Keylam vuelven justo al final para despedirse como siempre lo hacen: hasta pronto, gente — esto fue todo por esta vez. Seguid atentos, y no olvidéis nunca: la vida es buena.

Compilado para el Ta-Na-Si Media & Document Repository. El resumen de la primera parte recoge la conversación hablada de Raven D. Pond y Keylam Folker, incluido su uso deliberado del sarcasmo. La segunda parte resume la película educativa de dominio público «Don't Be a Sucker» del Departamento de Guerra de los Estados Unidos (1945) (US National Archives, ID 24376) y recoge su contenido, no las opiniones de Ta-Na-Si. Se ruega a las lectoras y lectores que verifiquen la información por su cuenta; este documento se ofrece sin garantía.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Basado en un pódcast de audio Ta-Na-Si y una película educativa histórica — resumen asistido por IA.
Traducido del inglés por Claude (IA). Calidad de traducción estimada: ● muy fiable.

Portuguese Português

«Gente como tu e eu» · Episódio 8: Apelo à responsabilidade — «Isto não é uma brincadeira de 1 de Abril».

Edição multilingue assistida por IA

> Sobre este documento. Este episódio tem duas partes nitidamente distintas. A primeira é a conversa falada entre Raven e Keylam — as suas próprias palavras, a sua própria voz. A segunda é um filme educativo histórico, Don't Be a Sucker (Departamento de Guerra dos Estados Unidos, 1945, de domínio público), que eles incluem no episódio. Ambas são resumidas separadamente abaixo, para que fique sempre claro o que vem de Ta-Na-Si e o que vem do filme de 1945. O sarcasmo é usado por Raven e Keylam como um meio de comunicação deliberado; este resumo conserva essa voz em vez de a suavizar.

Primeira parte — A conversa (Raven & Keylam)

Abertura — o que realmente queremos

Raven e Keylam abrem o canal como sempre fazem, com os seus nomes e uma declaração simples do que lhes importa. As coisas básicas, dizem, são simples: um bom sustento e um bom futuro para os filhos. É só isso. Tudo aquilo contra o qual se empurra as pessoas a lutar, todas as opiniões fabricadas, só podem construir uma guerra — nunca um bem-estar. A pergunta que querem examinar é, pois: como olhar honestamente para as coisas que nos pertencem, e onde se situa realmente a responsabilidade.

Os trabalhos sangrentos e a guerra santa

Ligam logo o sarcasmo. Há os «trabalhos sangrentos» para um governo que tem outros interesses e queima tudo o que não quer. E ainda por cima é suposto aplaudires — eba, um bom trabalho — e atiçar o próximo «churrasco cristão», porque agora, dizem, estamos numa grande guerra santa contra o malvado republicano. Não: é um republicano que diz que temos de ter a guerra santa, por razões, porque «somos os melhores, a raça dos senhores». Os republicanos-senhores. Por isso todos têm de ir e matar os «malditos troços», todos, não deixem nenhum de fora. Atirar primeiro, perguntar depois; e quando não respondem, era evidente que eram o inimigo. O que se esconde sob a piada é a maquinaria que desumaniza as pessoas antes de as matar.

A Carta de Direitos que estão a devorar

Isto contrapõem à Carta de Direitos — a liberdade de religião que todos deveriam ter, de praticar ou não qualquer fé. Mas quando as pessoas estão mortas, quem atendeu o seu pedido? Matar é por acaso uma maneira de praticar uma religião? Quando um presidente em exercício proclama tais coisas, diz Raven, no velho país chamava-se a isso inconstitucional. Então, o que agora — «Make America great again» como o grande inquisidor do mundo? Onde está isso escrito na Carta de Direitos — a nova? Ou é antes «paga a conta por uns direitos que nunca tiveste»? A conta sem direitos. Paga os teus impostos e taxas e o que quer que recebas, dinheiro ou não — e se não puderes pagar, a condição de sem-abrigo também é «tão encantadora».

E a Liberty? A Liberty é só para uma minoria de pessoas. Desmontam a palavra — a Liberty, a «liber-dade», podes comê-la? Sim, podes comer a Liberty, devorá-la — é esse o programa.

Devorar a Liberty de todos e ficar com tudo para sempre.

Manda os teus filhos — ou poupa a viagem

O trecho de sarcasmo mais afiado: manda os teus filhos para a suja guerra sangrenta; não importa se tens filhos ou não, faz simplesmente uns novos e manda-os. E depois vem a bandeira barata do saco do Walmart para pendurar na porta de casa — para isso não tens de alimentar ninguém. És um grande patriota, mandas os teus filhos pelos ares; até podes tê-lo mais barato. Para quê mandá-los até ao Irão? Compra uma granada de mão e manda os teus filhos pelos ares tu próprio no jardim da frente — mais eficaz, mais eficiente. Ajuda ainda mais o presidente, não é preciso treinar o rapaz como soldado. Recorrem deliberadamente à comparação histórica mais dura para nomear o que veem — invocando Hitler, Mein Kampf, «Adolf Trump», «Donald Hitler», «o neto do senhor Schicklgruber» — usando o exagero para perguntar por que quase ninguém se opõe. Elon, observam, não está lá para lhe soprar a ideia; tinha outro trabalho, em Memphis.

A Constituição como «coisa velha»

Se o inconstitucional já não conta, então temos uns «United Snacks of America». Snacks mais do que suficientes — por isso não precisamos da maldita Constituição. Está pré-datada, feita há 250 anos, e quer-se recuar não 250 mas 500 anos, ao grande churrasco cristão da Idade Média — que nem sequer estava escrito ali. Podes atirar pessoas ao fogo e nenhuma polícia vem dizer que não se queima os próprios vizinhos. Os «grandes homens» podem possuir as mulheres e as crianças, e às pessoas comuns culpa-se por terem matado as próprias famílias — ao passo que isso, supostamente, é só direito do presidente. É injusto. Estamos numa república, na igualdade. Então é melhor matarmos nós próprios o nosso próprio povo? Deem então a cada um o título de presidente, e está resolvido — pois precisamos sequer de um presidente para matar o nosso próprio povo? Nem por isso. Pode fazer-se mais «eficazmente» no jardim da frente.

Mas onde está a graça? Não podes ver os teus próprios filhos despedaçados e espalhados pelo relvado — a erva verde com o vermelho de tudo aquilo, «um belo contraste». A imagem grotesca é justamente o ponto: é isto que o aplauso significa de facto.

Natureza, direitos e um presidente fora dos limites

Passam aos direitos dados pela natureza que a Constituição nomeia, e que «começam a fazer sentido» precisamente quando um presidente se comporta assim. Então é uma vergonha ter um presidente inconstitucional — e votámos nele; pois claro que sim. O que fazemos, então? Lançam um olhar ao seu homem «Pete» — o espertalhão — e à ideia de que, quando as forças da ordem existentes não os servem, simplesmente as reescrevem de outro modo e declaram que está bem. Quão constitucional é isso? Talvez haja outra constituição, para direitos especiais — uma constituição americana de primeira classe, e outra de segunda, terceira, quadragésima classe. Como um sistema de castas, carimbos na testa. A igualdade é «mesquinha»: tanto faz quem és, ninguém quer saber — por isso é só uma questão de interpretação, e assim pode enganar-se toda a gente. «United Snakes of America.»

Onde estão os patriotas americanos?

Voltam uma e outra vez a uma pergunta: onde estão os patriotas americanos, as pessoas daquela Liberty que a América proclamou há 250 anos? Desagregados, evaporados? «Vivem na Rússia», brinca um. Alguns americanos de facto erguem a voz — uma certa gritaria a dizer que não está certo — mas há influência real? Lançam um olhar sarcástico a «Camila» como suposta melhor opção, a antiga czarina da fronteira, e aos «dois presidentes»: o pequeno e o grande. O «pequeno Trump» é Little Trump — um comediante e animador, uma pessoa de baixa estatura, que entra no papel de Donald Trump e reproduz o seu comportamento com grande precisão, para que as pessoas vejam com clareza o que de facto está a acontecer. Pode bem ter posto essa controvérsia à vista — mas a preocupação dos apresentadores é que as pessoas não captam a mensagem que ele lhes mostra; não tiram nada disso. E depois há o grande Trump, Donald Trump em pessoa: fez algo pelas pessoas, ou só para seu próprio proveito? Já pelas frases que usa, qualquer um deveria sentir como soam ocas. Porque o que se tira de tudo isto é uma vida miserável: sem futuro, menos filhos, porque os fazem voar pelos ares com as bombas.

Para que estamos aqui?

Para que estamos aqui, então? Nascer e depois morrer, e no meio — nada? Não faz sentido. Para isso não é preciso nenhum presidente nem nenhum governo: quando os bebés saem e são atirados ao chão, mortos, o «problema» fica resolvido. Por isso não precisas de nenhum governo, nem mesmo o dos Estados Unidos. E quão «unidos» estão realmente? Nem por isso — fazem coisas vis, não fazem nada, e depois escapam-se à socapa. Ninguém, nas forças da ordem, nas investigações, se preocupa com ninguém. Perguntam, com pesado sarcasmo, para que serve sequer a comunidade americana — jogar jogos na internet, debates tolos sobre quantos sexos existem — e dizem que não há drogas suficientes para aguentar essas tolices; talvez ligar à China por «a próxima coisa tipo corona». Mas a verdadeira pergunta permanece: onde estão a responsabilidade e a postura dos verdadeiros americanos? Na prática, nem vê-los. Muita gente diz um pequeno qualquer coisa que nem seria obrigada a dizer, e depois já lhe basta — «disse alguma coisa, deixa lá». Travámos um dia uma guerra de independência precisamente para evitar isto, e agora recuamos 500 anos rumo a uma guerra santa.

É a Bíblia ou Mein Kampf?

O século começa com um 2000, não com um 1500 — estamos em 2026. É, pois, a hora do próximo Jesus Cristo, ou «Donald Cristo», que de certeza poderia esticar-se até lá e fazer um trabalho ainda pior, porque é tão tolo que nem sabe contar uma percentagem. Como pode alguém crer que combate «pela palavra do bom Senhor» — isto é, Jesus, que ele nunca compreendeu, visto que Jesus disse que é melhor amarmo-nos uns aos outros, não matarmo-nos uns aos outros? Algo vai terrivelmente mal. Daí a pergunta: é a Bíblia que segura na mão, ou o Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — ambos, um pouco de tudo isso. O neto do «senhor Schicklgruber», com uma cabeça pintada de loiro que não batia certo com o desenho — adotado, vai contar isso ao registo civil. O próprio sistema, dizem, parece-se terrivelmente com o que Hitler fez então na Alemanha, e avança aqui enquanto todos seguem e nada fazem contra. Desta vez não a SA, mas o ICE — e uma quantidade de instituições que realizam um grande trabalho violento. «A vossa marca é boa», para a revender em novo.

Sem segurança, sem respeito — e a responsabilidade que carregamos

Quando se olha para o que a Carta de Direitos garante, dizem, já não se encontra nada disso: nenhuma segurança para todos, nenhum respeito pelo ser humano. E a ninguém ocorre. Para que servem os direitos, senão para os usar? Tens um carro para conduzir, uma casa para morar — mas uma casa onde não moras não faz sentido. Por isso para de ignorar a responsabilidade. Carregamos essa responsabilidade, de certeza, porque votámos a coisa — mas votar não significa que agora tenhamos de a suportar. Temos uma espécie de veto. Podemos dizer: maldito presidente, sejas tu quem fores, não queremos matar o nosso povo pelo mundo inteiro nem mandar a economia mundial para o inferno. Não é da nossa conta. Quando destróis tudo fora da América, o que volta? Mau sangue — porque as pessoas só te amam na medida em que estejas morto. Que reputação para se viver com ela. Os seres humanos naturais não tomam esse caminho; não se orgulham disso.

Toda a gente é um imigrante

Tomado tal como é: na América cada um é um imigrante de um modo ou de outro, exceto os nativos americanos que lá estavam antes. Todos os outros vieram depois. E agora diz-se que só «os americanos» são os verdadeiros? Durante 250 anos houve uns Estados Unidos independentes, com a permissão de «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — e estão-se nas tintas. Então a Liberty, a maldita Liberty, quem precisa dela? Toda a gente precisa dela — para construir uma vida sem retaliação nem restrição. Nenhuma quantidade de drogas permite fingir o contrário. O direito à felicidade e ao bem-estar — o presidente diz que não precisamos dele, e então deixamo-lo cair? O que somos, mercadoria barata? Essas ideias tolas nunca produziram mais do que guerras mundiais. E são os nossos filhos que a travam enquanto nós ficamos em casa e recebemos uma bandeira quando não regressam. E agora há armas atómicas, químicas, biológicas, drones a rodos — «para nos sentirmos à vontade», ao que dizem. A forma como cada um gere as coisas é simplesmente insana.

Um país que era uma base para construir

Encontramo-nos num país que um dia foi uma base para as pessoas construírem as suas próprias ideias, pequenas ou grandes, e influírem no desenvolvimento da espécie humana e do próprio país. E agora, «está tudo acabado, está tudo bem», e as pessoas do mundo continuam a vir cá — de onde vêm os imigrantes, não da Lua nem de Marte — para deixar a tirania para trás, só para a encontrar aqui hoje. É a primeira coisa que o «churrasco cristão» pôs em marcha. Eis agora uma guerra santa. A Idade Média foi uma época de desenvolvimento comparada com isto; quem é tão estúpido a ponto de dizer «vamos fazer outra vez a Idade Média»? Quando as pessoas começam a aprender o que as ditaduras sempre fizeram — e ainda fazem — começando em pequeno e alargando-se: dura assim há 70 anos; Israel comete um genocídio em Gaza, e alargou-se e espalhou-se pelo mundo inteiro, a lógica do «não precisamos dessa gente, cortem-na e vejam o que faz».

Numa república, o povo vigia

Por que votar num governo de que depois não te ocupas? Numa república, o povo vigia o que o governo faz — é todo o sentido. Hoje em dia as pessoas estão-se nas tintas: «votei num», e depois nunca olham para o que se faz com o poder que cederam. Espantam-se de as pessoas estarem tão perdidas em devaneios que não se dão conta de que o puseram no poder. A maioria nem sequer parece contente com esse presidente — mas só dizem «não concordo», e o que muda isso? Nada muda o presidente por si só. Temos de fazer algo para que o governo mude — pelo que faz. E onde começa isso? Quando o mundo já está em chamas, quando a natureza está totalmente destruída — isso, em condições naturais, é o que chamamos demasiado tarde. O momento certo é, pois, dizer: antes que seja demasiado tarde, é melhor eu travar isto. Onde estão essas pessoas, pelo mundo inteiro — não só na América — que dirão «basta agora», porque todos sofrem, todos se desmoronam, e ninguém tem já futuro nem sustento seguro?

Nascidos para viver, não para serem eliminados

Como acontece — que as pessoas participem na sua própria eliminação? Sob Trump, fazer coisas tolas — é disso que se trata. Praticar ou não uma religião é exatamente a promessa da Carta de Direitos. «Under God» ou não, não muda nada dos resultados que vemos. Dentro da nossa própria permissão podemos mudar as coisas; nenhum Deus as mudará por ti. Depende de nós. Crer no Senhor, em Alá, em Buda — não conta; depende da nossa atividade. Não podemos esconder-nos atrás de «não posso, porque...»; se o fazes, sofres, desmoronas-te, vais rio abaixo. Levantem a mão: nascer foi por acaso a permissão para atravessar a vida só indo rio abaixo — ninguém diz isso. E se vives assim, dizem sem rodeios, cometes um suicídio lento; então precisas de ajuda psicológica. Para quem é de facto mentalmente incapaz, está bem, esse presidente pode servir-te — mas essa não é a maioria, com certeza que não.

Passar à ação

É tempo de agir, antes de perdermos todas as bases de um sustento, de um bem-estar, de qualquer felicidade. Podemos perder tudo de um dia para o outro, é assim tão perto da beira do abismo — não há recostar, gozar a festa, descontrair. O «grande esgotamento» está claramente a chegar. Estamos num Titanic com uma bela banda a tocar enquanto nos afundamos. É isso que queremos? Não. Ninguém olha para onde conduzem, tomadas em conjunto, todas estas atividades. Seremos mesmo hoje tão estúpidos? Negam-no — mas somos tão preguiçosos que não mexemos um dedo para mudar fosse o que fosse, e só ficamos sentados a dizer «hum, está bem, se é assim é assim. Talvez venha o grande Senhor e o resolva». No fim, Ele não contará contigo, porque não estiveste com Ele — não foste uma das Suas criaturas que viveram a sua vida e levaram o amor ao próximo como a si mesmas.

Pobre não é vergonha — a preguiça é

Pensa nisso: há pouco amor por si mesmo em dizer «então a vida acabou». Menos que pobre — e pobre não é censura nenhuma. Muita gente é pobre e vive honrada, direita, com a sua dura sorte; nem toda, gente sonsa há por toda a parte. Mas as pessoas reduzidas ao essencial sabem exatamente o que significa. Só quem está tão consumido que já não pede nada de essencial pode dizer «talvez não seja assim tão grave, talvez melhore». Não está prometido, e não está no programa — o declínio não faz senão crescer e crescer, e começou de repente com uma maldita pandemia e nunca melhorou. Agora é melhor consertarmos. É a nossa responsabilidade. Sem essa responsabilidade não temos competência social alguma; sem ambas, nem sequer nos temos a nós mesmos — ninguém por si, ninguém pelo seu próximo. Perdemos tudo isso. E isso é demasiado barato.

O valor mais alto nas tuas mãos

O valor mais alto que seguras nas tuas mãos é a tua própria vida e a tua saúde. E dá-lo a alguém que diz «já não preciso de ti, vai-te embora, evapora-te, não me incomodes»? Libertámos os escravos com Abe — com Abraham Lincoln — porque aquele trato dos seres humanos era insuportável. E agora deixamos que o façam a nós mesmos? É demasiado barato ser tão preguiçoso: não defender os próprios direitos, não correr o risco de algo melhor, dizendo a ti mesmo que se não fizeres nada ninguém te faz mal. O contrário é verdade — todos te fazem mal, porque é o programa. É exatamente o que faz um rufia. Na escola, antigamente, quando havia um rufia, davas-lhe uma bem dada em plena cara até que a intimidação cessava. E agora? Temos um grande rufia, todos juntos, e não lhe damos nenhuma — porquê? Porque somos tais molengões, cada um de nós, que não respondemos ao rufia.

Os americanos preguiçosos, e a esperança que se esgota

É este o bastião dos americanos fortes? Não acreditam — mais os preguiçosos, os fartos, que esperam que acabe antes de crescer. Mas esperar que passe é resignação, e a resignação é, ao fim e ao cabo, o suicídio de que falaram. Então não há esperança para a América — nem para o mundo inteiro — se ninguém mudar o seu modo de viver para defender a sua própria qualidade de vida. O que tiramos disto? A eliminação. É tudo. E nós alinhamos? Não acreditam que alguém possa de facto. Não é esse o caminho a seguir.

Lembra-te dos avós

Melhor lembrarmo-nos dos nossos avós e bisavós que defenderam algo — a Liberty e as pessoas — como durante a Guerra Civil, ou durante a Segunda Guerra Mundial, onde combateram o Eixo: Mussolini, Hitler e o Tennō — Alemanha, Itália e Japão — em combates duros e terríveis, precisamente para evitar isto. E agora temo-lo de volta e todos aplaudem? Algo nas pessoas não deve funcionar, e fariam bem em encontrá-lo e consertá-lo antes que seja demasiado tarde — e demasiado tarde é demasiado tarde. Queres apanhar um comboio e o comboio partiu; como o apanhas? Não podes. É mesmo isso que queremos — ficar sentados na estação e dizer «ai, valha-me», e depois mendigar para comer? É demasiado barato. Após 250 anos de desenvolvimento, guardar tudo isso e dizer «não preciso» — de que mais não precisamos? De nada? É uma mentira escancarada. Fazes algo pelo teu sustento todos os dias, e dizes a ti mesmo que tudo correrá bem nos próximos cem anos — mas não, porque o governo faz coisas tão tolas que o que fazes pelo teu sustento já não te alimentará.

O povo unido pode mudá-lo

Então passemos agora à ação. Elon diz que dentro de uns anos cada loja terá desaparecido — constrói a robótica para isso, e a IA faz todo o trabalho, e então «as pessoas poderão ser felizes». Felizes como, quando não podem fazer nada pelo seu sustento? Que sustento resta? Nenhum. Só a morte. É esse o caminho — gastar a força da tua vida para obter, no fim, a grande eliminação, porque as máquinas são mais baratas do que tu, porque vales um tostão aos teus próprios olhos, ou nem isso? Reflete sobre o poder que temos uma vez unidos. Uma administração é um punhado de pessoas; a população é muito maior, com muito mais poder. Mesmo que se chegue à luta, podemos consegui-lo; somos muito mais fortes. Temos de mudar essa maldita coisa, porque é dirigida por idiotas que correm nesta direção. Quando não podemos fazê-lo pela via normal — pelas forças da ordem, pela constituição — temos de dizer basta de qualquer modo que funcione, porque conta com a nossa própria existência.

Dói morrer — e desviar não ajuda

Sim, dói morrer — e desviar do problema não o evita. Aquilo por que vivemos, ao longo das gerações, todos nós juntos — se não vale nada, não faz sentido. Vale mesmo a pena ir rio abaixo, ver afundar-se e nada dizer? Um americano honesto não deveria limitar-se a resmungar; deveria dizer «defendo os meus direitos, conheço os meus direitos, e quero-os agora». Não há mal nenhum nisso. Então é melhor fazê-lo. Cada um sabe no seu coração o que fazer na sua própria posição, na sua própria vida. Alegra-te por estares vivo e teres a independência de construir a tua vida em Liberty — o que não é nada garantido: teve de ser preparado, conquistado. E agora enfrentamos a crise mais dura da Liberty que os Estados Unidos jamais viram. Há que impedir que no-la tirem. É a responsabilidade de cada um de nós. Conta com todos.

Pertencemos à vida

Como pode alguém olhar os próprios filhos nos olhos e dizer «acabou — tu vais para a guerra, não voltas, e eu de qualquer modo vou-me embora»? Não é solução para ninguém. Somos seres humanos naturais, criados nessa linha da evolução; pertencemos à natureza, pertencemos à vida — não ao esgotamento nem ao genocídio. Faríamos bem em compreendê-lo, porque é a nossa existência; a nossa existência termina se não a tomarmos nas mãos. Quão longe de si mesmo é preciso estar para não o ver? Rapazes e raparigas, olhem para o que de facto se está a passar. Não querem viver? Todos querem viver, querem tomar parte na comunidade, construir o país, construir projetos — e tudo isso é tirado porque a alguém ocorreu «já não precisamos disso»? Não pode ser. É demasiado simples.

Sê forte, sê honesto — viva a república

Sê forte, sê honesto, viva a república. A única pergunta é: quanto tempo vive a república desta maneira? Tanto quanto a fizermos viver. Pode durar mais 250 anos ou mais — na medida em que o fizermos acontecer. Somos nós que fazemos a república acontecer. Por isso, ativamente, fá-la-emos acontecer — e é precisamente por isso que é melhor protegê-la, por qualquer meio eficaz, porque a deixámos correr demasiado tempo. Agora há uma grande confusão para limpar, e ninguém virá resolvê-la por nós — o «grande homem que torna a América grande e estúpida outra vez» de certeza que não; já se vê. Mantemo-la nas nossas próprias mãos, e então podemos consegui-lo. Se não o fizermos, ninguém o faz. As nossas mãos podem, porque sabemos como. Mais ninguém.

Sabem exatamente o que fazem

As pessoas da administração que fazem esse barulho tolo não sabem nada da vida — ou, para ser exato, sabem precisamente o que a vida não deve ser, e como destruí-la, segundo um programa. Por isso não os deixemos chegar ao fim — o que podemos ver e ouvir pelas provas, pelos factos; o que sentimos diretamente, todos os dias. E agora: qual é a nossa ideia de um sustento? Pergunta a ti mesmo. Olha para isso, vai atrás disso, descobre o que fazer — porque esta não é uma condição que se aceite. Com certeza que não.

Segunda parte — O filme histórico Don't Be a Sucker (Departamento de Guerra dos Estados Unidos, 1945)

> Nota sobre a fonte. O que se segue é o resumo de uma obra distinta, incluída no episódio: Don't Be a Sucker («Não sejas um trouxa»), um filme educativo realizado pelo Departamento de Guerra dos Estados Unidos em 1945, após a Segunda Guerra Mundial, por pessoas que a tinham vivido, para ensinar quem não a conhecera. É de domínio público. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). As palavras abaixo são as do filme, não as de Ta-Na-Si.

Os trouxas e quem os caça

O filme abre com um «combate de luta» de feira viciado — manifestamente falso, e ainda assim um homem aposta nele o dinheiro ganho com esforço. Henry sobe ao comboio com 200 dólares e não vê mal nenhum num jogo de cartas amigável com desconhecidos. Joe Collins tem uma boa esposa em casa, mas no bar conhece uma rapariga que, depois de um par de copos, parece bonita. Há uma velha palavra para gente assim: trouxas. E há outra gente — os que passam as noites a calcular como tirar-lhes o que têm. Toda a espécie de jogos, toda a espécie de trouxas.

Mike tem algo: a América

Tomem Mike. Tem tudo — jovem, saudável, um emprego, e um país chamado América. Uma coisa maravilhosa de se ter: espaço suficiente para cultivar comida em abundância, grandes fábricas, grandes cidades, e pessoas — toda a espécie de pessoas, de países diferentes, com religiões diferentes e cores de pele diferentes. Pessoas livres, que podem viver, trabalhar e construir a América juntas porque são livres: livres de votar, de dizer o que pensam, de ir às suas próprias igrejas, de escolher o seu próprio trabalho. Mike tem algo, é verdade. Mas há homens que passam as noites a calcular como lho tirar.

O agitador da esquina

Um orador hábil trabalha uma multidão de rua. Promete «a verdade sobre a América». Não é político, diz — só um «americano médio», um «americano americano» — e certas coisas fazem-lhe ferver o sangue: gente com sotaque estrangeiro que fica com todo o dinheiro, «pretos» que ocupam empregos que «te pertencem a ti e a mim». Se deixarmos que isto continue, o que será de «nós, os verdadeiros americanos»? Distribui um panfleto grátis — «a verdade sobre os pretos e os estrangeiros», «a verdade sobre a Igreja Católica» — pago por «verdadeiros americanos». Um jovem está disposto a lê-lo e acena: a ele parece-lhe sensato. O país, diz o orador, nunca será nosso enquanto não for um país sem — sem pretos, sem estrangeiros, sem católicos, sem maçons. Esses, diz, são os teus inimigos, que tentam apoderar-se do país: combate-os e destrói-os antes que nos destruam.

O aviso do húngaro

Um transeunte detém o jovem: antes de o orador dizer «maçons», estavas pronto a dar-lhe razão — porque então falava de outras pessoas. Mas neste país não há «outras pessoas»; somos todos pessoas americanas. E tu — não és americano, pois não? «Nasci na Hungria, mas agora sou cidadão americano. E vi o que esta espécie de discursos pode fazer. Vi-o em Berlim.» Tinha sido professor na universidade de lá, e ouvira as mesmas exatas palavras. Então fora um tolo — pensava que os nazis eram só fanáticos loucos. Mas não eram. Sabiam que não eram fortes o bastante para conquistar um país unido, por isso dividiram a Alemanha em pequenos grupos e usaram o preconceito como arma prática. Não foi fácil; tiveram de trabalhar duro nisso. Os seres humanos não nascem com preconceitos — os preconceitos são fabricados para nós, por alguém que quer algo. Lembra-te disso: quando ouves discursos assim, alguém vai tirar algo deles, e não serás tu.

Berlim, 1932 — cinco homens numa multidão

O professor viu começar em Berlim em 1932. Cinco homens que conhecia estavam numa multidão a ouvir um orador nazi. Eric era católico; Anon, um aluno seu, era judeu; Hinrich tinha uma pequena loja de ferragens; Carl era agricultor; e Hans era um metalúrgico desempregado. O orador dizia aos «verdadeiros alemães arianos» que era hora de herdarem a nação que lhes pertencia só a eles. O partido nazi daria terra ao agricultor, trabalho ao operário, lucros ao pequeno comerciante. Quem tem essas coisas agora? O judeu — que teria roubado a nação e o direito de nascimento, que fica com todo o dinheiro e todos os empregos; deve ser evitado, condenado ao ostracismo, eliminado. E os católicos — nenhuma grande nação deveria ser governada por uma «igreja estrangeira»; eles e a sua fé devem ser destruídos. E os maçons — a Alemanha não tem lugar para sociedades secretas; haverá uma só sociedade, o partido nazi.

Dividir a nação, iscar o homem leal

Um a um, o orador atacava cada minoria e separava-a das outras. Homens que tinham chegado como compatriotas alemães eram transformados em grupos rivais, desconfiados e cheios de ódio uns dos outros — todos burlados. O que de facto foi enganado era Hans: «puro alemão» segundo os critérios nazis, prometeram-lhe tudo, e ele caiu nisso. Disseram-lhe que era a raça dos senhores de sangue puro, com um direito divino de governar, e que o partido estava pronto a levá-lo ao poder — a comandar toda a Alemanha e um dia o mundo inteiro. Assim Hans tornou-se um «super-homem»: deram-lhe uma farda e inflaram-lhe o ego. Já não era um homenzinho sem trabalho; era um membro da raça dos senhores. A mulher não acabava de entender — mesmo com um super-homem em casa, não havia comida. Não compreendia que os nazis criariam emprego para todos, comida, roupa, uma casa nova, um futuro glorioso, filhos que um dia governariam o mundo? Mas ela continuava a perguntar-se de onde viria a próxima refeição. Hans não gostava desses discursos — eram perigosos; por discursos assim devia meter-se as pessoas na prisão.

Quem chegou de facto ao poder

Hans tinha mordido o isco, e estes eram os homens que tinham iscado o anzol. Porquê — para que Hans chegasse ao poder? Claro que não: para que chegassem eles. Servir-se-iam de Hans, e de centenas de milhares como ele, para o trabalho sujo — todos a jogar um jogo de trouxas, apostando a liberdade alheia e perdendo, claro, a sua. Uma nação de trouxas. Hitler precisava desta gente, porque havia muito que fazer: esmagar os sindicatos, porque estavam organizados e podiam resistir; destruir os muitos partidos políticos; quebrar toda a organização em que as pessoas pudessem unir-se. Havia judeus para espancar e matar — não poderosos, mas um pretexto cómodo para todos os males da nação. Centenas de católicos foram presos, porque a Igreja tinha a força de resistir. Dividiram a nação em cem pedaços e destruíram os pedaços um a um, e sobre esses pedaços partidos cavalgaram ao poder: um partido, uma nação, uma religião.

A guerra contra a verdade

Conquistado o poder, os nazis ainda tinham problemas com o seu mais antigo inimigo: a verdade, que não morre facilmente. Por isso decidiram aboli-la. Uma grande fonte de verdade é a literatura — por isso queimaram livros, vinte milhões deles. Os porta-vozes da verdade — professores, escritores, cientistas — foram presos ou expulsos. A educação foi desencorajada; em cinco anos a frequência universitária caiu 53 %. Era proibido ouvir uma emissão britânica ou ler um jornal americano; a tua informação vinha do doutor Goebbels, que sabia o que era melhor para ti. Não podias ver certos filmes nem ouvir certa música, e não podias ver Joe Louis a lutar, porque o campeão tinha pele negra e refutava a teoria hitleriana da supremacia nórdica. Albert Einstein também a refutava — e, sendo «não ariano», teve de deixar a Alemanha. A sua mente estava consagrada à busca da verdade, e os nazis, tendo vendido uma mentira, temiam a verdade acima de tudo.

As vozes que ainda falavam

A Igreja era uma força ainda forte o bastante para proclamar a verdade em público. Uma voz católica advertiu que os cristãos estavam numa grave batalha contra «uma fé saída do sangue», uma batalha destinada a expulsar o cristianismo da pátria — e esse padre foi preso no dia seguinte sob um pretexto de imoralidade. Uma voz protestante declarou que quem deseja a liberdade para si próprio não pode negá-la aos outros sem perder o que ganhou — a grande lição que o mundo pode aprender com a Alemanha — e os nazis meteram-no num campo de concentração. Também falaram os educadores. Um professor perguntou o que é exatamente um «ariano» — supostamente alto, esbelto, de olhos azuis, loiro — e respondeu sem mais: não existe uma raça ariana, e, mais importante, não existe uma raça dos senhores. A alguns a ideia parece-lhes cómoda, mas a ciência não pode sustentá-la: não há correlação alguma entre as características raciais e a capacidade ou o carácter de uma pessoa. Em todo o grupo encontra-se o mesmo leque — idiotas e génios, criminosos e filantropos. Julga cada homem como indivíduo, não pela cor da pele ou dos olhos, nem pelo comprimento do nariz. As diferenças entre as pessoas são reais — capacidades, origens, ideias do bem e do mal diferentes — mas é uma diferença no modo de pensar, não uma diferença de raça. Não existe uma raça dos senhores; é uma verdade científica, e quem te disser o contrário mente.

Onde se poderia ter detido

Assim, para todos os efeitos práticos, a verdade foi abolida na Alemanha. Como aconteceu, onde começou? Começou mesmo ali, naquela multidão — e é ali que se poderia ter detido, se aquela gente tivesse permanecido unida. Se se tivessem protegido uns aos outros, teriam podido resistir; juntos teriam sido fortes. Mas uma vez que se deixaram dividir, ficaram impotentes. Quando a primeira minoria perdeu, todos perderam. Tinham apostado a liberdade alheia — e foi assim que as apostas se pagaram. Carl o agricultor, apostando numa vida melhor, obteve um trabalho extenuante de até cem horas por semana, obrigado a ficar na sua terra e a produzir o que lhe mandavam, porque Hitler se preparava para a guerra. A aposta de Hinrich também não se pagou: 104.000 pequenos negócios fecharam em dois anos. E Hans não estava melhor — agora um emprego numa fábrica de munições, longas horas por uma paga miserável, condições cada vez piores, proibido de sair, ainda sem comida em casa. Hitler dizia que não se podia ter manteiga e canhões, por isso Hans ficou sem manteiga.

A guerra que a teoria racial perdeu

Quando Hitler julgou chegado o momento, a Alemanha entrou em guerra — não com uma declaração, mas com um ataque-surpresa cuidadosamente preparado. De novo Hitler precisou de Hans para o trabalho sujo; Hans era já um perito em brutalidade, e essa brutalidade voltou-se contra outros povos — os checos, os polacos, os franceses, os russos. Mas na prova decisiva da guerra, as teorias raciais não se pagaram. Os «super-homens de sangue puro» foram derrotados pelos exércitos «mestiços» que desprezavam: pelos britânicos em El Alamein, pelos russos em Estalinegrado, e depois no Dia D por soldados americanos de todas as cores e religiões, que irromperam pelas praias da Normandia e penetraram no coração da Alemanha. Para os alemães desencaminhados que tinham mordido o isco, o jogo não se pagou: o continente ficou semeado de milhões de corpos alemães, corpos «arianos de sangue puro». Carl ficou na neve aos portões de Moscovo; Hinrich ficou em Itália, em Salerno; e Hans, que ia governar o mundo, obteve só um pequeno pedaço da Normandia que pôde chamar seu.

A América é minorias — e isso significa tu e eu

Nunca devemos deixar que isso aconteça a nós ou ao nosso país. Nunca devemos deixar-nos dividir por raça, cor ou religião, porque neste país todos pertencemos a minorias. «Nasci na Hungria. Tu és maçon.» Essas são minorias — e pertences também a outras: és agricultor, tens olhos azuis, vais à igreja metodista. O teu direito de pertencer a estas minorias é algo precioso; tens o direito de ser o que és e de dizer o que pensas, porque aqui temos liberdade pessoal — temos Liberty. Não são só palavras bonitas; é um modo de viver prático e inestimável. Mas temos de trabalhar nisso. Temos de guardar a Liberty de cada um, ou podemos perder a nossa. Se deixarmos que uma minoria perca a sua liberdade por perseguição ou preconceito, ameaçamos a nossa própria liberdade. Não é só uma ideia — é sólido senso comum: aqui na América a questão não é se toleramos as minorias; a América é minorias, e isso significa tu e eu. Por isso não sejamos trouxas. Não devemos deixar que a liberdade ou a dignidade de homem algum seja ameaçada por um ato ou uma palavra. Sejamos «egoístas» nisto: esqueçamos o «nós» e o «eles», e pensemos em «nós».

Encerramento (Raven & Keylam)

Raven e Keylam voltam mesmo no fim para se despedirem como sempre fazem: até breve, pessoal — foi tudo por esta vez. Fiquem atentos, e nunca se esqueçam: a vida é boa.

Compilado para o Ta-Na-Si Media & Document Repository. O resumo da primeira parte reproduz a conversa falada de Raven D. Pond e Keylam Folker, incluindo o seu uso deliberado do sarcasmo. A segunda parte resume o filme educativo de domínio público «Don't Be a Sucker» do Departamento de Guerra dos Estados Unidos (1945) (US National Archives, ID 24376) e reproduz o seu conteúdo, não as opiniões de Ta-Na-Si. Pede-se às leitoras e leitores que verifiquem a informação por conta própria; este documento é fornecido sem garantia.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Baseado num podcast de áudio Ta-Na-Si e um filme educativo histórico — resumo assistido por IA. Traduzido do inglês por Claude (IA). Qualidade de tradução estimada: ● muito fiável.

Dutch Nederlands

“Mensen zoals jij en ik” · Aflevering 8: Oproep tot verantwoordelijkheid — ‘Dit is geen 1-aprilgrap’.

KI-ondersteunde meertalige editie

> Over dit document. Deze aflevering bestaat uit twee duidelijk gescheiden delen. Het eerste is het gesproken gesprek tussen Raven en Keylam — hun eigen woorden, hun eigen stem. Het tweede is een historische educatieve film, Don't Be a Sucker (Amerikaans Ministerie van Oorlog, 1945, publiek domein), die zij in de aflevering opnemen. Beide worden hieronder afzonderlijk samengevat, zodat altijd duidelijk is wat van Ta-Na-Si komt en wat uit de film van 1945. Sarcasme wordt door Raven en Keylam bewust als communicatiemiddel gebruikt; deze samenvatting behoudt die stem in plaats van haar glad te strijken.

Deel een — Het gesprek (Raven & Keylam)

Opening — wat we eigenlijk willen

Raven en Keylam openen het kanaal zoals altijd, met hun namen en een nuchtere verklaring van wat hun aan het hart gaat. De basisdingen, zeggen ze, zijn eenvoudig: een goed bestaan en een goede toekomst voor de kinderen. Meer niet. Alles waartegen mensen worden opgezet, alle gefabriceerde meningen, kunnen alleen een oorlog opbouwen — nooit een welzijn. De vraag die ze willen bekijken is dus: hoe kijk je eerlijk naar de dingen die van ons zijn, en waar ligt de verantwoordelijkheid eigenlijk?

De bloederige baantjes en de heilige oorlog

Ze zetten meteen het sarcasme aan. Er zijn de «bloederige baantjes» voor een regering die andere belangen heeft en alles afbrandt wat ze niet wil. En jij wordt geacht ook nog te juichen — joepie, een mooie baan — en de volgende «christelijke barbecue» op te stoken, want we zitten nu, zeggen ze, in een grote heilige oorlog tegen de slechte Republikein. Nee: het is een Republikein die zegt dat we de heilige oorlog moeten hebben, om redenen, omdat «wij de besten zijn, het herrenvolk». De heren-Republikeinen. Dus moet iedereen erheen en de «verdomde dingen» doden, allemaal, sla er vooral geen over. Eerst schieten, later vragen; en als ze niet antwoorden, waren ze blijkbaar de vijand. Wat onder de grap schuilt, is de machinerie die mensen ontmenselijkt voordat ze worden gedood.

De Bill of Rights die ze opeten

Dat houden ze tegen de Bill of Rights — de vrijheid van godsdienst die iedereen zou moeten hebben, om een geloof te beoefenen of juist niet. Maar als de mensen dood zijn, wie heeft dan hun verzoek verhoord? Is doden de manier om een religie te beoefenen? Wanneer een zittende president zulke dingen verkondigt, zegt Raven, noemde men dat in het oude land ongrondwettelijk. Wat dan nu — «Make America great again» als de grote inquisiteur van de wereld? Waar staat dat in de Bill of Rights — de nieuwe? Of is het eerder «betaal de rekening voor rechten die je nooit had»? De rekening zonder rechten. Betaal je belastingen en heffingen en wat je ook krijgt, geld of niet — en als je niet kunt betalen, is dakloosheid ook «zo fijn».

En de Liberty? De Liberty is er alleen voor een minderheid van mensen. Ze halen het woord uit elkaar — de Liberty, de «liber-tie», kun je die opeten? Ja, je kunt de Liberty opeten,

helemaal verslinden — dat is het programma. De Liberty van iedereen opeten en alles voorgoed inpikken.

Stuur je kinderen — of bespaar je de reis

Het scherpste stuk sarcasme: stuur je kinderen de vuile bloederige oorlog in; maakt niet uit of je kinderen hebt, maak gewoon nieuwe en stuur ze. En dan komt de goedkope vlag uit de Walmart-zak om aan de voordeur te hangen — daarvoor hoef je niemand te voeden. Je bent een grote patriot, je blaast je kinderen op; je kunt het zelfs goedkoper krijgen. Waarom ze helemaal naar Iran sturen? Koop een handgranaat en blaas je kinderen zelf op in de voortuin — doeltreffender, efficiënter. Het helpt de president nog meer, je hoeft de jongen niet eens tot soldaat op te leiden. Ze grijpen bewust naar de hardste historische vergelijking om te benoemen wat ze zien — door Hitler aan te roepen, Mein Kampf, «Adolf Trump», «Donald Hitler», «de kleinzoon van meneer Schicklgruber» — en gebruiken de overdrijving om te vragen waarom bijna niemand bezwaar maakt. Elon, merken ze op, is er niet om hem dat idee in te geven; hij had een andere baan, in Memphis.

De grondwet als «oude rommel»

Als ongrondwettelijk niet meer telt, dan hebben we gewoon een «United Snacks of America». Snacks meer dan genoeg — dus die stomme grondwet hebben we niet nodig. Hij is geantedateerd, 250 jaar geleden gemaakt, en men wil niet 250 maar 500 jaar terug, naar de grote christelijke barbecue van de middeleeuwen — die daar niet eens opgeschreven stond. Je kunt mensen in het vuur gooien en geen politie komt zeggen dat je je eigen buren niet verbrandt. De «grote mannen» mogen de vrouwen en de kinderen bezitten, en gewone mensen krijgen de schuld dat ze hun eigen gezin hebben gedood — terwijl dat zogenaamd alleen het recht van de president is. Dat is oneerlijk. We leven in een republiek, in gelijkheid. Moeten we dan onze eigen mensen maar zelf doden? Geef dan iedereen de titel president, en de zaak is geregeld — want hebben we überhaupt een president nodig om onze eigen mensen te doden? Niet echt. Het kan «doeltreffender» in de voortuin.

Maar waar blijft de lol? Je kunt niet toekijken hoe je eigen kinderen aan stukken worden gereten en over het gazon worden uitgesmeerd — groen gras met het rood ervan, «een mooi contrast». Het groteske beeld is het punt: dat is wat het gejuich werkelijk betekent.

Natuur, rechten en een president buiten zijn boekje

Ze komen op de door de natuur gegeven rechten die de grondwet noemt, en die «zin beginnen te krijgen» juist wanneer een president zich zo gedraagt. Dan is het een schande een ongrondwettelijke president te hebben — en we hebben op hem gestemd; jazeker, dat deden we. Wat doen we dus? Ze werpen een blik op zijn man «Pete» — de wijsneus — en op het idee dat, wanneer de bestaande rechtshandhaving hen niet dient, ze die gewoon anders herschrijven en in orde verklaren. Hoe grondwettelijk is dat? Misschien is er een andere grondwet, voor speciale rechten — een eersteklas Amerikaanse grondwet, en een tweede, derde, veertigste klasse. Als een kastenstelsel, stempels op het voorhoofd. Gelijkheid is «gemeen»: het maakt niet uit wie je bent, niemand geeft erom — dus het is alleen een kwestie van interpretatie, en zo kun je iedereen bedriegen. «United Snakes of America.»

Waar zijn de Amerikaanse patriotten?

Ze keren steeds terug naar één vraag: waar zijn de Amerikaanse patriotten, de mensen van die Liberty die Amerika 250 jaar geleden uitriep? Uiteengevallen, verdampt? «Die wonen in Rusland», grapt iemand. Sommige Amerikanen laten wel hun stem horen — wat geroep dat het niet in orde is — maar is er werkelijke invloed? Ze werpen een sarcastische blik op «Camila» als zogenaamd betere keuze, de voormalige grenstsaar, en op de «twee presidenten»: de kleine en de grote. De «kleine Trump» is Little Trump — een komiek en entertainer, een kleine persoon, die in de rol van Donald Trump stapt en diens gedrag met grote precisie naspeelt, zodat de mensen helder zien wat er werkelijk gaande is. Hij heeft die controverse misschien wel zichtbaar gemaakt — maar de zorg van de presentatoren is dat de mensen de boodschap die hij hun toont niet begrijpen; ze halen er niets uit. En dan is er de grote Trump, Donald Trump zelf: heeft hij iets voor de mensen gedaan, of alleen voor zijn eigen gewin? Alleen al aan de frasen die hij gebruikt zou iedereen moeten voelen hoe hol ze zijn. Want wat je uit dit alles haalt is een ellendig leven: geen toekomst, minder kinderen, omdat ze worden weggebombardeerd.

Waarvoor zijn we hier?

Waarvoor zijn we dus hier? Geboren worden en dan sterven, en daartussen — niets? Dat slaat nergens op. Daarvoor heb je geen president en geen regering nodig: als de baby's eruit komen en dood tegen de grond worden gesmeten, is het «probleem» opgelost. Dan heb je geen enkele regering nodig, zelfs niet die van de Verenigde Staten. En hoe «verenigd» is het echt? Niet erg — ze doen gemene dingen, doen niets, en glippen dan weg. Niemand bij de rechtshandhaving, bij het onderzoek, geeft om wie dan ook. Ze vragen, met zwaar sarcasme, waar de Amerikaanse gemeenschap eigenlijk goed voor is — internetspelletjes spelen, dwaze debatten over hoeveel geslachten er zijn — en zeggen dat er niet genoeg drugs zijn om die onzin te verdragen; misschien China bellen voor «het volgende corona-spul». Maar de echte vraag blijft: waar is de verantwoordelijkheid en de houding van de echte Amerikanen? Feitelijk nergens te bekennen. Veel mensen zeggen een klein iets dat ze niet eens hoeven te zeggen, en dan zijn ze tevreden — «ik heb iets gezegd, laat maar». We hebben ooit een onafhankelijkheidsoorlog gevoerd om juist dit te vermijden, en nu gaan we 500 jaar terug naar een heilige oorlog.

Is het de Bijbel of Mein Kampf?

De eeuw begint met een 2000, niet met een 1500 — het is 2026. Dit is dus de tijd voor de volgende Jezus Christus, of «Donald Christus», die zich daar vast wel toe kan uitrekken en het er nog slechter van af zou brengen, want hij is zo dom dat hij niet eens een percentage kan uitrekenen. Hoe kan iemand geloven dat hij strijdt «door het woord van de goede Heer» — daarmee wordt Jezus bedoeld, die hij nooit heeft begrepen, want Jezus zei dat we elkaar beter kunnen liefhebben dan elkaar doden? Er gaat iets vreselijk mis. Vandaar de vraag: is het de Bijbel die hij in zijn hand houdt, of Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — allebei, iets van dat alles. De kleinzoon van «meneer Schicklgruber», met een blondgeverfd hoofd dat niet bij het plaatje paste — geadopteerd, ga dat maar aan het bevolkingsregister vertellen. Het systeem zelf, zeggen ze, lijkt vreselijk op wat Hitler destijds in Duitsland deed, en het schrijdt hier voort terwijl iedereen meeloopt en niets ertegen doet. Niet de SA dit keer, maar ICE — en een hoop instellingen die een grote gewelddadige klus klaren. «Jullie merknaam is goed», om het opnieuw te verkopen.

Geen veiligheid, geen respect — en de verantwoordelijkheid die we dragen

Wanneer je kijkt naar wat de Bill of Rights waarborgt, zeggen ze, vind je er niets meer van: geen veiligheid voor iedereen, geen respect voor de mens. En niemand komt op het idee. Waar zijn rechten voor, als niet om te gebruiken? Je hebt een auto om in te rijden, een huis om in te wonen — maar een huis waarin je niet woont slaat nergens op. Hou dus op de verantwoordelijkheid te negeren. Wij dragen die verantwoordelijkheid, zeker, want we hebben op het ding gestemd — maar stemmen betekent niet dat we het nu moeten verdragen. We hebben een soort veto. We kunnen zeggen: verdomde president, wie je ook bent, we willen onze mensen niet wereldwijd doden of de wereldeconomie naar de hel jagen. Dat is onze zaak niet. Wanneer je alles buiten Amerika vernietigt, wat komt er dan terug? Slecht bloed — want mensen houden alleen van je voor zover je dood bent. Wat een reputatie om mee te leven. Natuurlijke mensen gaan die weg niet; ze zijn er niet trots op.

Iedereen is een immigrant

Recht voor zijn raap: in Amerika is iedereen op de een of andere manier een immigrant, behalve de oorspronkelijke bewoners die er eerder waren. Alle anderen kwamen daarna. En nu zegt men dat alleen «de Amerikanen» de echte zijn? 250 jaar lang waren er onafhankelijke Verenigde Staten, met de toestemming van «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — en ze geven er geen zier om. Dus de Liberty, de stomme Liberty, wie heeft die nodig? Iedereen heeft die nodig — om een leven op te bouwen, zonder vergelding of beperking. Geen hoeveelheid drugs laat je doen alsof het anders is. Het recht op geluk en welzijn — de president zegt dat we het niet nodig hebben, dus laten we het vallen? Wat zijn we, goedkope waar? Die dwaze ideeën hebben nooit iets anders opgeleverd dan wereldoorlogen. En het zijn onze kinderen die hem uitvechten terwijl wij thuis zitten en een vlag krijgen als ze niet terugkomen. En nu zijn er atoom-, chemische, biologische wapens, drones in overvloed — «om je behaaglijk te voelen», zogenaamd. De manier waarop iedereen met de dingen omgaat is gewoon waanzinnig.

Een land dat een basis was om op te bouwen

We staan in een land dat ooit een basis was waarop mensen hun eigen ideeën konden verwezenlijken, klein of groot, en de ontwikkeling van het menselijk geslacht en van het land zelf konden beïnvloeden. En nu is het «allemaal voorbij, allemaal in orde», en de mensen van de wereld komen nog steeds hierheen — vandaan waar de immigranten vandaan komen, niet van de maan of Mars — om de tirannie achter zich te laten, om haar vandaag juist hier aan te treffen. Dat is het eerste wat de «christelijke barbecue» in gang heeft gezet. Nu is er een heilige oorlog. De middeleeuwen waren een tijd van ontwikkeling vergeleken hiermee; wie is dom genoeg om te zeggen «laten we de middeleeuwen nog eens doen»? Wanneer mensen beginnen te leren wat dictaturen altijd hebben gedaan — en nog doen — door klein te beginnen en zich uit te breiden: het duurt al 70 jaar; Israël pleegt genocide in Gaza, en het heeft zich uitgebreid en wereldwijd verspreid, de logica van «we hebben die mensen niet nodig, snijd ze af en kijk wat ze doen».

In een republiek waakt het volk

Waarom op een regering stemmen waar je je daarna niet om bekommert? In een republiek waakt het volk over wat de regering doet — daar gaat het helemaal om. Tegenwoordig geven mensen er niets om: «ik heb er een gestemd», en dan kijken ze nooit naar wat er met de afgestane macht gebeurt. Ze verbazen zich erover dat mensen zo in dagdromen verzonken zijn dat ze niet beseffen dat ze hem aan de macht hebben geholpen. De meeste mensen klinken niet eens blij over deze president — maar ze zeggen alleen «ik ben het er niet mee eens», en wat verandert dat? Niets verandert de president vanzelf. We moeten iets doen opdat de regering verandert — door wat ze doet. En waar begint dat? Wanneer de wereld al in brand staat, wanneer de natuur volledig verwoest is — dat noem je onder natuurlijke omstandigheden te laat. Het juiste moment is dus te zeggen: voordat het te laat is, kan ik dit maar beter stoppen. Waar zijn die mensen, wereldwijd — niet alleen in Amerika — die zullen zeggen «nu stoppen», omdat iedereen lijdt, iedereen instort, en niemand nog een toekomst of een veilig bestaan heeft?

Geboren om te leven, niet om te worden geëlimineerd

Hoe komt het zover — dat mensen meewerken aan hun eigen eliminatie? Onder Trump dwaze dingen doen — daar gaat het hier om. Een religie beoefenen of juist niet is precies de belofte van de Bill of Rights. «Under God» of niet verandert niets aan de resultaten die we zien. Binnen onze eigen toestemming kunnen we dingen veranderen; geen God zal ze voor je veranderen. Het ligt aan ons. Geloven in de Heer, in Allah, in Boeddha — dat telt niet; het hangt af van onze activiteit. We kunnen ons niet verschuilen achter «ik kan niet, want…»; als je dat doet, lijd je, stort je in, ga je de rivier af. Steek je hand op: was geboren worden de toestemming om door het leven alleen de rivier af te gaan — niemand zegt dat. En als je zo leeft, zeggen ze botweg, pleeg je een trage zelfmoord; dan heb je psychische hulp nodig. Voor wie werkelijk geestelijk niet toerekeningsvatbaar is, prima, deze president past misschien bij je — maar dat is niet de meerderheid, beslist niet.

In actie komen

Het is hoog tijd om te handelen, voordat we alle basis van een bestaan, een welzijn, enig geluk verliezen. We kunnen het allemaal van de ene dag op de andere verliezen, zo dicht zitten we bij de afgrond — er is geen achteroverleunen, feestvieren, ontspannen bij. De «grote uitputting» komt overduidelijk. We zitten op een Titanic met een leuk orkest dat speelt terwijl we zinken. Is dat wat we willen? Nee. Niemand kijkt waar al deze activiteiten bij elkaar toe leiden. Zijn we vandaag echt zo dom? Ze ontkennen het — maar we zijn zo lui dat we geen vinger uitsteken om iets te veranderen, en alleen maar zitten te zeggen «hm, oké, als het zo is, is het zo. Misschien komt de grote Heer het wel oplossen». Uiteindelijk zal Hij niet op je rekenen, omdat je niet bij Hem was — je was niet een van Zijn schepselen die hun leven leefden en liefde naar de naaste droegen als naar zichzelf.

Arm is geen schande — luiheid wel

Denk er eens over na: er zit weinig zelfliefde in te zeggen «dan is het leven voorbij». Minder dan arm — en arm is niets om iemand te verwijten. Veel mensen zijn arm en leven eerlijk, rechtuit, met hun harde lot; niet allemaal, gluiperige mensen zijn er overal. Maar mensen die tot het hoognodige zijn teruggebracht weten precies wat het betekent. Alleen wie zo opgevreten is dat hij helemaal geen basisbehoeften meer verlangt, kan zeggen «misschien valt het wel mee, misschien wordt het beter». Het is niet beloofd, en het staat niet in het programma — de neergang wordt alleen maar groter en groter, en hij begon abrupt met een verdomde pandemie en werd nooit beter. Nu kunnen we dat maar beter rechtzetten. Dat is onze verantwoordelijkheid. Zonder die verantwoordelijkheid hebben we geen sociale competentie; zonder beide hebben we niet eens onszelf — niemand voor zichzelf, niemand voor zijn naaste. We verliezen dat allemaal. En dat is te goedkoop.

De hoogste waarde in jouw handen

De hoogste waarde die je in handen hebt is je eigen leven en je gezondheid. En die geef je aan iemand die zegt «heb je niet meer nodig, ga weg, verdamp, val me niet lastig»? We hebben de slaven bevrijd met Abe — met Abraham Lincoln — omdat die behandeling van mensen niet te verdragen was. En nu laten we het met onszelf gebeuren? Het is te goedkoop om zo lui te zijn: niet voor je eigen rechten op te komen, niet het risico te nemen voor iets beters, jezelf wijsmaken dat als je niets doet niemand je kwaad doet. Het tegendeel is waar — iedereen doet je kwaad, want dat is het programma. Precies dat doet een pestkop. Vroeger op school, als er een pestkop was, gaf je hem er een recht op zijn smoel tot het pesten ophield. En nu dan? We hebben één grote pestkop, allemaal samen, en we geven hem er geen — waarom? Omdat we zulke watjes zijn, ieder van ons, om de pestkop geen antwoord te geven.

De luie Amerikanen, en de hoop die opraakt

Is dit het bolwerk van sterke Amerikanen? Ze geloven het niet — eerder de luie, oververzadigde, die hopen dat het voorbij is voordat het groeit. Maar hopen dat het overgaat is berusting, en berusting is uiteindelijk de zelfmoord waarover ze spraken. Dan is er geen hoop voor Amerika — en geen voor de hele wereld — als niemand zijn manier van leven verandert om voor zijn eigen levenskwaliteit op te komen. Wat halen we hieruit? Eliminatie. Dat is alles. En wij doen mee? Ze geloven niet dat iemand dat werkelijk kan. Zo moet het niet.

Denk aan de grootouders

Beter denken we aan onze grootouders en overgrootouders die ergens voor stonden — voor de Liberty en voor de mensen — zoals in de Burgeroorlog, of in de Tweede Wereldoorlog, waar ze de Asmogendheden bevochten: Mussolini, Hitler en de Tennō — Duitsland, Italië en Japan — in harde, vreselijke gevechten, om juist dit te vermijden. En nu hebben we het terug en iedereen juicht? Er moet iets mis zijn met de mensen, en ze konden het maar beter vinden en rechtzetten voordat het te laat is — en te laat is te laat. Je wilt een trein halen en de trein is weg; hoe haal je hem? Dat kun je niet. Is dat echt wat we willen — op het station zitten en «o jee» zeggen, en dan bedelen om te eten? Dat is te goedkoop. Na 250 jaar ontwikkeling het wegleggen en zeggen «niet nodig» — wat hebben we nog meer niet nodig? Niets? Dat is een regelrechte leugen. Je doet elke dag iets voor je bestaan, en je maakt jezelf wijs dat het allemaal goed gaat voor de komende honderd jaar — maar dat is niet zo, want de regering doet dingen die zo dwaas zijn dat wat je voor je bestaan doet je niet meer voedt.

Het verenigde volk kan het veranderen

Dus komen we nu in actie. Elon zegt dat over een paar jaar elke winkel weg is — hij bouwt er de robotica voor, en de AI doet al het werk, en dan «kunnen de mensen gelukkig zijn». Gelukkig hoe, als ze niets voor hun bestaan kunnen doen? Welk bestaan blijft er over? Geen. Alleen de dood. Is dat de weg — de kracht van je leven besteden om uiteindelijk de grote eliminatie te krijgen, omdat machines goedkoper zijn dan jij, omdat je in je eigen ogen een stuiver waard bent, of niet eens dat? Denk na over de macht die we hebben zodra we samen staan. Een bestuur is een handvol mensen; de bevolking is veel groter, met veel meer macht. Zelfs als het op een gevecht aankomt, kunnen we het; we zijn veel sterker. We moeten dat verdomde ding veranderen, want het wordt bestuurd door idioten die deze kant op rennen. Wanneer we het niet langs de normale weg kunnen — via de rechtshandhaving, via de grondwet — moeten we stop zeggen op elke manier die werkt, want het rekent op ons bestaan zelf.

Sterven doet pijn — en ontwijken helpt niet

Ja, sterven doet pijn — en het probleem ontwijken vermijdt het niet. Waarvoor we hebben geleefd, door de generaties heen, wij allemaal samen — als dat niets waard is, slaat het nergens op. Is het echt de moeite waard om de rivier af te gaan, toe te kijken hoe het zinkt en niets te zeggen? Een eerlijke Amerikaan zou niet alleen moeten neuriën; hij zou moeten zeggen «ik sta voor mijn rechten, ik ken mijn rechten, en ik wil ze nu». Daar is niets mis mee. Dan doen we het maar beter. Iedereen weet in zijn hart wat te doen in zijn eigen positie, in zijn eigen leven. Wees blij dat je leeft en de onafhankelijkheid hebt om je leven in Liberty op te bouwen — wat allesbehalve vanzelfsprekend is: die moest worden voorbereid, bevochten. En we staan nu voor de zwaarste crisis van de Liberty die de Verenigde Staten ooit hebben gezien. Het moet worden voorkomen dat ze ons wordt ontnomen. Dat is de verantwoordelijkheid van ieder van ons. Het rekent op iedereen.

We horen bij het leven

Hoe kan iemand zijn kinderen in de ogen kijken en zeggen «het is voorbij — jij gaat naar de oorlog, je komt niet terug, en ik ben toch weg»? Dat is voor niemand een oplossing. We zijn natuurlijke mensen, opgegroeid in die lijn van de evolutie; we horen bij de natuur, we horen bij het leven — niet bij uitputting of genocide. We konden dat maar beter begrijpen, want het is ons bestaan; ons bestaan eindigt als we het niet aangrijpen. Hoe ver van jezelf moet je zijn om dat niet te zien? Jongens en meiden, kijk naar wat er werkelijk gaande is. Willen jullie niet leven? Iedereen wil leven, wil deel uitmaken van de gemeenschap, het land opbouwen, projecten bouwen — en dat wordt allemaal weggenomen omdat iemand op het idee kwam «dat hebben we niet meer nodig»? Dat kan niet. Het is veel te simpel.

Wees sterk, wees eerlijk — lang leve de republiek

Wees sterk, wees eerlijk, lang leve de republiek. De vraag is alleen: hoe lang leeft de republiek op deze manier? Zo lang als wij haar laten leven. Ze kan nog eens 250 jaar of meer duren — voor zover wij het laten gebeuren. Wij zijn degenen die de republiek laten gebeuren. Dus, actief, zullen we het laten gebeuren — en juist daarom kunnen we haar maar beter beschermen, op elke doeltreffende manier, want we hebben het veel te lang laten lopen. Nu is er een grote troep op te ruimen, en niemand komt het voor ons rechtzetten — de «grote man die Amerika groot en dom maakt» zeker niet; je ziet het al. We houden het in onze eigen handen, en dan kunnen we het. Doen we het niet, dan doet niemand het. Onze handen kunnen het, want we weten hoe. Niemand anders.

Ze weten precies wat ze doen

De mensen in het bestuur die die dwaze geluiden maken weten niets van het leven — of, om het exact te zeggen, ze weten precies wat het leven niet mag zijn, en hoe je het vernietigt, volgens een programma. Laat ze het dus niet doorzetten — wat we kunnen zien en horen aan de bewijzen, aan de feiten; wat we direct voelen, elke dag. En nu: wat is ons idee van een bestaan? Vraag het jezelf af. Kijk ernaar, ga ervoor, zoek uit wat te doen — want dit is geen toestand om te aanvaarden. Beslist niet.

Deel twee — De historische film Don't Be a Sucker (Amerikaans Ministerie van Oorlog, 1945)

> Bronvermelding. Wat volgt is een samenvatting van een afzonderlijk werk dat in de aflevering is opgenomen: Don't Be a Sucker («Wees geen sukkel»), een educatieve film gemaakt door het Amerikaanse Ministerie van Oorlog in 1945, na de Tweede Wereldoorlog, door mensen die hem hadden doorleefd, om hen te onderwijzen die hem niet hadden meegemaakt. Hij is publiek domein. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). De woorden hieronder zijn die van de film, niet van Ta-Na-Si.

Sukkels en de mensen die op hen jagen

De film opent met een doorgestoken «worstelwedstrijd» op de kermis — overduidelijk nep, en toch zet een man er zijn zuurverdiende geld op. Henry stapt met 200 dollar in de trein en ziet geen kwaad in een vriendschappelijk kaartspel met vreemden. Joe Collins heeft een goede vrouw thuis, maar ontmoet aan de bar een meisje dat er na een paar drankjes wel schattig uitziet. Er is een ouderwets woord voor zulke mensen: sukkels. En er zijn andere mensen — zij die de nachten doorbrengen met uitdokteren hoe ze hun afnemen wat ze hebben. Allerlei spelletjes, allerlei sukkels.

Mike heeft iets: Amerika

Neem Mike. Hij heeft alles — jong, gezond, een baan, en een land genaamd Amerika. Een prachtig bezit: ruimte genoeg om volop voedsel te verbouwen, grote fabrieken, grote steden, en mensen — allerlei mensen, uit verschillende landen, met verschillende religies en verschillende huidskleuren. Vrije mensen, die samen kunnen leven, werken en Amerika opbouwen omdat ze vrij zijn: vrij om te stemmen, te zeggen wat ze willen, naar hun eigen kerken te gaan, hun eigen werk te kiezen. Mike heeft iets, dat is zeker. Maar er zijn mannen die de nachten doorbrengen met uitdokteren hoe ze het hem kunnen afnemen.

De opruier op de straathoek

Een gladde spreker bewerkt een menigte op straat. Hij belooft «de waarheid over Amerika». Hij is geen politicus, zegt hij — gewoon een «gemiddelde Amerikaan», een «Amerikaanse Amerikaan» — en sommige dingen doen zijn bloed koken: mensen met een buitenlands accent die al het geld verdienen, «negers» die banen bezetten die «aan jou en mij toebehoren». Als we dit laten doorgaan, wat wordt er dan van «ons echte Amerikanen»? Hij deelt een gratis pamflet uit — «de waarheid over negers en buitenlanders», «de waarheid over de Katholieke Kerk» — betaald door «echte Amerikanen». Een jongeman is bereid het te lezen en knikt instemmend: voor hem klinkt het logisch. Het land, zegt de spreker, zal nooit van ons zijn totdat het een land is zonder — zonder negers, zonder vreemde buitenlanders, zonder katholieken, zonder vrijmetselaars. Dat, zegt hij, zijn jullie vijanden, die het land proberen over te nemen: bevecht hen en vernietig hen voordat zij ons vernietigen.

De waarschuwing van de Hongaar

Een omstander houdt de jongeman tegen: voordat de spreker «vrijmetselaars» zei, was je bereid hem gelijk te geven — want toen had hij het over andere mensen. Maar in dit land zijn er geen «andere mensen»; we zijn allemaal Amerikaanse mensen. En jij — jij bent toch geen Amerikaan? «Ik ben in Hongarije geboren, maar nu ben ik Amerikaans staatsburger. En ik heb gezien wat dit soort praat kan aanrichten. Ik heb het in Berlijn gezien.» Hij was daar hoogleraar aan de universiteit geweest, en had precies dezelfde woorden gehoord. Toen was hij een dwaas geweest — hij dacht dat de nazi's gewoon krankzinnige fanatici waren. Maar dat waren ze niet. Ze wisten dat ze niet sterk genoeg waren om een verenigd land te veroveren, dus splitsten ze Duitsland in kleine groepen en gebruikten ze vooroordeel als een praktisch wapen. Het was niet makkelijk; ze moesten er hard aan werken. Mensen worden niet met vooroordelen geboren — vooroordelen worden voor ons gemaakt, door iemand die iets wil. Onthoud dat: wanneer je dit soort praat hoort, gaat iemand er iets uit halen, en dat ben jij niet.

Berlijn, 1932 — vijf mannen in een menigte

De hoogleraar zag het beginnen in Berlijn in 1932. Vijf mannen die hij kende stonden in een menigte naar een nazi-spreker te luisteren. Eric was katholiek; Anon, een student van hem, was Joods; Hinrich had een kleine ijzerwinkel; Carl was boer; en Hans was een werkloze metaalarbeider. De spreker vertelde de «echte Arische Duitsers» dat het tijd werd dat ze de natie erfden die hun alleen toebehoorde. De nazipartij zou de boer land geven, de arbeider werk, de kleine zakenman winst. Wie heeft die dingen nu? De Jood — die de natie en het geboorterecht zou hebben gestolen, die al het geld verdient en alle banen inneemt; hij moet worden gemeden, verstoten, geëlimineerd. En de katholieken — geen grote natie zou geregeerd mogen worden door een «vreemde kerk»; zij en hun geloof moeten worden vernietigd. En de vrijmetselaars — Duitsland heeft geen plaats voor geheime genootschappen; er zal maar één genootschap zijn, de nazipartij.

De natie splitsen, de trouwe man lokken

Een voor een viel de spreker elke minderheid aan en splitste haar van de andere af. Mannen die als mede-Duitsers waren gekomen, werden veranderd in rivaliserende groepen, wantrouwig en vol haat jegens elkaar — allemaal opgelicht. Degene die echt voor de gek werd gehouden was Hans: «zuiver Duits» volgens nazistische normen, kreeg hij alles beloofd, en hij trapte erin. Ze vertelden hem dat hij het zuiverbloedige herrenvolk was, met een goddelijk recht om te heersen, en dat de partij klaarstond om hem aan de macht te brengen — om heel Duitsland te bevelen en op een dag de hele wereld. Zo werd Hans een «übermensch»: ze gaven hem een uniform en blies zijn ego op. Hij was niet langer een werkloos mannetje; hij was lid van het herrenvolk. Zijn vrouw begreep het niet helemaal — zelfs met een übermensch in huis was er geen eten. Besefte ze dan niet dat de nazi's voor iedereen werk zouden scheppen, eten, kleding, een nieuw huis, een glorieuze toekomst, kinderen die ooit de wereld zouden regeren? Maar zij vroeg zich nog steeds af waar de volgende maaltijd vandaan zou komen. Hans hield niet van dat soort praat — het was gevaarlijk; voor zulke praat zou men mensen in de gevangenis moeten stoppen.

Wie er werkelijk aan de macht kwam

Hans had het aas geslikt, en dit waren de mannen die de haak hadden geaasd. Waarom — opdat Hans aan de macht zou komen? Natuurlijk niet: opdat zij dat zouden doen. Ze zouden Hans alleen maar gebruiken, en honderdduizenden zoals hij, om het vuile werk te doen — allemaal een sukkelsspel spelend, gokkend met de vrijheid van anderen en uiteraard hun eigen verliezend. Een natie van sukkels. Hitler had deze mensen nodig, want er was veel te doen: vakbonden verpletteren, omdat ze georganiseerd waren en weerstand konden bieden; de vele politieke partijen vernietigen; elke organisatie verbrijzelen waarin mensen zich konden verenigen. Er waren Joden om te slaan en te doden — niet machtig, maar een handig excuus voor alle kwalen van de natie. Honderden katholieken werden opgesloten, omdat de Kerk de kracht had om weerstand te bieden. Ze splitsten de natie in honderd stukken en vernietigden de stukken een voor een, en over die gebroken stukken reden ze aan de macht: één partij, één natie, één religie.

De oorlog tegen de waarheid

Eenmaal aan de macht hadden de nazi's nog steeds last van hun oudste vijand: de waarheid, die niet gemakkelijk sterft. Dus besloten ze haar af te schaffen. Een grote bron van waarheid is de literatuur — dus verbrandden ze boeken, twintig miljoen ervan. De woordvoerders van de waarheid — leraren, schrijvers, wetenschappers — werden opgesloten of verdreven. Onderwijs werd ontmoedigd; in vijf jaar daalde het universiteitsbezoek met 53%. Het was verboden naar een Britse uitzending te luisteren of een Amerikaanse krant te lezen; je informatie kwam van dr. Goebbels, die wist wat het beste voor je was. Je mocht bepaalde films niet zien of bepaalde muziek niet horen, en je mocht Joe Louis niet zien boksen, omdat de kampioen een zwarte huid had en Hitlers theorie van de Noordse superioriteit weerlegde. Ook Albert Einstein weerlegde haar — en moest, als «niet-Ariër», Duitsland verlaten. Zijn geest was gewijd aan het zoeken naar waarheid, en de nazi's, die een leugen hadden verkocht, vreesden de waarheid het meest.

De stemmen die nog spraken

De Kerk was een kracht die nog sterk genoeg was om de waarheid in het openbaar te verkondigen. Een katholieke stem waarschuwde dat de christenen in een zware strijd verwikkeld waren tegen «een geloof uit het bloed», een strijd die erop gericht was het christendom uit het vaderland te verdrijven — en die priester werd de volgende dag gearresteerd op een voorwendsel van onzedelijkheid. Een protestantse stem verklaarde dat wie vrijheid voor zichzelf verlangt, die anderen niet kan ontzeggen zonder te verliezen wat hij heeft gewonnen — de grote les die de wereld uit Duitsland kan trekken — en de nazi's stopten hem in een concentratiekamp. Ook onderwijzers spraken. Een leraar vroeg wat een «Ariër» nu eigenlijk is — zogenaamd lang, slank, blauwogig, blond — en antwoordde eenvoudig: er is geen Arisch ras, en, belangrijker nog, geen herrenvolk. Sommigen vinden het idee handig, maar de wetenschap kan het niet onderbouwen: er is geen verband tussen raciale kenmerken en iemands vermogen of karakter. In elke groep vind je dezelfde reeks — idioten en genieën, misdadigers en filantropen. Beoordeel ieder mens als individu, niet naar de kleur van zijn huid of ogen, noch naar de lengte van zijn neus. Verschillen tussen mensen zijn reëel — verschillende vermogens, achtergronden, opvattingen over goed en kwaad — maar dat is een verschil in denkwijze, geen verschil in ras. Er is geen herrenvolk; dat is een wetenschappelijke waarheid, en wie je iets anders vertelt, liegt.

Waar het gestopt had kunnen worden

Zo werd, voor alle praktische doeleinden, de waarheid in Duitsland afgeschaft. Hoe gebeurde het, waar begon het? Het begon precies daar, in die menigte — en daar had het gestopt kunnen worden, als die mensen samen waren blijven staan. Hadden ze elkaar beschermd, dan hadden ze weerstand kunnen bieden; samen waren ze sterk geweest. Maar zodra ze zich lieten splitsen, waren ze machteloos. Toen de eerste minderheid het verloor, verloor iedereen het. Ze hadden gegokt met andermans vrijheid — en zo betaalden de weddenschappen uit. Carl de boer, gokkend op een beter leven, kreeg slopend werk tot honderd uur per week, gedwongen op zijn land te blijven en te produceren wat hem werd opgedragen, want Hitler bereidde de oorlog voor. Ook Hinrichs weddenschap betaalde niet uit: 104.000 kleine bedrijven sloten in twee jaar. En Hans was er niet beter aan toe — nu een baan in een munitiefabriek, lange uren voor weinig loon, steeds slechtere omstandigheden, niet toegestaan te vertrekken, nog steeds geen eten thuis. Hitler zei dat je geen boter en kanonnen kon hebben, dus kreeg Hans geen boter.

De oorlog die de rassentheorie verloor

Toen Hitler het moment rijp achtte, ging Duitsland ten oorlog — niet door een oorlogsverklaring, maar door een zorgvuldig voorbereide verrassingsaanval. Opnieuw had Hitler Hans nodig voor het vuile werk; Hans was inmiddels een expert in wreedheid, en die wreedheid werd tegen andere volken gericht — de Tsjechen, de Polen, de Fransen, de Russen. Maar in de beslissende proef van de oorlog betaalden de rassentheorieën niet uit. De «zuiverbloedige übermenschen» werden verslagen door de «bastaard»-legers die ze verachtten: door de Britten bij El Alamein, door de Russen bij Stalingrad, en daarna op D-Day door Amerikaanse soldaten van elke kleur en religie, die over de stranden van Normandië heen braken en het hart van Duitsland binnendrongen. Voor de misleide Duitsers die het aas hadden geslikt, betaalde het spel niet uit: het continent lag bezaaid met miljoenen Duitse lijken, «zuiver Arische» lijken. Carl bleef achter in de sneeuw bij Moskou; Hinrich bleef in Italië bij Salerno; en Hans, die de wereld zou regeren, kreeg alleen een lapje Normandië dat hij het zijne kon noemen.

Amerika is minderheden — en dat betekent jou en mij

We mogen dat nooit met onszelf of ons land laten gebeuren. We mogen ons nooit laten verdelen naar ras, kleur of religie, want in dit land behoren we allemaal tot minderheden. «Ik ben in Hongarije geboren. Jij bent vrijmetselaar.» Dat zijn minderheden — en je behoort ook tot andere: je bent boer, je hebt blauwe ogen, je gaat naar de methodistenkerk. Je recht om tot deze minderheden te behoren is iets kostbaars; je hebt het recht te zijn wat je bent en te zeggen wat je denkt, want hier hebben we persoonlijke vrijheid — we hebben Liberty. Dat zijn niet zomaar mooie woorden; het is een praktische en onbetaalbare manier van leven. Maar we moeten eraan werken. We moeten ieders Liberty bewaken, anders kunnen we onze eigen verliezen. Als we toelaten dat een minderheid haar vrijheid verliest door vervolging of vooroordeel, bedreigen we onze eigen vrijheid. Dit is niet zomaar een idee — het is gezond verstand: hier in Amerika is de vraag niet of we minderheden tolereren; Amerika ís minderheden, en dat betekent jou en mij. Laten we dus geen sukkels zijn. We mogen de vrijheid of waardigheid van geen mens laten bedreigen door enige daad of woord. Laten we er «egoïstisch» over zijn: vergeet «wij» en «zij», en denk aan «ons».

Afsluiting (Raven & Keylam)

Raven en Keylam komen helemaal aan het eind terug om af te sluiten zoals ze altijd doen: tot ziens, mensen — dat was het voor deze keer. Blijf kijken, en vergeet nooit: het leven is goed.

Samengesteld voor het Ta-Na-Si Media & Document Repository. De samenvatting van deel een geeft het gesproken gesprek van Raven D. Pond en Keylam Folker weer, inclusief het bewuste gebruik van sarcasme. Deel twee vat de publiek-domein educatieve film «Don't Be a Sucker» van het Amerikaanse Ministerie van Oorlog (1945) samen (US National Archives, ID 24376) en geeft de inhoud daarvan weer, niet de opvattingen van Ta-Na-Si. Lezers wordt gevraagd de informatie zelfstandig te verifiëren; dit document wordt zonder garantie verstrekt.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Gebaseerd op een Ta-Na-Si-audiopodcast en een historische educatieve film — AI-ondersteunde samenvatting. Vertaald uit het Engels door Claude (AI). Geschatte vertaalkwaliteit: ● zeer betrouwbaar.

Russian Русский

«Люди как ты и я» · Эпизод 8: Призыв к ответственности — «Это не первоапрельская шутка».

Многоязычное издание с помощью ИИ

> Об этом документе. Этот выпуск состоит из двух чётко разделённых частей. Первая — устный разговор между Raven и Keylam: их собственные слова, их собственный голос. Вторая — исторический учебный фильм Don't Be a Sucker (Военное министерство США, 1945, общественное достояние), который они включают в выпуск. Обе части резюмируются ниже по отдельности, чтобы всегда было ясно, что исходит от Ta-Na-Si, а что — из фильма 1945 года. Сарказм используется Raven и Keylam как осознанное средство общения; это резюме сохраняет тот голос, а не сглаживает его.

Часть первая — Разговор (Raven & Keylam)

Вступление — чего мы на самом деле хотим

Raven и Keylam открывают канал так, как делают всегда: называют свои имена и прямо говорят, что им дорого. Основные вещи, говорят они, просты: достойная жизнь и достойное будущее для детей. Вот и всё. Всё, против чего людей подбивают бороться, все сфабрикованные мнения, способны построить только войну — но никогда благополучие. Поэтому вопрос, который они хотят рассмотреть, таков: как честно смотреть на то, что принадлежит нам, и где на самом деле лежит ответственность?

Кровавые работёнки и священная война

Они сразу включают сарказм. Есть «кровавые работёнки» для правительства, у которого иные интересы и которое выжигает всё, что ему не нужно. А ты ещё должен ликовать — ура, хорошая работа — и разжигать очередное «христианское барбекю», ведь мы теперь, говорят они, в большой священной войне против злого республиканца. Нет: это республиканец говорит, что нам нужна священная война, по причинам, потому что «мы лучшие, раса господ». Республиканцы-господа. Так что все должны идти туда и убивать «проклятых кого-там», всех, никого не пропуская. Сначала стреляй, потом спрашивай; а когда они не отвечают — значит, очевидно, были врагом. То, что скрыто под шуткой, — это механизм, который обесчеловечивает людей перед тем, как их убить.

Билль о правах, который они проедают

Это они противопоставляют Биллю о правах — свободе вероисповедания, которая должна быть у каждого: исповедовать или не исповедовать любую веру. Но когда люди мертвы, кто откликнулся на их просьбу? Разве убийство — это способ исповедовать религию? Когда действующий президент провозглашает подобное, говорит Raven, в старой стране это называли неконституционным. Так что же теперь — «Make America great again» в роли великого инквизитора мира? Где это написано в Билле о правах — в новом? Или это скорее «оплати счёт за права, которых у тебя никогда не было»? Счёт без прав. Плати налоги, сборы и всё, что получаешь, деньги или нет — а если заплатить не можешь, то и бездомность «так мила».

А свобода? Свобода — только для меньшинства людей. Они разбирают слово на части — свобода, «свобо-да», можно ли её съесть? Да, свободу можно съесть, проглотить целиком — вот это и есть программа. Проесть свободу у всех и забрать всё навсегда.

Отправь своих детей — или сэкономь на поездке

Самый резкий отрезок сарказма: отправь своих детей на грязную кровавую войну; неважно, есть ли у тебя дети — просто наделай новых и отправь. А потом появляется дешёвый флажок из пакета Walmart, чтобы повесить на входную дверь — за это никого кормить не надо. Ты большой патриот, ты подрываешь своих детей; можно даже подешевле. Зачем посылать их аж в Иран? Купи гранату и подорви своих детей сам на лужайке перед домом — действеннее, эффективнее. Президенту это помогает ещё больше, не надо даже обучать парня солдатом. Они сознательно прибегают к самому жёсткому историческому сравнению, чтобы назвать то, что видят, — призывая Гитлера, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «внука господина Schicklgruber», — используя преувеличение, чтобы спросить, почему почти никто не возражает. Elon, замечают они, не рядом, чтобы подать ему эту мысль; у него была другая работа, в Memphis.

Конституция как «старьё»

Если неконституционное больше не в счёт, то у нас просто «United Snacks of America». Снеков более чем достаточно — значит, эта вонючая Конституция нам не нужна. Она задним числом, сделана 250 лет назад, а хотят отступить не на 250, а на 500 лет назад, к большому христианскому барбекю Средневековья — которое там даже не было записано. Можно бросать людей в огонь, и никакая полиция не придёт сказать, что своих соседей не сжигают. «Большим людям» дозволено владеть жёнами и детьми, а простых людей обвиняют в убийстве собственных семей — тогда как это якобы лишь право президента. Это несправедливо. Мы в республике, в равенстве. Так что же — лучше нам самим убивать своих людей? Тогда дайте каждому титул президента, и дело улажено — ведь нужен ли нам вообще президент, чтобы убивать собственных людей? Не очень. Можно «эффективнее» на лужайке перед домом.

Но где же веселье? Ты не можешь смотреть, как твоих детей разрывают на куски и размазывают по газону — зелёная трава с красным от всего этого, «приятный контраст». В гротескном образе и есть суть: вот что на самом деле означает ликование.

Природа, права и президент, вышедший за рамки

Они обращаются к данным природой правам, названным в Конституции, которые «начинают обретать смысл» именно тогда, когда президент ведёт себя так. Тогда позорно иметь неконституционного президента — а мы за него голосовали; да, голосовали. Так что же делать? Они бросают взгляд на его человека «Pete» — умника — и на мысль о том, что, когда существующее правоохранительное право им не служит, его просто переписывают иначе и объявляют нормальным. Насколько это конституционно? Может, есть другая конституция, для особых прав — первоклассная американская конституция, и вторая, третья, сороковая. Как кастовая система, штампы на лбу. Равенство «подло»: неважно, кто ты, никому нет дела — значит, это лишь вопрос толкования, и так можно обмануть любого. «United Snakes of America.»

Где американские патриоты?

Они снова и снова возвращаются к одному вопросу: где американские патриоты, люди той свободы, которую Америка провозгласила 250 лет назад? Распались, испарились? «Они живут в России», — шутит один. Некоторые американцы всё же подают голос — немного крика о том, что это неправильно, — но есть ли реальное влияние? Они саркастически смотрят на «Camila» как на якобы лучший вариант, бывшую «царицу границы», и на «двух президентов»: маленького и большого. «Маленький Trump» — это Little Trump, комик и артист, человек низкого роста, который входит в роль Donald Trump и очень точно воспроизводит его поведение, чтобы люди ясно видели, что на самом деле происходит. Он-то, возможно, и выставил эту полемику напоказ — но ведущих тревожит, что люди не улавливают послания, которое он им показывает; они ничего из этого не извлекают. А затем — большой Trump, сам Donald Trump: сделал ли он что-нибудь для людей или только ради собственной выгоды? Уже по самим фразам, которые он использует, каждый должен почувствовать, насколько они пусты. Ведь то, что выходит из всего этого, — мерзкая жизнь: нет будущего, меньше детей, потому что их разбомбят.

Зачем мы здесь?

Так зачем мы здесь? Родиться, а потом умереть, а между этим — ничего? В этом нет смысла. Для этого не нужны ни президент, ни правительство: когда младенцы появляются на свет и их швыряют наземь мёртвыми, «проблема» решена. Так что никакое правительство не нужно, даже правительство Соединённых Штатов. И насколько они вообще «соединённые»? Не очень — творят мерзости, ничего не делают, а потом ускользают. Никто в правоохранительных органах, в следствии не заботится ни о ком. Они спрашивают, с тяжёлым сарказмом, на что вообще годится американское сообщество — играть в интернет-игры, вести глупые споры о том, сколько существует полов, — и говорят, что нет столько наркотиков, чтобы вынести эту чушь; может, позвонить Китаю за «следующей штукой вроде короны». Но настоящий вопрос остаётся: где ответственность и достоинство настоящих американцев? Фактически их не видно. Многие говорят какую-то мелочь, которую и говорить-то не обязаны, и этим довольны — «я что-то сказал, и ладно». Мы когда-то вели войну за независимость именно ради того, чтобы избежать этого, а теперь отступаем на 500 лет назад к священной войне.

Это Библия или Mein Kampf?

Век начинается с 2000, а не с 1500 — сейчас 2026 год. Значит, настало время для следующего Иисуса Христа, или «Donald Christ», который наверняка сможет дотянуться до этого и сделать ещё хуже, ведь он так глуп, что не умеет даже посчитать проценты. Как кто-то может верить, что он сражается «словом доброго Господа» — имеется в виду Иисус, которого он так и не понял, ведь Иисус сказал, что лучше любить друг друга, а не убивать друг друга? Что-то ужасно не так. Отсюда вопрос: что у него в руке — Библия или Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — и то, и другое, кое-что из этого. Внук «господина Schicklgruber», с покрашенной в блонд головой, которая не вписывалась в картину — усыновлён, расскажи это в загсе. Сама система, говорят они, ужасно похожа на то, что Гитлер сделал тогда в Германии, и она движется здесь, пока все идут следом и ничего против не делают. На сей раз не CA, а ICE — и масса учреждений, выполняющих большую насильственную работу. «Ваше торговое название хорошее», чтобы продать заново.

Ни безопасности, ни уважения — и ответственность, которую мы несём

Когда смотришь, что гарантирует Билль о правах, говорят они, не находишь больше ничего из этого: ни безопасности для всех, ни уважения к человеку. И никому это в голову не приходит. Для чего права, если не пользоваться ими? У тебя есть машина, чтобы ездить, дом, чтобы жить, — но дом, в котором ты не живёшь, бессмыслен. Так перестань игнорировать ответственность. Мы несём эту ответственность, точно, ведь мы проголосовали за это — но голосовать не значит, что теперь мы обязаны это терпеть. У нас есть своего рода вето. Мы можем сказать: проклятый президент, кто бы ты ни был, мы не хотим убивать наших людей по всему миру или гнать мировую экономику к чёрту. Это не наше дело. Когда ты разрушаешь всё за пределами Америки, что возвращается? Дурная кровь — ведь люди любят тебя лишь настолько, насколько ты мёртв. С такой репутацией и жить. Естественные люди так не поступают; они этим не гордятся.

Каждый — иммигрант

Если брать напрямую: в Америке каждый так или иначе иммигрант, кроме коренных американцев, которые были здесь раньше. Все остальные пришли потом. И теперь говорят, что лишь «американцы» — настоящие? 250 лет существовали независимые Соединённые Штаты, с дозволения «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — а им на это наплевать. Так свобода, вонючая свобода, кому она нужна? Она нужна каждому — чтобы строить жизнь без возмездия и ограничений. Никакое количество наркотиков не позволит притворяться, будто это не так. Право на счастье и благополучие — президент говорит, что оно нам не нужно, и мы его бросаем? Что мы, дешёвый товар? Эти глупые идеи всегда порождали лишь мировые войны. И нашу войну ведут наши дети, пока мы сидим дома и получаем флаг, когда они не возвращаются. А теперь есть атомное, химическое, биологическое оружие, дронов навалом — якобы «чтобы чувствовать себя уютно». То, как все обращаются с вещами, просто безумно.

Страна, что была основой для строительства

Мы стоим в стране, что некогда была основой, на которой люди воплощали свои идеи, малые или большие, и влияли на развитие человеческого рода и самой страны. А теперь «всё кончено, всё хорошо», и люди мира всё ещё едут сюда — оттуда, откуда приходят иммигранты, не с Луны и не с Марса, — чтобы оставить тиранию позади, лишь чтобы застать её здесь сегодня. Это первое, что запустило «христианское барбекю». Теперь есть священная война. Средневековье было временем развития по сравнению с этим; кто настолько глуп, чтобы сказать «давайте повторим Средневековье»? Когда люди начинают узнавать, что диктатуры всегда делали — и делают до сих пор, — начиная с малого и расширяясь: 70 лет это длится; Израиль совершает геноцид в Газе, и это расширилось и распространилось по всему миру — логика «эти люди нам не нужны, отрежьте их и смотрите, что они станут делать».

В республике народ несёт стражу

Зачем голосовать за правительство, до которого потом нет дела? В республике народ следит за тем, что делает правительство, — в этом весь смысл. Нынче людям всё равно: «я за одного проголосовал», и потом они никогда не смотрят, что делают с переданной властью. Они удивляются, что люди так погружены в грёзы, что не осознают: это они привели его к власти. Большинство даже не выглядит довольным этим президентом — но они лишь говорят «я с этим не согласен», и что это меняет? Президента само по себе ничто не меняет. Мы должны что-то сделать, чтобы правительство изменилось — через то, что оно делает. И где это начинается? Когда мир уже в огне, когда природа полностью разрушена — это, при естественном ходе вещей, называется «слишком поздно». Значит, верный момент — сказать: пока не поздно, лучше я это остановлю. Где те люди, по всему миру — не только в Америке, — кто скажет «остановить сейчас», ведь все страдают, все ломаются, и ни у кого больше нет ни будущего, ни надёжной жизни?

Рождён жить, а не быть устранённым

Как до этого доходит — что люди соучаствуют в собственном устранении? При Trump творить глупости — вот о чём речь. Исповедовать или не исповедовать религию — это и есть обещание Билля о правах. «Under God» или нет — ничего не меняет в результатах, которые мы видим. В пределах собственного дозволения мы можем менять вещи; никакой Бог не изменит их за тебя. Это на нас. Верить в Господа, в Аллаха, в Будду — это не в счёт; всё зависит от нашей деятельности. Мы не можем прятаться за «я не могу, потому что…»; если ты так делаешь — ты страдаешь, ломаешься, плывёшь вниз по реке. Поднимите руку: разве рождение было дозволением идти по жизни лишь вниз по реке — никто такого не говорит. А если ты так живёшь, говорят они напрямик, ты совершаешь медленное самоубийство; тогда тебе нужна психологическая помощь. Для тех, кто действительно недееспособен психически, ладно, этот президент тебе, может, и подойдёт — но это не большинство, точно нет.

Перейти к действию

Давно пора действовать, пока мы не потеряли все основы жизни, благополучия, всякого счастья. Мы можем потерять всё это за одну ночь, настолько мы на краю — нельзя откинуться назад, наслаждаться вечеринкой, расслабляться. «Большое изнеможение» явно надвигается. Мы на «Титанике», и милый оркестр играет, пока мы тонем. Это ли мы хотим? Нет. Никто не смотрит, к чему все эти действия, взятые вместе, ведут. Неужели мы сегодня настолько глупы? Они это отрицают — но мы так ленивы, что и пальцем не пошевелим, чтобы что-то изменить, и лишь сидим, приговаривая: «хм, ладно, как есть, так есть. Может, придёт великий Господь и всё исправит». В конце Он не станет на тебя рассчитывать, потому что ты не был с Ним — ты не был одним из Его творений, что прожили свою жизнь и несли любовь к ближнему, как к себе.

Бедность — не позор, а лень — да

Подумай: мало любви к себе в словах «ну, значит, жизнь окончена». Меньше, чем бедность, — а бедность не повод винить. Многие бедны и живут честно, прямо, со своей тяжкой долей; не все, пройдохи есть везде. Но люди, сведённые к самому необходимому, точно знают, что это значит. Лишь те, кто настолько выедены, что вовсе не требуют никакого необходимого, могут сказать: «может, не так уж и плохо, может, станет лучше». Это не обещано, и этого нет в программе — упадок лишь растёт и растёт, и начался он стремительно с проклятой пандемии и так и не выправился. Теперь лучше это исправить. Это наша ответственность. Без этой ответственности у нас нет социальной компетентности; без обеих у нас нет даже самих себя — никто сам по себе, никто через ближнего. Мы теряем всё это. И это слишком дёшево.

Высшая ценность в твоих руках

Высшая ценность, которую ты держишь в руках, — твоя собственная жизнь и твоё здоровье. И ты отдаёшь её тому, кто говорит: «больше не нужен, уходи, испарись, не мешай»? Мы освободили рабов с Abe — с Авраамом Линкольном, — потому что такое обращение с людьми было невыносимо. А теперь мы позволяем делать это с нами самими? Слишком дёшево быть таким ленивым: не стоять за свои права, не идти на риск ради лучшего, убеждая себя, что если ничего не делать, никто тебя не тронет. Верно обратное — тебя трогают все, ведь это программа. Именно так поступает задира. В школе когда-то, если был задира, ты бил его прямо по морде, пока травля не прекращалась. А что теперь? У нас один большой задира, все вместе, и мы не бьём его — почему? Потому что мы такие слабаки, каждый из нас, что не отвечаем задире.

Ленивые американцы и надежда, что иссякает

Это ли оплот сильных американцев? Они в это не верят — скорее ленивые, пресыщенные, что надеются: всё кончится, прежде чем разрастётся. Но надеяться, что пронесёт, — это смирение, а смирение в итоге и есть то самоубийство, о котором они говорили. Тогда нет надежды для Америки — и нет для всего мира, — если никто не изменит своего образа жизни, чтобы постоять за собственное качество жизни. Что мы из этого получаем? Устранение. Вот и всё. И мы соучаствуем? Они не верят, что кто-то по-настоящему может. Так идти нельзя.

Вспомни дедов и бабушек

Лучше вспомнить наших дедов и прадедов, что стояли за нечто — за свободу и за людей, — как в Гражданскую войну или во Вторую мировую, где они сражались с Осью: Муссолини, Гитлером и Тэнно — Германией, Италией и Японией — в тяжёлых, страшных боях, чтобы избежать именно этого. А теперь у нас это снова, и все ликуют? С людьми что-то должно быть не так, и им лучше это найти и исправить, пока не поздно — а поздно есть поздно. Хочешь успеть на поезд, а поезд ушёл; как ты его поймаешь? Никак. Неужели мы и вправду этого хотим — сидеть на вокзале и говорить «ох ты», а потом просить на еду? Это слишком дёшево. После 250 лет развития отложить это и сказать «не нужно» — а что ещё нам не нужно? Ничего? Это прямая ложь. Ты каждый день что-то делаешь ради своей жизни и убеждаешь себя, что всё будет хорошо ещё сто лет, — но это не так, ведь правительство творит вещи настолько глупые, что то, что ты делаешь ради жизни, тебя больше не прокормит.

Единый народ может это изменить

Так перейдём же теперь к действию. Elon говорит, что через несколько лет каждой лавки не станет — он строит для этого робототехнику, а ИИ делает всю работу, и тогда «люди смогут быть счастливы». Счастливы как, если они ничего не могут сделать ради жизни? Какая жизнь остаётся? Никакой. Только смерть. Это ли путь — потратить силу своей жизни, чтобы в итоге получить большое устранение, потому что машины дешевле тебя, потому что ты в собственных глазах стоишь грош, а то и меньше? Подумай, какой силой мы обладаем, едва встанем вместе. Администрация — горстка людей; население куда больше, с куда большей силой. Даже если дойдёт до борьбы, мы справимся; мы намного сильнее. Мы должны изменить эту проклятую штуку, ведь ею правят идиоты, несущиеся в эту сторону. Когда мы не можем сделать это обычным путём — через правоохрану, через конституцию, — мы должны сказать «стоп» любым работающим способом, ведь это посягает на само наше существование.

Умирать больно — а уклонение не спасает

Да, умирать больно — и уклонение от проблемы её не устраняет. То, ради чего мы жили, через поколения, все мы вместе, — если это ничего не стоит, в этом нет смысла. Стоит ли и вправду плыть вниз по реке, смотреть, как тонет, и молчать? Честный американец не должен лишь мычать; он должен сказать: «я стою за свои права, я знаю свои права, и я хочу их сейчас». В этом нет ничего дурного. Тогда лучше это сделать. Каждый в своём сердце знает, что делать на своём месте, в своей жизни. Радуйся, что жив и имеешь независимость строить свою жизнь в свободе — а это вовсе не данность: её надо было подготовить, отвоевать. И сейчас мы перед самым тяжёлым кризисом свободы, какой когда-либо видели Соединённые Штаты. Нельзя допустить, чтобы её у нас отняли. Это ответственность каждого из нас. Это посягает на всех.

Мы принадлежим жизни

Как кто-то может смотреть своим детям в глаза и говорить: «всё кончено — ты идёшь на войну, ты не вернёшься, а меня всё равно не станет»? Это ни для кого не решение. Мы естественные люди, выросшие в этой линии эволюции; мы принадлежим природе, мы принадлежим жизни — не изнеможению и не геноциду. Лучше нам это понять, ведь это наше существование; наше существование кончается, если мы за него не возьмёмся. Насколько далеко от самого себя надо быть, чтобы этого не видеть? Парни и девушки, смотрите, что на самом деле происходит. Вы не хотите жить? Каждый хочет жить, хочет участвовать в сообществе, строить страну, строить проекты — и всё это отнимают, потому что кому-то пришла мысль «это нам больше не нужно»? Так быть не может. Это слишком просто.

Будь силён, будь честен — да здравствует республика

Будь силён, будь честен, да здравствует республика. Вопрос лишь в том: как долго республика живёт таким образом? Ровно столько, сколько мы даём ей жить. Она может продлиться ещё 250 лет или больше — насколько мы дадим этому случиться. Это мы даём республике случаться. Так что, действуя, мы и дадим этому случиться — и именно поэтому нам лучше её защитить, любым действенным способом, ведь мы слишком долго пускали всё на самотёк. Теперь предстоит убрать большой беспорядок, и никто не придёт исправить это за нас — «большой человек, что делает Америку великой и глупой снова», точно нет; это уже видно. Мы держим это в своих руках, и тогда мы справимся. Если не мы, то никто. Наши руки это могут, ведь мы знаем как. Больше никто.

Они точно знают, что делают

Люди в администрации, что издают эти глупые звуки, ничего не знают о жизни — или, если точно, они в точности знают, чем жизнь быть не должна и как её разрушить, по программе. Так не дайте им довести это до конца — то, что мы видим и слышим по свидетельствам, по фактам; то, что мы чувствуем напрямую, каждый день. И вот: каково наше представление о жизни? Спроси себя. Посмотри на это, добивайся этого, выясни, что делать, — ведь это не то состояние, с которым стоит мириться. Точно нет.

Часть вторая — Исторический фильм Don't Be a Sucker (Военное министерство США, 1945)

> Примечание об источнике. Ниже следует резюме отдельного произведения, включённого в выпуск: Don't Be a Sucker («Не будь простаком»), учебный фильм, снятый Военным министерством США в 1945 году, после Второй мировой войны, людьми, которые её пережили, чтобы научить тех, кто её не застал. Он находится в общественном достоянии. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Слова ниже принадлежат фильму, а не Ta-Na-Si.

Простаки и те, кто на них охотится

Фильм открывается подстроенным ярмарочным «борцовским поединком» — явная подделка, и всё же человек ставит на него свои кровные деньги. Henry садится в поезд с 200 долларами и не видит беды в дружеской игре в карты с незнакомцами. У Joe Collins дома хорошая жена, но в баре он встречает девушку, которая после пары рюмок кажется хорошенькой. Для таких людей есть старое словцо: простаки. И есть другие люди — те, кто ночами напролёт высчитывают, как отнять у них то, что есть. Всевозможные игры, всевозможные простаки.

У Mike есть кое-что: Америка

Возьмём Mike. У него есть всё — молод, здоров, есть работа и страна под названием Америка. Чудесное достояние: места вдоволь, чтобы вырастить много еды, большие заводы, большие города и люди — всевозможные люди, из разных стран, с разными религиями и разным цветом кожи. Свободные люди, которые могут вместе жить, работать и строить Америку, потому что они свободны: свободны голосовать, говорить что хотят, ходить в свои церкви, выбирать свою работу. У Mike есть кое-что, это точно. Но есть люди, что ночами напролёт высчитывают, как это у него отнять.

Уличный подстрекатель

Ловкий оратор обрабатывает уличную толпу. Он обещает «правду об Америке». Он не политик, говорит он, — просто «средний американец», «американский американец», — и кое-что у него вскипает кровь: люди с иностранным акцентом, что загребают все деньги, «негры», занимающие места, которые «принадлежат тебе и мне». Если мы позволим этому продолжаться, что станет с «нами, настоящими американцами»? Он раздаёт бесплатную брошюру — «правда о неграх и иностранцах», «правда о католической церкви», — оплаченную «настоящими американцами». Юноша готов её прочесть и кивает: ему это кажется разумным. Страна, говорит оратор, никогда не станет нашей, пока не станет страной без — без негров, без чужаков-иностранцев, без католиков, без масонов. Вот они, говорит он, ваши враги, что пытаются захватить страну: бейте их и уничтожайте, пока они не уничтожили нас.

Предостережение венгра

Прохожий останавливает юношу: пока оратор не сказал «масоны», ты готов был с ним согласиться — ведь тогда он говорил о других людях. Но в этой стране нет «других людей»; мы все — американский народ. А ты — ты ведь не американец, верно? «Я родился в Венгрии, но теперь я гражданин Америки. И я видел, что способны натворить такие речи. Я видел это в Берлине». Он был там профессором университета и слышал те же самые слова. Тогда он был глупцом — думал, что нацисты просто безумные фанатики. Но это было не так. Они знали, что недостаточно сильны, чтобы покорить единую страну, поэтому раскололи Германию на малые группы и использовали предубеждение как практическое оружие. Это было нелегко; им пришлось крепко потрудиться. Люди не рождаются с предубеждениями — предубеждения создают для нас, тот, кто чего-то хочет. Запомни это: когда слышишь такие речи, кто-то из этого извлечёт выгоду, и это будешь не ты.

Берлин, 1932 — пятеро в толпе

Профессор видел, как это началось в Берлине в 1932 году. Пятеро его знакомых стояли в толпе и слушали нацистского оратора. Eric был католиком; Anon, его студент, был евреем; Hinrich владел маленькой скобяной лавкой; Carl был фермером; а Hans был безработным металлистом. Оратор говорил «истинным арийским немцам», что пора им унаследовать нацию, по праву принадлежащую им одним. Нацистская партия даст землю фермеру, работу рабочему, прибыль мелкому торговцу. У кого всё это сейчас? У еврея — который якобы украл нацию и право первородства, который загребает все деньги и забирает все рабочие места; его надо сторониться, подвергать остракизму, устранить. И католики — ни одной великой нацией не должна править «чужая церковь»; их и их веру надо уничтожить. И масоны — в Германии нет места тайным обществам; будет лишь одно общество, нацистская партия.

Расколоть нацию, заманить верного человека

Одно за другим оратор нападал на каждое меньшинство и откалывал их друг от друга. Люди, пришедшие как братья-немцы, превращались в соперничающие группы, подозрительные и ненавидящие друг друга — все обманутые. По-настоящему одурачен был Hans: «чистый немец» по нацистским меркам, ему пообещали всё, и он попался. Ему сказали, что он чистокровная раса господ, с божественным правом править, и партия готова возвести его к власти — повелевать всей Германией, а однажды и всем миром. Так Hans стал «суперменом»: ему дали мундир и раздули его самолюбие. Он был уже не безработным человечком; он был членом расы господ. Его жена не вполне понимала — даже при супермене в доме еды не было. Неужели она не понимала, что нацисты создадут работу для всех, еду, одежду, новый дом, славное будущее, детей, что однажды будут править миром? Но она всё гадала, откуда возьмётся следующая еда. Hans не любил таких речей — они опасны; за такие речи людей следует сажать в тюрьму.

Кто на самом деле пришёл к власти

Hans заглотил наживку, и вот люди, что насадили её на крючок. Зачем — чтобы Hans пришёл к власти? Конечно нет: чтобы пришли они. Они лишь использовали бы Hans и сотни тысяч таких, как он, чтобы делать грязную работу — все играли в игру простаков, ставя на кон свободу других и, разумеется, теряя свою. Нация простаков. Гитлеру нужны были эти люди, ведь работы было много: разгромить профсоюзы, потому что они организованы и могли сопротивляться; уничтожить многочисленные политические партии; сокрушить всякую организацию, где люди могли бы сплотиться. Были евреи, которых надо было бить и убивать, — не сильные, но удобный повод для всех бед нации. Сотни католиков были брошены в тюрьму, потому что у Церкви была сила сопротивляться. Они раскололи нацию на сто кусков и уничтожили эти куски один за другим, и по этим разбитым кускам взошли к власти: одна партия, одна нация, одна религия.

Война против правды

Захватив власть, нацисты всё ещё имели хлопоты со своим старейшим врагом — правдой, которая нелегко умирает. Поэтому они решили её упразднить. Великий источник правды — литература, и они сожгли книги, двадцать миллионов. Глашатаев правды — учителей, писателей, учёных — сажали или изгоняли. Образование угнетали; за пять лет посещаемость университетов упала на 53%. Запрещено было слушать британские передачи и читать американские газеты; сведения ты получал от доктора Геббельса, который знал, что для тебя лучше. Нельзя было смотреть некоторые фильмы и слушать некоторую музыку, и нельзя было смотреть бой Джо Луиса, потому что у чемпиона была чёрная кожа и он опровергал гитлеровскую теорию нордического превосходства. Альберт Эйнштейн тоже её опроверг — и, будучи «неарийцем», вынужден был покинуть Германию. Его ум был посвящён поиску правды, а нацисты, продав ложь, больше всего боялись правды.

Голоса, что ещё говорили

Церковь была силой, ещё достаточно крепкой, чтобы провозглашать правду публично. Католический голос предостерёг, что христиане в тяжкой битве против «веры из крови», битве, нацеленной на изгнание христианства из отечества, — и того священника на следующий день арестовали по предлогу безнравственности. Протестантский голос заявил, что желающий свободы для себя не может отказать в ней другим, не теряя того, что обрёл, — великий урок, который мир может извлечь из Германии, — и нацисты бросили его в концлагерь. Говорили и педагоги. Один учитель спросил, кто же такой «ариец» — якобы высокий, стройный, голубоглазый, белокурый — и просто ответил: нет арийской расы и, что важнее, нет расы господ. Кому-то идея удобна, но наука не может её подкрепить: нет связи между расовыми чертами и способностями или характером человека. В любой группе встречается тот же разброс — глупцы и гении, преступники и благодетели. Суди о каждом как о личности, а не по цвету кожи, глаз или по длине носа. Различия между людьми реальны — разные способности, происхождение, взгляды на добро и зло, — но это различие в образе мысли, а не различие расы. Нет расы господ; это научная истина, и кто говорит тебе иное — лжёт.

Где это можно было остановить

Так, по сути, правда в Германии была упразднена. Как это случилось, где началось? Началось это прямо там, в той толпе, — и именно там это можно было остановить, если бы те люди стояли вместе. Защити они друг друга — они могли бы сопротивляться; вместе они были бы сильны. Но едва они дали себя расколоть, они стали беспомощны. Когда проиграло первое меньшинство, проиграли все. Они играли на свободу других — и вот как эти ставки окупились. Carl-фермер, ставя на лучшую жизнь, получил надрывный труд до ста часов в неделю, его заставили оставаться на земле и производить, что велено, ведь Гитлер готовился к войне. Ставка Hinrich тоже не окупилась: за два года закрылось 104 000 малых предприятий. И Hans был не лучше — теперь работа на оружейном заводе, долгие часы за гроши, всё худшие условия, уйти не дозволено, дома всё так же нет еды. Гитлер сказал, что нельзя иметь масло и пушки, и масла Hans не получил.

Война, которую расовая теория проиграла

Когда Гитлер счёл момент подходящим, Германия пошла на войну — не объявлением, а тщательно подготовленным внезапным нападением. Снова Гитлеру понадобился Hans для грязной работы; Hans к тому времени стал знатоком жестокости, и эту жестокость обратили против других народов — чехов, поляков, французов, русских. Но в решающем испытании войной расовые теории не окупились. «Чистокровных суперменов» разбили «беспородные» армии, которые они презирали: британцы под Эль-Аламейном, русские под Сталинградом, а затем в день «Д» американские солдаты всех цветов и религий, что прорвались через пляжи Нормандии и вошли в самое сердце Германии. Для сбитых с толку немцев, заглотивших наживку, игра не окупилась: континент был усеян миллионами немецких тел, «чисто арийских» тел. Carl остался в снегу под Москвой; Hinrich остался в Италии под Салерно; а Hans, что собирался править миром, получил лишь клочок Нормандии, который мог назвать своим.

Америка — это меньшинства, и это значит ты и я

Мы никогда не должны допустить, чтобы это случилось с нами или с нашей страной. Мы никогда не должны позволять разделять себя по расе, цвету или религии, ведь в этой стране мы все принадлежим к меньшинствам. «Я родился в Венгрии. Ты масон». Это меньшинства — и ты принадлежишь и к другим: ты фермер, у тебя голубые глаза, ты ходишь в методистскую церковь. Твоё право принадлежать к этим меньшинствам — драгоценность; у тебя есть право быть тем, кто ты есть, и говорить, что думаешь, ведь здесь у нас личная свобода — у нас есть свобода. Это не просто красивые слова; это практичный и бесценный образ жизни. Но над этим надо работать. Мы должны беречь свободу каждого, иначе можем потерять свою. Если мы позволим какому-нибудь меньшинству лишиться свободы через преследование или предубеждение, мы ставим под угрозу собственную свободу. И это не просто идея — это крепкий здравый смысл: здесь, в Америке, вопрос не в том, терпим ли мы меньшинства; Америка и есть меньшинства, и это значит ты и я. Так что не будем простаками. Мы не должны позволять, чтобы свободе или достоинству любого человека угрожали делом или словом. Будем «эгоистичны» в этом: забудем про «мы» и «они» и подумаем о «нас».

Завершение (Raven & Keylam)

Raven и Keylam возвращаются в самом конце, чтобы попрощаться так, как делают всегда: пока, друзья, — на этот раз всё. Оставайтесь на связи и никогда не забывайте: жизнь хороша.

Составлено для Ta-Na-Si Media & Document Repository. Резюме первой части передаёт устный разговор Raven D. Pond и Keylam Folker, включая его намеренный сарказм. Вторая часть резюмирует находящийся в общественном достоянии учебный фильм «Don't Be a Sucker» Военного министерства США (1945) (US National Archives, ID 24376) и передаёт его содержание, а не взгляды Ta-Na-Si. Читателей просят самостоятельно проверять сведения; настоящий документ предоставляется без гарантий.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

На основе аудиоподкаста Ta-Na-Si и историческом образовательном фильме — резюме с помощью ИИ. Переведено с английского с помощью Claude (ИИ). Оценочное качество перевода: ● очень надёжно.

Ukrainian Українська

«Люди як ти і я» · Епізод 8: Заклик до відповідальності — «Це не першоквітневий жарт».

Багатомовне видання за допомогою ШІ

> Про цей документ. Цей випуск складається з двох чітко розділених частин. Перша — усна розмова між Raven і Keylam: їхні власні слова, їхній власний голос. Друга — історичний навчальний фільм Don't Be a Sucker (Військове міністерство США, 1945, суспільне надбання), який вони включають до випуску. Обидві частини підсумовано нижче окремо, щоб завжди було зрозуміло, що походить від Ta-Na-Si, а що — з фільму 1945 року. Сарказм використовується Raven і Keylam як свідомий засіб спілкування; це резюме зберігає той голос, а не згладжує його.

Частина перша — Розмова (Raven & Keylam)

Вступ — чого ми насправді хочемо

Raven і Keylam відкривають канал так, як роблять завжди: називають свої імена й прямо кажуть, що їм дороге. Основні речі, кажуть вони, прості: гідне життя і гідне майбутнє для дітей. От і все. Усе, проти чого людей підбурюють боротися, усі сфабриковані думки здатні збудувати лише війну — але ніколи добробут. Тож питання, яке вони хочуть розглянути, таке: як чесно дивитися на те, що належить нам, і де насправді лежить відповідальність?

Криваві роботи й священна війна

Вони одразу вмикають сарказм. Є «криваві роботи» для уряду, що має інші інтереси й випалює все, що йому не потрібне. А ти ще маєш радіти — ура, гарна робота — і розпалювати чергове «християнське барбекю», бо ми тепер, кажуть вони, у великій священній війні проти злого республіканця. Ні: це республіканець каже, що нам потрібна священна війна, з причин, бо «ми кращі, раса панів». Республіканці-пани. Тож усі мусять іти туди й убивати «клятих когось там», усіх, нікого не пропускаючи. Спершу стріляй, потім питай; а коли вони не відповідають — значить, очевидно, були ворогом. Те, що приховано під жартом, — це механізм, що знелюднює людей, перш ніж їх убити.

Білль про права, який вони проїдають

Це вони протиставляють Біллю про права — свободі віросповідання, яку має мати кожен: сповідувати чи не сповідувати будь-яку віру. Але коли люди мертві, хто відгукнувся на їхнє прохання? Хіба вбивство — це спосіб сповідувати релігію? Коли чинний президент проголошує таке, каже Raven, у старій країні це називали неконституційним. То що ж тепер — «Make America great again» у ролі великого інквізитора світу? Де це написано в Біллі про права — у новому? Чи це радше «сплати рахунок за права, яких у тебе ніколи не було»? Рахунок без прав. Плати податки, збори і все, що отримуєш, гроші чи ні — а якщо заплатити не можеш, то й безхатченківство «таке миле».

А свобода? Свобода — лише для меншості людей. Вони розбирають слово на частини — свобода, «свобо-да», чи можна її з'їсти? Так, свободу можна з'їсти, проковтнути цілком — ось це й є програма. Проїсти свободу в усіх і забрати все назавжди.

Відправ своїх дітей — або зекономь на поїздці

Найрізкіший відрізок сарказму: відправ своїх дітей на брудну криваву війну; байдуже, чи є в тебе діти — просто наплоди нових і відправ. А потім з'являється дешевий прапорець із пакета Walmart, щоб повісити на вхідні двері — за це нікого годувати не треба. Ти великий патріот, ти підриваєш своїх дітей; можна навіть дешевше. Навіщо посилати їх аж до Ірану? Купи гранату й підірви своїх дітей сам на галявині перед домом — дієвіше, ефективніше. Президентові це допомагає ще більше, не треба навіть навчати хлопця солдатом. Вони свідомо вдаються до найжорсткішого історичного порівняння, щоб назвати те, що бачать, — закликаючи Гітлера, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «онука пана Schicklgruber», — користуючись перебільшенням, щоб запитати, чому майже ніхто не заперечує. Elon, зауважують вони, не поруч, щоб подати йому цю думку; він мав іншу роботу, в Memphis.

Конституція як «старий мотлох»

Якщо неконституційне більше не береться до уваги, то ми просто маємо «United Snacks of America». Снеків більш ніж досить — отже, ця смердюча Конституція нам не потрібна. Вона заднім числом, зроблена 250 років тому, а хочуть відступити не на 250, а на 500 років назад, до великого християнського барбекю Середньовіччя — якого там навіть не було записано. Можна кидати людей у вогонь, і жодна поліція не прийде сказати, що своїх сусідів не палять. «Великим людям» дозволено володіти жінками й дітьми, а простих людей звинувачують у вбивстві власних родин — тоді як це нібито лише право президента. Це несправедливо. Ми в республіці, у рівності. То що ж — краще нам самим убивати своїх людей? Тоді дайте кожному титул президента, і справу залагоджено — бо чи потрібен нам узагалі президент, щоб убивати власних людей? Не дуже. Можна «ефективніше» на галявині перед домом.

Але де ж розвага? Ти не можеш дивитися, як твоїх дітей розривають на шматки й розмазують по газону — зелена трава з червоним від усього цього, «приємний контраст». У гротескному образі й суть: ось що насправді означає радість натовпу.

Природа, права і президент, що вийшов за межі

Вони звертаються до даних природою прав, названих у Конституції, які «починають набувати сенсу» саме тоді, коли президент так поводиться. Тоді ганебно мати неконституційного президента — а ми за нього голосували; так, голосували. То що ж робити? Вони кидають погляд на його людину «Pete» — розумника — і на думку про те, що, коли наявне правоохоронне право їм не служить, його просто переписують інакше й оголошують нормальним. Наскільки це конституційно? Може, є інша конституція, для особливих прав — першокласна американська конституція, і друга, третя, сорокова. Як кастова система, штампи на лобі. Рівність «підла»: байдуже, хто ти, нікому немає діла — отже, це лише питання тлумачення, і так можна обдурити будь-кого. «United Snakes of America.»

Де американські патріоти?

Вони знову й знову повертаються до одного питання: де американські патріоти, люди тієї свободи, яку Америка проголосила 250 років тому? Розпалися, випарувалися? «Вони живуть у Росії», — жартує один. Деякі американці все ж подають голос — трохи крику про те, що це неправильно, — але чи є реальний вплив? Вони саркастично дивляться на «Camila» як на нібито кращий варіант, колишню «царицю кордону», і на «двох президентів»: маленького й великого. «Маленький Trump» — це Little Trump, комік і артист, людина низького зросту, яка входить у роль Donald Trump і дуже точно відтворює його поведінку, щоб люди ясно бачили, що насправді відбувається. Він, можливо, і виставив цю суперечку напоказ — але ведучих тривожить, що люди не вловлюють послання, яке він їм показує; вони нічого з цього не виносять. А потім — великий Trump, сам Donald Trump: чи зробив він щось для людей, чи лише задля власної вигоди? Уже з самих фраз, які він використовує, кожен має відчути, наскільки вони порожні. Адже те, що виходить з усього цього, — мерзенне життя: немає майбутнього, менше дітей, бо їх розбомблять.

Навіщо ми тут?

То навіщо ми тут? Народитися, а потім померти, а поміж тим — нічого? У цьому немає сенсу. Для цього не потрібні ні президент, ні уряд: коли немовлята з'являються на світ, а їх кидають додолу мертвими, «проблему» розв'язано. Тож жодного уряду не треба, навіть уряду Сполучених Штатів. І наскільки вони взагалі «сполучені»? Не дуже — коять мерзоти, нічого не роблять, а потім вислизають. Ніхто в правоохоронних органах, у слідстві не дбає ні про кого. Вони запитують, з важким сарказмом, на що взагалі годиться американська спільнота — грати в інтернет-ігри, вести дурні суперечки про те, скільки існує статей, — і кажуть, що немає стільки наркотиків, щоб витерпіти цю дурню; може, подзвонити Китаю по «наступну штуку на кшталт корони». Але справжнє питання залишається: де відповідальність і гідність справжніх американців? Фактично їх не видно. Багато хто каже якусь дрібницю, яку й казати не зобов'язаний, і цим вдоволений — «я щось сказав, і годі». Ми колись вели війну за незалежність саме задля того, щоб уникнути цього, а тепер відступаємо на 500 років назад до священної війни.

Це Біблія чи Mein Kampf?

Століття починається з 2000, а не з 1500 — нині 2026 рік. Отже, настав час для наступного Ісуса Христа, або «Donald Christ», який напевно зможе дотягнутися до цього й зробити ще гірше, бо він такий дурний, що не вміє навіть порахувати відсотки. Як хтось може вірити, що він воює «словом доброго Господа» — мається на увазі Ісус, якого він так і не зрозумів, адже Ісус сказав, що краще любити одне одного, а не вбивати одне одного? Щось страшенно не так. Звідси питання: що в нього в руці — Біблія чи Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — і те, й те, дещо з цього. Онук «пана Schicklgruber», із пофарбованою в блонд головою, що не вписувалася в картину — усиновлений, розкажи це у відділі реєстрації. Сама система, кажуть вони, страшенно схожа на те, що Гітлер зробив тоді в Німеччині, і вона рухається тут, поки всі йдуть слідом і нічого проти не роблять. Цього разу не СА, а ICE — і безліч установ, що виконують велику насильницьку роботу. «Ваша торгова назва гарна», щоб продати наново.

Ні безпеки, ні поваги — і відповідальність, яку ми несемо

Коли дивишся, що гарантує Білль про права, кажуть вони, не знаходиш більше нічого з цього: ні безпеки для всіх, ні поваги до людини. І нікому це на думку не спадає. Для чого права, як не користуватися ними? У тебе є машина, щоб їздити, дім, щоб жити, — але дім, у якому ти не живеш, безглуздий. Тож годі ігнорувати відповідальність. Ми несемо цю відповідальність, точно, адже ми проголосували за це — але голосувати не означає, що тепер ми зобов'язані це терпіти. У нас є свого роду вето. Ми можемо сказати: клятий президенте, хто б ти не був, ми не хочемо вбивати наших людей по всьому світу чи гнати світову економіку до біса. Це не наша справа. Коли ти руйнуєш усе за межами Америки, що повертається? Лиха кров — адже люди люблять тебе лише настільки, наскільки ти мертвий. З такою репутацією й жити. Природні люди так не чинять; вони цим не пишаються.

Кожен — іммігрант

Якщо брати прямо: в Америці кожен так чи інакше іммігрант, окрім корінних американців, які були тут раніше. Усі інші прийшли потім. І тепер кажуть, що лише «американці» — справжні? 250 років існували незалежні Сполучені Штати, з дозволу «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — а їм на це начхати. То свобода, смердюча свобода, кому вона потрібна? Вона потрібна кожному — щоб будувати життя без помсти й обмежень. Жодна кількість наркотиків не дасть удавати, ніби це не так. Право на щастя й добробут — президент каже, що воно нам не потрібне, і ми його кидаємо? Що ми, дешевий товар? Ці дурні ідеї завжди породжували лише світові війни. І нашу війну ведуть наші діти, поки ми сидимо вдома й отримуємо прапор, коли вони не повертаються. А тепер є атомна, хімічна, біологічна зброя, дронів удосталь — нібито «щоб почуватися затишно». Те, як усі поводяться з речами, просто божевільне.

Країна, що була основою для будівництва

Ми стоїмо в країні, що колись була основою, на якій люди втілювали свої ідеї, малі чи великі, і впливали на розвиток людського роду й самої країни. А тепер «усе скінчено, усе добре», і люди світу все ще їдуть сюди — звідти, звідки приходять іммігранти, не з Місяця й не з Марса, — щоб лишити тиранію позаду, лише щоб застати її тут сьогодні. Це перше, що запустило «християнське барбекю». Тепер є священна війна. Середньовіччя було часом розвитку порівняно з цим; хто настільки дурний, щоб сказати «повторімо Середньовіччя»? Коли люди починають дізнаватися, що диктатури завжди робили — і роблять досі, — починаючи з малого й розширюючись: 70 років це триває; Ізраїль чинить геноцид у Газі, і це розширилося й поширилося по всьому світу — логіка «ці люди нам не потрібні, відріжте їх і дивіться, що вони робитимуть».

У республіці народ стоїть на сторожі

Навіщо голосувати за уряд, до якого потім немає діла? У республіці народ стежить за тим, що робить уряд, — у цьому весь сенс. Нині людям байдуже: «я за одного проголосував», і потім вони ніколи не дивляться, що роблять із переданою владою. Вони дивуються, що люди так занурені в мрії, що не усвідомлюють: це вони привели його до влади. Більшість навіть не виглядає вдоволеною цим президентом — але вони лише кажуть «я з цим не згоден», і що це змінює? Президента саме по собі ніщо не змінює. Ми мусимо щось зробити, щоб уряд змінився — через те, що він робить. І де це починається? Коли світ уже у вогні, коли природу цілком зруйновано — це, за природного перебігу речей, називається «надто пізно». Отже, правильна мить — сказати: поки не пізно, краще я це зупиню. Де ті люди, по всьому світу — не лише в Америці, — хто скаже «зупинити зараз», адже всі страждають, усі ламаються, і ні в кого більше немає ні майбутнього, ні надійного життя?

Народжений жити, а не бути усуненим

Як до цього доходить — що люди співучасники власного усунення? За Trump чинити дурниці — ось про що мова. Сповідувати чи не сповідувати релігію — це і є обіцянка Білля про права. «Under God» чи ні — нічого не змінює в результатах, які ми бачимо. У межах власного дозволу ми можемо змінювати речі; жоден Бог не змінить їх за тебе. Це на нас. Вірити в Господа, в Аллаха, в Будду — це не береться до уваги; усе залежить від нашої діяльності. Ми не можемо ховатися за «я не можу, бо…»; якщо ти так робиш — ти страждаєш, ламаєшся, пливеш униз за течією. Підніміть руку: хіба народження було дозволом іти життям лише вниз за течією — ніхто такого не каже. А якщо ти так живеш, кажуть вони навпростець, ти чиниш повільне самогубство; тоді тобі потрібна психологічна допомога. Для тих, хто справді недієздатний психічно, гаразд, цей президент тобі, може, й пасує — але це не більшість, точно ні.

Перейти до дії

Давно час діяти, поки ми не втратили всі основи життя, добробуту, будь-якого щастя. Ми можемо втратити все це за одну ніч, настільки ми на краю — не можна відкинутися назад, насолоджуватися вечіркою, розслаблятися. «Велике виснаження» явно насувається. Ми на «Титаніку», і милий оркестр грає, поки ми тонемо. Чи цього ми хочемо? Ні. Ніхто не дивиться, до чого всі ці дії, взяті разом, ведуть. Невже ми сьогодні настільки дурні? Вони це заперечують — але ми такі ліниві, що й пальцем не поворухнемо, щоб щось змінити, і лише сидимо, примовляючи: «гм, гаразд, як є, так є. Може, прийде великий Господь і все виправить». Зрештою Він не покладатиметься на тебе, бо ти не був із Ним — ти не був одним із Його творінь, що прожили своє життя й несли любов до ближнього, як до себе.

Бідність — не ганьба, а лінь — так

Подумай: мало любові до себе в словах «ну, значить, життя скінчилося». Менше, ніж бідність, — а бідність не привід винити. Багато хто бідний і живе чесно, прямо, зі своєю тяжкою долею; не всі, пройдисвіти є всюди. Але люди, зведені до найнеобхіднішого, точно знають, що це означає. Лише ті, хто настільки виїдений, що зовсім не вимагає нічого необхідного, можуть сказати: «може, не так і погано, може, стане краще». Це не обіцяно, і цього немає в програмі — занепад лише росте й росте, а почався він стрімко з клятої пандемії і так і не виправився. Тепер краще це виправити. Це наша відповідальність. Без цієї відповідальності в нас немає соціальної компетентності; без обох у нас немає навіть самих себе — ніхто сам по собі, ніхто через ближнього. Ми втрачаємо все це. І це надто дешево.

Найвища цінність у твоїх руках

Найвища цінність, яку ти тримаєш у руках, — твоє власне життя і твоє здоров'я. І ти віддаєш його тому, хто каже: «більше не потрібен, іди геть, випарувайся, не заважай»? Ми звільнили рабів із Abe — з Авраамом Лінкольном, — бо таке поводження з людьми було нестерпним. А тепер ми дозволяємо робити це з нами самими? Надто дешево бути таким лінивим: не стояти за свої права, не йти на ризик задля кращого, переконуючи себе, що як нічого не робити, ніхто тебе не зачепить. Правда протилежна — тебе чіпають усі, адже це програма. Саме так чинить задирака. У школі колись, якщо був задирака, ти бив його прямо по писку, поки цькування не припинялося. А що тепер? У нас один великий задирака, усі разом, і ми не б'ємо його — чому? Бо ми такі слабаки, кожен із нас, що не відповідаємо задираці.

Ліниві американці й надія, що вичерпується

Чи це оплот сильних американців? Вони в це не вірять — радше ліниві, переситені, що сподіваються: усе скінчиться, перш ніж розростеться. Але сподіватися, що мине, — це покора, а покора зрештою і є те самогубство, про яке вони говорили. Тоді немає надії для Америки — і немає для всього світу, — якщо ніхто не змінить свого способу життя, щоб постояти за власну якість життя. Що ми з цього отримуємо? Усунення. От і все. І ми співучасники? Вони не вірять, що хтось справді може. Так іти не можна.

Згадай дідів і бабусь

Краще згадати наших дідів і прадідів, що стояли за щось — за свободу і за людей, — як у Громадянській війні чи в Другій світовій, де вони боролися з Віссю: Муссоліні, Гітлером і Тенно — Німеччиною, Італією та Японією — у тяжких, страшних боях, щоб уникнути саме цього. А тепер у нас це знову, і всі радіють? З людьми щось має бути не так, і їм краще це знайти й виправити, поки не пізно — а пізно є пізно. Хочеш устигнути на потяг, а потяг пішов; як ти його зловиш? Ніяк. Невже ми справді цього хочемо — сидіти на вокзалі й казати «ой леле», а потім просити на їжу? Це надто дешево. Після 250 років розвитку відкласти це й сказати «не потрібно» — а що ще нам не потрібно? Нічого? Це пряма брехня. Ти щодня щось робиш задля свого життя й переконуєш себе, що все буде гаразд ще сто років, — але це не так, адже уряд коїть речі настільки дурні, що те, що ти робиш задля життя, тебе більше не прогодує.

Єдиний народ може це змінити

Тож перейдімо тепер до дії. Elon каже, що за кілька років кожної крамниці не стане — він будує для цього робототехніку, а ШІ робить усю роботу, і тоді «люди зможуть бути щасливі». Щасливі як, якщо вони нічого не можуть зробити задля життя? Яке життя залишається? Жодного. Лише смерть. Чи це шлях — витратити силу свого життя, щоб зрештою отримати велике усунення, бо машини дешевші за тебе, бо ти у власних очах вартий гроша, а то й менше? Подумай, яку силу ми маємо, щойно станемо разом. Адміністрація — жменя людей; населення набагато більше, із набагато більшою силою. Навіть якщо дійде до боротьби, ми впораємося; ми набагато сильніші. Ми мусимо змінити цю кляту штуку, адже нею правлять ідіоти, що мчать у цей бік. Коли ми не можемо зробити це звичайним шляхом — через правоохорону, через конституцію, — ми мусимо сказати «стоп» будь-яким робочим способом, адже це зазіхає на саме наше існування.

Помирати боляче — а ухиляння не рятує

Так, помирати боляче — і ухиляння від проблеми її не усуває. Те, заради чого ми жили, через покоління, усі ми разом, — якщо це нічого не варте, у цьому немає сенсу. Чи варто й справді пливти вниз за течією, дивитися, як тоне, і мовчати? Чесний американець не повинен лише мугикати; він має сказати: «я стою за свої права, я знаю свої права, і я хочу їх зараз». У цьому немає нічого поганого. Тоді краще це зробити. Кожен у своєму серці знає, що робити на своєму місці, у своєму житті. Радій, що живий і маєш незалежність будувати своє життя у свободі — а це аж ніяк не даність: її треба було підготувати, відвоювати. І зараз ми перед найтяжчою кризою свободи, яку будь-коли бачили Сполучені Штати. Не можна допустити, щоб її в нас відібрали. Це відповідальність кожного з нас. Це зазіхає на всіх.

Ми належимо життю

Як хтось може дивитися своїм дітям у вічі й казати: «усе скінчено — ти йдеш на війну, ти не повернешся, а мене все одно не стане»? Це ні для кого не вихід. Ми природні люди, виплекані в цій лінії еволюції; ми належимо природі, ми належимо життю — не виснаженню й не геноциду. Краще нам це зрозуміти, адже це наше існування; наше існування скінчиться, якщо ми за нього не візьмемося. Наскільки далеко від самого себе треба бути, щоб цього не бачити? Хлопці й дівчата, дивіться, що насправді коїться. Ви не хочете жити? Кожен хоче жити, хоче бути частиною спільноти, будувати країну, будувати проєкти — і все це відбирають, бо комусь спала думка «це нам більше не потрібне»? Так бути не може. Це надто просто.

Будь сильним, будь чесним — хай живе республіка

Будь сильним, будь чесним, хай живе республіка. Питання лише в тому: як довго республіка живе таким чином? Рівно стільки, скільки ми даємо їй жити. Вона може протривати ще 250 років чи більше — настільки, наскільки ми дамо цьому статися. Це ми даємо республіці ставатися. Тож, діючи, ми й дамо цьому статися — і саме тому нам краще її захистити, будь-яким дієвим способом, адже ми надто довго пускали все на самоплив. Тепер належить прибрати великий безлад, і ніхто не прийде виправити це за нас — «велика людина, що робить Америку великою і дурною знову», точно ні; це вже видно. Ми тримаємо це у власних руках, і тоді ми впораємося. Якщо не ми, то ніхто. Наші руки це можуть, адже ми знаємо як. Більше ніхто.

Вони точно знають, що роблять

Люди в адміністрації, що видають ці дурні звуки, нічого не знають про життя — або, якщо точно, вони достеменно знають, чим життя бути не повинне і як його зруйнувати, за програмою. Тож не дайте їм довести це до кінця — те, що ми бачимо й чуємо за свідченнями, за фактами; те, що ми відчуваємо безпосередньо, щодня. І ось: яке наше уявлення про життя? Запитай себе. Подивися на це, домагайся цього, з'ясуй, що робити, — адже це не той стан, із яким варто миритися. Точно ні.

Частина друга — Історичний фільм Don't Be a Sucker (Військове міністерство США, 1945)

> Примітка про джерело. Нижче подано резюме окремого твору, включеного до випуску: Don't Be a Sucker («Не будь простаком»), навчальний фільм, знятий Військовим міністерством США в 1945 році, після Другої світової війни, людьми, які її пережили, щоб навчити тих, хто її не застав. Він перебуває в суспільному надбанні. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Слова нижче належать фільмові, а не Ta-Na-Si.

Простаки й ті, хто на них полює

Фільм відкривається підлаштованим ярмарковим «борцівським поєдинком» — явна підробка, і все ж чоловік ставить на нього свої кревні гроші. Henry сідає в потяг із 200 доларами й не бачить біди в дружній грі в карти з незнайомцями. У Joe Collins удома гарна дружина, але в барі він зустрічає дівчину, що після кількох чарок здається гарненькою. Для таких людей є старе слівце: простаки. І є інші люди — ті, хто ночами безперервно вираховує, як відібрати в них те, що є. Усілякі ігри, усілякі простаки.

У Mike є дещо: Америка

Візьмімо Mike. У нього є все — молодий, здоровий, є робота і країна під назвою Америка. Чудове надбання: місця вдосталь, щоб виростити багато їжі, великі заводи, великі міста й люди — усілякі люди, з різних країн, із різними релігіями й різним кольором шкіри. Вільні люди, які можуть разом жити, працювати й будувати Америку, бо вони вільні: вільні голосувати, казати що хочуть, ходити до своїх церков, обирати свою роботу. У Mike є дещо, це точно. Але є люди, що ночами безперервно вираховують, як це в нього відібрати.

Вуличний підбурювач

Спритний оратор обробляє вуличний натовп. Він обіцяє «правду про Америку». Він не політик, каже він, — просто «середній американець», «американський американець», — і дещо в нього скипає кров: люди з іноземним акцентом, що загрібають усі гроші, «негри», що обіймають місця, які «належать тобі й мені». Якщо ми дозволимо цьому тривати, що станеться з «нами, справжніми американцями»? Він роздає безкоштовну брошуру — «правда про негрів та іноземців», «правда про католицьку церкву», — оплачену «справжніми американцями». Юнак готовий її прочитати й киває: йому це здається розумним. Країна, каже оратор, ніколи не стане нашою, поки не стане країною без — без негрів, без чужинців-іноземців, без католиків, без масонів. Ось вони, каже він, ваші вороги, що намагаються захопити країну: бийте їх і знищуйте, поки вони не знищили нас.

Застереження угорця

Перехожий зупиняє юнака: поки оратор не сказав «масони», ти готовий був із ним погодитися — адже тоді він говорив про інших людей. Але в цій країні немає «інших людей»; ми всі — американський народ. А ти — ти ж не американець, так? «Я народився в Угорщині, але тепер я громадянин Америки. І я бачив, що здатні накоїти такі промови. Я бачив це в Берліні». Він був там професором університету й чув ті самі слова. Тоді він був дурнем — гадав, що нацисти просто божевільні фанатики. Але це було не так. Вони знали, що недостатньо сильні, щоб підкорити єдину країну, тож розкололи Німеччину на малі групи й використали упередження як практичну зброю. Це було нелегко; їм довелося добряче попрацювати. Люди не народжуються з упередженнями — упередження створюють для нас, той, хто чогось хоче. Запам'ятай це: коли чуєш такі промови, хтось із цього матиме зиск, і це будеш не ти.

Берлін, 1932 — п'ятеро в натовпі

Професор бачив, як це почалося в Берліні 1932 року. П'ятеро його знайомих стояли в натовпі й слухали нацистського оратора. Eric був католиком; Anon, його студент, був євреєм; Hinrich володів маленькою скоб'яною крамницею; Carl був фермером; а Hans був безробітним металістом. Оратор казав «істинним арійським німцям», що пора їм успадкувати націю, яка по праву належить їм одним. Нацистська партія дасть землю фермерові, роботу робітникові, прибуток дрібному торговцеві. У кого все це зараз? У єврея — який нібито вкрав націю й первородство, який загрібає всі гроші й забирає всі робочі місця; його треба цуратися, піддавати остракізму, усунути. І католики — жодною великою нацією не має правити «чужа церква»; їх і їхню віру треба знищити. І масони — у Німеччині немає місця таємним товариствам; буде лише одне товариство, нацистська партія.

Розколоти націю, заманити вірну людину

Одне за одним оратор нападав на кожну меншину й відколював їх одне від одного. Люди, що прийшли як брати-німці, перетворювалися на суперницькі групи, підозріливі й сповнені ненависті одне до одного — усі обдурені. По-справжньому ошуканий був Hans: «чистий німець» за нацистськими мірками, йому пообіцяли все, і він попався. Йому сказали, що він чистокровна раса панів, із божественним правом правити, і партія готова піднести його до влади — владарювати всією Німеччиною, а одного дня й усім світом. Так Hans став «суперменом»: йому дали мундир і роздули його самолюбство. Він був уже не безробітним чоловічком; він був членом раси панів. Його дружина не зовсім розуміла — навіть при супермені в домі їжі не було. Невже вона не розуміла, що нацисти створять роботу для всіх, їжу, одяг, новий дім, славне майбутнє, дітей, що одного дня правитимуть світом? Але вона все гадала, звідки візьметься наступна їжа. Hans не любив таких промов — вони небезпечні; за такі промови людей слід саджати до в'язниці.

Хто насправді прийшов до влади

Hans проковтнув принаду, і ось люди, що насадили її на гачок. Навіщо — щоб Hans прийшов до влади? Звісно ні: щоб прийшли вони. Вони лише використали б Hans і сотні тисяч таких, як він, щоб робити брудну роботу — усі грали в гру простаків, ставлячи на кін свободу інших і, звісно, втрачаючи свою. Нація простаків. Гітлерові потрібні були ці люди, адже роботи було багато: розгромити профспілки, бо вони організовані й могли чинити опір; знищити численні політичні партії; зруйнувати всяку організацію, де люди могли б згуртуватися. Були євреї, яких треба було бити й убивати, — не сильні, але зручний привід для всіх бід нації. Сотні католиків кинули до в'язниці, бо в Церкви була сила чинити опір. Вони розкололи націю на сто шматків і знищили ці шматки один за одним, і по тих розбитих шматках зійшли до влади: одна партія, одна нація, одна релігія.

Війна проти правди

Захопивши владу, нацисти все ще мали клопіт зі своїм найдавнішим ворогом — правдою, яка нелегко вмирає. Тож вони вирішили її скасувати. Велике джерело правди — література, і вони спалили книжки, двадцять мільйонів. Глашатаїв правди — учителів, письменників, учених — саджали чи виганяли. Освіту гнітили; за п'ять років відвідуваність університетів упала на 53%. Заборонено було слухати британські передачі й читати американські газети; відомості ти отримував від доктора Геббельса, який знав, що для тебе краще. Не можна було дивитися деякі фільми й слухати деяку музику, і не можна було дивитися бій Джо Луїса, бо в чемпіона була чорна шкіра і він спростовував гітлерівську теорію нордичної вищості. Альберт Ейнштейн теж її спростував — і, бувши «неарійцем», змушений був покинути Німеччину. Його розум був присвячений пошуку правди, а нацисти, продавши брехню, найбільше боялися правди.

Голоси, що ще говорили

Церква була силою, ще достатньо міцною, щоб проголошувати правду прилюдно. Католицький голос застеріг, що християни в тяжкій битві проти «віри з крові», битві, націленій на вигнання християнства з вітчизни, — і того священника наступного дня заарештували під приводом аморальності. Протестантський голос заявив, що той, хто бажає свободи для себе, не може відмовити в ній іншим, не втрачаючи того, що здобув, — великий урок, який світ може взяти з Німеччини, — і нацисти кинули його до концтабору. Говорили й педагоги. Один учитель запитав, хто ж такий «арієць» — нібито високий, стрункий, блакитноокий, білявий — і просто відповів: немає арійської раси і, що важливіше, немає раси панів. Комусь ідея зручна, але наука не може її підкріпити: немає зв'язку між расовими рисами і здібностями чи характером людини. У будь-якій групі трапляється той самий розмах — дурні й генії, злочинці й добродійники. Суди про кожного як про особистість, а не за кольором шкіри, очей чи за довжиною носа. Відмінності між людьми реальні — різні здібності, походження, погляди на добро і зло, — але це відмінність у способі мислення, а не відмінність раси. Немає раси панів; це наукова істина, і хто каже тобі інакше — бреше.

Де це можна було зупинити

Так, по суті, правду в Німеччині було скасовано. Як це сталося, де почалося? Почалося це просто там, у тому натовпі, — і саме там це можна було зупинити, якби ті люди стояли разом. Захисти вони одне одного — вони могли б чинити опір; разом вони були б сильні. Але щойно вони дали себе розколоти, вони стали безпорадні. Коли програла перша меншина, програли всі. Вони грали на свободу інших — і ось як ці ставки окупилися. Carl-фермер, ставлячи на краще життя, дістав надсадну працю до ста годин на тиждень, його змусили лишатися на землі й виробляти, що велено, адже Гітлер готувався до війни. Ставка Hinrich теж не окупилася: за два роки закрилося 104 000 малих підприємств. І Hans був не кращий — тепер робота на збройовому заводі, довгі години за гроші, дедалі гірші умови, піти не дозволено, удома все так само немає їжі. Гітлер сказав, що не можна мати масло й гармати, і масла Hans не отримав.

Війна, яку расова теорія програла

Коли Гітлер визнав момент слушним, Німеччина пішла на війну — не оголошенням, а ретельно підготовленим раптовим нападом. Знову Гітлерові знадобився Hans для брудної роботи; Hans на той час став знавцем жорстокості, і цю жорстокість обернули проти інших народів — чехів, поляків, французів, росіян. Але у вирішальному випробуванні війною расові теорії не окупилися. «Чистокровних суперменів» розбили «безпородні» армії, які вони зневажали: британці під Ель-Аламейном, росіяни під Сталінградом, а потім у день «Д» американські солдати всіх кольорів і релігій, що прорвалися крізь пляжі Нормандії й увійшли в саме серце Німеччини. Для збитих з пантелику німців, що проковтнули принаду, гра не окупилася: континент був усіяний мільйонами німецьких тіл, «чисто арійських» тіл. Carl лишився в снігу під Москвою; Hinrich лишився в Італії під Салерно; а Hans, що збирався правити світом, дістав лише клапоть Нормандії, який міг назвати своїм.

Америка — це меншини, і це означає ти і я

Ми ніколи не повинні допустити, щоб це сталося з нами чи з нашою країною. Ми ніколи не повинні дозволяти розділяти себе за расою, кольором чи релігією, адже в цій країні ми всі належимо до меншин. «Я народився в Угорщині. Ти масон». Це меншини — і ти належиш і до інших: ти фермер, у тебе блакитні очі, ти ходиш до методистської церкви. Твоє право належати до цих меншин — коштовність; у тебе є право бути тим, ким ти є, і казати, що думаєш, адже тут у нас особиста свобода — у нас є свобода. Це не просто гарні слова; це практичний і безцінний спосіб життя. Але над цим треба працювати. Ми мусимо берегти свободу кожного, інакше можемо втратити свою. Якщо ми дозволимо якійсь меншині втратити свободу через переслідування чи упередження, ми ставимо під загрозу власну свободу. І це не просто ідея — це міцний здоровий глузд: тут, в Америці, питання не в тому, чи терпимо ми меншини; Америка і є меншини, і це означає ти і я. Тож не будьмо простаками. Ми не повинні дозволяти, щоб свободі чи гідності будь-якої людини загрожували ділом або словом. Будьмо «егоїстичні» в цьому: забудьмо про «ми» і «вони» й подумаймо про «нас».

Завершення (Raven & Keylam)

Raven і Keylam повертаються наприкінці, щоб попрощатися так, як роблять завжди: бувайте, друзі, — цього разу все. Залишайтеся на зв'язку й ніколи не забувайте: життя добре.

Укладено для Ta-Na-Si Media & Document Repository. Резюме першої частини передає усну розмову Raven D. Pond і Keylam Folker, включно з її навмисним сарказмом. Друга частина резюмує навчальний фільм «Don't Be a Sucker» Військового міністерства США (1945), що перебуває в суспільному надбанні (US National Archives, ID 24376), і передає його зміст, а не погляди Ta-Na-Si. Читачів просять самостійно перевіряти відомості; цей документ надається без гарантій.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

На основі аудіоподкасту Ta-Na-Si та історичному навчальному фільмі — резюме за допомогою ШІ. Перекладено з англійської за допомогою Claude (ШІ). Орієнтовна якість перекладу: ● дуже надійно.

Polish Polski

„Ludzie tacy jak ty i ja” · Odcinek 8: Wezwanie do odpowiedzialności — „To nie jest primaaprilisowy żart”.

Wielojęzyczne wydanie wspomagane przez SI

> O tym dokumencie. Ten odcinek składa się z dwóch wyraźnie oddzielonych części. Pierwsza to mówiona rozmowa między Raven i Keylam — ich własne słowa, ich własny głos. Druga to historyczny film edukacyjny Don't Be a Sucker (Departament Wojny USA, 1945, domena publiczna), który włączają do odcinka. Obie części streszczono poniżej osobno, aby zawsze było jasne, co pochodzi od Ta-Na-Si, a co z filmu z 1945 roku. Sarkazm jest używany przez Raven i Keylam jako świadomy środek komunikacji; to streszczenie zachowuje ów głos, zamiast go wygładzać.

Część pierwsza — Rozmowa (Raven & Keylam)

Otwarcie — czego naprawdę chcemy

Raven i Keylam otwierają kanał tak, jak zawsze: podają swoje imiona i wprost mówią, co jest im bliskie. Rzeczy podstawowe, mówią, są proste: godne utrzymanie i godna przyszłość dla dzieci. Tyle. Wszystko, przeciw czemu podżega się ludzi, wszystkie spreparowane opinie mogą zbudować jedynie wojnę — nigdy dobrostan. Pytanie, któremu chcą się przyjrzeć, brzmi zatem: jak uczciwie patrzeć na to, co do nas należy, i gdzie naprawdę leży odpowiedzialność?

Krwawe robótki i święta wojna

Od razu włączają sarkazm. Są «krwawe robótki» dla rządu, który ma inne interesy i wypala wszystko, czego nie chce. A ty masz jeszcze wiwatować — hura, dobra robota — i podsycać kolejne «chrześcijańskie barbecue», bo jesteśmy teraz, mówią, w wielkiej świętej wojnie przeciw złemu republikaninowi. Nie: to republikanin mówi, że musimy mieć świętą wojnę, z powodów, bo «jesteśmy najlepsi, rasa panów». Republikanie-panowie. Więc wszyscy muszą tam iść i zabijać «cholerne cosie», wszystkich, nikogo nie pomijając. Najpierw strzelaj, potem pytaj; a gdy nie odpowiadają — widać, że byli wrogiem. Tym, co kryje się pod żartem, jest machina, która odczłowiecza ludzi, zanim ich zabije.

Karta praw, którą zjadają

Przeciwstawiają to Karcie praw — wolności wyznania, którą powinien mieć każdy: praktykować jakąś wiarę albo nie. Ale gdy ludzie są martwi, kto wysłuchał ich prośby? Czy zabijanie to sposób praktykowania religii? Gdy urzędujący prezydent głosi takie rzeczy, mówi Raven, w starym kraju nazywano to niekonstytucyjnym. Więc co teraz — «Make America great again» w roli wielkiego inkwizytora świata? Gdzie to napisano w Karcie praw — w nowej? Czy to raczej «zapłać rachunek za prawa, których nigdy nie miałeś»? Rachunek bez praw. Płać podatki, opłaty i cokolwiek dostajesz, pieniądze czy nie — a jeśli nie możesz zapłacić, to i bezdomność jest «taka urocza».

A wolność? Wolność jest tylko dla mniejszości ludzi. Rozkładają słowo na części — wolność, «wol-ność», czy można ją zjeść? Tak, wolność można zjeść, połknąć w całości — to właśnie jest program. Wyjeść wolność wszystkim i zabrać wszystko na zawsze.

Wyślij swoje dzieci — albo oszczędź sobie podróży

Najostrzejszy fragment sarkazmu: wyślij swoje dzieci na brudną, krwawą wojnę; nieważne, czy masz dzieci — po prostu narób nowych i wyślij. A potem pojawia się tania flaga z worka z Walmartu, by powiesić ją na drzwiach wejściowych — za to nikogo nie trzeba karmić. Jesteś wielkim patriotą, wysadzasz swoje dzieci; możesz to mieć nawet taniej. Po co posyłać je aż do Iranu? Kup granat i wysadź swoje dzieci sam na trawniku przed domem — skuteczniej, wydajniej. Prezydentowi to jeszcze bardziej pomaga, nie trzeba nawet szkolić chłopca na żołnierza. Świadomie sięgają po najtwardsze historyczne porównanie, by nazwać to, co widzą — przywołując Hitlera, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «wnuka pana Schicklgrubera» — używając przesady, by zapytać, dlaczego prawie nikt nie protestuje. Elon, zauważają, nie jest obok, by podsunąć mu ten pomysł; miał inną robotę, w Memphis.

Konstytucja jako «stare rupiecie»

Jeśli niekonstytucyjne już się nie liczy, to mamy po prostu «United Snacks of America». Przekąsek aż nadto — więc ta śmierdząca Konstytucja nie jest nam potrzebna. Jest antydatowana, zrobiona 250 lat temu, a chce się cofnąć nie o 250, lecz o 500 lat, do wielkiego chrześcijańskiego barbecue średniowiecza — którego tam nawet nie spisano. Można rzucać ludzi w ogień i żadna policja nie przyjdzie powiedzieć, że własnych sąsiadów się nie pali. «Wielcy mężowie» mogą posiadać kobiety i dzieci, a zwykłych ludzi obwinia się o zabicie własnych rodzin — podczas gdy to rzekomo wyłącznie prawo prezydenta. To niesprawiedliwe. Jesteśmy w republice, w równości. Więc czy lepiej, byśmy sami zabijali własnych ludzi? Dajcie wtedy każdemu tytuł prezydenta i sprawa załatwiona — bo czy w ogóle potrzebujemy prezydenta, żeby zabijać własnych ludzi? Niezbyt. Można «skuteczniej» na trawniku przed domem.

Ale gdzie tu zabawa? Nie możesz patrzeć, jak twoje własne dzieci są rozrywane na kawałki i rozmazywane po trawniku — zielona trawa z czerwienią tego wszystkiego, «ładny kontrast». W groteskowym obrazie tkwi sedno: oto co naprawdę oznacza wiwatowanie.

Natura, prawa i prezydent poza granicami

Przechodzą do danych przez naturę praw wymienionych w Konstytucji, które «zaczynają nabierać sensu» właśnie wtedy, gdy prezydent tak się zachowuje. Wtedy hańbą jest mieć niekonstytucyjnego prezydenta — a głosowaliśmy na niego; tak, głosowaliśmy. Więc co robimy? Rzucają okiem na jego człowieka «Pete» — mądralę — i na pomysł, że gdy istniejące organy ścigania im nie służą, po prostu przepisuje się je inaczej i ogłasza w porządku. Jak bardzo to konstytucyjne? Może istnieje inna konstytucja, dla praw szczególnych — pierwszorzędna amerykańska konstytucja oraz druga, trzecia, czterdziesta klasa. Jak system kastowy, pieczątki na czole. Równość jest «podła»: nieważne, kim jesteś, nikogo to nie obchodzi — więc to tylko kwestia interpretacji, i tak można oszukać każdego. «United Snakes of America.»

Gdzie są amerykańscy patrioci?

Wciąż wracają do jednego pytania: gdzie są amerykańscy patrioci, ludzie tej wolności, którą Ameryka proklamowała 250 lat temu? Rozpadli się, wyparowali? «Mieszkają w Rosji», żartuje jeden. Niektórzy Amerykanie owszem zabierają głos — trochę krzyku, że to niedobrze — ale czy jest realny wpływ? Patrzą sarkastycznie na «Camilę» jako rzekomo lepszą opcję, dawną «caryca granicy», i na «dwóch prezydentów»: małego i wielkiego. «Mały Trump» to Little Trump — komik i artysta estradowy, osoba niskiego wzrostu, który wchodzi w rolę Donalda Trumpa i z wielką precyzją odtwarza jego zachowania, aby ludzie jasno widzieli, co naprawdę się dzieje. Może i wystawił tę kontrowersję na pokaz — ale prowadzących martwi, że ludzie nie pojmują przesłania, które im pokazuje; nic z tego nie wynoszą. A potem jest wielki Trump, sam Donald Trump: czy zrobił cokolwiek dla ludzi, czy tylko dla własnej korzyści? Już z samych fraz, których używa, każdy powinien wyczuć, jak są puste. Bo to, co z tego wszystkiego wynika, to nędzne życie: brak przyszłości, mniej dzieci, bo zostaną zbombardowane.

Po co tu jesteśmy?

Więc po co tu jesteśmy? Urodzić się, a potem umrzeć, a pomiędzy — nic? To nie ma sensu. Do tego nie trzeba ani prezydenta, ani rządu: gdy niemowlęta przychodzą na świat i rzuca się je martwe na ziemię, «problem» rozwiązany. Więc żaden rząd nie jest potrzebny, nawet rząd Stanów Zjednoczonych. A jak bardzo są naprawdę «zjednoczone»? Niezbyt — robią paskudne rzeczy, nic nie robią, a potem się wymykają. Nikt w organach ścigania, w śledztwie nie dba o nikogo. Pytają, z ciężkim sarkazmem, do czego w ogóle przydaje się amerykańska wspólnota — grać w gry internetowe, prowadzić głupie debaty o tym, ile jest płci — i mówią, że nie ma tylu narkotyków, by znieść te bzdury; może zadzwonić do Chin po «następną rzecz w stylu korony». Ale prawdziwe pytanie pozostaje: gdzie odpowiedzialność i godność prawdziwych Amerykanów? Faktycznie nie widać. Wielu mówi jakąś drobnostkę, której nawet nie musi mówić, i są z tego zadowoleni — «coś powiedziałem, niech będzie». Niegdyś prowadziliśmy wojnę o niepodległość właśnie po to, by tego uniknąć, a teraz cofamy się o 500 lat do świętej wojny.

Czy to Biblia, czy Mein Kampf?

Wiek zaczyna się od 2000, nie od 1500 — jest rok 2026. To więc czas na następnego Jezusa Chrystusa, albo «Donalda Chrystusa», który z pewnością zdoła się do tego naciągnąć i wykona jeszcze gorszą robotę, bo jest tak głupi, że nie umie nawet policzyć procentu. Jak ktokolwiek może wierzyć, że walczy «słowem dobrego Pana» — chodzi o Jezusa, którego nigdy nie zrozumiał, skoro Jezus powiedział, że lepiej się miłować nawzajem, a nie zabijać nawzajem? Coś jest strasznie nie tak. Stąd pytanie: czy to Biblia, którą trzyma w ręku, czy Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — jedno i drugie, coś z tego. Wnuk «pana Schicklgrubera», z ufarbowaną na blond głową, która nie pasowała do obrazu — adoptowany, opowiedz to w urzędzie stanu cywilnego. Sam system, mówią, jest przerażająco podobny do tego, co Hitler zrobił wówczas w Niemczech, i posuwa się tutaj, podczas gdy wszyscy idą za nim i nic nie robią, by się sprzeciwić. Tym razem nie SA, lecz ICE — i mnóstwo instytucji wykonujących wielką, brutalną robotę. «Wasza marka jest dobra», żeby sprzedać ją od nowa.

Brak bezpieczeństwa, brak szacunku — i odpowiedzialność, którą niesiemy

Gdy spojrzeć, co gwarantuje Karta praw, mówią, nie znajduje się już z tego nic: ani bezpieczeństwa dla wszystkich, ani szacunku dla człowieka. I nikomu to nie przychodzi do głowy. Po co prawa, jeśli nie po to, by z nich korzystać? Masz samochód, żeby jeździć, dom, żeby mieszkać — ale dom, w którym nie mieszkasz, nie ma sensu. Więc przestań ignorować odpowiedzialność. Niesiemy tę odpowiedzialność, z pewnością, bo zagłosowaliśmy na to coś — ale głosować nie znaczy, że teraz musimy to znosić. Mamy rodzaj weta. Możemy powiedzieć: cholerny prezydencie, kimkolwiek jesteś, nie chcemy zabijać naszych ludzi na całym świecie ani pędzić światowej gospodarki do piekła. To nie nasza sprawa. Gdy niszczysz wszystko poza Ameryką, co wraca? Zła krew — bo ludzie kochają cię tylko o tyle, o ile jesteś martwy. Z taką reputacją trzeba żyć. Naturalni ludzie nie idą tą drogą; nie są z tego dumni.

Każdy jest imigrantem

Mówiąc wprost: w Ameryce każdy jest tak czy inaczej imigrantem, oprócz rdzennych Amerykanów, którzy byli tu wcześniej. Wszyscy inni przyszli później. A teraz mówi się, że tylko «Amerykanie» są ci prawdziwi? Przez 250 lat istniały niepodległe Stany Zjednoczone, za przyzwoleniem «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — a mają to gdzieś. Więc wolność, śmierdząca wolność, komu ona potrzebna? Potrzebna jest każdemu — by budować życie bez odwetu i ograniczeń. Żadna ilość narkotyków nie pozwoli udawać, że jest inaczej. Prawo do szczęścia i dobrostanu — prezydent mówi, że go nie potrzebujemy, więc je porzucamy? Czym jesteśmy, tanim towarem? Te głupie pomysły zawsze rodziły jedynie wojny światowe. A naszą wojnę toczą nasze dzieci, podczas gdy my siedzimy w domu i dostajemy flagę, kiedy nie wracają. A teraz jest broń atomowa, chemiczna, biologiczna, dronów bez liku — rzekomo «żeby czuć się komfortowo». Sposób, w jaki wszyscy obchodzą się z rzeczami, jest po prostu szalony.

Kraj, który był podstawą do budowania

Stoimy w kraju, który niegdyś był podstawą, na której ludzie urzeczywistniali własne pomysły, małe czy wielkie, i wpływali na rozwój rodzaju ludzkiego i samego kraju. A teraz «wszystko skończone, wszystko w porządku», a ludzie świata wciąż tu przyjeżdżają — stamtąd, skąd przychodzą imigranci, nie z Księżyca ani z Marsa — by zostawić tyranię za sobą, tylko po to, by zastać ją tu dzisiaj. To pierwsza rzecz, którą zapoczątkowało «chrześcijańskie barbecue». Teraz jest święta wojna. Średniowiecze było czasem rozwoju w porównaniu z tym; kto jest na tyle głupi, by powiedzieć «zróbmy średniowiecze jeszcze raz»? Gdy ludzie zaczynają się uczyć, co dyktatury zawsze robiły — i robią nadal — zaczynając od małego i poszerzając zasięg: trwa to od 70 lat; Izrael dokonuje ludobójstwa w Gazie, i to się poszerzyło i rozprzestrzeniło na cały świat — logika «ci ludzie nie są nam potrzebni, odetnijcie ich i patrzcie, co zrobią».

W republice lud czuwa

Po co głosować na rząd, o który potem się nie dba? W republice lud czuwa nad tym, co robi rząd — w tym cały sens. Dziś ludzie mają to gdzieś: «zagłosowałem na jednego», a potem nigdy nie patrzą, co robi się z oddaną władzą. Dziwią się, że ludzie są tak pogrążeni w marzeniach, że nie zdają sobie sprawy, iż to oni wynieśli go do władzy. Większość nawet nie brzmi na zadowoloną z tego prezydenta — ale mówią tylko «nie zgadzam się z tym», i co to zmienia? Nic nie zmienia prezydenta samo z siebie. Musimy coś zrobić, żeby rząd się zmienił — przez to, co robi. A gdzie to się zaczyna? Gdy świat już płonie, gdy natura jest całkowicie zniszczona — to, w naturalnych warunkach, nazywa się «za późno». Właściwy moment to więc powiedzieć: zanim będzie za późno, lepiej to powstrzymam. Gdzie są ci ludzie, na całym świecie — nie tylko w Ameryce — którzy powiedzą «zatrzymać to teraz», bo wszyscy cierpią, wszyscy się załamują, i nikt nie ma już ani przyszłości, ani pewnego utrzymania?

Urodzony, by żyć, nie by być wyeliminowanym

Jak do tego dochodzi — że ludzie współuczestniczą we własnej eliminacji? Pod rządami Trumpa robić głupoty — o to tu chodzi. Praktykować religię albo nie — to właśnie obietnica Karty praw. «Under God» albo nie — nic nie zmienia w wynikach, które widzimy. W granicach własnego przyzwolenia możemy zmieniać rzeczy; żaden Bóg nie zmieni ich za ciebie. To na nas. Wierzyć w Pana, w Allaha, w Buddę — to się nie liczy; zależy to od naszego działania. Nie możemy chować się za «nie mogę, bo…»; jeśli to robisz — cierpisz, załamujesz się, płyniesz w dół rzeki. Podnieście rękę: czy narodziny były przyzwoleniem, by iść przez życie tylko w dół rzeki — nikt tak nie mówi. A jeśli tak żyjesz, mówią bez ogródek, popełniasz powolne samobójstwo; wtedy potrzebujesz pomocy psychicznej. Dla tych, którzy naprawdę są niepoczytalni, w porządku, ten prezydent może ci pasować — ale to nie większość, z pewnością nie.

Przejść do działania

Najwyższy czas działać, zanim stracimy wszystkie podstawy utrzymania, dobrostanu, jakiegokolwiek szczęścia. Możemy to wszystko stracić z dnia na dzień, tak blisko jesteśmy krawędzi — nie ma odchylania się do tyłu, korzystania z imprezy, odprężania się. «Wielkie wyczerpanie» wyraźnie nadchodzi. Jesteśmy na Titanicu, a miła orkiestra gra, gdy toniemy. Czy tego chcemy? Nie. Nikt nie patrzy, dokąd prowadzą, razem wzięte, wszystkie te działania. Czy naprawdę jesteśmy dziś tak głupi? Zaprzeczają — ale jesteśmy tak leniwi, że nie kiwniemy palcem, by cokolwiek zmienić, i tylko siedzimy, mówiąc: «hm, dobrze, jak jest, tak jest. Może przyjdzie wielki Pan i to naprawi». W końcu nie będzie na ciebie liczył, bo nie byłeś z Nim — nie byłeś jednym z Jego stworzeń, które przeżyły swoje życie i niosły miłość bliźniemu jak sobie samemu.

Bieda nie jest hańbą — lenistwo tak

Pomyśl o tym: niewiele jest miłości do siebie w słowach «no to życie skończone». Mniej niż bieda — a bieda nie jest powodem, by kogoś winić. Wielu ludzi jest biednych i żyje uczciwie, prosto, ze swoim ciężkim losem; nie wszyscy, podstępni ludzie są wszędzie. Ale ludzie sprowadzeni do tego, co najkonieczniejsze, dokładnie wiedzą, co to znaczy. Tylko ci tak wyniszczeni, że nie domagają się już niczego koniecznego, mogą powiedzieć: «może nie jest tak źle, może będzie lepiej». Nie jest to obiecane i nie ma tego w programie — upadek tylko rośnie i rośnie, a zaczął się gwałtownie od przeklętej pandemii i nigdy się nie poprawił. Teraz lepiej to naprawić. To nasza odpowiedzialność. Bez tej odpowiedzialności nie mamy żadnej kompetencji społecznej; bez obu nie mamy nawet samych siebie — nikt sam dla siebie, nikt przez bliźniego. Tracimy to wszystko. A to zbyt tanio.

Najwyższa wartość w twoich rękach

Najwyższa wartość, którą trzymasz w rękach, to twoje własne życie i twoje zdrowie. I oddajesz je komuś, kto mówi: «już cię nie potrzebuję, odejdź, wyparuj, nie zawracaj mi głowy»? Uwolniliśmy niewolników z Abem — z Abrahamem Lincolnem — bo takie traktowanie ludzi było nie do zniesienia. A teraz pozwalamy, by robiono to nam samym? Zbyt tanio jest być tak leniwym: nie stawać w obronie własnych praw, nie podejmować ryzyka dla czegoś lepszego, wmawiając sobie, że jeśli nic się nie robi, nikt nie zrobi ci krzywdy. Prawda jest odwrotna — krzywdę robią ci wszyscy, bo to program. Dokładnie tak postępuje dręczyciel. Dawniej w szkole, gdy był dręczyciel, dawałeś mu prosto w nos, aż dręczenie ustawało. A co teraz? Mamy jednego wielkiego dręczyciela, wszyscy razem, i nie dajemy mu — dlaczego? Bo jesteśmy takimi mięczakami, każdy z nas, że nie odpowiadamy dręczycielowi.

Leniwi Amerykanie i nadzieja, która się wyczerpuje

Czy to jest twierdza silnych Amerykanów? Nie wierzą w to — raczej leniwych, przesyconych, którzy mają nadzieję, że skończy się, zanim się rozrośnie. Ale liczyć, że minie, to rezygnacja, a rezygnacja jest ostatecznie tym samobójstwem, o którym mówili. Wtedy nie ma nadziei dla Ameryki — ani dla całego świata — jeśli nikt nie zmieni swojego sposobu życia, by stanąć w obronie własnej jakości życia. Co z tego mamy? Eliminację. Tyle. A my współuczestniczymy? Nie wierzą, że ktokolwiek naprawdę może. Tak iść nie można.

Pamiętaj o dziadkach

Lepiej wspomnijmy naszych dziadków i pradziadków, którzy stali za czymś — za wolnością i za ludźmi — jak w wojnie secesyjnej czy w drugiej wojnie światowej, gdzie walczyli z osią: Mussolinim, Hitlerem i Tennō — Niemcami, Włochami i Japonią — w twardych, strasznych bojach, by uniknąć właśnie tego. A teraz mamy to z powrotem i wszyscy wiwatują? Z ludźmi musi być coś nie tak, i lepiej, żeby to znaleźli i naprawili, zanim będzie za późno — a za późno to za późno. Chcesz złapać pociąg, a pociąg odjechał; jak go złapiesz? Nie da się. Czy naprawdę tego chcemy — siedzieć na dworcu i mówić «ojej», a potem żebrać o jedzenie? To zbyt tanio. Po 250 latach rozwoju odłożyć to i powiedzieć «niepotrzebne» — czego jeszcze nie potrzebujemy? Niczego? To jawne kłamstwo. Codziennie coś robisz dla swojego utrzymania i wmawiasz sobie, że wszystko będzie dobrze przez następne sto lat — ale tak nie jest, bo rząd robi rzeczy tak głupie, że to, co robisz dla utrzymania, już cię nie wyżywi.

Zjednoczony lud może to zmienić

Więc przejdźmy teraz do działania. Elon mówi, że za kilka lat każdego sklepu już nie będzie — buduje do tego robotykę, a SI wykonuje całą pracę, i wtedy «ludzie będą mogli być szczęśliwi». Szczęśliwi jak, skoro nic nie mogą zrobić dla swojego utrzymania? Jakie utrzymanie zostaje? Żadne. Tylko śmierć. Czy to droga — wydać siłę swojego życia, by w końcu otrzymać wielką eliminację, bo maszyny są tańsze od ciebie, bo we własnych oczach jesteś wart grosza, a może nawet i tego nie? Pomyśl, jaką siłę mamy, gdy tylko staniemy razem. Administracja to garstka ludzi; ludność jest o wiele większa, z o wiele większą siłą. Nawet jeśli dojdzie do walki, damy radę; jesteśmy o wiele silniejsi. Musimy zmienić tę przeklętą rzecz, bo rządzą nią idioci pędzący w tę stronę. Gdy nie możemy tego zrobić normalną drogą — przez organy ścigania, przez konstytucję — musimy powiedzieć «stop» każdym działającym sposobem, bo to nastaje na samo nasze istnienie.

Umierać boli — a uniki nie pomagają

Tak, umierać boli — a uciekanie od problemu go nie usuwa. To, dla czego żyliśmy, przez pokolenia, my wszyscy razem — jeśli to nic nie warte, nie ma sensu. Czy naprawdę warto płynąć w dół rzeki, patrzeć, jak tonie, i milczeć? Uczciwy Amerykanin nie powinien tylko mruczeć; powinien powiedzieć: «stoję za swoimi prawami, znam swoje prawa i chcę ich teraz». Nie ma w tym nic złego. Więc lepiej to zróbmy. Każdy w swoim sercu wie, co robić na swoim miejscu, we własnym życiu. Ciesz się, że żyjesz i masz niezależność, by budować swoje życie w wolności — co bynajmniej nie jest dane: trzeba ją było przygotować, wywalczyć. A teraz stoimy przed najcięższym kryzysem wolności, jaki Stany Zjednoczone kiedykolwiek widziały. Trzeba zapobiec, by nam ją odebrano. To odpowiedzialność każdego z nas. To nastaje na wszystkich.

Należymy do życia

Jak ktoś może spojrzeć swoim dzieciom w oczy i powiedzieć: «koniec — idziesz na wojnę, nie wrócisz, a mnie i tak nie będzie»? To dla nikogo nie jest rozwiązaniem. Jesteśmy naturalnymi ludźmi, wyrosłymi w tej linii ewolucji; należymy do natury, należymy do życia — nie do wyczerpania ani do ludobójstwa. Lepiej, żebyśmy to zrozumieli, bo to nasze istnienie; nasze istnienie kończy się, jeśli go nie chwycimy. Jak daleko od samego siebie trzeba być, żeby tego nie widzieć? Chłopaki i dziewczyny, patrzcie, co naprawdę się dzieje. Nie chcecie żyć? Każdy chce żyć, chce uczestniczyć we wspólnocie, budować kraj, budować projekty — a to wszystko zostaje zabrane, bo komuś przyszło do głowy «już tego nie potrzebujemy»? Tak nie może być. To o wiele za proste.

Bądź silny, bądź uczciwy — niech żyje republika

Bądź silny, bądź uczciwy, niech żyje republika. Pytanie tylko: jak długo republika żyje w ten sposób? Tak długo, jak długo pozwalamy jej żyć. Może przetrwać kolejne 250 lat albo dłużej — na ile pozwolimy, by to się stało. To my sprawiamy, że republika się dzieje. Więc, działając, sprawimy, że się dzieje — i właśnie dlatego lepiej ją chrońmy, każdym skutecznym sposobem, bo zbyt długo puszczaliśmy wszystko samopas. Teraz jest do posprzątania wielki bałagan, i nikt nie przyjdzie naprawić tego za nas — «wielki człowiek, który czyni Amerykę wielką i głupią na nowo» z pewnością nie; już to widać. Trzymamy to we własnych rękach, i wtedy damy radę. Jeśli my tego nie zrobimy, nikt nie zrobi. Nasze ręce to potrafią, bo wiemy jak. Nikt inny.

Dokładnie wiedzą, co robią

Ludzie w administracji, którzy wydają te głupie dźwięki, nic nie wiedzą o życiu — albo, mówiąc ściśle, wiedzą dokładnie, czym życie być nie powinno i jak je zniszczyć, według programu. Więc nie pozwólcie im doprowadzić tego do końca — tego, co możemy widzieć i słyszeć po dowodach, po faktach; tego, co czujemy bezpośrednio, każdego dnia. A teraz: jakie jest nasze wyobrażenie o życiu? Zapytaj siebie. Spójrz na to, dąż do tego, dowiedz się, co robić — bo to nie jest stan do zaakceptowania. Z pewnością nie.

Część druga — Historyczny film Don't Be a Sucker (Departament Wojny USA, 1945)

> Nota o źródle. Poniżej następuje streszczenie odrębnego dzieła włączonego do odcinka: Don't Be a Sucker («Nie bądź frajerem»), film edukacyjny nakręcony przez Departament Wojny USA w 1945 roku, po drugiej wojnie światowej, przez ludzi, którzy ją przeżyli, by pouczyć tych, którzy jej nie zaznali. Należy do domeny publicznej. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Poniższe słowa należą do filmu, a nie do Ta-Na-Si.

Frajerzy i ci, którzy na nich polują

Film otwiera się ustawioną jarmarczną «walką zapaśniczą» — oczywiste oszustwo, a jednak człowiek stawia na nią ciężko zarobione pieniądze. Henry wsiada do pociągu z 200 dolarami i nie widzi nic złego w przyjacielskiej grze w karty z nieznajomymi. Joe Collins ma w domu dobrą żonę, ale w barze poznaje dziewczynę, która po paru drinkach wygląda ładnie. Jest stare słowo na takich ludzi: frajerzy. I są inni ludzie — ci, którzy nocami obmyślają, jak zabrać im to, co mają. Wszelkiego rodzaju gry, wszelkiego rodzaju frajerzy.

Mike ma coś: Amerykę

Weźcie Mike'a. Ma wszystko — młody, zdrowy, ma pracę i kraj zwany Ameryką. Wspaniała własność: dość miejsca, by uprawiać dużo żywności, wielkie fabryki, wielkie miasta i ludzie — wszelkiego rodzaju ludzie, z różnych krajów, o różnych religiach i różnych kolorach skóry. Wolni ludzie, którzy mogą razem żyć, pracować i budować Amerykę, bo są wolni: wolni głosować, mówić, co chcą, chodzić do własnych kościołów, wybierać własną pracę. Mike ma coś, to pewne. Ale są ludzie, którzy nocami obmyślają, jak mu to zabrać.

Podżegacz z rogu ulicy

Wygadany mówca obrabia uliczny tłum. Obiecuje «prawdę o Ameryce». Nie jest politykiem, mówi — tylko «przeciętnym Amerykaninem», «amerykańskim Amerykaninem» — a niektóre rzeczy gotują mu krew: ludzie z obcym akcentem, którzy zgarniają wszystkie pieniądze, «Murzyni» zajmujący posady, które «należą się tobie i mnie». Jeśli pozwolimy, żeby to trwało, co się stanie z «nami, prawdziwymi Amerykanami»? Rozdaje darmową broszurę — «prawda o Murzynach i obcokrajowcach», «prawda o Kościele katolickim» — opłaconą przez «prawdziwych Amerykanów». Młody człowiek jest gotów ją przeczytać i kiwa głową: jemu to brzmi rozsądnie. Kraj, mówi mówca, nigdy nie będzie nasz, dopóki nie będzie krajem bez — bez Murzynów, bez obcych cudzoziemców, bez katolików, bez masonów. To, mówi, wasi wrogowie, którzy próbują przejąć kraj: zwalczajcie ich i niszczcie, zanim oni zniszczą nas.

Ostrzeżenie Węgra

Przechodzień zatrzymuje młodzieńca: zanim mówca powiedział «masoni», byłeś gotów się z nim zgodzić — bo wtedy mówił o innych ludziach. Ale w tym kraju nie ma «innych ludzi»; wszyscy jesteśmy amerykańskim ludem. A ty — ty nie jesteś Amerykaninem, prawda? «Urodziłem się na Węgrzech, ale teraz jestem obywatelem Ameryki. I widziałem, co potrafią zdziałać takie mowy. Widziałem to w Berlinie». Był tam profesorem uniwersytetu i słyszał dokładnie te same słowa. Był wtedy głupcem — myślał, że naziści to tylko szaleni fanatycy. Ale tak nie było. Wiedzieli, że nie są dość silni, by podbić zjednoczony kraj, więc rozbili Niemcy na małe grupy i użyli uprzedzenia jako praktycznej broni. Nie było to łatwe; musieli ciężko pracować. Ludzie nie rodzą się z uprzedzeniami — uprzedzenia są dla nas tworzone, przez kogoś, kto czegoś chce. Pamiętaj o tym: gdy słyszysz takie mowy, ktoś na tym skorzysta, i nie będziesz to ty.

Berlin, 1932 — pięciu w tłumie

Profesor widział, jak to się zaczęło w Berlinie w 1932 roku. Pięciu znajomych mu mężczyzn stało w tłumie, słuchając nazistowskiego mówcy. Eric był katolikiem; Anon, jego student, był Żydem; Hinrich miał mały sklep żelazny; Carl był rolnikiem; a Hans był bezrobotnym metalowcem. Mówca mówił «prawdziwym aryjskim Niemcom», że czas, by odziedziczyli naród, który słusznie należy tylko do nich. Partia nazistowska da ziemię rolnikowi, pracę robotnikowi, zysk drobnemu kupcowi. Kto ma to wszystko teraz? Żyd — który rzekomo ukradł naród i pierworodztwo, który zgarnia wszystkie pieniądze i zabiera wszystkie posady; trzeba go unikać, poddać ostracyzmowi, wyeliminować. A katolicy — żadnym wielkim narodem nie powinien rządzić «obcy kościół»; ich i ich wiarę trzeba zniszczyć. A masoni — Niemcy nie mają miejsca dla tajnych stowarzyszeń; będzie tylko jedno stowarzyszenie, partia nazistowska.

Rozbić naród, zwabić lojalnego człowieka

Jeden po drugim mówca atakował każdą mniejszość i odłączał je od siebie. Ludzie, którzy przyszli jako bracia Niemcy, byli przemieniani w rywalizujące grupy, podejrzliwe i nienawidzące się nawzajem — wszyscy oszukani. Tym naprawdę oszukanym był Hans: «czysty Niemiec» według nazistowskich norm, obiecano mu wszystko, i dał się nabrać. Powiedziano mu, że jest czystej krwi rasą panów, z boskim prawem do rządzenia, a partia jest gotowa wynieść go do władzy — by dowodził całymi Niemcami, a pewnego dnia całym światem. Tak Hans stał się «nadczłowiekiem»: dali mu mundur i nadęli jego ego. Nie był już bezrobotnym człowieczkiem; był członkiem rasy panów. Jego żona nie całkiem rozumiała — nawet z nadczłowiekiem w domu nie było jedzenia. Czy nie pojmowała, że naziści stworzą pracę dla wszystkich, jedzenie, ubrania, nowy dom, wspaniałą przyszłość, dzieci, które kiedyś będą rządzić światem? Ale ona wciąż zastanawiała się, skąd weźmie się następny posiłek. Hansowi nie podobały się takie mowy — były niebezpieczne; za takie mowy ludzi należałoby wsadzać do więzienia.

Kto naprawdę doszedł do władzy

Hans połknął przynętę, a oto ludzie, którzy zanęcili haczyk. Po co — żeby Hans doszedł do władzy? Oczywiście nie: żeby oni doszli. Mieli jedynie użyć Hansa i setek tysięcy takich jak on, by wykonywali brudną robotę — wszyscy grali w grę frajerów, stawiając wolność innych i, rzecz jasna, tracąc własną. Naród frajerów. Hitler potrzebował tych ludzi, bo było wiele do zrobienia: rozbić związki zawodowe, bo były zorganizowane i mogły stawić opór; zniszczyć liczne partie polityczne; rozbić każdą organizację, w której ludzie mogliby się zjednoczyć. Byli Żydzi do bicia i zabijania — niezbyt potężni, ale wygodny pretekst dla wszystkich bolączek narodu. Setki katolików wtrącono do więzień, bo Kościół miał siłę, by stawić opór. Rozbili naród na sto kawałków i niszczyli te kawałki jeden po drugim, a po tych rozbitych kawałkach wjechali do władzy: jedna partia, jeden naród, jedna religia.

Wojna z prawdą

Zdobywszy władzę, naziści wciąż mieli kłopot ze swoim najstarszym wrogiem — prawdą, która nie umiera łatwo. Postanowili więc ją znieść. Wielkim źródłem prawdy jest literatura — więc spalili książki, dwadzieścia milionów. Rzeczników prawdy — nauczycieli, pisarzy, naukowców — więziono lub wypędzano. Edukację zniechęcano; w ciągu pięciu lat liczba studentów spadła o 53%. Zakazano słuchać brytyjskich audycji i czytać amerykańskie gazety; informacje pochodziły od doktora Goebbelsa, który wiedział, co dla ciebie najlepsze. Nie wolno było oglądać pewnych filmów ani słuchać pewnej muzyki, i nie wolno było oglądać walki Joego Louisa, bo mistrz miał czarną skórę i obalał hitlerowską teorię nordyckiej wyższości. Albert Einstein też ją obalił — i jako «niearyjczyk» musiał opuścić Niemcy. Jego umysł był poświęcony poszukiwaniu prawdy, a naziści, sprzedawszy kłamstwo, najbardziej bali się prawdy.

Głosy, które jeszcze mówiły

Kościół był siłą wciąż dość mocną, by głosić prawdę publicznie. Katolicki głos ostrzegał, że chrześcijanie są w ciężkiej bitwie przeciw «wierze z krwi», bitwie zmierzającej do wyrugowania chrześcijaństwa z ojczyzny — a tego księdza aresztowano następnego dnia pod pretekstem niemoralności. Protestancki głos oświadczył, że kto pragnie wolności dla siebie, nie może odmówić jej innym, nie tracąc tego, co zdobył — wielka lekcja, jaką świat może wyciągnąć z Niemiec — a naziści wsadzili go do obozu koncentracyjnego. Przemawiali też pedagodzy. Pewien nauczyciel zapytał, kim właściwie jest «Aryjczyk» — rzekomo wysoki, smukły, niebieskooki, blond — i odpowiedział wprost: nie ma rasy aryjskiej i, co ważniejsze, nie ma rasy panów. Niektórym idea jest wygodna, ale nauka nie może jej poprzeć: nie ma związku między cechami rasowymi a zdolnościami czy charakterem człowieka. W każdej grupie znajdziesz ten sam rozrzut — głupców i geniuszy, przestępców i filantropów. Sądź każdego jako jednostkę, a nie po kolorze skóry czy oczu ani po długości nosa. Różnice między ludźmi są realne — różne zdolności, pochodzenie, poglądy na dobro i zło — ale to różnica w sposobie myślenia, nie różnica rasy. Nie ma rasy panów; to prawda naukowa, a kto mówi ci inaczej, kłamie.

Gdzie można było to zatrzymać

Tak więc, dla wszelkich praktycznych celów, prawda w Niemczech została zniesiona. Jak do tego doszło, gdzie się zaczęło? Zaczęło się właśnie tam, w tym tłumie — i tam można było to zatrzymać, gdyby ci ludzie stali razem. Gdyby się nawzajem chronili, mogliby stawić opór; razem byliby silni. Ale gdy tylko dali się rozbić, byli bezradni. Gdy przegrała pierwsza mniejszość, przegrali wszyscy. Postawili na wolność innych — i oto jak te zakłady się opłaciły. Carl, rolnik, stawiając na lepsze życie, dostał wyczerpującą pracę do stu godzin tygodniowo, zmuszony, by zostać na swojej ziemi i produkować to, co mu kazano, bo Hitler przygotowywał wojnę. Zakład Hinricha też się nie opłacił: w dwa lata zamknięto 104 000 małych firm. A Hansowi nie było lepiej — teraz praca w fabryce amunicji, długie godziny za marną płacę, coraz gorsze warunki, nie wolno odejść, wciąż brak jedzenia w domu. Hitler mówił, że nie można mieć masła i armat, więc Hans nie dostał masła.

Wojna, którą teoria rasowa przegrała

Gdy Hitler uznał, że nadszedł czas, Niemcy ruszyły na wojnę — nie przez wypowiedzenie, lecz starannie przygotowanym atakiem z zaskoczenia. Znów Hitler potrzebował Hansa do brudnej roboty; Hans był już ekspertem od brutalności, a tę brutalność obrócono przeciw innym narodom — Czechom, Polakom, Francuzom, Rosjanom. Ale w decydującej próbie wojny teorie rasowe się nie opłaciły. «Czystej krwi nadludzi» pokonały «kundlowate» armie, którymi gardzili: Brytyjczycy pod El Alamein, Rosjanie pod Stalingradem, a potem w dniu D amerykańscy żołnierze wszelkich kolorów i religii, którzy przedarli się przez plaże Normandii i wbili się w serce Niemiec. Dla zwiedzionych Niemców, którzy połknęli przynętę, gra się nie opłaciła: kontynent zaścielały miliony niemieckich ciał, «czystej krwi aryjskich» ciał. Carl został w śniegu pod Moskwą; Hinrich został we Włoszech pod Salerno; a Hans, który miał rządzić światem, dostał tylko skrawek Normandii, który mógł nazwać swoim.

Ameryka to mniejszości — a to znaczy ty i ja

Nigdy nie wolno nam pozwolić, by to spotkało nas albo nasz kraj. Nigdy nie wolno nam dać się dzielić według rasy, koloru czy religii, bo w tym kraju wszyscy należymy do mniejszości. «Urodziłem się na Węgrzech. Ty jesteś masonem». To są mniejszości — a ty należysz też do innych: jesteś rolnikiem, masz niebieskie oczy, chodzisz do kościoła metodystycznego. Twoje prawo do przynależności do tych mniejszości to rzecz cenna; masz prawo być tym, kim jesteś, i mówić, co myślisz, bo tutaj mamy wolność osobistą — mamy wolność. To nie są tylko ładne słowa; to praktyczny i bezcenny sposób życia. Ale trzeba nad tym pracować. Musimy strzec wolności każdego, inaczej możemy stracić własną. Jeśli pozwolimy, by jakaś mniejszość straciła swoją wolność przez prześladowanie lub uprzedzenie, zagrażamy własnej wolności. To nie tylko idea — to zdrowy rozsądek: tutaj, w Ameryce, pytanie nie brzmi, czy tolerujemy mniejszości; Ameryka jest mniejszościami, a to znaczy ty i ja. Nie bądźmy więc frajerami. Nie wolno nam pozwolić, by wolności lub godności jakiegokolwiek człowieka zagrażano czynem lub słowem. Bądźmy w tym «samolubni»: zapomnijmy o «my» i «oni», i myślmy o «nas».

Zakończenie (Raven & Keylam)

Raven i Keylam wracają na samym końcu, by pożegnać się tak, jak zawsze: na razie, ludzie — to było tyle na ten raz. Bądźcie czujni i nigdy nie zapominajcie: życie jest dobre.

Opracowano dla Ta-Na-Si Media & Document Repository. Streszczenie części pierwszej oddaje mówioną rozmowę Raven D. Pond i Keylam Folker, wraz z jej zamierzonym sarkazmem. Część druga streszcza należący do domeny publicznej film edukacyjny «Don't Be a Sucker» Departamentu Wojny USA (1945) (US National Archives, ID 24376) i oddaje jego treść, a nie poglądy Ta-Na-Si. Czytelników prosi się o samodzielne sprawdzenie informacji; niniejszy dokument udostępniany jest bez gwarancji.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Na podstawie podcastu audio Ta-Na-Si i historycznego filmu edukacyjnego — streszczenie wspomagane przez SI. Przetłumaczone z angielskiego przez Claude (SI). Szacowana jakość tłumaczenia: ● bardzo wiarygodne.

Greek Ελληνικά

«Άνθρωποι σαν εσένα κι εμένα» · Επεισόδιο 8: Έκκληση για ευθύνη — «Αυτό δεν είναι πρωταπριλιάτικο αστείο».

Πολύγλωσση έκδοση με τη βοήθεια TN

> Σχετικά με αυτό το έγγραφο. Αυτό το επεισόδιο αποτελείται από δύο σαφώς διακριτά μέρη. Το πρώτο είναι η προφορική συζήτηση ανάμεσα στον Raven και την Keylam — τα δικά τους λόγια, η δική τους φωνή. Το δεύτερο είναι μια ιστορική εκπαιδευτική ταινία, Don't Be a Sucker (Υπουργείο Πολέμου των ΗΠΑ, 1945, κοινό κτήμα), την οποία εντάσσουν στο επεισόδιο. Τα δύο μέρη συνοψίζονται χωριστά παρακάτω, ώστε να είναι πάντα σαφές τι προέρχεται από το Ta-Na-Si και τι από την ταινία του 1945. Ο σαρκασμός χρησιμοποιείται από τον Raven και την Keylam ως συνειδητό μέσο επικοινωνίας· αυτή η σύνοψη διατηρεί εκείνη τη φωνή αντί να την εξομαλύνει.

Μέρος πρώτο — Η συζήτηση (Raven & Keylam)

Άνοιγμα — τι θέλουμε πραγματικά

Ο Raven και η Keylam ανοίγουν το κανάλι όπως πάντα, με τα ονόματά τους και μια ξεκάθαρη δήλωση για το τι τους νοιάζει. Τα βασικά πράγματα, λένε, είναι απλά: μια αξιοπρεπής ζωή και ένα αξιοπρεπές μέλλον για τα παιδιά. Αυτό είναι όλο. Οτιδήποτε σπρώχνεται ο κόσμος να πολεμήσει, όλες οι κατασκευασμένες απόψεις, μπορούν να χτίσουν μόνο πόλεμο — ποτέ ευημερία. Έτσι το ερώτημα που θέλουν να εξετάσουν είναι: πώς κοιτάζει κανείς τίμια τα πράγματα που μας ανήκουν, και πού βρίσκεται πραγματικά η ευθύνη;

Οι ματωμένες δουλειές και ο ιερός πόλεμος

Ανάβουν αμέσως τον σαρκασμό. Υπάρχουν οι «ματωμένες δουλειές» για μια κυβέρνηση που έχει άλλα συμφέροντα και καίει ό,τι δεν θέλει. Και εσύ υποτίθεται ότι πρέπει να επευφημείς — γιούπι, ωραία δουλειά — και να ανάβεις το επόμενο «χριστιανικό μπάρμπεκιου», γιατί τώρα, λένε, βρισκόμαστε σ' έναν μεγάλο ιερό πόλεμο εναντίον του κακού Ρεπουμπλικάνου. Όχι: ένας Ρεπουμπλικάνος λέει ότι πρέπει να έχουμε τον ιερό πόλεμο, για λόγους, επειδή «είμαστε οι καλύτεροι, η ανώτερη φυλή». Οι Ρεπουμπλικάνοι-αφέντες. Έτσι όλοι πρέπει να πάνε εκεί και να σκοτώσουν τα «καταραμένα οτιδήποτε», όλους, μην παραλείψετε κανέναν. Πρώτα πυροβόλα, ρώτα μετά· και όταν δεν απαντούν, προφανώς ήταν ο εχθρός. Αυτό που κρύβεται κάτω από το αστείο είναι ο μηχανισμός που απανθρωποποιεί τους ανθρώπους πριν τους σκοτώσει.

Η Διακήρυξη Δικαιωμάτων που κατατρώνε

Αυτό το αντιπαραθέτουν στη Διακήρυξη Δικαιωμάτων — στην ελευθερία θρησκείας που υποτίθεται ότι έχουν όλοι, να ασκούν ή να μην ασκούν οποιαδήποτε πίστη. Αλλά όταν οι άνθρωποι είναι νεκροί, ποιος εισάκουσε το αίτημά τους; Είναι το να σκοτώνεις ο τρόπος να ασκείς μια θρησκεία; Όταν ένας εν ενεργεία πρόεδρος διακηρύσσει τέτοια πράγματα, λέει ο Raven, στην παλιά χώρα αυτό το έλεγαν αντισυνταγματικό. Λοιπόν τι τώρα — «Make America great again» ως ο μεγάλος ιεροεξεταστής του κόσμου; Πού είναι γραμμένο αυτό στη Διακήρυξη Δικαιωμάτων — στη νέα; Ή μήπως είναι μάλλον «πλήρωσε τον λογαριασμό για δικαιώματα που ποτέ δεν είχες»; Ο λογαριασμός χωρίς δικαιώματα. Πλήρωσε τους φόρους και τα τέλη σου και ό,τι κι αν παίρνεις, χρήμα ή όχι — και αν δεν μπορείς να πληρώσεις, και η αστεγία είναι «τόσο όμορφη».

Και η Liberty; Η Liberty υπάρχει μόνο για μια μειονότητα ανθρώπων. Διαλύουν τη λέξη στα συστατικά της — η Liberty, η «λίμπερ-τι», μπορείς να τη φας; Ναι, μπορείς να φας τη Liberty, να την καταβροχθίσεις ολόκληρη — αυτό είναι το πρόγραμμα. Να κατατρώς τη Liberty όλων και να αρπάζεις τα πάντα για πάντα.

Στείλε τα παιδιά σου — ή γλίτωσε το ταξίδι

Το πιο κοφτερό κομμάτι σαρκασμού: στείλε τα παιδιά σου στον βρόμικο ματωμένο πόλεμο· δεν έχει σημασία αν έχεις παιδιά — απλώς κάνε καινούργια και στείλ' τα. Και μετά έρχεται η φτηνή σημαία από τη σακούλα του Walmart για να την κρεμάσεις στην εξώπορτα — γι' αυτό δεν χρειάζεται να ταΐσεις κανέναν. Είσαι μεγάλος πατριώτης, ανατινάζεις τα παιδιά σου· μπορείς να το έχεις και φθηνότερα. Γιατί να τα στείλεις ως το Ιράν; Αγόρασε μια χειροβομβίδα και ανατίναξε τα παιδιά σου ο ίδιος στον μπροστινό κήπο — πιο αποτελεσματικό, πιο αποδοτικό. Βοηθάει τον πρόεδρο ακόμη περισσότερο, δεν χρειάζεται καν να εκπαιδεύσεις το αγόρι ως στρατιώτη. Καταφεύγουν σκόπιμα στην πιο σκληρή ιστορική σύγκριση για να ονοματίσουν αυτό που βλέπουν — επικαλούμενοι τον Χίτλερ, το «Mein Kampf», τον «Adolf Trump», τον «Donald Hitler», τον «εγγονό του κυρίου Schicklgruber» — χρησιμοποιώντας την υπερβολή για να ρωτήσουν γιατί σχεδόν κανείς δεν αντιδρά. Ο Elon, σημειώνουν, δεν είναι εκεί για να του δώσει αυτή την ιδέα· είχε άλλη δουλειά, στο Memphis.

Το Σύνταγμα ως «παλιά πραμάτεια»

Αν το αντισυνταγματικό δεν μετράει πια, τότε έχουμε απλώς μια «United Snacks of America». Σνακ παραπάνω από αρκετά — άρα δεν χρειαζόμαστε αυτό το βρομερό Σύνταγμα. Είναι προχρονολογημένο, φτιαγμένο πριν από 250 χρόνια, και θέλουν να γυρίσουν πίσω όχι 250 αλλά 500 χρόνια, στο μεγάλο χριστιανικό μπάρμπεκιου του Μεσαίωνα — που δεν ήταν καν γραμμένο εκεί. Μπορείς να ρίξεις ανθρώπους στη φωτιά και καμιά αστυνομία δεν έρχεται να πει ότι δεν καις τους ίδιους σου τους γείτονες. Οι «μεγάλοι άντρες» επιτρέπεται να κατέχουν τις γυναίκες και τα παιδιά, και οι απλοί άνθρωποι κατηγορούνται ότι σκότωσαν τις ίδιες τους τις οικογένειες — ενώ αυτό, υποτίθεται, είναι μόνο δικαίωμα του προέδρου. Είναι άδικο. Είμαστε σε μια δημοκρατία, στην ισότητα. Λοιπόν, καλύτερα να σκοτώνουμε τους δικούς μας ανθρώπους μόνοι μας; Δώστε τότε σε καθέναν τον τίτλο του προέδρου, και η υπόθεση τακτοποιήθηκε — γιατί χρειαζόμαστε καν πρόεδρο για να σκοτώνουμε τους δικούς μας ανθρώπους; Όχι και τόσο. Μπορείς «αποτελεσματικότερα» στον μπροστινό κήπο.

Αλλά πού είναι η διασκέδαση; Δεν μπορείς να βλέπεις τα ίδια σου τα παιδιά να κατακρεουργούνται και να απλώνονται στο γκαζόν — πράσινο γρασίδι με το κόκκινο όλου αυτού, «μια ωραία αντίθεση». Το γκροτέσκο εικόνισμα είναι το ζητούμενο: αυτό σημαίνει πραγματικά η επευφημία.

Φύση, δικαιώματα, και ένας πρόεδρος εκτός ορίων

Στρέφονται στα δοσμένα από τη φύση δικαιώματα που ονοματίζει το Σύνταγμα, και τα οποία «αρχίζουν να αποκτούν νόημα» ακριβώς όταν ένας πρόεδρος συμπεριφέρεται έτσι. Τότε είναι ντροπή να έχεις έναν αντισυνταγματικό πρόεδρο — και τον ψηφίσαμε· ναι, τον ψηφίσαμε. Λοιπόν τι κάνουμε; Ρίχνουν μια ματιά στον άνθρωπό του τον «Pete» — τον έξυπνο — και στην ιδέα ότι, όταν η υπάρχουσα επιβολή του νόμου δεν τους εξυπηρετεί, την ξαναγράφουν απλώς αλλιώς και τη δηλώνουν εντάξει. Πόσο συνταγματικό είναι αυτό; Ίσως υπάρχει ένα άλλο σύνταγμα, για ειδικά δικαιώματα — ένα πρώτης κατηγορίας αμερικανικό σύνταγμα, κι ένα δεύτερης, τρίτης, τεσσαρακοστής κατηγορίας. Σαν σύστημα καστών, σφραγίδες στο μέτωπο. Η ισότητα είναι «κακιά»: δεν έχει σημασία ποιος είσαι, κανείς δεν νοιάζεται — άρα είναι μόνο ζήτημα ερμηνείας, κι έτσι μπορείς να εξαπατήσεις τον καθέναν. «United Snakes of America.»

Πού είναι οι Αμερικανοί πατριώτες;

Επιστρέφουν ξανά και ξανά σε ένα ερώτημα: πού είναι οι Αμερικανοί πατριώτες, οι άνθρωποι εκείνης της Liberty που η Αμερική διακήρυξε πριν από 250 χρόνια; Διαλύθηκαν, εξατμίστηκαν; «Ζουν στη Ρωσία», αστειεύεται ένας. Κάποιοι Αμερικανοί όντως υψώνουν τη φωνή τους — λίγες κραυγές ότι δεν είναι σωστό — αλλά υπάρχει πραγματική επιρροή; Ρίχνουν μια σαρκαστική ματιά στην «Camila» ως δήθεν καλύτερη επιλογή, την πρώην «τσαρίνα των συνόρων», και στους «δύο προέδρους»: τον μικρό και τον μεγάλο. Ο «μικρός Trump» είναι ο Little Trump — ένας κωμικός και ψυχαγωγός, ένα άτομο μικρού αναστήματος, που μπαίνει στον ρόλο του Donald Trump και αναπαριστά τη συμπεριφορά του με μεγάλη ακρίβεια, ώστε ο κόσμος να βλέπει καθαρά τι πραγματικά συμβαίνει. Μπορεί να έβαλε αυτή τη διαμάχη σε κοινή θέα — αλλά η ανησυχία των οικοδεσποτών είναι ότι ο κόσμος δεν συλλαμβάνει το μήνυμα που τους δείχνει· δεν αποκομίζουν τίποτα από αυτό. Και μετά υπάρχει ο μεγάλος Trump, ο ίδιος ο Donald Trump: έκανε τίποτα για τον κόσμο, ή μόνο για το δικό του συμφέρον; Ήδη από τις ίδιες τις φράσεις που χρησιμοποιεί, ο καθένας θα έπρεπε να νιώθει πόσο κούφιες είναι. Γιατί αυτό που βγαίνει από όλα τούτα είναι μια άθλια ζωή: κανένα μέλλον, λιγότερα παιδιά, γιατί τα βομβαρδίζουν.

Για ποιο λόγο είμαστε εδώ;

Λοιπόν για ποιο λόγο είμαστε εδώ; Να γεννιόμαστε και μετά να πεθαίνουμε, κι ανάμεσα — τίποτα; Δεν βγάζει κανένα νόημα. Γι' αυτό δεν χρειάζεσαι ούτε πρόεδρο ούτε κυβέρνηση: όταν τα μωρά βγαίνουν στον κόσμο και τα πετάνε κάτω νεκρά, το «πρόβλημα» λύθηκε. Άρα δεν χρειάζεσαι καμία κυβέρνηση, ούτε καν αυτή των Ηνωμένων Πολιτειών. Και πόσο «ηνωμένες» είναι στ' αλήθεια; Όχι και πολύ — κάνουν αχρεία πράγματα, δεν κάνουν τίποτα, και μετά ξεγλιστρούν. Κανείς στην επιβολή του νόμου, στην ανάκριση, δεν νοιάζεται για κανέναν. Ρωτούν, με βαρύ σαρκασμό, σε τι χρησιμεύει καν η αμερικανική κοινότητα — να παίζει παιχνίδια στο διαδίκτυο, ανόητες συζητήσεις για το πόσα φύλα υπάρχουν — και λένε ότι δεν υπάρχουν αρκετά ναρκωτικά για να αντέξεις αυτές τις ανοησίες· ίσως να τηλεφωνήσουν στην Κίνα για «το επόμενο πράγμα στο στιλ της κορόνας». Αλλά το πραγματικό ερώτημα παραμένει: πού είναι η ευθύνη και η στάση των αληθινών Αμερικανών; Στην πράξη, άφαντες. Πολλοί λένε κάτι μικρό που ούτε καν είναι υποχρεωμένοι να πουν, και ύστερα τους αρκεί — «είπα κάτι, ας είναι». Κάναμε κάποτε έναν πόλεμο ανεξαρτησίας ακριβώς για να αποφύγουμε αυτό, και τώρα γυρίζουμε 500 χρόνια πίσω σε έναν ιερό πόλεμο.

Είναι η Βίβλος ή το Mein Kampf;

Ο αιώνας αρχίζει με ένα 2000, όχι με ένα 1500 — είναι 2026. Άρα είναι η ώρα για τον επόμενο Ιησού Χριστό, ή «Donald Christ», που σίγουρα θα μπορούσε να τεντωθεί ως εκεί και να κάνει ακόμη χειρότερη δουλειά, γιατί είναι τόσο ανόητος που δεν ξέρει ούτε ποσοστό να μετρήσει. Πώς μπορεί κανείς να πιστεύει ότι πολεμά «με τον λόγο του καλού Κυρίου» — εννοείται ο Ιησούς, που ποτέ δεν κατάλαβε, αφού ο Ιησούς είπε ότι καλύτερα να αγαπιόμαστε μεταξύ μας, όχι να σκοτωνόμαστε μεταξύ μας; Κάτι πάει φοβερά στραβά. Από εκεί το ερώτημα: είναι η Βίβλος που κρατά στο χέρι του, ή το Mein Kampf; «Adolf Trump», «Donald Hitler» — και τα δύο, κάτι από όλα αυτά. Ο εγγονός του «κυρίου Schicklgruber», με ένα ξανθοβαμμένο κεφάλι που δεν ταίριαζε στην εικόνα — υιοθετημένος, πες το αυτό στο ληξιαρχείο. Το ίδιο το σύστημα, λένε, μοιάζει τρομερά με αυτό που έκανε ο Χίτλερ τότε στη Γερμανία, και προχωρά εδώ ενώ όλοι ακολουθούν και δεν κάνουν τίποτα εναντίον του. Όχι τα SA αυτή τη φορά, αλλά η ICE — και πλήθος θεσμών που εκτελούν μια μεγάλη βίαιη δουλειά. «Το εμπορικό σας όνομα είναι καλό», για να το πουλήσουν ξανά.

Καμία ασφάλεια, κανένας σεβασμός — και η ευθύνη που κουβαλάμε

Όταν κοιτάς τι εγγυάται η Διακήρυξη Δικαιωμάτων, λένε, δεν βρίσκεις πια τίποτα από αυτά: καμία ασφάλεια για όλους, κανένας σεβασμός για τον άνθρωπο. Και σε κανέναν δεν περνά από το μυαλό. Σε τι χρησιμεύουν τα δικαιώματα, αν όχι για να τα χρησιμοποιείς; Έχεις αυτοκίνητο για να οδηγείς, σπίτι για να μένεις — αλλά ένα σπίτι στο οποίο δεν μένεις δεν βγάζει νόημα. Άρα σταμάτα να αγνοείς την ευθύνη. Κουβαλάμε αυτή την ευθύνη, σίγουρα, γιατί ψηφίσαμε το πράγμα — αλλά το να ψηφίζεις δεν σημαίνει ότι τώρα πρέπει να το υπομένεις. Έχουμε ένα είδος βέτο. Μπορούμε να πούμε: καταραμένε πρόεδρε, όποιος κι αν είσαι, δεν θέλουμε να σκοτώνουμε τους ανθρώπους μας σε όλο τον κόσμο ούτε να στέλνουμε την παγκόσμια οικονομία στον διάβολο. Δεν είναι δική μας δουλειά. Όταν καταστρέφεις τα πάντα έξω από την Αμερική, τι επιστρέφει; Κακό αίμα — γιατί ο κόσμος σε αγαπά μόνο στον βαθμό που είσαι νεκρός. Τι φήμη για να ζεις μαζί της. Οι φυσικοί άνθρωποι δεν παίρνουν αυτόν τον δρόμο· δεν είναι περήφανοι γι' αυτό.

Όλοι είναι μετανάστες

Πες το ωμά: στην Αμερική ο καθένας είναι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο μετανάστης, εκτός από τους ιθαγενείς Αμερικανούς που ήταν εδώ πρώτοι. Όλοι οι άλλοι ήρθαν μετά. Και τώρα λες ότι μόνο «οι Αμερικανοί» είναι οι αληθινοί; Για 250 χρόνια υπήρχαν ανεξάρτητες Ηνωμένες Πολιτείες, με την άδεια του «liberty and justice for all», του «one nation indivisible» — και τους είναι παντελώς αδιάφορο. Λοιπόν η Liberty, η βρομερή Liberty, ποιος τη χρειάζεται; Όλοι τη χρειάζονται — για να χτίσουν μια ζωή χωρίς αντίποινα ή περιορισμό. Καμία ποσότητα ναρκωτικών δεν σε αφήνει να προσποιείσαι ότι δεν είναι έτσι. Το δικαίωμα στην ευτυχία και στην ευημερία — ο πρόεδρος λέει ότι δεν το χρειαζόμαστε, άρα το παρατάμε; Τι είμαστε, φτηνό εμπόρευμα; Αυτές οι ανόητες ιδέες ποτέ δεν παρήγαγαν τίποτα άλλο παρά παγκόσμιους πολέμους. Και τον πόλεμο τον δίνουν τα παιδιά μας ενώ εμείς καθόμαστε σπίτι και παίρνουμε μια σημαία όταν δεν γυρίζουν. Και τώρα υπάρχουν ατομικά, χημικά, βιολογικά όπλα, αμέτρητα drones — δήθεν «για να νιώθεις άνετα». Ο τρόπος που ο καθένας χειρίζεται τα πράγματα είναι απλώς τρελός.

Μια χώρα που ήταν βάση για να χτίσεις

Στεκόμαστε σε μια χώρα που κάποτε ήταν μια βάση πάνω στην οποία οι άνθρωποι υλοποιούσαν τις δικές τους ιδέες, μικρές ή μεγάλες, και επηρέαζαν την εξέλιξη του ανθρώπινου γένους και της ίδιας της χώρας. Και τώρα, «όλα τελείωσαν, όλα είναι εντάξει», και οι άνθρωποι του κόσμου εξακολουθούν να έρχονται εδώ — από εκεί απ' όπου έρχονται οι μετανάστες, όχι από τη Σελήνη ή τον Άρη — για να αφήσουν πίσω τους την τυραννία, μόνο για να τη βρουν εδώ σήμερα. Αυτό είναι το πρώτο πράγμα που πυροδότησε το «χριστιανικό μπάρμπεκιου». Τώρα υπάρχει ιερός πόλεμος. Ο Μεσαίωνας ήταν εποχή εξέλιξης σε σύγκριση με αυτό· ποιος είναι τόσο χαζός ώστε να πει «ας ξανακάνουμε τον Μεσαίωνα»; Όταν οι άνθρωποι αρχίζουν να μαθαίνουν τι έκαναν πάντα οι δικτατορίες — και κάνουν ακόμη — αρχίζοντας από μικρά και επεκτεινόμενες: 70 χρόνια διαρκεί· το Ισραήλ διαπράττει γενοκτονία στη Γάζα, και αυτό επεκτάθηκε και απλώθηκε σε όλο τον κόσμο — η λογική του «δεν χρειαζόμαστε αυτούς τους ανθρώπους, κόψτε τους και δείτε τι κάνουν».

Σε μια δημοκρατία, ο λαός αγρυπνεί

Γιατί να ψηφίζεις μια κυβέρνηση για την οποία μετά δεν νοιάζεσαι; Σε μια δημοκρατία, ο λαός αγρυπνεί για το τι κάνει η κυβέρνηση — αυτό είναι όλο το νόημα. Σήμερα ο κόσμος αδιαφορεί: «ψήφισα έναν», και ύστερα ποτέ δεν κοιτάζει τι γίνεται με την εξουσία που παρέδωσε. Απορούν πώς οι άνθρωποι είναι τόσο χαμένοι σε ονειροπολήματα που δεν συνειδητοποιούν ότι αυτοί τον έφεραν στην εξουσία. Οι περισσότεροι δεν ακούγονται καν χαρούμενοι μ' αυτόν τον πρόεδρο — αλλά λένε μόνο «δεν συμφωνώ μ' αυτό», και τι αλλάζει αυτό; Τίποτα δεν αλλάζει τον πρόεδρο από μόνο του. Πρέπει να κάνουμε κάτι ώστε η κυβέρνηση να αλλάξει — μέσω αυτού που κάνει. Και πού αρχίζει αυτό; Όταν ο κόσμος ήδη φλέγεται, όταν η φύση έχει εντελώς καταστραφεί — αυτό, υπό φυσικές συνθήκες, λέγεται πολύ αργά. Άρα η σωστή στιγμή είναι να πεις: πριν να είναι πολύ αργά, καλύτερα να το σταματήσω αυτό. Πού είναι αυτοί οι άνθρωποι, σε όλο τον κόσμο — όχι μόνο στην Αμερική — που θα πουν «σταμάτα τώρα», γιατί όλοι υποφέρουν, όλοι καταρρέουν, και κανείς δεν έχει πια ούτε μέλλον ούτε ασφαλές βιοπορισμό;

Γεννημένος για να ζεις, όχι για να εξαλειφθείς

Πώς συμβαίνει αυτό — να συμμετέχουν οι άνθρωποι στην ίδια τους την εξάλειψη; Επί Trump, να κάνεις ανοησίες — γι' αυτό πρόκειται εδώ. Το να ασκείς ή να μην ασκείς μια θρησκεία είναι ακριβώς η υπόσχεση της Διακήρυξης Δικαιωμάτων. «Under God» ή όχι δεν αλλάζει τίποτα στα αποτελέσματα που βλέπουμε. Μέσα στην ίδια μας την άδεια μπορούμε να αλλάξουμε πράγματα· κανένας Θεός δεν θα τα αλλάξει για σένα. Είναι στο χέρι μας. Το να πιστεύεις στον Κύριο, στον Αλλάχ, στον Βούδα — αυτό δεν μετράει· εξαρτάται από τη δράση μας. Δεν μπορούμε να κρυβόμαστε πίσω από το «δεν μπορώ, επειδή...»· αν το κάνεις, υποφέρεις, καταρρέεις, κατεβαίνεις το ποτάμι. Σηκώστε χέρι: ήταν το να γεννηθείς άδεια να περάσεις τη ζωή μόνο κατεβαίνοντας το ποτάμι — κανείς δεν το λέει αυτό. Κι αν ζεις έτσι, λένε ωμά, διαπράττεις μια αργή αυτοκτονία· τότε χρειάζεσαι ψυχική βοήθεια. Για όσους είναι πραγματικά ψυχικά ανίκανοι, εντάξει, αυτός ο πρόεδρος μπορεί να σου ταιριάζει — αλλά αυτό δεν είναι η πλειοψηφία, σίγουρα όχι.

Να περάσεις στη δράση

Είναι πια ώρα να δράσουμε, προτού χάσουμε όλες τις βάσεις ενός βιοπορισμού, μιας ευημερίας, κάθε ευτυχίας. Μπορούμε να τα χάσουμε όλα μέσα σε μια νύχτα, τόσο κοντά στο χείλος είμαστε — δεν υπάρχει να γείρεις πίσω, να απολαύσεις το πάρτι, να χαλαρώσεις. Η «μεγάλη εξάντληση» έρχεται ολοφάνερα. Είμαστε σ' έναν Τιτανικό μ' ένα ωραίο συγκρότημα να παίζει καθώς βυθιζόμαστε. Αυτό θέλουμε; Όχι. Κανείς δεν κοιτάζει πού οδηγούν, όλες μαζί, αυτές οι δραστηριότητες. Είμαστε αλήθεια τόσο χαζοί σήμερα; Το αρνούνται — αλλά είμαστε τόσο τεμπέληδες που δεν κουνάμε ούτε το δαχτυλάκι μας για ν' αλλάξουμε οτιδήποτε, και απλώς καθόμαστε λέγοντας «χμ, εντάξει, αφού έτσι είναι, έτσι είναι. Ίσως έρθει ο μεγάλος Κύριος και το διορθώσει». Στο τέλος δεν θα υπολογίσει σ' εσένα, γιατί δεν ήσουν μαζί Του — δεν ήσουν ένα από τα πλάσματά Του που έζησαν τη ζωή τους και μετέφεραν αγάπη στον πλησίον όπως στον εαυτό τους.

Η φτώχεια δεν είναι ντροπή — η τεμπελιά είναι

Σκέψου το: λίγη αγάπη για τον εαυτό σου υπάρχει στο να λες «τότε η ζωή τελείωσε». Λιγότερο κι από φτωχός — και η φτώχεια δεν είναι λόγος να κατηγορείς κανέναν. Πολλοί άνθρωποι είναι φτωχοί και ζουν τίμια, ίσια, με τη σκληρή τους μοίρα· όχι όλοι, ύπουλοι άνθρωποι υπάρχουν παντού. Αλλά οι άνθρωποι που έχουν περιοριστεί στα στοιχειώδη ξέρουν ακριβώς τι σημαίνει. Μόνο όσοι είναι τόσο φαγωμένοι που δεν ζητούν πια κανένα στοιχειώδες μπορούν να πουν «ίσως δεν είναι και τόσο άσχημα, ίσως καλυτερέψει». Δεν είναι υποσχεμένο, και δεν είναι στο πρόγραμμα — η κατάρρευση όλο και μεγαλώνει, και άρχισε απότομα με μια καταραμένη πανδημία και ποτέ δεν βελτιώθηκε. Τώρα καλύτερα να το διορθώσουμε. Αυτή είναι η ευθύνη μας. Χωρίς αυτή την ευθύνη δεν έχουμε καμία κοινωνική ικανότητα· χωρίς και τα δύο, δεν έχουμε ούτε τον εαυτό μας — κανείς για τον εαυτό του, κανείς μέσω του πλησίον του. Τα χάνουμε όλα. Κι αυτό είναι πολύ φτηνό.

Η ύψιστη αξία στα χέρια σου

Η ύψιστη αξία που κρατάς στα χέρια σου είναι η ίδια σου η ζωή και η υγεία σου. Και τη δίνεις σε κάποιον που λέει «δεν σε χρειάζομαι πια, φύγε, εξατμίσου, μη μ' ενοχλείς»; Απελευθερώσαμε τους σκλάβους με τον Abe — με τον Αβραάμ Λίνκολν — γιατί αυτή η μεταχείριση των ανθρώπων ήταν αβάσταχτη. Και τώρα το αφήνουμε να γίνει στους ίδιους μας τους εαυτούς; Είναι πολύ φτηνό να είσαι τόσο τεμπέλης: να μη στέκεσαι για τα δικά σου δικαιώματα, να μην παίρνεις το ρίσκο για κάτι καλύτερο, λέγοντας στον εαυτό σου ότι αν δεν κάνεις τίποτα κανείς δεν σε βλάπτει. Το αντίθετο ισχύει — σε βλάπτουν όλοι, γιατί αυτό είναι το πρόγραμμα. Ακριβώς αυτό κάνει ένας νταής. Παλιά στο σχολείο, όταν υπήρχε νταής, του την έβρεχες ίσια στα μούτρα ώσπου να σταματήσει ο εκφοβισμός. Λοιπόν τώρα; Έχουμε έναν μεγάλο νταή, όλοι μαζί, και δεν του την βρέχουμε — γιατί; Επειδή είμαστε τέτοιοι φοβιτσιάρηδες, ο καθένας μας, που δεν απαντάμε στον νταή.

Οι τεμπέληδες Αμερικανοί, και η ελπίδα που στερεύει

Αυτό είναι το προπύργιο των δυνατών Αμερικανών; Δεν το πιστεύουν — μάλλον των τεμπέληδων, των μπουχτισμένων, που ελπίζουν ότι θα τελειώσει προτού μεγαλώσει. Αλλά το να ελπίζεις ότι θα περάσει είναι παραίτηση, και η παραίτηση στο τέλος είναι η αυτοκτονία για την οποία μίλησαν. Τότε δεν υπάρχει ελπίδα για την Αμερική — ούτε για όλον τον κόσμο — αν κανείς δεν αλλάξει τον τρόπο που ζει για να σταθεί υπέρ της δικής του ποιότητας ζωής. Τι αποκομίζουμε από αυτό; Εξάλειψη. Αυτό είναι όλο. Και συμμετέχουμε; Δεν πιστεύουν ότι κανείς πραγματικά μπορεί. Δεν είναι αυτός ο δρόμος.

Θυμήσου τους παππούδες

Καλύτερα να θυμηθούμε τους παππούδες και προπαππούδες μας που στάθηκαν για κάτι — για τη Liberty και για τους ανθρώπους — όπως στον Εμφύλιο, ή στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όπου πολέμησαν τον Άξονα: τον Μουσολίνι, τον Χίτλερ και τον Τέννο — τη Γερμανία, την Ιταλία και την Ιαπωνία — σε σκληρές, φοβερές μάχες, για να αποφύγουν ακριβώς αυτό. Και τώρα το έχουμε πίσω και όλοι επευφημούν; Κάτι πρέπει να μην πάει καλά με τους ανθρώπους, και καλύτερα να το βρουν και να το διορθώσουν προτού να είναι πολύ αργά — και πολύ αργά είναι πολύ αργά. Θες να προλάβεις ένα τρένο και το τρένο έφυγε· πώς το προλαβαίνεις; Δεν γίνεται. Αυτό θέλουμε στ' αλήθεια — να καθόμαστε στον σταθμό λέγοντας «αχ» και μετά να ζητιανεύουμε για φαγητό; Είναι πολύ φτηνό. Μετά από 250 χρόνια εξέλιξης, να το βάλεις στην άκρη και να πεις «δεν το χρειάζομαι» — τι άλλο δεν χρειαζόμαστε; Τίποτα; Αυτό είναι ξεκάθαρο ψέμα. Κάνεις κάτι για το βιοπορισμό σου κάθε μέρα, και λες στον εαυτό σου ότι όλα θα είναι καλά για τα επόμενα εκατό χρόνια — αλλά δεν είναι, γιατί η κυβέρνηση κάνει πράγματα τόσο ανόητα που αυτό που κάνεις για τον βιοπορισμό σου δεν θα σε θρέφει πια.

Ο ενωμένος λαός μπορεί να το αλλάξει

Λοιπόν, ας περάσουμε τώρα στη δράση. Ο Elon λέει ότι σε λίγα χρόνια κάθε κατάστημα θα έχει εξαφανιστεί — αυτός χτίζει τη ρομποτική γι' αυτό, και η ΤΝ κάνει όλη τη δουλειά, και τότε «οι άνθρωποι θα μπορούν να είναι ευτυχισμένοι». Ευτυχισμένοι πώς, όταν δεν μπορούν να κάνουν τίποτα για τον βιοπορισμό τους; Ποιος βιοπορισμός μένει; Κανένας. Μόνο ο θάνατος. Αυτός είναι ο δρόμος — να ξοδέψεις τη δύναμη της ζωής σου για να πάρεις, στο τέλος, τη μεγάλη εξάλειψη, επειδή οι μηχανές είναι φθηνότερες από σένα, επειδή στα δικά σου μάτια αξίζεις μια δεκάρα, ή ούτε καν αυτό; Σκέψου τι δύναμη κρατάμε μόλις σταθούμε μαζί. Μια διοίκηση είναι μια χούφτα άνθρωποι· ο πληθυσμός είναι πολύ μεγαλύτερος, με πολύ μεγαλύτερη δύναμη. Ακόμα κι αν φτάσει στη μάχη, μπορούμε· είμαστε πολύ δυνατότεροι. Πρέπει ν' αλλάξουμε αυτό το καταραμένο πράγμα, γιατί το κυβερνούν ηλίθιοι που τρέχουν προς τα εκεί. Όταν δεν μπορούμε να το κάνουμε με τον κανονικό τρόπο — μέσω της επιβολής του νόμου, μέσω του συντάγματος — πρέπει να πούμε στοπ με όποιον τρόπο δουλεύει, γιατί ποντάρει στην ίδια μας την ύπαρξη.

Πονάει να πεθαίνεις — και η υπεκφυγή δεν βοηθά

Ναι, πονάει να πεθαίνεις — και η υπεκφυγή από το πρόβλημα δεν το αποφεύγει. Αυτό για το οποίο ζήσαμε, μέσα από τις γενιές, όλοι μας μαζί — αν δεν αξίζει τίποτα, δεν βγάζει νόημα. Αξίζει στ' αλήθεια να κατεβαίνεις το ποτάμι, να βλέπεις να βυθίζεται και να μη λες τίποτα; Ένας τίμιος Αμερικανός δεν θα έπρεπε απλώς να μουρμουρίζει· θα έπρεπε να πει «στέκομαι για τα δικαιώματά μου, ξέρω τα δικαιώματά μου, και τα θέλω τώρα». Δεν υπάρχει τίποτα κακό σ' αυτό. Τότε καλύτερα να το κάνουμε. Ο καθένας ξέρει στην καρδιά του τι να κάνει στη δική του θέση, στη δική του ζωή. Να είσαι χαρούμενος που είσαι ζωντανός και έχεις την ανεξαρτησία να χτίσεις τη ζωή σου εν Liberty — που δεν είναι καθόλου αυτονόητο: έπρεπε να προετοιμαστεί, να κερδηθεί με αγώνα. Και τώρα αντιμετωπίζουμε τη σκληρότερη κρίση της Liberty που γνώρισαν ποτέ οι Ηνωμένες Πολιτείες. Πρέπει να εμποδιστεί το να μας αφαιρεθεί. Αυτή είναι η ευθύνη καθενός μας. Ποντάρει στον καθένα.

Ανήκουμε στη ζωή

Πώς μπορεί κανείς να κοιτάξει τα παιδιά του στα μάτια και να πει «τελείωσε — εσύ πας στον πόλεμο, δεν γυρνάς, κι εγώ έτσι κι αλλιώς φεύγω»; Δεν είναι λύση για κανέναν. Είμαστε φυσικά ανθρώπινα όντα, μεγαλωμένα σ' αυτή τη γραμμή της εξέλιξης· ανήκουμε στη φύση, ανήκουμε στη ζωή — όχι στην εξάντληση ούτε στη γενοκτονία. Καλύτερα να το καταλάβουμε, γιατί είναι η ύπαρξή μας· η ύπαρξή μας τελειώνει αν δεν την αδράξουμε. Πόσο μακριά από τον εαυτό σου πρέπει να είσαι για να μην το βλέπεις; Αγόρια και κορίτσια, κοιτάξτε τι πραγματικά συμβαίνει. Δεν θέλετε να ζήσετε; Όλοι θέλουν να ζήσουν, θέλουν να συμμετέχουν στην κοινότητα, να χτίσουν τη χώρα, να χτίσουν έργα — κι όλα αυτά αφαιρούνται επειδή κάποιος είχε την ιδέα «δεν το χρειαζόμαστε πια»; Δεν μπορεί να είναι έτσι. Είναι πολύ απλό.

Να είσαι δυνατός, να είσαι τίμιος — ζήτω η δημοκρατία

Να είσαι δυνατός, να είσαι τίμιος, ζήτω η δημοκρατία. Το ερώτημα είναι μόνο: πόσο ζει η δημοκρατία μ' αυτόν τον τρόπο; Όσο την αφήνουμε να ζει. Μπορεί να κρατήσει άλλα 250 χρόνια ή περισσότερα — όσο το κάνουμε να συμβεί. Εμείς είμαστε αυτοί που κάνουν τη δημοκρατία να συμβαίνει. Άρα, ενεργώντας, θα το κάνουμε να συμβεί — κι ακριβώς γι' αυτό καλύτερα να την προστατέψουμε, με όποιον αποτελεσματικό τρόπο, γιατί την αφήσαμε πολύ καιρό ανεξέλεγκτη. Τώρα υπάρχει ένα μεγάλο χάλι να καθαριστεί, και κανείς δεν θα έρθει να το διορθώσει για μας — ο «μεγάλος άντρας που κάνει την Αμερική μεγάλη και χαζή ξανά» σίγουρα όχι· φαίνεται ήδη. Το κρατάμε στα δικά μας χέρια, και τότε μπορούμε. Αν δεν το κάνουμε εμείς, κανείς δεν το κάνει. Τα χέρια μας μπορούν, γιατί ξέρουμε πώς. Κανείς άλλος.

Ξέρουν ακριβώς τι κάνουν

Οι άνθρωποι στη διοίκηση που βγάζουν αυτούς τους ανόητους ήχους δεν ξέρουν τίποτα για τη ζωή — ή, για να το πούμε ακριβώς, ξέρουν επακριβώς τι δεν πρέπει να είναι η ζωή, και πώς να την καταστρέψουν, με πρόγραμμα. Άρα μην τους αφήσετε να το φέρουν εις πέρας — αυτό που μπορούμε να δούμε και να ακούσουμε από τα τεκμήρια, από τα γεγονότα· αυτό που νιώθουμε άμεσα, κάθε μέρα. Και τώρα: ποια είναι η δική μας ιδέα για έναν βιοπορισμό; Ρώτα τον εαυτό σου. Κοίταξέ το, κυνήγησέ το, βρες τι να κάνεις — γιατί αυτή δεν είναι κατάσταση που πρέπει να γίνει αποδεκτή. Σίγουρα όχι.

Μέρος δεύτερο — Η ιστορική ταινία Don't Be a Sucker (Υπουργείο Πολέμου των ΗΠΑ, 1945)

> Σημείωση πηγής. Ό,τι ακολουθεί είναι σύνοψη ενός ξεχωριστού έργου που εντάσσεται στο επεισόδιο: Don't Be a Sucker («Μην είσαι κορόιδο»), μια εκπαιδευτική ταινία που γύρισε το Υπουργείο Πολέμου των ΗΠΑ το 1945, μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, από ανθρώπους που τον είχαν ζήσει, για να διδάξουν εκείνους που δεν τον γνώρισαν. Βρίσκεται σε κοινό κτήμα. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Τα παρακάτω λόγια ανήκουν στην ταινία, όχι στο Ta-Na-Si.

Τα κορόιδα και αυτοί που τα κυνηγούν

Η ταινία ανοίγει με έναν στημένο «αγώνα πάλης» σε πανηγύρι — ολοφάνερα μαϊμού, κι όμως ένας άντρας ποντάρει πάνω του τα δύσκολα βγαλμένα λεφτά του. Ο Henry μπαίνει στο τρένο με 200 δολάρια και δεν βλέπει κακό σ' ένα φιλικό παιχνίδι χαρτιών με αγνώστους. Ο Joe Collins έχει καλή σύζυγο στο σπίτι, αλλά στο μπαρ γνωρίζει μια κοπέλα που μετά από δυο ποτά φαίνεται χαριτωμένη. Υπάρχει μια παλιά λέξη για τέτοιους ανθρώπους: κορόιδα. Και υπάρχουν άλλοι άνθρωποι — αυτοί που ξενυχτούν υπολογίζοντας πώς να τους πάρουν αυτό που έχουν. Κάθε λογής παιχνίδια, κάθε λογής κορόιδα.

Ο Mike έχει κάτι: την Αμερική

Πάρε τον Mike. Έχει τα πάντα — νέος, υγιής, έχει δουλειά και μια χώρα που λέγεται Αμερική. Υπέροχο απόκτημα: χώρος αρκετός για να καλλιεργείς άφθονη τροφή, μεγάλα εργοστάσια, μεγάλες πόλεις, και άνθρωποι — κάθε λογής άνθρωποι, από διαφορετικές χώρες, με διαφορετικές θρησκείες και διαφορετικά χρώματα δέρματος. Ελεύθεροι άνθρωποι, που μπορούν να ζουν, να εργάζονται και να χτίζουν την Αμερική μαζί επειδή είναι ελεύθεροι: ελεύθεροι να ψηφίζουν, να λένε ό,τι θέλουν, να πηγαίνουν στις δικές τους εκκλησίες, να διαλέγουν τη δική τους δουλειά. Ο Mike έχει κάτι, σίγουρα. Αλλά υπάρχουν άντρες που ξενυχτούν υπολογίζοντας πώς να του το πάρουν.

Ο ταραξίας της γωνίας

Ένας επιδέξιος ρήτορας δουλεύει ένα πλήθος στον δρόμο. Υπόσχεται «την αλήθεια για την Αμερική». Δεν είναι πολιτικός, λέει — απλώς ένας «μέσος Αμερικανός», ένας «Αμερικανός Αμερικανός» — και κάποια πράγματα του ανάβουν το αίμα: άνθρωποι με ξένη προφορά που μαζεύουν όλα τα λεφτά, «νέγροι» που κρατάνε δουλειές που «ανήκουν σ' εσένα και σ' εμένα». Αν το αφήσουμε να συνεχιστεί, τι θα απογίνουμε «εμείς οι αληθινοί Αμερικανοί»; Μοιράζει ένα δωρεάν φυλλάδιο — «η αλήθεια για τους νέγρους και τους ξένους», «η αλήθεια για την Καθολική Εκκλησία» — πληρωμένο από «αληθινούς Αμερικανούς». Ένας νεαρός είναι έτοιμος να το διαβάσει και γνέφει καταφατικά: σ' αυτόν φαίνεται λογικό. Η χώρα, λέει ο ρήτορας, ποτέ δεν θα γίνει δική μας ώσπου να γίνει μια χώρα χωρίς — χωρίς νέγρους, χωρίς ξένους αλλοδαπούς, χωρίς καθολικούς, χωρίς τέκτονες. Αυτοί, λέει, είναι οι εχθροί σας, που προσπαθούν να καταλάβουν τη χώρα: πολεμήστε τους και καταστρέψτε τους προτού μας καταστρέψουν.

Η προειδοποίηση του Ούγγρου

Ένας περαστικός σταματά τον νεαρό: προτού ο ρήτορας πει «τέκτονες», ήσουν έτοιμος να συμφωνήσεις μαζί του — γιατί τότε μιλούσε για άλλους ανθρώπους. Αλλά σ' αυτή τη χώρα δεν υπάρχουν «άλλοι άνθρωποι»· είμαστε όλοι Αμερικανοί. Κι εσύ — εσύ δεν είσαι Αμερικανός, έτσι; «Γεννήθηκα στην Ουγγαρία, αλλά τώρα είμαι Αμερικανός πολίτης. Και έχω δει τι μπορούν να κάνουν τέτοια λόγια. Το είδα στο Βερολίνο». Ήταν εκεί καθηγητής πανεπιστημίου, και άκουσε τα ίδια ακριβώς λόγια. Τότε ήταν ανόητος — νόμιζε ότι οι ναζί ήταν απλώς τρελοί φανατικοί. Αλλά δεν ήταν. Ήξεραν ότι δεν ήταν αρκετά δυνατοί για να κατακτήσουν μια ενωμένη χώρα, έτσι διέσπασαν τη Γερμανία σε μικρές ομάδες και χρησιμοποίησαν την προκατάληψη ως πρακτικό όπλο. Δεν ήταν εύκολο· έπρεπε να δουλέψουν σκληρά. Οι άνθρωποι δεν γεννιούνται με προκαταλήψεις — οι προκαταλήψεις κατασκευάζονται για μας, από κάποιον που θέλει κάτι. Να το θυμάσαι αυτό: όταν ακούς τέτοια λόγια, κάποιος θα κερδίσει κάτι από αυτό, και δεν θα είσαι εσύ.

Βερολίνο, 1932 — πέντε άντρες σ' ένα πλήθος

Ο καθηγητής το είδε να αρχίζει στο Βερολίνο το 1932. Πέντε άντρες που γνώριζε στέκονταν σ' ένα πλήθος ακούγοντας έναν ναζί ρήτορα. Ο Eric ήταν καθολικός· ο Anon, μαθητής του, ήταν Εβραίος· ο Hinrich είχε ένα μικρό σιδηρικό κατάστημα· ο Carl ήταν αγρότης· και ο Hans ήταν ένας άνεργος μεταλλεργάτης. Ο ρήτορας έλεγε στους «αληθινούς Άριους Γερμανούς» ότι ήταν ώρα να κληρονομήσουν το έθνος που δικαιωματικά ανήκε μόνο σ' αυτούς. Το ναζιστικό κόμμα θα έδινε γη στον αγρότη, δουλειά στον εργάτη, κέρδη στον μικροεπιχειρηματία. Ποιος τα έχει όλα αυτά τώρα; Ο Εβραίος — που δήθεν έκλεψε το έθνος και τα πρωτοτόκια, που μαζεύει όλα τα λεφτά και παίρνει όλες τις δουλειές· πρέπει να αποφεύγεται, να εξοστρακίζεται, να εξαλείφεται. Και οι καθολικοί — κανένα μεγάλο έθνος δεν πρέπει να κυβερνιέται από μια «ξένη εκκλησία»· αυτοί και η πίστη τους πρέπει να καταστραφούν. Και οι τέκτονες — η Γερμανία δεν έχει θέση για μυστικές εταιρείες· θα υπάρχει μόνο μία εταιρεία, το ναζιστικό κόμμα.

Να διασπάσεις το έθνος, να δολώσεις τον πιστό

Έναν προς έναν, ο ρήτορας επιτέθηκε σε κάθε μειονότητα και τις αποσπούσε τη μία από την άλλη. Άντρες που είχαν έρθει ως συμπατριώτες Γερμανοί μεταμορφώνονταν σε αντίπαλες ομάδες, καχύποπτες και γεμάτες μίσος μεταξύ τους — όλοι εξαπατημένοι. Αυτός που πραγματικά κοροϊδεύτηκε ήταν ο Hans: «καθαρός Γερμανός» κατά τα ναζιστικά πρότυπα, του υποσχέθηκαν τα πάντα, και την πάτησε. Του είπαν ότι ήταν η καθαρόαιμη ανώτερη φυλή, με θεϊκό δικαίωμα να κυβερνά, και το κόμμα ήταν έτοιμο να τον ανεβάσει στην εξουσία — να διοικεί όλη τη Γερμανία και κάποια μέρα όλον τον κόσμο. Έτσι ο Hans έγινε «υπεράνθρωπος»: του έδωσαν στολή και φούσκωσαν το εγώ του. Δεν ήταν πια ένας ανεργούλης· ήταν μέλος της ανώτερης φυλής. Η γυναίκα του δεν καταλάβαινε καλά — ακόμη και μ' έναν υπεράνθρωπο στο σπίτι, δεν υπήρχε φαγητό. Δεν καταλάβαινε ότι οι ναζί θα έφτιαχναν δουλειές για όλους, φαγητό, ρούχα, καινούργιο σπίτι, ένδοξο μέλλον, παιδιά που μια μέρα θα κυβερνούσαν τον κόσμο; Αλλά εκείνη αναρωτιόταν ακόμη από πού θα ερχόταν το επόμενο γεύμα. Στον Hans δεν άρεσαν τέτοια λόγια — ήταν επικίνδυνα· για τέτοια λόγια οι άνθρωποι θα έπρεπε να μπαίνουν φυλακή.

Ποιος πραγματικά ανέβηκε στην εξουσία

Ο Hans είχε καταπιεί το δόλωμα, κι αυτοί ήταν οι άντρες που δόλωσαν το αγκίστρι. Γιατί — για να ανέβει ο Hans στην εξουσία; Φυσικά όχι: για να ανέβουν αυτοί. Θα χρησιμοποιούσαν απλώς τον Hans, και εκατοντάδες χιλιάδες σαν αυτόν, για να κάνουν τη βρόμικη δουλειά — όλοι παίζοντας ένα παιχνίδι κορόιδων, ποντάροντας την ελευθερία των άλλων και, φυσικά, χάνοντας τη δική τους. Ένα έθνος κορόιδων. Ο Χίτλερ χρειαζόταν αυτούς τους ανθρώπους, γιατί υπήρχαν πολλά να γίνουν: να τσακιστούν τα συνδικάτα, επειδή ήταν οργανωμένα και μπορούσαν ν' αντισταθούν· να καταστραφούν τα πολλά πολιτικά κόμματα· να τσακιστεί κάθε οργάνωση όπου οι άνθρωποι θα μπορούσαν να ενωθούν. Υπήρχαν Εβραίοι να ξυλοκοπηθούν και να σκοτωθούν — όχι ισχυροί, αλλά μια βολική δικαιολογία για όλα τα δεινά του έθνους. Εκατοντάδες καθολικοί φυλακίστηκαν, επειδή η Εκκλησία είχε τη δύναμη ν' αντισταθεί. Διέσπασαν το έθνος σε εκατό κομμάτια και κατέστρεψαν τα κομμάτια ένα προς ένα, και πάνω σ' αυτά τα σπασμένα κομμάτια ανέβηκαν στην εξουσία: ένα κόμμα, ένα έθνος, μία θρησκεία.

Ο πόλεμος κατά της αλήθειας

Έχοντας κερδίσει την εξουσία, οι ναζί είχαν ακόμη μπελάδες με τον παλαιότερο εχθρό τους: την αλήθεια, που δεν πεθαίνει εύκολα. Έτσι αποφάσισαν να την καταργήσουν. Μια μεγάλη πηγή αλήθειας είναι η λογοτεχνία — έτσι έκαψαν βιβλία, είκοσι εκατομμύρια. Οι εκπρόσωποι της αλήθειας — δάσκαλοι, συγγραφείς, επιστήμονες — φυλακίστηκαν ή εκδιώχθηκαν. Η εκπαίδευση αποθαρρύνθηκε· σε πέντε χρόνια η φοίτηση στα πανεπιστήμια έπεσε κατά 53%. Απαγορευόταν να ακούς βρετανική εκπομπή ή να διαβάζεις αμερικανική εφημερίδα· τις πληροφορίες σου τις έπαιρνες από τον δόκτορα Γκαίμπελς, που ήξερε τι ήταν καλύτερο για σένα. Δεν μπορούσες να δεις ορισμένες ταινίες ούτε να ακούσεις ορισμένη μουσική, και δεν μπορούσες να δεις τον Τζο Λούις να παλεύει, επειδή ο πρωταθλητής είχε μαύρο δέρμα και διέψευδε τη θεωρία του Χίτλερ περί νορδικής υπεροχής. Ο Άλμπερτ Αϊνστάιν τη διέψευδε επίσης — και, ως «μη Άριος», αναγκάστηκε να φύγει από τη Γερμανία. Το μυαλό του ήταν αφιερωμένο στην αναζήτηση της αλήθειας, και οι ναζί, έχοντας πουλήσει ένα ψέμα, φοβούνταν την αλήθεια πάνω απ' όλα.

Οι φωνές που ακόμη μιλούσαν

Η Εκκλησία ήταν μια δύναμη ακόμη αρκετά ισχυρή για να διακηρύσσει την αλήθεια δημόσια. Μια καθολική φωνή προειδοποίησε ότι οι χριστιανοί ήταν σε μια βαριά μάχη κατά «μιας πίστης από αίμα», μιας μάχης που στόχευε να εκτοπίσει τον χριστιανισμό από την πατρίδα — κι εκείνος ο ιερέας συνελήφθη την επομένη με πρόσχημα ανηθικότητας. Μια προτεσταντική φωνή δήλωσε ότι όποιος επιθυμεί ελευθερία για τον εαυτό του δεν μπορεί να την αρνηθεί στους άλλους χωρίς να χάσει αυτό που κέρδισε — το μεγάλο μάθημα που ο κόσμος μπορεί να αντλήσει από τη Γερμανία — και οι ναζί τον έβαλαν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Μίλησαν και εκπαιδευτικοί. Ένας δάσκαλος ρώτησε τι είναι ακριβώς ένας «Άριος» — δήθεν ψηλός, λυγερός, γαλανομάτης, ξανθός — και απάντησε απλά: δεν υπάρχει άρια φυλή και, ακόμη σημαντικότερο, δεν υπάρχει ανώτερη φυλή. Σε κάποιους η ιδέα φαίνεται βολική, αλλά η επιστήμη δεν μπορεί να την υποστηρίξει: δεν υπάρχει συσχέτιση ανάμεσα στα φυλετικά χαρακτηριστικά και στην ικανότητα ή τον χαρακτήρα ενός ανθρώπου. Σε κάθε ομάδα βρίσκεις το ίδιο φάσμα — ηλίθιους και μεγαλοφυΐες, εγκληματίες και ευεργέτες. Κρίνε κάθε άνθρωπο ως άτομο, όχι από το χρώμα του δέρματος ή των ματιών του ούτε από το μήκος της μύτης του. Οι διαφορές ανάμεσα στους ανθρώπους είναι αληθινές — διαφορετικές ικανότητες, καταβολές, αντιλήψεις για το σωστό και το λάθος — αλλά αυτή είναι διαφορά στον τρόπο σκέψης, όχι διαφορά φυλής. Δεν υπάρχει ανώτερη φυλή· αυτή είναι επιστημονική αλήθεια, κι όποιος σου λέει το αντίθετο λέει ψέματα.

Πού θα μπορούσε να είχε σταματήσει

Έτσι, για όλους τους πρακτικούς σκοπούς, η αλήθεια καταργήθηκε στη Γερμανία. Πώς συνέβη, πού άρχισε; Άρχισε ακριβώς εκεί, σ' εκείνο το πλήθος — κι εκεί θα μπορούσε να είχε σταματήσει, αν εκείνοι οι άνθρωποι στέκονταν μαζί. Αν προστάτευαν ο ένας τον άλλον, θα μπορούσαν ν' αντισταθούν· μαζί θα ήταν δυνατοί. Αλλά μόλις άφησαν τους εαυτούς τους να διασπαστούν, ήταν ανήμποροι. Όταν έχασε η πρώτη μειονότητα, έχασαν όλοι. Είχαν ποντάρει την ελευθερία των άλλων — και να πώς αποδόθηκαν τα στοιχήματα. Ο Carl ο αγρότης, ποντάροντας σε μια καλύτερη ζωή, πήρε εξοντωτική δουλειά ως και εκατό ώρες την εβδομάδα, αναγκασμένος να μείνει στη γη του και να παράγει ό,τι του έλεγαν, γιατί ο Χίτλερ ετοιμαζόταν για πόλεμο. Ούτε του Hinrich το στοίχημα απέδωσε: 104.000 μικρές επιχειρήσεις έκλεισαν σε δύο χρόνια. Και ο Hans δεν ήταν καλύτερα — τώρα μια δουλειά σε εργοστάσιο πυρομαχικών, πολλές ώρες για λίγα λεφτά, όλο και χειρότερες συνθήκες, χωρίς άδεια να φύγει, ακόμη χωρίς φαγητό στο σπίτι. Ο Χίτλερ έλεγε ότι δεν μπορείς να έχεις βούτυρο και κανόνια, έτσι ο Hans δεν πήρε βούτυρο.

Ο πόλεμος που η φυλετική θεωρία έχασε

Όταν ο Χίτλερ έκρινε ότι ήρθε η ώρα, η Γερμανία βγήκε στον πόλεμο — όχι με κήρυξη, αλλά με μια προσεκτικά προετοιμασμένη αιφνιδιαστική επίθεση. Ξανά ο Χίτλερ χρειάστηκε τον Hans για τη βρόμικη δουλειά· ο Hans ήταν πια ειδικός στη βαρβαρότητα, κι αυτή η βαρβαρότητα στράφηκε εναντίον άλλων λαών — των Τσέχων, των Πολωνών, των Γάλλων, των Ρώσων. Αλλά στην κρίσιμη δοκιμασία του πολέμου οι φυλετικές θεωρίες δεν απέδωσαν. Οι «καθαρόαιμοι υπεράνθρωποι» νικήθηκαν από τους «μπασταρδεμένους» στρατούς που περιφρονούσαν: από τους Βρετανούς στο Ελ Αλαμέιν, από τους Ρώσους στο Στάλινγκραντ, και μετά την Ημέρα D από Αμερικανούς στρατιώτες κάθε χρώματος και θρησκείας, που σάρωσαν τις παραλίες της Νορμανδίας και μπήκαν στην καρδιά της Γερμανίας. Για τους παραπλανημένους Γερμανούς που είχαν καταπιεί το δόλωμα, το παιχνίδι δεν απέδωσε: η ήπειρος ήταν σπαρμένη με εκατομμύρια γερμανικά πτώματα, «καθαρά άρια» πτώματα. Ο Carl έμεινε στο χιόνι έξω από τη Μόσχα· ο Hinrich έμεινε στην Ιταλία στο Σαλέρνο· και ο Hans, που θα κυβερνούσε τον κόσμο, πήρε μόνο ένα κομματάκι Νορμανδίας που μπορούσε να ονομάσει δικό του.

Η Αμερική είναι μειονότητες — κι αυτό σημαίνει εσένα κι εμένα

Δεν πρέπει ποτέ ν' αφήσουμε αυτό να συμβεί σ' εμάς ή στη χώρα μας. Δεν πρέπει ποτέ ν' αφήσουμε τους εαυτούς μας να διαιρεθούν κατά φυλή, χρώμα ή θρησκεία, γιατί σ' αυτή τη χώρα ανήκουμε όλοι σε μειονότητες. «Γεννήθηκα στην Ουγγαρία. Εσύ είσαι τέκτονας». Αυτές είναι μειονότητες — κι ανήκεις και σε άλλες: είσαι αγρότης, έχεις γαλανά μάτια, πας στη μεθοδιστική εκκλησία. Το δικαίωμά σου ν' ανήκεις σ' αυτές τις μειονότητες είναι κάτι πολύτιμο· έχεις το δικαίωμα να είσαι αυτό που είσαι και να λες αυτό που σκέφτεσαι, γιατί εδώ έχουμε προσωπική ελευθερία — έχουμε Liberty. Δεν είναι απλώς όμορφα λόγια· είναι ένας πρακτικός κι ανεκτίμητος τρόπος ζωής. Αλλά πρέπει να δουλεύουμε γι' αυτό. Πρέπει να φυλάμε τη Liberty του καθενός, αλλιώς μπορούμε να χάσουμε τη δική μας. Αν αφήσουμε μια μειονότητα να χάσει την ελευθερία της μέσα από διωγμό ή προκατάληψη, απειλούμε τη δική μας ελευθερία. Αυτό δεν είναι απλώς ιδέα — είναι γερή κοινή λογική: εδώ στην Αμερική το ερώτημα δεν είναι αν ανεχόμαστε τις μειονότητες· η Αμερική είναι μειονότητες, κι αυτό σημαίνει εσένα κι εμένα. Άρα ας μην είμαστε κορόιδα. Δεν πρέπει ν' αφήσουμε την ελευθερία ή την αξιοπρέπεια κανενός ανθρώπου ν' απειληθεί από καμία πράξη ή λέξη. Ας είμαστε «εγωιστές» σ' αυτό: ξεχάστε το «εμείς» και το «αυτοί», και σκεφτείτε το «εμάς».

Κλείσιμο (Raven & Keylam)

Ο Raven και η Keylam επιστρέφουν στο τέλος για ν' αποχαιρετήσουν όπως πάντα: γεια σας, φίλοι — αυτά για τούτη τη φορά. Μείνετε συντονισμένοι, και μην ξεχνάτε ποτέ: η ζωή είναι όμορφη.

Συντάχθηκε για το Ta-Na-Si Media & Document Repository. Η σύνοψη του πρώτου μέρους αποδίδει την προφορική συζήτηση του Raven D. Pond και της Keylam Folker, συμπεριλαμβανομένης της σκόπιμης χρήσης σαρκασμού. Το δεύτερο μέρος συνοψίζει την κοινού κτήματος εκπαιδευτική ταινία «Don't Be a Sucker» του Υπουργείου Πολέμου των ΗΠΑ (1945) (US National Archives, ID 24376) και αποδίδει το περιεχόμενό της, όχι τις απόψεις του Ta-Na-Si. Οι αναγνώστες καλούνται να επαληθεύσουν τις πληροφορίες αυτοβούλως· το παρόν έγγραφο παρέχεται χωρίς εγγύηση.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Με βάση ένα ηχητικό podcast Ta-Na-Si και μιας ιστορικής εκπαιδευτικής ταινίας — περίληψη με υποστήριξη TN. Μεταφράστηκε από τα αγγλικά από τον Claude (TN). Εκτιμώμενη ποιότητα μετάφρασης: ● πολύ αξιόπιστη.

Swedish Svenska

”Människor som du och jag” · Avsnitt 8: Upprop till ansvar — ”Det här är inget aprilskämt”.

AI-stödd flerspråkig utgåva

> Om detta dokument. Det här avsnittet består av två tydligt åtskilda delar. Den första är det talade samtalet mellan Raven och Keylam — deras egna ord, deras egen röst. Den andra är en historisk undervisningsfilm, Don't Be a Sucker (USA:s krigsdepartement, 1945, allmän egendom), som de tar med i avsnittet. De båda delarna sammanfattas var för sig nedan, så att det alltid är tydligt vad som kommer från Ta-Na-Si och vad som kommer från filmen från 1945. Sarkasm används av Raven och Keylam som ett medvetet kommunikationsmedel; den här sammanfattningen behåller den rösten i stället för att jämna ut den.

Del ett — Samtalet (Raven & Keylam)

Inledning — vad vi egentligen vill

Raven och Keylam öppnar kanalen som de alltid gör, med sina namn och en rättfram förklaring av vad de bryr sig om. De grundläggande sakerna, säger de, är enkla: en dräglig försörjning och en dräglig framtid för barnen. Det är allt. Allt som människor drivs att bekämpa, alla tillverkade åsikter, kan bara bygga ett krig — aldrig ett välbefinnande. Frågan de vill se närmare på är alltså: hur ser man ärligt på det som tillhör oss, och var ligger ansvaret egentligen?

De blodiga jobben och det heliga kriget

De sätter genast på sarkasmen. Det finns de «blodiga jobben» för en regering som har andra intressen och bränner allt den inte vill ha. Och du förväntas till och med jubla — jippie, ett bra jobb — och elda på nästa «kristna barbecue», för nu, säger de, befinner vi oss i ett stort heligt krig mot den onda republikanen. Nej: det är en republikan som säger att vi måste ha det heliga kriget, av skäl, eftersom «vi är de bästa, herrefolket». Herre-republikanerna. Så alla måste dit och döda de «förbannade vad-det-nu-är», allihop, missa ingen. Skjut först, fråga sedan; och när de inte svarar var de uppenbarligen fienden. Det som döljs under skämtet är maskineriet som avhumaniserar människor innan det dödar dem.

Rättighetsförklaringen de äter upp

Detta ställer de mot rättighetsförklaringen — religionsfriheten som alla ska ha, att utöva eller inte utöva vilken tro som helst. Men när människorna är döda, vem hörsammade deras begäran? Är dödandet sättet att utöva en religion? När en sittande president förkunnar sådant, säger Raven, kallade man det i det gamla landet författningsstridigt. Så vad nu — «Make America great again» som världens store inkvisitor? Var står det i rättighetsförklaringen — i den nya? Eller är det snarare «betala räkningen för rättigheter du aldrig hade»? Räkningen utan rättigheter. Betala dina skatter och avgifter och vad du än får, pengar eller inte — och kan du inte betala är hemlöshet «så fin» den också.

Och Liberty? Liberty finns bara för en minoritet av människor. De plockar isär ordet — Liberty, «liber-ti», kan man äta den? Ja, du kan äta Liberty, sluka den hel — det är programmet. Äta upp allas Liberty och ta allt för gott.

Skicka iväg dina barn — eller bespara dig resan

Det skarpaste stycket sarkasm: skicka dina barn till det smutsiga blodiga kriget; det spelar ingen roll om du har barn — gör bara nya och skicka iväg dem. Och sedan kommer den billiga flaggan ur Walmart-påsen att hänga på ytterdörren — för det behöver du inte föda någon. Du är en stor patriot, du spränger dina barn; du kan till och med få det billigare. Varför skicka dem ända till Iran? Köp en handgranat och spräng dina barn själv på framgården — effektivare, mer kostnadseffektivt. Det hjälper presidenten ännu mer, du behöver inte ens utbilda pojken till soldat. De tar medvetet till den hårdaste historiska jämförelsen för att sätta ord på det de ser — genom att åkalla Hitler, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «herr Schicklgrubers sonson» — och använder överdriften för att fråga varför nästan ingen protesterar. Elon, noterar de, är inte där för att ge honom den idén; han hade ett annat jobb, i Memphis.

Författningen som «gammalt skräp»

Om det författningsstridiga inte längre räknas, då har vi helt enkelt en «United Snacks of America». Snacks mer än nog — så vi behöver inte den stinkande författningen. Den är förhandsdaterad, gjord för 250 år sedan, och man vill backa inte 250 utan 500 år, till medeltidens stora kristna barbecue — som inte ens stod skrivet där. Du kan kasta människor i elden och ingen polis kommer och säger att man inte bränner sina egna grannar. De «stora männen» får äga kvinnorna och barnen, och vanligt folk får skulden för att ha dödat sina egna familjer — medan det, påstås det, bara är presidentens rätt. Det är orättvist. Vi lever i en republik, i jämlikhet. Så ska vi hellre döda vårt eget folk själva? Ge då var och en titeln president, så är saken ordnad — för behöver vi ens en president för att döda vårt eget folk? Inte särskilt. Det går «effektivare» på framgården.

Men var är nöjet? Du kan inte se på medan dina egna barn slits i stycken och breds ut över gräsmattan — grönt gräs med det röda av alltihop, «en fin kontrast». Den groteska bilden är själva poängen: det är vad jublet egentligen betyder.

Naturen, rättigheterna och en president utanför ramarna

De vänder sig till de naturgivna rättigheter som författningen nämner, och som «börjar bli begripliga» just när en president beter sig så. Då är det en skam att ha en författningsstridig president — och vi röstade på honom; jodå, det gjorde vi. Så vad gör vi? De kastar en blick på hans man «Pete» — översmarten — och på idén att när den befintliga rättskipningen inte tjänar dem, så skriver man bara om den på annat sätt och förklarar den okej. Hur författningsenligt är det? Kanske finns det en annan författning, för särskilda rättigheter — en förstklassig amerikansk författning, och en andra, tredje, fyrtionde klass. Som ett kastsystem, stämplar i pannan. Jämlikhet är «elak»: det spelar ingen roll vem du är, ingen bryr sig — alltså är det bara en tolkningsfråga, och så kan man lura vem som helst. «United Snakes of America.»

Var är de amerikanska patrioterna?

De återkommer ständigt till en fråga: var är de amerikanska patrioterna, människorna av den Liberty som Amerika utropade för 250 år sedan? Upplösta, avdunstade? «De bor i Ryssland», skämtar en. Vissa amerikaner höjer mycket riktigt rösten — lite skrik om att det inte är okej — men finns det något verkligt inflytande? De kastar en sarkastisk blick på «Camila» som ett påstått bättre alternativ, den forna gränstsaren, och på «de två presidenterna»: den lille och den store. «Lille Trump» är Little Trump — en komiker och underhållare, en kortväxt person, som går in i rollen som Donald Trump och återger hans beteende med stor precision, så att folk tydligt ska se vad som faktiskt pågår. Han har kanske ställt ut den kontroversen till beskådan — men värdarnas oro är att folk inte fattar budskapet han visar dem; de får inget ut av det. Och så finns den store Trump, Donald Trump själv: gjorde han något för folket, eller bara för sin egen vinning? Redan av själva fraserna han använder borde var och en känna hur ihåliga de är. För det man får ut av alltihop är ett uselt liv: ingen framtid, färre barn, eftersom de bombas bort.

Vad är vi här för?

Så vad är vi här för? Att födas och sedan dö, och däremellan — ingenting? Det är meningslöst. För det behöver man varken president eller regering: när barnen kommer ut och slängs döda i marken är «problemet» löst. Så du behöver ingen regering alls, inte ens USA:s. Och hur «förenta» är de egentligen? Inte särskilt — de gör vidriga saker, gör ingenting, och smiter sedan undan. Ingen inom rättskipningen, inom utredningen, bryr sig om någon. De frågar, med tung sarkasm, vad den amerikanska gemenskapen ens är bra för — att spela internetspel, föra fåniga debatter om hur många kön det finns — och säger att det inte finns nog med droger för att stå ut med det struntpratet; kanske ringa Kina efter «nästa corona-grej». Men den verkliga frågan kvarstår: var är de äkta amerikanernas ansvar och hållning? I praktiken ingenstans att se. Många säger något smått som de inte ens är skyldiga att säga, och sedan räcker det för dem — «jag sa något, strunt i det». Vi förde en gång ett självständighetskrig just för att undvika detta, och nu backar vi 500 år till ett heligt krig.

Är det Bibeln eller Mein Kampf?

Århundradet börjar med en 2000, inte med en 1500 — det är 2026. Så det är dags för nästa Jesus Kristus, eller «Donald Christ», som säkert kan sträcka sig ända dit och göra ett ännu sämre jobb, eftersom han är så fånig att han inte ens kan räkna en procentsats. Hur kan någon tro att han kämpar «genom den gode Herrens ord» — det vill säga Jesus, som han aldrig förstod, eftersom Jesus sa att vi hellre bör älska varandra, inte döda varandra? Något är fruktansvärt fel. Därav frågan: är det Bibeln han håller i handen, eller Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — bådadera, något av allt detta. Sonsonen till «herr Schicklgruber», med ett blondfärgat huvud som inte passade in i bilden — adopterad, säg det till folkbokföringen. Själva systemet, säger de, liknar fruktansvärt det Hitler gjorde då i Tyskland, och det rycker fram här medan alla följer med och inte gör något emot det. Inte SA den här gången, utan ICE — och en mängd institutioner som utför ett stort våldsamt jobb. «Ert varumärkesnamn är bra», för att sälja det på nytt.

Ingen trygghet, ingen respekt — och ansvaret vi bär

När man ser på vad rättighetsförklaringen garanterar, säger de, hittar man inget av det längre: ingen trygghet för alla, ingen respekt för människan. Och ingen kommer på tanken. Vad är rättigheter till för, om inte att använda? Du har en bil att köra, ett hus att bo i — men ett hus du inte bor i är meningslöst. Så sluta ignorera ansvaret. Vi bär det ansvaret, helt säkert, eftersom vi röstade fram saken — men att rösta betyder inte att vi nu måste uthärda det. Vi har ett slags veto. Vi kan säga: förbannade president, vem du än är, vi vill inte döda vårt folk världen över eller köra världsekonomin åt helvete. Det är inte vår sak. När du förstör allt utanför Amerika, vad kommer tillbaka? Dåligt blod — för människor älskar dig bara i den mån du är död. Vilket rykte att leva med. Naturliga människor går inte den vägen; de är inte stolta över det.

Alla är invandrare

Rakt på sak: i Amerika är var och en på ett eller annat sätt invandrare, utom de infödda amerikanerna som var här före. Alla andra kom efter. Och nu säger man att bara «amerikanerna» är de äkta? I 250 år fanns det självständiga Förenta stater, med tillåtelse av «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — och de struntar fullkomligt i det. Så Liberty, stinkande Liberty, vem behöver den? Alla behöver den — för att bygga ett liv utan vedergällning eller inskränkning. Ingen mängd droger låter dig låtsas att det är annorlunda. Rätten till lycka och välbefinnande — presidenten säger att vi inte behöver den, så vi släpper den? Vad är vi, billig vara? De där fåniga idéerna har aldrig framställt annat än världskrig. Och det är våra barn som utkämpar det medan vi sitter hemma och får en flagga när de inte kommer tillbaka. Och nu finns det atomvapen, kemiska, biologiska vapen, drönare i mängd — påstått «för att man ska känna sig bekväm». Sättet alla hanterar saker på är helt enkelt vansinnigt.

Ett land som var en grund att bygga på

Vi står i ett land som en gång var en grund där människor förverkligade sina egna idéer, små eller stora, och påverkade utvecklingen av människosläktet och av landet självt. Och nu är «allt över, allt är okej», och människorna i världen kommer fortfarande hit — därifrån invandrarna kommer, inte från månen eller Mars — för att lämna tyranniet bakom sig, bara för att finna det här idag. Det är det första som det «kristna barbecuet» satte igång. Nu finns det ett heligt krig. Medeltiden var en utvecklingstid jämfört med detta; vem är dum nog att säga «låt oss göra medeltiden igen»? När människor börjar lära sig vad diktaturer alltid har gjort — och fortfarande gör — genom att börja smått och bredda sig: det har pågått i 70 år; Israel begår folkmord i Gaza, och det har breddats och spridits över hela världen — logiken «vi behöver inte de människorna, skär av dem och se vad de gör».

I en republik håller folket vakt

Varför rösta fram en regering man sedan inte bryr sig om? I en republik håller folket vakt över vad regeringen gör — det är hela poängen. Nuförtiden struntar folk i det: «jag röstade fram en», och sedan ser de aldrig efter vad som görs med makten de lämnade ifrån sig. De förundras över att människor är så förlorade i dagdrömmar att de inte inser att det är de som förde honom till makten. De flesta låter inte ens nöjda med den presidenten — men de säger bara «jag håller inte med om det», och vad ändrar det? Ingenting ändrar presidenten av sig självt. Vi måste göra något för att regeringen ska ändras — genom det den gör. Och var börjar det? När världen redan brinner, när naturen är fullständigt förstörd — det, under naturliga förhållanden, kallar man för sent. Rätt ögonblick är alltså att säga: innan det är för sent gör jag bäst i att stoppa detta. Var är de människorna, världen över — inte bara i Amerika — som säger «stoppa nu», eftersom alla lider, alla bryts ner, och ingen längre har vare sig framtid eller trygg försörjning?

Född att leva, inte att elimineras

Hur går det till — att människor medverkar i sin egen eliminering? Under Trump göra fåniga saker — det är vad det handlar om. Att utöva eller inte utöva en religion är just rättighetsförklaringens löfte. «Under God» eller inte ändrar inget av resultaten vi ser. Inom vår egen tillåtelse kan vi ändra saker; ingen Gud ändrar dem åt dig. Det ligger på oss. Att tro på Herren, på Allah, på Buddha — det räknas inte; det beror på vår handling. Vi kan inte gömma oss bakom «jag kan inte, för att…»; gör du det lider du, bryts ner, far utför floden. Räck upp handen: var födelsen tillåtelse att gå genom livet bara utför floden — ingen säger det. Och lever du så, säger de rakt ut, begår du ett långsamt självmord; då behöver du psykisk hjälp. För dem som verkligen är psykiskt otillräkneliga, javisst, den presidenten kan passa dig — men det är inte majoriteten, definitivt inte.

Gå till handling

Det är hög tid att handla, innan vi förlorar alla grunder för en försörjning, ett välbefinnande, någon som helst lycka. Vi kan förlora allt över en natt, så nära kanten är vi — det finns inget att luta sig tillbaka, njuta av festen, slappna av. Den «stora utmattningen» är tydligt på väg. Vi är på en Titanic med ett trevligt band som spelar medan vi sjunker. Är det det vi vill? Nej. Ingen ser efter vart alla dessa aktiviteter, tagna tillsammans, leder. Är vi verkligen så dumma idag? De förnekar det — men vi är så lata att vi inte lyfter ett finger för att ändra något, och bara sitter och säger «hm, okej, är det så är det så. Kanske kommer store Herren och fixar det». Till slut räknar Han inte med dig, för du var inte med Honom — du var inte en av Hans skapelser som levde sitt liv och bar kärlek till nästan som till sig själv.

Fattig är ingen skam — lättja är det

Tänk efter: det finns lite självkärlek i att säga «då är livet över». Mindre än fattig — och fattig är inget att klandra. Många människor är fattiga och lever ärligt, rakryggat, med sin hårda lott; inte alla, lömska människor finns överallt. Men människor som reducerats till det allra nödvändigaste vet precis vad det betyder. Bara de som är så uppätna att de inte längre begär något nödvändigt kan säga «det är kanske inte så illa, det kanske blir bättre». Det är inte lovat, och det står inte i programmet — nedgången bara växer och växer, och den började abrupt med en förbannad pandemi och blev aldrig bättre. Nu gör vi bäst i att rätta till det. Det är vårt ansvar. Utan det ansvaret har vi ingen social kompetens; utan båda har vi inte ens oss själva — ingen för sig själv, ingen genom sin nästa. Vi förlorar alltihop. Och det är för billigt.

Det högsta värdet i dina händer

Det högsta värde du håller i dina händer är ditt eget liv och din hälsa. Och du ger det till någon som säger «behöver dig inte längre, försvinn, avdunsta, stör mig inte»? Vi befriade slavarna med Abe — med Abraham Lincoln — eftersom den behandlingen av människor var outhärdlig. Och nu låter vi det göras mot oss själva? Det är för billigt att vara så lat: att inte stå för sina egna rättigheter, att inte ta risken för något bättre, och intala sig att om man inte gör något så skadar ingen en. Det motsatta är sant — alla skadar dig, för det är programmet. Det är precis vad en mobbare gör. Förr i skolan, när det fanns en mobbare, gav du honom en rätt på nyllet tills mobbningen upphörde. Så hur är det nu? Vi har en stor mobbare, allihop tillsammans, och vi ger honom inte en — varför? För att vi är sådana mes, var och en av oss, att vi inte svarar mobbaren.

De lata amerikanerna, och hoppet som tar slut

Är detta de starka amerikanernas fäste? Det tror de inte — snarare de lata, övermätta, som hoppas att det är över innan det växer. Men att hoppas att det går över är resignation, och resignation är till sist det självmord de talade om. Då finns det inget hopp för Amerika — och inget för hela världen — om ingen ändrar sitt sätt att leva för att stå upp för sin egen livskvalitet. Vad får vi ut av detta? Eliminering. Det är allt. Och vi medverkar? De tror inte att någon verkligen kan. Det är inte vägen att gå.

Minns mor- och farföräldrarna

Bättre att minnas våra mor- och farföräldrar och deras föräldrar som stod för något — för Liberty och för människorna — som i inbördeskriget, eller i andra världskriget, där de bekämpade axelmakterna: Mussolini, Hitler och Tennō — Tyskland, Italien och Japan — i hårda, fruktansvärda strider, för att undvika just detta. Och nu har vi det tillbaka och alla jublar? Något måste vara fel med människorna, och de gör bäst i att finna det och rätta till det innan det är för sent — och för sent är för sent. Du vill hinna med ett tåg och tåget är borta; hur hinner du? Det går inte. Är det verkligen det vi vill — sitta på stationen och säga «oj då», och sedan tigga om mat? Det är för billigt. Efter 250 år av utveckling lägga undan det och säga «behövs inte» — vad mer behöver vi inte? Ingenting? Det är en rak lögn. Du gör något för din försörjning varenda dag, och intalar dig att allt är bra de närmaste hundra åren — men det är det inte, för regeringen gör saker så fåniga att det du gör för din försörjning inte längre föder dig.

Det enade folket kan ändra det

Så låt oss nu gå till handling. Elon säger att om några år är varje butik borta — han bygger robotiken för det, och AI:n gör allt arbetet, och då «kan människorna vara lyckliga». Lyckliga hur, när de inte kan göra något för sin försörjning? Vilken försörjning återstår? Ingen. Bara döden. Är det vägen — att lägga ut sitt livs kraft för att till slut få den stora elimineringen, eftersom maskiner är billigare än du, eftersom du i dina egna ögon är värd en slant, eller inte ens det? Tänk på vilken makt vi har så snart vi står tillsammans. En förvaltning är en handfull människor; befolkningen är mycket större, med mycket mer makt. Även om det går till strid kan vi klara det; vi är mycket starkare. Vi måste ändra den förbannade saken, för den styrs av idioter som rusar åt detta håll. När vi inte kan göra det på normal väg — genom rättskipningen, genom författningen — måste vi säga stopp på vilket sätt som helst som fungerar, för det hotar själva vår existens.

Det gör ont att dö — och att väja undan hjälper inte

Ja, det gör ont att dö — och att väja undan från problemet undviker det inte. Det vi har levt för, genom generationerna, vi alla tillsammans — om det inte är värt något är det meningslöst. Är det verkligen värt att fara utför floden, se den sjunka och inte säga något? En ärlig amerikan borde inte bara gnola; han borde säga «jag står för mina rättigheter, jag känner mina rättigheter, och jag vill ha dem nu». Det är inget fel med det. Då gör vi bäst i att göra det. Var och en vet i sitt hjärta vad som ska göras i sin egen position, i sitt eget liv. Var glad att du lever och har självständigheten att bygga ditt liv i Liberty — vilket inte alls är en självklarhet: den måste förberedas, erövras. Och nu står vi inför den hårdaste kris för Liberty som Förenta staterna någonsin sett. Det måste förhindras att den tas ifrån oss. Det är var och ens ansvar. Det hotar alla.

Vi hör till livet

Hur kan någon se sina barn i ögonen och säga «det är slut — du går ut i krig, du kommer inte tillbaka, och jag är ändå borta»? Det är ingen lösning för någon. Vi är naturliga människor, uppvuxna i den linjen av evolutionen; vi hör till naturen, vi hör till livet — inte till utmattning eller folkmord. Vi gör bäst i att förstå det, för det är vår existens; vår existens tar slut om vi inte griper tag i den. Hur långt från sig själv måste man vara för att inte se det? Killar och tjejer, se på vad som verkligen pågår. Vill ni inte leva? Alla vill leva, vill ta del i gemenskapen, bygga landet, bygga projekt — och allt det tas bort för att någon fick idén «det behöver vi inte längre»? Det kan inte vara så. Det är alldeles för enkelt.

Var stark, var ärlig — länge leve republiken

Var stark, var ärlig, länge leve republiken. Frågan är bara: hur länge lever republiken på det här sättet? Så länge vi låter den leva. Den kan vara i ytterligare 250 år eller mer — i den mån vi låter det ske. Det är vi som låter republiken ske. Så, aktivt, ska vi låta den ske — och just därför gör vi bäst i att skydda den, på vilket verksamt sätt som helst, eftersom vi lät det löpa alldeles för länge. Nu finns det en stor röra att städa upp, och ingen kommer och rättar till det åt oss — den «store mannen som gör Amerika stort och dumt igen» definitivt inte; man ser det redan. Vi håller det i våra egna händer, och då kan vi klara det. Gör vi det inte, gör ingen det. Våra händer kan det, för vi vet hur. Ingen annan.

De vet precis vad de gör

Människorna i förvaltningen som gör de fåniga ljuden vet inget om livet — eller, för att säga det exakt, de vet precis vad livet inte ska vara, och hur man förstör det, enligt ett program. Så låt dem inte fullfölja det — det vi kan se och höra av bevisen, av fakta; det vi känner direkt, varenda dag. Och nu: vad är vår idé om en försörjning? Fråga dig själv. Se på det, gå efter det, ta reda på vad som ska göras — för detta är inget tillstånd att acceptera. Definitivt inte.

Del två — Den historiska filmen Don't Be a Sucker (USA:s krigsdepartement, 1945)

> Källanmärkning. Det följande är en sammanfattning av ett separat verk som tas med i avsnittet: Don't Be a Sucker («Var ingen lättlurad»), en undervisningsfilm gjord av USA:s krigsdepartement 1945, efter andra världskriget, av människor som hade genomlevt det, för att undervisa dem som inte upplevt det. Den är allmän egendom. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Orden nedan är filmens, inte Ta-Na-Sis.

Lättlurade och de som jagar dem

Filmen öppnar med en riggad «brottningsmatch» på marknaden — uppenbart fejk, och ändå satsar en man sina surt förvärvade pengar på den. Henry går på tåget med 200 dollar och ser inget illa i ett vänskapligt kortspel med främlingar. Joe Collins har en god hustru hemma, men möter på baren en flicka som ser söt ut efter ett par drinkar. Det finns ett gammalt ord för sådana människor: lättlurade. Och det finns andra människor — de som ligger vakna om nätterna och räknar ut hur de ska ta ifrån dem det de har. Alla sorters spel, alla sorters lättlurade.

Mike har något: Amerika

Ta Mike. Han har allt — ung, frisk, har ett jobb, och ett land som heter Amerika. En underbar ägodel: gott om plats för att odla rikligt med mat, stora fabriker, stora städer, och människor — alla sorters människor, från olika länder, med olika religioner och olika hudfärger. Fria människor, som kan leva, arbeta och bygga Amerika tillsammans eftersom de är fria: fria att rösta, att säga vad de vill, att gå till sina egna kyrkor, att välja sitt eget arbete. Mike har något, det är säkert. Men det finns män som ligger vakna om nätterna och räknar ut hur de ska ta det ifrån honom.

Uppviglaren på gathörnet

En slipad talare bearbetar en gatumassa. Han lovar «sanningen om Amerika». Han är ingen politiker, säger han — bara en «genomsnittsamerikan», en «amerikansk amerikan» — och vissa saker får hans blod att koka: människor med utländsk brytning som drar in alla pengar, «negrer» som har jobb som «tillhör dig och mig». Om vi låter det fortsätta, vad blir det av «oss äkta amerikaner»? Han delar ut en gratisbroschyr — «sanningen om negrer och utlänningar», «sanningen om katolska kyrkan» — betald av «äkta amerikaner». En ung man är beredd att läsa den och nickar instämmande: för honom låter det vettigt. Landet, säger talaren, blir aldrig vårt förrän det är ett land utan — utan negrer, utan främmande utlänningar, utan katoliker, utan frimurare. De, säger han, är era fiender, som försöker ta över landet: bekämpa dem och förgör dem innan de förgör oss.

Ungrarens varning

En förbipasserande hejdar den unge mannen: innan talaren sa «frimurare» var du beredd att hålla med honom — för då talade han om andra människor. Men i det här landet finns inga «andra människor»; vi är alla amerikanskt folk. Och du — du är väl inte amerikan? «Jag föddes i Ungern, men nu är jag amerikansk medborgare. Och jag har sett vad sådant tal kan ställa till med. Jag såg det i Berlin.» Han hade varit professor vid universitetet där, och hört precis samma ord. Han hade varit en dåre då — han trodde att nazisterna bara var galna fanatiker. Men det var de inte. De visste att de inte var starka nog att erövra ett enat land, så de splittrade Tyskland i små grupper och använde fördomen som ett praktiskt vapen. Det var inte lätt; de fick arbeta hårt med det. Människor föds inte med fördomar — fördomar tillverkas åt oss, av någon som vill något. Kom ihåg det: när du hör sådant tal kommer någon att tjäna något på det, och det blir inte du.

Berlin, 1932 — fem män i en folkmassa

Professorn såg det börja i Berlin 1932. Fem män han kände stod i en folkmassa och lyssnade på en nazistisk talare. Eric var katolik; Anon, en elev till honom, var jude; Hinrich ägde en liten järnhandel; Carl var bonde; och Hans var en arbetslös metallarbetare. Talaren sa till de «äkta ariska tyskarna» att det var dags att de ärvde nationen som med rätta tillhörde dem ensamma. Nazistpartiet skulle ge bonden mark, arbetaren arbete, småföretagaren vinst. Vem har alltihop nu? Juden — som påstås ha stulit nationen och förstfödslorätten, som drar in alla pengar och tar alla jobb; han måste skys, utstötas, elimineras. Och katolikerna — ingen stor nation bör styras av en «främmande kyrka»; de och deras tro måste förstöras. Och frimurarna — Tyskland har ingen plats för hemliga sällskap; det ska bara finnas ett sällskap, nazistpartiet.

Att splittra nationen, att agna den lojale

En efter en angrep talaren varje minoritet och skilde dem från varandra. Män som kommit som landsmän tyskar förvandlades till rivaliserande grupper, misstänksamma mot och hatande varandra — alla bedragna. Den som verkligen lurades var Hans: «ren tysk» enligt nazistiska normer, han lovades allt, och han gick på det. De sa till honom att han var det renblodiga herrefolket, med gudomlig rätt att härska, och partiet stod redo att föra honom till makten — att befalla hela Tyskland och en dag hela världen. Så blev Hans en «övermänniska»: de gav honom en uniform och blåste upp hans ego. Han var inte längre en arbetslös liten karl; han var medlem av herrefolket. Hans hustru förstod inte riktigt — även med en övermänniska i huset fanns det ingen mat. Begrep hon inte att nazisterna skulle skapa jobb åt alla, mat, kläder, ett nytt hus, en ärorik framtid, barn som en dag skulle styra världen? Men hon undrade fortfarande varifrån nästa måltid skulle komma. Hans tyckte inte om sådant tal — det var farligt; för sådant tal borde folk sättas i fängelse.

Vem som verkligen kom till makten

Hans hade svalt betet, och dessa var männen som agnade kroken. Varför — för att Hans skulle komma till makten? Naturligtvis inte: för att de skulle göra det. De skulle bara använda Hans, och hundratusentals som honom, för att göra grovjobbet — alla spelade ett lättluratspel, satsade andras frihet och förlorade förstås sin egen. En nation av lättlurade. Hitler behövde de här människorna, för det fanns mycket att göra: krossa fackföreningarna, eftersom de var organiserade och kunde göra motstånd; förstöra de många politiska partierna; krossa varje organisation där människor kunde sluta sig samman. Det fanns judar att slå och döda — inte mäktiga, men en bekväm förevändning för alla nationens onda. Hundratals katoliker sattes i fängelse, eftersom kyrkan hade styrkan att göra motstånd. De splittrade nationen i hundra delar och förstörde delarna en efter en, och över de krossade delarna red de till makten: ett parti, en nation, en religion.

Kriget mot sanningen

Sedan de vunnit makten hade nazisterna fortfarande besvär med sin äldsta fiende: sanningen, som inte dör lätt. Så de beslöt att avskaffa den. En stor källa till sanning är litteraturen — så de brände böcker, tjugo miljoner. Sanningens talespersoner — lärare, författare, forskare — fängslades eller drevs bort. Utbildning motarbetades; på fem år sjönk universitetsnärvaron med 53%. Det var förbjudet att lyssna på en brittisk sändning eller läsa en amerikansk tidning; din information kom från doktor Goebbels, som visste vad som var bäst för dig. Du fick inte se vissa filmer eller höra viss musik, och du fick inte se Joe Louis boxas, eftersom mästaren hade svart hud och motbevisade Hitlers teori om nordisk överlägsenhet. Albert Einstein motbevisade den också — och fick, som «icke-arier», lämna Tyskland. Hans sinne var ägnat åt sökandet efter sanning, och nazisterna, som sålt en lögn, fruktade sanningen mest av allt.

Rösterna som ändå talade

Kyrkan var en kraft som ännu var stark nog att förkunna sanningen offentligt. En katolsk röst varnade för att de kristna var i en svår strid mot «en tro av blod», en strid som syftade till att rycka loss kristendomen från fäderneslandet — och den prästen arresterades nästa dag under förevändning av osedlighet. En protestantisk röst förklarade att den som önskar frihet för sig själv inte kan förvägra den åt andra utan att förlora det han vunnit — den stora läxa världen kan dra av Tyskland — och nazisterna satte honom i koncentrationsläger. Även pedagoger talade. En lärare frågade vad en «arier» egentligen är — påstått lång, smärt, blåögd, blond — och svarade rakt på sak: det finns ingen arisk ras och, ännu viktigare, inget herrefolk. Vissa tycker idén är bekväm, men vetenskapen kan inte stödja den: det finns inget samband mellan rasdrag och en människas förmåga eller karaktär. I varje grupp finner du samma spann — idioter och genier, brottslingar och välgörare. Bedöm varje människa som en individ, inte efter hudens eller ögonens färg eller näsans längd. Skillnaderna mellan människor är verkliga — olika förmågor, bakgrunder, uppfattningar om rätt och fel — men det är en skillnad i sätt att tänka, inte en skillnad i ras. Det finns inget herrefolk; det är en vetenskaplig sanning, och den som säger dig något annat ljuger.

Där det kunde ha stoppats

Så, för alla praktiska syften, avskaffades sanningen i Tyskland. Hur gick det till, var började det? Det började just där, i den folkmassan — och där kunde det ha stoppats, om de människorna hade stått tillsammans. Hade de skyddat varandra kunde de ha gjort motstånd; tillsammans hade de varit starka. Men så snart de lät sig splittras var de hjälplösa. När den första minoriteten förlorade förlorade alla. De hade satsat andras frihet — och så här betalade satsningarna sig. Carl bonden, som satsade på ett bättre liv, fick utmattande arbete upp till hundra timmar i veckan, tvingad att stanna på sin mark och producera det han fick order om, eftersom Hitler förberedde krig. Inte heller Hinrichs satsning betalade sig: 104 000 småföretag stängdes på två år. Och Hans hade det inte bättre — nu ett jobb på en ammunitionsfabrik, långa timmar för låg lön, allt sämre villkor, inte tillåten att sluta, fortfarande ingen mat hemma. Hitler sa att man inte kan ha smör och kanoner, så Hans fick inget smör.

Kriget som rasteorin förlorade

När Hitler bedömde att tiden var inne gick Tyskland ut i krig — inte genom en krigsförklaring, utan genom en noggrant förberedd överraskningsattack. Återigen behövde Hitler Hans för grovjobbet; Hans var nu expert på brutalitet, och den brutaliteten vändes mot andra folk — tjeckerna, polackerna, fransmännen, ryssarna. Men i krigets avgörande prov betalade rasteorierna sig inte. De «renblodiga övermänniskorna» besegrades av de «blandrasade» arméer de föraktade: av britterna vid El Alamein, av ryssarna vid Stalingrad, och sedan på D-dagen av amerikanska soldater av varje färg och religion, som slog igenom Normandies stränder och trängde in i Tysklands hjärta. För de vilseledda tyskar som svalt betet betalade sig inte spelet: kontinenten var beströdd med miljoner tyska kroppar, «renariska» kroppar. Carl blev kvar i snön utanför Moskva; Hinrich blev kvar i Italien vid Salerno; och Hans, som skulle styra världen, fick bara en liten bit av Normandie att kalla sin egen.

Amerika är minoriteter — och det betyder dig och mig

Vi får aldrig låta det hända oss eller vårt land. Vi får aldrig låta oss delas efter ras, färg eller religion, för i det här landet tillhör vi alla minoriteter. «Jag föddes i Ungern. Du är frimurare.» Det är minoriteter — och du tillhör andra också: du är bonde, du har blå ögon, du går till metodistkyrkan. Din rätt att tillhöra dessa minoriteter är något dyrbart; du har rätt att vara den du är och säga vad du tänker, för här har vi personlig frihet — vi har Liberty. Det är inte bara vackra ord; det är ett praktiskt och ovärderligt sätt att leva. Men vi måste arbeta med det. Vi måste vakta allas Liberty, annars kan vi förlora vår egen. Om vi låter någon minoritet förlora sin frihet genom förföljelse eller fördom hotar vi vår egen frihet. Det är inte bara en idé — det är gott och sunt förnuft: här i Amerika är frågan inte om vi tolererar minoriteter; Amerika är minoriteter, och det betyder dig och mig. Så låt oss inte vara lättlurade. Vi får inte låta någon människas frihet eller värdighet hotas av någon handling eller något ord. Låt oss vara «själviska» om det: glöm «vi» och «de», och tänk på «oss».

Avslutning (Raven & Keylam)

Raven och Keylam återkommer allra sist för att ta farväl som de alltid gör: hej då, gott folk — det var allt för den här gången. Häng kvar, och glöm aldrig: livet är gott.

Sammanställt för Ta-Na-Si Media & Document Repository. Sammanfattningen av del ett återger det talade samtalet mellan Raven D. Pond och Keylam Folker, inklusive dess medvetna bruk av sarkasm. Del två sammanfattar den allmänt tillgängliga undervisningsfilmen «Don't Be a Sucker» från USA:s krigsdepartement (1945) (US National Archives, ID 24376) och återger dess innehåll, inte Ta-Na-Sis åsikter. Läsarna ombeds att kontrollera uppgifterna på egen hand; detta dokument tillhandahålls utan garanti.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Baserat på en Ta-Na-Si-ljudpodd och en historisk undervisningsfilm — AI-stödd sammanfattning. Översatt från engelska av Claude (AI). Uppskattad översättningskvalitet: ● mycket tillförlitlig.

Danish Dansk

”Mennesker som dig og mig” · Afsnit 8: Opråb til ansvar — »Dette er ikke en aprilsnar«.

AI-understøttet flersproget udgave

> Om dette dokument. Denne episode består af to klart adskilte dele. Den første er den talte samtale mellem Raven og Keylam — deres egne ord, deres egen stemme. Den anden er en historisk undervisningsfilm, Don't Be a Sucker (USA's krigsministerium, 1945, offentligt domæne), som de tager med i episoden. De to dele opsummeres hver for sig nedenfor, så det altid er tydeligt, hvad der kommer fra Ta-Na-Si, og hvad der kommer fra filmen fra 1945. Sarkasme bruges af Raven og Keylam som et bevidst kommunikationsmiddel; denne opsummering bevarer den stemme i stedet for at jævne den ud.

Del et — Samtalen (Raven & Keylam)

Indledning — hvad vi egentlig vil

Raven og Keylam åbner kanalen, som de altid gør, med deres navne og en ligefrem erklæring om, hvad de holder af. De grundlæggende ting, siger de, er enkle: et anstændigt udkomme og en anstændig fremtid for børnene. Det er alt. Alt, hvad folk presses til at bekæmpe, alle de fabrikerede meninger, kan kun bygge en krig — aldrig et velvære. Så spørgsmålet, de vil se nærmere på, er: hvordan ser man ærligt på de ting, der tilhører os, og hvor ligger ansvaret egentlig?

De blodige job og den hellige krig

De tænder straks for sarkasmen. Der er de «blodige job» for en regering, der har andre interesser og brænder alt af, den ikke vil have. Og du forventes oven i købet at juble — jippie, et godt job — og puste til den næste «kristne grillfest», for nu, siger de, er vi i en stor hellig krig mod den onde republikaner. Nej: det er en republikaner, der siger, at vi må have den hellige krig, af grunde, fordi «vi er de bedste, herrefolket». Herre-republikanerne. Så alle skal derhen og dræbe de «forbandede hvad-det-nu-er», alle sammen, spring ingen over. Skyd først, spørg bagefter; og når de ikke svarer, var de åbenbart fjenden. Det, der skjuler sig under vittigheden, er maskineriet, der afmenneskeliggør folk, før det dræber dem.

Rettighedserklæringen, de æder op

Dette holder de op mod rettighedserklæringen — religionsfriheden, som alle skal have, til at udøve eller ikke udøve enhver tro. Men når folk er døde, hvem bønhørte da deres anmodning? Er det at dræbe måden at udøve en religion på? Når en siddende præsident forkynder den slags, siger Raven, kaldte man det i det gamle land forfatningsstridigt. Så hvad nu — «Make America great again» som verdens store inkvisitor? Hvor står det i rettighedserklæringen — i den nye? Eller er det snarere «betal regningen for rettigheder, du aldrig havde»? Regningen uden rettigheder. Betal dine skatter og afgifter og hvad du end får, penge eller ej — og kan du ikke betale, er hjemløshed «så dejlig» den også.

Og Liberty? Liberty findes kun for et mindretal af mennesker. De skiller ordet ad — Liberty, «liber-ti», kan man spise den? Ja, du kan spise Liberty, sluge den hel — det er programmet. Æde alles Liberty op og tage alt for bestandig.

Send dine børn afsted — eller spar dig rejsen

Det skarpeste stykke sarkasme: send dine børn ud i den beskidte blodige krig; det er ligegyldigt, om du har børn — lav bare nye og send dem afsted. Og så kommer det billige flag fra Walmart-posen til at hænge på hoveddøren — for det behøver du ikke fodre nogen. Du er en stor patriot, du sprænger dine børn i luften; du kan endda få det billigere. Hvorfor sende dem helt til Iran? Køb en håndgranat og spræng dine børn selv i forhaven — mere effektivt, mere omkostningseffektivt. Det hjælper præsidenten endnu mere, du behøver ikke engang uddanne drengen til soldat. De griber bevidst til den hårdeste historiske sammenligning for at sætte ord på det, de ser — ved at påkalde Hitler, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «hr. Schicklgrubers sønnesøn» — og bruger overdrivelsen til at spørge, hvorfor næsten ingen protesterer. Elon, bemærker de, er der ikke til at give ham den idé; han havde et andet job, i Memphis.

Forfatningen som «gammelt skrammel»

Hvis det forfatningsstridige ikke længere tæller, så har vi simpelthen en «United Snacks of America». Snacks mere end nok — så vi har ikke brug for den stinkende forfatning. Den er fordateret, lavet for 250 år siden, og man vil ikke 250, men 500 år tilbage, til middelalderens store kristne grillfest — som ikke engang stod skrevet der. Du kan kaste folk i ilden, og intet politi kommer og siger, at man ikke brænder sine egne naboer. De «store mænd» får lov at eje kvinderne og børnene, og almindelige folk får skylden for at have dræbt deres egne familier — mens det, angiveligt, kun er præsidentens ret. Det er uretfærdigt. Vi lever i en republik, i lighed. Så skal vi hellere dræbe vores eget folk selv? Giv så hver enkelt titlen præsident, og sagen er ordnet — for har vi overhovedet brug for en præsident til at dræbe vores eget folk? Ikke synderligt. Det kan gøres «mere effektivt» i forhaven.

Men hvor er fornøjelsen? Du kan ikke se på, mens dine egne børn flænses i stykker og smøres ud over græsplænen — grønt græs med det røde af det hele, «en flot kontrast». Det groteske billede er selve pointen: det er, hvad jublen i virkeligheden betyder.

Naturen, rettighederne og en præsident uden for grænserne

De vender sig mod de naturgivne rettigheder, som forfatningen nævner, og som «begynder at give mening» netop når en præsident opfører sig sådan. Så er det en skam at have en forfatningsstridig præsident — og vi stemte på ham; jovist, det gjorde vi. Så hvad gør vi? De kaster et blik på hans mand «Pete» — den smarte — og på idéen om, at når den eksisterende retshåndhævelse ikke tjener dem, så omskriver man den bare på en anden måde og erklærer den i orden. Hvor forfatningsmæssigt er det? Måske er der en anden forfatning, til særlige rettigheder — en førsteklasses amerikansk forfatning, og en anden, tredje, fyrretyvende klasse. Som et kastesystem, stempler i panden. Lighed er «led»: det er lige meget, hvem du er, ingen er ligeglad — så det er kun et spørgsmål om fortolkning, og sådan kan man snyde enhver. «United Snakes of America.»

Hvor er de amerikanske patrioter?

De vender hele tiden tilbage til ét spørgsmål: hvor er de amerikanske patrioter, menneskene af den Liberty, som Amerika udråbte for 250 år siden? Opløst, fordampet? «De bor i Rusland», spøger den ene. Nogle amerikanere hæver ganske vist stemmen — lidt råben om, at det ikke er i orden — men er der nogen reel indflydelse? De kaster et sarkastisk blik på «Camila» som en angiveligt bedre mulighed, den forhenværende grænsetsar, og på «de to præsidenter»: den lille og den store. Den «lille Trump» er Little Trump — en komiker og entertainer, en lavstammet person, der træder ind i rollen som Donald Trump og gengiver hans adfærd med stor præcision, så folk tydeligt kan se, hvad der i virkeligheden foregår. Han har måske stillet den kontrovers til skue — men værternes bekymring er, at folk ikke fatter budskabet, han viser dem; de får intet ud af det. Og så er der den store Trump, Donald Trump selv: gjorde han noget for folket, eller kun for sin egen vindings skyld? Allerede af selve de vendinger, han bruger, burde enhver mærke, hvor hule de er. For det, man får ud af det hele, er et elendigt liv: ingen fremtid, færre børn, fordi de bombes væk.

Hvad er vi her for?

Så hvad er vi her for? At blive født og så dø, og derimellem — ingenting? Det giver ingen mening. Til det behøver man hverken præsident eller regering: når spædbørnene kommer ud og smides døde i jorden, er «problemet» løst. Så du har ikke brug for nogen regering, ikke engang USA's. Og hvor «forenede» er de i virkeligheden? Ikke synderligt — de gør modbydelige ting, gør ingenting, og lister sig så væk. Ingen i retshåndhævelsen, i efterforskningen, bekymrer sig om nogen. De spørger, med tung sarkasme, hvad det amerikanske fællesskab overhovedet er godt for — at spille internetspil, føre fjollede debatter om, hvor mange køn der findes — og siger, at der ikke er nok stoffer til at holde det vrøvl ud; måske ringe til Kina efter «den næste corona-ting». Men det virkelige spørgsmål står tilbage: hvor er de ægte amerikaneres ansvar og holdning? I praksis ingen steder at se. Mange siger noget småt, de end ikke er forpligtet til at sige, og så er de tilfredse med det — «jeg sagde noget, lad gå». Vi førte engang en uafhængighedskrig netop for at undgå dette, og nu går vi 500 år tilbage til en hellig krig.

Er det Bibelen eller Mein Kampf?

Århundredet begynder med et 2000, ikke med et 1500 — det er 2026. Så det er tid til den næste Jesus Kristus, eller «Donald Christ», som sikkert kunne strække sig dertil og gøre et endnu værre stykke arbejde, fordi han er så fjollet, at han ikke engang kan regne en procentsats ud. Hvordan kan nogen tro, at han kæmper «gennem den gode Herres ord» — der menes Jesus, som han aldrig forstod, eftersom Jesus sagde, at vi hellere bør elske hinanden, ikke dræbe hinanden? Noget er forfærdeligt galt. Deraf spørgsmålet: er det Bibelen, han holder i hånden, eller Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — begge dele, noget af det hele. Sønnesønnen til «hr. Schicklgruber», med et blondfarvet hoved, der ikke passede ind i billedet — adopteret, fortæl det til folkeregistret. Selve systemet, siger de, ligner frygtelig meget det, Hitler gjorde dengang i Tyskland, og det rykker frem her, mens alle følger med og intet gør imod det. Ikke SA denne gang, men ICE — og en mængde institutioner, der udfører et stort voldeligt stykke arbejde. «Jeres mærkenavn er godt», til at sælge det på ny.

Ingen sikkerhed, ingen respekt — og ansvaret, vi bærer

Når man ser på, hvad rettighedserklæringen garanterer, siger de, finder man ikke noget af det længere: ingen sikkerhed for alle, ingen respekt for mennesket. Og ingen får idéen. Hvad er rettigheder til, hvis ikke til at bruge? Du har en bil at køre i, et hus at bo i — men et hus, du ikke bor i, giver ingen mening. Så hold op med at ignorere ansvaret. Vi bærer det ansvar, helt sikkert, for vi stemte tingen frem — men at stemme betyder ikke, at vi nu skal udholde det. Vi har en slags vetoret. Vi kan sige: forbandede præsident, hvem du end er, vi vil ikke dræbe vores folk verden over eller sende verdensøkonomien ad helvede til. Det er ikke vores sag. Når du ødelægger alt uden for Amerika, hvad kommer så tilbage? Dårligt blod — for folk elsker dig kun i den grad, du er død. Hvilket ry at leve med. Naturlige mennesker går ikke den vej; de er ikke stolte af det.

Alle er indvandrere

Lige ud ad landevejen: i Amerika er enhver på den ene eller anden måde indvandrer, undtagen de oprindelige amerikanere, der var her før. Alle andre kom efter. Og nu siger man, at kun «amerikanerne» er de ægte? I 250 år fandtes der uafhængige Forenede Stater, med tilladelse af «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — og de er fuldstændig ligeglade med det. Så Liberty, stinkende Liberty, hvem har brug for den? Alle har brug for den — til at bygge et liv uden gengældelse eller indskrænkning. Ingen mængde stoffer lader dig lade som om, det er anderledes. Retten til lykke og velvære — præsidenten siger, vi ikke har brug for den, så vi lader den falde? Hvad er vi, billig vare? De fjollede idéer har aldrig frembragt andet end verdenskrige. Og det er vores børn, der udkæmper den, mens vi sidder hjemme og får et flag, når de ikke kommer tilbage. Og nu er der atomvåben, kemiske, biologiske våben, droner i mængder — angiveligt «for at man kan føle sig godt tilpas». Måden, alle håndterer tingene på, er simpelthen vanvittig.

Et land, der var et grundlag at bygge på

Vi står i et land, der engang var et grundlag, hvorpå mennesker virkeliggjorde deres egne idéer, små eller store, og påvirkede udviklingen af menneskeslægten og af landet selv. Og nu er «det hele forbi, alt er i orden», og verdens mennesker kommer stadig hertil — derfra, hvor indvandrerne kommer fra, ikke fra Månen eller Mars — for at lægge tyranniet bag sig, kun for at finde det her i dag. Det er det første, det «kristne grillarrangement» satte i gang. Nu er der en hellig krig. Middelalderen var en udviklingstid sammenlignet med dette; hvem er dum nok til at sige «lad os lave middelalderen igen»? Når folk begynder at lære, hvad diktaturer altid har gjort — og stadig gør — ved at begynde småt og brede sig: det har stået på i 70 år; Israel begår folkedrab i Gaza, og det har bredt sig og spredt sig over hele verden — logikken «vi har ikke brug for de mennesker, skær dem fra og se, hvad de gør».

I en republik holder folket vagt

Hvorfor stemme en regering frem, man bagefter ikke bekymrer sig om? I en republik holder folket vagt over, hvad regeringen gør — det er hele pointen. Nutildags er folk ligeglade: «jeg stemte én frem», og så ser de aldrig efter, hvad der gøres med den magt, de gav fra sig. De undrer sig over, at folk er så fortabt i dagdrømme, at de ikke indser, at det er dem, der bragte ham til magten. De fleste lyder ikke engang glade for den præsident — men de siger blot «jeg er ikke enig i det», og hvad ændrer det? Intet ændrer præsidenten af sig selv. Vi må gøre noget, så regeringen ændrer sig — gennem det, den gør. Og hvor begynder det? Når verden allerede brænder, når naturen er fuldstændig ødelagt — det, under naturlige forhold, kalder man for sent. Så det rette øjeblik er at sige: før det er for sent, gør jeg bedst i at stoppe dette. Hvor er de mennesker, verden over — ikke kun i Amerika — der vil sige «stop nu», fordi alle lider, alle bryder sammen, og ingen længere har hverken fremtid eller et sikkert udkomme?

Født til at leve, ikke til at blive elimineret

Hvordan går det til — at folk medvirker i deres egen eliminering? Under Trump at gøre fjollede ting — det er, hvad det handler om. At udøve eller ikke udøve en religion er netop rettighedserklæringens løfte. «Under God» eller ej ændrer intet ved de resultater, vi ser. Inden for vores egen tilladelse kan vi ændre ting; ingen Gud ændrer dem for dig. Det ligger på os. At tro på Herren, på Allah, på Buddha — det tæller ikke; det afhænger af vores handling. Vi kan ikke gemme os bag «jeg kan ikke, fordi…»; gør du det, lider du, bryder sammen, driver ned ad floden. Ræk hånden op: var det at blive født en tilladelse til at gå gennem livet kun ned ad floden — det siger ingen. Og lever du sådan, siger de lige ud, begår du et langsomt selvmord; så har du brug for psykisk hjælp. For dem, der virkelig er sindssygt utilregnelige, fint, den præsident passer måske til dig — men det er ikke flertallet, bestemt ikke.

Skride til handling

Det er på høje tid at handle, før vi mister alle grundlag for et udkomme, et velvære, nogen som helst lykke. Vi kan miste det hele fra den ene dag til den anden, så tæt på kanten er vi — der er intet at læne sig tilbage, nyde festen, slappe af i. Den «store udmattelse» er tydeligt på vej. Vi er på en Titanic med et hyggeligt orkester, der spiller, mens vi synker. Er det det, vi vil? Nej. Ingen ser efter, hvor alle disse aktiviteter, taget under ét, fører hen. Er vi virkelig så dumme i dag? De benægter det — men vi er så dovne, at vi ikke løfter en finger for at ændre noget, og bare sidder og siger «hm, okay, er det sådan, er det sådan. Måske kommer den store Herre og ordner det». Til sidst regner Han ikke med dig, fordi du ikke var med Ham — du var ikke en af Hans skabninger, der levede deres liv og bar kærlighed til næsten som til sig selv.

Fattig er ingen skam — dovenskab er

Tænk over det: der er kun lidt selvkærlighed i at sige «så er livet forbi». Mindre end fattig — og fattig er intet at bebrejde. Mange mennesker er fattige og lever ærligt, oprejst, med deres hårde lod; ikke alle, lumske mennesker findes overalt. Men mennesker, der er reduceret til det allernødvendigste, ved præcis, hvad det betyder. Kun de, der er så opædte, at de slet ikke længere kræver noget nødvendigt, kan sige «det er måske ikke så slemt, det bliver måske bedre». Det er ikke lovet, og det står ikke i programmet — nedturen bliver bare større og større, og den begyndte brat med en forbandet pandemi og blev aldrig bedre. Nu gør vi bedst i at rette op på det. Det er vores ansvar. Uden det ansvar har vi ingen social kompetence; uden begge dele har vi ikke engang os selv — ingen for sig selv, ingen gennem sin næste. Vi mister det hele. Og det er for billigt.

Den højeste værdi i dine hænder

Den højeste værdi, du holder i dine hænder, er dit eget liv og dit helbred. Og du giver det til nogen, der siger «behøver dig ikke længere, forsvind, fordamp, generer mig ikke»? Vi befriede slaverne med Abe — med Abraham Lincoln — fordi den behandling af mennesker var uudholdelig. Og nu lader vi det ske mod os selv? Det er for billigt at være så doven: ikke at stå for sine egne rettigheder, ikke at tage risikoen for noget bedre, og bilde sig ind, at hvis man intet gør, skader ingen en. Det modsatte er sandt — alle skader dig, for det er programmet. Det er præcis, hvad en bølle gør. Førhen i skolen, når der var en bølle, gav du ham en lige på kassen, til mobningen holdt op. Så hvad nu? Vi har én stor bølle, alle sammen, og vi giver ham ikke én — hvorfor? Fordi vi er sådanne tøsedrenge, hver eneste af os, at vi ikke svarer bøllen igen.

De dovne amerikanere, og håbet, der slipper op

Er dette de stærke amerikaneres fæstning? Det tror de ikke — snarere de dovne, overmætte, der håber, det er forbi, før det vokser. Men at håbe, det går over, er resignation, og resignation er i sidste ende det selvmord, de talte om. Så er der intet håb for Amerika — og intet for hele verden — hvis ingen ændrer sin måde at leve på for at stå for sin egen livskvalitet. Hvad får vi ud af det? Eliminering. Det er alt. Og vi medvirker? De tror ikke, nogen virkelig kan. Det er ikke vejen at gå.

Husk bedsteforældrene

Bedre at huske vores bedsteforældre og oldeforældre, der stod for noget — for Liberty og for menneskene — som i borgerkrigen, eller i Anden Verdenskrig, hvor de bekæmpede aksemagterne: Mussolini, Hitler og Tennō — Tyskland, Italien og Japan — i hårde, frygtelige kampe, for at undgå netop dette. Og nu har vi det tilbage, og alle jubler? Der må være noget galt med menneskene, og de gør bedst i at finde det og rette op på det, før det er for sent — og for sent er for sent. Du vil nå et tog, og toget er væk; hvordan når du det? Det kan du ikke. Er det virkelig det, vi vil — sidde på stationen og sige «ej altså», og så tigge om mad? Det er for billigt. Efter 250 års udvikling at lægge det væk og sige «det behøves ikke» — hvad mere behøver vi ikke? Ingenting? Det er en ren løgn. Du gør noget for dit udkomme hver eneste dag, og bilder dig ind, at alt går godt de næste hundrede år — men det gør det ikke, for regeringen gør ting så fjollede, at det, du gør for dit udkomme, ikke længere brødføder dig.

Det forenede folk kan ændre det

Så lad os nu skride til handling. Elon siger, at om nogle år er hver butik væk — han bygger robotteknikken til det, og AI'en gør alt arbejdet, og så «kan folk være lykkelige». Lykkelige hvordan, når de intet kan gøre for deres udkomme? Hvilket udkomme er der tilbage? Intet. Kun døden. Er det vejen — at bruge sit livs kraft for til sidst at få den store eliminering, fordi maskiner er billigere end dig, fordi du i dine egne øjne er en øre værd, eller ikke engang det? Tænk på, hvilken magt vi har, så snart vi står sammen. En administration er en håndfuld mennesker; befolkningen er langt større, med langt mere magt. Selv om det kommer til kamp, kan vi klare det; vi er langt stærkere. Vi må ændre den forbandede ting, for den styres af idioter, der farer i denne retning. Når vi ikke kan gøre det ad normal vej — gennem retshåndhævelsen, gennem forfatningen — må vi sige stop på enhver måde, der virker, for det er rettet mod selve vores eksistens.

Det gør ondt at dø — og at vige uden om hjælper ikke

Ja, det gør ondt at dø — og at vige uden om problemet undgår det ikke. Det, vi har levet for, gennem generationerne, os alle sammen — hvis det intet er værd, giver det ingen mening. Er det virkelig værd at drive ned ad floden, se den synke og intet sige? En ærlig amerikaner burde ikke bare nynne; han burde sige «jeg står for mine rettigheder, jeg kender mine rettigheder, og jeg vil have dem nu». Der er intet galt med det. Så gør vi bedst i at gøre det. Enhver ved i sit hjerte, hvad der skal gøres i hans egen position, i hans eget liv. Vær glad for, at du lever og har uafhængigheden til at bygge dit liv i Liberty — hvilket slet ikke er en selvfølge: den måtte forberedes, tilkæmpes. Og nu står vi over for den hårdeste krise for Liberty, som Forenede Stater nogensinde har set. Det må forhindres, at den tages fra os. Det er hver enkelts ansvar. Det er rettet mod alle.

Vi hører til livet

Hvordan kan nogen se sine børn i øjnene og sige «det er forbi — du går i krig, du kommer ikke tilbage, og jeg er der alligevel ikke»? Det er ingen løsning for nogen. Vi er naturlige mennesker, vokset op i den linje af evolutionen; vi hører til naturen, vi hører til livet — ikke til udmattelse eller folkedrab. Vi gør bedst i at forstå det, for det er vores eksistens; vores eksistens slutter, hvis vi ikke griber fat i den. Hvor langt fra sig selv skal man være for ikke at se det? Drenge og piger, se på, hvad der virkelig foregår. Vil I ikke leve? Alle vil leve, vil tage del i fællesskabet, bygge landet, bygge projekter — og alt det tages væk, fordi nogen fik idéen «det har vi ikke længere brug for»? Sådan kan det ikke være. Det er alt for enkelt.

Vær stærk, vær ærlig — længe leve republikken

Vær stærk, vær ærlig, længe leve republikken. Spørgsmålet er kun: hvor længe lever republikken på denne måde? Så længe vi lader den leve. Den kan vare yderligere 250 år eller mere — i den grad vi lader det ske. Det er os, der lader republikken ske. Så, aktivt, vil vi lade den ske — og netop derfor gør vi bedst i at beskytte den, på enhver virksom måde, for vi lod det løbe alt for længe. Nu er der et stort rod at rydde op i, og ingen kommer og retter op på det for os — den «store mand, der gør Amerika stort og dumt igen» bestemt ikke; man ser det allerede. Vi holder det i vores egne hænder, og så kan vi klare det. Gør vi det ikke, gør ingen det. Vores hænder kan det, for vi ved hvordan. Ingen andre.

De ved præcis, hvad de gør

Menneskene i administrationen, der laver de fjollede lyde, ved intet om livet — eller, for at sige det præcist, de ved nøjagtigt, hvad livet ikke skal være, og hvordan man ødelægger det, efter et program. Så lad dem ikke føre det igennem — det, vi kan se og høre af beviserne, af kendsgerningerne; det, vi føler direkte, hver eneste dag. Og nu: hvad er vores idé om et udkomme? Spørg dig selv. Se på det, gå efter det, find ud af, hvad der skal gøres — for dette er ikke en tilstand at acceptere. Bestemt ikke.

Del to — Den historiske film Don't Be a Sucker (USA's krigsministerium, 1945)

> Kildebemærkning. Det følgende er en opsummering af et selvstændigt værk, der tages med i episoden: Don't Be a Sucker («Vær ikke et fjols»), en undervisningsfilm lavet af USA's krigsministerium i 1945, efter Anden Verdenskrig, af mennesker, der havde gennemlevet den, for at undervise dem, der ikke havde oplevet den. Den er offentligt domæne. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Ordene nedenfor er filmens, ikke Ta-Na-Sis.

Fjolser og dem, der jager dem

Filmen åbner med en aftalt «brydekamp» på markedet — åbenlyst fup, og alligevel satser en mand sine surt tjente penge på den. Henry stiger på toget med 200 dollars og ser intet ondt i et venskabeligt kortspil med fremmede. Joe Collins har en god hustru hjemme, men møder på baren en pige, der ser sød ud efter et par drinks. Der er et gammelt ord for sådanne mennesker: fjolser. Og der er andre mennesker — dem, der ligger vågne om natten og regner ud, hvordan de skal tage fra dem det, de har. Alle slags spil, alle slags fjolser.

Mike har noget: Amerika

Tag Mike. Han har alt — ung, rask, har et job, og et land, der hedder Amerika. En vidunderlig ejendel: plads nok til at dyrke rigeligt med mad, store fabrikker, store byer, og mennesker — alle slags mennesker, fra forskellige lande, med forskellige religioner og forskellige hudfarver. Frie mennesker, der kan leve, arbejde og bygge Amerika sammen, fordi de er frie: frie til at stemme, til at sige hvad de vil, til at gå i deres egne kirker, til at vælge deres eget arbejde. Mike har noget, det er sikkert. Men der er mænd, der ligger vågne om natten og regner ud, hvordan de skal tage det fra ham.

Ophidseren på gadehjørnet

En slesk taler bearbejder en gademængde. Han lover «sandheden om Amerika». Han er ingen politiker, siger han — bare en «gennemsnitsamerikaner», en «amerikansk amerikaner» — og visse ting får hans blod i kog: folk med fremmed accent, der tjener alle pengene, «negre», der har job, der «tilhører dig og mig». Hvis vi lader det fortsætte, hvad bliver der så af «os ægte amerikanere»? Han uddeler en gratis pjece — «sandheden om negre og udlændinge», «sandheden om den katolske kirke» — betalt af «ægte amerikanere». En ung mand er parat til at læse den og nikker samtykkende: for ham lyder det fornuftigt. Landet, siger taleren, bliver aldrig vores, før det er et land uden — uden negre, uden fremmede udlændinge, uden katolikker, uden frimurere. De, siger han, er jeres fjender, der prøver at overtage landet: bekæmp dem og udslet dem, før de udsletter os.

Ungarerens advarsel

En forbipasserende standser den unge mand: før taleren sagde «frimurere», var du parat til at give ham ret — for da talte han om andre mennesker. Men i dette land er der ingen «andre mennesker»; vi er alle amerikansk folk. Og du — du er vel ikke amerikaner? «Jeg blev født i Ungarn, men nu er jeg amerikansk statsborger. Og jeg har set, hvad den slags tale kan udrette. Jeg så det i Berlin.» Han havde været professor ved universitetet der, og havde hørt nøjagtig de samme ord. Han havde været en tåbe dengang — han troede, nazisterne bare var gale fanatikere. Men det var de ikke. De vidste, de ikke var stærke nok til at erobre et samlet land, så de splittede Tyskland op i små grupper og brugte fordommen som et praktisk våben. Det var ikke let; de måtte arbejde hårdt for det. Mennesker fødes ikke med fordomme — fordomme laves til os, af nogen, der vil noget. Husk det: når du hører den slags tale, vil nogen tjene noget på det, og det bliver ikke dig.

Berlin, 1932 — fem mænd i en menneskemængde

Professoren så det begynde i Berlin i 1932. Fem mænd, han kendte, stod i en menneskemængde og lyttede til en nazistisk taler. Eric var katolik; Anon, en elev af ham, var jøde; Hinrich ejede en lille isenkræmmerbutik; Carl var landmand; og Hans var en arbejdsløs metalarbejder. Taleren sagde til de «ægte ariske tyskere», at det var på tide, de arvede den nation, der med rette tilhørte dem alene. Nazistpartiet ville give landmanden jord, arbejderen arbejde, den lille forretningsdrivende fortjeneste. Hvem har det hele nu? Jøden — som angiveligt har stjålet nationen og førstefødselsretten, som tjener alle pengene og tager alle jobbene; han må skys, udstødes, elimineres. Og katolikkerne — ingen stor nation bør styres af en «fremmed kirke»; de og deres tro må ødelægges. Og frimurerne — Tyskland har ingen plads til hemmelige selskaber; der skal kun være ét selskab, nazistpartiet.

At splitte nationen, at lokke den loyale

Én efter én angreb taleren hver minoritet og skilte dem fra hinanden. Mænd, der var kommet som landsmænd tyskere, blev forvandlet til rivaliserende grupper, mistroiske og hadefulde over for hinanden — alle bedraget. Den, der virkelig blev narret, var Hans: «ren tysker» efter nazistiske normer, han blev lovet alt, og han hoppede på den. De fortalte ham, at han var det renblodede herrefolk, med guddommelig ret til at herske, og partiet stod parat til at føre ham til magten — til at befale over hele Tyskland og en dag hele verden. Sådan blev Hans en «overmenneske»: de gav ham en uniform og pustede hans ego op. Han var ikke længere en arbejdsløs lille fyr; han var medlem af herrefolket. Hans hustru forstod det ikke helt — selv med en overmenneske i huset var der ingen mad. Forstod hun ikke, at nazisterne ville skabe arbejde til alle, mad, tøj, et nyt hus, en strålende fremtid, børn, der en dag ville styre verden? Men hun undrede sig stadig over, hvor det næste måltid skulle komme fra. Hans kunne ikke lide den slags tale — den var farlig; for den slags tale burde folk sættes i fængsel.

Hvem der virkelig kom til magten

Hans havde slugt madingen, og disse var mændene, der havde agnet krogen. Hvorfor — for at Hans skulle komme til magten? Naturligvis ikke: for at de skulle. De ville blot bruge Hans, og hundredtusinder som ham, til at gøre det beskidte arbejde — alle spillede et fjolse-spil, satsede andres frihed og tabte naturligvis deres egen. En nation af fjolser. Hitler havde brug for disse mennesker, for der var meget at gøre: knuse fagforeningerne, fordi de var organiserede og kunne gøre modstand; ødelægge de mange politiske partier; knuse enhver organisation, hvor folk kunne slutte sig sammen. Der var jøder at slå og dræbe — ikke magtfulde, men et bekvemt påskud for alle nationens onder. Hundredvis af katolikker blev sat i fængsel, fordi kirken havde styrken til at gøre modstand. De splittede nationen i hundrede stykker og ødelagde stykkerne ét efter ét, og over de knuste stykker red de til magten: ét parti, én nation, én religion.

Krigen mod sandheden

Da de havde vundet magten, havde nazisterne stadig besvær med deres ældste fjende: sandheden, som ikke dør let. Så de besluttede at afskaffe den. En stor kilde til sandhed er litteraturen — så de brændte bøger, tyve millioner. Sandhedens talsmænd — lærere, forfattere, videnskabsfolk — blev fængslet eller fordrevet. Uddannelse blev modarbejdet; på fem år faldt universitetssøgningen med 53%. Det var forbudt at lytte til en britisk udsendelse eller læse en amerikansk avis; din information kom fra doktor Goebbels, der vidste, hvad der var bedst for dig. Du måtte ikke se visse film eller høre vis musik, og du måtte ikke se Joe Louis bokse, fordi mesteren havde sort hud og modbeviste Hitlers teori om nordisk overlegenhed. Albert Einstein modbeviste den også — og måtte, som «ikke-arier», forlade Tyskland. Hans sind var viet til søgen efter sandhed, og nazisterne, der havde solgt en løgn, frygtede sandheden mest af alt.

Stemmerne, der stadig talte

Kirken var en kraft, der endnu var stærk nok til at forkynde sandheden offentligt. En katolsk stemme advarede om, at de kristne var i en alvorlig kamp mod «en tro af blod», en kamp, der sigtede mod at rive kristendommen løs fra fædrelandet — og den præst blev arresteret dagen efter under påskud af usædelighed. En protestantisk stemme erklærede, at den, der ønsker frihed for sig selv, ikke kan nægte den til andre uden at miste det, han har vundet — den store lektie, verden kan drage af Tyskland — og nazisterne satte ham i koncentrationslejr. Også pædagoger talte. En lærer spurgte, hvad en «arier» egentlig er — angiveligt høj, slank, blåøjet, blond — og svarede ligefrem: der findes ingen arisk race og, endnu vigtigere, intet herrefolk. Nogle finder idéen bekvem, men videnskaben kan ikke støtte den: der er ingen sammenhæng mellem racemæssige træk og et menneskes evne eller karakter. I enhver gruppe finder du det samme spænd — idioter og genier, forbrydere og velgørere. Bedøm hvert menneske som et individ, ikke efter hudens eller øjnenes farve eller næsens længde. Forskellene mellem mennesker er virkelige — forskellige evner, baggrunde, opfattelser af ret og uret — men det er en forskel i måden at tænke på, ikke en forskel i race. Der findes intet herrefolk; det er en videnskabelig sandhed, og den, der siger dig noget andet, lyver.

Hvor det kunne være standset

Så, for alle praktiske formål, blev sandheden afskaffet i Tyskland. Hvordan gik det til, hvor begyndte det? Det begyndte lige der, i den menneskemængde — og dér kunne det være standset, hvis de mennesker havde stået sammen. Havde de beskyttet hinanden, kunne de have gjort modstand; sammen havde de været stærke. Men så snart de lod sig splitte, var de hjælpeløse. Da den første minoritet tabte, tabte alle. De havde satset andres frihed — og sådan betalte væddemålene sig. Carl landmanden, der satsede på et bedre liv, fik opslidende arbejde op til hundrede timer om ugen, tvunget til at blive på sin jord og producere det, han fik ordre om, fordi Hitler forberedte krig. Heller ikke Hinrichs væddemål betalte sig: 104.000 små virksomheder lukkede på to år. Og Hans havde det ikke bedre — nu et job på en ammunitionsfabrik, lange timer for lav løn, stadig værre forhold, ikke tilladt at sige op, stadig ingen mad hjemme. Hitler sagde, at man ikke kan have smør og kanoner, så Hans fik intet smør.

Krigen, raceteorien tabte

Da Hitler bedømte tiden moden, gik Tyskland i krig — ikke ved en krigserklæring, men ved et omhyggeligt forberedt overraskelsesangreb. Atter havde Hitler brug for Hans til det beskidte arbejde; Hans var nu ekspert i brutalitet, og den brutalitet blev vendt mod andre folk — tjekkerne, polakkerne, franskmændene, russerne. Men i krigens afgørende prøve betalte raceteorierne sig ikke. De «renblodede overmennesker» blev besejret af de «blandede» hære, de foragtede: af briterne ved El Alamein, af russerne ved Stalingrad, og så på D-dagen af amerikanske soldater af enhver farve og religion, der brød gennem Normandiets strande og trængte ind i Tysklands hjerte. For de vildledte tyskere, der havde slugt madingen, betalte spillet sig ikke: kontinentet var strøet med millioner af tyske lig, «renariske» lig. Carl blev tilbage i sneen uden for Moskva; Hinrich blev tilbage i Italien ved Salerno; og Hans, der skulle styre verden, fik kun en lille plet af Normandiet, han kunne kalde sin egen.

Amerika er minoriteter — og det betyder dig og mig

Vi må aldrig lade det ske med os eller vores land. Vi må aldrig lade os dele efter race, farve eller religion, for i dette land tilhører vi alle minoriteter. «Jeg blev født i Ungarn. Du er frimurer.» Det er minoriteter — og du tilhører også andre: du er landmand, du har blå øjne, du går i den metodistiske kirke. Din ret til at tilhøre disse minoriteter er noget dyrebart; du har ret til at være den, du er, og sige, hvad du tænker, for her har vi personlig frihed — vi har Liberty. Det er ikke bare smukke ord; det er en praktisk og uvurderlig måde at leve på. Men vi må arbejde med det. Vi må vogte enhvers Liberty, ellers kan vi miste vores egen. Hvis vi lader en minoritet miste sin frihed gennem forfølgelse eller fordom, truer vi vores egen frihed. Det er ikke bare en idé — det er sund fornuft: her i Amerika er spørgsmålet ikke, om vi tolererer minoriteter; Amerika er minoriteter, og det betyder dig og mig. Så lad os ikke være fjolser. Vi må ikke lade noget menneskes frihed eller værdighed trues af nogen handling eller noget ord. Lad os være «egoistiske» med det: glem «vi» og «dem», og tænk på «os».

Afslutning (Raven & Keylam)

Raven og Keylam vender tilbage allersidst for at sige farvel, som de altid gør: hej hej, gode folk — det var alt for denne gang. Bliv hængende, og glem aldrig: livet er godt.

Udarbejdet for Ta-Na-Si Media & Document Repository. Opsummeringen af del et gengiver den talte samtale mellem Raven D. Pond og Keylam Folker, inklusive dens bevidste brug af sarkasme. Del to opsummerer den offentligt tilgængelige undervisningsfilm «Don't Be a Sucker» fra USA's krigsministerium (1945) (US National Archives, ID 24376) og gengiver dens indhold, ikke Ta-Na-Sis synspunkter. Læserne opfordres til selv at verificere oplysningerne; dette dokument stilles til rådighed uden garanti.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Baseret på en Ta-Na-Si-lydpodcast og en historisk undervisningsfilm — AI-støttet sammendrag. Oversat fra engelsk af Claude (AI). Anslået oversættelseskvalitet: ● meget pålidelig.

Norwegian Norsk

«Mennesker som deg og meg» · Episode 8: Oppfordring til ansvar — «Dette er ingen aprilsnarr».

KI-støttet flerspråklig utgave

> Om dette dokumentet. Denne episoden består av to klart atskilte deler. Den første er den muntlige samtalen mellom Raven og Keylam — deres egne ord, deres egen stemme. Den andre er en historisk undervisningsfilm, Don't Be a Sucker (USAs krigsdepartement, 1945, offentlig eiendom), som de tar med i episoden. De to delene oppsummeres hver for seg nedenfor, slik at det alltid er tydelig hva som kommer fra Ta-Na-Si og hva som kommer fra filmen fra 1945. Sarkasme brukes av Raven og Keylam som et bevisst kommunikasjonsmiddel; denne oppsummeringen bevarer den stemmen i stedet for å jevne den ut.

Del én — Samtalen (Raven & Keylam)

Åpning — hva vi egentlig vil

Raven og Keylam åpner kanalen som de alltid gjør, med navnene sine og en likefrem erklæring om hva de bryr seg om. De grunnleggende tingene, sier de, er enkle: et anstendig utkomme og en anstendig fremtid for barna. Det er alt. Alt folk presses til å bekjempe, alle de fabrikkerte meningene, kan bare bygge en krig — aldri et velvære. Så spørsmålet de vil se nærmere på er: hvordan ser man ærlig på de tingene som tilhører oss, og hvor ligger ansvaret egentlig?

De blodige jobbene og den hellige krigen

De skrur straks på sarkasmen. Det finnes de «blodige jobbene» for en regjering som har andre interesser og brenner alt den ikke vil ha. Og du forventes til og med å juble — jippi, en god jobb — og blåse liv i den neste «kristne grillfesten», for nå, sier de, er vi i en stor hellig krig mot den onde republikaneren. Nei: det er en republikaner som sier at vi må ha den hellige krigen, av grunner, fordi «vi er de beste, herrefolket». Herre-republikanerne. Så alle må dit og drepe de «forbannede hva-det-nå-er», alle sammen, hopp ikke over noen. Skyt først, spør etterpå; og når de ikke svarer, var de åpenbart fienden. Det som skjuler seg under vitsen er maskineriet som avmenneskeliggjør folk før det dreper dem.

Rettighetserklæringen de eter opp

Dette holder de opp mot rettighetserklæringen — religionsfriheten som alle skal ha, til å utøve eller ikke utøve enhver tro. Men når folk er døde, hvem bønnhørte da deres anmodning? Er det å drepe måten å utøve en religion på? Når en sittende president forkynner slikt, sier Raven, kalte man det i det gamle landet grunnlovsstridig. Så hva nå — «Make America great again» som verdens store inkvisitor? Hvor står det i rettighetserklæringen — i den nye? Eller er det snarere «betal regningen for rettigheter du aldri hadde»? Regningen uten rettigheter. Betal skattene og avgiftene dine og hva du enn får, penger eller ei — og kan du ikke betale, er hjemløshet «så fin» den også.

Og Liberty? Liberty finnes bare for et mindretall av mennesker. De skiller ordet ad — Liberty, «liber-ti», kan man spise den? Ja, du kan spise Liberty, sluke den hel — det er programmet. Ete opp alles Liberty og ta alt for bestandig.

Send barna dine av gårde — eller spar deg reisen

Det skarpeste stykket sarkasme: send barna dine ut i den skitne blodige krigen; det spiller ingen rolle om du har barn — lag bare nye og send dem av gårde. Og så kommer det billige flagget fra Walmart-posen til å henge på inngangsdøren — for det trenger du ikke fø noen. Du er en stor patriot, du sprenger barna dine i lufta; du kan til og med få det billigere. Hvorfor sende dem helt til Iran? Kjøp en håndgranat og spreng barna dine selv i forhagen — mer effektivt, mer kostnadseffektivt. Det hjelper presidenten enda mer, du trenger ikke engang utdanne gutten til soldat. De griper bevisst til den hardeste historiske sammenligningen for å sette ord på det de ser — ved å påkalle Hitler, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «herr Schicklgrubers sønnesønn» — og bruker overdrivelsen til å spørre hvorfor nesten ingen protesterer. Elon, bemerker de, er ikke der for å gi ham den idéen; han hadde en annen jobb, i Memphis.

Grunnloven som «gammelt skrap»

Hvis det grunnlovsstridige ikke lenger teller, da har vi rett og slett en «United Snacks of America». Snacks mer enn nok — så vi trenger ikke den stinkende grunnloven. Den er fordatert, laget for 250 år siden, og man vil ikke 250, men 500 år tilbake, til middelalderens store kristne grillfest — som ikke engang sto skrevet der. Du kan kaste folk i ilden, og intet politi kommer og sier at man ikke brenner sine egne naboer. De «store mennene» får lov til å eie kvinnene og barna, og vanlige folk får skylden for å ha drept sine egne familier — mens det, angivelig, bare er presidentens rett. Det er urettferdig. Vi lever i en republikk, i likhet. Så skal vi heller drepe vårt eget folk selv? Gi da hver enkelt tittelen president, og saken er ordnet — for trenger vi i det hele tatt en president til å drepe vårt eget folk? Ikke synderlig. Det kan gjøres «mer effektivt» i forhagen.

Men hvor er moroa? Du kan ikke se på mens dine egne barn flerres i stykker og smøres utover plenen — grønt gress med det røde av alt sammen, «en flott kontrast». Det groteske bildet er selve poenget: det er hva jublingen i virkeligheten betyr.

Naturen, rettighetene og en president utenfor grensene

De vender seg mot de naturgitte rettighetene som grunnloven nevner, og som «begynner å gi mening» nettopp når en president oppfører seg slik. Da er det en skam å ha en grunnlovsstridig president — og vi stemte på ham; jovisst, det gjorde vi. Så hva gjør vi? De kaster et blikk på mannen hans «Pete» — den smarte — og på idéen om at når den eksisterende rettshåndhevelsen ikke tjener dem, så omskriver man den bare på en annen måte og erklærer den i orden. Hvor grunnlovsmessig er det? Kanskje finnes det en annen grunnlov, for særlige rettigheter — en førsteklasses amerikansk grunnlov, og en andre, tredje, førtiende klasse. Som et kastesystem, stempler i pannen. Likhet er «slem»: det spiller ingen rolle hvem du er, ingen bryr seg — så det er bare et tolkningsspørsmål, og slik kan man lure hvem som helst. «United Snakes of America.»

Hvor er de amerikanske patriotene?

De vender stadig tilbake til ett spørsmål: hvor er de amerikanske patriotene, menneskene av den Liberty som Amerika utropte for 250 år siden? Oppløst, fordampet? «De bor i Russland», spøker den ene. Noen amerikanere hever riktignok stemmen — litt roping om at det ikke er greit — men finnes det noen reell innflytelse? De kaster et sarkastisk blikk på «Camila» som et angivelig bedre alternativ, den forhenværende grensetsaren, og på «de to presidentene»: den lille og den store. Den «lille Trump» er Little Trump — en komiker og underholder, en kortvokst person, som går inn i rollen som Donald Trump og gjengir atferden hans med stor presisjon, slik at folk tydelig kan se hva som faktisk foregår. Han har kanskje stilt den kontroversen til skue — men vertenes bekymring er at folk ikke fatter budskapet han viser dem; de får ingenting ut av det. Og så er det den store Trump, Donald Trump selv: gjorde han noe for folket, eller bare for sin egen vinning? Allerede av selve vendingene han bruker, burde enhver merke hvor hule de er. For det man får ut av alt dette er et elendig liv: ingen fremtid, færre barn, fordi de bombes bort.

Hva er vi her for?

Så hva er vi her for? Å bli født og så dø, og imellom — ingenting? Det gir ingen mening. Til det trenger man verken president eller regjering: når spedbarna kommer ut og slenges døde i bakken, er «problemet» løst. Så du trenger ingen regjering i det hele tatt, ikke engang USAs. Og hvor «forente» er de egentlig? Ikke synderlig — de gjør motbydelige ting, gjør ingenting, og lister seg så vekk. Ingen i rettshåndhevelsen, i etterforskningen, bryr seg om noen. De spør, med tung sarkasme, hva det amerikanske fellesskapet i det hele tatt er godt for — å spille internettspill, føre tåpelige debatter om hvor mange kjønn det finnes — og sier at det ikke finnes nok stoff til å holde ut det tøvet; kanskje ringe Kina etter «den neste corona-tingen». Men det virkelige spørsmålet står igjen: hvor er de ekte amerikanernes ansvar og holdning? I praksis ingen steder å se. Mange sier noe smått de ikke engang er forpliktet til å si, og så er de fornøyde med det — «jeg sa noe, la gå». Vi førte en gang en uavhengighetskrig nettopp for å unngå dette, og nå går vi 500 år tilbake til en hellig krig.

Er det Bibelen eller Mein Kampf?

Århundret begynner med et 2000, ikke med et 1500 — det er 2026. Så det er tid for den neste Jesus Kristus, eller «Donald Christ», som sikkert kunne strekke seg dit og gjøre en enda dårligere jobb, fordi han er så tåpelig at han ikke engang kan regne ut en prosentsats. Hvordan kan noen tro at han kjemper «gjennom den gode Herrens ord» — det menes Jesus, som han aldri forsto, ettersom Jesus sa at vi heller bør elske hverandre, ikke drepe hverandre? Noe er forferdelig galt. Derav spørsmålet: er det Bibelen han holder i hånden, eller Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — begge deler, noe av det hele. Sønnesønnen til «herr Schicklgruber», med et blondfarget hode som ikke passet inn i bildet — adoptert, fortell det til folkeregisteret. Selve systemet, sier de, ligner fryktelig på det Hitler gjorde den gang i Tyskland, og det rykker frem her mens alle følger med og ingenting gjør imot det. Ikke SA denne gangen, men ICE — og en mengde institusjoner som utfører en stor voldelig jobb. «Merkenavnet deres er godt», for å selge det på nytt.

Ingen sikkerhet, ingen respekt — og ansvaret vi bærer

Når man ser på hva rettighetserklæringen garanterer, sier de, finner man ikke noe av det lenger: ingen sikkerhet for alle, ingen respekt for mennesket. Og ingen får idéen. Hva er rettigheter til, om ikke til å bruke? Du har en bil å kjøre i, et hus å bo i — men et hus du ikke bor i gir ingen mening. Så slutt å ignorere ansvaret. Vi bærer det ansvaret, helt sikkert, for vi stemte tingen frem — men å stemme betyr ikke at vi nå må utholde det. Vi har en slags vetorett. Vi kan si: forbannede president, hvem du enn er, vi vil ikke drepe folket vårt verden over eller sende verdensøkonomien til helvete. Det er ikke vår sak. Når du ødelegger alt utenfor Amerika, hva kommer tilbake? Dårlig blod — for folk elsker deg bare i den grad du er død. Hvilket rykte å leve med. Naturlige mennesker går ikke den veien; de er ikke stolte av det.

Alle er innvandrere

Rett på sak: i Amerika er enhver på den ene eller andre måten innvandrer, unntatt de innfødte amerikanerne som var her før. Alle andre kom etter. Og nå sier man at bare «amerikanerne» er de ekte? I 250 år fantes det uavhengige Forente Stater, med tillatelse av «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — og de bryr seg fullstendig ikke. Så Liberty, stinkende Liberty, hvem trenger den? Alle trenger den — til å bygge et liv uten gjengjeldelse eller innskrenkning. Ingen mengde stoff lar deg late som om det er annerledes. Retten til lykke og velvære — presidenten sier at vi ikke trenger den, så vi lar den falle? Hva er vi, billig vare? De tåpelige idéene har aldri frembrakt annet enn verdenskriger. Og det er barna våre som utkjemper den mens vi sitter hjemme og får et flagg når de ikke kommer tilbake. Og nå finnes det atomvåpen, kjemiske, biologiske våpen, droner i mengder — angivelig «for at man skal føle seg vel». Måten alle håndterer ting på er rett og slett vanvittig.

Et land som var et grunnlag å bygge på

Vi står i et land som en gang var et grunnlag der mennesker virkeliggjorde sine egne idéer, små eller store, og påvirket utviklingen av menneskeslekten og av landet selv. Og nå er «det hele over, alt er greit», og verdens mennesker kommer fortsatt hit — derfra hvor innvandrerne kommer fra, ikke fra Månen eller Mars — for å legge tyranniet bak seg, bare for å finne det her i dag. Det er det første det «kristne grillarrangementet» satte i gang. Nå er det en hellig krig. Middelalderen var en utviklingstid sammenlignet med dette; hvem er dum nok til å si «la oss gjøre middelalderen igjen»? Når folk begynner å lære hva diktaturer alltid har gjort — og fortsatt gjør — ved å begynne smått og bre seg ut: det har pågått i 70 år; Israel begår folkemord i Gaza, og det har bredt seg og spredt seg over hele verden — logikken «vi trenger ikke de menneskene, skjær dem av og se hva de gjør».

I en republikk holder folket vakt

Hvorfor stemme frem en regjering man etterpå ikke bryr seg om? I en republikk holder folket vakt over hva regjeringen gjør — det er hele poenget. Nå til dags er folk likegyldige: «jeg stemte én frem», og så ser de aldri etter hva som gjøres med makten de ga fra seg. De undrer seg over at folk er så fortapt i dagdrømmer at de ikke innser at det er de som brakte ham til makten. De fleste høres ikke engang fornøyde ut med den presidenten — men de sier bare «jeg er ikke enig i det», og hva endrer det? Ingenting endrer presidenten av seg selv. Vi må gjøre noe for at regjeringen skal endre seg — gjennom det den gjør. Og hvor begynner det? Når verden allerede brenner, når naturen er fullstendig ødelagt — det, under naturlige forhold, kaller man for sent. Så det rette øyeblikket er å si: før det er for sent, gjør jeg best i å stoppe dette. Hvor er de menneskene, verden over — ikke bare i Amerika — som vil si «stopp nå», fordi alle lider, alle bryter sammen, og ingen lenger har verken fremtid eller et sikkert utkomme?

Født til å leve, ikke til å bli eliminert

Hvordan går det til — at folk medvirker i sin egen eliminering? Under Trump å gjøre tåpelige ting — det er hva det handler om. Å utøve eller ikke utøve en religion er nettopp rettighetserklæringens løfte. «Under God» eller ei endrer ingenting ved de resultatene vi ser. Innenfor vår egen tillatelse kan vi endre ting; ingen Gud endrer dem for deg. Det ligger på oss. Å tro på Herren, på Allah, på Buddha — det teller ikke; det avhenger av vår handling. Vi kan ikke gjemme oss bak «jeg kan ikke, fordi…»; gjør du det, lider du, bryter sammen, driver ned elven. Rekk opp hånden: var det å bli født en tillatelse til å gå gjennom livet bare ned elven — det sier ingen. Og lever du slik, sier de rett ut, begår du et langsomt selvmord; da trenger du psykisk hjelp. For dem som virkelig er psykisk utilregnelige, greit, den presidenten passer kanskje for deg — men det er ikke flertallet, definitivt ikke.

Skride til handling

Det er på høy tid å handle, før vi mister alle grunnlag for et utkomme, et velvære, noen som helst lykke. Vi kan miste alt fra den ene dagen til den andre, så nær kanten er vi — det finnes intet å lene seg tilbake, nyte festen, slappe av i. Den «store utmattelsen» er tydelig på vei. Vi er på en Titanic med et koselig orkester som spiller mens vi synker. Er det det vi vil? Nei. Ingen ser etter hvor alle disse aktivitetene, tatt under ett, fører hen. Er vi virkelig så dumme i dag? De benekter det — men vi er så late at vi ikke løfter en finger for å endre noe, og bare sitter og sier «hm, ok, er det sånn, er det sånn. Kanskje kommer den store Herren og ordner det». Til slutt regner Han ikke med deg, fordi du ikke var med Ham — du var ikke en av Hans skapninger som levde sitt liv og bar kjærlighet til nesten som til seg selv.

Fattig er ingen skam — latskap er det

Tenk over det: det er lite selvkjærlighet i å si «da er livet over». Mindre enn fattig — og fattig er intet å bebreide. Mange mennesker er fattige og lever ærlig, oppreist, med sin harde lodd; ikke alle, lumske mennesker finnes overalt. Men mennesker som er redusert til det aller nødvendigste vet nøyaktig hva det betyr. Bare de som er så oppspiste at de slett ikke lenger krever noe nødvendig, kan si «det er kanskje ikke så ille, det blir kanskje bedre». Det er ikke lovet, og det står ikke i programmet — nedturen bare vokser og vokser, og den begynte brått med en forbannet pandemi og ble aldri bedre. Nå gjør vi best i å rette opp i det. Det er vårt ansvar. Uten det ansvaret har vi ingen sosial kompetanse; uten begge deler har vi ikke engang oss selv — ingen for seg selv, ingen gjennom sin neste. Vi mister alt sammen. Og det er for billig.

Den høyeste verdien i dine hender

Den høyeste verdien du holder i dine hender er ditt eget liv og din helse. Og du gir det til noen som sier «trenger deg ikke lenger, forsvinn, fordamp, plag meg ikke»? Vi befridde slavene med Abe — med Abraham Lincoln — fordi den behandlingen av mennesker var uutholdelig. Og nå lar vi det skje mot oss selv? Det er for billig å være så lat: ikke å stå for sine egne rettigheter, ikke å ta risikoen for noe bedre, og innbille seg at om man ingenting gjør, skader ingen en. Det motsatte er sant — alle skader deg, for det er programmet. Det er nøyaktig hva en bølle gjør. Før i skolen, når det fantes en bølle, ga du ham en rett på trynet til mobbingen opphørte. Så hva nå? Vi har én stor bølle, alle sammen, og vi gir ham ikke én — hvorfor? Fordi vi er slike pyser, hver eneste av oss, at vi ikke svarer bøllen igjen.

De late amerikanerne, og håpet som slipper opp

Er dette de sterke amerikanernes festning? Det tror de ikke — snarere de late, overmette, som håper at det er over før det vokser. Men å håpe at det går over er resignasjon, og resignasjon er til sist det selvmordet de talte om. Da finnes det intet håp for Amerika — og intet for hele verden — om ingen endrer sin måte å leve på for å stå for sin egen livskvalitet. Hva får vi ut av det? Eliminering. Det er alt. Og vi medvirker? De tror ikke noen virkelig kan. Det er ikke veien å gå.

Husk besteforeldrene

Bedre å huske våre besteforeldre og oldeforeldre som sto for noe — for Liberty og for menneskene — som i borgerkrigen, eller i andre verdenskrig, der de bekjempet aksemaktene: Mussolini, Hitler og Tennō — Tyskland, Italia og Japan — i harde, fryktelige kamper, for å unngå nettopp dette. Og nå har vi det tilbake, og alle jubler? Det må være noe galt med menneskene, og de gjør best i å finne det og rette opp i det før det er for sent — og for sent er for sent. Du vil rekke et tog, og toget er borte; hvordan rekker du det? Det kan du ikke. Er det virkelig det vi vil — sitte på stasjonen og si «å nei», og så tigge om mat? Det er for billig. Etter 250 års utvikling å legge det bort og si «det trengs ikke» — hva mer trenger vi ikke? Ingenting? Det er en ren løgn. Du gjør noe for ditt utkomme hver eneste dag, og innbiller deg at alt går bra de neste hundre årene — men det gjør det ikke, for regjeringen gjør ting så tåpelige at det du gjør for ditt utkomme ikke lenger brødfør deg.

Det forente folket kan endre det

Så la oss nå skride til handling. Elon sier at om noen år er hver butikk borte — han bygger robotikken til det, og KI-en gjør alt arbeidet, og da «kan folk være lykkelige». Lykkelige hvordan, når de ingenting kan gjøre for sitt utkomme? Hvilket utkomme er igjen? Intet. Bare døden. Er det veien — å bruke sitt livs kraft for til sist å få den store elimineringen, fordi maskiner er billigere enn deg, fordi du i dine egne øyne er en øre verdt, eller ikke engang det? Tenk på hvilken makt vi har så snart vi står sammen. En administrasjon er en håndfull mennesker; befolkningen er langt større, med langt mer makt. Selv om det kommer til kamp, kan vi klare det; vi er langt sterkere. Vi må endre den forbannede tingen, for den styres av idioter som farer i denne retningen. Når vi ikke kan gjøre det ad normal vei — gjennom rettshåndhevelsen, gjennom grunnloven — må vi si stopp på enhver måte som virker, for det er rettet mot selve vår eksistens.

Det gjør vondt å dø — og å vike unna hjelper ikke

Ja, det gjør vondt å dø — og å vike unna problemet unngår det ikke. Det vi har levd for, gjennom generasjonene, oss alle sammen — om det intet er verdt, gir det ingen mening. Er det virkelig verdt å drive ned elven, se den synke og ingenting si? En ærlig amerikaner burde ikke bare nynne; han burde si «jeg står for mine rettigheter, jeg kjenner mine rettigheter, og jeg vil ha dem nå». Det er ingenting galt med det. Så gjør vi best i å gjøre det. Enhver vet i sitt hjerte hva som skal gjøres i sin egen posisjon, i sitt eget liv. Vær glad for at du lever og har uavhengigheten til å bygge ditt liv i Liberty — hvilket slett ikke er en selvfølge: den måtte forberedes, tilkjempes. Og nå står vi overfor den hardeste krisen for Liberty som Forente Stater noensinne har sett. Det må forhindres at den tas fra oss. Det er hver enkelts ansvar. Det er rettet mot alle.

Vi hører til livet

Hvordan kan noen se barna sine i øynene og si «det er over — du går i krig, du kommer ikke tilbake, og jeg er der likevel ikke»? Det er ingen løsning for noen. Vi er naturlige mennesker, vokst opp i den linjen av evolusjonen; vi hører til naturen, vi hører til livet — ikke til utmattelse eller folkemord. Vi gjør best i å forstå det, for det er vår eksistens; vår eksistens tar slutt om vi ikke griper fatt i den. Hvor langt fra seg selv må man være for ikke å se det? Gutter og jenter, se på hva som virkelig foregår. Vil dere ikke leve? Alle vil leve, vil ta del i fellesskapet, bygge landet, bygge prosjekter — og alt det tas vekk fordi noen fikk idéen «det trenger vi ikke lenger»? Sånn kan det ikke være. Det er altfor enkelt.

Vær sterk, vær ærlig — lenge leve republikken

Vær sterk, vær ærlig, lenge leve republikken. Spørsmålet er bare: hvor lenge lever republikken på denne måten? Så lenge vi lar den leve. Den kan vare ytterligere 250 år eller mer — i den grad vi lar det skje. Det er vi som lar republikken skje. Så, aktivt, vil vi la den skje — og nettopp derfor gjør vi best i å beskytte den, på enhver virksom måte, for vi lot det løpe altfor lenge. Nå er det et stort rot å rydde opp i, og ingen kommer og retter opp i det for oss — den «store mannen som gjør Amerika stort og dumt igjen» definitivt ikke; man ser det allerede. Vi holder det i våre egne hender, og da kan vi klare det. Gjør vi det ikke, gjør ingen det. Våre hender kan det, for vi vet hvordan. Ingen andre.

De vet nøyaktig hva de gjør

Menneskene i administrasjonen som lager de tåpelige lydene vet ingenting om livet — eller, for å si det presist, de vet nøyaktig hva livet ikke skal være, og hvordan man ødelegger det, etter et program. Så la dem ikke føre det igjennom — det vi kan se og høre av bevisene, av kjensgjerningene; det vi føler direkte, hver eneste dag. Og nå: hva er vår idé om et utkomme? Spør deg selv. Se på det, gå etter det, finn ut hva som skal gjøres — for dette er ingen tilstand å akseptere. Definitivt ikke.

Del to — Den historiske filmen Don't Be a Sucker (USAs krigsdepartement, 1945)

> Kildemerknad. Det følgende er en oppsummering av et selvstendig verk som tas med i episoden: Don't Be a Sucker («Vær ikke en tåpe»), en undervisningsfilm laget av USAs krigsdepartement i 1945, etter andre verdenskrig, av mennesker som hadde gjennomlevd den, for å undervise dem som ikke hadde opplevd den. Den er offentlig eiendom. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Ordene nedenfor er filmens, ikke Ta-Na-Sis.

Tåper og de som jakter på dem

Filmen åpner med en avtalt «brytekamp» på markedet — åpenbart juks, og likevel satser en mann sine surt fortjente penger på den. Henry stiger på toget med 200 dollar og ser intet ondt i et vennskapelig kortspill med fremmede. Joe Collins har en god hustru hjemme, men møter på baren ei jente som ser søt ut etter et par drinker. Det finnes et gammelt ord for slike mennesker: tåper. Og det finnes andre mennesker — de som ligger våkne om natten og regner ut hvordan de skal ta fra dem det de har. Alle slags spill, alle slags tåper.

Mike har noe: Amerika

Ta Mike. Han har alt — ung, frisk, har en jobb, og et land som heter Amerika. En vidunderlig eiendel: plass nok til å dyrke rikelig med mat, store fabrikker, store byer, og mennesker — alle slags mennesker, fra forskjellige land, med forskjellige religioner og forskjellige hudfarger. Frie mennesker, som kan leve, arbeide og bygge Amerika sammen fordi de er frie: frie til å stemme, til å si hva de vil, til å gå i sine egne kirker, til å velge sitt eget arbeid. Mike har noe, det er sikkert. Men det finnes menn som ligger våkne om natten og regner ut hvordan de skal ta det fra ham.

Oppviglerne på gatehjørnet

En glatt taler bearbeider en gatemengde. Han lover «sannheten om Amerika». Han er ingen politiker, sier han — bare en «gjennomsnittsamerikaner», en «amerikansk amerikaner» — og visse ting får blodet hans til å koke: folk med fremmed aksent som tjener alle pengene, «negre» som har jobber som «tilhører deg og meg». Hvis vi lar det fortsette, hva blir det av «oss ekte amerikanere»? Han deler ut en gratis brosjyre — «sannheten om negre og utlendinger», «sannheten om den katolske kirke» — betalt av «ekte amerikanere». En ung mann er rede til å lese den og nikker samtykkende: for ham høres det fornuftig ut. Landet, sier taleren, blir aldri vårt før det er et land uten — uten negre, uten fremmede utlendinger, uten katolikker, uten frimurere. De, sier han, er deres fiender, som prøver å overta landet: bekjemp dem og utslett dem før de utsletter oss.

Ungarerens advarsel

En forbipasserende stanser den unge mannen: før taleren sa «frimurere», var du rede til å gi ham rett — for da snakket han om andre mennesker. Men i dette landet finnes det ingen «andre mennesker»; vi er alle amerikansk folk. Og du — du er vel ikke amerikaner? «Jeg ble født i Ungarn, men nå er jeg amerikansk statsborger. Og jeg har sett hva slik tale kan utrette. Jeg så det i Berlin.» Han hadde vært professor ved universitetet der, og hørt nøyaktig de samme ordene. Han hadde vært en tosk den gang — han trodde nazistene bare var gale fanatikere. Men det var de ikke. De visste de ikke var sterke nok til å erobre et samlet land, så de splittet Tyskland opp i små grupper og brukte fordommen som et praktisk våpen. Det var ikke lett; de måtte arbeide hardt for det. Mennesker fødes ikke med fordommer — fordommer lages til oss, av noen som vil noe. Husk det: når du hører slik tale, vil noen tjene noe på det, og det blir ikke deg.

Berlin, 1932 — fem menn i en folkemengde

Professoren så det begynne i Berlin i 1932. Fem menn han kjente sto i en folkemengde og lyttet til en nazistisk taler. Eric var katolikk; Anon, en elev av ham, var jøde; Hinrich eide en liten jernvarebutikk; Carl var bonde; og Hans var en arbeidsløs metallarbeider. Taleren sa til de «ekte ariske tyskerne» at det var på tide at de arvet den nasjonen som med rette tilhørte dem alene. Nazistpartiet ville gi bonden jord, arbeideren arbeid, den lille forretningsdrivende fortjeneste. Hvem har alt sammen nå? Jøden — som angivelig har stjålet nasjonen og førstefødselsretten, som tjener alle pengene og tar alle jobbene; han må skys, utstøtes, elimineres. Og katolikkene — ingen stor nasjon bør styres av en «fremmed kirke»; de og deres tro må ødelegges. Og frimurerne — Tyskland har ingen plass til hemmelige selskaper; det skal bare være ett selskap, nazistpartiet.

Å splitte nasjonen, å lokke den lojale

Én etter én angrep taleren hver minoritet og skilte dem fra hverandre. Menn som var kommet som landsmenn tyskere ble forvandlet til rivaliserende grupper, mistroiske og hatefulle mot hverandre — alle bedratt. Den som virkelig ble narret var Hans: «ren tysker» etter nazistiske normer, han ble lovet alt, og han hoppet på den. De fortalte ham at han var det renblodede herrefolket, med guddommelig rett til å herske, og partiet sto rede til å føre ham til makten — til å befale over hele Tyskland og en dag hele verden. Slik ble Hans et «overmenneske»: de ga ham en uniform og blåste opp egoet hans. Han var ikke lenger en arbeidsløs liten fyr; han var medlem av herrefolket. Hans hustru forsto det ikke helt — selv med et overmenneske i huset var det ingen mat. Forsto hun ikke at nazistene ville skape arbeid til alle, mat, klær, et nytt hus, en strålende fremtid, barn som en dag ville styre verden? Men hun undret seg fortsatt over hvor det neste måltidet skulle komme fra. Hans likte ikke slik tale — den var farlig; for slik tale burde folk settes i fengsel.

Hvem som virkelig kom til makten

Hans hadde slukt agnet, og disse var mennene som hadde agnet kroken. Hvorfor — for at Hans skulle komme til makten? Naturligvis ikke: for at de skulle. De ville bare bruke Hans, og hundretusener som ham, til å gjøre det skitne arbeidet — alle spilte et tåpe-spill, satset andres frihet og tapte naturligvis sin egen. En nasjon av tåper. Hitler trengte disse menneskene, for det var mye å gjøre: knuse fagforeningene, fordi de var organiserte og kunne gjøre motstand; ødelegge de mange politiske partiene; knuse enhver organisasjon der folk kunne slutte seg sammen. Det var jøder å slå og drepe — ikke mektige, men et bekvemt påskudd for alle nasjonens onder. Hundrevis av katolikker ble satt i fengsel, fordi kirken hadde styrken til å gjøre motstand. De splittet nasjonen i hundre stykker og ødela stykkene ett etter ett, og over de knuste stykkene red de til makten: ett parti, én nasjon, én religion.

Krigen mot sannheten

Da de hadde vunnet makten, hadde nazistene fortsatt besvær med sin eldste fiende: sannheten, som ikke dør lett. Så de bestemte seg for å avskaffe den. En stor kilde til sannhet er litteraturen — så de brente bøker, tjue millioner. Sannhetens talsmenn — lærere, forfattere, vitenskapsmenn — ble fengslet eller fordrevet. Utdanning ble motarbeidet; på fem år falt universitetssøkningen med 53%. Det var forbudt å lytte til en britisk sending eller lese en amerikansk avis; informasjonen din kom fra doktor Goebbels, som visste hva som var best for deg. Du fikk ikke se visse filmer eller høre viss musikk, og du fikk ikke se Joe Louis bokse, fordi mesteren hadde svart hud og motbeviste Hitlers teori om nordisk overlegenhet. Albert Einstein motbeviste den også — og måtte, som «ikke-arier», forlate Tyskland. Hans sinn var viet til søken etter sannhet, og nazistene, som hadde solgt en løgn, fryktet sannheten mest av alt.

Stemmene som ennå talte

Kirken var en kraft som ennå var sterk nok til å forkynne sannheten offentlig. En katolsk stemme advarte om at de kristne var i en alvorlig kamp mot «en tro av blod», en kamp som siktet mot å rive kristendommen løs fra fedrelandet — og den presten ble arrestert dagen etter under påskudd av usedelighet. En protestantisk stemme erklærte at den som ønsker frihet for seg selv ikke kan nekte den til andre uten å miste det han har vunnet — den store lærdommen verden kan dra av Tyskland — og nazistene satte ham i konsentrasjonsleir. Også pedagoger talte. En lærer spurte hva en «arier» egentlig er — angivelig høy, slank, blåøyd, blond — og svarte rett ut: det finnes ingen arisk rase og, enda viktigere, intet herrefolk. Noen finner idéen bekvem, men vitenskapen kan ikke støtte den: det er ingen sammenheng mellom rasemessige trekk og et menneskes evne eller karakter. I enhver gruppe finner du det samme spennet — idioter og genier, forbrytere og velgjørere. Bedøm hvert menneske som et individ, ikke etter hudens eller øynenes farge eller nesens lengde. Forskjellene mellom mennesker er virkelige — forskjellige evner, bakgrunner, oppfatninger om rett og galt — men det er en forskjell i måten å tenke på, ikke en forskjell i rase. Det finnes intet herrefolk; det er en vitenskapelig sannhet, og den som sier deg noe annet, lyver.

Hvor det kunne vært stanset

Så, for alle praktiske formål, ble sannheten avskaffet i Tyskland. Hvordan gikk det til, hvor begynte det? Det begynte akkurat der, i den folkemengden — og der kunne det vært stanset, om de menneskene hadde stått sammen. Hadde de beskyttet hverandre, kunne de gjort motstand; sammen hadde de vært sterke. Men så snart de lot seg splitte, var de hjelpeløse. Da den første minoriteten tapte, tapte alle. De hadde satset andres frihet — og slik betalte veddemålene seg. Carl bonden, som satset på et bedre liv, fikk oppslitende arbeid opp til hundre timer i uken, tvunget til å bli på jorda si og produsere det han fikk ordre om, fordi Hitler forberedte krig. Heller ikke Hinrichs veddemål betalte seg: 104 000 små bedrifter stengte på to år. Og Hans hadde det ikke bedre — nå en jobb på en ammunisjonsfabrikk, lange timer for lav lønn, stadig dårligere forhold, ikke tillatt å si opp, fortsatt ingen mat hjemme. Hitler sa at man ikke kan ha smør og kanoner, så Hans fikk intet smør.

Krigen som raseteorien tapte

Da Hitler bedømte tiden moden, gikk Tyskland i krig — ikke ved en krigserklæring, men ved et nøye forberedt overraskelsesangrep. Atter trengte Hitler Hans til det skitne arbeidet; Hans var nå ekspert i brutalitet, og den brutaliteten ble vendt mot andre folk — tsjekkerne, polakkene, franskmennene, russerne. Men i krigens avgjørende prøve betalte raseteoriene seg ikke. De «renblodede overmenneskene» ble beseiret av de «blandede» hærene de foraktet: av britene ved El Alamein, av russerne ved Stalingrad, og så på D-dagen av amerikanske soldater av enhver farge og religion, som brøt gjennom Normandies strender og trengte inn i Tysklands hjerte. For de villedede tyskerne som hadde slukt agnet, betalte spillet seg ikke: kontinentet var strødd med millioner av tyske lik, «renariske» lik. Carl ble igjen i snøen utenfor Moskva; Hinrich ble igjen i Italia ved Salerno; og Hans, som skulle styre verden, fikk bare en liten flekk av Normandie å kalle sin egen.

Amerika er minoriteter — og det betyr deg og meg

Vi må aldri la det skje med oss eller landet vårt. Vi må aldri la oss dele etter rase, farge eller religion, for i dette landet tilhører vi alle minoriteter. «Jeg ble født i Ungarn. Du er frimurer.» Det er minoriteter — og du tilhører andre også: du er bonde, du har blå øyne, du går i den metodistiske kirken. Din rett til å tilhøre disse minoritetene er noe dyrebart; du har rett til å være den du er og si hva du tenker, for her har vi personlig frihet — vi har Liberty. Det er ikke bare vakre ord; det er en praktisk og uvurderlig måte å leve på. Men vi må arbeide med det. Vi må vokte enhvers Liberty, ellers kan vi miste vår egen. Hvis vi lar en minoritet miste sin frihet gjennom forfølgelse eller fordom, truer vi vår egen frihet. Det er ikke bare en idé — det er sunn fornuft: her i Amerika er spørsmålet ikke om vi tolererer minoriteter; Amerika er minoriteter, og det betyr deg og meg. Så la oss ikke være tåper. Vi må ikke la noe menneskes frihet eller verdighet trues av noen handling eller noe ord. La oss være «egoistiske» med det: glem «vi» og «dem», og tenk på «oss».

Avslutning (Raven & Keylam)

Raven og Keylam vender tilbake helt til slutt for å ta farvel som de alltid gjør: ha det, godtfolk — det var alt for denne gang. Bli hengende, og glem aldri: livet er godt.

Utarbeidet for Ta-Na-Si Media & Document Repository. Oppsummeringen av del én gjengir den muntlige samtalen mellom Raven D. Pond og Keylam Folker, inkludert dens bevisste bruk av sarkasme. Del to oppsummerer den offentlig tilgjengelige undervisningsfilmen «Don't Be a Sucker» fra USAs krigsdepartement (1945) (US National Archives, ID 24376) og gjengir dens innhold, ikke Ta-Na-Sis synspunkter. Leserne oppfordres til selv å verifisere opplysningene; dette dokumentet stilles til rådighet uten garanti.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Basert på en Ta-Na-Si-lydpodkast og en historisk opplysningsfilm — AI-støttet sammendrag. Oversatt fra engelsk av Claude (AI). Anslått oversettelseskvalitet: ● svært pålitelig.

Turkish Türkçe

“Senin ve benim gibi insanlar” · Bölüm 8: Sorumluluğa Çağrı — “Bu bir 1 Nisan şakası değil”.

Yapay zekâ destekli çok dilli baskı

> Bu belge hakkında. Bu bölüm, birbirinden açıkça ayrılmış iki kısımdan oluşur. Birincisi, Raven ile Keylam arasındaki sözlü sohbettir — kendi sözleri, kendi sesleri. İkincisi, bölüme yerleştirdikleri tarihî bir eğitim filmidir: Don't Be a Sucker (ABD Savaş Bakanlığı, 1945, kamu malı). İki kısım aşağıda ayrı ayrı özetlenmiştir; böylece neyin Ta-Na-Si'den, neyin 1945 filminden geldiği daima açıktır. Alaycılık, Raven ve Keylam tarafından bilinçli bir iletişim aracı olarak kullanılır; bu özet, o sesi düzleştirmek yerine korur.

Birinci kısım — Sohbet (Raven & Keylam)

Açılış — aslında ne istediğimiz

Raven ve Keylam, her zamanki gibi kanalı adlarıyla ve neye değer verdiklerine dair dolambaçsız bir bildirimle açarlar. Temel şeyler, derler, basittir: insanca bir geçim ve çocuklar için insanca bir gelecek. Hepsi bu. İnsanların savaşmaya kışkırtıldığı her şey, tüm o uydurulmuş görüşler, yalnızca bir savaş kurabilir — asla bir refah değil. Dolayısıyla incelemek istedikleri soru şu: Bize ait olan şeylere dürüstçe nasıl bakılır, ve sorumluluk gerçekte nerede yatar?

Kanlı işler ve kutsal savaş

Alaycılığı hemen açarlar. Başka çıkarları olan ve istemediği her şeyi yakan bir hükûmet için «kanlı işler» vardır. Ve senin üstüne üstlük tezahürat yapman beklenir — yaşasın, güzel bir iş — ve bir sonraki «Hristiyan barbeküsünü» körüklemen, çünkü artık, derler, kötü Cumhuriyetçi'ye karşı büyük bir kutsal savaştayız. Hayır: kutsal savaşı yapmamız gerektiğini söyleyen bir Cumhuriyetçi'dir, sebeplerle, çünkü «biz en iyiyiz, efendi ırkız». Efendi-Cumhuriyetçiler. Yani herkes oraya gidip «lanet şeyleri» öldürmeli, hepsini, hiçbirini atlamadan. Önce ateş et, sonra sor; cevap vermediklerinde, demek ki düşmanmışlar. Şakanın altında gizlenen şey, insanları öldürmeden önce insanlıktan çıkaran mekanizmadır.

Yedikleri Haklar Bildirgesi

Bunu Haklar Bildirgesi'yle karşılaştırırlar — herkesin sahip olması gereken din özgürlüğüyle, herhangi bir inancı uygulamak ya da uygulamamakla. Ama insanlar öldüğünde, onların dileğini kim işitti? Öldürmek, bir dini uygulamanın yolu mudur? Görevdeki bir başkan böyle şeyler ilan ettiğinde, der Raven, eski ülkede buna anayasaya aykırı denirdi. Peki şimdi ne — dünyanın büyük engizisyoncusu olarak «Make America great again» mı? Bu, Haklar Bildirgesi'nde nerede yazıyor — yenisinde? Yoksa daha çok «hiç sahip olmadığın haklar için faturayı öde» mi? Haklar olmadan fatura. Vergilerini, harçlarını ve aldığın her ne ise, para olsun olmasın öde — ve ödeyemiyorsan, evsizlik de «pek hoş»tur.

Peki ya Liberty? Liberty yalnızca bir azınlık için vardır. Kelimeyi parçalarına ayırırlar — Liberty, «liber-ti», yenilebilir mi? Evet, Liberty'yi yiyebilirsin, bütün yutabilirsin — program budur. Herkesin Liberty'sini yiyip bitirmek ve her şeyi ebediyen almak.

Çocuklarını gönder — ya da yolculuktan tasarruf et

En keskin alaycılık parçası: çocuklarını pis kanlı savaşa gönder; çocuğun olup olmaması fark etmez — sadece yenilerini yap ve gönder. Sonra giriş kapısına asmak için Walmart poşetinden çıkan ucuz bayrak gelir — bunun için kimseyi beslemen gerekmez. Büyük bir vatanseversin, çocuklarını havaya uçuruyorsun; üstelik daha ucuza da getirebilirsin. Neden ta İran'a kadar göndereceksin? Bir el bombası al ve çocuklarını ön bahçede kendin havaya uçur — daha etkili, daha verimli. Başkana daha da yardımcı olur, çocuğu asker olarak eğitmene bile gerek kalmaz. Gördüklerini adlandırmak için bilerek en sert tarihî karşılaştırmaya başvururlar — Hitler'i, «Mein Kampf»ı, «Adolf Trump»ı, «Donald Hitler»ı, «Bay Schicklgruber'in torununu» çağırarak — abartıyı, neredeyse kimsenin itiraz etmediğini sormak için kullanırlar. Elon, diye belirtirler, ona bu fikri vermek için orada değil; başka bir işi vardı, Memphis'te.

«Eski püskü» olarak Anayasa

Anayasaya aykırı olan artık sayılmıyorsa, o zaman elimizde bir «United Snacks of America» var demektir. Atıştırmalık fazlasıyla yeterli — yani o pis kokulu Anayasaya ihtiyacımız yok. Geriye tarihli, 250 yıl önce yapılmış, ve 250 değil 500 yıl geri gitmek istiyorlar, Orta Çağ'ın büyük Hristiyan barbeküsüne — ki orada yazılı bile değildi. İnsanları ateşe atabilirsin ve hiçbir polis gelip kendi komşularını yakmazsın demez. «Büyük adamların» kadınları ve çocukları sahiplenmesine izin verilir, sıradan insanlar ise kendi ailelerini öldürmekle suçlanır — oysa bu, sözde, yalnızca başkanın hakkıdır. Bu haksızlık. Bir cumhuriyetteyiz, eşitlik içinde. Öyleyse kendi insanlarımızı kendimiz mi öldürelim? O zaman herkese başkan unvanı verin, mesele halloldu — çünkü kendi insanlarımızı öldürmek için bir başkana ihtiyacımız var mı ki? Pek değil. Ön bahçede «daha etkili» yapılabilir.

Ama eğlence nerede? Kendi çocuklarının paramparça edilip çimenliğe yayılmasını izleyemezsin — yeşil çimen, bunların kırmızısıyla, «hoş bir kontrast». Grotesk imge tam da meselenin özü: tezahürat etmek gerçekte budur.

Doğa, haklar ve sınırların dışındaki bir başkan

Anayasanın andığı, doğanın bahşettiği haklara dönerler; ki bunlar tam da bir başkan böyle davrandığında «anlam kazanmaya başlar». O zaman anayasaya aykırı bir başkana sahip olmak utanç vericidir — ve ona biz oy verdik; evet, verdik. Peki ne yaparız? Adamı «Pete»e — o kurnaza — ve mevcut kolluk gücü onlara hizmet etmediğinde onu başka türlü yeniden yazıp uygun ilan etme fikrine bir göz atarlar. Bu ne kadar anayasal? Belki özel haklar için başka bir anayasa vardır — birinci sınıf bir Amerikan anayasası, ve ikinci, üçüncü, kırkıncı sınıf. Bir kast sistemi gibi, alınlarda damgalar. Eşitlik «kötü»dür: kim olduğun fark etmez, kimse umursamaz — yani bu sadece bir yorum meselesi, ve böylece herkesi kandırabilirsin. «United Snakes of America.»

Amerikalı vatanseverler nerede?

Tekrar tekrar tek bir soruya dönerler: Amerika'nın 250 yıl önce ilan ettiği o Liberty'nin insanları, Amerikalı vatanseverler nerede? Dağıldılar mı, buharlaştılar mı? «Rusya'da yaşıyorlar», diye espri yapar biri. Bazı Amerikalılar gerçekten ses yükseltiyor — bunun doğru olmadığına dair biraz bağırış — ama gerçek bir etki var mı? Sözde daha iyi bir seçenek olarak «Camila»ya, eski sınır çarına, ve «iki başkana»: küçük ile büyük olana alaycı bir bakış atarlar. «Küçük Trump», Little Trump'tır — bir komedyen ve şovmen, kısa boylu bir kişi, Donald Trump rolüne girip onun davranışını büyük bir kesinlikle canlandıran biri; öyle ki insanlar gerçekte ne olup bittiğini açıkça görsün. O tartışmayı belki göz önüne sermiştir — ama sunucuların kaygısı, insanların ona gösterdiği mesajı kavramamasıdır; bundan bir şey çıkarmıyorlar. Bir de büyük Trump var, Donald Trump'ın kendisi: insanlar için bir şey yaptı mı, yoksa yalnızca kendi çıkarı için mi? Kullandığı ifadelerin kendisinden bile, herkes onların ne kadar boş olduğunu hissetmeli. Çünkü tüm bunlardan çıkan şey berbat bir hayattır: gelecek yok, daha az çocuk, çünkü onları bombalayıp yok ediyorlar.

Ne için buradayız?

Peki ne için buradayız? Doğmak ve sonra ölmek, ve arada — hiçbir şey mi? Bunun hiçbir anlamı yok. Bunun için ne başkana ne hükûmete ihtiyaç var: bebekler dünyaya geldiğinde ve ölü olarak yere fırlatıldığında, «sorun» çözülmüş olur. Yani hiçbir hükûmete ihtiyacın yok, Birleşik Devletler'inkine bile. Peki gerçekte ne kadar «birleşik»ler? Pek değil — alçakça şeyler yapar, hiçbir şey yapmaz, sonra sıvışırlar. Kolluk kuvvetlerinde, soruşturmada, kimse kimseyi umursamıyor. Ağır bir alaycılıkla soruyorlar: Amerikan topluluğu zaten ne işe yarar — internette oyunlar oynamak, kaç cinsiyet olduğuna dair budalaca tartışmalar — ve bu saçmalıklara katlanacak kadar uyuşturucu olmadığını söylüyorlar; belki «bir sonraki korona benzeri şey» için Çin'i arasınlar. Ama asıl soru ortada kalıyor: Gerçek Amerikalıların sorumluluğu ve duruşu nerede? Fiilen ortada yok. Çoğu insan, söylemek zorunda bile olmadıkları ufak bir şey söylüyor, sonra bu onlara yetiyor — «bir şey söyledim, boş ver». Bir zamanlar tam da bundan kaçınmak için bir bağımsızlık savaşı verdik, ve şimdi 500 yıl geriye, bir kutsal savaşa dönüyoruz.

İncil mi, yoksa Mein Kampf mı?

Yüzyıl bir 2000'le başlıyor, bir 1500'le değil — yıl 2026. Yani sıradaki İsa Mesih'in, ya da «Donald Christ»in zamanı; ki o, kesinlikle oraya kadar uzanıp daha da kötü bir iş çıkarabilir, çünkü o kadar budala ki bir yüzdeyi bile hesaplayamaz. Biri «iyi Tanrı'nın sözüyle» savaştığına nasıl inanabilir — kastedilen İsa'dır, ki onu hiç anlamadı, çünkü İsa birbirimizi öldürmek yerine sevmemizin daha iyi olduğunu söyledi? Bir şeyler korkunç biçimde ters gidiyor. Buradan soru: elinde tuttuğu İncil mi, yoksa Mein Kampf mı? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — ikisi de, hepsinden biraz. «Bay Schicklgruber»in torunu, resme uymayan sarıya boyanmış bir kafayla — evlatlık, bunu nüfus dairesine anlat. Sistemin kendisi, derler, Hitler'in o zaman Almanya'da yaptığına korkunç biçimde benziyor, ve burada ilerliyor, herkes peşinden giderken ve buna karşı hiçbir şey yapmazken. Bu sefer SA değil, ICE — ve büyük bir şiddet işi yürüten bir sürü kurum. «Marka adınız iyi», onu yeniden satmak için.

Güvenlik yok, saygı yok — ve taşıdığımız sorumluluk

Haklar Bildirgesi'nin neyi güvence altına aldığına bakınca, derler, artık bunlardan hiçbirini bulamazsın: herkes için güvenlik yok, insana saygı yok. Ve kimsenin aklına gelmiyor. Kullanmak için değilse, haklar ne işe yarar? Sürmek için bir araban var, yaşamak için bir evin — ama içinde yaşamadığın bir evin hiçbir anlamı yok. Öyleyse sorumluluğu görmezden gelmeyi bırak. Bu sorumluluğu taşıyoruz, elbette, çünkü o şeye oy verdik — ama oy vermek, şimdi buna katlanmak zorunda olduğumuz anlamına gelmez. Bir tür vetomuz var. Diyebiliriz ki: lanet başkan, kim olursan ol, insanlarımızı dünyanın dört bir yanında öldürmek ya da dünya ekonomisini cehenneme göndermek istemiyoruz. Bu bizim işimiz değil. Amerika'nın dışındaki her şeyi yok ettiğinde, geri ne döner? Kötü kan — çünkü insanlar seni ancak ölü olduğun ölçüde sever. Birlikte yaşanacak ne biçim bir itibar. Doğal insanlar o yolu tutmaz; bununla gurur duymazlar.

Herkes bir göçmendir

Dümdüz söyleyelim: Amerika'da herkes şu ya da bu şekilde göçmendir, daha önce burada olan yerli Amerikalılar dışında. Diğer herkes sonradan geldi. Ve şimdi yalnızca «Amerikalılar»ın gerçek olduğu mu söyleniyor? 250 yıl boyunca bağımsız Birleşik Devletler vardı, «liberty and justice for all», «one nation indivisible» izniyle — ve buna zerre umursamıyorlar. Öyleyse Liberty, pis kokulu Liberty, kimin işine yarar? Herkesin işine yarar — misilleme ya da kısıtlama olmadan bir hayat kurmak için. Hiçbir miktar uyuşturucu, durumun başka türlü olduğunu sandırmaz. Mutluluk ve refah hakkı — başkan buna ihtiyacımız olmadığını söylüyor, biz de onu bırakıyor muyuz? Biz neyiz, ucuz mal mı? O budalaca fikirler dünya savaşlarından başka bir şey üretmedi. Ve onu çocuklarımız çarpışarak verirken biz evde oturup, dönmediklerinde bir bayrak alıyoruz. Ve şimdi atom, kimyasal, biyolojik silahlar var, sayısız drone — sözde «rahat hissetmek için». Herkesin işleri ele alış biçimi düpedüz çılgınca.

Üzerine inşa edilecek bir temel olan bir ülke

Bir zamanlar insanların kendi fikirlerini, küçük ya da büyük, gerçekleştirdiği ve insan soyunun ve ülkenin kendisinin gelişimini etkilediği bir temel olan bir ülkede duruyoruz. Ve şimdi «hepsi bitti, her şey yolunda», ve dünyanın insanları hâlâ buraya geliyor — göçmenlerin geldiği yerden, Ay'dan ya da Mars'tan değil — tiranlığı geride bırakmak için, ki bugün onu tam burada bulmak için. Bu, «Hristiyan barbeküsünün» tetiklediği ilk şeydir. Şimdi bir kutsal savaş var. Buna kıyasla Orta Çağ bir gelişme çağıydı; «Orta Çağ'ı yeniden yapalım» diyecek kadar aptal kim var? İnsanlar diktatörlüklerin hep ne yaptığını — ve hâlâ yaptığını — öğrenmeye başladığında, küçükten başlayıp genişleyerek: 70 yıldır sürüyor; İsrail Gazze'de bir soykırım yapıyor, ve bu genişledi ve tüm dünyaya yayıldı — «o insanlara ihtiyacımız yok, onları kesip atın ve ne yapacaklarına bakın» mantığı.

Bir cumhuriyette halk nöbet tutar

Sonradan umursamayacağın bir hükûmete neden oy veresin? Bir cumhuriyette halk, hükûmetin ne yaptığına nöbet tutar — bütün mesele budur. Bugünlerde insanlar umursamıyor: «birine oy verdim», ve sonra elden çıkardıkları güçle ne yapıldığına asla bakmıyorlar. İnsanların hayallere o kadar dalmış olmasına şaşırıyorlar ki onu iktidara kendilerinin getirdiğini fark etmiyorlar. Çoğu bu başkandan memnun bile görünmüyor — ama yalnızca «buna katılmıyorum» diyor, ve bu neyi değiştirir? Başkanı kendiliğinden hiçbir şey değiştirmez. Hükûmetin değişmesi için bir şey yapmalıyız — yaptığı şey aracılığıyla. Peki bu nerede başlar? Dünya zaten yanarken, doğa tamamen yıkılmışken — bu, doğal koşullarda, çok geç denilen şeydir. O hâlde doğru an şunu demektir: çok geç olmadan, bunu durdursam iyi olur. Tüm dünyada — yalnızca Amerika'da değil — herkes acı çektiği, herkes çöktüğü ve artık kimsenin ne geleceği ne de güvenli bir geçimi kaldığı için «şimdi dur» diyecek o insanlar nerede?

Yaşamak için doğmuş, yok edilmek için değil

Bu nasıl olur — insanların kendi yok edilmelerine ortak olması? Trump döneminde budalaca şeyler yapmak — mesele bu. Bir dini uygulamak ya da uygulamamak, tam da Haklar Bildirgesi'nin vaadidir. «Under God» olsun ya da olmasın, gördüğümüz sonuçlarda hiçbir şeyi değiştirmez. Kendi iznimiz dahilinde şeyleri değiştirebiliriz; hiçbir Tanrı onları senin için değiştirmez. Bu bize bağlı. Rab'be, Allah'a, Buda'ya inanmak — bunlar sayılmaz; bu bizim eylemimize bağlı. «Yapamam, çünkü…» diyerek saklanamayız; bunu yaparsan, acı çekersin, çökersin, nehir aşağı gidersin. Elini kaldır: doğmak, hayattan yalnızca nehir aşağı geçmenin izni miydi — kimse böyle demiyor. Ve böyle yaşıyorsan, açık açık derler, yavaş bir intihar işliyorsun; o zaman psikolojik yardıma ihtiyacın var. Gerçekten zihinsel olarak ehliyetsiz olanlar için, tamam, bu başkan sana uygun olabilir — ama bu çoğunluk değil, kesinlikle değil.

Eyleme geçmek

Bir geçimin, bir refahın, herhangi bir mutluluğun tüm temellerini yitirmeden harekete geçmenin çoktan vakti geldi. Hepsini bir gecede kaybedebiliriz, uçurumun kenarına o kadar yakınız ki — arkana yaslanmak, partinin tadını çıkarmak, gevşemek diye bir şey yok. «Büyük bitkinlik» apaçık geliyor. Biz batarken hoş bir orkestranın çaldığı bir Titanik'teyiz. İstediğimiz bu mu? Hayır. Tüm bu faaliyetlerin, bir arada, nereye götürdüğüne kimse bakmıyor. Gerçekten bugün bu kadar aptal mıyız? Reddediyorlar — ama o kadar tembeliz ki herhangi bir şeyi değiştirmek için parmağımızı bile kıpırdatmıyoruz, ve sadece oturup diyoruz ki «hım, tamam, öyleyse öyle. Belki büyük Rab gelir de düzeltir». Sonunda O sana güvenmeyecek, çünkü O'nunla değildin — kendi hayatını yaşayan ve komşusuna kendisi gibi sevgi taşıyan O'nun yaratıklarından biri değildin.

Yoksulluk bir utanç değil — tembellik öyle

Bir düşün: «o zaman hayat bitti» demekte pek az öz sevgi vardır. Yoksuldan da az — ve yoksulluk kimseyi suçlamak için bir sebep değil. Birçok insan yoksuldur ve dürüstçe, dimdik, ağır kaderiyle yaşar; hepsi değil, sinsi insanlar her yerde var. Ama en zorunlu olana indirgenmiş insanlar bunun ne demek olduğunu tam olarak bilir. Yalnızca öyle kemirilmiş, artık hiçbir zorunlu şey istemeyenler «belki o kadar kötü değildir, belki düzelir» diyebilir. Bu vaat edilmedi, ve programda yok — çöküş yalnızca büyüyüp büyüyor, ve lanet bir pandemiyle birden başladı ve hiç düzelmedi. Şimdi bunu düzeltsek iyi olur. Bu bizim sorumluluğumuz. Bu sorumluluk olmadan hiçbir sosyal yetkinliğimiz yok; ikisi de olmadan kendimize bile sahip değiliz — kimse kendisi için, kimse komşusu aracılığıyla. Hepsini kaybediyoruz. Ve bu fazla ucuz.

Senin ellerindeki en yüce değer

Ellerinde tuttuğun en yüce değer, kendi hayatın ve sağlığındır. Ve onu, «artık sana ihtiyacım yok, git, buharlaş, beni rahatsız etme» diyen birine mi veriyorsun? Köleleri Abe'yle — Abraham Lincoln'le — özgürleştirdik, çünkü insanlara o muamele dayanılmazdı. Ve şimdi bunun kendimize yapılmasına izin mi veriyoruz? Bu kadar tembel olmak fazla ucuz: kendi haklarına sahip çıkmamak, daha iyi bir şey için riski göze almamak, bir şey yapmazsan kimsenin sana zarar vermeyeceğine kendini inandırmak. Tam tersi doğru — herkes sana zarar verir, çünkü program budur. Bir zorba tam da bunu yapar. Eskiden okulda bir zorba olduğunda, zorbalık bitene kadar suratının ortasına bir tane geçirirdin. Peki şimdi? Hepimiz birlikte tek bir büyük zorbamız var, ve ona bir tane geçirmiyoruz — neden? Çünkü her birimiz öyle ödleğiz ki zorbaya karşılık vermiyoruz.

Tembel Amerikalılar ve tükenen umut

Bu, güçlü Amerikalıların kalesi mi? Buna inanmıyorlar — daha çok tembellerin, doymuşların, büyümeden önce bitmesini umanların. Ama geçip gitmesini ummak boyun eğmektir, ve boyun eğmek sonunda sözünü ettikleri intihardır. O hâlde Amerika için hiç umut yok — ve tüm dünya için de yok — kimse kendi yaşam kalitesine sahip çıkmak için yaşam biçimini değiştirmezse. Bundan ne elde ediyoruz? Yok edilme. Hepsi bu. Ve biz ortak mı oluyoruz? Birinin bunu gerçekten yapabileceğine inanmıyorlar. Tutulacak yol bu değil.

Büyükanne ve büyükbabaları hatırla

Bir şey için duran büyükanne ve büyükbabalarımızı, onların büyüklerini hatırlamak daha iyi — Liberty için ve insanlar için — İç Savaş'taki ya da İkinci Dünya Savaşı'ndaki gibi, ki orada Mihver'le çarpıştılar: Mussolini, Hitler ve Tennō ile — Almanya, İtalya ve Japonya — sert, korkunç çarpışmalarda, tam da bundan kaçınmak için. Ve şimdi bu geri geldi ve herkes tezahürat mı ediyor? İnsanlarda bir terslik olmalı, ve çok geç olmadan bunu bulup düzeltseler iyi olur — ve çok geç, çok geçtir. Bir trene yetişmek istersin ve tren gitmiştir; ona nasıl yetişirsin? Yetişemezsin. Gerçekten istediğimiz bu mu — istasyonda oturup «eyvah» demek, sonra yemek için dilenmek? Bu fazla ucuz. 250 yıllık gelişmeden sonra onu kaldırıp «gerek yok» demek — başka neye ihtiyacımız yok? Hiçbir şeye mi? Bu apaçık bir yalan. Geçimin için her gün bir şey yaparsın, ve önümüzdeki yüz yıl her şeyin yolunda gideceğine kendini inandırırsın — ama öyle değil, çünkü hükûmet o kadar budalaca şeyler yapıyor ki geçimin için yaptığın şey artık seni doyurmayacak.

Birleşmiş halk bunu değiştirebilir

Öyleyse şimdi eyleme geçelim. Elon, birkaç yıl içinde her dükkânın yok olacağını söylüyor — bunun için robotiği o inşa ediyor, ve tüm işi yapay zekâ yapıyor, ve o zaman «insanlar mutlu olabilir». Geçimleri için hiçbir şey yapamazken nasıl mutlu? Geriye hangi geçim kalır? Hiçbiri. Yalnızca ölüm. Yol bu mu — hayatının gücünü harcayıp sonunda büyük yok edilmeyi elde etmek, çünkü makineler senden ucuz, çünkü kendi gözünde beş para edersin, ya da onu bile etmezsin? Bir araya geldiğimizde elimizde tuttuğumuz gücü bir düşün. Bir yönetim bir avuç insandır; nüfus çok daha büyük, çok daha fazla güçle. İş çarpışmaya varsa bile başarabiliriz; çok daha güçlüyüz. O lanet şeyi değiştirmeliyiz, çünkü onu bu yöne koşan ahmaklar yönetiyor. Bunu normal yoldan yapamadığımızda — kolluk kuvvetleri aracılığıyla, anayasa aracılığıyla — işe yarayan her yolla dur demeliyiz, çünkü bu, varlığımızın ta kendisini hedefliyor.

Ölmek acıtır — ve kaçınmak işe yaramaz

Evet, ölmek acıtır — ve sorundan kaçınmak onu önlemez. Nesiller boyunca, hepimiz birlikte, uğruna yaşadığımız şey — eğer hiçbir değeri yoksa, hiçbir anlamı yok. Nehir aşağı gitmek, onun battığını izlemek ve hiçbir şey söylememek gerçekten buna değer mi? Dürüst bir Amerikalı yalnızca mırıldanmamalı; «haklarıma sahip çıkıyorum, haklarımı biliyorum, ve onları şimdi istiyorum» demeli. Bunda yanlış bir şey yok. O hâlde yapsak iyi olur. Herkes kendi konumunda, kendi hayatında ne yapacağını yüreğinde bilir. Hayatta olduğun ve hayatını Liberty içinde kurma bağımsızlığına sahip olduğun için mutlu ol — ki bu hiç de kendiliğinden değil: hazırlanması, savaşılarak kazanılması gerekti. Ve şimdi Birleşik Devletler'in gördüğü en sert Liberty krizinin karşısındayız. Onun bizden alınması engellenmeli. Bu, her birimizin sorumluluğu. Bu herkesi hedefliyor.

Hayata aitiz

Biri çocuklarının gözünün içine nasıl bakıp «bitti — sen savaşa gidiyorsun, dönmüyorsun, ve ben de zaten yokum» diyebilir? Bu kimse için bir çözüm değil. Biz doğal insanlarız, evrimin o çizgisinde yetiştik; doğaya aitiz, hayata aitiz — bitkinliğe ya da soykırıma değil. Bunu anlasak iyi olur, çünkü bu bizim varlığımız; ona sarılmazsak varlığımız sona erer. Bunu görmemek için insanın kendisinden ne kadar uzakta olması gerekir? Gençler, gerçekte ne olup bittiğine bakın. Yaşamak istemiyor musunuz? Herkes yaşamak ister, topluluğa katılmak, ülkeyi inşa etmek, projeler kurmak ister — ve birinin aklına «buna artık ihtiyacımız yok» fikri geldi diye tüm bunlar elinden mi alınır? Böyle olamaz. Bu fazlasıyla basit.

Güçlü ol, dürüst ol — yaşasın cumhuriyet

Güçlü ol, dürüst ol, yaşasın cumhuriyet. Soru yalnızca şu: cumhuriyet bu şekilde ne kadar yaşar? Onu yaşattığımız kadar. Bir 250 yıl daha ya da daha fazla sürebilir — bunun olmasına izin verdiğimiz ölçüde. Cumhuriyeti var eden biziz. Öyleyse, etkin biçimde, onu var edeceğiz — ve tam da bu yüzden onu korusak iyi olur, işe yarayan her yolla, çünkü çok uzun süre başıboş bıraktık. Şimdi temizlenecek büyük bir karmaşa var, ve kimse gelip bunu bizim için düzeltmeyecek — «Amerika'yı yeniden büyük ve aptal yapan büyük adam» kesinlikle değil; bu zaten görülüyor. Onu kendi ellerimizde tutuyoruz, ve o zaman başarabiliriz. Biz yapmazsak, kimse yapmaz. Ellerimiz bunu yapabilir, çünkü nasıl yapılacağını biliyoruz. Başka kimse değil.

Ne yaptıklarını tam olarak biliyorlar

Yönetimde o budalaca sesleri çıkaran insanlar hayat hakkında hiçbir şey bilmiyor — ya da, tam olarak söylemek gerekirse, hayatın ne olmaması gerektiğini ve onu nasıl yok edeceklerini bir programa göre tam olarak biliyorlar. Öyleyse bunu sonuna kadar götürmelerine izin vermeyin — kanıtlardan, olgulardan görebildiğimiz ve duyabildiğimiz şeyi; her gün doğrudan hissettiğimiz şeyi. Ve şimdi: bir geçime dair fikrimiz nedir? Kendine sor. Ona bak, peşinden git, ne yapılacağını öğren — çünkü bu, kabul edilecek bir durum değil. Kesinlikle değil.

İkinci kısım — Tarihî film Don't Be a Sucker (ABD Savaş Bakanlığı, 1945)

> Kaynak notu. Aşağıdaki, bölüme yerleştirilen ayrı bir eserin özetidir: Don't Be a Sucker («Enayi Olma»), ABD Savaş Bakanlığı'nın 1945'te, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, onu yaşamış insanlarca, onu görmemiş olanlara öğretmek için yaptığı bir eğitim filmi. Kamu malıdır. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Aşağıdaki sözler filme aittir, Ta-Na-Si'ye değil.

Enayiler ve onları avlayanlar

Film, panayırda düzmece bir «güreş maçıyla» açılır — apaçık sahte, ve yine de bir adam zar zor kazandığı parayı ona yatırır. Henry trene 200 dolarla biner ve yabancılarla dostça bir kâğıt oyununda hiçbir kötülük görmez. Joe Collins'in evde iyi bir karısı var, ama barda birkaç içkiden sonra hoş görünen bir kızla tanışır. Böyle insanlar için eski bir kelime var: enayiler. Ve başka insanlar var — geceleri, sahip olduklarını onlardan nasıl alacaklarını hesaplayanlar. Her türlü oyun, her türlü enayi.

Mike'ın bir şeyi var: Amerika

Mike'ı ele alın. Her şeyi var — genç, sağlıklı, bir işi var, ve Amerika denen bir ülkesi. Sahip olunacak harika bir şey: bol yiyecek yetiştirecek kadar alan, büyük fabrikalar, büyük şehirler, ve insanlar — her türden insan, farklı ülkelerden, farklı dinlerden ve farklı ten renklerinden. Özgür insanlar; birlikte yaşayabilen, çalışabilen ve Amerika'yı inşa edebilen, çünkü özgürler: oy vermekte, düşündüklerini söylemekte, kendi kiliselerine gitmekte, kendi işlerini seçmekte özgürler. Mike'ın bir şeyi var, bu kesin. Ama geceleri, onu ondan nasıl alacaklarını hesaplayan adamlar var.

Sokak köşesindeki kışkırtıcı

Düzgün konuşan biri sokakta bir kalabalığı işliyor. «Amerika hakkındaki gerçeği» vaat ediyor. Siyasetçi değilim, diyor — sadece «sıradan bir Amerikalı», bir «Amerikalı Amerikalı» — ve bazı şeyler kanını kaynatıyor: tüm parayı kazanan yabancı aksanlı insanlar, «sana ve bana ait» işleri kapan «zenciler». Bunun sürmesine izin verirsek, «biz gerçek Amerikalılar» ne oluruz? Bedava bir broşür dağıtıyor — «zenciler ve yabancılar hakkındaki gerçek», «Katolik Kilisesi hakkındaki gerçek» — bedeli «gerçek Amerikalılarca» ödenmiş. Genç bir adam onu okumaya hazır ve onaylayarak başını sallıyor: ona göre mantıklı geliyor. Ülke, diyor konuşmacı, şunsuz bir ülke olana dek asla bizim olmayacak — zencisiz, yabancı ecnebisiz, Katoliksiz, Masonsuz. İşte onlar, diyor, ülkeyi ele geçirmeye çalışan düşmanlarınız: onlar bizi yok etmeden önce siz onlarla savaşın ve onları yok edin.

Macar'ın uyarısı

Bir yoldan geçen genç adamı durdurur: konuşmacı «Masonlar» demeden önce, ona hak vermeye hazırdın — çünkü o zaman başka insanlardan söz ediyordu. Ama bu ülkede «başka insanlar» yok; hepimiz Amerikalı insanlarız. Ve sen — sen Amerikalı değilsin, değil mi? «Macaristan'da doğdum, ama şimdi Amerikan vatandaşıyım. Ve bu tür konuşmanın neler yapabileceğini gördüm. Bunu Berlin'de gördüm.» Orada üniversitede profesördü, ve tam da aynı sözleri duymuştu. O zaman bir budalaydı — Nazilerin sadece çılgın fanatikler olduğunu sanıyordu. Ama değillerdi. Birleşik bir ülkeyi fethedecek kadar güçlü olmadıklarını biliyorlardı, bu yüzden Almanya'yı küçük gruplara böldüler ve önyargıyı pratik bir silah olarak kullandılar. Kolay değildi; bunun için sıkı çalışmaları gerekti. İnsanlar önyargılarla doğmaz — önyargılar bizim için imal edilir, bir şey isteyen biri tarafından. Bunu hatırla: bu tür konuşmayı duyduğunda, biri bundan bir şey kazanacak, ve o sen olmayacaksın.

Berlin, 1932 — kalabalıkta beş adam

Profesör bunun Berlin'de 1932'de başladığını gördü. Tanıdığı beş adam bir kalabalıkta durmuş, bir Nazi konuşmacıyı dinliyordu. Eric Katolik'ti; öğrencisi olan Anon Yahudi'ydi; Hinrich'in küçük bir hırdavat dükkânı vardı; Carl çiftçiydi; ve Hans işsiz bir metal işçisiydi. Konuşmacı «gerçek Aryan Almanlara» yalnızca kendilerine ait olan ulusu miras almalarının vaktinin geldiğini söylüyordu. Nazi partisi çiftçiye toprak, işçiye iş, küçük esnafa kâr verecekti. Bütün bunlara şimdi kim sahip? Yahudi — sözde ulusu ve ilk doğan hakkını çalan, tüm parayı kazanan ve tüm işleri kapan; ondan kaçınılmalı, dışlanmalı, yok edilmeli. Ve Katolikler — hiçbir büyük ulus «yabancı bir kilise» tarafından yönetilmemeli; onlar ve inançları yok edilmeli. Ve Masonlar — Almanya'nın gizli derneklere yeri yok; tek bir dernek olacak, Nazi partisi.

Ulusu bölmek, sadık adamı oltaya getirmek

Konuşmacı her azınlığa tek tek saldırdı ve onları birbirinden ayırdı. Yurttaş Almanlar olarak gelmiş adamlar, birbirine kuşkuyla bakan ve nefret dolu rakip gruplara dönüştürüldü — hepsi kandırılmıştı. Asıl kandırılan Hans'tı: Nazi ölçütlerine göre «saf Alman», ona her şey vaat edildi, ve yemi yuttu. Ona, hükmetmek için ilahi hakka sahip, saf kanlı efendi ırk olduğu, ve partinin onu iktidara taşımaya hazır olduğu söylendi — tüm Almanya'ya, bir gün tüm dünyaya komuta etmeye. Böylece Hans bir «üstinsan» oldu: ona bir üniforma verdiler ve egosunu şişirdiler. Artık işsiz küçük bir adam değildi; efendi ırkın bir üyesiydi. Karısı pek anlamıyordu — evde bir üstinsan olsa bile, yiyecek yoktu. Nazilerin herkese iş, yiyecek, giysi, yeni bir ev, görkemli bir gelecek, bir gün dünyayı yönetecek çocuklar yaratacağını anlamıyor muydu? Ama o hâlâ bir sonraki yemeğin nereden geleceğini merak ediyordu. Hans bu tür konuşmadan hoşlanmazdı — tehlikeliydi; böyle konuşma için insanlar hapse atılmalıydı.

İktidara gerçekte kim geldi

Hans yemi yutmuştu, ve oltayı yemleyen adamlar bunlardı. Neden — Hans iktidara gelsin diye mi? Elbette hayır: onlar gelsin diye. Hans'ı ve onun gibi yüz binlercesini yalnızca pis işi yapmak için kullanacaklardı — hepsi bir enayi oyunu oynuyor, başkalarının özgürlüğünü ortaya koyuyor ve elbette kendininkini kaybediyordu. Bir enayiler ulusu. Hitler bu insanlara ihtiyaç duyuyordu, çünkü yapılacak çok şey vardı: sendikaları ezmek, çünkü örgütlüydüler ve direnebilirlerdi; çok sayıdaki siyasi partiyi yok etmek; insanların birleşebileceği her örgütü parçalamak. Dövülecek ve öldürülecek Yahudiler vardı — güçlü değil, ama ulusun tüm dertleri için elverişli bir bahane. Yüzlerce Katolik hapse atıldı, çünkü Kilise'nin direnecek gücü vardı. Ulusu yüz parçaya böldüler ve parçaları tek tek yok ettiler, ve o kırık parçaların üzerinden iktidara yürüdüler: tek parti, tek ulus, tek din.

Gerçeğe karşı savaş

İktidarı ele geçirdikten sonra Naziler hâlâ en eski düşmanlarıyla başı dertteydi: kolay ölmeyen gerçekle. Bu yüzden onu kaldırmaya karar verdiler. Gerçeğin büyük bir kaynağı edebiyattır — bu yüzden kitap yaktılar, yirmi milyon tane. Gerçeğin sözcüleri — öğretmenler, yazarlar, bilim insanları — hapsedildi ya da sürüldü. Eğitim caydırıldı; beş yılda üniversiteye devam %53 düştü. Bir İngiliz yayını dinlemek ya da bir Amerikan gazetesi okumak yasaktı; bilgini, senin için en iyisini bilen Doktor Goebbels'ten alırdın. Bazı filmleri göremez, bazı müzikleri dinleyemezdin, ve Joe Louis'in boks yapmasını izleyemezdin, çünkü şampiyonun teni siyahtı ve Hitler'in Nordik üstünlük teorisini çürütüyordu. Albert Einstein da onu çürütüyordu — ve «Aryan olmayan» biri olarak Almanya'yı terk etmek zorunda kaldı. Zihni gerçeği aramaya adanmıştı, ve bir yalan satmış olan Naziler her şeyden çok gerçekten korkuyordu.

Hâlâ konuşan sesler

Kilise hâlâ gerçeği alenen ilan edecek kadar güçlü bir kuvvetti. Bir Katolik ses, Hristiyanların «kandan doğan bir inanca» karşı ağır bir savaşta olduğunu, Hristiyanlığı anavatandan söküp atmayı amaçlayan bir savaşta olduğunu uyardı — ve o rahip ertesi gün ahlaksızlık bahanesiyle tutuklandı. Bir Protestan ses, kendisi için özgürlük isteyenin, kazandığını yitirmeden onu başkalarına yadsıyamayacağını bildirdi — dünyanın Almanya'dan çıkarabileceği büyük ders — ve Naziler onu bir toplama kampına koydu. Eğitimciler de konuştu. Bir öğretmen, bir «Aryan»ın tam olarak ne olduğunu sordu — sözde uzun boylu, ince, mavi gözlü, sarışın — ve dümdüz cevap verdi: Aryan ırk diye bir şey yok, ve daha önemlisi, efendi ırk diye bir şey yok. Bazıları fikri elverişli buluyor, ama bilim onu destekleyemez: ırksal özellikler ile bir kişinin yeteneği ya da karakteri arasında hiçbir bağıntı yoktur. Her grupta aynı yelpazeyi bulursun — ahmaklar ve dâhiler, suçlular ve hayırseverler. Her insanı bir birey olarak yargıla, teninin ya da gözünün rengine göre ya da burnunun uzunluğuna göre değil. İnsanlar arasındaki farklar gerçektir — farklı yetenekler, kökenler, doğru ve yanlış üzerine görüşler — ama bu, düşünme biçiminde bir fark, ırkta bir fark değil. Efendi ırk diye bir şey yok; bu bilimsel bir gerçek, ve sana aksini söyleyen yalan söylüyor.

Nerede durdurulabilirdi

Böylece, her pratik amaç bakımından, gerçek Almanya'da kaldırıldı. Bu nasıl oldu, nerede başladı? Tam da orada, o kalabalıkta başladı — ve o insanlar bir arada dursaydı orada durdurulabilirdi. Birbirlerini korusalardı direnebilirlerdi; birlikte güçlü olurlardı. Ama bir kez bölünmelerine izin verdiklerinde çaresizdiler. İlk azınlık kaybettiğinde, herkes kaybetti. Başkalarının özgürlüğünü ortaya koymuşlardı — ve bahisler işte böyle ödendi. Daha iyi bir hayata bahse giren çiftçi Carl, haftada yüz saate varan tüketici bir işe kavuştu, toprağında kalmaya ve kendisine emredileni üretmeye zorlandı, çünkü Hitler savaşa hazırlanıyordu. Hinrich'in bahsi de ödemedi: iki yılda 104.000 küçük işletme kapandı. Ve Hans'ın durumu daha iyi değildi — şimdi bir cephane fabrikasında bir iş, düşük ücret için uzun saatler, gittikçe kötüleşen koşullar, ayrılmasına izin yok, evde hâlâ yiyecek yok. Hitler hem tereyağına hem topa sahip olunamayacağını söyledi, bu yüzden Hans tereyağı alamadı.

Irk teorisinin kaybettiği savaş

Hitler vaktin geldiğine kanaat getirdiğinde, Almanya savaşa girdi — bir ilanla değil, özenle hazırlanmış bir baskın saldırıyla. Hitler'in pis iş için yine Hans'a ihtiyacı vardı; Hans artık vahşette uzmandı, ve o vahşet başka halklara yöneltildi — Çeklere, Polonyalılara, Fransızlara, Ruslara. Ama savaşın belirleyici sınavında ırk teorileri ödemedi. «Saf kanlı üstinsanlar», hor gördükleri «melez» ordularca yenildi: El Alamein'de İngilizlerce, Stalingrad'da Ruslarca, ve sonra Çıkarma Günü'nde her renkten ve dinden Amerikan askerlerince, ki onlar Normandiya kıyılarını yarıp Almanya'nın kalbine girdiler. Yemi yutmuş olan yanıltılmış Almanlar için oyun ödemedi: kıta milyonlarca Alman cesediyle, «saf Aryan» cesetlerle döşeliydi. Carl Moskova'nın dışında karda kaldı; Hinrich İtalya'da Salerno'da kaldı; ve dünyayı yönetecek olan Hans, kendisinin diyebileceği yalnızca küçük bir Normandiya parçası elde etti.

Amerika azınlıklardan oluşur — ve bu sen ve ben demek

Bunun bize ya da ülkemize olmasına asla izin vermemeliyiz. Irka, renge ya da dine göre bölünmemize asla izin vermemeliyiz, çünkü bu ülkede hepimiz azınlıklara aitiz. «Macaristan'da doğdum. Sen Masonsun.» Bunlar azınlıktır — ve sen başkalarına da aitsin: çiftçisin, mavi gözlüsün, Metodist kiliseye gidiyorsun. Bu azınlıklara ait olma hakkın değerli bir şeydir; olduğun kişi olma ve düşündüğünü söyleme hakkın var, çünkü burada kişisel özgürlüğümüz var — Liberty'ye sahibiz. Bunlar yalnızca güzel sözler değil; pratik ve paha biçilmez bir yaşam biçimi. Ama bunun için çalışmalıyız. Herkesin Liberty'sini korumalıyız, yoksa kendi Liberty'mizi yitirebiliriz. Bir azınlığın zulüm ya da önyargı yoluyla özgürlüğünü yitirmesine izin verirsek, kendi özgürlüğümüzü tehdit ederiz. Bu yalnızca bir fikir değil — sağlam bir sağduyudur: burada, Amerika'da soru, azınlıklara katlanıp katlanmadığımız değil; Amerika azınlıklardır, ve bu sen ve ben demek. Öyleyse enayi olmayalım. Hiçbir insanın özgürlüğünün ya da onurunun bir eylem ya da sözle tehdit edilmesine izin vermemeliyiz. Bu konuda «bencil» olalım: «biz» ile «onlar»ı unutalım, ve «biz»i düşünelim.

Kapanış (Raven & Keylam)

Raven ve Keylam, her zaman yaptıkları gibi vedalaşmak için en sonda geri dönerler: görüşürüz, iyi insanlar — bu seferlik bu kadardı. Takipte kalın, ve asla unutmayın: hayat güzel.

Ta-Na-Si Media & Document Repository için derlenmiştir. Birinci kısmın özeti, Raven D. Pond ve Keylam Folker'in sözlü sohbetini, alaycılığın bilinçli kullanımı dahil olmak üzere aktarır. İkinci kısım, ABD Savaş Bakanlığı'nın (1945) kamu malı eğitim filmi «Don't Be a Sucker»ı (US National Archives, ID 24376) özetler ve onun içeriğini aktarır, Ta-Na-Si'nin görüşlerini değil. Okuyuculardan bilgileri kendilerinin doğrulaması rica olunur; bu belge garanti olmaksızın sunulmaktadır.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Bir Ta-Na-Si sesli podcast’ine dayanır ve tarihsel bir eğitim filmi — yapay zekâ destekli özet. İngilizceden Claude (YZ) tarafından çevrildi. Tahmini çeviri kalitesi: ● çok güvenilir.

Chinese 中文

「像你我一样的人」 • 第 8 集: 对责任的呼吁——“这不是愚人节玩笑”。

人工智能辅助的多语言版本

> 关于本文件。本集由两个明确分开的部分组成。第一部分是 Raven 与 Keylam 之间的口头对话——他们自己的话语、他们自己的声音。第二部分是一部历史教育影片《Don't Be a Sucker》(美国战争部,1945年,公有领域),由他们嵌入本集之中。两部分在下文分别概述,以便始终清楚哪些来自 Ta-Na-Si,哪些来自1945年的影片。讽刺是 Raven 与 Keylam 有意采用的交流手段;本概述保留那种声音,而非将其抹平。

第一部分——对话(Raven & Keylam)

开场——我们真正想要的

Raven 与 Keylam 像往常一样开启频道,报上姓名,并直率地说出他们所在乎的事。最根本的东西,他们说,很简单:一份体面的生计,以及孩子们一个体面的未来。仅此而已。人们被怂恿去争斗的一切,所有被炮制出来的观点,只能筑起一场战争——绝不会带来福祉。所以他们想审视的问题是:如何诚实地看待属于我们的东西,而责任究竟落在何处?

血腥的差事与圣战

他们立刻打开讽刺。有那些为政府效力的「血腥差事」,而政府另有所图,烧掉一切它不想要的东西。而你还得欢呼——耶,好差事——并去煽起下一场「基督教烧烤」,因为如今,他们说,我们正身处一场针对邪恶共和党人的大圣战。不:是一个共和党人说我们必须有这场圣战,出于种种理由,因为「我们最优秀,是主人种族」。那些主人共和党人。所以人人都得去杀掉那些「该死的什么玩意儿」,全部,一个都别落下。先开枪,后发问;而当他们不回答时,显然他们就是敌人。藏在玩笑之下的,是那台在杀人之前先使人非人化的机器。

他们正在吞食的《权利法案》

这一切,他们拿来与《权利法案》对照——人人本应享有的宗教自由,信奉或不信奉任何一种信仰。可当人们死去时,谁应允了他们的请求?杀戮难道是奉行一种宗教的方式吗?当一位在任总统宣告这类事情时,Raven 说,在旧时的国度里,这叫违宪。那么如今呢——「Make America great again」化作世界的大宗教裁判官?这在《权利法案》里何处写着——在那部新的里头?抑或更像是「为你从未拥有过的权利付账」?有账单,没权利。缴你的税、你的费,以及你所得的无论什么,有钱没钱都缴——而要是你交不起,无家可归也「真可爱」。

那么 Liberty 呢?Liberty
只为少数人而存在。他们把这个词拆开——Liberty,「liber-提」,能吃吗?能,你能吃掉 Liberty,整个吞下——这就是那套方案。把所有人的 Liberty 吃光,把一切永远占为己有。

送你的孩子去——或者省下这趟路

最锋利的一段讽刺:把你的孩子送进那肮脏血腥的战争;有没有孩子无所谓——再生一批送去就是。然后从 Walmart 袋子里掏出那面廉价旗子挂在前门上——为这个你不必养活谁。你是个大爱国者,你把自己的孩子炸飞;甚至还能更便宜。何必把他们一路送到伊朗?买颗手榴弹,自己在前院把孩子炸飞——更有效,更划算。这对总统帮助更大,你连把那孩子训练成士兵都不用。他们有意诉诸最严厉的历史类比,来给所见之事命名——援引希特勒、《Mein Kampf》、「Adolf Trump」、「Donald Hitler」、「Schicklgruber 先生的孙子」——用夸张来发问:为何几乎无人反对。Elon,他们指出,并不在场给他出这个主意;他另有差事,在 Memphis。

宪法被当作「老古董」

若违宪已不再算数,那我们就只是一个「United Snacks of America」。零食绰绰有余——所以我们不需要那部臭烘烘的宪法。它是倒填日期的,250年前订立的,而人们想倒退的不是250年而是500年,回到中世纪那场盛大的基督教烧烤——那时候连写都没写下来。你可以把人扔进火里,没有哪个警察会来说不能烧自己的邻居。「大人物们」获准占有女人和孩子,而普通人却被指控杀了自己的家人——而那,据称,只是总统的权利。这不公平。我们身处一个共和国,处于平等之中。那么我们就该自己去杀自己的人吗?那就给每个人都封个总统头衔,事情就解决了——因为我们究竟需要一位总统来杀自己的人吗?不太需要。在前院「更有效率」地做就行。

可乐子在哪儿呢?你没法眼睁睁看着自己的孩子被撕成碎片、摊在草坪上——绿草配上这一切的红,「真是好看的对比」。这怪诞的画面正是要害所在:欢呼真正的含义,就是这个。

自然、权利,与一位越界的总统

他们转向宪法所提及的、自然赋予的权利,而这些权利恰恰在一位总统如此行事之时「开始变得有意义」。那么,拥有一位违宪的总统是种耻辱——而是我们投票选了他;是啊,我们选了。那我们怎么办?他们瞥一眼他的人「Pete」——那个聪明鬼——以及这样一个念头:当现有的执法不为他们所用时,就干脆把它改写成别的样子,宣布它没问题。这有多合宪?也许另有一部宪法,专为特权而设——一部头等的美国宪法,还有二等、三等、第四十等的。像个种姓制度,额头上盖戳。平等是「坏东西」:你是谁无所谓,没人在乎——所以这不过是诠释问题,于是谁都能被骗。「United Snakes of America。」

美国的爱国者在哪里?

他们一再回到一个问题:美国的爱国者在哪里,那些属于美国250年前所宣告的 Liberty 的人?瓦解了,蒸发了?「他们住在俄罗斯」,有人打趣。有些美国人的确发声——一点儿喊叫,说这不对劲——可有没有真正的影响力?他们讽刺地看向「Camila」,把她当作所谓更好的选项,那位前边境沙皇,又看向「两位总统」:小的和大的。「小 Trump」是 Little Trump——一位喜剧与表演艺人,一位身材矮小的人,他进入 Donald Trump 的角色,极为精确地再现其举止,好让人们清楚看见真正在发生的事。他或许把那场争议摆到了明面上——但主持人忧心的是,人们没领会他向他们展示的讯息;他们从中一无所获。然后还有大 Trump,Donald Trump 本人:他为人们做过什么,还是只为他自己的好处?单从他所用的那些套话里,每个人都该感觉到它们有多空洞。因为从这一切中得到的,是一种悲惨的人生:没有未来,孩子更少,因为他们被炸没了。

我们活着是为了什么?

那么我们活着是为了什么?出生,然后死去,而中间——什么也没有?这毫无意义。为此你既不需要总统也不需要政府:当婴儿降生、被摔在地上死去,「问题」就解决了。所以你根本不需要任何政府,连合众国的也不需要。而它们究竟有多「合众」?不怎么——干着卑鄙的事,什么也不干,然后溜之大吉。执法部门里、调查里,没人在乎任何人。他们带着浓重的讽刺发问:美利坚这个共同体究竟有什么用——玩网络游戏,就有几种性别展开愚蠢的辩论——并说毒品都不够多,撑不住这些胡话;也许该打电话给中国要「下一个像冠状那样的玩意儿」。但真正的问题依旧悬在那里:真正的美国人的责任与担当在哪里?事实上无处可寻。许多人说一点儿连说都不必说的小话,然后就心满意足了——「我说过了,算了吧」。我们曾经打过一场独立战争,正是为了避免这个,而如今我们倒退500年,回到一场圣战。

那是《圣经》还是《Mein Kampf》?

这个世纪以2000开头,而非1500——现在是2026年。所以,这是下一位耶稣基督、或「Donald Christ」的时候了,他想必能把这事撑到那份上,还干得更糟,因为他蠢到连百分比都算不来。一个人怎能相信他是「借着好主的话」在战斗——指的是耶稣,而他从未理解过,因为耶稣说,与其互相杀戮,不如彼此相爱?有些事情错得离谱。由此发问:他手里拿的是《圣经》,还是《Mein Kampf》?「Adolf Trump」、「Donald Hitler」——两者皆是,各取一点。「Schicklgruber 先生」的孙子,顶着一头与画面不相称的染成金色的脑袋——领养的,你去户籍处说说看吧。这套体制本身,他们说,与希特勒当年在德国所做的酷似得可怕,并在这里步步推进,而所有人都跟着走,什么反对都不做。这回不是冲锋队,而是ICE——以及一大堆机构,干着一桩庞大的暴力差事。「你们的牌子不错」,好拿去重新贩卖。

没有安全,没有尊重——以及我们所承担的责任

当你审视《权利法案》所保障的东西时,他们说,你再也找不到其中任何一样:没有面向所有人的安全,没有对人的尊重。而没人想到这一点。权利若不去用,又有什么用?你有车是为了开,有房是为了住——可一栋你不住的房子毫无意义。所以别再无视责任。我们承担着这份责任,的确,因为我们把那玩意儿投票投了出来——但投票并不意味着我们现在就得忍受它。我们有某种否决权。我们可以说:该死的总统,无论你是谁,我们不想满世界杀我们自己的人,也不想把世界经济推下地狱。那不关我们的事。当你摧毁美国之外的一切时,回流的是什么?恶血——因为人们爱你,仅以你死去的程度为限。带着这样的名声活着。自然的人不走那条路;他们不以此为荣。

人人都是移民

直截了当地说:在美国,人人都以这样那样的方式是移民,除了那些更早就在此的原住民。其余所有人都是后来才到的。如今却说只有「美国人」才是真正的?250年来一直有独立的合众国,凭着「liberty and justice for all」、「one nation indivisible」的许诺——而他们却毫不在乎。那么 Liberty,这臭烘烘的 Liberty,谁需要它?人人都需要它——为了建立一份不受报复、不受限制的生活。再多的毒品也无法让你假装并非如此。幸福与福祉的权利——总统说我们不需要它,我们就放手任它落下?我们算什么,廉价货?那些愚蠢的念头从来只产出世界大战。而打这仗的是我们的孩子,我们却坐在家里,等他们回不来时领一面旗。如今还有原子的、化学的、生物的武器,无数无人机——据称是「为了让人感到舒适」。每个人处理事情的方式简直疯狂。

一个曾是建设之根基的国家

我们站在一个国家里,它曾是一片根基,让人们实现自己的种种想法,无论大小,并影响人类与这个国家本身的发展。而如今,「一切都完了,一切都没问题」,世界上的人们仍然来到这里——从移民来的那个地方,而非从月球或火星——为了把暴政抛在身后,结果今天却在此地遇见它。这是「基督教烧烤」最先引爆的事。如今有了一场圣战。与此相比,中世纪是一个发展的时代;谁蠢到会说「咱们再来一遍中世纪」?当人们开始了解独裁政权一向所为——并仍在为之——从小处着手、逐步扩张:这已持续70年;以色列正在加沙实施种族灭绝,而这已扩展、蔓延到全世界——那套「我们不需要那些人,把他们切出去,看看他们会怎样」的逻辑。

在共和国里,人民守望

为何要投票选出一个你随后又不闻不问的政府?在一个共和国里,人民守望着政府所作所为——全部要义即在于此。如今人们毫不在乎:「我投了一个出来」,随后再也不去看那交出去的权力被怎样使用。他们诧异于人们竟如此沉湎于白日梦,以致没意识到是他们自己把他送上了台。多数人听起来甚至对这位总统并不满意——但他们只说「我不同意这个」,这又能改变什么?没有什么会自行改变总统。我们必须做点什么,好让政府改变——通过它的所作所为。而这从何处开始?当世界已经起火,当大自然已被彻底摧毁——这,在自然状态下,叫作太迟。所以正确的时机是说:在太迟之前,我最好把这事拦下来。那些人在哪里,在全世界——不只是在美国——会说「现在就停下」,因为人人受苦,人人崩溃,谁都不再有未来、不再有稳妥的生计?

生来为活,而非为被清除

这是怎么发生的——人们竟参与对自己的清除?在 Trump
治下干蠢事——说的就是这个。信奉或不信奉一种宗教,恰恰是《权利法案》的承诺。「Under God」与否,丝毫不改变我们所见的结果。在我们自身的许可范围内,我们能够改变事情;没有哪位神会替你改变它们。这要靠我们。信主、信安拉、信佛——这些都不算数;全看我们的行动。我们不能躲在「我不能,因为……」后面;你若这么做,你就受苦、崩溃、顺流而下。举起手来:出生难道是一种许可,让你这一生只能顺流而下吗——没人这么说。而你若那样活着,他们直白地说,你是在缓慢自杀;那你需要心理帮助。对于那些当真在精神上无行为能力的人,好吧,这位总统也许适合你——但那不是多数,绝对不是。

付诸行动

早就该行动了,趁我们还没失去一份生计、一份福祉、任何一点幸福的全部根基。我们可能一夜之间失去这一切,我们离边缘就是这么近——没有什么往后一靠、享受派对、放松一下。「大疲惫」分明正在到来。我们身处一艘泰坦尼克号,船在下沉,一支可爱的乐队却在演奏。这是我们想要的吗?不。没人去看这一切活动合在一起会通向何方。我们今天真的这么蠢吗?他们否认——可我们懒到连一根手指都不肯动来改变什么,只是坐着说「嗯,好吧,既然这样就这样吧。也许那位伟大的主会来把它修好」。到末了,祂不会把你算在内,因为你不曾与祂同在——你不曾是祂的一个受造物,活过自己的人生,爱邻如己。

贫穷不是耻辱——懒惰才是

想一想:说「那这辈子就完了」,里头没多少自爱。比穷还不如——而穷不是用来责怪谁的。许多人贫穷,却诚实、正直地活着,扛着自己沉重的命运;不是所有人,阴险的人到处都有。但那些被逼到只剩最必需之物的人,确切知道这意味着什么。只有那些被掏空到再也不要求任何必需之物的人,才会说「也许没那么糟,也许会变好」。这没被许诺,也不在方案里——衰败只会越来越大,它随着一场该死的大流行骤然开始,从未好转。如今我们最好把它纠正过来。这是我们的责任。没有这份责任,我们就毫无社会能力;两者都没有,我们连自己都没有了——没人为自己,没人借由邻人。这一切我们都在失去。而这代价太廉价。

你手中最高的价值

你手中握着的最高价值,是你自己的生命与健康。而你竟把它交给一个说「不再需要你了,走开,蒸发掉,别烦我」的人?我们曾随 Abe——随 Abraham Lincoln——解放了奴隶,因为那样对待人是无法忍受的。如今我们却任由它施加于我们自己?懒到这般地步太廉价了:不为自己的权利挺身,不为更好的东西去冒险,还自欺说只要什么都不做就没人会害你。事实恰恰相反——人人都害你,因为这就是那套方案。这正是恶霸的所为。从前在学校,遇上恶霸,你就照着脸给他一下,直到欺凌停止。那么如今呢?我们有一个大恶霸,大家一起,我们却不给他一下——为什么?因为我们一个个都是这样的软蛋,不去还击那恶霸。

懒惰的美国人,与耗尽的希望

这就是强大美国人的堡垒吗?他们不信——倒更像是那些懒惰的、餍足的人,指望它在壮大之前就过去。可指望它过去就是认命,而认命到头来就是他们所说的那种自杀。那样的话,美国就没有希望——整个世界也没有——若无人改变自己的生活方式,去为自身的生活品质挺身而出。我们从中得到什么?清除。仅此而已。而我们参与其中?他们不相信真有人能这么做。这不是该走的路。

记得祖辈

不如记起我们的祖父母与曾祖父母,他们曾为某种东西挺身——为 Liberty,为人民——如在内战中,或在第二次世界大战中,他们在那里抗击轴心:墨索里尼、希特勒和天皇——德国、意大利与日本——在艰苦、可怕的战斗中,正是为了避免这个。而如今我们又把它请了回来,人人欢呼?人身上必定有什么不对劲,他们最好在太迟之前把它找出来纠正过来——而太迟就是太迟。你想赶一班火车,火车却开走了;你怎么赶?赶不上。这真是我们想要的吗——坐在车站里说「哎呀」,然后讨饭吃?这太廉价了。在250年的发展之后,把它搁到一边说「不需要」——我们还有什么是不需要的?什么都不需要?这是赤裸裸的谎言。你每天都为生计做点什么,还自欺说接下来一百年都会好好的——可并非如此,因为政府做的事蠢到这般地步,你为生计所做的事再也养不活你。

团结起来的人民能改变它

那就让我们现在付诸行动。Elon 说再过几年每家商店都会消失——他为此建造机器人,而 AI 包揽所有工作,到那时「人们就能幸福」。在他们无法为生计做任何事的时候,怎么幸福?还剩下什么生计?没有。只剩死亡。这就是那条路吗——耗尽你一生的力气,到头来换来那场大清除,因为机器比你便宜,因为在你自己眼里你只值一个铜板,甚至连这都不值?想想一旦我们团结起来手中握着多大的力量。一个政府班子不过一小撮人;民众要大得多,力量也大得多。即便闹到要斗争,我们也能办到;我们强大得多。我们必须改变那该死的东西,因为驾驭它的是一帮朝这个方向狂奔的蠢货。当我们无法通过正常途径办到时——通过执法、通过宪法——我们就必须用任何管用的方式说不,因为这关乎我们存在的本身。

死亡令人痛苦——而躲闪无济于事

是的,死亡令人痛苦——而躲开问题并不能避开它。我们世世代代、我们大家一同为之而活的东西——若它一文不值,那就毫无意义。顺流而下、眼看它沉没却一言不发,这真值得吗?一个诚实的美国人不该只是哼哼;他该说「我为我的权利挺身,我知道我的权利,我现在就要」。这没有什么不对。那我们最好就这么做。每个人心里都知道,在自己的位置上、在自己的生命里该做什么。要为你活着、为你拥有在 Liberty 中建立自己生活的那份独立而高兴——这绝非理所当然:它必须被准备、被争取而来。如今我们正面对合众国有史以来最严峻的 Liberty 危机。必须阻止它被从我们手中夺走。这是我们每个人的责任。这关乎所有人。

我们属于生命

一个人怎能直视自己孩子的眼睛说「完了——你去打仗,你回不来,而我反正也走了」?这对谁都不是解决之道。我们是自然的人,在进化的那条脉络里长大;我们属于自然,我们属于生命——不属于疲竭,也不属于种族灭绝。我们最好明白这一点,因为这是我们的存在;若我们不去抓住它,我们的存在就此终结。一个人要离自己多远,才会看不见这个?小伙子姑娘们,看看真正在发生的事吧。你们不想活吗?人人都想活,想参与这个共同体,建设国家,搭建种种项目——而这一切都被夺走,只因有人起了个念头「这我们不再需要了」?这不可能。这也太简单了。

要坚强,要诚实——共和国万岁

要坚强,要诚实,共和国万岁。唯一的问题是:共和国以这种方式还能活多久?我们让它活多久,它就活多久。它还能再延续250年或更久——就看我们让它发生到什么地步。是我们让共和国发生的。所以,主动地,我们要让它发生——也正因如此,我们最好用任何管用的方式去保护它,因为我们放任太久了。如今有一大堆烂摊子要收拾,而没人会来替我们纠正——那位「让美国重新伟大又愚蠢的大人物」当然不会;这已经看得见了。我们把它握在自己手里,那么我们就能办到。我们不做,就没人做。我们的双手能办到,因为我们知道怎么做。别无他人。

他们清楚知道自己在干什么

政府班子里那些发出愚蠢声响的人,对生命一无所知——或者,确切地说,他们清楚知道生命不该是什么样,以及如何照着一套方案把它摧毁。所以别让他们把这事进行到底——那些我们能从证据、从事实中看见和听见的;那些我们每一天直接感受到的。而如今:我们对一份生计的设想是什么?问问你自己。盯住它,去追求它,弄清楚该做什么——因为这绝不是一种该被接受的状态。绝对不是。

第二部分——历史影片《Don't Be a Sucker》(美国战争部,1945年)

> 出处说明。以下是对一部嵌入本集的独立作品的概述:《Don't Be a Sucker》(《别当冤大头》),由美国战争部于1945年、第二次世界大战之后拍摄的一部教育影片,由亲历过那场战争的人制作,用以教导那些未曾经历者。它属于公有领域。National Archives Catalog ID 24376(catalog.archives.gov/id/24376)。下文的话语属于该影片,而非 Ta-Na-Si。

冤大头与猎取他们的人

影片以集市上一场做了手脚的「摔跤比赛」开场——明摆着是假的,可还是有人把辛苦挣来的钱押在上面。Henry 揣着200美元上了火车,觉得跟陌生人友好地玩玩牌没什么坏处。Joe Collins 家里有位好妻子,可在酒吧里遇见一个姑娘,几杯下肚便觉得她挺俊。对这种人有个老词:冤大头。还有另一些人——彻夜盘算着怎么把他们所有的东西弄到手。各色各样的局,各色各样的冤大头。

Mike 拥有某样东西:美国

拿 Mike 来说。他什么都有——年轻、健康、有份工作,还有个叫美国的国家。这是一份美妙的财产:有足够的土地种出充裕的食物,有大工厂,有大城市,还有人——各色各样的人,来自不同的国家,有不同的宗教、不同的肤色。自由的人,能够一起生活、工作、建设美国,因为他们是自由的:自由地投票,自由地说出心中所想,自由地去自己的教堂,自由地选择自己的工作。Mike
拥有某样东西,这是确凿的。可是有些人彻夜盘算着怎么把它从他手里夺走。

街角的煽动者

一个油嘴滑舌的演说者在街头摆弄人群。他许诺「关于美国的真相」。他不是政客,他说——只是个「普通美国人」,一个「美国式美国人」——而有些事让他热血上涌:操着外国口音的人把钱全挣了,「黑鬼」占了那些「本属于你我」的工作。若我们听任其延续,「我们这些真正的美国人」会落得怎样?他散发一份免费小册子——「关于黑鬼和外国人的真相」、「关于天主教会的真相」——由「真正的美国人」出资。一个年轻人乐意去读,点头称是:在他看来这说得通。这个国家,演说者说,永远不会属于我们,直到它成为一个没有……的国家——没有黑鬼,没有外来异族,没有天主教徒,没有共济会会员。那些,他说,就是你们的敌人,正图谋接管这个国家:在他们毁掉我们之前,去打击他们、消灭他们。

那位匈牙利人的告诫

一个路人拦住了那年轻人:在演说者说出「共济会会员」之前,你还准备赞同他——因为那时他说的是别的人。可在这个国家里,没有「别的人」;我们都是美国人。而你——你不是美国人,对吧?「我生在匈牙利,但如今我是美国公民。我见过这种言论能造成什么。我在柏林见过。」他曾是那里的大学教授,听过一模一样的话。那时他是个傻瓜——他以为纳粹不过是疯狂的狂热分子。可他们不是。他们知道自己没有强大到能征服一个团结的国家,于是把德国分裂成一个个小群体,把偏见当作一件实用的武器来用。这并不容易;他们得为之下大力气。人不是带着偏见出生的——偏见是为我们而制造的,由某个另有所图的人。记住这一点:当你听到这类言论时,有人将从中得利,而那不会是你。

柏林,1932年——人群中的五个人

教授看着这一切在1932年的柏林开始。他认识的五个人站在人群里,听一位纳粹演说者。Eric 是天主教徒;Anon,他的一个学生,是犹太人;Hinrich 开一家小五金店;Carl 是农夫;而 Hans 是个失业的金属工人。演说者对「真正的雅利安德国人」说,是时候继承那个理应只属于他们的民族了。纳粹党会给农夫土地,给工人工作,给小生意人利润。这些东西如今在谁手里?在犹太人手里——据说他偷走了民族与长子名分,把钱全挣了,把工作全占了;必须躲避他、排斥他、清除他。还有天主教徒——任何伟大的民族都不该由一个「外来的教会」统治;他们和他们的信仰必须被摧毁。还有共济会会员——德国容不下秘密团体;只会有一个团体,即纳粹党。

分裂民族,诱钓那个忠诚的人

演说者一个接一个地攻击每一个少数群体,把他们彼此分开。本来作为德国同胞而来的人,被变成互相敌对的群体,彼此猜忌、彼此仇恨——全都受了骗。真正被耍的是 Hans:按纳粹标准是「纯种德国人」,他被许诺了一切,于是上了钩。他们告诉他,他是纯血的主人种族,带着统治的神授权利,而党已准备好把他送上权力——号令整个德国,有朝一日号令全世界。于是 Hans 成了「超人」:他们给他一身制服,把他的自我吹胀。他不再是个失业的小人物;他是主人种族的一员。他妻子不太明白——家里就算有个超人,也还是没饭吃。难道她不懂吗:纳粹会为所有人创造工作、食物、衣裳、一栋新房子、一个辉煌的未来,以及有朝一日将统治世界的孩子?可她仍在犯愁下一顿饭从哪儿来。Hans 不喜欢这类言论——它很危险;说这种话的人应该被关进监狱。

真正掌权的是谁

Hans 已吞下诱饵,而这些就是那群给钓钩上饵的人。为什么——为了让 Hans
掌权吗?当然不是:为了让他们掌权。他们只会利用 Hans,以及成千上万像他这样的人,去干那肮脏的差事——人人都在玩一场冤大头的赌局,押上别人的自由,而理所当然地输掉自己的。一个冤大头的民族。希特勒需要这些人,因为有太多事要做:粉碎工会,因为它们有组织、能抵抗;摧毁众多的政党;打碎一切人们能够联合起来的组织。还有犹太人可以被殴打、被杀害——他们并不强大,却是把民族的一切病痛都推给他们的便利借口。数百名天主教徒被投入监狱,因为教会有抵抗的力量。他们把民族切成一百块,一块一块地摧毁,然后踩着这些破碎的块,登上权力:一个党,一个民族,一种宗教。

对真相的战争

夺得权力之后,纳粹仍要对付他们最古老的敌人:真相,它不轻易死去。于是他们决定废除它。真相的一大来源是文学——于是他们焚书,两千万册。真相的代言人——教师、作家、科学家——被监禁或驱逐。教育被压制;五年之内大学入学人数下降了53%。听一档英国广播或读一份美国报纸是被禁止的;你的资讯来自戈培尔博士,他知道什么对你最好。你不能看某些电影、听某些音乐,也不能看 Joe Louis
拳赛,因为那位冠军肤色黝黑,推翻了希特勒的北欧人优越论。Albert Einstein 也推翻了它——而身为「非雅利安人」,他不得不离开德国。他的头脑献身于追求真相,而卖出了一个谎言的纳粹,最怕的就是真相。

仍在发声的那些声音

教会是一股仍然强大到能在公开场合宣告真相的力量。一个天主教的声音警告说,基督徒正处于一场艰难的战斗中,对抗「一种出自血统的信仰」,一场旨在把基督教从祖国连根拔起的战斗——而那位神父次日便以伤风败俗为借口被捕。一个新教的声音宣告:凡为自己渴求自由的人,若不丧失自己所赢得的,便不能否认他人的自由——这是世界能从德国汲取的伟大教训——而纳粹把他投进了集中营。教育者也开了口。一位教师问,「雅利安人」究竟是什么——据说高大、修长、蓝眼、金发——他直截了当地答道:没有雅利安人种,而更重要的是,没有主人种族。有些人觉得这念头很方便,可科学无法支撑它:种族特征与一个人的能力或品格之间毫无关联。在任何群体里你都能找到同样的跨度——蠢人与天才,罪犯与慈善家。把每个人当作一个个体来评判,而不是凭肤色、眼睛的颜色,也不是凭鼻子的长短。人与人之间的差异是真实的——不同的能力、出身、对是非的看法——但那是思维方式上的差异,而非种族上的差异。没有主人种族;这是一条科学真理,谁要是告诉你别的,就是在撒谎。

本可在何处被制止

于是,就一切实际而言,真相在德国被废除了。这是怎么发生的,从哪里开始?它恰恰始于那里,始于那群人当中——而正是在那里,本可以被制止,只要那些人团结在一起。他们若互相保护,本可以抵抗;团结起来,他们本会强大。可一旦任由自己被分裂,他们便无能为力。当第一个少数群体落败时,所有人都落败了。他们押上了别人的自由——而这些赌注就是这样兑现的。农夫 Carl 押注于更好的生活,结果换来每周高达一百小时的苦役,被逼留在自己的土地上,生产人家命令他生产的东西,因为希特勒在备战。Hinrich 的赌注也没兑现:两年之内10万4千家小企业倒闭。Hans 的处境也好不到哪去——如今在一家军火厂上班,长时间劳作只换微薄工钱,条件每况愈下,不许离开,家里仍然没饭吃。希特勒说鱼与熊掌不可兼得、黄油与大炮不能两全,于是 Hans 没有黄油。

种族理论输掉的那场战争

当希特勒认为时机成熟,德国便开战了——不是以宣战,而是以一场精心准备的突袭。希特勒又一次需要 Hans 去干那肮脏的差事;Hans 此时已是残暴的行家,而那残暴被转向其他民族——捷克人、波兰人、法国人、俄国人。可在战争这决定性的考验中,种族理论并没有兑现。「纯血的超人」被他们所鄙视的「杂种」军队击败:在 El Alamein 被英国人,在 Stalingrad 被俄国人,随后在登陆日被各种肤色、各种宗教的美国士兵——他们冲破诺曼底的海滩,直插德国心脏。对那些吞下诱饵、被误导的德国人来说,这场赌局没有兑现:整片大陆遍布数百万具德国人的尸体,「纯雅利安」的尸体。Carl 留在了莫斯科城外的雪地里;Hinrich 留在了意大利的 Salerno;而本应统治世界的 Hans,只得到了诺曼底一小块可称为自己的土地。

美国就是诸多少数群体——而那意味着你和我

我们决不能让这事降临到我们或我们的国家身上。我们决不能让自己依种族、肤色或宗教而被分裂,因为在这个国家里,我们全都属于少数群体。「我生在匈牙利。你是共济会会员。」这些都是少数群体——而你也属于别的:你是农夫,你有蓝眼睛,你去卫理公会的教堂。你属于这些少数群体的权利是一样珍贵的东西;你有权成为你之所是,有权说出你之所想,因为在这里我们有个人的自由——我们有 Liberty。这不只是漂亮话;这是一种实际而无价的生活方式。但我们必须为之付出努力。我们必须守护每一个人的 Liberty,否则我们可能失去自己的。倘若我们任由某个少数群体因迫害或偏见而失去自由,我们就危及自己的自由。这不只是一个念头——这是扎实的常识:在美国这里,问题不在于我们是否容忍少数群体;美国就是诸多少数群体,而那意味着你和我。所以咱们别当冤大头。我们决不能让任何人的自由或尊严被某个行为或某句话所威胁。在这件事上,咱们「自私」一点:忘掉「我们」和「他们」,想着「我们大家」。

结束语(Raven & Keylam)

Raven 与 Keylam

在最后回来,像往常一样道别:再见了,各位——这一次就到这儿。继续关注,永远别忘了:生活是美好的。

为 Ta-Na-Si Media & Document Repository 编纂。第一部分的概述呈现 Raven D. Pond 与 Keylam Folker 的口头对话,包括其有意运用的讽刺。第二部分概述美国战争部(1945年)的公有领域教育影片《Don't Be a Sucker》(US National Archives,ID 24376),并呈现其内容,而非 Ta-Na-Si 的观点。敬请读者自行核实信息;本文件不附任何担保。

Ta-Na-Si • ta-na-si.eu

基于一则 Ta-Na-Si 音频播客和一部历史教育影片——由人工智能辅助的摘要。由 Claude（人工智能）从英语翻译。预估翻译质量：● 非常可靠。

Hindi हिन्दी

“तुम्हारे और मेरे जैसे लोग” · एपिसोड 8: ज़िम्मेदारी का आह्वान — “यह कोई अप्रैल फूल का मज़ाक नहीं है”।

AI-समर्थित बहुभाषी संस्करण

> इस दस्तावेज़ के बारे में। यह एपिसोड दो स्पष्ट रूप से अलग-अलग भागों से बना है। पहला भाग Raven और Keylam के बीच का बोला गया वार्तालाप है — उनके अपने शब्द, उनकी अपनी आवाज़। दूसरा भाग एक ऐतिहासिक शैक्षिक फ़िल्म है, Don't Be a Sucker (अमेरिकी युद्ध विभाग, 1945, सार्वजनिक डोमेन), जिसे वे एपिसोड में सम्मिलित करते हैं। दोनों भागों का सारांश नीचे अलग-अलग दिया गया है, ताकि यह सदा स्पष्ट रहे कि क्या Ta-Na-Si से आता है और क्या 1945 की फ़िल्म से। व्यंग्य का प्रयोग Raven और Keylam एक सचेत संप्रेषण-साधन के रूप में करते हैं; यह सारांश उस आवाज़ को समतल करने के बजाय बनाए रखता है।

भाग एक — वार्तालाप (Raven & Keylam)

आरंभ — हम असल में क्या चाहते हैं

Raven और Keylam हमेशा की तरह चैनल खोलते हैं, अपने नामों के साथ और इस सीधी घोषणा के साथ कि उन्हें किसकी परवाह है। बुनियादी चीज़ें, वे कहते हैं, सरल हैं: एक सम्मानजनक जीविका और बच्चों के लिए एक सम्मानजनक भविष्य। बस इतना ही। जिन सब चीज़ों के विरुद्ध लोगों को लड़ने के लिए उकसाया जाता है, वे सब गढ़ी हुई राय, केवल एक युद्ध रच सकती हैं — कभी कल्याण नहीं। इसलिए जिस प्रश्न को वे देखना चाहते हैं वह यह है: जो चीज़ें हमारी हैं उन्हें ईमानदारी से कैसे देखा जाए, और ज़िम्मेदारी असल में कहाँ है?

खूनी काम और पवित्र युद्ध

वे तुरंत व्यंग्य चालू कर देते हैं। एक ऐसी सरकार के लिए «खूनी काम» होते हैं जिसके दूसरे हित हैं और जो वह सब जला देती है जो उसे नहीं चाहिए। और तुमसे तो ऊपर से तालियाँ बजवाई जाती हैं — वाह, अच्छा काम — और अगली «ईसाई बारबेक्यू» को हवा देने को कहा जाता है, क्योंकि अब, वे कहते हैं, हम दुष्ट रिपब्लिकन के विरुद्ध एक महान पवित्र युद्ध में हैं। नहीं: यह एक रिपब्लिकन है जो कहता है कि हमें पवित्र युद्ध करना ही चाहिए, कारणों से, क्योंकि «हम सर्वश्रेष्ठ हैं, स्वामी जाति हैं।» स्वामी-रिपब्लिकन। तो सबको वहाँ जाकर उन «कमबख़्त जो-भी-हों» को मार डालना है, सबको, किसी को मत छोड़ो। पहले गोली चलाओ, बाद में पूछो; और जब वे जवाब न दें, तो ज़ाहिर है वे ही दुश्मन थे। मज़ाक के नीचे जो छिपा है वह वह तंत्र है जो लोगों को मारने से पहले उन्हें अमानवीय बना देता है।

वह अधिकार-घोषणापत्र जिसे वे खा रहे हैं

इसे वे अधिकार-घोषणापत्र के सामने रखते हैं — उस धार्मिक स्वतंत्रता के, जो सबको होनी चाहिए, किसी भी आस्था को मानना या न मानना। पर जब लोग मर चुके हों, तब किसने उनकी प्रार्थना सुनी? क्या मारना किसी धर्म को मानने का तरीक़ा है? जब एक पदस्थ राष्ट्रपति ऐसी बातें घोषित करता है, Raven कहते हैं, तो पुराने देश में इसे असंवैधानिक कहा जाता था। तो अब क्या — «Make America great again» दुनिया के महान धर्माधिकरण-न्यायाधीश के रूप में? यह अधिकार-घोषणापत्र में कहाँ लिखा है — उस नए वाले में? या यह बल्कि «उन अधिकारों के लिए बलि चुकाओ जो तुम्हारे कभी थे ही नहीं» है? अधिकारों के बिना बलि। अपने कर, शुल्क और जो भी तुम्हें मिलता है, चुकाओ, पैसा हो या न हो — और अगर तुम चुका नहीं सकते, तो बेघरी भी «कितनी प्यारी» है।

और Liberty? Liberty केवल लोगों के एक अल्पसंख्यक के लिए है। वे शब्द को टुकड़ों में बाँटते हैं — Liberty, «लिबर-टी», क्या इसे खाया जा सकता है? हाँ, तुम Liberty खा सकते हो, उसे पूरा निगल सकते हो — यही तो कार्यक्रम है। सबकी Liberty चट कर जाना और सब कुछ सदा के लिए हड़प लेना।

अपने बच्चों को भेज दो — या यात्रा की बचत कर लो

व्यंग्य का सबसे तीखा हिस्सा: अपने बच्चों को उस गंदे खूनी युद्ध में भेज दो; इससे फ़र्क नहीं पड़ता कि तुम्हारे बच्चे हैं या नहीं — बस नए बना लो और भेज दो। और फिर Walmart की थैली से वह सस्ता झंडा निकलता है, जिसे सामने के दरवाज़े पर टांगना है — उसके लिए तुम्हें किसी को खिलाना नहीं पड़ता। तुम एक बड़े देशभक्त हो, तुम अपने बच्चों को उड़ा देते हो; तुम इसे और भी सस्ते में पा सकते हो। उन्हें ठेठ ईरान तक क्यों भेजना? एक हथगोला ख़रीदो और अपने बच्चों को आगे के आँगन में खुद ही उड़ा दो — ज़्यादा कारगर, ज़्यादा किफ़ायती। इससे राष्ट्रपति को और भी मदद मिलती है, तुम्हें लड़के को सैनिक के रूप में प्रशिक्षित तक नहीं करना पड़ता। जो वे देख रहे हैं उसे नाम देने के लिए वे जानबूझकर सबसे कठोर ऐतिहासिक तुलना का सहारा लेते हैं — हिटलर, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «Schicklgruber साहब के पोते» का आह्वान करते हुए — अतिशयोक्ति का प्रयोग यह पूछने के लिए करते हैं कि लगभग कोई आपत्ति क्यों नहीं करता। Elon, वे टिप्पणी करते हैं, उसे यह विचार देने के लिए वहाँ नहीं है; उसका कोई और काम था, Memphis में।

संविधान «पुराना कबाड़» के रूप में

अगर असंवैधानिक अब गिना ही नहीं जाता, तो हमारे पास बस एक «United Snacks of America» है। स्नैक्स ज़रूरत से कहीं ज़्यादा — तो हमें उस बदबूदार संविधान की ज़रूरत नहीं। वह पुरानी तारीख़ डालकर बनाया गया है, 250 साल पहले रचा गया, और लोग 250 नहीं बल्कि 500 साल पीछे जाना चाहते हैं, मध्यकाल की उस महान ईसाई बारबेक्यू तक — जो वहाँ लिखा तक नहीं था। तुम लोगों को आग में फेंक सकते हो और कोई पुलिस यह कहने नहीं आती कि अपने ही पड़ोसियों को नहीं जलाया जाता। «बड़े आदमियों» को औरतों और बच्चों का स्वामी होने की छूट है, और आम लोगों पर अपने ही परिवारों को मारने का इलज़ाम मढ़ा जाता है — जबकि वह, कथित तौर पर, केवल राष्ट्रपति का अधिकार है। यह अन्यायपूर्ण है। हम एक गणराज्य में हैं, समानता में। तो क्या हम अपने ही लोगों को खुद मारें? तब हर एक को राष्ट्रपति की उपाधि दे दो, और मामला निपट गया — क्योंकि अपने ही लोगों को मारने के लिए क्या हमें कोई राष्ट्रपति चाहिए ही? ज़्यादा नहीं। आगे के आँगन में «ज़्यादा कारगर» तरीक़े से किया जा सकता है।

पर मज़ा कहाँ है? तुम यह नहीं देख सकते कि तुम्हारे ही बच्चे टुकड़े-टुकड़े होकर लॉन पर फैला दिए जाएँ — हरी घास पर उस सबका लाल, «एक सुंदर विषमता।» यह विकृत छवि ही असल बात है: तालियाँ बजाने का वास्तविक अर्थ यही है।

प्रकृति, अधिकार, और सीमा लाँघता एक राष्ट्रपति

वे उन प्रकृति-प्रदत्त अधिकारों की ओर मुड़ते हैं जिनका संविधान नाम लेता है, और जो ठीक तभी «अर्थपूर्ण होने लगते हैं» जब कोई राष्ट्रपति ऐसा बर्ताव करता है। तब एक असंवैधानिक राष्ट्रपति का होना शर्म की बात है — और हमने ही उसे वोट दिया; हाँ, हमने दिया। तो हम क्या करें? वे उसके आदमी «Pete» — उस चालाक — पर एक नज़र डालते हैं, और इस विचार पर कि जब मौजूदा क़ानून-प्रवर्तन उनकी सेवा नहीं करता, तो उसे बस दूसरी तरह से फिर से लिख दिया जाता है और ठीक घोषित कर दिया जाता है। यह कितना संवैधानिक है? शायद कोई और संविधान है, ख़ास अधिकारों के लिए — एक प्रथम-श्रेणी का अमेरिकी संविधान, और एक दूसरी, तीसरी, चालीसवीं श्रेणी का। एक जाति-व्यवस्था की तरह, माथे पर मुहरें। समानता «बुरी» है: तुम कौन हो इससे फ़र्क नहीं पड़ता, किसी को परवाह नहीं — तो यह बस व्याख्या का मामला है, और इस तरह किसी को भी ठगा जा सकता है। «United Snakes of America।»

अमेरिकी देशभक्त कहाँ हैं?

वे बार-बार एक प्रश्न पर लौटते हैं: अमेरिकी देशभक्त कहाँ हैं, उस Liberty के लोग जिसे अमेरिका ने 250 साल पहले घोषित किया था? बिखर गए, हवा हो गए? «वे रूस में रहते हैं», एक मज़ाक करता है। कुछ अमेरिकी सचमुच आवाज़ उठाते हैं — थोड़ी चिल्लाहट कि यह ठीक नहीं — पर क्या कोई असली प्रभाव है? वे एक तथाकथित बेहतर विकल्प के रूप में «Camila» पर, उस पूर्व सीमा-ज़ार पर, और «दो राष्ट्रपतियों» पर — छोटे और बड़े पर — व्यंग्यपूर्ण नज़र डालते हैं। «छोटा Trump» Little Trump है — एक हास्य-कलाकार और मनोरंजनकर्ता, एक नाटे क़द का व्यक्ति, जो Donald Trump की भूमिका में उतरकर बड़ी सटीकता से उसका व्यवहार दोहराता है, ताकि लोग साफ़ देख सकें कि असल में क्या हो रहा है। उसने शायद उस विवाद को सबके सामने रख दिया हो — पर मेज़बानों की चिंता यह है कि लोग वह संदेश नहीं समझ पाते जो वह उन्हें दिखाता है; उन्हें उससे कुछ हासिल नहीं होता। और फिर है बड़ा Trump, खुद Donald Trump: क्या उसने लोगों के लिए कुछ किया, या केवल अपने फ़ायदे के लिए? जिन वाक्यांशों का वह प्रयोग करता है, उन्हीं से हर किसी को महसूस होना चाहिए कि वे कितने खोखले हैं। क्योंकि इस सबसे जो मिलता है वह एक दयनीय जीवन है: कोई भविष्य नहीं, कम बच्चे, क्योंकि उन्हें बम से उड़ा दिया जाता है।

हम किसलिए यहाँ हैं?

तो हम किसलिए यहाँ हैं? जन्म लेना और फिर मर जाना, और बीच में — कुछ नहीं? इसका कोई अर्थ नहीं। इसके लिए न किसी राष्ट्रपति की ज़रूरत है न किसी सरकार की: जब शिशु जन्म लेते हैं और उन्हें मरा हुआ ज़मीन पर पटक दिया जाता है, तो «समस्या» सुलझ गई। तो तुम्हें किसी सरकार की ज़रूरत नहीं, संयुक्त राज्य की भी नहीं। और वे असल में कितने «संयुक्त» हैं? ज़्यादा नहीं — नीच काम करते हैं, कुछ नहीं करते, और फिर खिसक जाते हैं। क़ानून-प्रवर्तन में, जाँच में, कोई किसी की परवाह नहीं करता। वे भारी व्यंग्य के साथ पूछते हैं कि अमेरिकी समुदाय आख़िर किस काम का है — इंटरनेट पर खेल खेलना, इस पर मूर्खतापूर्ण बहसें करि कितने लिंग होते हैं — और कहते हैं कि इस बकवास को सहने के लिए इतने नशे ही नहीं हैं; शायद चीन को फ़ोन करके «अगली कोरोना जैसी चीज़» मँगवा लें। पर असली सवाल बना रहता है: असली अमेरिकियों की ज़िम्मेदारी और तेवर कहाँ हैं? व्यावहारिक रूप से कहीं नज़र नहीं आते। बहुत-से लोग कोई छोटी-सी बात कहते हैं जो कहने को वे बाध्य भी नहीं, और फिर इसी से संतुष्ट हो जाते हैं — «मैंने कुछ कह दिया, जाने दो।» हमने कभी एक स्वतंत्रता-युद्ध ठीक इसी से बचने के लिए लड़ा था, और अब हम 500 साल पीछे एक पवित्र युद्ध की ओर लौट रहे हैं।

यह बाइबल है या Mein Kampf?

सदी 2000 से शुरू होती है, 1500 से नहीं — अभी 2026 है। तो यह अगले ईसा मसीह का, या «Donald Christ» का समय है, जो निश्चय ही ख़ुद को वहाँ तक खींच सकता है और उससे भी बुरा काम कर सकता है, क्योंकि वह इतना मूर्ख है कि एक प्रतिशत तक नहीं निकाल सकता। कोई कैसे मान सकता है कि वह «भले प्रभु के वचन से» लड़ रहा है — मतलब ईसा से, जिन्हें वह कभी समझा ही नहीं, क्योंकि ईसा ने कहा था कि एक-दूसरे को मारने के बजाय एक-दूसरे से प्रेम करना बेहतर है? कुछ भयानक रूप से ग़लत है। यहीं से सवाल: उसके हाथ में बाइबल है, या Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — दोनों, इन सबमें से कुछ-कुछ। «Schicklgruber साहब» का पोता, सुनहरे रंग में रँगे एक ऐसे सिर के साथ जो तस्वीर में फ़िट नहीं बैठता — गोद लिया हुआ, यह जाकर जनगणना दफ़्तर को बताओ। यह व्यवस्था ख़ुद, वे कहते हैं, उससे डरावने ढंग से मिलती-जुलती है जो हिटलर ने तब जर्मनी में किया था, और यह यहाँ क़दम-दर-क़दम आगे बढ़ रही है जबकि सब साथ-साथ चलते हैं और इसके विरुद्ध कुछ नहीं करते। इस बार SA नहीं, बल्कि ICE — और बहुत-सी संस्थाएँ जो एक बड़ा हिंसक काम अंजाम दे रही हैं। «तुम्हारा ब्रांड-नाम अच्छा है», उसे फिर से बेचने के लिए।

कोई सुरक्षा नहीं, कोई सम्मान नहीं — और वह ज़िम्मेदारी जो हम ढोते हैं

जब तुम देखो कि अधिकार-घोषणापत्र क्या गारंटी देता है, वे कहते हैं, तो तुम्हें उसमें से अब कुछ नहीं मिलता: सबके लिए कोई सुरक्षा नहीं, मनुष्य के प्रति कोई सम्मान नहीं। और किसी के मन में यह आता ही नहीं। अधिकार किस काम के, अगर उन्हें इस्तेमाल न किया जाए? तुम्हारे पास चलाने को एक कार है, रहने को एक घर — पर एक ऐसा घर जिसमें तुम रहते नहीं, बेमानी है। तो ज़िम्मेदारी को अनदेखा करना बंद करो। हम यह ज़िम्मेदारी ढोते हैं, ज़रूर, क्योंकि हमने ही उस चीज़ को वोट देकर लाया — पर वोट देने का मतलब यह नहीं कि अब हमें इसे झेलना ही है। हमारे पास एक तरह का वीटो है। हम कह सकते हैं: कमबख़्त राष्ट्रपति, तू जो भी हो, हम दुनिया भर में अपने लोगों को मारना नहीं चाहते, न विश्व-अर्थव्यवस्था को नरक में धकेलना चाहते हैं। यह हमारा काम नहीं। जब तुम अमेरिका के बाहर सब कुछ नष्ट करते हो, तो वापस क्या आता है? बुरा ख़ून — क्योंकि लोग तुमसे केवल उतना ही प्रेम करते हैं जितना तुम मरे हुए हो। जीने के लिए कैसी प्रतिष्ठा। स्वाभाविक मनुष्य वह राह नहीं पकड़ते; उन्हें इस पर गर्व नहीं।

हर कोई एक प्रवासी है

सीधे-सीधे कहें: अमेरिका में हर कोई किसी न किसी तरह प्रवासी है, सिवाय उन मूल अमेरिकियों के जो पहले से यहाँ थे। बाक़ी सब बाद में आए। और अब कहा जाता है कि केवल «अमेरिकी» ही असली हैं? 250 साल तक स्वतंत्र संयुक्त राज्य रहे, «liberty and justice for all», «one nation indivisible» की अनुमति के साथ — और उन्हें इसकी रत्ती भर परवाह नहीं। तो Liberty, बदबूदार Liberty, किसे चाहिए? सबको चाहिए — बिना प्रतिशोध और बिना रोक-टोक के एक जीवन रचने के लिए। कितने ही नशे यह दिखावा नहीं करने देते कि बात कुछ और है। ख़ुशी और कल्याण का अधिकार — राष्ट्रपति कहता है हमें इसकी ज़रूरत नहीं, तो हम इसे छोड़ दें? हम क्या हैं, सस्ता माल? उन मूर्खतापूर्ण विचारों ने विश्वयुद्धों के सिवा कभी कुछ पैदा नहीं किया। और यह युद्ध हमारे बच्चे लड़ते हैं जबकि हम घर पर बैठे रहते हैं और जब वे लौटकर नहीं आते तो एक झंडा पाते हैं। और अब परमाणु, रासायनिक, जैविक हथियार हैं, ढेरों ड्रोन — कथित तौर पर «ताकि आदमी सहूलियत महसूस करे।» जिस तरह हर कोई चीज़ों को संभालता है, वह बस पागलपन है।

एक देश जो नरि्माण की एक नींव था

हम एक ऐसे देश में खड़े हैं जो कभी एक नींव था जसि पर लोग अपने खुद के वचिारों को, छोटे या बड़े, साकार करते थे और मानव-जातकि तथा खुद देश के वकिास को प्रभावति करते थे। और अब, «सब ख़त्म, सब ठीक», और दुनयि के लोग अब भी यहाँ आते हैं — वहीं से जहाँ से प्रवासी आते हैं, चाँद या मंगल से नहीं — ताकि अत्याचार को पीछे छोड़ सकें, बस उसे आज यहीं पाने के लिए। यह पहली चीज़ है जो «ईसाई बारबेक्यू» ने भड़काई। अब एक पवत्रि युद्ध है। इसके मुक़ाबले मध्यकाल वकिास का युग था; कौन इतना बेवकूफ़ है कि कहे «चलो मध्यकाल फरि से कर लें»? जब लोग यह सीखना शुरू करते हैं कि तानाशाहयिाँ हमेशा क्या करती आई हैं — और अब भी करती हैं — छोटे से शुरू करके फैलते हुए: यह 70 साल से चल रहा है; इज़राइल ग़ाज़ा में नरसंहार कर रहा है, और यह फैलकर सारी दुनयि में पसर गया है — वह तर्क कि «हमें उन लोगों की ज़रूरत नहीं, उन्हें काट दो और देखो वे क्या करते हैं।»

एक गणराज्य में जनता पहरा देती है

एक ऐसी सरकार को वोट क्यों देना जसिकी फरि परवाह ही न हो? एक गणराज्य में जनता इस पर पहरा देती है कि सिरकार क्या करती है — सारा मक़सद यही है। आजकल लोग बेपरवाह हैं: «मैंने एक को वोट दे दयिा», और फरि वे कभी नहीं देखते कि सौंपी हुई सत्ता का क्या कयिा जा रहा है। उन्हें हैरानी है कि लोग दविास्वप्नों में इस क़दर खोए हैं कि उन्हें यह एहसास ही नहीं कि उसे सत्ता में उन्हीं ने पहुँचाया। ज़्यादातर लोग इस राष्ट्रपति से खुश तक नहीं लगते — पर वे बस इतना कहते हैं «मैं इससे सहमत नहीं», और इससे क्या बदलता है? राष्ट्रपति अपने आप कुछ नहीं बदलता। हमें कुछ करना होगा ताकि सिरकार बदले — उसके कए के ज़रए। और यह कहाँ से शुरू होता है? जब दुनयि पहले ही आग में है, जब प्रकृति पूरी तरह नष्ट हो चुकी है — यह, प्राकृतकि हालात में, उसे कहते हैं बहुत देर। तो सही पल यह कहना है: बहुत देर होने से पहले, बेहतर है मैं इसे रोक दूँ। वे लोग कहाँ हैं, सारी दुनयि में — सरि्फ़ अमेरकिा में नहीं — जो कहेंगे «अब रुको», क्योंकि सब दुख में हैं, सब ढह रहे हैं, और कसिी के पास अब न भवषि्य है न सुरक्षति जीवकिा?

जीने के लिए जन्मा, मटिाए जाने के लिए नहीं

यह कैसे होता है — कि लोग अपने ही उन्मूलन में भागीदार बनते हैं? Trump के तहत मूर्खतापूर्ण काम करना — बात यही है। कसिी धर्म को मानना या न मानना ठीक अधकिार-घोषणापत्र का वादा है। «Under God» हो या न हो, इससे उन परणिामों में कुछ नहीं बदलता जो हम देखते हैं। अपनी ही अनुमति के भीतर हम चीज़ें बदल सकते हैं; कोई ईश्वर उन्हें तुम्हारे लिए नहीं बदलेगा। यह हम पर है। प्रभु में, अल्लाह में, बुद्ध में वशि्वास करना — यह गनिा नहीं जाता; यह हमारी क्रयिा पर नरि्भर है। हम «मैं नहीं कर सकता, क्योंकि...» के पीछे नहीं छपि सकते; अगर तुम ऐसा करते हो, तो तुम दुख पाते हो, ढह जाते हो, नदी में बहते चले जाते हो। हाथ उठाओ: क्या जन्म लेना इस बात की अनुमति थी कि जीवन को बस नदी में बहते हुए पार कयिा जाए — कोई यह नहीं कहता। और अगर तुम ऐसे जीते हो, वे दो-टूक कहते हैं, तो तुम एक धीमी आत्महत्या कर रहे हो; तब तुम्हें मानसकि सहायता चाहए। जो लोग सचमुच मानसकि रूप से अक्षम हैं, उनके लिए, ठीक है, यह राष्ट्रपति शायद तुम्हारे लायक़ हो — पर वह बहुमत नहीं है, हरगज़ि नहीं।

क्रयिा में उतरना

अब अमल का वक़्त कब का आ चुका है, इससे पहले कि हम एक जीवकिा, एक कल्याण, कसिी भी खुशी की समूची नींव खो दें। हम यह सब रातोंरात खो सकते हैं, हम कगार के इतने क़रीब हैं — पीछे टकिकर बैठने, पार्टी का मज़ा लेने, सुस्ताने की कोई गुंजाइश नहीं। «महान थकान» साफ़ आ रही है। हम एक टाइटैनकि पर हैं, और जैसे-जैसे हम डूबते हैं, एक प्यारा बैंड बजता रहता है। क्या हम यही चाहते हैं? नहीं। कोई यह नहीं देखता कि ये सारी गतविधियिाँ मलिकर कधिर ले जाती हैं। क्या हम सचमुच आज इतने मूर्ख हैं? वे इनकार करते हैं — पर हम इतने आलसी हैं कि कुछ बदलने के लिए ऊँगली तक नहीं हलिाते, और बस बैठे यह कहते रहते हैं «हम्म, ठीक है, अगर ऐसा है तो ऐसा ही सही। शायद महान प्रभु आएँगे और इसे ठीक कर देंगे।» आख़रि में वे तुम पर भरोसा नहीं करेंगे, क्योंकि तुम उनके साथ नहीं थे — तुम उनके उन प्राणयिों में से नहीं थे जन्हिोंने अपना जीवन जयिा और पड़ोसी से अपने जैसा प्रेम कयिा।

ग़रीब होना शर्म नहीं — आलस्य है

इस पर सोचो: «तो ज़िंदगी ख़त्म» कहने में आत्म-प्रेम बहुत कम है। ग़रीब से भी कम — और ग़रीबी किसी को दोष देने की बात नहीं। बहुत-से लोग ग़रीब हैं और ईमानदारी से, सीधे-सादे, अपनी कठिन क़िस्मत के साथ जीते हैं; सब नहीं, धूर्त लोग हर जगह हैं। पर जो लोग सबसे ज़रूरी चीज़ों तक सिमट गए हैं, वे ठीक-ठीक जानते हैं कि इसका क्या मतलब है। केवल वही, जो इतने खोखले कर दिए गए हैं कि अब किसी ज़रूरी चीज़ की माँग ही नहीं करते, कह सकते हैं «शायद इतना बुरा नहीं, शायद बेहतर हो जाएगा।» यह वादा नहीं किया गया, और यह कार्यक्रम में नहीं है — पतन बस बड़ा और बड़ा होता जाता है, और यह एक कमबख़्त महामारी से अचानक शुरू हुआ और कभी सुधरा नहीं। अब बेहतर है हम इसे दुरुस्त कर लें। यह हमारी ज़िम्मेदारी है। इस ज़िम्मेदारी के बिना हमारे पास कोई सामाजिक योग्यता नहीं; दोनों के बिना हमारे पास ख़ुद हम भी नहीं — न कोई अपने लिए, न कोई पड़ोसी के ज़रिए। यह सब हम खो रहे हैं। और यह बहुत सस्ता है।

तुम्हारे हाथों में सर्वोच्च मूल्य

सर्वोच्च मूल्य जो तुम अपने हाथों में थामे हो, वह तुम्हारा अपना जीवन और तुम्हारा स्वास्थ्य है। और तुम उसे किसी ऐसे को दे देते हो जो कहता है «अब तुम्हारी ज़रूरत नहीं, चले जाओ, हवा हो जाओ, मुझे परेशान मत करो»? हमने Abe के साथ — Abraham Lincoln के साथ — ग़ुलामों को मुक्त किया, क्योंकि मनुष्यों के साथ वह बर्ताव असहनीय था। और अब हम इसे अपने ही ऊपर होने देते हैं? इतना आलसी होना बहुत सस्ता है: अपने अधिकारों के लिए खड़ा न होना, किसी बेहतर के लिए जोखिम न लेना, और ख़ुद को यह यक़ीन दिलाना कि अगर कुछ न करो तो कोई तुम्हें नुक़सान नहीं पहुँचाएगा। सच इसका उलटा है — सब तुम्हें नुक़सान पहुँचाते हैं, क्योंकि यही तो कार्यक्रम है। ठीक यही एक दबंग करता है। पहले स्कूल में, जब कोई दबंग होता था, तो तुम उसके मुँह पर सीधे एक जड़ देते थे, जब तक धौंस बंद न हो जाए। तो अब? हमारे पास एक बड़ा दबंग है, हम सब मिलकर, और हम उसे एक नहीं जड़ते — क्यों? क्योंकि हम सब ऐसे डरपोक हैं, हर एक, कि दबंग को जवाब नहीं देते।

आलसी अमेरिकी, और चुकती हुई उम्मीद

क्या यही ताक़तवर अमेरिकियों का क़िला है? वे यह नहीं मानते — बल्कि उन आलसी, अघाए हुओं का, जो उम्मीद करते हैं कि यह बढ़ने से पहले ख़त्म हो जाए। पर यह उम्मीद करना कि यह टल जाएगा, समर्पण है, और समर्पण आख़िरकार वही आत्महत्या है जिसकी उन्होंने बात की। तब अमेरिका के लिए कोई उम्मीद नहीं — और पूरी दुनिया के लिए भी नहीं — अगर कोई अपने जीवन के तरीक़े को नहीं बदलता ताकि अपने ही जीवन-स्तर के लिए खड़ा हो सके। हमें इससे क्या मिलता है? उन्मूलन। बस इतना ही। और हम भागीदार हैं? वे नहीं मानते कि कोई सचमुच ऐसा कर सकता है। यह वह राह नहीं जिस पर चला जाए।

दादा-दादियों को याद करो

बेहतर है हम अपने दादा-दादियों और परदादा-परदादियों को याद करें जो किसी चीज़ के लिए खड़े हुए — Liberty के लिए और लोगों के लिए — जैसे गृहयुद्ध में, या दूसरे विश्वयुद्ध में, जहाँ उन्होंने धुरी से लड़ाई की: मुसोलिनी, हिटलर और टेन्नो से — जर्मनी, इटली और जापान — कठोर, भयानक भिड़ंतों में, ठीक इसी से बचने के लिए। और अब यह हमारे पास फिर है और सब तालियाँ बजाते हैं? लोगों में कुछ गड़बड़ ज़रूर है, और बेहतर है वे उसे ढूँढ़कर ठीक कर लें, बहुत देर होने से पहले — और बहुत देर तो बहुत देर है। तुम एक रेलगाड़ी पकड़ना चाहते हो और रेलगाड़ी जा चुकी है; तुम उसे कैसे पकड़ोगे? नहीं पकड़ सकते। क्या हम सचमुच यही चाहते हैं — स्टेशन पर बैठकर «हाय रे» कहना, और फिर खाने के लिए भीख माँगना? यह बहुत सस्ता है। 250 साल के विकास के बाद उसे एक तरफ़ रखकर कहना «ज़रूरत नहीं» — और किसि चीज़ की हमें ज़रूरत नहीं? किसी की नहीं? यह सरासर झूठ है। तुम हर रोज़ अपनी जीविका के लिए कुछ करते हो, और ख़ुद को यक़ीन दिलाते हो कि अगले सौ साल सब ठीक रहेगा — पर ऐसा नहीं है, क्योंकि सिरकार इतने मूर्खतापूर्ण काम करती है कि तुम अपनी जीविका के लिए जो करते हो वह तुम्हें अब नहीं खिलाएगा।

एकजुट जनता इसे बदल सकती है

तो चलो अब अमल में उतरें। Elon कहता है कि कुछ ही वर्षों में हर दुकान ग़ायब हो जाएगी — इसके लिए वही रोबोटिक्स बना रहा है, और AI सारा काम करता है, और तब «लोग खुश हो सकते हैं।» खुश कैसे, जब वे अपनी जीविका के लिए कुछ कर ही नहीं सकते? कौन-सी जीविका बची रहती है? कोई नहीं। केवल मृत्यु। क्या यही राह है — अपने जीवन की शक्ति लगा देना ताकि आख़िर में वह महान उन्मूलन मिले, क्योंकि मशीनें तुमसे सस्ती हैं, क्योंकि तुम अपनी ही नज़र में एक फूटी कौड़ी के बराबर हो, या उतने भी नहीं? सोचो कि एक बार एकजुट होने पर हमारे हाथ में कितनी शक्ति है। एक प्रशासन मुट्ठी भर लोग हैं; जनसंख्या कहीं बड़ी है, कहीं ज़्यादा शक्ति के साथ। अगर बात लड़ाई तक भी पहुँचे, हम कर सकते हैं; हम कहीं ज़्यादा ताक़तवर हैं। हमें उस कमबख़्त चीज़ को बदलना होगा, क्योंकि उसे चलाने वाले बेवकूफ़ हैं जो इसी दिशा में दौड़ रहे हैं। जब हम इसे सामान्य रास्ते से नहीं कर सकते — क़ानून-प्रवर्तन से, संविधान से — तब हमें हर उस तरीक़े से रुको कहना होगा जो कारगर हो, क्योंकि यह हमारे ही अस्तित्व पर दाँव लगाता है।

मरना दुखता है — और कतराना मदद नहीं करता

हाँ, मरना दुखता है — और समस्या से कतराना उससे बचाता नहीं। जिसके लिए हम जिए, पीढ़ियों के पार, हम सब मिलकर — अगर वह बेमोल है, तो उसका कोई अर्थ नहीं। क्या सचमुच यह क़ीमत का है कि नदी में बहते जाओ, उसे डूबते देखो और कुछ न कहो? एक ईमानदार अमेरिकी को बस गुनगुनाना नहीं चाहिए; उसे कहना चाहिए «मैं अपने अधिकारों के लिए खड़ा हूँ, मैं अपने अधिकार जानता हूँ, और मैं उन्हें अभी चाहता हूँ।» इसमें कुछ ग़लत नहीं। तो बेहतर है हम यह करें। हर कोई अपने दिल में जानता है कि अपनी जगह पर, अपने जीवन में क्या करना है। इस बात पर खुश रहो कि तुम जीवित हो और तुम्हारे पास वह स्वतंत्रता है कि अपना जीवन Liberty में रच सको — जो बिल्कुल स्वतःसिद्ध नहीं: उसे तैयार करना पड़ा, लड़कर जीतना पड़ा। और अब हम Liberty के उस सबसे कठोर संकट के सामने हैं जो संयुक्त राज्य ने कभी देखा। इसे रोका जाना चाहिए कि वह हमसे छीन ली जाए। यह हम में से हर एक की ज़िम्मेदारी है। यह सब पर दाँव लगाता है।

हम जीवन के हैं

कोई कैसे अपने बच्चों की आँखों में देखकर कह सकता है «ख़त्म — तुम युद्ध पर जाते हो, तुम लौटते नहीं, और मैं वैसे भी चला जाता हूँ»? यह किसी के लिए समाधान नहीं। हम स्वाभाविक मनुष्य हैं, विकास की उसी धारा में पले-बढ़े; हम प्रकृति के हैं, हम जीवन के हैं — थकान या नरसंहार के नहीं। बेहतर है हम यह समझ लें, क्योंकि यह हमारा अस्तित्व है; अगर हम इसे न थामें तो हमारा अस्तित्व ख़त्म हो जाता है। आदमी को खुद से कितनी दूर होना पड़ता है कि वह इसे न देखे? लड़को-लड़कियो, देखो असल में क्या हो रहा है। क्या तुम जीना नहीं चाहते? हर कोई जीना चाहता है, समुदाय में हिस्सा लेना चाहता है, देश बनाना चाहता है, परियोजनाएँ रचना चाहता है — और यह सब इसलिए छीन लिया जाए कि किसी के मन में यह विचार आया «यह हमें अब नहीं चाहिए»? ऐसा नहीं हो सकता। यह कहीं ज़्यादा सीधा-सादा है।

मज़बूत बनो, ईमानदार बनो — गणराज्य दीर्घजीवी हो

मज़बूत बनो, ईमानदार बनो, गणराज्य दीर्घजीवी हो। बस सवाल इतना है: गणराज्य इस तरह कितने समय जीता है? जब तक हम उसे जीने देते हैं। यह और 250 साल या उससे अधिक चल सकता है — जितना हम इसे होने देते हैं। गणराज्य को हम ही घटित करते हैं। तो, सक्रिय रूप से, हम इसे घटित करेंगे — और ठीक इसीलिए बेहतर है हम इसकी रक्षा करें, हर उस तरीक़े से जो कारगर हो, क्योंकि हमने इसे बहुत लंबे समय तक ढीला छोड़ दिया। अब साफ़ करने को एक बड़ा गंद है, और कोई हमारे लिए इसे ठीक करने नहीं आएगा — वह «बड़ा आदमी जो अमेरिका को फिर से महान और मूर्ख बनाता है» हरगिज़ नहीं; यह पहले ही दिख रहा है। हम इसे अपने ही हाथों में थामे हैं, और तब हम कर सकते हैं। अगर हम नहीं करते, तो कोई नहीं करता। हमारे हाथ यह कर सकते हैं, क्योंकि हम जानते हैं कैसे। और कोई नहीं।

वे ठीक-ठीक जानते हैं कि वे क्या कर रहे हैं

प्रशासन के जो लोग वे मूर्खतापूर्ण आवाज़ें निकालते हैं, उन्हें जीवन के बारे में कुछ नहीं पता — या, ठीक-ठीक कहें तो, वे ठीक-ठीक जानते हैं कि जीवन क्या नहीं होना चाहिए, और एक कार्यक्रम के अनुसार उसे कैसे नष्ट करना है। तो उन्हें इसे अंजाम तक मत पहुँचाने दो — वह जो हम सबूतों से, तथ्यों से देख और सुन सकते हैं; वह जो हम हर रोज़ सीधे महसूस करते हैं। और अब: एक जीविका के बारे में हमारी कल्पना क्या है? खुद से पूछो। इसे देखो, इसके पीछे जाओ, पता लगाओ कि क्या करना है — क्योंकि यह वह स्थिति नहीं जिसे स्वीकार किया जाए। हरगिज़ नहीं।

भाग दो — ऐतिहासिक फ़िल्म Don't Be a Sucker (अमेरिकी युद्ध विभाग, 1945)

> स्रोत-टिप्पणी। आगे जो है वह एपिसोड में सम्मिलित एक अलग कृति का सारांश है: Don't Be a Sucker («मूर्ख मत बनो»), अमेरिकी युद्ध विभाग द्वारा 1945 में, दूसरे विश्वयुद्ध के बाद बनाई गई एक शैक्षिक फ़िल्म, उन लोगों द्वारा बनाई गई जिन्होंने उसे जिया था, ताकि उन्हें सिखाया जा सके जिन्होंने उसे नहीं देखा था। यह सार्वजनिक डोमेन में है। National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376)। नीचे के शब्द फ़िल्म के हैं, Ta-Na-Si के नहीं।

मूर्ख और वे जो उनका शिकार करते हैं

फ़िल्म मेले में एक मिलीभगत वाले «कुश्ती-मुक़ाबले» से खुलती है — साफ़ नक़ली, फिर भी एक आदमी अपनी गाढ़ी कमाई उस पर दाँव पर लगा देता है। Henry 200 डॉलर लेकर रेलगाड़ी में चढ़ता है और अजनबियों के साथ दोस्ताना ताश के खेल में कोई बुराई नहीं देखता। Joe Collins की घर पर एक अच्छी पत्नी है, पर बार में वह एक लड़की से मिलता है जो दो पैग के बाद सुंदर लगती है। ऐसे लोगों के लिए एक पुराना शब्द है: मूर्ख। और कुछ दूसरे लोग हैं — वे जो रातें इस हिसाब-किताब में बिताते हैं कि उनके पास जो है उसे उनसे कैसे छीना जाए। हर तरह के खेल, हर तरह के मूर्ख।

Mike के पास कुछ है: अमेरिका

Mike को लो। उसके पास सब कुछ है — जवान, स्वस्थ, एक नौकरी, और अमेरिका नाम का एक देश। पाने के लिए एक अद्भुत चीज़: ढेर सारा भोजन उगाने को काफ़ी जगह, बड़े कारख़ाने, बड़े शहर, और लोग — हर तरह के लोग, अलग-अलग देशों से, अलग-अलग धर्मों और अलग-अलग रंग की त्वचा वाले। आज़ाद लोग, जो साथ रहकर जी सकते, काम कर सकते और अमेरिका बना सकते हैं क्योंकि वे आज़ाद हैं: वोट देने को आज़ाद, जो सोचें वह कहने को आज़ाद, अपने गिरजों में जाने को आज़ाद, अपना काम चुनने को आज़ाद। Mike के पास कुछ है, यह तय है। पर कुछ आदमी हैं जो रातें इस हिसाब में बिताते हैं कि इसे उससे कैसे छीना जाए।

नुक्कड़ का भड़काऊ वक्ता

एक चिकना वक्ता सड़क पर भीड़ को साध रहा है। वह «अमेरिका के बारे में सच» का वादा करता है। वह कोई नेता नहीं, वह कहता है — बस एक «औसत अमेरिकी», एक «अमेरिकी अमेरिकी» — और कुछ चीज़ें उसका ख़ून खौला देती हैं: विदेशी लहजे वाले लोग जो सारा पैसा कमा रहे हैं, «नीग्रो» जो वे नौकरियाँ घेरे हैं जो «तुम्हारी और मेरी हैं।» अगर हम इसे यूँ ही चलने दें, तो «हम असली अमेरिकियों» का क्या होगा? वह एक मुफ़्त पर्चा बाँटता है — «नीग्रो और विदेशियों के बारे में सच», «कैथोलिक चर्च के बारे में सच» — «असली अमेरिकियों» के पैसों से छपा। एक नौजवान उसे पढ़ने को तैयार है और सहमति में सिर हिलाता है: उसे यह तर्कसंगत लगता है। यह देश, वक्ता कहता है, तब तक कभी हमारा नहीं होगा जब तक यह एक ऐसा देश न हो जो — नीग्रो के बिना, परदेसी विदेशियों के बिना, कैथोलिकों के बिना, फ़्रीमेसनों के बिना। वे, वह कहता है, तुम्हारे दुश्मन हैं, जो देश पर क़ब्ज़ा करने की कोशिश में हैं: उनसे लड़ो और उन्हें मिटा दो, इससे पहले कि वे हमें मिटा दें।

उस हंगेरियन की चेतावनी

एक राहगीर नौजवान को रोकता है: वक्ता के «फ़्रीमेसन» कहने से पहले, तुम उससे सहमत होने को तैयार थे — क्योंकि तब वह दूसरे लोगों की बात कर रहा था। पर इस देश में «दूसरे लोग» नहीं हैं; हम सब अमेरिकी लोग हैं। और तुम — तुम तो अमेरिकी नहीं, है न? «मैं हंगरी में पैदा हुआ, पर अब मैं अमेरिकी नागरिक हूँ। और मैंने देखा है कि इस तरह की बातें क्या कर सकती हैं। मैंने इसे बर्लिन में देखा।» वह वहाँ विश्वविद्यालय में प्रोफ़ेसर था, और उसने ठीक यही शब्द सुने थे। तब वह एक मूर्ख था — उसे लगता था कि नाज़ी बस पागल कट्टरपंथी हैं। पर वे नहीं थे। वे जानते थे कि वे एक एकजुट देश को जीतने के लिए काफ़ी ताक़तवर नहीं, इसलिए उन्होंने जर्मनी को छोटे-छोटे गुटों में बाँट दिया और पूर्वाग्रह को एक व्यावहारिक हथियार की तरह इस्तेमाल किया। यह आसान नहीं था; उन्हें इसके लिए कड़ी मेहनत करनी पड़ी। लोग पूर्वाग्रहों के साथ पैदा नहीं होते — पूर्वाग्रह हमारे लिए गढ़े जाते हैं, किसी ऐसे के द्वारा जो कुछ चाहता है। यह याद रखो: जब तुम इस तरह की बातें सुनो, तो कोई इससे कुछ कमाएगा, और वह तुम नहीं होगे।

बर्लिन, 1932 — भीड़ में पाँच आदमी

प्रोफ़ेसर ने इसे 1932 के बर्लिन में शुरू होते देखा। उसके जाने-पहचाने पाँच आदमी एक भीड़ में खड़े एक नाज़ी वक्ता को सुन रहे थे। Eric कैथोलिक था; Anon, उसका एक छात्र, यहूदी था; Hinrich की एक छोटी लोहे-लक्कड़ की दुकान थी; Carl कम्युनिस्ट था; और Hans एक बेरोज़गार धातु-मज़दूर था। वक्ता «असली आर्य जर्मनों» से कह रहा था कि अब समय है कि वे उस राष्ट्र को विरासत में लें जो हक़ से केवल उन्हीं का है। नाज़ी पार्टी कम्युनिस्ट को ज़मीन देगी, मज़दूर को काम, छोटे व्यापारी को मुनाफ़ा। यह सब अभी किसके पास है? यहूदी के पास — जिसने कथित तौर पर राष्ट्र और जन्मसिद्ध अधिकार चुरा लिया, जो सारा पैसा कमाता है और सारी नौकरियाँ ले लेता है; उससे बचा जाए, बहिष्कार किया जाए, मिटा दिया जाए। और कैथोलिक — किसी महान राष्ट्र पर किसी «पराई चर्च» का शासन नहीं होना चाहिए; उन्हें और उनकी आस्था को नष्ट किया जाना चाहिए। और फ़्रीमेसन — जर्मनी में गुप्त संगठनों के लिए कोई जगह नहीं; केवल एक ही संगठन होगा, नाज़ी पार्टी।

राष्ट्र को बाँटना, वफ़ादार को चारा डालना

एक-एक करके वक्ता ने हर अल्पसंख्यक पर हमला किया और उन्हें एक-दूसरे से अलग किया। जो आदमी जर्मन हमवतन के रूप में आए थे, उन्हें प्रतिद्वंद्वी गुटों में बदल दिया गया, एक-दूसरे पर शक करते और एक-दूसरे से नफ़रत करते — सब ठगे गए। जो सचमुच बेवकूफ़ बनाया गया वह Hans था: नाज़ी मानकों के अनुसार «शुद्ध जर्मन», उससे सब कुछ वादा किया गया, और वह झाँसे में आ गया। उससे कहा गया कि वह शुद्ध-रक्त स्वामी जाति है, जिसे शासन का दैवी अधिकार है, और पार्टी उसे सत्ता तक पहुँचाने को तैयार है — पूरे जर्मनी पर, और एक दिन पूरी दुनिया पर हुक्म चलाने को। यूँ Hans एक «सुपरमैन» बन गया: उन्होंने उसे एक वर्दी दी और उसके अहं को फुला दिया। वह अब एक बेरोज़गार छोटा आदमी नहीं था; वह स्वामी जाति का एक सदस्य था। उसकी पत्नी पूरी तरह नहीं समझती थी — घर में एक सुपरमैन के होते हुए भी, खाना नहीं था। क्या वह नहीं समझती थी कि नाज़ी सबके लिए काम पैदा करेंगे, भोजन, कपड़े, एक नया घर, एक गौरवशाली भविष्य, ऐसे बच्चे जो एक दिन दुनिया पर राज करेंगे? पर वह अब भी सोचती रहती थी कि अगला खाना कहाँ से आएगा। Hans को इस तरह की बातें पसंद नहीं थीं — वे ख़तरनाक थीं; ऐसी बातों के लिए लोगों को जेल में डाल देना चाहिए।

असल में सत्ता में कौन आया

Hans चारा निगल चुका था, और ये वे आदमी थे जिन्होंने काँटे में चारा लगाया था। क्यों — ताकि Hans सत्ता में आए? बेशक नहीं: ताकि वे आएँ। वे बस Hans को, और उस जैसे लाखों को, गंदा काम करवाने के लिए इस्तेमाल करते — सब एक मूर्ख का खेल खेलते, दूसरों की आज़ादी दाँव पर लगाते और, ज़ाहिर है, अपनी हार जाते। मूर्खों का एक राष्ट्र। हिटलर को इन लोगों की ज़रूरत थी, क्योंकि बहुत कुछ करना था: मज़दूर-संघों को कुचलना, क्योंकि वे संगठित थे और प्रतिरोध कर सकते थे; अनेक राजनीतिक दलों को नष्ट करना; हर उस संगठन को तोड़ना जहाँ लोग एकजुट हो सकें। यहूदी थे जिन्हें पीटा और मारा जाए — ताक़तवर नहीं, पर राष्ट्र की हर बुराई के लिए एक सुविधाजनक बहाना। सैकड़ों कैथोलिकों को जेल में डाला गया, क्योंकि चर्च में प्रतिरोध की ताक़त थी। उन्होंने राष्ट्र को सौ टुकड़ों में बाँटा और टुकड़ों को एक-एक करके नष्ट किया, और उन टूटे टुकड़ों पर चढ़कर सत्ता में आए: एक पार्टी, एक राष्ट्र, एक धर्म।

सच के विरुद्ध युद्ध

सत्ता पा लेने के बाद भी नाज़ियों को अपने सबसे पुराने दुश्मन से जूझना था: सच, जो आसानी से नहीं मरता। तो उन्होंने उसे ख़त्म करने का फ़ैसला किया। सच का एक बड़ा स्रोत साहित्य है — सो उन्होंने किताबें जलाईं, दो करोड़। सच के प्रवक्ता — शिक्षक, लेखक, वैज्ञानिक — जेल में डाले गए या खदेड़े गए। शिक्षा को हतोत्साहित किया गया; पाँच साल में विश्वविद्यालय की उपस्थिति 53% गिर गई। किसी ब्रिटिश प्रसारण को सुनना या कोई अमेरिकी अख़बार पढ़ना मना था; तुम्हारी जानकारी डॉक्टर गोएबल्स से आती थी, जो जानता था कि तुम्हारे लिए क्या बेहतर है। तुम कुछ फ़िल्में नहीं देख सकते थे, कुछ संगीत नहीं सुन सकते थे, और तुम Joe Louis की मुक्केबाज़ी नहीं देख सकते थे, क्योंकि वह चैंपियन काली त्वचा का था और हिटलर के नॉर्डिक श्रेष्ठता के सिद्धांत को ग़लत साबित करता था। Albert Einstein भी उसे ग़लत साबित करते थे — और «गैर-आर्य» होने के कारण उन्हें जर्मनी छोड़ना पड़ा। उनका मन सच की खोज को समर्पित था, और एक झूठ बेच चुके नाज़ी सबसे ज़्यादा सच से डरते थे।

वे आवाज़ें जो फिर भी बोलीं

चर्च एक ऐसी शक्ति थी जो अब भी इतनी मज़बूत थी कि सार्वजनिक रूप से सच की घोषणा कर सके। एक कैथोलिक आवाज़ ने चेताया कि ईसाई «खून से उपजी एक आस्था» के विरुद्ध एक कठोर लड़ाई में हैं, एक ऐसी लड़ाई जिसका मक़सद ईसाइयत को मातृभूमि से उखाड़ फेंकना है — और उस पादरी को अगले दिन अनैतिकता के बहाने गिरफ़्तार कर लिया गया। एक प्रोटेस्टेंट आवाज़ ने घोषणा की कि जो अपने लिए स्वतंत्रता चाहता है, वह दूसरों को उससे वंचित नहीं कर सकता बिना अपनी जीती हुई चीज़ को खोए — वह महान सबक़ जो दुनिया जर्मनी से ले सकती है — और नाज़ियों ने उसे एक यातना-शिविर में डाल दिया। शिक्षकों ने भी बोला। एक अध्यापक ने पूछा कि एक «आर्य» आख़िर क्या है — कथित तौर पर लंबा, छरहरा, नीली आँखों वाला, सुनहरे बालों वाला — और सीधा जवाब दिया: कोई आर्य नस्ल नहीं है, और, उससे भी ज़रूरी, कोई स्वामी जाति नहीं है। कुछ को यह विचार सुविधाजनक लगता है, पर विज्ञान इसका समर्थन नहीं कर सकता: नस्लीय लक्षणों और किसी व्यक्ति की क्षमता या चरित्र के बीच कोई संबंध नहीं। हर समूह में तुम्हें वही दायरा मिलेगा — मूर्ख और प्रतिभाशाली, अपराधी और परोपकारी। हर आदमी को एक व्यक्ति के रूप में परखो, त्वचा या आँखों के रंग से नहीं, न नाक की लंबाई से। लोगों के बीच फ़र्क़ असली हैं — अलग क्षमताएँ, पृष्ठभूमियाँ, सही-ग़लत के बारे में विचार — पर वह सोचने के तरीक़े का फ़र्क़ है, नस्ल का फ़र्क़ नहीं। कोई स्वामी जाति नहीं है; यह एक वैज्ञानिक सत्य है, और जो तुम्हें इससे अलग कुछ कहे, वह झूठ बोल रहा है।

जहाँ इसे रोका जा सकता था

तो, सब व्यावहारिक प्रयोजनों के लिए, जर्मनी में सच ख़त्म कर दिया गया। यह कैसे हुआ, कहाँ से शुरू हुआ? यह ठीक वहीं शुरू हुआ, उस भीड़ में — और वहीं इसे रोका जा सकता था, अगर वे लोग साथ खड़े रहते। अगर वे एक-दूसरे की रक्षा करते, तो प्रतिरोध कर सकते थे; साथ मिलकर वे ताक़तवर होते। पर एक बार उन्होंने खुद को बँटने दिया, तो वे लाचार थे। जब पहला अल्पसंख्यक हारा, तो सब हार गए। उन्होंने दूसरों की आज़ादी दाँव पर लगाई थी — और दाँव यूँ चुकता हुए। किसान Carl ने बेहतर जीवन पर दाँव लगाया, तो उसे सप्ताह में सौ घंटे तक की थका देने वाली मेहनत मिली, अपनी ज़मीन पर रुकने और जो उसे हुक्म दिया जाए वही उपजाने को मजबूर, क्योंकि हिटलर युद्ध की तैयारी कर रहा था। Hinrich का दाँव भी नहीं चुका: दो साल में 1,04,000 छोटे कारोबार बंद हो गए। और Hans की हालत बेहतर नहीं थी — अब एक गोला-बारूद की फ़ैक्ट्री में नौकरी, कम मज़दूरी के लिए लंबे घंटे, बदतर होती हालत, जाने की इजाज़त नहीं, घर पर अब भी खाना नहीं। हिटलर ने कहा था कि मिक्खन और तोपें एक साथ नहीं हो सकतीं, सो Hans को मक्खन नहीं मिला।

वह युद्ध जो नस्ल-सिद्धांत हार गया

जब हिटलर ने समय परिपक्व समझा, तो जर्मनी युद्ध में उतरा — किसी घोषणा से नहीं, बल्कि एक सावधानी से तैयार किए गए आकस्मिक हमले से। फिर हिटलर को गंदे काम के लिए Hans की ज़रूरत पड़ी; Hans तब तक क्रूरता का माहिर बन चुका था, और वह क्रूरता दूसरे लोगों के विरुद्ध मोड़ी गई — चेकों, पोलों, फ़्रांसीसियों, रूसियों के। पर युद्ध की निर्णायक परीक्षा में नस्ल-सिद्धांत नहीं चुके। «शुद्ध-रक्त सुपरमैन» उन्हीं «दोग़ली» सेनाओं से हारे जिनसे वे घृणा करते थे: El Alamein में ब्रिटिशों से, Stalingrad में रूसियों से, और फिर D-Day पर हर रंग और हर धर्म के अमेरिकी सैनिकों से, जिन्होंने नॉरमंडी के तटों को फोड़कर जर्मनी के हृदय में घुसपैठ की। चारा निगल चुके उन गुमराह जर्मनों के लिए, यह खेल नहीं चुका: महाद्वीप लाखों जर्मन शवों से बिछा था, «शुद्ध आर्य» शवों से। Carl मास्को के बाहर बर्फ़ में पड़ा रह गया; Hinrich इटली में Salerno में पड़ा रह गया; और Hans, जिसे दुनिया पर राज करना था, उसे नॉरमंडी का बस एक छोटा-सा टुकड़ा मिला जिसे वह अपना कह सके।

अमेरिका अल्पसंख्यक है — और उसका मतलब तुम और मैं

हमें यह कभी अपने ऊपर या अपने देश पर नहीं होने देना चाहिए। हमें कभी अपने को नस्ल, रंग या धर्म से बँटने नहीं देना चाहिए, क्योंकि इस देश में हम सब अल्पसंख्यकों के हैं। «मैं हंगरी में पैदा हुआ। तुम फ़्रीमेसन हो।» ये अल्पसंख्यक हैं — और तुम औरों के भी हो: तुम किसान हो, तुम्हारी नीली आँखें हैं, तुम मेथडिस्ट चर्च जाते हो। इन अल्पसंख्यकों के होने का तुम्हारा अधिकार एक अनमोल चीज़ है; तुम्हें वह होने का अधिकार है जो तुम हो, और जो तुम सोचते हो वह कहने का, क्योंकि यहाँ हमारे पास व्यक्तिगत स्वतंत्रता है — हमारे पास Liberty है। ये बस सुंदर शब्द नहीं; यह जीने का एक व्यावहारिक और अनमोल तरीक़ा है। पर हमें इसके लिए मेहनत करनी होगी। हमें हर एक की Liberty की रक्षा करनी होगी, वरना हम अपनी खो सकते हैं। अगर हम किसी अल्पसंख्यक को उत्पीड़न या पूर्वाग्रह से अपनी स्वतंत्रता खोने दें, तो हम अपनी ही स्वतंत्रता को ख़तरे में डालते हैं। यह बस एक विचार नहीं — यह ठोस व्यावहारिक बुद्धि है: यहाँ अमेरिका में सवाल यह नहीं कि हम अल्पसंख्यकों को सहन करते हैं या नहीं; अमेरिका अल्पसंख्यक ही है, और उसका मतलब तुम और मैं। तो आओ मूर्ख न बनें। हमें किसी भी मनुष्य की स्वतंत्रता या गरिमा को किसी कृत्य या किसी शब्द से ख़तरे में नहीं पड़ने देना चाहिए। आओ इस बारे में «स्वार्थी» बनें: «हम» और «वे» को भूलकर «हम सब» के बारे में सोचें।

समापन (Raven & Keylam)

Raven और Keylam बल्कुल आख़रि में लौटते हैं ताकि हमेशा की तरह वदिा लें: फरि मलिेंगे, दोस्तो — इस बार के लिए बस इतना ही। जुड़े रहो, और कभी मत भूलो: ज़दिगी खूबसूरत है।

Ta-Na-Si Media & Document Repository के लिए संकलति। भाग एक का सारांश Raven D. Pond और Keylam Folker के बोले गए वार्तालाप को प्रस्तुत करता है, उनके व्यंग्य के सचेत प्रयोग सहति। भाग दो अमेरकिी युद्ध वभिाग (1945) की सार्वजनकि-डोमेन शैक्षकि फ़लि्म «Don't Be a Sucker» (US National Archives, ID 24376) का सारांश देता है और उसकी अंतर्वस्तु प्रस्तुत करता है, Ta-Na-Si के वचिार नहीं। पाठकों से अनुरोध है कि वे जानकारी स्वयं सत्यापति करें; यह दस्तावेज़ बनिा कसिी गारंटी के प्रदान कयिा गया है।

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

एक Ta-Na-Si ऑडयिो पॉडकास्ट पर आधारति और एक ऐतहिासकि शैक्षकि फ़लि्म — एआई-समर्थति सारांश। Claude (एआई) द्वारा अंग्रेज़ी से अनुवादति। अनुमानति अनुवाद गुणवत्ता: ● बहुत वशि्वसनीय।

Arabicالعربية

«أناس مثلك ومثلي» · الحلقة 8: نداء إلى المسؤولية — «هذه ليست مزحة كذبة نيسان».

نسخة متعددة اللغات بمساعدة الذكاء الاصطناعي

> من فيلم 1945. ويستعمل Raven و Keylam السخرية بوصفها وسيلة تواصل واعية؛ ويحافظ هذا الملخص على ذلك الصوت بدلا من تسويته. ملكية عامة)، يدرجانه في الحلقة. ويلخص الجزآن كل على حدة فيما يلي، كي يكون واضحا دائما ما الذي يأتي من Ta-Na-Si وما الذي يأتي و Keylam — كلماتهما الخاصة، صوتهما الخاص. والثاني فيلم تعليمي تاريخي، Don't Be a Sucker (وزارة الحرب الأمريكية، 1945، حول هذه الوثيقة. تتألف هذه الحلقة من جزأين منفصلين بوضوح. الأول هو المحادثة المنطوقة بين Raven

الجزء الأول — المحادثة (Raven & Keylam)

الافتتاح — ما الذي نريده حقا

حرب — لا رفاها أبدا. لذا فإن السؤال الذي يريدان النظر فيه هو: كيف ننظر بصدق إلى الأشياء التي تخصنا، وأين تكمن المسؤولية حقا؟ يقولان، بسيطة: عيش كريم ومستقبل كريم للأطفال. هذا كل شيء. كل ما يحرض الناس على محاربته، وكل الآراء المصطنعة، لا تبني سوى يفتتح Raven و Keylam القناة كما يفعلان دائما، باسميهما وبتصريح صريح عما يهمهما. الأمور الأساسية،

الأعمال الدموية والحرب المقدسة

اسأل لاحقا؛ وحين لا يجيبون، فمن الواضح أنهم كانوا العدو. وما يختبئ تحت الطرفة هو الآلة التي تجرد الناس من إنسانيتهم قبل قتلهم. السيد». الجمهوريون-السادة. فعلى الجميع أن يذهبوا إلى هناك ويقتلوا «تلك الأشياء اللعينة»، الجميع، دون أن تتركوا أحدا. أطلق النار أولا، في حرب مقدسة كبرى ضد الجمهوري الشرير. لا: إنه جمهوري يقول إن علينا أن نخوض الحرب المقدسة، لأسباب، لأننا «الأفضل، الجنس وتحرق كل ما لا تريده. ويتوقع منك فوق ذلك أن تهتف — يا للروعة، عمل جيد — وأن تذكي «الشواء المسيحي» التالي، لأننا الآن، يقولان، يشغلان السخرية على الفور. هناك «الأعمال الدموية» لحكومة لها مصالح أخرى

وثيقة الحقوق التي يلتهمونها

الفاتورة دون الحقوق. ادفع ضرائبك ورسومك وكل ما تحصل عليه، مالا أو غير مال — وإن لم تستطع الدفع، فحتى التشرد «لطيف جدا». في دور محقق العالم الأكبر؟ أين كتب ذلك في وثيقة الحقوق — في تلك الجديدة؟ أم هو بالأحرى «ادفع فاتورة حقوق لم تكن لك قط»؟ منصبه أشياء كهذه، يقول Raven، كان يسمى ذلك في البلد القديم مخالفا للدستور. فماذا الآن — «Make America great again» أن يمارسوا أي عقيدة أو لا يمارسوها. لكن حين يموت الناس، فمن استجاب لطلبهم؟ أيكون القتل طريقة لممارسة دين؟ حين يعلن رئيس في يقابلان هذا بوثيقة الحقوق — حرية الدين التي ينبغي أن تكون للجميع،

أكلها؟ نعم، يمكنك أن تأكل Liberty، أن تبتلعها كاملة — هذا هو البرنامج. أن تلتهم Liberty الجميع وتستولي على كل شيء إلى الأبد. وماذا عن Liberty؟ إن Liberty ليست إلا لأقلية من الناس. يفككان الكلمة إلى أجزائها — Liberty، «ليبر-تي»، أيمكن

أرسل أطفالك — أو وفر على نفسك الرحلة

مستعملين المبالغة ليسألا لماذا لا يعترض أحد تقريبا. أما Elon، يلاحظان، فليس هناك ليلقنه هذه الفكرة؛ كان له عمل آخر، في Memphis. ما يريانه — باستحضار هتلر و«Mein Kampf» و«Adolf Trump» و«Donald Hitler» و«حفيد السيد Schicklgruber» — أنجع، أكثر اقتصادا. هذا يساعد الرئيس أكثر، ولست بحاجة حتى إلى تدريب الصبي جنديا. يلجآن عمدا إلى أقسى مقارنة تاريخية لتسمية أطفالك؛ بل يمكنك أن تفعلها أرخص. لم ترسلهم إلى إيران من أساسه؟ اشتر قنبلة يدوية وانسف أطفالك بنفسك في الحديقة الأمامية — ثم يأتي العلم الرخيص من كيس Walmart لتعلقه على الباب الأمامي — من أجل ذلك لا تحتاج إلى إطعام أحد. أنت وطني عظيم، تنسف أحد مقطع من السخرية: أرسل أطفالك إلى الحرب القذرة الدموية؛ لا يهم أكان لديك أطفال أم لا — فقط أنجب جددا وأرسلهم.

الدستور بوصفه «خردة قديمة»

كل واحد لقب رئيس، وانتهى الأمر — فهل نحتاج أصلا إلى رئيس لنقتل أهلنا؟ ليس كثيرا. يمكن «بنجاعة أكبر» في الحديقة الأمامية. — في حين أن ذلك، زعما، حق الرئيس وحده. هذا ظلم. نحن في جمهورية، في مساواة. فهل من الأفضل أن نقتل أهلنا بأنفسنا؟ إذن امنحوا النار ولا تأتي شرطة لتقول إن المرء لا يحرق جيرانه. يسمح لـ«الرجال الكبار» أن يمتلكوا النساء والأطفال، ويتهم عامة الناس بقتل أسرهم الرجوع لا 250 بل 500 عام، إلى الشواء المسيحي الكبير في القرون الوسطى — الذي لم يكن حتى مكتوبا هناك. يمكنك أن تلقي الناس في United». من الوجبات الخفيفة ما يفوق الكفاية — إذن لا نحتاج إلى ذلك الدستور النتن. إنه مؤرخ بأثر رجعي، صنع قبل 250 عاما، ويراد إن لم يعد المخالف للدستور يحسب حسابه، فإذن لدينا «Snacks of America

ويفرشون على العشب — العشب الأخضر مع أحمر كل ذلك، «تباين جميل». الصورة الغروتيسكية هي بيت القصيد: هذا ما يعنيه الهتاف حقا. لكن أين المتعة؟ لا يمكنك أن تشاهد أطفالك يمزقون إربا

الطبيعة والحقوق ورئيس تجاوز الحدود

«شريرة»: لا يهم من تكون، لا أحد يبالي — فإذن هي مجرد مسألة تأويل، وهكذا يمكن خداع أي أحد. «United Snakes of America.» لحقوق خاصة — دستور أمريكي من الدرجة الأولى، وآخر من الدرجة الثانية والثالثة والأربعين. كنظام طبقي، أختام على الجبين. المساواة لا يخدمهم إنفاذ القانون القائم، يعاد كتابته ببساطة على نحو آخر ويعلن أنه على ما يرام. فما مدى دستورية ذلك؟ ربما هناك دستور آخر، لدينا رئيس مخالف للدستور — وقد صوتنا له؛ نعم، فعلنا. فماذا نفعل؟ يلقيان نظرة على رجله «Pete» — الذكي — وعلى فكرة أنه حين الطبيعة والتي يسميها الدستور، والتي «تبدأ في اكتساب معنى» تحديدا حين يتصرف رئيس على هذا النحو. عندئذ يكون من العار أن يكون ينتقلان إلى الحقوق التي وهبتها

أين الوطنيون الأمريكيون؟

يستعملها، ينبغي أن يشعر كل امرئ كم هي جوفاء. لأن ما يخرج من هذا كله حياة بائسة: لا مستقبل، أطفال أقل، لأنهم يقصفون فيتلاشون. لا يخرجون منها بشيء. ثم هناك Trump الكبير، Donald Trump نفسه: هل فعل شيئا للناس، أم لمنفعته وحده؟ من العبارات نفسها التي بوضوح ما يجري حقا. ربما يكون قد عرض ذلك الجدل على الملأ — لكن قلق المضيفين هو أن الناس لا يدركون الرسالة التي يريهم إياها؛ Little — كوميدي ومسل، شخص قصير القامة، يدخل في دور Donald Trump ويعيد تمثيل سلوكه بدقة بالغة، كي يرى الناس على «Camila» بوصفها خيارا أفضل مزعوما، قيصرة الحدود السابقة، وعلى «الرئيسين»: الصغير والكبير. «Trump الصغير» هو Trump بعض الأمريكيين يرفعون أصواتهم فعلا — بعض الصراخ بأن الأمر ليس على ما يرام — لكن هل هناك تأثير حقيقي؟ يلقيان نظرة ساخرة أين الوطنيون الأمريكيون، أهل تلك Liberty التي أعلنتها أمريكا قبل 250 عاما؟ تفككوا، تبخروا؟ «يعيشون في روسيا»، يمزح أحدهما. يعودان مرارا إلى سؤال واحد:

لأجل ماذا نحن هنا؟

ثم يكتفون بذلك — «قلت شيئا، فليكن». خضنا ذات يوم حرب استقلال تحديدا لتجنب هذا، والآن نتراجع 500 عام إلى حرب مقدسة. الحقيقي يبقى: أين مسؤولية الأمريكيين الحقيقيين وموقفهم؟ عمليا لا أثر لهما. كثيرون يقولون شيئا صغيرا ليسوا حتى ملزمين بقوله، ويقولان إنه لا يوجد ما يكفي من المخدرات لاحتمال هذا الهراء؛ فلربما يتصلون بالصين طلبا لـ«الشيء التالي على غرار كورونا». لكن السؤال بأحد. يسألان، بسخرية ثقيلة، فيم ينفع المجتمع الأمريكي أصلا — لعب ألعاب على الإنترنت، نقاشات حمقاء حول كم عدد الأجناس — وكم هي «متحدة» حقا؟ ليست كثيرا — تفعل أشياء دنيئة، لا تفعل شيئا، ثم تتسلل بعيدا. لا أحد في إنفاذ القانون، في التحقيق، يبالي حكومة: حين يخرج الرضع ويلقون أمواتا على الأرض، تحل «المشكلة». فلست بحاجة إلى أي حكومة، ولا حتى حكومة الولايات المتحدة. فلأجل ماذا نحن هنا؟ أن نولد ثم نموت، وفي ما بين ذلك — لا شيء؟ هذا بلا معنى. لذلك لا تحتاج إلى رئيس ولا إلى

أهي الكتاب المقدس أم Mein Kampf؟

شيئا ضده. ليست SA هذه المرة، بل ICE — وكم من المؤسسات تنفذ عملا عنيفا ضخما. «اسمكم التجاري جيد»، لإعادة بيعه من جديد. الأحوال المدنية. النظام نفسه، يقولان، يشبه بشكل مرعب ما فعله هتلر آنذاك في ألمانيا، وهو يتقدم هنا فيما يسير الجميع وراءه ولا يفعلون — كلاهما، شيء من كل ذلك. حفيد «السيد Schicklgruber»، برأس مصبوغ بالأشقر لا يلائم الصورة — متبنى، احك ذلك لدائرة بعضا؟ ثمة خطأ فظيع. ومن هنا السؤال: أهو الكتاب المقدس الذي في يده، أم Mein Kampf؟ «Adolf Trump» و«Donald Hitler» يحارب «بكلمة الرب الصالح» — والمقصود يسوع، الذي لم يفهمه قط، لأن يسوع قال إن من الأفضل أن نحب بعضنا بعضا، لا أن نقتل بعضنا أن يمط نفسه إلى ذلك الحد ويؤدي عملا أسوأ، لأنه من الحمق بحيث لا يستطيع حتى حساب نسبة مئوية. كيف يمكن لأحد أن يصدق أنه يبدأ القرن بـ2000 لا بـ1500 — نحن في 2026. فهذا إذن وقت يسوع المسيح التالي، أو «Donald Christ»، الذي يستطيع بالتأكيد

لا أمن ولا احترام — والمسؤولية التي نحملها

دم سيئ — لأن الناس لا يحبونك إلا بقدر ما تكون ميتا. يا لها من سمعة يعاش بها. الناس الطبيعيون لا يسلكون ذلك الطريق؛ لا يفخرون به. لا نريد أن نقتل أهلنا في أنحاء العالم ولا أن ندفع باقتصاد العالم إلى الجحيم. ذلك ليس شأننا. حين تدمر كل شيء خارج أمريكا، فماذا يرتد؟ لذلك الشيء — لكن التصويت لا يعني أن علينا الآن أن نتحمله. لدينا نوع من حق النقض. يمكننا أن نقول: أيها الرئيس اللعين، كائنا من كنت، سيارة لتقودها، وبيت لتسكنه — لكن بيتا لا تسكنه بلا معنى. فكف عن تجاهل المسؤولية. نحن نحمل هذه المسؤولية، بالتأكيد، لأننا صوتنا يقولان، لا تجد منه شيئا بعد الآن: لا أمن للجميع، ولا احترام للإنسان. ولا يخطر ذلك ببال أحد. فيم تنفع الحقوق إن لم تستعمل؟ لديك حين تنظر إلى ما تضمنه وثيقة الحقوق،

الجميع مهاجرون

وبيولوجية، وطائرات مسيرة لا تعد — زعما «كي يشعر المرء بالراحة». الطريقة التي يتعامل بها الجميع مع الأمور هي ببساطة جنون. لم تنتج قط سوى حروب عالمية. ويخوضها أطفالنا فيما نقعد في البيت ونتسلم علما حين لا يعودون. والآن هناك أسلحة ذرية وكيميائية الأمر خلاف ذلك. الحق في السعادة والرفاه — يقول الرئيس إننا لا نحتاجه، أفنتركه يسقط؟ ما نحن، بضاعة رخيصة؟ تلك الأفكار الحمقاء تلك Liberty النتنة، من يحتاجها؟ الجميع يحتاجها — لبناء حياة دون انتقام أو تقييد. ولا قدر من المخدرات يتيح لك التظاهر بأن متحدة مستقلة، بإذن «liberty and justice for all» و«one nation indivisible» — وهم لا يبالون بذلك البتة. فإذن Liberty، الذين كانوا هنا من قبل. أما الباقون فجاؤوا لاحقا. والآن يقال إن «الأمريكيين» وحدهم هم الحقيقيون؟ 250 عاما كانت هناك ولايات بصراحة تامة: في أمريكا كل امرئ مهاجر بشكل أو بآخر، عدا الأمريكيين الأصليين

بلد كان أساسا للبناء

ترتكب إبادة جماعية في غزة، وقد توسع ذلك وانتشر في أنحاء العالم — منطق «لا نحتاج هؤلاء الناس، اقطعوهم وانظروا ماذا يفعلون». حين يبدأ الناس يتعلمون ما فعلته الدكتاتوريات دائما — وما زالت تفعله — بادئة من الصغير ثم تتوسع: مضى على ذلك 70 عاما؛ إسرائيل والآن هناك حرب مقدسة. كانت القرون الوسطى عصر تطور قياسا بهذا؛ فمن من الحمق بحيث يقول «لنعد القرون الوسطى مرة أخرى»؟ يأتي المهاجرون، لا من القمر ولا من المريخ — ليتركوا الاستبداد خلفهم، فلا يجدونه إلا هنا اليوم. هذا أول ما أشعله «الشواء المسيحي». تطور الجنس البشري وفي تطور البلد نفسه. والآن «انتهى كل شيء، كل شيء على ما يرام»، وما زال أهل العالم يأتون إلى هنا — من حيث نقف في بلد كان ذات يوم أساسا يحقق فيه الناس أفكارهم الخاصة، صغيرة كانت أم كبيرة، ويؤثرون في

في الجمهورية، الشعب يحرس

— لا في أمريكا وحدها — الذين سيقولون «أوقفوا الآن»، لأن الجميع يتألمون، الجميع ينهارون، ولم يعد لأحد لا مستقبل ولا عيش آمن؟ يسمى متأخرا جدا. فاللحظة الصحيحة إذن أن تقول: قبل فوات الأوان، من الأفضل أن أوقف هذا. أين أولئك الناس، في أنحاء العالم — عبر ما تفعله. وأين يبدأ ذلك؟ حين يكون العالم مشتعلا أصلا، حين تكون الطبيعة قد دمرت تماما — ذلك، في الظروف الطبيعية، لكنهم يقولون فقط «لا أوافق على ذلك»، وما الذي يغيره هذا؟ لا شيء يغير الرئيس من تلقاء نفسه. علينا أن نفعل شيئا كي تتغير الحكومة أن الناس غارقون في أحلام اليقظة إلى حد ألا يدركوا أنهم هم من أوصله إلى السلطة. أكثرهم لا يبدون حتى راضين عن هذا الرئيس — الحكومة — هذا هو كل المغزى. أما اليوم فالناس لا يبالون: «صوت لواحد»، ثم لا ينظرون أبدا في ما يفعل بالسلطة التي سلموها. يدهشهما لم تصوت لحكومة لا تبالي بها بعد ذلك؟ في الجمهورية، يحرس الشعب ما تفعله

مولود ليعيش، لا ليستأصل

عندئذ تحتاج إلى مساعدة نفسية. أما من هم حقا فاقدو الأهلية عقليا، فحسنا، قد يناسبك هذا الرئيس — لكن ذلك ليس الأكثرية، بالتأكيد لا. إذنا بأن يقطع المرء حياته منجرفا في النهر فحسب — لا أحد يقول ذلك. وإن عشت هكذا، يقولان بصراحة، فأنت ترتكب انتحارا بطيئا؛ على فعلنا. لا يمكننا أن نختبئ خلف «لا أستطيع، لأن...»؛ إن فعلت ذلك، تتألم، تنهار، تجري مع التيار نزولا في النهر. ارفع يدك: أكان المولد نراها. ضمن إذننا نحن يمكننا تغيير الأشياء؛ لن يغيرها لك أي إله. الأمر علينا نحن. أن تؤمن بالرب، بالله، ببوذا — هذا لا يحسب؛ يتوقف الأمر — هذا هو الأمر. ممارسة دين أو عدم ممارسته هي تحديدا وعد وثيقة الحقوق. «Under God» أو لا، لا يغير شيئا في النتائج التي كيف يحدث هذا — أن يشارك الناس في استئصال أنفسهم؟ في عهد Trump، فعل الحماقات

الانتقال إلى الفعل

العظيم ويصلحه». في النهاية لن يعتمد عليك، لأنك لم تكن معه — لم تكن من مخلوقاته التي عاشت حياتها وحملت المحبة للجار كما لنفسها. ذلك — لكننا من الكسل بحيث لا نحرك ساكنا لنغير شيئا، ونكتفي بالجلوس قائلين «هممم، حسنا، إن كان الأمر كذلك فليكن. ربما يأتي الرب وفرقة لطيفة تعزف بينما نغرق. أهذا ما نريده؟ لا. لا أحد ينظر إلى أين تقود كل هذه الأنشطة مجتمعة. أنحن حقا بهذا الغباء اليوم؟ ينكران من القرب من الهاوية — لا مجال للاسترخاء إلى الوراء، والتمتع بالحفل، والاسترخاء. «الإنهاك العظيم» قادم بكل وضوح. نحن على تيتانيك، آن الأوان منذ زمن للتحرك، قبل أن نفقد كل أسس عيش، ورفاه، وأي سعادة. يمكن أن نفقد كل ذلك بين ليلة وضحاها، فنحن على هذا القدر

الفقر ليس عارا — الكسل عار

المسؤولية لا كفاءة اجتماعية لنا؛ وبدونهما معا لا نملك حتى أنفسنا — لا أحد لنفسه، ولا أحد عبر جاره. نفقد ذلك كله. وهذا رخيص للغاية. في البرنامج — الانحدار يزداد ويزداد، وقد بدأ فجأة بجائحة لعينة ولم يتحسن قط. الآن من الأفضل أن نصلحه. هذه مسؤوليتنا. بدون هذه ولا يقدر على قول «ربما الأمر ليس بهذا السوء، ربما يتحسن» إلا من نخروا حتى لم يعودوا يطلبون شيئا ضروريا. هذا ليس موعودا، وليس بصدق واستقامة مع قدرهم القاسي؛ لا الجميع، فالماكرون في كل مكان. لكن من أرجعوا إلى أضيق الضرورات يعرفون تماما ما يعنيه ذلك. في هذا: في قول «إذن انتهت الحياة» قليل من حب الذات. أقل من فقير — والفقر ليس مما يلام عليه أحد. كثير من الناس فقراء ويعيشون فكر

أعلى قيمة في يديك

حتى يكف التنمر. فماذا الآن؟ لدينا متنمر كبير، جميعنا معا، ولا نصفعه — لماذا؟ لأننا جميعا، كل واحد منا، جبناء إلى حد ألا نرد على المتنمر. يؤذونك، لأن هذا هو البرنامج. هذا تحديدا ما يفعله المتنمر. قديما في المدرسة، حين كان هناك متنمر، كنت تصفعه مباشرة على وجهه ألا يدافع عن حقوقه، ألا يخاطر من أجل ما هو أفضل، مقنعا نفسه بأنه إن لم يفعل شيئا فلن يؤذيه أحد. والحقيقة عكس ذلك — الجميع Abraham Lincoln — لأن تلك المعاملة للبشر كانت لا تطاق. والآن نتركها تفعل بنا نحن؟ من الرخيص جدا أن يكون المرء بهذا الكسل: تمسكها في يديك هي حياتك أنت وصحتك. أفتعطيها لمن يقول «لم أعد أحتاجك، اذهب، تبخر، لا تزعجني»؟ حررنا العبيد مع Abe — مع أعلى قيمة

الأمريكيون الكسالى، والأمل الذي ينفد

حياته. ماذا نجني من ذلك؟ الاستئصال. هذا كل شيء. ونحن نشارك؟ لا يصدقان أن أحدا يمكنه ذلك حقا. ليس هذا هو الطريق الذي يسلك. في نهاية المطاف هو ذلك الانتحار الذي تحدثا عنه. عندئذ لا أمل لأمريكا — ولا للعالم كله — إن لم يغير أحد طريقة عيشه ليدافع عن جودة لا يصدقان ذلك — بل قلعة الكسالى الشبعى الذين يأملون أن ينتهي الأمر قبل أن يستفحل. لكن أن تأمل أن يزول هو استسلام، والاستسلام أهذه قلعة الأمريكيين الأقوياء؟

تذكر الأجداد

على ما يرام في المئة عام القادمة — لكنه ليس كذلك، لأن الحكومة تفعل أشياء من الحمق بحيث لن يعود ما تفعله من أجل عيشك يطعمك. حاجة إليه» — وماذا أيضا لا نحتاجه؟ لا شيء؟ هذه كذبة صريحة. تفعل شيئا من أجل عيشك كل يوم، وتقنع نفسك بأن كل شيء سيكون — أن نجلس في المحطة قائلين «يا للأسف»، ثم نتسول الطعام؟ هذا رخيص للغاية. بعد 250 عاما من التطور أن نضعه جانبا ونقول «لا قبل فوات الأوان — وفوات الأوان هو فوات الأوان. تريد أن تلحق بقطار وقد فات القطار؛ كيف تلحق به؟ لا تستطيع. أهذا حقا ما نريده في معارك قاسية مروعة، لتجنب هذا تحديدا. والآن عاد إلينا والجميع يهتفون؟ لا بد أن في الناس خطبا، ومن الأفضل أن يجدوه ويصلحوه الناس — كما في الحرب الأهلية، أو في الحرب العالمية الثانية، حيث حاربوا المحور: موسوليني وهتلر والتنو — ألمانيا وإيطاليا واليابان — من الأفضل أن نتذكر أجدادنا وأجداد أجدادنا الذين وقفوا من أجل شيء — من أجل Liberty ومن أجل

الشعب الموحد يستطيع تغييره

وحين لا نستطيع فعله بالطريق العادي — عبر إنفاذ القانون، عبر الدستور — علينا أن نقول قف بأي طريقة تنفع، لأنه يقامر بوجودنا ذاته. بكثير. حتى لو بلغ الأمر القتال، نستطيع؛ نحن أقوى بكثير. علينا أن نغير ذلك الشيء اللعين، لأن من يقوده حمقى يركضون في هذا الاتجاه. عينيك تساوي فلسا، أو لا تساوي حتى ذلك؟ فكر في القوة التي نملكها ما إن نقف معا. الإدارة حفنة من الناس؛ والسكان أكبر بكثير، بقوة أكبر لا شيء. الموت فحسب. أهذا هو الطريق — أن تنفق قوة حياتك لتنال في النهاية الاستئصال العظيم، لأن الآلات أرخص منك، لأنك في يقوم بكل العمل، وعندئذ «يمكن للناس أن يكونوا سعداء». سعداء كيف، وهم لا يستطيعون فعل شيء من أجل عيشهم؟ أي عيش يبقى؟ فلننتقل الآن إلى الفعل. يقول Elon إن كل متجر سيختفي بعد بضع سنوات — هو يبني الروبوتات لذلك، والذكاء الاصطناعي

الموت يؤلم — والتهرب لا يجدي

أقسى أزمة لـLiberty شهدتها الولايات المتحدة على الإطلاق. يجب أن يمنع أن تنتزع منا. هذه مسؤولية كل واحد منا. إنها تقامر بالجميع. بأنك حي وبأن لديك الاستقلال لتبني حياتك في Liberty — وهذا ليس بديهيا البتة: كان لا بد من إعداده وانتزاعه بالكفاح. والآن نواجه أعرف حقوقي، وأريدها الآن». لا خطأ في ذلك. فمن الأفضل أن نفعله. كل امرئ يعرف في قلبه ما عليه فعله في موضعه، في حياته. افرح الأمر حقا أن تجرف مع التيار، تشاهده يغرق ولا تقول شيئا؟ ينبغي للأمريكي الصادق ألا يكتفي بالهمهمة؛ ينبغي أن يقول «أدافع عن حقوقي، يؤلم — والتهرب من المشكلة لا يتجنبها. ما عشنا من أجله، عبر الأجيال، نحن جميعا معا — إن كان لا يساوي شيئا، فهو بلا معنى. أيستحق نعم، الموت

نحن ننتمي إلى الحياة

البلد، أن يبني مشاريع — أوينتزع كل ذلك لأن أحدهم خطرت له فكرة «لم نعد نحتاجه»؟ لا يمكن أن يكون الأمر كذلك. إنه أبسط بكثير. لا يرى هذا؟ أيها الفتيان والفتيات، انظروا إلى ما يجري حقا. ألا تريدون أن تعيشوا؟ الجميع يريد أن يعيش، أن يشارك في المجتمع، أن يبني ولا إلى الإبادة الجماعية. من الأفضل أن نفهم ذلك، لأنه وجودنا؛ ينتهي وجودنا إن لم نمسك به. كم على المرء أن يكون بعيدا عن نفسه كي أي حال»؟ هذا ليس حلا لأحد. نحن بشر طبيعيون، نشأنا في ذلك الخط من التطور؛ ننتمي إلى الطبيعة، ننتمي إلى الحياة — لا إلى الإنهاك كيف يمكن لأحد أن ينظر في عيون أطفاله ويقول «انتهى الأمر — أنت ذاهب إلى الحرب، لن تعود، وأنا راحل على

كن قويا، كن صادقا — عاشت الجمهورية

لا؛ يرى ذلك سلفا. نمسكه في أيدينا نحن، وعندئذ نستطيع. إن لم نفعل نحن، فلا أحد يفعل. أيدينا تستطيع، لأننا نعرف كيف. لا أحد سوانا. ينبغي. الآن هناك فوضى كبيرة لتنظيفها، ولن يأتي أحد ليصلحها عنا — «الرجل العظيم الذي يجعل أمريكا عظيمة وغبية من جديد» بالتأكيد تحدث. فإذن، بفعالية، سنجعلها تحدث — ولهذا تحديدا من الأفضل أن نحميها، بأي طريقة تنفع، لأننا تركناها سائبة وقتا أطول مما على هذا النحو؟ بقدر ما نتركها تعيش. يمكن أن تدوم 250 عاما أخرى أو أكثر — بقدر ما نتركها تحدث. نحن من يجعل الجمهورية كن قويا، كن صادقا، عاشت الجمهورية. السؤال الوحيد: كم تعيش الجمهورية

يعرفون تماما ما يفعلون

به مباشرة، كل يوم. والآن: ما تصورنا للعيش؟ اسأل نفسك. انظر إليه، اسع إليه، اكتشف ما العمل — لأن هذه ليست حالة تقبل. بالتأكيد لا. ما يجب ألا تكونه الحياة، وكيف يدمرونها، وفق برنامج. فلا تدعوهم يتمونه — ما نستطيع رؤيته وسماعه من الأدلة، من الوقائع؛ ما نشعر أهل الإدارة الذين يصدرون تلك الأصوات الحمقاء لا يعرفون شيئا عن الحياة — أو، بدقة، يعرفون تماما

الثاني — الفيلم التاريخي Don't Be a Sucker (وزارة الحرب الأمريكية، 1945) الجزء

> (National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). الكلمات أدناه هي كلمات الفيلم، لا كلمات Ta-Na-Si.
> تعليمي صنعته وزارة الحرب الأمريكية عام 1945، بعد الحرب العالمية الثانية، صنعه أناس عاشوها، لتعليم من لم يشهدوها. وهو في الملكية العامة.
> ملاحظة عن المصدر. ما يلي ملخص لعمل مستقل أدرج في الحلقة: Don't Be a Sucker («لا تكن أبله»)، فيلم

البلهاء ومن يصطادونهم

لمثل هؤلاء: بلهاء. وهناك أناس آخرون — من يقضون الليالي يحسبون كيف يأخذون منهم ما لديهم. كل أنواع الألعاب، كل أنواع البلهاء. لعبة ورق ودية مع غرباء. لدى Joe Collins زوجة صالحة في البيت، لكنه في الحانة يلتقي فتاة تبدو جميلة بعد كأسين. هناك كلمة قديمة — مزيفة بوضوح، ومع ذلك يراهن رجل عليها بماله الذي كد في كسبه. يصعد Henry إلى القطار ومعه 200 دولار، ولا يرى ضررا في يفتتح الفيلم بـ«مباراة مصارعة» مدبرة في السوق الشعبي

يملك شيئا: أمريكا Mike

في الذهاب إلى كنائسهم، في اختيار عملهم. Mike يملك شيئا، هذا مؤكد. لكن هناك رجالا يقضون الليالي يحسبون كيف يأخذونه منه. وألوان بشرة مختلفة. ناس أحرار، يستطيعون أن يعيشوا ويعملوا ويبنوا أمريكا معا لأنهم أحرار: أحرار في التصويت، في قول ما يريدون، ملك رائع: مساحة تكفي لزراعة وفرة من الطعام، مصانع كبيرة، مدن كبيرة، وناس — كل أنواع الناس، من بلدان مختلفة، بأديان مختلفة خذ Mike. يملك كل شيء — شاب، صحيح البدن، له عمل، وبلد اسمه أمريكا.

المحرض على ناصية الشارع

زنوج، بلا أجانب غرباء، بلا كاثوليك، بلا ماسونيين. هؤلاء، يقول، أعداؤكم، يحاولون الاستيلاء على البلد: حاربوهم وأبيدوهم قبل أن يبيدونا. «أمريكيون حقيقيون». شاب مستعد لقراءته ويومئ موافقا: يبدو له منطقيا. البلد، يقول الخطيب، لن يكون لنا أبدا حتى يصير بلدا بلا — بلا بـ«نحن الأمريكيين الحقيقيين»؟ يوزع كتيبا مجانيا — «الحقيقة عن الزنوج والأجانب»، «الحقيقة عن الكنيسة الكاثوليكية» — دفع ثمنه وأشياء تغلي دمه: أناس بلكنة أجنبية يجنون كل المال، «الزنوج» الذين يحتلون وظائف «تخصك وتخصني». إن تركنا هذا يستمر، فماذا يحل خطيب لبق يعالج حشدا في الشارع. يعد بـ«الحقيقة عن أمريكا». ليس سياسيا، يقول — مجرد «أمريكي عادي»، «أمريكي أمريكي» —

تحذير المجري

— الأحكام المسبقة تصنع لنا، من قبل من يريد شيئا. تذكر هذا: حين تسمع هذا النوع من الكلام، سيجني أحدهم منه شيئا، ولن يكون أنت. فقسموا ألمانيا إلى مجموعات صغيرة واستعملوا التحيز سلاحا عمليا. لم يكن سهلا؛ كان عليهم أن يكدوا فيه. لا يولد الناس بأحكام مسبقة تماما. كان أبله آنذاك — ظن أن النازيين مجرد متعصبين مجانين. لكنهم لم يكونوا كذلك. عرفوا أنهم ليسوا أقوياء بما يكفي لقهر بلد موحد، الآن مواطن أمريكي. وقد رأيت ما يمكن أن يفعله هذا النوع من الكلام. رأيته في برلين». كان أستاذا في الجامعة هناك، وسمع الكلمات نفسها عن أناس آخرين. لكن في هذا البلد لا «أناس آخرون»؛ كلنا أناس أمريكيون. وأنت — لست أمريكيا، أليس كذلك؟ «ولدت في المجر، لكنني يوقف عابر سبيل الشاب: قبل أن يقول الخطيب «الماسونيون»، كنت مستعدا أن توافقه — لأنه كان حينها يتحدث

برلين، 1932 — خمسة رجال في حشد

يجب تدميرهم وتدمير عقيدتهم. والماسونيون — لا مكان في ألمانيا للجمعيات السرية؛ ستكون هناك جمعية واحدة فقط، الحزب النازي. يجني كل المال ويأخذ كل الوظائف؛ يجب أن يتجنب، وينبذ، ويستأصل. والكاثوليك — لا ينبغي لأمة عظيمة أن تحكم بـ«كنيسة أجنبية»؛ النازي المزارع أرضا، والعامل عملا، وصغير التجار ربحا. من يملك كل ذلك الآن؟ اليهودي — الذي زعما سرق الأمة وحق البكورية، الذي عامل معادن عاطلا. كان الخطيب يقول لـ«الألمان الآريين الحقيقيين» إن الأوان قد آن ليرثوا الأمة التي تخصهم وحدهم بحق. سيمنح الحزب إلى خطيب نازي. كان Eric كاثوليكيا؛ و Anon، أحد طلابه، يهوديا؛ و Hinrich يملك متجر خردوات صغيرا؛ و Carl مزارعا؛ و Hans رأى الأستاذ الأمر يبدأ في برلين عام 1932. خمسة رجال يعرفهم وقفوا في حشد يستمعون

تقسيم الأمة، إغراء الوفي

ما؟ لكنها ظلت تتساءل من أين ستأتي الوجبة التالية. لم يحب Hans هذا الكلام — كان خطرا؛ لمثل هذا الكلام ينبغي أن يسجن الناس. لم يكن هناك طعام. أولم تفهم أن النازيين سيخلقون عملا للجميع، طعاما، ملابس، بيتا جديدا، مستقبلا مجيدا، أطفالا سيحكمون العالم يوما ونفخوا أناه. لم يعد رجلا صغيرا عاطلا؛ صار عضوا في الجنس السيد. لم تفهم زوجته الأمر تماما — حتى مع وجود إنسان أعلى في البيت، في الحكم، وإن الحزب مستعد لإيصاله إلى السلطة — ليأمر ألمانيا كلها، ويوما ما العالم بأسره. هكذا صار Hans «إنسانا أعلى»: أعطوه زيا والمخدوع حقا كان Hans: «ألماني صاف» بمعايير النازيين، وعد بكل شيء، فانطلت عليه. قيل له إنه الجنس السيد الصافي الدم، بحق إلهي الذين جاؤوا بوصفهم ألمانا مواطنين تحولوا إلى مجموعات متنافسة، يرتاب بعضها ببعض ويكره بعضها بعضا — جميعهم مخدوعون. واحدا تلو الآخر هاجم الخطيب كل أقلية وفصلها عن الأخرى. الرجال

من وصل إلى السلطة حقا

الأمة إلى مئة قطعة ودمروا القطع واحدة تلو الأخرى، وفوق تلك القطع المحطمة ركبوا إلى السلطة: حزب واحد، أمة واحدة، دين واحد. يضربون ويقتلون — ليسوا أقوياء، لكنهم ذريعة مريحة لكل علل الأمة. سجن مئات الكاثوليك، لأن الكنيسة كانت تملك قوة المقاومة. قسموا لأنها منظمة وقادرة على المقاومة؛ تدمير الأحزاب السياسية الكثيرة؛ تحطيم كل منظمة يستطيع الناس فيها أن يتحدوا. كان هناك يهود الآخرين ويخسرون بطبيعة الحال حريتهم. أمة من البلهاء. احتاج هتلر إلى هؤلاء الناس، لأن هناك الكثير مما يجب فعله: سحق النقابات، بالطبع لا: ليصلوا هم. سيستعملون Hans فقط، ومئات الآلاف من أمثاله، للقيام بالعمل القذر — جميعهم يلعبون لعبة بلهاء، يراهنون بحرية كان Hans قد ابتلع الطعم، وهؤلاء هم الرجال الذين وضعوا الطعم على الصنارة. لماذا — ليصل Hans إلى السلطة؟

الحرب على الحقيقة

«غير آري»، إلى مغادرة ألمانيا. كان عقله مكرسا للبحث عن الحقيقة، والنازيون، وقد باعوا كذبة، كانوا يخافون الحقيقة فوق كل شيء. Joe يلاكم، لأن البطل كان أسود البشرة ويدحض نظرية هتلر في التفوق النوردي. ودحضها أيضا Albert Einstein — واضطر، بوصفه تأتي من الدكتور غوبلز، الذي يعرف ما هو الأفضل لك. لم يكن بوسعك مشاهدة أفلام بعينها أو سماع موسيقى بعينها، ولا أن تشاهد Louis ثبط التعليم؛ في خمس سنوات هبط الالتحاق بالجامعات 53%. كان محظورا أن تستمع إلى بث بريطاني أو تقرأ صحيفة أمريكية؛ معلوماتك للحقيقة هو الأدب — فأحرقوا الكتب، عشرين مليونا. أما الناطقون باسم الحقيقة — المعلمون والكتاب والعلماء — فسجنوا أو طردوا. بعد أن ظفروا بالسلطة، ظل لدى النازيين مشكلة مع عدوهم الأقدم: الحقيقة، التي لا تموت بسهولة. فقرروا إلغاءها. مصدر عظيم

الأصوات التي ظلت تتكلم

الصواب والخطأ — لكنها فرق في طريقة التفكير، لا فرق في العرق. لا وجود لجنس سيد؛ هذه حقيقة علمية، ومن يقول لك غير ذلك يكذب. احكم على كل إنسان فردا، لا بلون بشرته أو عينيه ولا بطول أنفه. الفروق بين الناس حقيقية — قدرات وأصول وآراء مختلفة في لا يسندها: لا علاقة بين السمات العرقية وقدرة المرء أو طباعه. في كل مجموعة تجد المدى نفسه — أغبياء وعباقرة، مجرمين ومحسنين. نحيل، أزرق العينين، أشقر — وأجاب ببساطة: لا وجود لجنس آري، والأهم، لا وجود لجنس سيد. يجد بعضهم الفكرة مريحة، لكن العلم من ألمانيا — فوضعه النازيون في معسكر اعتقال. وتكلم المربون أيضا. سأل معلم: ما «الآري» على وجه التحديد — يفترض أنه طويل، أن من يرغب في الحرية لنفسه لا يستطيع أن يحرم منها الآخرين دون أن يفقد ما ربحه — الدرس العظيم الذي يمكن أن يستخلصه العالم من الدم»، معركة تهدف إلى اقتلاع المسيحية من الوطن — واعتقل ذلك القس في اليوم التالي بذريعة الفجور. وأعلن صوت بروتستانتي كانت الكنيسة قوة لا تزال قوية بما يكفي لتعلن الحقيقة علنا. حذر صوت كاثوليكي من أن المسيحيين في معركة عسيرة ضد «عقيدة ولدت

حيث كان يمكن إيقافه

ظروف تتدهور، ممنوع من المغادرة، وما زال لا طعام في البيت. قال هتلر إنه لا يمكن الجمع بين الزبدة والمدافع، فلم ينل Hans زبدة. دفع: أغلق 104,000 مشروع صغير في عامين. ولم يكن Hans أفضل حالا — الآن عمل في مصنع ذخيرة، ساعات طويلة بأجر زهيد، نال عملا منهكا حتى مئة ساعة في الأسبوع، مجبرا على البقاء في أرضه وإنتاج ما يؤمر به، لأن هتلر كان يستعد للحرب. ولا رهان Hinrich خسرت الأقلية الأولى، خسر الجميع. كانوا قد راهنوا بحرية الآخرين — وهكذا دفعت الرهانات. Carl المزارع، إذ راهن على حياة أفضل، أولئك الناس معا. لو حمى بعضهم بعضا لاستطاعوا المقاومة؛ معا لكانوا أقوياء. لكن ما إن تركوا أنفسهم يقسمون حتى صاروا عاجزين. حين هكذا، عمليا، ألغيت الحقيقة في ألمانيا. كيف حدث ذلك، وأين بدأ؟ بدأ هناك تحديدا، في ذلك الحشد — وهناك كان يمكن إيقافه، لو وقف

الحرب التي خسرتها نظرية العرق

وبقي Hinrich في إيطاليا في ساليرنو؛ أما Hans، الذي كان سيحكم العالم، فلم ينل سوى رقعة صغيرة من نورماندي يسميها ملكه. الذين ابتلعوا الطعم، فلم تدفع لهم اللعبة: غطيت القارة بملايين الجثث الألمانية، الجثث «الآرية الصافية». بقي Carl في الثلج خارج موسكو؛ ثم في يوم النزول على يد جنود أمريكيين من كل لون ودين، اقتحموا شواطئ نورماندي وتوغلوا في قلب ألمانيا. أما الألمان المضللون هزم «البشر الأعلون الصافو الدم» على يد الجيوش «الهجينة» التي احتقروها: على يد البريطانيين في العلمين، والروس في ستالينغراد، تلك الوحشية ضد شعوب أخرى — التشيك والبولنديين والفرنسيين والروس. لكن في امتحان الحرب الحاسم لم تدفع نظريات العرق. — لا بإعلان، بل بهجوم مباغت معد بعناية. ومرة أخرى احتاج هتلر إلى Hans للعمل القذر؛ صار Hans حينئذ خبيرا في الوحشية، ووجهت حين رأى هتلر أن الوقت قد نضج، دخلت ألمانيا الحرب

أمريكا أقليات — وهذا يعني أنت وأنا

يجب ألا نسمح بأن تهدد حرية أي إنسان أو كرامته بفعل أو بكلمة. فلنكن «أنانيين» في ذلك: انسوا «نحن» و«هم»، وفكروا في «نحن جميعا». فكرة — إنها فطرة سليمة راسخة: هنا في أمريكا السؤال ليس أنتسامح مع الأقليات؛ أمريكا هي الأقليات، وهذا يعني أنت وأنا. فلا نكن بلهاء. Liberty كل امرئ، وإلا فقد نخسر حريتنا نحن. إن سمحنا لأقلية أن تفقد حريتها بالاضطهاد أو التحيز، هددنا حريتنا نحن. هذه ليست مجرد — لدينا Liberty. هذه ليست مجرد كلمات جميلة؛ إنها أسلوب عملي لا يقدر بثمن للعيش. لكن علينا أن نعمل من أجله. علينا أن نحرس حقك في الانتماء إلى هذه الأقليات شيء ثمين؛ لك الحق أن تكون ما أنت عليه وأن تقول ما تفكر فيه، لأن لدينا هنا الحرية الشخصية «ولدت في المجر. أنت ماسوني». هذه أقليات — وأنت تنتمي إلى غيرها أيضا: أنت مزارع، عيناك زرقاوان، تذهب إلى الكنيسة الميثودية. بأن يحدث هذا لنا أو لبلدنا. يجب ألا نسمح أبدا بأن نقسم على أساس العرق أو اللون أو الدين، لأننا في هذا البلد ننتمي جميعا إلى أقليات. يجب ألا نسمح أبدا

الختام (Raven & Keylam)

في النهاية تماما ليودعا كما يفعلان دائما: إلى اللقاء أيها الطيبون — هذا كل شيء هذه المرة. ابقوا معنا، ولا تنسوا أبدا: الحياة جميلة. يعود Raven و Keylam

US National) ويقدم محتواه، لا آراء Ta-Na-Si. يرجى من القراء التحقق من المعلومات بأنفسهم؛ تقدم هذه الوثيقة دون أي ضمان.
الجزء الثاني الفيلم التعليمي ذا الملكية العامة «Don't Be a Sucker» من وزارة الحرب الأمريكية (1945) (Archives، ID 24376
يقدم ملخص الجزء الأول المحادثة المنطوقة لـ Raven D. Pond و Keylam Folker، بما في ذلك استعمالها المتعمد للسخرية. ويلخص
أعد لـ Ta-Na-Si Media & Document Repository.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

موثوقة جدا.🟢وفيلم تعليمي تاريخي — ملخص بمساعدة الذكاء الاصطناعي. ترجم من الإنجليزية بواسطة Claude (ذكاء اصطناعي). جودة الترجمة المقدرة:
مبني على بودكاست صوتي من Ta-Na-Si

Indonesian / Malay Bahasa Indonesia

“Orang-orang seperti kamu dan aku” · Episode 8: Seruan untuk Bertanggung Jawab — “Ini bukan lelucon April Mop”.

Edisi multibahasa berbantuan AI

> Tentang dokumen ini. Episode ini terdiri dari dua bagian yang dipisahkan dengan jelas. Yang pertama adalah percakapan lisan antara Raven dan Keylam — kata-kata mereka sendiri, suara mereka sendiri. Yang kedua adalah sebuah film edukasi bersejarah, Don't Be a Sucker (Departemen Perang Amerika Serikat, 1945, domain publik), yang mereka sisipkan ke dalam episode. Kedua bagian diringkas secara terpisah di bawah ini, agar selalu jelas apa yang berasal dari Ta-Na-Si dan apa yang berasal dari film 1945. Sarkasme digunakan oleh Raven dan Keylam sebagai sarana komunikasi yang disengaja; ringkasan ini mempertahankan suara itu alih-alih meratakannya.

Bagian satu — Percakapan (Raven & Keylam)

Pembuka — apa yang sebenarnya kita inginkan

Raven dan Keylam membuka kanal seperti biasa, dengan nama mereka dan pernyataan terus terang tentang apa yang mereka pedulikan. Hal-hal mendasar, kata mereka, sederhana: penghidupan yang layak dan masa depan yang layak bagi anak-anak. Itu saja. Segala hal yang membuat orang dihasut untuk diperangi, semua opini yang direkayasa, hanya bisa membangun sebuah perang — tidak pernah sebuah kesejahteraan. Maka pertanyaan yang ingin mereka telaah adalah: bagaimana memandang dengan jujur hal-hal yang menjadi milik kita, dan di mana sebenarnya tanggung jawab itu terletak?

Pekerjaan berdarah dan perang suci

Mereka langsung menyalakan sarkasme. Ada «pekerjaan berdarah» bagi sebuah pemerintahan yang punya kepentingan lain dan membakar segala yang tak diinginkannya. Dan kau bahkan diharapkan bersorak — hore, pekerjaan bagus — serta mengipasi «barbeku Kristen» berikutnya, sebab sekarang, kata mereka, kita berada dalam sebuah perang suci besar melawan Republikan jahat. Tidak: seorang Republikan yang mengatakan kita harus menjalani perang suci, dengan alasan, karena «kita yang terbaik, ras tuan». Para Republikan-tuan. Maka semua orang harus pergi ke sana dan membunuh «benda-benda terkutuk itu», semuanya, jangan lewatkan satu pun. Tembak dulu, tanya kemudian; dan ketika mereka tak menjawab, jelas mereka adalah musuh. Yang tersembunyi di balik lelucon itu adalah mesin yang merampas kemanusiaan orang sebelum membunuh mereka.

Bill of Rights yang sedang mereka makan

Hal ini mereka adu dengan Bill of Rights — kebebasan beragama yang semestinya dimiliki setiap orang, untuk menjalankan atau tidak menjalankan suatu keyakinan apa pun. Tetapi ketika orang sudah mati, siapa yang mengabulkan permohonan mereka? Apakah membunuh adalah cara menjalankan suatu agama? Ketika seorang presiden yang sedang menjabat memaklumkan hal-hal semacam itu, kata Raven, di negeri lama itu disebut inkonstitusional. Lalu bagaimana sekarang — «Make America great again» sebagai inkuisitor agung dunia? Di mana itu tertulis dalam Bill of Rights — yang baru itu? Atau lebih tepatnya «bayar tagihan untuk hak-hak yang tak pernah kaumiliki»? Tagihan tanpa hak. Bayar pajakmu, retribusimu, dan apa pun yang kauterima, uang atau bukan — dan jika kau tak mampu membayar, ketunawismaan pun «begitu manis».

Lalu Liberty? Liberty hanya ada untuk segelintir orang. Mereka mengurai katanya menjadi bagian-bagian — Liberty, «liber-ti», bisakah dimakan? Ya, kau bisa memakan Liberty, menelannya bulat-bulat — itulah programnya. Memakan habis Liberty semua orang dan merampas segalanya untuk selamanya.

Kirim anak-anakmu — atau hemat perjalanannya

Bagian sarkasme paling tajam: kirim anak-anakmu ke perang kotor berdarah itu; tak peduli kau punya anak atau tidak — buat saja yang baru dan kirim. Lalu datanglah bendera murahan dari kantong Walmart untuk digantung di pintu depan — untuk itu kau tak perlu memberi makan siapa pun. Kau patriot besar, kau meledakkan anak-anakmu sendiri; bahkan bisa kaudapat lebih murah. Mengapa mengirim mereka jauh-jauh ke Iran? Beli sebutir granat dan ledakkan sendiri anak-anakmu di halaman depan — lebih ampuh, lebih hemat biaya. Itu lebih membantu presiden, kau bahkan tak perlu melatih si anak menjadi tentara. Mereka sengaja menempuh perbandingan sejarah yang paling keras untuk menamai apa yang mereka lihat — dengan menyeru Hitler, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «cucu Tuan Schicklgruber» — memakai hiperbola untuk bertanya mengapa nyaris tak ada yang menolak. Elon, mereka catat, tak ada di sana untuk membisikkan gagasan itu kepadanya; dia punya pekerjaan lain, di Memphis.

Konstitusi sebagai «barang rongsokan»

Jika yang inkonstitusional tak lagi diperhitungkan, maka kita cuma punya sebuah «United Snacks of America». Camilan lebih dari cukup — jadi kita tak butuh Konstitusi yang busuk itu. Ia bertanggal mundur, dibuat 250 tahun lalu, dan orang ingin mundur bukan 250 melainkan 500 tahun, ke barbeku Kristen besar Abad Pertengahan — yang bahkan tak tertulis di sana. Kau bisa melemparkan orang ke api dan tak ada polisi datang berkata bahwa orang tak boleh membakar tetangganya sendiri. «Orang-orang besar» boleh memiliki para perempuan dan anak-anak, sementara orang biasa dituduh membunuh keluarganya sendiri — sedangkan itu, katanya, hanyalah hak presiden. Itu tak adil. Kita berada di sebuah republik, dalam kesetaraan. Jadi haruskah kita membunuh sendiri orang-orang kita? Kalau begitu beri saja setiap orang gelar presiden, dan urusan selesai — sebab apakah kita bahkan butuh seorang presiden untuk membunuh orang-orang kita sendiri? Tak terlalu. Bisa «lebih ampuh» di halaman depan.

Tetapi di mana kesenangannya? Kau tak bisa menyaksikan anak-anakmu sendiri dicabik-cabik dan dioleskan ke rumput — rumput hijau dengan merah dari semua itu,

«sebuah kontras yang indah». Citra grotesk itulah intinya: itulah arti sorak-sorai yang sebenarnya.

Alam, hak, dan seorang presiden yang melampaui batas

Mereka beralih ke hak-hak yang dianugerahkan alam yang disebut Konstitusi, dan yang «mulai bermakna» justru ketika seorang presiden bertingkah seperti itu. Maka memalukan punya presiden yang inkonstitusional — dan kita yang memilihnya; ya, kita memang memilihnya. Jadi apa yang kita lakukan? Mereka melirik orangnya, «Pete» — si pintar — dan gagasan bahwa ketika penegakan hukum yang ada tak melayani mereka, ia tinggal ditulis ulang dengan cara lain dan dinyatakan baik-baik saja. Seberapa konstitusional itu? Mungkin ada konstitusi lain, untuk hak-hak istimewa — konstitusi Amerika kelas satu, dan ada kelas dua, tiga, keempat puluh. Seperti sistem kasta, cap di dahi. Kesetaraan itu «jahat»: tak peduli kau siapa, tak ada yang peduli — jadi itu hanya soal tafsir, dan dengan begitu siapa pun bisa ditipu. «United Snakes of America.»

Di mana para patriot Amerika?

Mereka berulang kali kembali ke satu pertanyaan: di mana para patriot Amerika, orang-orang dari kemerdekaan yang dimaklumkan Amerika 250 tahun lalu? Bubar, menguap? «Mereka tinggal di Rusia», canda yang satu. Sebagian orang Amerika memang mengangkat suara — sedikit teriakan bahwa ini tak benar — tetapi adakah pengaruh yang sungguhan? Mereka melempar pandangan sarkastis pada «Camila» sebagai pilihan yang konon lebih baik, mantan tsar perbatasan, dan pada «dua presiden»: yang kecil dan yang besar. «Trump kecil» adalah Little Trump — seorang komedian dan penghibur, seseorang bertubuh pendek, yang masuk ke peran Donald Trump dan menirukan perilakunya dengan sangat tepat, agar orang melihat jelas apa yang sebenarnya terjadi. Mungkin ia telah memamerkan kontroversi itu — tetapi kecemasan para pembawa acara adalah bahwa orang tak menangkap pesan yang ia tunjukkan kepada mereka; mereka tak memperoleh apa-apa darinya. Lalu ada Trump besar, Donald Trump sendiri: apakah ia berbuat sesuatu untuk rakyat, atau hanya untuk keuntungannya sendiri? Dari frasa-frasa yang ia gunakan saja, setiap orang semestinya merasakan betapa hampanya itu. Sebab yang diperoleh dari semua ini adalah kehidupan yang sengsara: tanpa masa depan, lebih sedikit anak, sebab mereka dibom hingga lenyap.

Untuk apa kita di sini?

Jadi untuk apa kita di sini? Dilahirkan lalu mati, dan di antaranya — tak ada apa-apa? Itu tak masuk akal. Untuk itu kau tak butuh presiden maupun pemerintah: ketika bayi-bayi keluar dan dibanting mati ke tanah, «masalah» pun terpecahkan. Jadi kau tak butuh pemerintah apa pun, bahkan pemerintah Amerika Serikat sekalipun. Dan seberapa «serikat» sebenarnya mereka? Tak terlalu — melakukan hal-hal keji, tak berbuat apa-apa, lalu menyelinap pergi. Tak seorang pun di penegakan hukum, di penyidikan, peduli pada siapa pun. Mereka bertanya, dengan sarkasme berat, untuk apa sebenarnya komunitas Amerika itu — bermain gim internet, perdebatan konyol tentang berapa jenis kelamin yang ada — dan berkata bahwa tak ada cukup narkoba untuk menahan omong kosong itu; mungkin telepon Tiongkok untuk «benda mirip korona berikutnya». Tetapi pertanyaan sesungguhnya tetap: di mana tanggung jawab dan sikap orang Amerika sejati? Praktis tak tampak. Banyak orang mengatakan sedikit hal yang bahkan tak wajib mereka katakan, lalu itu sudah cukup bagi mereka — «aku sudah berkata sesuatu, sudahlah». Kita pernah berperang kemerdekaan justru untuk menghindari ini, dan kini kita mundur 500 tahun menuju sebuah perang suci.

Apakah itu Alkitab atau Mein Kampf?

Abad dimulai dengan 2000, bukan dengan 1500 — sekarang 2026. Jadi inilah saatnya bagi Yesus Kristus berikutnya, atau «Donald Christ», yang pasti bisa memanjangkan dirinya hingga ke sana dan melakukan pekerjaan yang lebih buruk lagi, sebab ia begitu bodoh hingga menghitung persentase pun tak bisa. Bagaimana seseorang bisa percaya ia berperang «dengan firman Tuhan yang baik» — maksudnya Yesus, yang tak pernah ia pahami, sebab Yesus berkata lebih baik saling mengasihi, bukan saling membunuh? Ada sesuatu yang amat keliru. Dari sini pertanyaannya: yang dipegang di tangannya itu Alkitab, atau Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — keduanya, sedikit dari semua itu. Cucu «Tuan Schicklgruber», dengan kepala bercat pirang yang tak cocok dengan gambarnya — diadopsi, ceritakan itu ke kantor catatan sipil. Sistem itu sendiri, kata mereka, mirip secara mengerikan dengan apa yang dilakukan Hitler dahulu di Jerman, dan ia melangkah maju di sini sementara semua orang ikut berjalan dan tak berbuat apa-apa untuk menentangnya. Bukan SA kali ini, melainkan ICE — dan sejumlah besar lembaga yang menjalankan sebuah pekerjaan kekerasan yang besar. «Merek dagang kalian bagus», untuk dijual kembali sebagai baru.

Tanpa keamanan, tanpa rasa hormat — dan tanggung jawab yang kita pikul

Ketika kau memandang apa yang dijamin Bill of Rights, kata mereka, kau tak lagi menemukan satu pun darinya: tak ada keamanan untuk semua, tak ada rasa hormat kepada manusia. Dan tak seorang pun terpikir akan hal itu. Untuk apa hak, jika bukan untuk digunakan? Kau punya mobil untuk dikendarai, rumah untuk ditinggali — tetapi rumah yang tak kautinggali tak ada artinya. Maka berhentilah mengabaikan tanggung jawab. Kita memikul tanggung jawab itu, tentu, sebab kitalah yang memilih benda itu — tetapi memilih tak berarti kini kita harus menanggungnya. Kita punya semacam hak veto. Kita bisa berkata: presiden terkutuk, siapa pun kau, kami tak ingin membunuh orang-orang kami di seantero dunia atau menjerumuskan ekonomi dunia ke neraka. Itu bukan urusan kami. Ketika kau menghancurkan segalanya di luar Amerika, apa yang kembali? Darah buruk — sebab orang mencintaimu hanya sejauh kau mati. Reputasi macam apa untuk dijalani. Manusia alami tak menempuh jalan itu; mereka tak bangga akan hal itu.

Setiap orang adalah imigran

Terus terang saja: di Amerika setiap orang dengan satu atau lain cara adalah imigran, kecuali orang Amerika asli yang sudah ada lebih dulu. Yang lain semua datang kemudian. Dan kini dikatakan hanya «orang Amerika» yang sejati? Selama 250 tahun ada Amerika Serikat yang merdeka, dengan izin «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — dan mereka tak peduli sama sekali. Maka kemerdekaan, kemerdekaan busuk itu, siapa yang membutuhkannya? Setiap orang membutuhkannya — untuk membangun sebuah hidup tanpa pembalasan atau pembatasan. Tak ada jumlah narkoba yang membuatmu bisa berpura-pura bahwa kenyataannya lain. Hak atas kebahagiaan dan kesejahteraan — presiden berkata kita tak membutuhkannya, jadi kita biarkan jatuh? Kita ini apa, barang murahan? Gagasan-gagasan konyol itu tak pernah menghasilkan apa pun selain perang dunia. Dan perang itu dijalani anak-anak kita sementara kita duduk di rumah dan menerima sebuah bendera ketika mereka tak pulang. Dan kini ada senjata atom, kimia, biologi, drone tak terhitung — katanya «agar orang merasa nyaman». Cara setiap orang menangani segala hal sungguh gila.

Sebuah negeri yang dahulu menjadi landasan untuk membangun

Kita berdiri di sebuah negeri yang dahulu menjadi landasan tempat orang-orang mewujudkan gagasan mereka sendiri, kecil atau besar, dan memengaruhi perkembangan umat manusia dan negeri itu sendiri. Dan kini, «semuanya sudah berakhir, semuanya baik-baik saja», dan orang-orang dunia masih datang ke sini — dari tempat asal para imigran, bukan dari Bulan atau Mars — untuk meninggalkan tirani, hanya untuk menjumpainya di sini hari ini. Itulah hal pertama yang dipicu oleh «barbeku Kristen» itu. Kini ada perang suci. Abad Pertengahan adalah masa perkembangan dibandingkan ini; siapa yang sebodoh itu hingga berkata «mari kita ulangi Abad Pertengahan»? Ketika orang mulai belajar apa yang selalu dilakukan kediktatoran — dan masih dilakukan — dengan mulai dari yang kecil lalu meluas: sudah berlangsung 70 tahun; Israel melakukan genosida di Gaza, dan itu meluas serta menyebar ke seluruh dunia — logika «kami tak butuh orang-orang itu, potong mereka dan lihat apa yang mereka perbuat».

Dalam sebuah republik, rakyat berjaga

Mengapa memilih sebuah pemerintah yang sesudahnya tak kaupedulikan? Dalam sebuah republik, rakyat berjaga atas apa yang dilakukan pemerintah — itulah seluruh maknanya. Zaman sekarang orang tak peduli: «aku memilih satu», lalu mereka tak pernah melihat apa yang dilakukan dengan kuasa yang telah mereka serahkan. Mereka heran bahwa orang begitu tenggelam dalam lamunan hingga tak menyadari bahwa merekalah yang mengantarkannya ke kekuasaan. Sebagian besar bahkan tak terdengar senang dengan presiden ini — tetapi mereka hanya berkata «aku tak setuju dengan itu», dan apa yang berubah? Tak ada yang mengubah presiden dengan sendirinya. Kita harus berbuat sesuatu agar pemerintah berubah — melalui apa yang ia lakukan. Dan dari mana itu bermula? Ketika dunia sudah terbakar, ketika alam sudah hancur sepenuhnya — itu, dalam keadaan alami, disebut terlambat. Maka saat yang tepat adalah berkata: sebelum terlambat, lebih baik kuhentikan ini. Di mana orang-orang itu, di seluruh dunia — bukan hanya di Amerika — yang akan berkata «hentikan sekarang», sebab semua menderita, semua runtuh, dan tak seorang pun lagi punya masa depan atau penghidupan yang aman?

Lahir untuk hidup, bukan untuk dilenyapkan

Bagaimana ini terjadi — orang ikut serta dalam pelenyapan diri mereka sendiri? Di bawah Trump berbuat hal-hal konyol — itulah intinya. Menjalankan atau tidak menjalankan suatu agama justru itulah janji Bill of Rights. «Under God» atau bukan tak mengubah apa-apa pada hasil yang kita lihat. Dalam izin kita sendiri kita bisa mengubah segala hal; tak ada Tuhan yang akan mengubahnya untukmu. Itu terserah kita. Percaya kepada Tuhan, kepada Allah, kepada Buddha — itu tak dihitung; bergantung pada tindakan kita. Kita tak bisa bersembunyi di balik «aku tak bisa, karena...»; jika kau berbuat begitu, kau menderita, runtuh, hanyut menyusuri sungai. Angkat tanganmu: apakah dilahirkan itu izin untuk menjalani hidup hanya dengan hanyut menyusuri sungai — tak seorang pun mengatakannya. Dan jika kau hidup begitu, kata mereka terus terang, kau melakukan bunuh diri perlahan; kalau begitu kau butuh bantuan kejiwaan. Bagi mereka yang sungguh tak cakap secara jiwa, baiklah, presiden ini mungkin cocok untukmu — tetapi itu bukan mayoritas, jelas bukan.

Beralih ke tindakan

Sudah lama waktunya bertindak, sebelum kita kehilangan seluruh landasan sebuah penghidupan, sebuah kesejahteraan, kebahagiaan apa pun. Kita bisa kehilangan semua itu dalam semalam, sebegitu dekat kita dengan jurang — tak ada bersandar ke belakang, menikmati pesta, bersantai. «Kelelahan besar» jelas sedang datang. Kita berada di sebuah Titanic dengan sebuah band manis yang bermain sementara kita tenggelam. Apakah itu yang kita inginkan? Tidak. Tak seorang pun melihat ke mana semua kegiatan ini, jika digabungkan, bermuara. Apakah kita sungguh sebodoh itu hari ini? Mereka menyangkalnya — tetapi kita begitu malas hingga tak menggerakkan satu jari pun untuk mengubah apa pun, dan hanya duduk berkata «hmm, baiklah, kalau begitu ya begitu. Mungkin Tuhan yang agung akan datang dan membereskannya». Pada akhirnya Ia tak akan memperhitungkanmu, sebab kau tak bersama-Nya — kau bukan salah satu makhluk-Nya yang menjalani hidupnya dan membawa kasih kepada sesama seperti kepada dirinya sendiri.

Miskin bukan aib — malas itu aib

Pikirkanlah: sedikit sekali cinta diri dalam berkata «kalau begitu hidup ini selesai». Lebih rendah daripada miskin — dan kemiskinan bukan hal untuk disalahkan kepada siapa pun. Banyak orang miskin dan hidup jujur, lurus, dengan nasib mereka yang keras; tak semua, orang licik ada di mana-mana. Tetapi orang yang sudah dipangkas hingga ke kebutuhan paling pokok tahu persis apa artinya itu. Hanya mereka yang sudah begitu tergerogoti hingga tak lagi menuntut apa pun yang pokok yang bisa berkata «mungkin tak seburuk itu, mungkin akan membaik». Itu tak dijanjikan, dan tak ada dalam program — kemerosotan hanya membesar dan membesar, dan ia mulai tiba-tiba dengan sebuah pandemi terkutuk dan tak pernah membaik. Sekarang lebih baik kita membereskannya. Itu tanggung jawab kita. Tanpa tanggung jawab itu kita tak punya kecakapan sosial apa pun; tanpa keduanya, kita bahkan tak punya diri kita sendiri — tak ada yang bagi dirinya, tak ada yang melalui sesamanya. Kita kehilangan semua itu. Dan itu terlalu murah.

Nilai tertinggi di tanganmu

Nilai tertinggi yang kaupegang di tanganmu adalah hidupmu sendiri dan kesehatanmu. Dan kau menyerahkannya kepada seseorang yang berkata «tak butuh kau lagi, pergi, menguaplah, jangan ganggu aku»? Kita membebaskan para budak bersama Abe — bersama Abraham Lincoln — sebab perlakuan terhadap manusia seperti itu tak tertanggungkan. Dan kini kita biarkan itu menimpa diri kita sendiri? Terlalu murah untuk semalas itu: tak membela hak sendiri, tak mengambil risiko demi sesuatu yang lebih baik, meyakinkan diri bahwa jika kau tak berbuat apa-apa tak seorang pun akan menyakitimu. Yang benar justru sebaliknya — semua orang menyakitimu, sebab itulah programnya. Persis itulah yang dilakukan seorang perundung. Dulu di sekolah, ketika ada perundung, kau menonjok mukanya langsung sampai perundungan itu berhenti. Lalu bagaimana sekarang? Kita punya satu perundung besar, kita semua bersama, dan kita tak menonjoknya — mengapa? Sebab kita pengecut, kita masing-masing, hingga tak membalas si perundung.

Orang Amerika yang malas, dan harapan yang menipis

Inikah benteng orang Amerika yang kuat? Mereka tak percaya itu — melainkan benteng yang malas, yang kekenyangan, yang berharap itu berakhir sebelum membesar. Tetapi berharap itu berlalu adalah kepasrahan, dan kepasrahan pada akhirnya adalah bunuh diri yang mereka bicarakan itu. Maka tak ada harapan bagi Amerika — dan tak ada bagi seluruh dunia — jika tak seorang pun mengubah cara hidupnya untuk membela kualitas hidupnya sendiri. Apa yang kita peroleh dari ini? Pelenyapan. Itu saja. Dan kita ikut serta? Mereka tak percaya ada orang yang sungguh bisa. Bukan itu jalan yang ditempuh.

Ingatlah para kakek-nenek

Lebih baik kita ingat kakek-nenek dan buyut kita yang membela sesuatu — membela kemerdekaan dan membela rakyat — seperti dalam Perang Saudara, atau dalam Perang Dunia Kedua, ketika mereka memerangi Poros: Mussolini, Hitler, dan Tennō — Jerman, Italia, dan Jepang — dalam pertempuran yang keras dan mengerikan, justru untuk menghindari ini. Dan kini ia kembali dan semua orang bersorak? Pasti ada yang tak beres pada orang-orang, dan lebih baik mereka temukan dan bereskan sebelum terlambat — dan terlambat ya terlambat. Kau ingin mengejar sebuah kereta dan keretanya sudah pergi; bagaimana kau mengejarnya? Tak bisa. Apakah sungguh itu yang kita inginkan — duduk di stasiun sambil berkata «aduh», lalu mengemis makanan? Itu terlalu murah. Setelah 250 tahun perkembangan, menyimpannya dan berkata «tak perlu» — apa lagi yang tak kita perlukan? Tak ada? Itu kebohongan terang-terangan. Kau berbuat sesuatu untuk penghidupanmu setiap hari, dan meyakinkan dirimu bahwa semuanya akan baik untuk seratus tahun ke depan — tetapi tidak, sebab pemerintah berbuat hal-hal yang begitu konyol hingga apa yang kaulakukan untuk penghidupanmu tak akan lagi memberimu makan.

Rakyat yang bersatu bisa mengubahnya

Maka mari kita beralih ke tindakan sekarang. Elon berkata bahwa beberapa tahun lagi setiap toko akan lenyap — ia membangun robotika untuk itu, dan AI melakukan semua pekerjaan, dan kemudian «orang-orang bisa berbahagia». Berbahagia bagaimana, ketika mereka tak bisa berbuat apa pun untuk penghidupan mereka? Penghidupan apa yang tersisa? Tak ada. Hanya kematian. Inikah jalannya — menghabiskan kekuatan hidupmu untuk pada akhirnya memperoleh pelenyapan besar, sebab mesin lebih murah daripadamu, sebab di matamu sendiri kau bernilai sepeser, atau bahkan tidak sebanyak itu? Pikirkan kuasa yang kita pegang begitu kita berdiri bersama. Sebuah pemerintahan adalah segelintir orang; penduduk jauh lebih besar, dengan kuasa yang jauh lebih besar. Bahkan jika sampai pada perjuangan, kita bisa; kita jauh lebih kuat. Kita harus mengubah benda terkutuk itu, sebab ia dikemudikan oleh para tolol yang berlari ke arah ini. Ketika kita tak bisa melakukannya lewat jalan biasa — lewat penegakan hukum, lewat konstitusi — kita harus berkata stop dengan cara apa pun yang berhasil, sebab ia mempertaruhkan keberadaan kita sendiri.

Mati itu menyakitkan — dan mengelak tak membantu

Ya, mati itu menyakitkan — dan mengelak dari masalah tak menghindarinya. Apa yang untuknya kita hidup, lintas generasi, kita semua bersama — jika itu tak bernilai apa-apa, ia tak bermakna. Apakah sungguh layak hanyut menyusuri sungai, menyaksikannya tenggelam, dan tak berkata apa-apa? Seorang Amerika yang jujur tak semestinya hanya menggumam; ia semestinya berkata «aku membela hak-hakku, aku tahu hak-hakku, dan aku menginginkannya sekarang». Tak ada yang salah dengan itu. Maka lebih baik kita lakukan. Setiap orang tahu di hatinya apa yang harus dilakukan dalam posisinya, dalam hidupnya. Bergembiralah bahwa kau hidup dan punya kemerdekaan untuk membangun hidupmu dalam kemerdekaan — yang sama sekali bukan hal yang sudah pasti: ia harus disiapkan, direbut dengan perjuangan. Dan kini kita menghadapi krisis kemerdekaan paling berat yang pernah dilihat Amerika Serikat. Harus dicegah agar ia tak direnggut dari kita. Itu tanggung jawab kita masing-masing. Ia mempertaruhkan semua orang.

Kita adalah milik kehidupan

Bagaimana seseorang bisa menatap mata anak-anaknya dan berkata «sudah berakhir — kau pergi berperang, kau tak pulang, dan aku pun pergi juga»? Itu bukan solusi bagi siapa pun. Kita adalah manusia alami, tumbuh dalam garis evolusi itu; kita adalah milik alam, kita adalah milik kehidupan — bukan milik kelelahan atau genosida. Lebih baik kita memahaminya, sebab itu keberadaan kita; keberadaan kita berakhir jika kita tak menggenggamnya. Seberapa jauh seseorang harus dari dirinya sendiri hingga tak melihat ini? Anak-anak muda, lihatlah apa yang sungguh terjadi. Tidakkah kalian ingin hidup? Setiap orang ingin hidup, ingin ikut serta dalam komunitas, membangun negeri, membangun proyek-proyek — dan semua itu direnggut karena seseorang punya gagasan «kita tak lagi membutuhkannya»? Tak mungkin begitu. Itu terlalu sederhana.

Jadilah kuat, jadilah jujur — hiduplah republik

Jadilah kuat, jadilah jujur, hiduplah republik. Pertanyaannya hanya: berapa lama republik hidup dengan cara ini? Selama kita membiarkannya hidup. Ia bisa bertahan 250 tahun lagi atau lebih — sejauh kita membiarkannya terjadi. Kitalah yang membuat republik terjadi. Maka, secara aktif, kita akan membuatnya terjadi — dan justru karena itu lebih baik kita melindunginya, dengan cara apa pun yang berhasil, sebab kita membiarkannya berjalan terlalu lama. Kini ada kekacauan besar yang harus dibereskan, dan tak seorang pun akan datang membereskannya untuk kita — «orang besar yang membuat Amerika hebat dan bodoh lagi» itu tentu tidak; sudah terlihat. Kita memegangnya di tangan kita sendiri, dan kemudian kita bisa. Jika kita tak melakukannya, tak seorang pun melakukannya. Tangan kita bisa, sebab kita tahu caranya. Tak seorang pun yang lain.

Mereka tahu persis apa yang mereka lakukan

Orang-orang di pemerintahan yang mengeluarkan bunyi-bunyi konyol itu tak tahu apa-apa tentang kehidupan — atau, untuk tepatnya, mereka tahu persis apa yang seharusnya bukan kehidupan, dan bagaimana menghancurkannya, menurut sebuah program. Maka jangan biarkan mereka menuntaskannya — apa yang bisa kita lihat dan dengar dari bukti, dari fakta; apa yang kita rasakan langsung, setiap hari. Dan kini: apa gagasan kita tentang sebuah penghidupan? Tanyakan pada dirimu. Pandanglah ia, kejarlah ia, cari tahu apa yang harus dilakukan — sebab ini bukan keadaan untuk diterima. Jelas bukan.

Bagian dua — Film bersejarah Don't Be a Sucker (Departemen Perang Amerika Serikat, 1945)

> Catatan sumber. Berikut ini adalah ringkasan sebuah karya tersendiri yang disisipkan ke dalam episode: Don't Be a Sucker («Jangan Jadi Orang Tolol»), sebuah film edukasi yang dibuat oleh Departemen Perang Amerika Serikat pada 1945, setelah Perang Dunia Kedua, oleh orang-orang yang telah menjalaninya, untuk mendidik mereka yang tak mengalaminya. Ia berada dalam domain publik. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Kata-kata di bawah ini adalah kata-kata film, bukan kata-kata Ta-Na-Si.

Orang tolol dan mereka yang memburunya

Film dibuka dengan sebuah «pertandingan gulat» yang diatur di pasar malam — jelas palsu, namun seorang pria mempertaruhkan uang hasil jerih payahnya di atasnya. Henry naik kereta dengan 200 dolar dan tak melihat keburukan dalam permainan kartu yang ramah dengan orang asing. Joe Collins punya istri yang baik di rumah, tetapi di bar ia bertemu seorang gadis yang tampak cantik setelah dua gelas. Ada kata lama untuk orang semacam itu: orang tolol. Dan ada orang lain — mereka yang menghabiskan malam menghitung bagaimana merampas dari mereka apa yang mereka miliki. Segala macam permainan, segala macam orang tolol.

Mike memiliki sesuatu: Amerika

Ambil Mike. Ia punya segalanya — muda, sehat, punya pekerjaan, dan sebuah negeri bernama Amerika. Sebuah harta yang menakjubkan: ruang yang cukup untuk menanam banyak makanan, pabrik-pabrik besar, kota-kota besar, dan orang-orang — segala macam orang, dari negeri yang berbeda, dengan agama yang berbeda dan warna kulit yang berbeda. Orang-orang merdeka, yang bisa hidup, bekerja, dan membangun Amerika bersama karena mereka merdeka: merdeka memilih, merdeka mengatakan apa yang mereka pikirkan, merdeka pergi ke gereja mereka sendiri, merdeka memilih pekerjaan mereka sendiri. Mike punya sesuatu, itu pasti. Tetapi ada orang-orang yang menghabiskan malam menghitung bagaimana merampasnya darinya.

Penghasut di sudut jalan

Seorang pembicara yang licin mengolah kerumunan di jalan. Ia menjanjikan «kebenaran tentang Amerika». Ia bukan politikus, katanya — hanya seorang «orang Amerika biasa», seorang «orang Amerika Amerika» — dan beberapa hal membuat darahnya mendidih: orang-orang beraksen asing yang meraup semua uang, «orang Negro» yang menduduki pekerjaan yang «milik kau dan aku». Jika kita biarkan ini berlanjut, apa jadinya «kita orang Amerika sejati»? Ia membagikan pamflet gratis — «kebenaran tentang orang Negro dan orang asing», «kebenaran tentang Gereja Katolik» — dibiayai oleh «orang Amerika sejati». Seorang pemuda siap membacanya dan mengangguk setuju: baginya itu masuk akal. Negeri ini, kata pembicara itu, tak akan pernah menjadi milik kita sampai ia menjadi negeri tanpa — tanpa orang Negro, tanpa orang asing pendatang, tanpa orang Katolik, tanpa anggota Freemason. Itulah, katanya, musuh kalian, yang berusaha mengambil alih negeri ini: perangi dan hancurkan mereka sebelum mereka menghancurkan kita.

Peringatan orang Hungaria

Seorang yang lewat menghentikan pemuda itu: sebelum pembicara mengatakan «Freemason», kau siap menyetujuinya — sebab waktu itu ia berbicara tentang orang lain. Tetapi di negeri ini tak ada «orang lain»; kita semua adalah orang Amerika. Dan kau — kau bukan orang Amerika, bukan? «Aku lahir di Hungaria, tetapi kini aku warga negara Amerika. Dan aku telah melihat apa yang bisa dilakukan ucapan semacam ini. Aku melihatnya di Berlin». Ia dulu seorang profesor di universitas di sana, dan mendengar kata-kata yang persis sama. Ia dulu seorang yang tolol — ia mengira para Nazi hanya fanatik gila. Tetapi mereka bukan. Mereka tahu mereka tak cukup kuat untuk menaklukkan sebuah negeri yang bersatu, maka mereka memecah Jerman menjadi kelompok-kelompok kecil dan memakai prasangka sebagai senjata praktis. Itu tak mudah; mereka harus bekerja keras untuknya. Orang tak dilahirkan dengan prasangka — prasangka dibuatkan untuk kita, oleh seseorang yang menginginkan sesuatu. Ingatlah itu: ketika kau mendengar ucapan semacam ini, seseorang akan memperoleh sesuatu darinya, dan itu bukan kau.

Berlin, 1932 — lima pria dalam kerumunan

Sang profesor melihatnya bermula di Berlin pada 1932. Lima pria yang ia kenal berdiri dalam kerumunan mendengarkan seorang pembicara Nazi. Eric seorang Katolik; Anon, salah satu muridnya, seorang Yahudi; Hinrich punya toko perkakas kecil; Carl seorang petani; dan Hans seorang buruh logam yang menganggur. Pembicara itu berkata kepada «orang Jerman Arya sejati» bahwa sudah waktunya mereka mewarisi bangsa yang secara sah hanya milik mereka. Partai Nazi akan memberi petani tanah, buruh pekerjaan, pedagang kecil laba. Siapa yang memiliki semua itu sekarang? Orang Yahudi — yang katanya mencuri bangsa dan hak kesulungan, yang meraup semua uang dan mengambil semua pekerjaan; ia harus dijauhi, dikucilkan, dilenyapkan. Dan orang Katolik — tak ada bangsa besar yang boleh diperintah oleh «gereja asing»; mereka dan iman mereka harus dihancurkan. Dan kaum Freemason — Jerman tak punya tempat bagi perkumpulan rahasia; hanya akan ada satu perkumpulan, Partai Nazi.

Memecah bangsa, memancing si setia

Satu demi satu pembicara itu menyerang setiap minoritas dan memisahkannya dari yang lain. Para pria yang datang sebagai sesama orang Jerman diubah menjadi kelompok-kelompok yang bersaing, saling curiga dan saling benci — semuanya tertipu. Yang sungguh diperdaya adalah Hans: «Jerman murni» menurut tolok ukur Nazi, ia dijanjikan segalanya, dan ia termakan. Ia diberi tahu bahwa ia adalah ras tuan berdarah murni, dengan hak ilahi untuk memerintah, dan partai siap mengantarkannya ke kekuasaan — untuk memerintah seluruh Jerman, dan suatu hari seluruh dunia. Maka Hans menjadi seorang «manusia super»: mereka memberinya seragam dan menggembungkan egonya. Ia bukan lagi seorang pria kecil yang menganggur; ia anggota ras tuan. Istrinya tak sepenuhnya paham — bahkan dengan seorang manusia super di rumah, tak ada makanan. Tidakkah ia paham bahwa Nazi akan menciptakan pekerjaan untuk semua orang, makanan, pakaian, rumah baru, masa depan gemilang, anak-anak yang suatu hari akan memerintah dunia? Tetapi ia masih bertanya-tanya dari mana hidangan berikutnya akan datang. Hans tak suka ucapan semacam itu — itu berbahaya; untuk ucapan semacam itu orang seharusnya dipenjara.

Siapa yang sebenarnya naik ke kekuasaan

Hans telah menelan umpan, dan inilah para pria yang memasang umpan di kail. Mengapa — agar Hans naik ke kekuasaan? Tentu saja tidak: agar mereka yang naik. Mereka hanya akan memakai Hans, dan ratusan ribu seperti dia, untuk melakukan pekerjaan kotor — semuanya bermain permainan orang tolol, mempertaruhkan kebebasan orang lain dan tentu saja kehilangan kebebasan mereka sendiri. Sebuah bangsa orang tolol. Hitler membutuhkan orang-orang ini, sebab banyak yang harus dilakukan: menghancurkan serikat buruh, karena mereka terorganisir dan bisa melawan; menghancurkan partai-partai politik yang banyak itu; meremukkan setiap organisasi tempat orang bisa bersatu. Ada orang Yahudi untuk dipukuli dan dibunuh — tak berkuasa, tetapi dalih yang nyaman bagi semua penyakit bangsa. Ratusan orang Katolik dipenjara, sebab Gereja punya kekuatan untuk melawan. Mereka memecah bangsa menjadi seratus keping dan menghancurkan keping-keping itu satu per satu, dan di atas keping-keping yang remuk itu mereka menunggang ke kekuasaan: satu partai, satu bangsa, satu agama.

Perang melawan kebenaran

Setelah meraih kekuasaan, Nazi masih punya masalah dengan musuh tertua mereka: kebenaran, yang tak mudah mati. Maka mereka memutuskan untuk menghapuskannya. Sumber besar kebenaran adalah kesusastraan — maka mereka membakar buku, dua puluh juta. Para juru bicara kebenaran — guru, penulis, ilmuwan — dipenjara atau diusir. Pendidikan ditekan; dalam lima tahun jumlah mahasiswa turun 53%. Mendengarkan siaran Inggris atau membaca koran Amerika dilarang; informasimu datang dari Dokter Goebbels, yang tahu apa yang terbaik untukmu. Kau tak boleh menonton film tertentu atau mendengarkan musik tertentu, dan kau tak boleh menonton Joe Louis bertinju, sebab sang juara berkulit hitam dan membantah teori superioritas Nordik Hitler. Albert Einstein juga membantahnya — dan, sebagai «non-Arya», harus meninggalkan Jerman. Pikirannya tercurah untuk pencarian kebenaran, dan Nazi, yang telah menjual sebuah kebohongan, paling takut akan kebenaran.

Suara-suara yang masih berbicara

Gereja adalah sebuah kekuatan yang masih cukup kuat untuk memaklumkan kebenaran di depan umum. Sebuah suara Katolik memperingatkan bahwa orang Kristen berada dalam pertempuran berat melawan «sebuah iman yang lahir dari darah», sebuah pertempuran yang bertujuan mencabut kekristenan dari tanah air — dan pendeta itu ditangkap keesokan harinya dengan dalih amoralitas. Sebuah suara Protestan menyatakan bahwa siapa yang menginginkan kebebasan bagi dirinya tak bisa menyangkalnya bagi orang lain tanpa kehilangan apa yang telah ia rebut — pelajaran besar yang bisa dipetik dunia dari Jerman — dan Nazi memasukkannya ke kamp konsentrasi. Para pendidik pun berbicara. Seorang guru bertanya, apa sebenarnya seorang «Arya» itu — katanya tinggi, langsing, bermata biru, pirang — dan menjawab terus terang: tak ada ras Arya, dan, yang lebih penting, tak ada ras tuan. Sebagian orang merasa gagasan itu nyaman, tetapi sains tak bisa mendukungnya: tak ada hubungan antara ciri ras dan kemampuan atau watak seseorang. Dalam setiap kelompok kau menemukan rentang yang sama — orang tolol dan jenius, penjahat dan dermawan. Nilailah setiap orang sebagai individu, bukan dari warna kulit atau matanya, bukan pula dari panjang hidungnya. Perbedaan antarorang itu nyata — kemampuan, asal-usul, pandangan tentang benar dan salah yang berbeda — tetapi itu perbedaan dalam cara berpikir, bukan perbedaan ras. Tak ada ras tuan; itu kebenaran ilmiah, dan siapa yang mengatakan sebaliknya kepadamu, ia berdusta.

Di mana ia bisa dihentikan

Maka, untuk segala maksud praktis, kebenaran dihapuskan di Jerman. Bagaimana itu terjadi, di mana ia bermula? Ia bermula tepat di sana, dalam kerumunan itu — dan di sanalah ia bisa dihentikan, andai orang-orang itu berdiri bersama. Andai mereka saling melindungi, mereka bisa melawan; bersama-sama mereka akan kuat. Tetapi begitu mereka membiarkan diri dipecah, mereka tak berdaya. Ketika minoritas pertama kalah, semua kalah. Mereka telah mempertaruhkan kebebasan orang lain — dan beginilah taruhan itu dibayar. Carl si petani, yang bertaruh pada kehidupan yang lebih baik, mendapat pekerjaan yang menguras tenaga hingga seratus jam seminggu, dipaksa tetap di tanahnya dan memproduksi apa yang diperintahkan, sebab Hitler bersiap untuk perang. Taruhan Hinrich pun tak terbayar: 104.000 usaha kecil tutup dalam dua tahun. Dan Hans tak lebih baik nasibnya — kini pekerjaan di pabrik amunisi, jam panjang dengan upah rendah, keadaan kian memburuk, tak boleh berhenti, masih tak ada makanan di rumah. Hitler berkata kau tak bisa punya mentega dan meriam sekaligus, maka Hans tak mendapat mentega.

Perang yang dikalahkan teori ras

Ketika Hitler menilai waktunya matang, Jerman pergi berperang — bukan dengan pernyataan perang, melainkan dengan serangan mendadak yang disiapkan dengan saksama. Sekali lagi Hitler membutuhkan Hans untuk pekerjaan kotor; Hans kini ahli dalam kebrutalan, dan kebrutalan itu diarahkan kepada bangsa-bangsa lain — orang Ceko, Polandia, Prancis, Rusia. Tetapi dalam ujian perang yang menentukan, teori ras tak terbayar. «Manusia super berdarah murni» dikalahkan oleh pasukan «kacukan» yang mereka hina: oleh Inggris di El Alamein, Rusia di Stalingrad, lalu pada Hari-H oleh tentara Amerika dari segala warna dan agama, yang menerobos pantai Normandia dan menembus jantung Jerman. Bagi orang-orang Jerman yang tersesat dan telah menelan umpan, permainan itu tak terbayar: benua itu bertaburan jutaan jenazah Jerman, jenazah «Arya murni». Carl tertinggal di salju di luar Moskwa; Hinrich tertinggal di Italia di Salerno; dan Hans, yang seharusnya memerintah dunia, hanya mendapat sepetak kecil Normandia untuk disebut miliknya.

Amerika adalah minoritas — dan itu berarti kau dan aku

Kita tak boleh pernah membiarkan ini menimpa kita atau negeri kita. Kita tak boleh pernah membiarkan diri dipecah menurut ras, warna, atau agama, sebab di negeri ini kita semua termasuk minoritas. «Aku lahir di Hungaria. Kau seorang Freemason». Itu minoritas — dan kau termasuk yang lain juga: kau petani, matamu biru, kau pergi ke gereja Methodis. Hakmu untuk termasuk minoritas-minoritas ini adalah hal yang berharga; kau berhak menjadi dirimu apa adanya dan mengatakan apa yang kaupikirkan, sebab di sini kita punya kebebasan pribadi — kita punya Liberty. Itu bukan sekadar kata-kata indah; itu cara hidup yang praktis dan tak ternilai. Tetapi kita harus mengusahakannya. Kita harus menjaga Liberty setiap orang, jika tidak kita bisa kehilangan milik kita sendiri. Jika kita membiarkan suatu minoritas kehilangan kebebasannya melalui penindasan atau prasangka, kita mengancam kebebasan kita sendiri. Ini bukan sekadar gagasan — ini akal sehat yang kokoh: di sini di Amerika pertanyaannya bukan apakah kita menoleransi minoritas; Amerika adalah minoritas, dan itu berarti kau dan aku. Maka janganlah kita menjadi orang tolol. Kita tak boleh membiarkan kebebasan atau martabat siapa pun terancam oleh suatu tindakan atau suatu kata. Marilah kita «egois» soal itu: lupakan «kita» dan «mereka», dan pikirkan «kita semua».

Penutup (Raven & Keylam)

Raven dan Keylam kembali di bagian paling akhir untuk berpamitan seperti biasa: sampai jumpa, kawan-kawan — sekian untuk kali ini. Tetaplah menyimak, dan jangan pernah lupa: hidup itu indah.

Disusun untuk Ta-Na-Si Media & Document Repository. Ringkasan bagian satu menyajikan percakapan lisan Raven D. Pond dan Keylam Folker, termasuk penggunaan sarkasme mereka yang disengaja. Bagian dua meringkas film edukasi domain publik «Don't Be a Sucker» dari Departemen Perang Amerika Serikat (1945) (US National Archives, ID 24376) dan menyajikan isinya, bukan pandangan Ta-Na-Si. Pembaca diminta memverifikasi informasi secara mandiri; dokumen ini disediakan tanpa jaminan.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Berdasarkan sebuah podcast audio Ta-Na-Si dan sebuah film edukasi sejarah — ringkasan berbantuan AI. Diterjemahkan dari bahasa Inggris oleh Claude (AI). Perkiraan kualitas terjemahan: ● sangat andal.

Japanese 日本語

「あなたや私のような人々」・第 8 話:
責任への呼びかけ——「これはエイプリルフールの冗談ではありません」。

AI 支援による多言語版

> この文書について。この回は明確に分かれた二つの部分から成る。第一は Raven と Keylam の語り合い——二人自身の言葉、二人自身の声——である。第二は歴史的な教育映画『Don't Be a Sucker』(米国陸軍省、1945年、パブリックドメイン)で、二人がこの回に組み込んだものである。両者は以下で別々に要約してあり、どこまでが Ta-Na-Si のもので、どこからが1945年の映画のものかが常に明らかになるようにしてある。皮肉は Raven と Keylam が意図的に用いる伝達手段であり、本要約はその声を平坦にならすのではなく保っている。

第一部——語り合い(Raven & Keylam)

冒頭——私たちが本当に望むもの

Raven と Keylam はいつものようにチャンネルを開き、自分たちの名を告げ、何を大切に思っているかを率直に述べる。根本にあるものは単純だ、と二人は言う。まともな暮らしと、子どもたちのためのまともな未来。それだけだ。人々が争うようけしかけられるあらゆるもの、こしらえられたあらゆる意見は、ただ戦争を築くばかりで——決して福利を築きはしない。だから二人が見つめたい問いはこうだ。私たちのものである事柄を、どう正直に見つめればよいのか。そして責任は本当のところどこにあるのか。

血なまぐさい仕事と聖戦

二人はすぐに皮肉を効かせる。別の思惑を持ち、欲しくないものをすべて焼き払う政府のための「血なまぐさい仕事」がある。しかもおまえは喝采まですするよう求められる——やったあ、いい仕事だ——そして次の「クリスチャン・バーベキュー」を煽れと。なぜなら今や、と二人は言う、私たちは悪しき共和党員に対する大いなる聖戦のさなかにいるからだ。いや——聖戦をやらねばならぬと言っているのは一人の共和党員であり、理由がある、「我々こそ最良、支配人種」だからだと。支配者-共和党員たち。だから誰もがそこへ行き、「そのいまいましい何やら」を皆殺しにせねばならぬ、誰一人残さず。撃ってから問え。そして奴らが答えなければ、明らかに敵だったというわけだ。冗談の下に隠れているのは、人を殺す前に人から人間性を剝ぎ取る仕掛けである。

彼らが食い尽くしている権利章典

これを二人は権利章典に突き合わせる——誰もが持つべき信教の自由、いかなる信仰でも行うか行わないかの自由に。だが人々が死んでしまったとき、その願いを聞き届けたのは誰だ。殺すことが宗教を行うやり方なのか。現職の大統領がそんなことを宣するとき、と Raven は言う、古い国ではそれを違憲と呼んだ。では今は何だ——世界の大審問官としての「Make America great again」か。それは権利章典のどこに書いてある——あの新しい方に。それともむしろ「持ったこともない権利の請求書を払え」か。権利のない請求書だ。税を、料金を、そして受け取るものは何であれ、金があろうとなかろうと払え——そして払えなければ、ホームレスもまた「とても素敵」というわけだ。

では Liberty は。Liberty はほんの少数のためにしかない。二人はその語をばらばらにする——Liberty、「リバー・ティー」、これは食えるのか。ああ、Liberty は食えるとも、まるごと飲み込める——それが計画だ。みなの Liberty を食い尽くし、すべてを永遠に奪い取る。

子どもを送り出せ——あるいは旅費を節約せよ

最も鋭い皮肉の一節——汚れた血なまぐさい戦争へ子どもを送り出せ。子どもがいようがいまいが構わない、ただ新しく作って送り出せばよい。それから Walmart の袋から安物の旗が出てきて、玄関に掛ける——そのために誰かを養う必要はない。おまえは偉大な愛国者だ、自分の子どもを吹き飛ばすのだ。もっと安くもできる。なぜわざわざイランくんだりまで送る。手榴弾を一つ買って、前庭で自分の子どもを自分で吹き飛ばせ——もっと効果的、もっと費用効率がよい。大統領をいっそう助けることになる、少年を兵士として訓練する必要すらない。二人は見ているものに名を与えるため、わざと最も厳しい歴史的比較に訴える——ヒトラー、『Mein Kampf』、「Adolf Trump」、「Donald Hitler」、「Schicklgruber 氏の孫」を呼び出して——誇張を用い、なぜほとんど誰も異を唱えないのかと問う。Elon は、と二人は指摘する、その入れ知恵をするためにそこにいるのではない。彼には別の仕事があった、Memphis に。

「古いがらくた」としての憲法

違憲がもはや勘定に入らないなら、私たちにあるのはただの「United Snacks of America」だ。スナックなら有り余るほど——だからあの臭い憲法など要らぬ、というわけだ。それは日付をさかのぼって作られ、250年前に拵えられた。そして人々が戻りたがるのは250年ではなく500年、中世の大いなるクリスチャン・バーベキューへだ——そこでは書き留められてすらいなかった。人を火に投じても、自分の隣人を焼いてはならぬと言いに来る警察はいない。「偉大な男たち」は女と子どもを所有してよいとされ、普通の人々は自分の家族を殺したと咎められる——一方それは、とされる、ただ大統領の権利にすぎないと。これは不公正だ。私たちは共和国にいる、平等のうちに。では自分たちの民を自分で殺す方がよいというのか。それなら一人ひとりに大統領の称号を与えればよい、それで片づく——そもそも自分の民を殺すのに大統領が要るのか。たいして要らぬ。前庭で「もっと効率よく」できる。

だが楽しみはどこにある。自分の子どもが八つ裂きにされ芝生に塗り広げられるのを見てはいられまい——緑の芝にそのすべての赤、「きれいなコントラスト」だ。このグロテスクな像こそ要点だ。喝采が本当に意味するものは、これなのだ。

自然、権利、そして枠を踏み越える大統領

二人は憲法が名指す自然から与えられた権利に転じる。それらはまさに、大統領がこんなふうに振る舞うときにこそ「意味を帯びはじめる」。そのとき違憲の大統領を戴くのは恥だ——しかも私たちが投票したのだ。そう、私たちが。では何をする。二人は彼の腹心「Pete」——あの賢しらな男——に目をやり、既存の法執行が自分たちの役に立たないとき、それをただ別様に書き換えて問題なしと宣する、という発想に目をやる。それがどれほど合憲なのか。もしや別の憲法があるのか、特別な権利のための——一等のアメリカ憲法、それに二等、三等、四十等の。カースト制のように、額に押された印。平等は「意地悪」だ——おまえが誰だろうと構わぬ、誰も気にかけぬ——だからそれは解釈次第にすぎず、こうして誰でも騙せる。「United Snakes of America。」

アメリカの愛国者はどこにいる?

二人は繰り返し一つの問いに戻る——アメリカの愛国者はどこにいる、250年前にアメリカが宣言したあの Liberty の民は。ばらばらになり、蒸発したのか。「彼らはロシアに住んでいる」と一人が冗談を言う。声を上げるアメリカ人も確かにいる——よろしくないという少しの叫びが——だが本当の影響力はあるのか。二人は皮肉な目を「Camila」に向ける、より良い選択肢とされる者、かつての国境の女帝に、そして「二人の大統領」、小さい方と大きい方に。「小さい Trump」とは Little Trump のこと——コメディアンであり芸人、背の低い人物で、Donald Trump の役に入りその振る舞いを実に正確に演じてみせる、人々が本当に起きていることをはっきり見られるように。彼はその騒動を表沙汰にしたのかもしれない——だが司会者二人の懸念は、人々が彼の示すメッセージを掴まないことだ。何も汲み取らない。そして大きい Trump、Donald Trump 本人がいる——彼は人々のために何かをしたのか、それともただ自分の利益のためか。彼が使う言い回しそのものからして、誰もがそれがどれほど空虚かを感じ取るべきだ。なぜならこのすべてから得られるのは惨めな人生だからだ——未来はなく、子は減る、爆撃で吹き飛ばされるから。

私たちは何のためにここにいるのか?

では私たちは何のためにここにいるのか。生まれ、やがて死に、その間に——何もないのか。それは何の意味もなさない。そのためには大統領も政府も要らぬ——赤子が生まれ出て死んだまま地面に叩きつけられれば、「問題」は解決だ。だからおまえにはいかなる政府も要らぬ、合衆国のそれすらも。そして実のところどれほど「合衆」しているのか。たいして——卑劣なことをし、何もせず、それからこそこそ逃げる。法執行にも捜査にも、誰一人として誰のことも気にかけぬ。二人は重い皮肉を込めて問う、アメリカという共同体はそもそも何の役に立つのか——ネットでゲームをし、性がいくつあるかという愚かな論争をする——そして言う、その戯言に耐えるだけの薬物すらないと。いっそ中国に電話して「次のコロナみたいなやつ」を頼んだらどうだ、と。だが本当の問いは残る——真のアメリカ人の責任と気構えはどこにあるのか。事実上どこにも見当たらない。多くの者が、言う義務すらない些細なことを言って、それで満足する——「何か言ったさ、もういい」と。私たちはかつてまさにこれを避けるために独立戦争を戦った、それなのに今や500年さかのぼって聖戦へ戻ろうとしている。

それは聖書か、それとも Mein Kampf か?

世紀は2000で始まる、1500ではない——今は2026年だ。だから次のイエス・キリスト、あるいは「Donald Christ」の出番というわけだ。彼ならきっとそこまで自分を引き伸ばし、もっとひどい仕事をやってのけよう、なにしろ百分率の計算すらできぬほど愚かなのだから。どうして「善き主の言葉によって」戦っていると信じられよう——主とはイエスのことだが、彼は決してそれを解さなかった、イエスは互いに殺し合うよりも互いに愛し合えと言ったのに。何かがひどく狂っている。そこからこの問いだ——彼の手にあるのは聖書か、それとも Mein Kampf か。「Adolf Trump」「Donald Hitler」——どちらも、このすべてから少しずつ。「Schicklgruber 氏」の孫、その絵に合わぬ金色に染めた頭で——養子だ、それを戸籍課に申し述べてみよ。この制度そのものが、と二人は言う、当時ヒトラーがドイツでしたことに恐ろしく似ており、みなが付き従い、誰もそれに抗わぬまま、ここで一歩また一歩と進んでいる。今度は SA ではなく ICE——そして大いなる暴力の仕事をこなす数多の機関だ。「お前たちのブランド名は良い」、新たに売り直すために。

安全もなく、敬意もなく——そして私たちが担う責任

権利章典が保障するものを見るとき、と二人は言う、もうそのどれも見当たらぬ——万人のための安全もなく、人間への敬意もない。そして誰もそれを思いつかぬ。権利は、使うためでないなら何のためにある。運転するための車があり、住むための家がある——だが住みもしない家は何の意味もない。だから責任を無視するのをやめよ。私たちはその責任を担っている、確かに、あの代物に投票したのだから——だが投票したからといって、今それを甘受せねばならぬわけではない。私たちには一種の拒否権がある。私たちはこう言える——いまいましい大統領よ、おまえが何者であろうと、私たちは世界じゅうで自国の民を殺したくないし、世界経済を地獄へ叩き込みたくもない。それは私たちの知ったことではない。おまえがアメリカの外のすべてを破壊するとき、何が返ってくる。悪しき血だ——なぜなら人々はおまえが死んでいる分だけしかおまえを愛さぬからだ。それと共に生きるとは、なんという評判か。自然な人間はその道を取らぬ。それを誇りにはせぬ。

誰もが移民である

ありのままに言おう——アメリカでは誰もがどうあれ移民だ、より早くここにいた先住のアメリカ人を除いては。残りはみな後から来た。それなのに今や「アメリカ人」だけが本物だと言うのか。250年のあいだ独立した合衆国があった、「liberty and justice for all」「one nation indivisible」の許しのもとで——なのに彼らはそれを毛ほども気にかけぬ。では Liberty、いまいましい Liberty、誰がそれを必要とする。誰もが必要とする——報復も制限もなしに人生を築くために。どれほど薬物を盛ろうと、そうではないふりはできぬ。幸福と福利への権利——大統領はそれは要らぬと言う、では私たちはそれを手放すのか。私たちは何だ、安物か。あの愚かな思いつきは、世界大戦のほかに何も生み出したためしがない。しかもその戦いを担うのは私たちの子であり、私たちは家に座って、彼らが帰らぬとき一枚の旗を受け取る。そして今や核兵器、化学兵器、生物兵器、無数のドローンがある——とされる、「心地よく感じるため」に。誰もが物事を扱うそのやり方は、ただ狂気の沙汰だ。

築くための土台であった国

私たちは、かつて人々が自分の考えを、小さかろうと大きかろうと実現し、人類と国そのものの発展に影響を与えるための土台であった国に立っている。そして今や「すべて終わった、すべて問題ない」とされ、なお世界の人々はここへ来る——移民がやって来るその場所からで、月や火星からではない——専制を背に残すために。なのに今日まさにここでそれと出くわすのだ。これこそ「クリスチャン・バーベキュー」が最初に火をつけたものだ。今や聖戦がある。これに比べれば中世は発展の時代だった。「もう一度中世をやろう」などと言うほど愚かな者がいるか。人々が、独裁がつねにしてきたこと——そして今もしていること——を学びはじめるとき、小さく始めて広げてゆくその仕方を。それは70年続いている。イスラエルはガザでジェノサイドを行っており、それは広がり、世界じゅうに蔓延した——「あの連中は要らぬ、切り捨てて、奴らがどう出るか見てやれ」という論理が。

共和国では民が見張る

その後どうでもよくなる政府に、なぜ投票する。共和国では、民が政府のすることを見張る——その意味のすべてがそこにある。今どきの人々は気にかけぬ——「一人に投票したさ」、それきり、手放した権力が何に使われるかを決して見ようとしない。二人は訝る、人々が白昼夢にどっぷり浸かりきって、彼を権力に就けたのは自分たちだと気づきもしないことに。大半は、この大統領に満足しているようにすら聞こえぬ——だがただ「私はそれに賛成しない」と言うだけだ、それで何が変わる。大統領はひとりでに何も変わらぬ。政府が変わるよう、私たちは何かをせねばならぬ——それがすることを通して。そしてそれはどこから始まる。世界がすでに燃えているとき、自然が完全に破壊されてしまったとき——それは、自然の状態でいえば、手遅れと呼ばれるものだ。だから正しい潮時はこう言うことだ——手遅れになる前に、これを止めた方がよい、と。その人々はどこにいる、世界じゅうで——アメリカだけでなく——「もう止めろ」と言う者は。なぜならみなが苦しみ、みなが崩れ、もう誰にも未来も確かな暮らしもないのだから。

生きるために生まれた、消されるためではない

どうしてこうなる——人々が自分自身の抹消に加担するとは。Trump のもとで愚かなことをする——話はそれだ。宗教を行うか行わないか、それこそまさに権利章典の約束だ。「Under God」であろうとなかろうと、私たちが目にする結果は何も変わらぬ。私たち自身の許しの内で、私たちは物事を変えられる。いかなる神もおまえに代わって変えてはくれぬ。それは私たち次第だ。主を、アッラーを、仏を信じる——それは勘定に入らぬ。私たちの行いにかかっている。「できない、なぜなら……」の陰に隠れることはできぬ。そうすれば、おまえは苦しみ、崩れ、川を流れ下る。手を挙げよ——生まれることは、ただ川を流れ下るだけで人生を渡る許しであったか。誰もそうは言わぬ。そしてそう生きるなら、と二人はあけすけに言う、おまえはゆるやかな自殺を犯している。ならば心の助けが要る。本当に心神を欠く者には、よかろう、この大統領はおまえに合うかもしれぬ——だがそれは多数派ではない、断じてない。

行動に移る

もう動くべきときはとうに来ている、暮らしの、福利の、いかなる幸福の土台もことごとく失う前に。私たちはそれを一夜にして失いうる、私たちはそれほど崖の縁にいる——のけぞって、パーティーを楽しんで、くつろぐ余地などない。「大いなる疲弊」がはっきりと来つつある。私たちは沈みゆくなか、感じのよい楽団が演奏するタイタニック号に乗っている。それが私たちの望みか。否。これらの活動すべてを合わせてどこへ向かうのかを、誰も見ない。私たちは今日、本当にそれほど愚かなのか。二人はそれを否む——だが私たちは、何も変えようと指一本動かさぬほど怠惰で、ただ座って言うだけだ、「ふむ、よし、そういうものならそういうものさ。きっと偉大な主が来て直してくれる」と。終いには主はおまえを当てにはせぬ、おまえは主と共にいなかったのだから——おまえは、自分の人生を生き、隣人を自分のように愛して運んだ主の被造物の一人ではなかった。

貧しさは恥ではない——怠惰こそ恥だ

考えてみよ——「ならば人生は終わり」と言うことには、自分への愛がほとんどない。貧しいよりも下だ——そして貧しさは誰かを責めることではない。多くの人は貧しく、しかし正直に、まっすぐに、その厳しい運命とともに生きている。みながそうではない、ずるい者はどこにでもいる。だが最低限まで切り詰められた人々は、それが何を意味するかを正確に知っている。もはや必要なものを一つも求めぬほど食い尽くされた者だけが、「そう悪くもないかも、よくなるかも」と言える。それは約束されていないし、計画にもない——衰退はただ大きく大きくなるばかりで、それはいまいましいパンデミックとともに突然始まり、ついぞ良くならなかった。今こそそれを正した方がよい。それは私たちの責任だ。その責任なしには、私たちにはいかなる社会的能力もない。両方なしには、私たちは自分自身すら持たぬ——自分のための者もなく、隣人を通しての者もない。私たちはそのすべてを失う。そしてそれはあまりに安っぽい。

おまえの手の中にある最高の価値

おまえが手の中に握る最高の価値は、おまえ自身の命と健康だ。それを「もう要らぬ、去れ、蒸発しろ、邪魔するな」と言う者に手渡すのか。私たちは Abe とともに——Abraham Lincoln とともに——奴隷を解放した、人間へのあの扱いが耐えがたかったからだ。それを今、私たちは自分自身に対してなされるに任せるのか。これほど怠惰であるのはあまりに安っぽい——自分の権利のために立たず、より良きもののために危険を冒さず、何もしなければ誰にも害されぬと自分に言い聞かせる。真実は逆だ——みながおまえを害する、それが計画なのだから。いじめっ子がやることはまさにそれだ。昔、学校では、いじめっ子がいれば、いじめが止むまでその面に一発まっすぐ食らわせたものだ。では今は。私たちは大きないじめっ子を一人、みなで抱えていて、一発も食らわせぬ——なぜか。私たちが一人ひとり、いじめっ子に言い返せぬほどの弱虫だからだ。

怠惰なアメリカ人と、尽きてゆく希望

これが強きアメリカ人の砦か。二人はそうは信じぬ——むしろ怠惰で飽食した者たちの砦だ、それが大きくなる前に終わってくれと願う者たちの。だが過ぎ去るのを願うのは諦めであり、諦めとは結局、二人が話したあの自殺なのだ。ならばアメリカに希望はない——世界全体にも希望はない——誰も、自分の生活の質のために立つべく生き方を変えなければ。私たちはそこから何を得る。抹消だ。それだけだ。そして私たちは加担する。二人は、誰かが本当にそれをできるとは信じぬ。それは取るべき道ではない。

祖父母を思い起こせ

むしろ思い起こそう、何かのために立った私たちの祖父母や曾祖父母を——Liberty のために、人々のために——南北戦争で、あるいは第二次世界大戦で、彼らが枢軸と戦ったように。ムッソリーニ、ヒトラー、そして天皇——ドイツ、イタリア、日本——と、過酷で恐ろしい戦いのなかで、まさにこれを避けるために。それなのに今、私たちはそれを取り戻し、みなが喝采するのか。人々のどこかが狂っているに違いない、手遅れになる前にそれを見つけて正した方がよい——そして手遅れは手遅れだ。列車に間に合いたいのに列車は行ってしまった。どうやって間に合う。間に合わぬ。私たちが本当に望むのはこれか——駅に座って「ああ」と言い、それから食べ物を乞うのか。それはあまりに安っぽい。250年の発展のあとで、それを脇へ置いて「要らぬ」と言う——ほかに何が要らぬのか。何もか。それは真っ赤な嘘だ。おまえは毎日、自分の暮らしのために何かをし、向こう百年すべて順調だと自分に言い聞かせる——だがそうはならぬ、政府があまりに愚かなことをするので、暮らしのためにおまえがすることは、もうおまえを養わなくなるからだ。

団結した民はそれを変えられる

ならば今こそ行動に移ろう。Elon
は、数年のうちにあらゆる店が消えると言う——そのためのロボティクスを彼が築き、AI がすべての仕事をする、そうすれば「人々は幸せでいられる」と。どう幸せに、暮らしのために何もできぬのに。どんな暮らしが残る。何も。死だけだ。これが道か——自分の命の力を費やして、果ては大いなる抹消を得るとは。機械の方がおまえより安いから、おまえが自分の目に一文の値打ちか、それすらもないから。ひとたび団結したとき私たちが握る力を考えよ。政権はひと握りの人間だ。人口ははるかに大きく、はるかに大きな力を持つ。たとえ闘いに至っても、私たちはやれる。私たちははるかに強い。私たちはあのいまいましい代物を変えねばならぬ、それを操っているのは、この方向へ突き進む愚か者どもなのだから。それを通常の道で——法執行を通して、憲法を通して——できぬときは、効く手段なら何でもって「止まれ」と言わねばならぬ、それは私たちの存在そのものを賭けているのだから。

死ぬのは痛い——だが避けて通っても助からぬ

そう、死ぬのは痛い——そして問題を避けて通っても、それを避けられはせぬ。私たちが、世代を越えて、みなともに、そのために生きてきたもの——それが何の値打ちもないなら、何の意味もない。本当に値打ちがあるのか、川を流れ下り、それが沈むのを見て、何も言わぬことに。正直なアメリカ人は、ただ口ずさんでいるべきではない。「私は自分の権利のために立つ、私は自分の権利を知っている、そして今それを欲する」と言うべきだ。それの何が悪い。ならばそうした方がよい。誰もが心の内で、自分の立場で、自分の人生で、何をすべきかを知っている。生きていること、そして Liberty の内に自分の人生を築く独立を持っていることを喜べ——それは決して当たり前ではない、それは整えられ、闘い取られねばならなかった。そして今、私たちは合衆国がかつて見たこともない、Liberty の最も過酷な危機に直面している。それが私たちから奪われるのを防がねばならぬ。それは私たち一人ひとりの責任だ。それはみなを賭けている。

私たちは命に属している

どうしてできよう、自分の子の目を見て「終わりだ——おまえは戦争へ行き、帰ってこない、そして私もどのみち去る」と言うことが。それは誰にとっても解決ではない。私たちは自然の人間であり、進化のあの系統の内で育った。私たちは自然に属し、命に属している——疲弊にもジェノサイドにも属してはいない。それを解した方がよい、それは私たちの存在なのだから。掴み取らねば、私たちの存在は終わる。それが見えぬとは、人はどれほど自分から隔たっていればよいのか。少年少女よ、本当に起きていることを見よ。生きたくないのか。誰もが生きたい、共同体に加わり、国を築き、さまざまな企てを築きたい——なのにそのすべてが奪われるのか、誰かが「もうこれは要らぬ」という思いつきを得たからといって。そんなはずはない。それはあまりに単純すぎる。

強くあれ、正直であれ——共和国よ永らえ

強くあれ、正直であれ、共和国よ永らえ。問いはただ一つ——共和国はこのやり方でどれほど永らえるのか。私たちがそれを生かす分だけだ。さらに250年、あるいはそれ以上も続きうる——私たちがそうなるに任せる分だけ。共和国を起こすのは私たちだ。だから、能動的に、私たちはそれを起こす——そしてまさにそれゆえ、効く手段なら何でもってそれを守った方がよい。私たちはあまりに長く放任しすぎたのだから。今や片づけるべき大きな散らかりがあり、誰も私たちに代わってそれを正しには来ぬ——「アメリカを再び偉大かつ愚かにする偉大な男」は断じて来ぬ、それはもう見えている。私たちはそれを自分の手に握っている、ならば私たちはやれる。私たちがやらねば、誰もやらぬ。私たちの手にはそれができる、やり方を知っているのだから。ほかの誰でもない。

彼らは自分が何をしているか正確に知っている

政権でその愚かな音を立てる人々は、命について何も知らぬ——あるいは、正確に言えば、命がどうあってはならぬかを、そして計画に従ってそれをいかに破壊するかを、正確に知っている。だから彼らにそれをやり遂げさせるな——証拠から、事実から私たちが見聞きできること、毎日じかに感じることを。そして今——私たちの暮らしについての構想とは何か。自らに問え。それを見つめ、それを追い求め、何をすべきかを突き止めよ——これは受け入れるべき状態ではないのだから。断じて違う。

第二部——歴史的映画『Don't Be a Sucker』(米国陸軍省、1945年)

> 出典に関する注記。以下は、この回に組み込まれた独立した作品の要約である——『Don't Be a Sucker』(『騙されるな』)、米国陸軍省が1945年、第二次世界大戦の後に、それを生き抜いた人々の手で、それを知らぬ人々に教えるために作った教育映画である。これはパブリックドメインにある。National Archives Catalog ID 24376(catalog.archives.gov/id/24376)。以下の言葉は映画のものであり、Ta-Na-Si のものではない。

騙されやすい者と、彼らを狩る者

映画は祭りの仕組まれた「レスリングの試合」で幕を開ける——見るからにいんちきだが、それでも一人の男が苦労して稼いだ金をそれに賭ける。Henry
は200ドルを携えて列車に乗り、見知らぬ者たちとの和やかなトランプ遊びに何の害も見ない。Joe Collins には家に良き妻がいるが、酒場で、数杯のあとに可愛らしく見える娘に出会う。そういう人々を指す古い言葉がある——騙されやすい者、と。そして別の人々がいる——彼らから持てるものをいかに奪い取るかを、夜ごと算段する者たちだ。あらゆる種類の賭け、あらゆる種類の騙されやすい者。

Mike は或るものを持っている——アメリカを

Mike を取り上げよう。彼は何もかも持っている——若く、健康で、仕事があり、アメリカという国がある。所有するには素晴らしいものだ——たっぷり食料を育てる土地があり、大きな工場があり、大きな都市があり、そして人々がいる——あらゆる種類の人々、異なる国々から、異なる宗教と異なる肌の色の。自由な人々、ともに生き、働き、アメリカを築ける、自由だからこそ——投票する自由、思うところを言う自由、自分の教会へ行く自由、自分の仕事を選ぶ自由。Mike は或るものを持っている、それは確かだ。だが、それを彼から奪い取るすべを夜ごと算段する男たちがいる。

街角の扇動者

口の達者な演説家が、街頭で群衆を捏ねる。彼は「アメリカについての真実」を約束する。私は政治家ではない、と言う——ただの「平均的なアメリカ人」、「アメリカ的アメリカ人」だと——そして或る事どもが彼の血を沸かせる——外国訛りの連中が金を総取りし、「ニグロ」どもが「お前と俺のものである」仕事に就いている、と。これを続けさせれば、「我ら真のアメリカ人」はどうなる。彼は無料の小冊子を配る——「ニグロと外国人についての真実」「カトリック教会についての真実」——「真のアメリカ人」が金を出したものだ。一人の若者がそれを読もうとし、うなずく——彼には筋が通って思える。この国は、と演説家は言う、それが……のない国になるまで決して我らのものにならぬ——ニグロのいない、よそ者の外国人のいない、カトリックのいない、フリーメイソンのいない国に。それらこそ、と彼は言う、お前たちの敵、この国を乗っ取ろうとする者どもだ——奴らが我らを滅ぼす前に、奴らと戦い、滅ぼせ。

ハンガリー人の警告

通りすがりの一人が若者を引き留める——演説家が「フリーメイソン」と言う前は、お前は彼に同意しかけていた——なぜなら、そのときは別の人々の話をしていたからだ。だがこの国に「別の人々」はいない。私たちはみなアメリカの民だ。そしてお前——お前はアメリカ人ではないだろう。「私はハンガリーで生まれたが、今はアメリカの市民だ。そして私は、この種の話が何をしでかしうるかを見てきた。私はそれをベルリンで見た。」彼はそこの大学の教授だった、そしてまったく同じ言葉を聞いた。当時、彼は愚か者だった——ナチは狂った狂信者にすぎぬと思っていた。だが彼らはそうではなかった。彼らは、団結した国を征服するには自分たちが十分強くないと知っていた、だからドイツを小さな集団へ割り、偏見を実用的な武器として用いた。それは容易ではなかった、彼らはそれに懸命に取り組まねばならなかった。人は偏見を抱いて生まれはせぬ——偏見は私たちのために作られる、何かを欲する誰かによって。これを覚えておけ——この種の話を聞くとき、誰かがそれから何かを得る、そしてそれはお前ではない。

ベルリン、1932年——群衆の中の五人の男

教授はそれがベルリンで、1932年に始まるのを見た。彼の知る五人の男が群衆の中に立ち、ナチの演説家に耳を傾けていた。Eric はカトリック教徒、Anon は彼の教え子でユダヤ人、Hinrich は小さな金物店を営み、Carl は農夫、そして Hans は失業した金属工だった。演説家は「真のアーリア系ドイツ人」に告げた——お前たちだけに正当に属する国を相続すべき時が来た、と。ナチ党は農夫に土地を、労働者に仕事を、小商人に利益を与えよう。それを今、誰が持っている。ユダヤ人だ——国と生得の権利を盗んだとされ、金を総取りし、仕事をことごとく奪う者——避けられ、排斥され、抹消されるべき者。そしてカトリック——いかなる偉大な国も「よその教会」に治められてはならぬ、彼らとその信仰は破壊されねばならぬ。そしてフリーメイソン——ドイツに秘密結社の居場所はない、結社はただ一つ、ナチ党だけになる。

国を割り、忠実な男を餌で釣る

一人また一人と、演説家はあらゆる少数者を攻撃し、互いから引き剝がした。同胞ドイツ人として来た男たちが、互いに疑い憎み合う敵対集団へと変えられた——みな騙されて。本当に手玉に取られたのは Hans だった——ナチの基準で「純粋なドイツ人」とされ、何もかも約束され、まんまと乗せられた。彼は告げられた——お前は純血の支配人種であり、統べる神授の権利を持つ、そして党はお前を権力に押し上げる用意がある——ドイツ全土を、いつの日か全世界をも号令するために。こうして Hans は「超人」になった——彼らは彼に制服を与え、その自我を膨らませた。彼はもはや失業中の小男ではなかった、支配人種の一員だった。彼の妻はよく解さなかった——家に超人がいても、食べ物はなかった。彼女には解さなかったのか、ナチが万人のために仕事を、食を、衣を、新しい家を、栄光の未来を、いつか世界を統べる子らを作り出すと。だが彼女はなお、次の食事はどこから来るのかと案じていた。Hans はこの種の話が好まなかった——危険だった、この種の話をする者は牢に入れるべきだ、と。

本当に権力に就いたのは誰か

Hans は餌を呑み込んでいた、そしてこれが釣り針に餌を付けた男たちだった。なぜか——Hans を権力に就けるためか。むろん違う、彼ら自身が就くためだ。彼らはただ Hans を、そして彼のような十万の者を、汚れ仕事のために使うつもりだった——みなが騙されやすい者の賭けを打ち、他者の自由を賭けて、当然ながら自分の自由を失っていく。騙されやすい者の国だ。ヒトラーにはこれらの人々が要った、なすべきことが多くあったからだ——労働組合を打ち砕くこと、組織され抵抗しうるがゆえに。多くの政党を破壊すること。人々が団結しうるあらゆる組織を粉砕すること。殴り殺すべきユダヤ人がいた——強くはないが、国のあらゆる病の都合のよい口実だった。数百のカトリックが投獄された、教会には抵抗する力があったからだ。彼らは国を百の欠片に割り、欠片を一つずつ破壊し、その砕けた欠片の上に乗って権力へ駆け上がった——一つの党、一つの国、一つの宗教へと。

真実への戦争

権力を握ったのちも、ナチには最も古い敵との厄介事がなお残った——真実、容易には死なぬものだ。そこで彼らはそれを廃止することにした。真実の大いなる源は文学だ——だから彼らは本を焼いた、二千万冊を。真実の代弁者——教師、作家、科学者——は投獄され、あるいは追われた。教育は抑え込まれ、五年で大学への進学は53%落ちた。英国の放送を聞くこと、アメリカの新聞を読むことは禁じられた——お前の情報はゲッベルス博士から来た、何がお前に最善かを知る男から。或る映画は見られず、或る音楽は聞けず、Joe Louis のボクシングは見られなかった、王者の肌が黒く、ヒトラーの北方人種優越論を反証したからだ。Albert Einstein もそれを反証した——そして「非アーリア人」として、ドイツを去らねばならなかった。彼の精神は真実の探求に捧げられており、嘘を売ったナチは、何よりも真実を恐れた。

なお語った声々

教会は、なお公然と真実を宣するに足る力だった。或るカトリックの声は警告した——キリスト者は「血から生まれた信仰」に抗する苛烈な戦いの中にある、キリスト教を祖国から引き抜こうとする戦いの中に——そしてその司祭は翌日、不品行という口実で逮捕された。或るプロテスタントの声は宣言した——自らのために自由を望む者は、自らの勝ち得たものを失うことなしには、他者にそれを拒みえない——世界がドイツから汲みうる大いなる教訓だ——そしてナチは彼を強制収容所に入れた。教育者たちも語った。或る教師が問うた、「アーリア人」とはいったい何か——背が高く、すらりとして、青い目、金髪とされるが——そして率直に答えた——アーリア人種など存在せぬ、そしてより大切なことに、支配人種など存在せぬ、と。その考えを都合よく思う者もいるが、科学はそれを支ええない——人種的特徴と、人の能力や人柄との間に何の相関もない。どの集団にも同じ幅が見いだされる——愚者と天才、犯罪者と慈善家。一人ひとりを個として判断せよ、肌や目の色によらず、鼻の長さによらず。人と人の違いは現実だ——能力、出自、善悪についての考えの違い——だがそれは考え方の違いであって、人種の違いではない。支配人種など存在せぬ——それは科学的真実であり、それと違うことを告げる者は嘘をついている。

どこで止められえたか

こうして、あらゆる実際上の意味で、真実はドイツで廃止された。それはどう起き、どこで始まったか。それはまさにそこ、あの群衆の中で始まった——そしてそこでこそ止められえた、もしあの人々が共に立っていたなら。互いを守っていれば、抵抗できたろう。共にあれば、強かったろう。だが、ひとたび割れるに任せると、彼らは無力だった。最初の少数者が負けたとき、みなが負けた。彼らは他者の自由を賭けていた——そして賭けはこのように払われた。農夫 Carl は、より良い暮らしに賭け、週に百時間にも及ぶ消耗する労働を得た、自分の土地に留まり命じられたものを生産することを強いられて、ヒトラーが戦争に備えていたからだ。Hinrich の賭けも払われなかった——二年で十万四千の小企業が潰れた。Hans とて良くはなかった——今や軍需工場の仕事、薄給のための長時間、悪化する一方の条件、辞めることは許されず、家にはなお食べ物がない。ヒトラーはバターと大砲は両立せぬと言った、だから Hans はバターを得なかった。

人種理論が負けた戦争

ヒトラーが頃合いと見たとき、ドイツは戦争へ出た——宣戦布告によってではなく、入念に準備された奇襲によって。ふたたびヒトラーには汚れ仕事のために Hans が要った。Hans は今や残虐の達人であり、その残虐は他の民へ向けられた——チェコ人、ポーランド人、フランス人、ロシア人へ。だが戦争という決定的な試練で、人種理論は払われなかった。「純血の超人」は、彼らが蔑んだ「雑種」の軍に打ち破られた——El Alamein で英国人に、Stalingrad でロシア人に、そしてその後 D-Day に、あらゆる肌の色とあらゆる宗教のアメリカ兵に、ノルマンディーの浜を突破しドイツの心臓へ攻め入った者たちに。餌を呑み込んだ惑わされたドイツ人にとって、賭けは払われなかった——大陸は数百万のドイツ人の死骸で、「純アーリア」の死骸で埋め尽くされた。Carl はモスクワ郊外の雪の中に取り残された。Hinrich はイタリアの Salerno に取り残された。そして世界を統べるはずだった Hans は、自分のものと呼べるノルマンディーのほんの一片を得たにすぎなかった。

アメリカは少数者である——それはお前と私のことだ

私たちは決して、これが私たちや私たちの国に起きるに任せてはならぬ。私たちは決して、人種、肌の色、宗教によって割られるに任せてはならぬ、この国では私たちはみな少数者に属するのだから。「私はハンガリーで生まれた。お前はフリーメイソンだ。」それらは少数者だ——そしてお前は他にも属する——お前は農夫、青い目、メソジストの教会へ行く。これらの少数者に属するお前の権利は、貴いものだ。お前にはお前であり、思うところを言う権利がある、ここには個人の自由があるのだから——私たちにはLiberty がある。それはただの美辞ではない、実用的でかけがえのない生き方だ。だが私たちはそれに取り組まねばならぬ。私たちは一人ひとりの Liberty を守らねばならぬ、さもなくば自分のそれを失いかねぬ。或る少数者が迫害や偏見によって自由を失うに任せれば、私たちは自分の自由を脅かす。これはただの考えではない——堅固な良識だ——ここアメリカでの問いは、私たちが少数者を許容するかどうかではない。アメリカは少数者なのだ、そしてそれはお前と私のことだ。だから騙されやすい者になるまい。いかなる人の自由も尊厳も、いかなる行いや言葉によっても脅かされるに任せてはならぬ。それについて「身勝手」になろう——「私たち」と「奴ら」を忘れ、「私たちみな」を思おう。

結び(Raven & Keylam)

Raven と Keylam は本当の終わりに戻ってきて、いつものように別れを告げる——またな、みんな——今回はこれまでだ。離れずにいてくれ、そして決して忘れるな——人生は素晴らしい。

Ta-Na-Si Media & Document Repository のために編まれた。第一部の要約は、Raven D. Pond と Keylam Folker の語り合いを、その意図的な皮肉の用い方も含めて伝える。第二部は、米国陸軍省(1945年)のパブリックドメインの教育映画『Don't Be a Sucker』(US National Archives、ID 24376)を要約し、その内容を伝えるものであって、Ta-Na-Si の見解ではない。読者には、情報をご自身で検証されるようお願いする。本文書はいかなる保証もなく提供される。

Ta-Na-Si・ta-na-si.eu

ある Ta-Na-Si の音声ポッドキャストおよび歴史的な教育映画に基づく——AI 支援による要約。Claude（AI）が英語から翻訳。推定翻訳品質：● 非常に信頼できる。

Vietnamese Tiếng Việt

“Những con người như bạn và tôi” · Tập 8: Lời kêu gọi trách nhiệm — “Đây không phải trò đùa Cá tháng Tư”.

Ấn bản đa ngôn ngữ có hỗ trợ của AI

> Về tài liệu này. Tập này gồm hai phần được tách bạch rõ ràng. Phần thứ nhất là cuộc trò chuyện bằng lời giữa Raven và Keylam — lời lẽ của chính họ, giọng nói của chính họ. Phần thứ hai là một bộ phim giáo dục lịch sử, Don't Be a Sucker (Bộ Chiến tranh Hoa Kỳ, 1945, thuộc phạm vi công cộng), do họ lồng vào tập. Hai phần được tóm tắt riêng biệt dưới đây, để luôn rõ ràng điều gì đến từ Ta-Na-Si và điều gì đến từ bộ phim 1945. Sự châm biếm được Raven và Keylam dùng như một phương tiện giao tiếp có chủ ý; bản tóm tắt này giữ lại giọng điệu ấy thay vì san phẳng nó.

Phn mt — Cuc trò chuyn (Raven & Keylam)

M đu — điu chúng ta thc s mong mun

Raven và Keylam mở kênh như họ vẫn luôn làm, với tên của họ và một lời tuyên bố thẳng thắn về điều họ quan tâm. Những điều căn bản, họ nói, rất đơn giản: một sinh kế tử tế và một tương lai tử tế cho con cái. Chỉ vậy thôi. Mọi thứ mà người ta bị xúi giục đấu tranh chống lại, mọi quan điểm được ngụy tạo, chỉ có thể dựng nên một cuộc chiến — chứ không bao giờ dựng nên sự an lành. Vậy nên câu hỏi họ muốn xem xét là: làm sao nhìn một cách trung thực những điều thuộc về chúng ta, và trách nhiệm thực sự nằm ở đâu?

Nhng vic đm máu và cuc thánh chin

Họ bật châm biếm ngay lập tức. Có «những việc đẫm máu» cho một chính quyền có những lợi ích khác và đốt sạch mọi thứ nó không muốn. Vậy mà bạn còn được mong đợi phải hoan hô — yeah, một công việc tốt — và thổi bùng «bữa tiệc nướng Cơ Đốc» kế tiếp, bởi bây giờ, họ nói, chúng ta đang trong một cuộc thánh chiến lớn chống lại tên Cộng hòa độc ác. Không: chính một người Cộng hòa nói rằng chúng ta phải có cuộc thánh chiến, vì những lý do, vì «chúng ta là giỏi nhất, là chủng tộc thượng đẳng». Những người Cộng hòa-ông chủ. Vậy nên mọi người đều phải tới đó và giết «những thứ chết tiệt đó», tất cả, đừng bỏ sót ai. Bắn trước, hỏi sau; và khi chúng không trả lời, rõ ràng chúng là kẻ thù. Điều ẩn dưới câu đùa là cỗ máy tước đoạt nhân tính của con người trước khi giết họ.

Đo lut Nhân quyn mà h đang ăn ngu nghin

Điều này họ đặt đối chiếu với Đạo luật Nhân quyền — quyền tự do tôn giáo mà ai cũng phải có, được hành đạo hay không hành đạo bất kỳ tín ngưỡng nào. Nhưng khi người ta đã chết, ai đã đáp lại lời cầu xin của họ? Giết chóc có phải là cách hành một tôn giáo? Khi một tổng thống đương nhiệm tuyên bố những điều như thế, Raven nói, ở xứ sở cũ người ta gọi đó là vi hiến. Vậy giờ thì sao — «Make America great again» trong vai đại quan tòa dị giáo của thế giới? Điều đó được viết ở đâu trong Đạo luật Nhân quyền — bản mới ấy? Hay đúng hơn là «trả hóa đơn cho những quyền mà bạn chưa từng có»? Hóa đơn mà không có quyền. Trả thuế của bạn, phí của bạn và bất cứ gì bạn nhận, có tiền hay không — và nếu bạn không trả nổi, thì cảnh vô gia cư cũng «dễ thương» lắm thay.

Còn Liberty thì sao? Liberty chỉ dành cho một thiểu số người. Họ tách từ ấy ra thành từng phần — Liberty, «li-bơ-ti», ăn được không? Được, bạn có thể ăn Liberty, nuốt trọn nó — đó chính là chương trình. Ăn ngấu nghiến Liberty của mọi người và chiếm lấy tất cả vĩnh viễn.

Gi con bn đi — hoc tit kim chuyn đi

Đoạn châm biếm sắc bén nhất: gửi con bạn vào cuộc chiến bẩn thỉu đẫm máu ấy; chẳng quan trọng bạn có con hay không — cứ làm ra đứa mới rồi gửi đi. Rồi lá cờ rẻ tiền từ túi Walmart hiện ra để treo ở cửa trước — vì cái đó bạn không cần phải nuôi ai. Bạn là một người yêu nước vĩ đại, bạn cho con mình nổ tung; bạn thậm chí có thể làm rẻ hơn. Việc gì phải gửi chúng tận sang Iran? Mua một quả lựu đạn và tự mình cho con nổ tung ngay trong sân trước — hiệu quả hơn, tiết kiệm chi phí hơn. Nó giúp tổng thống còn nhiều hơn nữa, bạn thậm chí không cần huấn luyện thằng bé thành lính. Họ cố ý viện đến phép so sánh lịch sử khắc nghiệt nhất để gọi tên điều họ thấy — bằng cách viện dẫn Hitler, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «cháu nội của ngài Schicklgruber» — dùng sự phóng đại để hỏi tại sao hầu như chẳng ai phản đối. Elon, họ nhận xét, không ở đó để mách cho ông ta ý ấy; ông ta có việc khác, ở Memphis.

Hin pháp nh «đ đng nát cũ»

Nếu cái vi hiến chẳng còn được tính nữa, thì ta chỉ còn một «United Snacks of America» mà thôi. Đồ ăn vặt thì nhiều hơn đủ — vậy nên chúng ta chẳng cần cái Hiến pháp hôi hám ấy. Nó được đề lùi ngày, làm ra cách đây 250 năm, và người ta muốn lùi lại không phải 250 mà 500 năm, về bữa tiệc nướng Cơ Đốc vĩ đại của thời Trung cổ — thứ thậm chí chưa được viết ra ở đó. Bạn có thể ném người vào lửa và chẳng có cảnh sát nào đến nói rằng không được thiêu hàng xóm của mình. Những «vĩ nhân» được phép sở hữu phụ nữ và trẻ con, còn người thường thì bị buộc tội đã giết chính gia đình mình — trong khi đó, được cho là, chỉ là quyền của tổng thống. Thật bất công. Chúng ta đang ở một nền cộng hòa, trong sự bình đẳng. Vậy chúng ta nên tự tay giết người của mình sao? Vậy thì hãy trao cho mỗi người tước hiệu tổng thống, thế là xong — bởi liệu chúng ta có cần một tổng thống để giết chính người của mình không? Chẳng mấy. Có thể làm «hiệu quả hơn» ngay trong sân trước.

Nhưng niềm vui đâu rồi? Bạn không thể đứng nhìn chính con mình bị xé thành từng mảnh và trét khắp bãi cỏ — cỏ xanh với cái màu đỏ của tất cả những thứ đó, «một sự tương phản đẹp đẽ». Hình ảnh kỳ dị ấy chính là điểm mấu chốt: đó mới là ý nghĩa thực sự của việc hoan hô.

T nhiên, các quyn, và mt tng thng vt ranh gii

Họ chuyển sang những quyền do tự nhiên ban mà Hiến pháp gọi tên, những quyền «bắt đầu có ý nghĩa» đúng vào lúc một tổng thống hành xử như thế. Khi ấy thật nhục nhã khi có một tổng thống vi hiến — và chính chúng ta đã bỏ phiếu cho ông ta; phải, chúng ta đã làm vậy. Vậy chúng ta làm gì? Họ liếc qua người của ông ta, «Pete» — kẻ khôn lỏi — và cái ý tưởng rằng khi cơ quan thực thi pháp luật hiện hành không phục vụ họ, thì cứ viết lại nó theo kiểu khác và tuyên bố là ổn. Cái đó hợp hiến đến đâu? Có lẽ có một hiến pháp khác, cho những quyền đặc biệt — một hiến pháp Mỹ hạng nhất, và một hạng hai, hạng ba, hạng bốn mươi. Như một chế độ đẳng cấp, những con dấu trên trán. Bình đẳng là «xấu xa»: bạn là ai chẳng quan trọng, chẳng ai bận tâm — vậy nên đó chỉ là vấn đề diễn giải, và như thế ai cũng có thể bị lừa. «United Snakes of America.»

Nhng ngi yêu nc Mỹ đâu?

Họ liên tục quay lại một câu hỏi: những người yêu nước Mỹ ở đâu, những con người của cái Liberty mà nước Mỹ đã tuyên bố 250 năm trước? Tan rã, bốc hơi rồi sao? «Họ sống ở Nga», một người đùa. Một số người Mỹ quả thực có lên tiếng — vài tiếng kêu rằng thế là không ổn — nhưng có ảnh hưởng thực sự nào không? Họ nhìn với ánh mắt châm biếm vào «Camila» như một lựa chọn được cho là tốt hơn, vị nữ sa hoàng biên giới trước đây, và vào «hai vị tổng thống»: ông nhỏ và ông lớn. «Trump nhỏ» chính là Little Trump — một diễn viên hài và nghệ sĩ giải trí, một người tầm vóc thấp bé, nhập vai Donald Trump và tái hiện hành vi của ông ta với độ chính xác rất cao, để người ta thấy rõ điều gì thực sự đang diễn ra. Có thể anh ta đã phơi bày sự tranh cãi ấy ra trước bàn dân — nhưng nỗi lo của hai người dẫn là người ta không nắm bắt được thông điệp anh ta phô bày cho họ; họ chẳng rút ra được gì từ đó. Rồi có Trump lớn, chính Donald Trump: ông ta đã làm gì cho dân, hay chỉ vì lợi ích riêng của mình? Chỉ từ chính những câu sáo ông ta dùng, ai nấy đều phải cảm thấy chúng rỗng tuếch đến mức nào. Bởi điều rút ra từ tất cả những thứ này là một cuộc đời khốn khổ: không tương lai, ít con hơn, vì chúng bị dội bom cho biến mất.

Chúng ta đây đ làm gì?

Vậy chúng ta ở đây để làm gì? Sinh ra rồi chết, và ở giữa — chẳng có gì? Điều đó chẳng có chút ý nghĩa nào. Để làm việc ấy thì chẳng cần tổng thống cũng chẳng cần chính quyền: khi những đứa trẻ chào đời và bị quật xuống đất chết tươi, «vấn đề» đã được giải quyết. Vậy nên bạn chẳng cần chính quyền nào hết, kể cả chính quyền Hợp chúng quốc. Và họ thực sự «hợp» đến đâu? Chẳng mấy — làm những điều hèn hạ, chẳng làm gì, rồi lủi đi. Chẳng ai trong cơ quan thực thi pháp luật, trong điều tra, bận tâm đến ai. Họ hỏi, với châm biếm nặng nề, cộng đồng Mỹ rốt cuộc có ích gì — chơi game trên internet, tranh luận ngớ ngẩn về việc có bao nhiêu giới tính — và nói rằng chẳng có đủ ma túy để chịu đựng cái thứ nhảm nhí ấy; có lẽ gọi điện cho Trung Quốc xin «thứ giống corona tiếp theo». Nhưng câu hỏi thực sự vẫn còn đó: trách nhiệm và khí phách của những người Mỹ chân chính ở đâu? Trên thực tế chẳng thấy đâu cả. Nhiều người nói một điều cỏn con mà họ thậm chí không buộc phải nói, rồi thế là đủ với họ — «tôi đã nói gì đó rồi, thôi bỏ đi». Chúng ta từng tiến hành một cuộc chiến giành độc lập đúng là để tránh điều này, vậy mà giờ đây chúng ta lùi 500 năm về một cuộc thánh chiến.

Đó là Kinh Thánh hay Mein Kampf?

Thế kỷ bắt đầu bằng số 2000, không phải 1500 — bây giờ là năm 2026. Vậy đây là lúc cho một Giê-su Ki-tô tiếp theo, hay «Donald Christ», kẻ chắc chắn có thể kéo dài mình tới mức đó và làm một việc còn tệ hơn nữa, bởi hắn ngu đến mức tính cả phần trăm cũng không nổi. Làm sao có ai tin được hắn đang chiến đấu «bằng lời của Chúa nhân lành» — ý nói Giê-su, người mà hắn chưa bao giờ hiểu, bởi Giê-su nói rằng tốt hơn là yêu thương nhau, chứ không phải giết hại nhau? Có điều gì đó sai lệch khủng khiếp. Từ đó câu hỏi: cái hắn cầm trên tay là Kinh Thánh, hay Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — cả hai, mỗi thứ một chút. Cháu nội của «ngài Schicklgruber», với cái đầu nhuộm vàng chẳng ăn nhập với bức tranh — con nuôi đấy, cứ đi mà kể với sở hộ tịch. Chính cái hệ thống ấy, họ nói, giống đến rợn người với điều Hitler đã làm hồi ấy ở Đức, và nó đang tiến từng bước ở đây trong khi mọi người đều đi theo và chẳng làm gì để chống lại. Lần này không phải SA, mà là ICE — và một lô lốc các thiết chế đang thực hiện một công việc bạo lực khổng lồ. «Thương hiệu của các người tốt đấy», để đem bán lại như mới.

Không an toàn, không tôn trng — và trách nhim chúng ta gánh

Khi bạn nhìn vào điều Đạo luật Nhân quyền bảo đảm, họ nói, bạn chẳng còn tìm thấy thứ nào trong đó nữa: không an toàn cho tất cả, không tôn trọng con người. Và chẳng ai nghĩ tới điều đó. Quyền để làm gì, nếu không phải để sử dụng? Bạn có xe để lái, có nhà để ở — nhưng một ngôi nhà bạn không ở thì vô nghĩa. Vậy thì hãy thôi phớt lờ trách nhiệm. Chúng ta gánh cái trách nhiệm ấy, đúng vậy, bởi chính chúng ta đã bỏ phiếu cho cái thứ đó — nhưng bỏ phiếu không có nghĩa là giờ đây chúng ta phải cam chịu nó. Chúng ta có một thứ quyền phủ quyết. Chúng ta có thể nói: tên tổng thống chết tiệt, dù ngươi là ai, chúng tôi không muốn giết người của mình khắp thế giới hay đẩy kinh tế thế giới xuống địa ngục. Đó không phải việc của chúng tôi. Khi ngươi tàn phá mọi thứ bên ngoài nước Mỹ, thì cái gì dội ngược lại? Máu xấu — bởi người ta chỉ yêu ngươi đến mức ngươi đã chết mà thôi. Một thanh danh để mà sống chung. Những con người tự nhiên không đi con đường ấy; họ không lấy thế làm tự hào.

Ai cũng là ngi nhp c

Nói thẳng ra: ở Mỹ, ai nấy cách này hay cách khác đều là người nhập cư, ngoại trừ những người Mỹ bản địa đã ở đây từ trước. Còn lại thảy đều đến sau. Vậy mà giờ đây người ta nói chỉ «người Mỹ» mới là thứ thiệt? Suốt 250 năm đã có một Hợp chúng quốc độc lập, với sự cho phép của «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — vậy mà họ chẳng thèm bận tâm mảy may. Vậy thì Liberty, cái Liberty hôi hám ấy, ai cần đến nó? Mọi người đều cần — để dựng nên một cuộc đời không bị trả thù, không bị kìm hãm. Chẳng lượng ma túy nào cho phép bạn vờ rằng sự thật là khác. Quyền mưu cầu hạnh phúc và an lành — tổng thống nói chúng ta không cần nó, vậy chúng ta buông cho nó rơi? Chúng ta là gì, hàng rẻ tiền sao? Những ý tưởng ngớ ngẩn ấy chưa bao giờ tạo ra thứ gì khác ngoài những cuộc thế chiến. Và chính con cái chúng ta đánh trận đó trong khi chúng ta ngồi nhà và nhận một lá cờ khi chúng không trở về. Và bây giờ có vũ khí nguyên tử, hóa học, sinh học, vô số máy bay không người lái — được cho là «để người ta thấy thoải mái». Cái cách mà ai nấy xử lý mọi việc đơn giản là điên rồ.

Mt đt nc tng là nn móng đ xây dng

Chúng ta đang đứng trong một đất nước từng là một nền móng để con người hiện thực hóa những ý tưởng của riêng mình, dù nhỏ hay lớn, và ảnh hưởng đến sự phát triển của loài người và của chính đất nước. Và bây giờ, «mọi thứ kết thúc rồi, mọi thứ ổn cả», vậy mà người ta trên thế giới vẫn đến đây — từ chính nơi những người nhập cư đến, chứ không phải từ Mặt Trăng hay Sao Hỏa — để bỏ lại sự bạo ngược phía sau, chỉ để gặp lại nó ở chính đây hôm nay. Đó là điều đầu tiên mà «bữa tiệc nướng Cơ Đốc» đã châm ngòi. Bây giờ có một cuộc thánh chiến. Thời Trung cổ là một thời đại phát triển nếu so với cái này; ai mà ngu đến mức nói «hãy làm lại thời Trung cổ»? Khi người ta bắt đầu học được điều mà các chế độ độc tài luôn làm — và vẫn đang làm — bằng cách khởi đầu nhỏ rồi lan rộng ra: nó đã kéo dài 70 năm; Israel đang thực hiện một cuộc diệt chủng ở Gaza, và nó đã lan rộng và phát tán khắp thế giới — cái lô-gíc «chúng ta không cần những người đó, hãy cắt bỏ họ và xem họ làm gì».

Trong mt nn cng hòa, nhân dân canh gi

Cớ sao bỏ phiếu cho một chính quyền mà sau đó bạn chẳng bận tâm? Trong một nền cộng hòa, nhân dân canh giữ những gì chính quyền làm — toàn bộ ý nghĩa nằm ở đó. Thời nay người ta chẳng quan tâm: «tôi bỏ phiếu cho một người rồi», và rồi họ chẳng bao giờ xem xem cái quyền lực họ trao đi đang được dùng vào việc gì. Họ kinh ngạc rằng người ta đắm chìm trong mơ mộng đến mức không nhận ra chính họ là người đã đưa ông ta lên nắm quyền. Phần lớn nghe ra thậm chí còn chẳng hài lòng với vị tổng thống này — nhưng họ chỉ nói «tôi không đồng tình với điều đó», và điều ấy thay đổi được gì? Chẳng có gì tự nó thay đổi được tổng thống. Chúng ta phải làm gì đó để chính quyền thay đổi — qua những gì nó làm. Và điều đó bắt đầu từ đâu? Khi thế giới đã bốc cháy, khi tự nhiên đã bị phá hủy hoàn toàn — điều đó, trong điều kiện tự nhiên, gọi là quá muộn. Vậy thời khắc đúng đắn là nói: trước khi quá muộn, tốt hơn là tôi chặn cái này lại. Những con người đó ở đâu, khắp thế giới — không chỉ ở Mỹ — những người sẽ nói «hãy dừng ngay bây giờ», bởi ai nấy đều khổ, ai nấy đều sụp đổ, và chẳng ai còn tương lai hay một sinh kế chắc chắn nữa?

Sinh ra đ sng, không phi đ b xóa s

Làm sao chuyện này xảy ra — rằng người ta dự phần vào việc xóa sổ chính mình? Dưới thời Trump mà làm những điều ngớ ngẩn — chuyện là ở đó. Hành đạo hay không hành đạo một tôn giáo chính là lời hứa của Đạo luật Nhân quyền. «Under God» hay không cũng chẳng thay đổi gì những kết quả chúng ta thấy. Trong phạm vi cho phép của chính mình, chúng ta có thể thay đổi mọi sự; không Thượng đế nào thay đổi chúng giùm bạn. Điều đó tùy ở chúng ta. Tin vào Chúa, vào Allah, vào Phật — điều đó không tính; nó tùy thuộc vào hành động của chúng ta. Chúng ta không thể núp sau câu «tôi không thể, vì…»; nếu bạn làm thế, bạn khổ, bạn sụp đổ, bạn trôi xuôi dòng sông. Giơ tay lên: phải chăng việc được sinh ra là sự cho phép đi qua đời chỉ bằng cách trôi xuôi dòng sông — chẳng ai nói thế cả. Và nếu bạn sống như vậy, họ nói thẳng, bạn đang tự sát một cách chậm rãi; khi ấy bạn cần được trợ giúp tâm lý. Với những ai thực sự mất năng lực tâm thần, được thôi, vị tổng thống này có lẽ hợp với bạn — nhưng đó không phải đa số, chắc chắn không phải.

Bt tay vào hành đng

Đã quá đến lúc hành động, trước khi chúng ta mất hết mọi nền móng của một sinh kế, một sự an lành, bất kỳ hạnh phúc nào. Chúng ta có thể mất tất cả chỉ sau một đêm, chúng ta gần mép vực đến thế đấy — chẳng có chuyện ngả người ra sau, tận hưởng bữa tiệc, thư giãn. «Cơn kiệt sức lớn» rõ ràng đang đến. Chúng ta đang ở trên một con tàu Titanic với một ban nhạc dễ thương đang chơi trong khi chúng ta chìm. Đó có phải điều chúng ta muốn không? Không. Chẳng ai nhìn xem tất cả những hoạt động này, gộp lại, dẫn tới đâu. Hôm nay chúng ta thực sự ngu đến thế sao? Họ phủ nhận điều đó — nhưng chúng ta lười đến mức không nhấc nổi một ngón tay để thay đổi điều gì, và chỉ ngồi đó nói «ừm, được thôi, nếu thế thì thế. Có lẽ Chúa vĩ đại sẽ đến và sửa nó». Cuối cùng Ngài sẽ không tính tới bạn, bởi bạn không ở cùng Ngài — bạn không phải một trong những tạo vật của Ngài đã sống cuộc đời mình và mang tình yêu đến cho người lân cận như cho chính mình.

Nghèo không phi điu đáng xu h — li bing mi là

Hãy ngẫm điều này: nói «vậy thì cuộc đời chấm hết» thì chẳng có mấy tình yêu bản thân. Còn thấp hơn cả nghèo — và nghèo chẳng phải điều để trách ai. Nhiều người nghèo mà sống trung thực, ngay thẳng, với phận đời cay đắng của mình; không phải tất cả, kẻ gian xảo thì đâu cũng có. Nhưng những người bị dồn xuống tới mức tối thiểu thì biết chính xác điều ấy nghĩa là gì. Chỉ những ai bị bào mòn đến mức chẳng còn đòi hỏi thứ thiết yếu nào nữa mới có thể nói «có lẽ không tệ đến thế, có lẽ sẽ khá hơn». Điều đó không được hứa hẹn, và không nằm trong chương trình — sự suy sụp cứ lớn dần lớn dần, và nó bắt đầu đột ngột với một đại dịch chết tiệt và chưa bao giờ khá lên. Bây giờ tốt hơn là chúng ta sửa nó lại. Đó là trách nhiệm của chúng ta. Không có trách nhiệm ấy, chúng ta chẳng có năng lực xã hội nào; thiếu cả hai, chúng ta thậm chí không có chính mình — chẳng ai vì mình, chẳng ai qua người lân cận. Chúng ta mất tất cả những thứ đó. Và như thế là quá rẻ rúng.

Giá tr cao nht trong tay bn

Giá trị cao nhất bạn cầm trong tay là sự sống và sức khỏe của chính bạn. Vậy mà bạn lại trao nó cho kẻ nói «không cần ngươi nữa, đi đi, bốc hơi đi, đừng làm phiền ta»? Chúng ta đã giải phóng nô lệ cùng Abe — cùng Abraham Lincoln — bởi cách đối xử ấy với con người là không thể chịu nổi. Vậy mà giờ đây chúng ta để nó giáng xuống chính mình? Lười biếng đến thế thì quá rẻ rúng: không đứng lên vì quyền của mình, không liều cho một điều tốt hơn, mà tự nhủ rằng nếu không làm gì thì chẳng ai hại mình. Sự thật thì ngược lại — ai nấy đều hại bạn, vì đó chính là chương trình. Đó đúng là điều một kẻ bắt nạt làm. Hồi xưa ở trường, khi có một kẻ bắt nạt, bạn cho hắn một cú thẳng vào mặt cho đến khi việc bắt nạt chấm dứt. Vậy còn bây giờ? Chúng ta có một kẻ bắt nạt lớn, tất cả chúng ta cùng nhau, mà chẳng cho hắn một cú nào — tại sao? Bởi chúng ta, từng người một, đều nhát đến mức không đáp trả kẻ bắt nạt.

Nhng ngi Mỹ li nhác, và nim hy vng đang cn

Đây có phải là thành trì của những người Mỹ mạnh mẽ? Họ không tin thế — mà đúng hơn là thành trì của những kẻ lười nhác, no đủ phè phỡn, những kẻ hy vọng nó kết thúc trước khi nó lớn lên. Nhưng hy vọng nó qua đi là sự cam chịu, và sự cam chịu rốt cuộc chính là cuộc tự sát mà họ đã nói tới. Vậy thì chẳng có hy vọng nào cho nước Mỹ — và chẳng có cho cả thế giới — nếu không ai thay đổi cách sống của mình để đứng lên vì chất lượng sống của chính mình. Chúng ta được gì từ đó? Sự xóa sổ. Chỉ thế thôi. Và chúng ta dự phần ư? Họ không tin có ai thực sự làm được điều đó. Đó không phải con đường nên đi.

Hãy nh ti ông bà

Tốt hơn là chúng ta nhớ tới ông bà và cụ kỵ của mình, những người đã đứng lên vì một điều gì đó — vì Liberty và vì con người — như trong Nội chiến, hay trong Thế chiến thứ hai, nơi họ chiến đấu chống phe Trục: Mussolini, Hitler và Thiên hoàng — Đức, Ý và Nhật — trong những trận đánh khốc liệt, kinh hoàng, đúng là để tránh điều này. Vậy mà giờ đây chúng ta có lại nó và ai nấy đều hoan hô? Hẳn có điều gì đó không ổn ở con người, và tốt hơn là họ tìm ra và sửa nó trước khi quá muộn — và quá muộn là quá muộn. Bạn muốn bắt một chuyến tàu mà tàu đã đi mất; làm sao bạn bắt được? Không thể. Đó có thực sự là điều chúng ta muốn không — ngồi ở nhà ga mà than «ôi trời», rồi đi xin ăn? Như thế là quá rẻ rúng. Sau 250 năm phát triển mà đem cất nó đi và nói «không cần» — chúng ta còn không cần gì nữa? Chẳng cần gì cả? Đó là một lời nói dối trắng trợn. Mỗi ngày bạn làm điều gì đó cho sinh kế của mình, và tự nhủ rằng mọi sự sẽ ổn trong trăm năm tới — nhưng không phải vậy, bởi chính quyền làm những điều ngu ngốc đến mức cái bạn làm cho sinh kế của mình sẽ chẳng còn nuôi nổi bạn nữa.

Nhân dân đoàn kt có th thay đi nó

Vậy thì bây giờ hãy bắt tay vào hành động. Elon nói rằng vài năm nữa mọi cửa hàng sẽ biến mất — ông ta xây ngành rô-bốt cho việc đó, và AI làm tất cả công việc, và rồi «con người có thể hạnh phúc». Hạnh phúc kiểu gì, khi họ chẳng làm được gì cho sinh kế của mình? Còn sinh kế nào? Chẳng có. Chỉ có cái chết. Đó có phải con đường — tiêu pha sức lực cả đời mình để rốt cuộc nhận lấy sự xóa sổ lớn lao, bởi máy móc rẻ hơn bạn, bởi trong mắt chính mình bạn đáng giá một xu, hay thậm chí chẳng được thế? Hãy nghĩ về sức mạnh chúng ta nắm trong tay một khi đứng cùng nhau. Một chính quyền là một dúm người; dân số thì lớn hơn nhiều, với sức mạnh lớn hơn nhiều. Cho dù có đi đến chỗ đấu tranh, chúng ta vẫn làm được; chúng ta mạnh hơn nhiều. Chúng ta phải thay đổi cái thứ chết tiệt ấy, bởi nó được lèo lái bởi những kẻ ngu chạy theo hướng này. Khi chúng ta không thể làm bằng con đường thông thường — qua thực thi pháp luật, qua hiến pháp — thì chúng ta phải nói dừng lại bằng bất cứ cách nào hiệu nghiệm, bởi nó đặt cược chính sự tồn tại của chúng ta.

Cht thì đau — và né tránh chng ích gì

Phải, chết thì đau — và né tránh vấn đề chẳng làm nó tránh được. Cái mà chúng ta đã sống vì nó, qua bao thế hệ, tất cả chúng ta cùng nhau — nếu nó chẳng đáng giá gì, thì nó vô nghĩa. Có thực đáng không, việc trôi xuôi dòng sông, nhìn nó chìm mà chẳng nói gì? Một người Mỹ trung thực không nên chỉ lẩm bẩm; người ấy nên nói «tôi đứng lên vì các quyền của mình, tôi biết các quyền của mình, và tôi muốn chúng ngay bây giờ». Điều đó chẳng có gì sai. Vậy thì tốt hơn là chúng ta làm vậy. Ai nấy trong lòng đều biết phải làm gì ở vị trí của mình, trong cuộc đời mình. Hãy mừng vì bạn còn sống và có sự độc lập để dựng đời mình trong Liberty — điều hoàn toàn không phải đương nhiên: nó đã phải được chuẩn bị, phải giành lấy bằng đấu tranh. Và giờ đây chúng ta đối mặt với cuộc khủng hoảng khốc liệt nhất của Liberty mà Hợp chúng quốc từng thấy. Phải ngăn không cho nó bị tước khỏi chúng ta. Đó là trách nhiệm của mỗi người chúng ta. Nó đặt cược tất cả mọi người.

Chúng ta thuc v s sng

Làm sao có người nhìn vào mắt con mình mà nói «hết rồi — con ra trận, con không trở về, và bố mẹ dù sao cũng ra đi»? Đó chẳng phải lời giải cho ai cả. Chúng ta là những con người tự nhiên, lớn lên trong dòng tiến hóa ấy; chúng ta thuộc về tự nhiên, chúng ta thuộc về sự sống — không thuộc về sự kiệt quệ hay nạn diệt chủng. Tốt hơn là chúng ta hiểu điều đó, bởi đó là sự tồn tại của chúng ta; sự tồn tại của chúng ta kết thúc nếu chúng ta không nắm lấy nó. Người ta phải xa cách chính mình đến đâu mới không thấy được điều này? Các chàng trai cô gái ơi, hãy nhìn xem điều gì thực sự đang diễn ra. Các bạn không muốn sống sao? Ai cũng muốn sống, muốn dự phần vào cộng đồng, dựng xây đất nước, dựng xây các dự án — vậy mà tất cả những điều đó bị tước đi chỉ vì ai đó nảy ra ý nghĩ «chúng ta không cần thứ này nữa»? Không thể như thế được. Nó quá đỗi đơn giản.

Hãy mnh mẽ, hãy trung thc — nn cng hòa muôn năm

Hãy mạnh mẽ, hãy trung thực, nền cộng hòa muôn năm. Câu hỏi chỉ là: nền cộng hòa sống được bao lâu theo cách này? Bao lâu chúng ta cho nó sống. Nó có thể kéo dài thêm 250 năm hay hơn nữa — đến mức nào tùy ở chúng ta để điều đó xảy ra. Chính chúng ta làm cho nền cộng hòa diễn ra. Vậy nên, một cách chủ động, chúng ta sẽ làm cho nó diễn ra — và chính vì thế, tốt hơn là chúng ta bảo vệ nó, bằng bất cứ cách nào hiệu nghiệm, bởi chúng ta đã buông lỏng nó quá lâu. Bây giờ có một mớ bòng bong lớn phải dọn dẹp, và chẳng ai sẽ đến sửa nó giùm chúng ta — cái «vĩ nhân làm cho nước Mỹ vĩ đại và ngu ngốc trở lại» chắc chắn không; điều đó đã thấy rõ. Chúng ta nắm nó trong tay mình, và khi ấy chúng ta làm được. Nếu chúng ta không làm, thì chẳng ai làm. Tay chúng ta làm được, bởi chúng ta biết cách. Chẳng ai khác.

H bit chính xác h đang làm gì

Những người trong chính quyền tạo ra những âm thanh ngớ ngẩn ấy chẳng biết gì về cuộc sống — hay, nói cho chính xác, họ biết chính xác cuộc sống không được phép là gì, và làm sao phá hủy nó, theo một chương trình. Vậy đừng để họ làm cho xong điều đó — cái mà chúng ta có thể thấy và nghe từ bằng chứng, từ sự thật; cái mà chúng ta cảm nhận trực tiếp, mỗi ngày. Và bây giờ: hình dung của chúng ta về một sinh kế là gì? Hãy tự hỏi mình. Hãy nhìn vào nó, theo đuổi nó, tìm ra phải làm gì — bởi đây không phải một trạng thái để chấp nhận. Chắc chắn không.

Phn hai — B phim lch s Don't Be a Sucker (B Chin tranh Hoa Kỳ, 1945)

> Ghi chú nguồn. Sau đây là bản tóm tắt một tác phẩm độc lập được lồng vào tập: Don't Be a Sucker («Đừng làm kẻ khờ»), một bộ phim giáo dục do Bộ Chiến tranh Hoa Kỳ thực hiện năm 1945, sau Thế chiến thứ hai, bởi những người đã sống qua nó, để dạy cho những ai chưa từng trải qua. Nó thuộc phạm vi công cộng. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Những lời dưới đây là của bộ phim, không phải của Ta-Na-Si.

Nhng k kh và nhng ngi đi săn h

Bộ phim mở màn bằng một «trận đấu vật» dàn xếp ở hội chợ — giả tạo rành rành, vậy mà một người đàn ông vẫn đặt cược đồng tiền mồ hôi nước mắt của mình vào đó. Henry lên tàu với 200 đô-la và chẳng thấy hại gì trong một ván bài thân thiện với người lạ. Joe Collins có một người vợ tốt ở nhà, nhưng tại quán bar anh gặp một cô gái trông xinh sau vài ly. Có một từ cũ dành cho hạng người như vậy: những kẻ khờ. Và có những người khác — những kẻ thức thâu đêm tính toán làm sao đoạt khỏi tay họ những gì họ có. Đủ loại trò chơi, đủ loại kẻ khờ.

Mike s hu mt th: nc Mỹ

Lấy Mike làm ví dụ. Anh có tất cả — trẻ trung, khỏe mạnh, có việc làm, và một đất nước tên là nước Mỹ. Một tài sản tuyệt vời: đủ đất để trồng nhiều lương thực, những nhà máy lớn, những thành phố lớn, và con người — đủ loại người, từ những đất nước khác nhau, với những tôn giáo khác nhau và màu da khác nhau. Những con người tự do, có thể cùng nhau sống, làm việc và dựng xây nước Mỹ bởi họ tự do: tự do bỏ phiếu, tự do nói điều mình nghĩ, tự do đến nhà thờ của riêng mình, tự do chọn công việc của riêng mình. Mike sở hữu một thứ, điều đó chắc chắn. Nhưng có những kẻ thức thâu đêm tính toán làm sao đoạt nó khỏi tay anh.

K kích đng góc ph

Một diễn giả trơn tru đang nhào nặn một đám đông trên phố. Hắn hứa hẹn «sự thật về nước Mỹ». Hắn không phải chính trị gia, hắn nói — chỉ là một «người Mỹ bình thường», một «người Mỹ Mỹ» — và vài thứ làm máu hắn sôi lên: những kẻ giọng ngoại quốc vơ vét hết tiền, những «người da đen» chiếm những việc làm «thuộc về anh và tôi». Nếu để điều đó tiếp diễn, thì «chúng ta những người Mỹ chân chính» sẽ ra sao? Hắn phát một tờ rơi miễn phí — «sự thật về người da đen và người ngoại quốc», «sự thật về Giáo hội Công giáo» — do «những người Mỹ chân chính» chi tiền. Một thanh niên sẵn lòng đọc nó và gật đầu tán thành: với cậu ta nghe có lý. Đất nước này, diễn giả nói, sẽ chẳng bao giờ là của chúng ta cho đến khi nó là một đất nước không có — không có người da đen, không có người ngoại quốc xa lạ, không có người Công giáo, không có hội viên Tam điểm. Đó, hắn nói, là kẻ thù của các người, đang tìm cách thâu tóm đất nước: hãy chống lại chúng và tiêu diệt chúng trước khi chúng tiêu diệt chúng ta.

Li cnh báo ca ngi Hungary

Một người qua đường chặn chàng thanh niên lại: trước khi diễn giả nói «Tam điểm», cậu đã sẵn sàng đồng tình với hắn — bởi khi ấy hắn nói về những người khác. Nhưng ở đất nước này không có «những người khác»; tất cả chúng ta đều là người Mỹ. Còn cậu — cậu đâu phải người Mỹ, đúng không? «Tôi sinh ra ở Hungary, nhưng giờ tôi là công dân Mỹ. Và tôi đã thấy thứ lời lẽ kiểu này có thể gây ra điều gì. Tôi đã thấy nó ở Berlin.» Ông từng là giáo sư đại học ở đó, và đã nghe đúng những lời y hệt. Hồi ấy ông là một kẻ khờ — ông tưởng bọn Quốc xã chỉ là những kẻ cuồng tín điên rồ. Nhưng chúng không phải vậy. Chúng biết mình không đủ mạnh để chinh phục một đất nước đoàn kết, nên chúng chia nước Đức thành những nhóm nhỏ và dùng định kiến như một thứ vũ khí thực dụng. Việc đó không dễ; chúng phải ra sức làm. Con người không sinh ra cùng định kiến — định kiến được tạo ra cho chúng ta, bởi một kẻ nào đó muốn một điều gì đó. Hãy nhớ điều này: khi cậu nghe thứ lời lẽ kiểu này, sẽ có kẻ kiếm chác được gì đó từ nó, và đó không phải là cậu.

Berlin, 1932 — năm ngi đàn ông trong mt đám đông

Vị giáo sư đã thấy nó bắt đầu ở Berlin năm 1932. Năm người đàn ông ông quen đứng trong một đám đông lắng nghe một diễn giả Quốc xã. Eric theo Công giáo; Anon, một sinh viên của ông, là người Do Thái; Hinrich có một cửa hàng kim khí nhỏ; Carl là nông dân; và Hans là một thợ kim loại thất nghiệp. Diễn giả nói với «những người Đức Aryan chân chính» rằng đã đến lúc họ thừa hưởng dân tộc vốn chính đáng chỉ thuộc về riêng họ. Đảng Quốc xã sẽ cho nông dân đất, cho công nhân việc làm, cho tiểu thương lợi nhuận. Ai đang nắm tất cả những thứ đó bây giờ? Người Do Thái — kẻ bị cho là đã đánh cắp dân tộc và quyền trưởng nam, kẻ vơ vét hết tiền và chiếm hết việc làm; phải xa lánh, tẩy chay, xóa bỏ hắn. Còn người Công giáo — không một dân tộc vĩ đại nào nên bị cai trị bởi một «giáo hội ngoại lai»; họ và đức tin của họ phải bị tiêu diệt. Còn hội viên Tam điểm — nước Đức không có chỗ cho các hội kín; sẽ chỉ có một hội duy nhất, Đảng Quốc xã.

Chia rẽ dân tc, gài by k trung thành

Lần lượt từng người, diễn giả tấn công mọi nhóm thiểu số và tách họ ra khỏi nhau. Những người đến với tư cách đồng bào Đức bị biến thành những nhóm kình địch, nghi kỵ và thù ghét lẫn nhau — tất cả đều bị lừa. Kẻ thực sự bị xỏ mũi là Hans: «người Đức thuần chủng» theo chuẩn Quốc xã, hắn được hứa hẹn mọi thứ, và hắn cắn câu. Hắn được bảo rằng hắn là chủng tộc thượng đẳng thuần huyết, có quyền thần thánh để thống trị, và đảng đã sẵn sàng đưa hắn lên nắm quyền — để chỉ huy toàn nước Đức, và một ngày kia cả thế giới. Thế là Hans trở thành một «siêu nhân»: chúng cho hắn một bộ quân phục và thổi phồng cái tôi của hắn. Hắn không còn là một gã nhỏ bé thất nghiệp; hắn là một thành viên của chủng tộc thượng đẳng. Vợ hắn không hoàn toàn hiểu — ngay cả khi có một siêu nhân trong nhà, vẫn chẳng có cái ăn. Chẳng lẽ chị không hiểu rằng bọn Quốc xã sẽ tạo ra việc làm cho mọi người, cái ăn, áo quần, một ngôi nhà mới, một tương lai huy hoàng, những đứa con một ngày kia sẽ cai trị thế giới? Nhưng chị vẫn cứ tự hỏi bữa ăn tới sẽ từ đâu ra. Hans không ưa thứ lời lẽ ấy — nó nguy hiểm; thứ lời lẽ kiểu này thì người ta phải bị tống vào tù.

Ai thc s lên nm quyn

Hans đã nuốt mồi, và đây là những kẻ đã móc mồi vào lưỡi câu. Tại sao — để Hans lên nắm quyền ư? Tất nhiên là không: để chính chúng nắm. Chúng chỉ dùng Hans, và hàng trăm nghìn kẻ như hắn, để làm việc bẩn thỉu — tất cả đang chơi một ván cờ của kẻ khờ, đặt cược tự do của người khác và dĩ nhiên mất tự do của chính mình. Một dân tộc của những kẻ khờ. Hitler cần những con người này, bởi có lắm việc phải làm: đập tan các công đoàn, vì chúng có tổ chức và có thể kháng cự; phá hủy nhiều đảng phái chính trị; nghiền nát mọi tổ chức nơi người ta có thể đoàn kết lại. Có những người Do Thái để đánh đập và giết chóc — không hùng mạnh, nhưng là một cái cớ tiện lợi cho mọi tệ nạn của dân tộc. Hàng trăm người Công giáo bị tống ngục, bởi Giáo hội có sức mạnh để kháng cự. Chúng chia dân tộc thành trăm mảnh và phá hủy từng mảnh một, rồi trên những mảnh vỡ ấy chúng cưỡi lên nắm quyền: một đảng, một dân tộc, một tôn giáo.

Cuc chin chng s tht

Sau khi giành được quyền lực, bọn Quốc xã vẫn còn vướng víu với kẻ thù lâu đời nhất của chúng: sự thật, thứ không dễ chết. Vậy nên chúng quyết định bãi bỏ nó. Một nguồn lớn của sự thật là văn chương — nên chúng đốt sách, hai mươi triệu cuốn. Những người phát ngôn cho sự thật — thầy giáo, nhà văn, nhà khoa học — bị tống giam hoặc xua đuổi. Giáo dục bị kìm hãm; trong năm năm, lượng người vào đại học giảm 53%. Nghe một buổi phát thanh của Anh hay đọc một tờ báo Mỹ là bị cấm; thông tin của bạn đến từ Tiến sĩ Goebbels, kẻ biết điều gì là tốt nhất cho bạn. Bạn không được xem một số phim hay nghe một số nhạc, và bạn không được xem Joe Louis đấu quyền Anh, bởi nhà vô địch ấy da đen và bác bỏ thuyết Bắc Âu thượng đẳng của Hitler. Albert Einstein cũng bác bỏ nó — và, với tư cách «không phải người Aryan», phải rời nước Đức. Tâm trí ông dâng hiến cho việc tìm kiếm sự thật, và bọn Quốc xã, vốn đã bán đi một lời dối trá, sợ sự thật hơn bất cứ điều gì.

Nhng ting nói vn còn ct lên

Giáo hội là một lực lượng vẫn còn đủ mạnh để công khai tuyên xưng sự thật. Một tiếng nói Công giáo cảnh báo rằng các tín hữu Cơ Đốc đang trong một trận chiến cam go chống lại «một đức tin sinh ra từ máu», một trận chiến nhằm bứng Cơ Đốc giáo khỏi quê hương — và vị linh mục ấy bị bắt ngày hôm sau với cái cớ vô luân. Một tiếng nói Tin Lành tuyên bố rằng ai mong muốn tự do cho mình thì không thể chối tự do ấy với người khác mà không đánh mất điều mình đã giành được — bài học lớn mà thế giới có thể rút ra từ nước Đức — và bọn Quốc xã tống ông vào trại tập trung. Cả những nhà giáo dục cũng lên tiếng. Một thầy giáo hỏi một «người Aryan» rốt cuộc là gì — được cho là cao, mảnh khảnh, mắt xanh, tóc vàng — và đáp thẳng thừng: không có chủng tộc Aryan nào cả, và quan trọng hơn, không có chủng tộc thượng đẳng nào cả. Một số người thấy cái ý ấy tiện lợi, nhưng khoa học không thể chống đỡ cho nó: không có mối liên hệ nào giữa các đặc điểm chủng tộc với năng lực hay tính cách của một con người. Trong bất kỳ nhóm nào bạn cũng tìm thấy cùng một biên độ — kẻ ngu và bậc thiên tài, tên tội phạm và nhà từ thiện. Hãy phán xét mỗi người như một cá nhân, không phải theo màu da hay màu mắt, cũng không theo độ dài của mũi. Những khác biệt giữa con người là có thật — năng lực, gốc gác, quan niệm về đúng sai khác nhau — nhưng đó là khác biệt trong cách suy nghĩ, không phải khác biệt về chủng tộc. Không có chủng tộc thượng đẳng nào cả; đó là một sự thật khoa học, và kẻ nào bảo bạn điều khác là đang nói dối.

Ni nó lẽ ra đã có th b chn li

Vậy là, xét về mọi mặt thực tế, sự thật đã bị bãi bỏ ở nước Đức. Nó xảy ra thế nào, bắt đầu từ đâu? Nó bắt đầu đúng ngay đó, trong đám đông ấy — và chính ở đó nó lẽ ra đã có thể bị chặn lại, nếu những con người ấy đứng cùng nhau. Nếu họ bảo vệ lẫn nhau, hẳn họ đã có thể kháng cự; cùng nhau họ hẳn đã mạnh. Nhưng một khi họ để mình bị chia rẽ, họ trở nên bất lực. Khi nhóm thiểu số đầu tiên thua, tất cả đều thua. Họ đã đặt cược tự do của người khác — và những canh bạc đã được thanh toán như thế này. Carl người nông dân, đặt cược vào một cuộc đời tốt đẹp hơn, nhận được công việc rã rời tới cả trăm giờ một tuần, bị buộc phải ở lại trên đất của mình và sản xuất thứ được lệnh sản xuất, bởi Hitler đang chuẩn bị chiến tranh. Canh bạc của Hinrich cũng chẳng được trả: 104.000 doanh nghiệp nhỏ đóng cửa trong hai năm. Và Hans cũng chẳng khá hơn — giờ là một công việc ở nhà máy đạn dược, làm dài giờ với đồng lương còm cõi, điều kiện ngày càng tệ, không được phép thôi việc, ở nhà vẫn chẳng có cái ăn. Hitler nói không thể vừa có bơ vừa có súng đại bác, nên Hans chẳng có bơ.

Cuc chin mà thuyt chng tc đã thua

Khi Hitler thấy thời cơ đã chín, nước Đức lao vào chiến tranh — không phải bằng một lời tuyên chiến, mà bằng một cuộc tấn công bất ngờ được chuẩn bị kỹ lưỡng. Một lần nữa Hitler cần Hans cho việc bẩn thỉu; lúc này Hans đã là một chuyên gia về sự tàn bạo, và sự tàn bạo ấy bị quay sang chống những dân tộc khác — người Séc, người Ba Lan, người Pháp, người Nga. Nhưng trong thử thách quyết định của chiến tranh, các thuyết chủng tộc đã chẳng được trả. Những «siêu nhân thuần huyết» bị đánh bại bởi chính những đạo quân «lai tạp» mà chúng khinh miệt: bởi người Anh ở El Alamein, người Nga ở Stalingrad, và rồi vào Ngày D bởi những người lính Mỹ đủ mọi màu da và mọi tôn giáo, những người xông qua các bãi biển Normandy và đâm sâu vào trái tim nước Đức. Với những người Đức bị dẫn dụ đã nuốt mồi, canh bạc chẳng được trả: lục địa rải đầy hàng triệu xác người Đức, những xác «Aryan thuần chủng». Carl nằm lại trong tuyết ngoại ô Moskva; Hinrich nằm lại ở Ý tại Salerno; còn Hans, kẻ lẽ ra cai trị thế giới, chỉ nhận được một mảnh nhỏ Normandy để gọi là của mình.

Nc Mỹ là nhng nhóm thiu s — và điu đó nghĩa là bn và tôi

Chúng ta không bao giờ được để điều này xảy ra với mình hay với đất nước mình. Chúng ta không bao giờ được để mình bị chia rẽ theo chủng tộc, màu da hay tôn giáo, bởi ở đất nước này tất cả chúng ta đều thuộc về các nhóm thiểu số. «Tôi sinh ra ở Hungary. Anh là hội viên Tam điểm.» Đó là những nhóm thiểu số — và bạn còn thuộc về những nhóm khác nữa: bạn là nông dân, bạn mắt xanh, bạn đi nhà thờ Giám Lý. Quyền của bạn được thuộc về những nhóm thiểu số này là một điều quý giá; bạn có quyền là chính con người bạn và nói điều bạn nghĩ, bởi ở đây chúng ta có tự do cá nhân — chúng ta có Liberty. Đó không chỉ là những lời hoa mỹ; đó là một lối sống thiết thực và vô giá. Nhưng chúng ta phải nỗ lực vì nó. Chúng ta phải canh giữ Liberty của mỗi người, nếu không chúng ta có thể mất chính Liberty của mình. Nếu chúng ta để một nhóm thiểu số nào đó mất tự do của họ qua sự bức hại hay định kiến, chúng ta đe dọa chính tự do của mình. Đây không chỉ là một ý tưởng — đó là lẽ thường vững chắc: ở đây tại nước Mỹ, câu hỏi không phải là chúng ta có dung thứ các nhóm thiểu số hay không; nước Mỹ chính là những nhóm thiểu số, và điều đó nghĩa là bạn và tôi. Vậy nên đừng làm những kẻ khờ. Chúng ta không được để tự do hay phẩm giá của bất kỳ người nào bị đe dọa bởi một hành động hay một lời nói. Hãy «ích kỷ» về điều đó: quên đi «chúng ta» và «bọn họ», và hãy nghĩ về «tất cả chúng ta».

Li kt (Raven & Keylam)

Raven và Keylam quay lại vào lúc cuối cùng để tạm biệt như họ vẫn luôn làm: hẹn gặp lại, mọi người ơi — lần này thế là hết. Hãy ở lại theo dõi, và đừng bao giờ quên: cuộc đời này đẹp lắm.

Biên soạn cho Ta-Na-Si Media & Document Repository. Bản tóm tắt phần một trình bày cuộc trò chuyện bằng lời của Raven D. Pond và Keylam Folker, bao gồm cả việc họ dùng sự châm biếm có chủ ý. Phần hai tóm tắt bộ phim giáo dục thuộc phạm vi công cộng «Don't Be a Sucker» của Bộ Chiến tranh Hoa Kỳ (1945) (US National Archives, ID 24376) và trình bày nội dung của nó, không phải quan điểm của Ta-Na-Si. Bạn đọc được đề nghị tự mình kiểm chứng thông tin; tài liệu này được cung cấp mà không có bất kỳ bảo đảm nào.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Dựa trên một podcast âm thanh Ta-Na-Si và một bộ phim giáo dục lịch sử — bản tóm tắt có hỗ trợ của AI. Dịch từ tiếng Anh bởi Claude (AI). Chất lượng dịch ước tính: ● rất đáng tin cậy.

Korean 한국어

“당신과 나 같은 사람들” · 제8화: 책임에 대한 호소 — “이것은 만우절 농담이 아닙니다”.

AI 보조 다국어판

> 이 문서에 대하여. 이 에피소드는 명확히 구분된 두 부분으로 이루어져 있습니다. 첫째는 Raven과 Keylam 사이의 구술 대화로, 그들 자신의 말이자 그들 자신의 목소리입니다. 둘째는 역사적 교육 영화 Don't Be a Sucker(미국 전쟁부, 1945년, 공유 저작물)로, 두 사람이 이 에피소드에 삽입한 것입니다. 두 부분은 아래에서 각각 따로 요약되어, 무엇이 Ta-Na-Si에서 온 것이고 무엇이 1945년 영화에서 온 것인지가 항상 분명하도록 했습니다. 풍자는 Raven과 Keylam이 의식적으로 사용하는 소통 수단이며, 이 요약은 그 목소리를 평평하게 다듬는 대신 그대로 보존합니다.

제1부 — 대화 (Raven & Keylam)

여는 말 — 우리가 정말로 바라는 것

Raven과 Keylam은 늘 하던 대로 자신들의 이름과 함께, 무엇을 소중히 여기는지를 솔직히 밝히며 채널을 엽니다. 근본적인 것들은 단순하다고 그들은 말합니다. 떳떳한 생계, 그리고 아이들을 위한 떳떳한 미래. 그게 전부입니다. 사람들이 맞서 싸우도록 부추겨지는 그 모든 것, 꾸며낸 온갖 견해들은 오직 전쟁을 쌓아 올릴 뿐, 결코 안녕을 쌓지 못합니다. 그래서 그들이 들여다보고자 하는 물음은 이것입니다. 우리에게 속한 것들을 어떻게 정직하게 바라볼 것인가, 그리고 책임은 정말로 어디에 있는가?

피비린내 나는 일거리와 성전

그들은 곧장 풍자를 켭니다. 다른 이해관계를 지니고 원치 않는 것은 모조리 불태우는 정부를 위한 「피비린내 나는 일거리」가 있습니다. 게다가 당신은 환호까지 하라고 요구받습니다 — 야호, 좋은 일거리 — 그리고 다음 「기독교 바비큐」를 부채질하라고. 왜냐하면 이제, 그들은 말하길, 우리는 사악한 공화당원에 맞선 거대한 성전 한복판에 있으니까요. 아니죠. 우리가 성전을 치러야 한다고 말하는 자가 바로 공화당원입니다, 이유가 있어서, 「우리가 최고, 지배 인종」이니까요. 주인-공화당원들. 그러니 모두가 그리로 가서 그 「빌어먹을 무엇들」을 죽여야 합니다, 전부, 하나도 빠뜨리지 말고. 먼저 쏘고 나중에 물어라. 그리고 그들이 대답하지 않으면, 명백히 그들이 적이었던 겁니다. 농담 아래 숨은 것은, 사람을 죽이기에 앞서 인간성을 벗겨내는 장치입니다.

그들이 먹어 치우고 있는 권리장전

이것을 그들은 권리장전과 맞세웁니다 — 누구나 가져야 할 종교의 자유, 어떤 신앙이든 행하거나 행하지 않을 자유 말입니다. 그러나 사람들이 죽었을 때, 누가 그들의 청을 들어주었습니까? 죽이는 것이 종교를 행하는 방식입니까? 현직 대통령이 그런 것들을 선포할 때, Raven은 말하길, 옛 나라에서는 그것을 위헌이라 불렀습니다. 그럼 이제는 뭡니까 — 세계의 대심문관으로서의 「Make America great again」? 그게 권리장전 어디에 적혀 있습니까 — 그 새 권리장전에? 아니면 차라리 「가져본 적도 없는 권리에 대한 청구서를 내라」입니까? 권리 없는 청구서. 세금과 부담금과 받는 게 뭐든, 돈이든 아니든 내라 — 그리고 낼 수 없으면, 노숙조차 「참 어여쁘다」는 식입니다.

그럼 Liberty는요? Liberty는 오직 소수의 사람들을 위한 것입니다. 그들은 그 낱말을 조각조각 분해합니다 — Liberty, 「리버-티」, 먹을 수 있나? 네, Liberty를 먹을 수 있죠, 통째로 삼킬 수 있습니다 — 그게 바로 계획입니다. 모두의 Liberty를 먹어 치우고 모든 것을 영원히 가로채는 것.

당신 아이들을 보내라 — 아니면 여비를 아껴라

가장 날카로운 풍자 대목: 당신 아이들을 그 더럽고 피비린내 나는 전쟁으로 보내라. 당신에게 아이가 있든 없든 상관없다 — 그냥 새로 만들어 보내면 된다. 그러고는 현관에 걸 값싼 깃발이 Walmart 봉지에서 나옵니다 — 그건 누구를 먹여 살릴 필요도 없으니까요. 당신은 위대한 애국자입니다, 당신 아이들을 날려 버립니다. 심지어 더 싸게도 할 수 있습니다. 왜 굳이 이란까지 보냅니까? 수류탄 하나 사서 앞마당에서 당신 손으로 직접 아이들을 날려 버려라 — 더 효과적이고, 더 비용 효율적입니다. 대통령에게 더욱 도움이 되고, 아이를 군인으로 훈련시킬 필요조차 없습니다. 그들은 보고 있는 것에 이름을 붙이고자 의도적으로 가장 가혹한 역사적 비유에 호소합니다 — 히틀러, 「Mein Kampf」, 「Adolf Trump」, 「Donald Hitler」, 「Schicklgruber 씨의 손자」를 불러내며 — 과장을 사용해 묻습니다, 어째서 거의 아무도 반대하지 않는가를. Elon은, 그들이 짚어 말하길, 그에게 그 발상을 일러주려고 거기 있는 게 아닙니다. 그에겐 다른 일이 있었습니다, Memphis에서.

「낡은 고물」로서의 헌법

위헌이 더는 셈에 들지 않는다면, 우리에게 남은 건 그저 「United Snacks of America」일 뿐이다. 간식은 차고 넘칩니다 — 그러니 그 고약한 헌법 따위 필요 없다는 거죠. 그건 소급해 날짜를 매긴 것이고, 250년 전에 만들어졌으며, 사람들이 되돌아가고 싶어 하는 것은 250년이 아니라 500년, 중세의 그 거대한 기독교 바비큐로입니다 — 거기엔 적혀 있지도 않았던 것입니다. 사람을 불 속에 던져도, 제 이웃을 태우면 안 된다고 말하러 오는 경찰은 없습니다. 「위대한 남자들」은 여자와 아이를 소유해도 된다고 하고, 평범한 사람들은 제 가족을 죽였다고 비난받습니다 — 한편 그것은, 이른바, 대통령만의 권리라는 겁니다. 이건 부당합니다. 우리는 공화국에, 평등 속에 있습니다. 그럼 우리가 차라리 우리 사람들을 우리 손으로 죽여야 합니까? 그렇다면 모두에게 대통령 칭호를 주십시오, 그러면 일은 해결됩니다 — 우리 사람들을 죽이는 데 대통령이 도대체 필요합니까? 별로요. 앞마당에서 「더 효율적으로」 할 수 있습니다.

하지만 재미는 어디 있습니까? 당신 아이들이 갈가리 찢겨 잔디밭에 펼쳐지는 걸 지켜볼 수는 없겠지요 — 푸른 잔디에 그 모든 것의 붉음, 「멋진 대비」죠. 이 그로테스크한 이미지가 바로 요점입니다. 환호한다는 것이 정말로 뜻하는 바가 이것입니다.

자연, 권리, 그리고 선을 넘은 대통령

그들은 헌법이 거명하는, 자연이 부여한 권리들로 넘어갑니다 — 바로 대통령이 그렇게 굴 때 「의미를 띠기 시작하는」 권리들로. 그러면 위헌적인 대통령을 두는 것은 수치입니다 — 게다가 우리가 그에게 투표했습니다. 그래요, 우리가 그랬습니다. 그럼 우리는 무엇을 합니까? 그들은 그의 사람 「Pete」 — 그 약은 자 — 에게 눈길을 주고, 기존의 법 집행이 자기들에게 봉사하지 않으면 그것을 그저 다른 식으로 다시 써서 괜찮다고 선언한다는 발상에 눈길을 줍니다. 그게 얼마나 합헌적입니까? 어쩌면 또 다른 헌법이 있는지도 모르죠, 특별한 권리들을 위한 — 일등급 미국 헌법, 그리고 이등급, 삼등급, 사십등급의 것. 카스트 제도처럼, 이마에 찍은 도장. 평등은 「고약한 것」입니다 — 당신이 누구든 상관없고, 아무도 신경 쓰지 않는다 — 그러니 그건 그저 해석의 문제이고, 그렇게 누구든 속일 수 있습니다. 「United Snakes of America.」

미국의 애국자들은 어디에 있는가?

그들은 거듭 하나의 물음으로 돌아옵니다 — 미국의 애국자들은 어디에 있는가, 미국이 250년 전에 선포한 그 Liberty의 사람들은? 흩어졌나, 증발했나? 「그들은 러시아에 산다」고 한 사람이 농을 합니다. 어떤 미국인들은 분명 목소리를 냅니다 — 이건 옳지 않다는 약간의 외침이 — 하지만 진짜 영향력이 있습니까? 그들은 이른바 더 나은 선택지로 여겨진 「Camila」에, 그 옛 국경 차르에게, 그리고 「두 대통령」, 작은 쪽과 큰 쪽에 풍자적인 눈길을 던집니다. 「작은 Trump」는 Little Trump입니다 — 코미디언이자 연예인, 키 작은 사람으로, Donald Trump 역에 들어가 그 행동을 매우 정확하게 재현해 사람들이 실제로 무슨 일이 벌어지는지 또렷이 보게 합니다. 그가 그 논란을 만천하에 드러냈을지도 모릅니다 — 하지만 진행자들의 걱정은, 사람들이 그가 보여 주는 메시지를 붙잡지 못한다는 것입니다. 거기서 아무것도 얻어 가지 못합니다. 그리고 큰 Trump, Donald Trump 본인이 있습니다 — 그는 사람들을 위해 무언가 했습니까, 아니면 오로지 제 잇속을 위해서였습니까? 그가 쓰는 그 상투어들만 봐도, 누구나 그것들이 얼마나 공허한지 느껴야 합니다. 왜냐하면 이 모든 것에서 얻어지는 것은 비참한 삶이기 때문입니다 — 미래도 없고, 아이도 더 적습니다, 폭격으로 날아가 사라지니까요.

우리는 무엇을 위해 여기 있는가?

그럼 우리는 무엇을 위해 여기 있습니까? 태어나서 죽고, 그 사이에는 — 아무것도 없는 겁니까? 그건 아무 뜻도 없습니다. 그것을 위해서라면 대통령도 정부도 필요 없습니다 — 아기들이 세상에 나와 죽은 채로 땅에 내동댕이쳐지면 「문제」는 해결됩니다. 그러니 당신에겐 어떤 정부도 필요 없습니다, 합중국의 정부조차도. 그리고 그들은 실제로 얼마나 「합쳐져」 있습니까? 별로요 — 비열한 짓을 하고, 아무것도 하지 않고, 그러고는 슬그머니 빠져나갑니다. 법 집행에서도 수사에서도, 아무도 그 누구도 신경 쓰지 않습니다. 그들은 무거운 풍자로 묻습니다, 미국이라는 공동체가 대체 무슨 쓸모가 있느냐고 — 인터넷에서 게임을 하고, 성별이 몇 개냐를 두고 어리석은 논쟁을 벌이는 것 — 그리고 말합니다, 그 헛소리를 견딜 만큼의 마약조차 없다고. 차라리 중국에 전화해서 「다음번 코로나 비슷한 물건」을 시키라고요. 그러나 진짜 물음은 남습니다 — 진정한 미국인의 책임과 기개는 어디 있는가? 사실상 어디에도 보이지 않습니다. 많은 이가 말할 의무조차 없는 사소한 말을 하고는, 그것으로 만족합니다 — 「뭐라고 했으니, 됐어」. 우리는 한때 바로 이것을 피하려고 독립 전쟁을 치렀습니다, 그런데 이제 500년을 거슬러 성전으로 되돌아갑니다.

그것은 성경인가, 아니면 Mein Kampf인가?

세기는 2000으로 시작하지 1500으로 시작하지 않습니다 — 지금은 2026년입니다. 그러니 다음 예수 그리스도, 혹은 「Donald Christ」의 차례인 셈입니다. 그라면 분명 거기까지 자기를 잡아 늘여 더 형편없는 일을 해낼 겁니다, 백분율조차 셈하지 못할 만큼 어리석으니까요. 어떻게 누군가가 그가 「선하신 주님의 말씀으로」 싸운다고 믿을 수 있습니까 — 여기서 주님은 예수를 뜻하는데, 그는 그분을 결코 이해하지 못했습니다, 예수께서는 서로 죽이기보다 서로 사랑하는 게 낫다고 하셨으니까요. 무언가가 끔찍하게 어긋나 있습니다. 그래서 이 물음이 나옵니다 — 그가 손에 든 것은 성경인가, 아니면 Mein Kampf인가? 「Adolf Trump」, 「Donald Hitler」 — 둘 다, 이 모든 것에서 조금씩. 「Schicklgruber 씨」의 손자, 그림에 어울리지 않게 금발로 물들인 머리를 한 — 입양된 거라고, 그걸 호적 사무소에 가서 말해 보십시오. 그 체제 자체가, 그들은 말하길, 그 시절 히틀러가 독일에서 한 것과 소름 끼치도록 닮았으며, 모두가 따라가고 아무도 그것에 맞서지 않는 가운데 여기서 한 걸음 한 걸음 전진하고 있습니다. 이번엔 SA가 아니라 ICE입니다 — 그리고 거대한 폭력의 일을 해치우는 수많은 기관들. 「당신들 상표 이름이 좋다」, 그것을 새것으로 되팔기 위해.

안전도 없고 존중도 없다 — 그리고 우리가 지는 책임

권리장전이 무엇을 보장하는지 들여다보면, 그들은 말하길, 더는 그중 아무것도 찾을 수 없습니다 — 모두를 위한 안전도 없고, 인간에 대한 존중도 없습니다. 그리고 아무도 그 생각에 미치지 못합니다. 권리란, 쓰기 위한 게 아니라면 무엇에 쓰는 겁니까? 당신에겐 몰 차가 있고, 살 집이 있습니다 — 그러나 살지 않는 집은 아무 뜻이 없습니다. 그러니 책임을 무시하는 일을 그만두십시오. 우리는 그 책임을 집니다, 분명히, 우리가 그 물건에 투표했으니까요 — 그러나 투표했다고 해서 이제 그것을 감내해야 하는 건 아닙니다. 우리에겐 일종의 거부권이 있습니다. 우리는 말할 수 있습니다 — 빌어먹을 대통령, 네가 누구든, 우리는 세계 곳곳에서 우리 사람들을 죽이고 싶지도, 세계 경제를 지옥으로 밀어 넣고 싶지도 않다. 그건 우리 일이 아니다. 네가 미국 밖의 모든 것을 파괴하면, 무엇이 되돌아오는가? 나쁜 피다 — 사람들은 네가 죽은 만큼만 너를 사랑하니까. 그것을 안고 살아야 한다니 이 무슨 평판인가. 자연스러운 인간은 그 길을 가지 않습니다. 그것을 자랑으로 여기지 않습니다.

모두가 이민자다

곧이곧대로 말하면 — 미국에서는 누구나 어떤 식으로든 이민자입니다, 더 먼저 여기 있던 원주민 미국인들을 빼고는. 나머지는 모두 나중에 왔습니다. 그런데 이제 와서 오직 「미국인」 만이 진짜라고 합니까? 250년 동안 독립한 합중국이 있었습니다, 「liberty and justice for all」, 「one nation indivisible」의 허락 아래 — 그런데 그들은 그것에 조금도 신경 쓰지 않습니다. 그럼 Liberty, 그 고약한 Liberty, 누가 그것을 필요로 합니까? 누구나 필요로 합니다 — 보복도 제약도 없이 삶을 일구기 위해. 아무리 많은 마약으로도 사실이 그렇지 않은 척할 수는 없습니다. 행복과 안녕에 대한 권리 — 대통령은 우리가 그것을 필요로 하지 않는다고 말합니다, 그럼 우리는 그것을 떨어지게 놓아둡니까? 우리는 무엇입니까, 싸구려 물건입니까? 그 어리석은 발상들은 세계 대전 말고는 아무것도 낳은 적이 없습니다. 그리고 그 전쟁을 치르는 것은 우리 아이들이고, 우리는 집에 앉아 그들이 돌아오지 않을 때 깃발 한 장을 받습니다. 그리고 이제 핵무기, 화학 무기, 생물학 무기, 셀 수 없는 드론이 있습니다 — 이른바 「편안함을 느끼라고」. 모두가 일을 다루는 방식은 그저 광기입니다.

건설의 토대였던 나라

우리는 한때 사람들이 자기 자신의 생각을, 작든 크든, 실현하고 인류와 나라 자체의 발전에 영향을 미치던 토대였던 나라에 서 있습니다. 그런데 이제 「다 끝났다, 다 괜찮다」고 하고, 그래도 세계의 사람들은 여전히 이리로 옵니다 — 이민자들이 오는 바로 그곳에서, 달이나 화성에서가 아니라 — 폭정을 뒤로하려고, 그런데 오늘 바로 여기서 그것을 다시 만나려고. 그것이 「기독교 바비큐」가 가장 먼저 불붙인 것입니다. 이제 성전이 있습니다. 이에 비하면 중세는 발전의 시대였습니다. 「중세를 한 번 더 하자」고 말할 만큼 어리석은 자가 누구입니까? 사람들이, 독재가 늘 해 왔고 — 지금도 하고 있는 — 작게 시작해 넓혀 가는 그 방식을 배우기 시작할 때: 그것은 70년째 이어지고 있습니다. 이스라엘은 가자에서 집단 학살을 저지르고 있고, 그것은 넓어지고 온 세계로 퍼졌습니다 — 「저 사람들은 필요 없다, 잘라내고 그들이 어떻게 하는지 보자」는 논리가.

공화국에서는 국민이 지켜본다

나중에 신경도 쓰지 않을 정부에 왜 투표합니까? 공화국에서는 국민이 정부가 하는 일을 지켜봅니다 — 그게 의미의 전부입니다. 요즘 사람들은 신경 쓰지 않습니다 — 「하나 뽑았어」, 그러고는 자기가 넘겨준 권력으로 무슨 일이 벌어지는지 결코 살피지 않습니다. 그들은 의아해합니다, 사람들이 백일몽에 푹 빠진 나머지 그를 권좌에 앉힌 것이 바로 자신들임을 깨닫지 못한다는 데에. 대다수는 이 대통령에 만족하는 것처럼 들리지조차 않습니다 — 그러나 그저 「난 그것에 동의하지 않아」라고 말할 뿐, 그게 무엇을 바꿉니까? 무엇도 저절로 대통령을 바꾸지 않습니다. 정부가 바뀌도록 우리는 무언가를 해야 합니다 — 그것이 하는 일을 통해서. 그럼 그것은 어디서 시작됩니까? 세상이 이미 불타고 있을 때, 자연이 완전히 파괴되었을 때 — 그것은, 자연 상태로 말하자면, 너무 늦었다고 부르는 것입니다. 그러니 옳은 순간은 이렇게 말하는 것입니다 — 너무 늦기 전에, 내가 이것을 멈추는 편이 낫겠다고. 그 사람들은 어디 있습니까, 온 세계에 — 미국에만이 아니라 — 「이제 멈춰라」라고 말할 사람들은? 모두가 고통받고, 모두가 무너지고, 누구에게도 더는 미래도, 확실한 생계도 없으니까요?

살기 위해 태어났지, 제거되기 위해서가 아니다

어떻게 이런 일이 벌어집니까 — 사람들이 자기 자신의 제거에 가담하다니? Trump 아래에서 어리석은 짓을 하는 것 — 이야기는 그것입니다. 종교를 행하거나 행하지 않는 것이야말로 권리장전의 약속입니다. 「Under God」이든 아니든, 우리가 보는 결과는 무엇도 바뀌지 않습니다. 우리 자신의 허락 안에서 우리는 일들을 바꿀 수 있습니다. 어떤 신도 당신을 대신해 그것들을 바꿔 주지 않습니다. 그건 우리에게 달렸습니다. 주님을, 알라를, 부처를 믿는 것 — 그건 셈에 들지 않습니다. 우리의 행함에 달렸습니다. 우리는 「난 못 해, 왜냐하면…」 뒤에 숨을 수 없습니다. 그렇게 하면 당신은 괴로워하고, 무너지고, 강을 따라 떠내려갑니다. 손을 들어 보십시오 — 태어난 것이 그저 강을 따라 떠내려가며 삶을 건너라는 허락이었습니까 — 아무도 그렇게 말하지 않습니다. 그리고 그렇게 산다면, 그들은 거침없이 말합니다, 당신은 더딘 자살을 저지르고 있는 겁니다. 그렇다면 당신에겐 심리적 도움이 필요합니다. 정말로 정신적으로 무능력한 이들에게는, 좋습니다, 이 대통령이 당신에게 맞을지도 모릅니다 — 하지만 그건 다수가 아닙니다, 결단코 아닙니다.

행동에 나서기

행동할 때는 이미 한참 전에 왔습니다, 생계의, 안녕의, 그 어떤 행복의 토대 전부를 잃기 전에. 우리는 그 모든 것을 하룻밤 사이에 잃을 수 있습니다, 그만큼 우리는 벼랑 끝에 있습니다 — 뒤로 기대어, 파티를 즐기고, 느긋하게 쉴 여지는 없습니다. 「거대한 탈진」이 분명히 다가오고 있습니다. 우리는 가라앉는 동안 멋진 악단이 연주하는 타이태닉호에 타고 있습니다. 그게 우리가 바라는 것입니까? 아니요. 이 모든 활동이 합쳐져 어디로 이끄는지 아무도 살피지 않습니다. 우리는 정말 오늘 그렇게 어리석습니까? 그들은 그것을 부인합니다 — 하지만 우리는 무엇 하나 바꾸려 손가락 하나 까딱하지 않을 만큼 게으르고, 그저 앉아서 말할 뿐입니다 「음, 좋아, 그런 거라면 그런 거지. 어쩌면 위대하신 주님이 오셔서 고쳐 주실 거야」. 끝내 그분은 당신을 셈에 넣지 않으실 겁니다, 당신이 그분과 함께 있지 않았으니까요 — 당신은 제 삶을 살아내고 이웃을 제 몸처럼 사랑으로 품은 그분의 피조물 가운데 하나가 아니었습니다.

가난은 부끄러움이 아니다 — 게으름이 부끄러움이다

이것을 생각해 보십시오 — 「그럼 인생은 끝이지」라고 말하는 데에는 자기 사랑이 거의 없습니다. 가난보다 못합니다 — 그리고 가난은 누구를 탓할 일이 아닙니다. 많은 사람이 가난하면서도 정직하게, 올곧게, 제 고된 운명과 더불어 삽니다. 다는 아닙니다, 교활한 자들은 어디에나 있습니다. 그러나 가장 필요한 것까지 깎여 내려간 사람들은 그것이 무엇을 뜻하는지 정확히 압니다. 더는 어떤 필요한 것도 요구하지 않을 만큼 갉아 먹힌 자들만이 「어쩌면 그렇게 나쁘지 않아, 어쩌면 나아질 거야」라고 말할 수 있습니다. 그것은 약속되지 않았고, 계획에도 없습니다 — 몰락은 그저 점점 더 커질 뿐이며, 그것은 빌어먹을 팬데믹과 함께 돌연 시작되어 결코 나아지지 않았습니다. 이제 그것을 바로잡는 편이 낫습니다. 그것은 우리의 책임입니다. 그 책임 없이는 우리에게 어떤 사회적 역량도 없습니다. 둘 다 없이는 우리는 우리 자신조차 갖지 못합니다 — 누구도 자신을 위하지 않고, 누구도 이웃을 통하지 않습니다. 우리는 그 모든 것을 잃습니다. 그리고 그것은 너무나 헐값입니다.

당신 손안의 가장 높은 가치

당신이 손안에 쥔 가장 높은 가치는 당신 자신의 생명과 건강입니다. 그런데 당신은 그것을 「더는 네가 필요 없으니, 가라, 증발해라, 귀찮게 굴지 마라」라고 말하는 자에게 건넵니까? 우리는 Abe와 함께 — Abraham Lincoln과 함께 — 노예를 해방했습니다, 인간을 그렇게 대하는 것이 견딜 수 없었기 때문입니다. 그런데 이제 우리는 그것이 우리 자신에게 행해지도록 내버려 둡니까? 그토록 게으른 것은 너무나 헐값입니다 — 제 권리를 위해 서지 않고, 더 나은 것을 위해 위험을 무릅쓰지 않고, 아무것도 하지 않으면 아무도 해치지 않으리라 스스로를 타이르는 것. 진실은 그 반대입니다 — 모두가 당신을 해칩니다, 그게 계획이니까요. 그건 바로 불량배가 하는 짓입니다. 옛날 학교에서, 불량배가 있으면, 괴롭힘이 멈출 때까지 그 면상에 곧장 한 방 먹였습니다. 그럼 지금은요? 우리에겐 거대한 불량배 하나가 있고, 우리 모두 다 함께 있으면서도, 한 방 먹이지 않습니다 — 왜요? 우리가 저마다, 불량배에게 되받아치지 못할 만큼 겁쟁이이기 때문입니다.

게으른 미국인들, 그리고 바닥나는 희망

이것이 강한 미국인들의 보루입니까? 그들은 그렇게 믿지 않습니다 — 차라리 게으르고 배부른 자들의 보루죠, 그것이 자라기 전에 끝나기를 바라는 자들의. 그러나 지나가기를 바라는 것은 체념이고, 체념은 결국 그들이 말한 그 자살입니다. 그렇다면 미국에 희망은 없습니다 — 온 세계에도 없습니다 — 아무도 제 삶의 질을 위해 서고자 사는 방식을 바꾸지 않는다면. 우리는 거기서 무엇을 얻습니까? 제거입니다. 그게 전부입니다. 그런데 우리가 가담합니까? 그들은 누군가가 정말로 그렇게 할 수 있다고 믿지 않습니다. 그것은 가야 할 길이 아닙니다.

조부모를 기억하라

차라리 무언가를 위해 섰던 우리 조부모와 증조부모를 기억합시다 — Liberty를 위해, 사람들을 위해 — 남북 전쟁에서, 혹은 제2차 세계 대전에서, 그들이 추축에 맞서 싸웠던 것처럼: 무솔리니, 히틀러, 그리고 천황 — 독일, 이탈리아, 일본 — 과 가혹하고 끔찍한 전투에서, 바로 이것을 피하려고. 그런데 이제 우리는 그것을 되찾았고 모두가 환호합니까? 사람들에게 무언가 잘못된 것이 분명 있고, 너무 늦기 전에 그것을 찾아내 바로잡는 편이 낫습니다 — 그리고 너무 늦은 것은 너무 늦은 겁니다. 기차를 타려는데 기차는 떠났습니다. 어떻게 탑니까? 탈 수 없습니다. 그게 정말 우리가 바라는 겁니까 — 역에 앉아 「이런」 하다가, 그다음 먹을 것을 구걸하는 것? 그건 너무나 헐값입니다. 250년의 발전 끝에 그것을 치워 두고 「필요 없다」고 말하는 것 — 또 무엇이 필요 없습니까? 아무것도? 그건 새빨간 거짓말입니다. 당신은 날마다 제 생계를 위해 무언가를 하면서, 앞으로 백 년 다 잘될 거라고 스스로를 타입니다 — 그러나 그렇지 않습니다, 정부가 너무나 어리석은 짓을 하는 탓에 당신이 생계를 위해 하는 일이 더는 당신을 먹여 살리지 못할 테니까요.

단결한 국민은 그것을 바꿀 수 있다

그럼 이제 행동에 나섭시다. Elon은 몇 년 뒤면 모든 가게가 사라질 거라고 말합니다 — 그가 그것을 위해 로봇 공학을 짓고, AI가 모든 일을 하면, 그때 「사람들은 행복할 수 있다」는 거죠. 어떻게 행복합니까, 제 생계를 위해 아무것도 할 수 없을 때? 무슨 생계가 남습니까? 아무것도. 오직 죽음뿐. 그게 길입니까 — 제 삶의 힘을 다 쓰고서 끝내 거대한 제거를 얻는 것이, 기계가 당신보다 싸니까, 당신이 제 눈에 한 푼어치, 아니 그조차도 못 되니까? 우리가 일단 함께 서면 손에 쥐는 힘을 생각해 보십시오. 행정부는 한 줌의 사람들입니다. 인구는 훨씬 크고, 훨씬 큰 힘을 지닙니다. 설령 싸움에 이른다 해도 우리는 해낼 수 있습니다. 우리는 훨씬 강합니다. 우리는 그 빌어먹을 것을 바꿔야 합니다, 그것을 모는 것은 이쪽으로 내달리는 바보들이니까요. 정상적인 길로 — 법 집행을 통해, 헌법을 통해 — 할 수 없을 때, 우리는 효력 있는 어떤 방식으로든 멈추라고 말해야 합니다, 그것이 우리의 존재 자체를 걸고 있으니까요.

죽음은 아프다 — 그리고 비켜 가도 소용없다

그렇습니다, 죽음은 아픕니다 — 그리고 문제를 비켜 간다고 그것을 피할 수는 없습니다. 우리가, 세대를 넘어, 우리 모두 함께, 그것을 위해 살아온 것 — 그것이 아무 가치가 없다면, 아무 뜻이 없습니다. 강을 따라 떠내려가며, 그것이 가라앉는 것을 보고도 아무 말도 하지 않는 것이 정말 가치 있습니까? 정직한 미국인은 그저 흥얼거려서는 안 됩니다 — 「나는 내 권리를 위해 선다, 나는 내 권리를 안다, 그리고 지금 그것을 원한다」고 말해야 합니다. 그건 잘못된 게 없습니다. 그렇다면 그렇게 하는 편이 낫습니다. 저마다 제 자리에서, 제 삶에서 무엇을 해야 할지 마음으로 압니다. 당신이 살아 있다는 것, 그리고 Liberty 안에서 제 삶을 일굴 독립을 지녔다는 것을 기뻐하십시오 — 그건 결코 당연한 게 아닙니다. 그것은 준비되어야 했고, 싸워 얻어야 했습니다. 그리고 이제 우리는 합중국이 일찍이 본 적 없는, Liberty의 가장 가혹한 위기를 마주하고 있습니다. 그것이 우리에게서 빼앗기는 것을 막아야 합니다. 그것은 우리 각자의 책임입니다. 그것은 모두를 걸고 있습니다.

우리는 생명에 속한다

어떻게 누군가가 제 아이의 눈을 들여다보며 「끝났어 — 너는 전쟁에 나가고, 돌아오지 못하고, 나도 어차피 떠나」라고 말할 수 있습니까? 그건 누구에게도 해답이 아닙니다. 우리는 자연스러운 인간이며, 진화의 그 계통 안에서 자라났습니다. 우리는 자연에 속하고, 생명에 속합니다 — 탈진이나 집단 학살에 속하지 않습니다. 그것을 이해하는 편이 낫습니다, 그것이 우리의 존재이니까요. 우리가 그것을 붙잡지 않으면 우리의 존재는 끝납니다. 이것을 보지 못하려면 사람은 자기 자신에게서 얼마나 멀리 떨어져 있어야 합니까? 청년들이여, 정말로 무슨 일이 벌어지는지 보십시오. 살고 싶지 않습니까? 누구나 살고 싶어 하고, 공동체에 함께하고, 나라를 세우고, 여러 기획을 세우고 싶어 합니다 — 그런데 누군가가 「우리는 이게 더는 필요 없어」라는 생각을 떠올렸다는 이유로 그 모든 것이 빼앗긴단 말입니까? 그럴 수는 없습니다. 그건 너무나 단순합니다.

강하라, 정직하라 — 공화국이여 길이 살아남으라

강하라, 정직하라, 공화국이여 길이 살아남으라. 물음은 오직 하나입니다 — 공화국은 이런 식으로 얼마나 오래 살아남습니까? 우리가 그것을 살게 하는 만큼입니다. 그것은 250년을 더, 혹은 그 이상을 이어갈 수 있습니다 — 우리가 그렇게 되도록 하는 만큼. 공화국을 일어나게 하는 것은 우리입니다. 그러니 능동적으로, 우리는 그것을 일어나게 할 것입니다 — 그리고 바로 그래서, 효력 있는 어떤 방식으로든 그것을 지키는 편이 낫습니다, 우리가 그것을 너무 오래 방치했으니까요. 이제 치워야 할 큰 난장판이 있고, 아무도 우리를 대신해 그것을 바로잡으러 오지 않습니다 — 「미국을 다시 위대하고 멍청하게 만드는 위대한 남자」는 결단코 아닙니다. 이미 보이고 있습니다. 우리는 그것을 우리 손에 쥐고 있고, 그렇다면 우리는 해낼 수 있습니다. 우리가 하지 않으면, 아무도 하지 않습니다. 우리 손은 그것을 할 수 있습니다, 방법을 아니까요. 다른 누구도 아닙니다.

그들은 자기가 무엇을 하는지 정확히 안다

그 어리석은 소리를 내는 행정부의 사람들은 삶에 대해 아무것도 모릅니다 — 아니, 정확히 말하면, 삶이 무엇이어서는 안 되는지, 그리고 그것을 계획에 따라 어떻게 파괴하는지를 정확히 압니다. 그러니 그들이 그것을 끝까지 밀고 나가게 두지 마십시오 — 증거에서, 사실에서 우리가 보고 들을 수 있는 것을, 날마다 직접 느끼는 것을. 그리고 이제 — 생계에 대한 우리의 그림은 무엇입니까? 자신에게 물으십시오. 그것을 바라보고, 그것을 좇고, 무엇을 해야 할지 알아내십시오 — 이것은 받아들일 상태가 아니니까요. 결단코 아닙니다.

제2부 — 역사적 영화 Don't Be a Sucker (미국 전쟁부, 1945년)

> 출처에 관한 주석. 다음은 이 에피소드에 삽입된 별개 작품의 요약입니다: Don't Be a Sucker(「봉이 되지 마라」), 미국 전쟁부가 1945년, 제2차 세계 대전 이후에, 그것을 겪어 낸 사람들이, 그것을 겪지 못한 이들을 가르치기 위해 만든 교육 영화입니다. 그것은 공유 저작물입니다. National Archives Catalog ID 24376(catalog.archives.gov/id/24376). 아래의 말들은 영화의 것이며, Ta-Na-Si의 것이 아닙니다.

봉과 그들을 사냥하는 자들

영화는 장터의 짜고 치는 「레슬링 시합」으로 막을 엽니다 — 빤히 보이는 가짜인데도, 한 남자가 애써 번 돈을 거기에 겁니다. Henry는 200달러를 들고 기차에 오르고, 낯선 이들과의 정다운 카드놀이에서 아무 해도 보지 못합니다. Joe Collins는 집에 좋은 아내가 있지만, 술집에서 두어 잔 뒤에 예뻐 보이는 아가씨를 만납니다. 그런 사람들을 가리키는 옛말이 있습니다: 봉. 그리고 또 다른 사람들이 있습니다 — 그들이 가진 것을 어떻게 빼앗을지 밤새 셈하는 자들. 온갖 종류의 노름, 온갖 종류의 봉.

Mike는 무언가를 가지고 있다: 미국

Mike를 봅시다. 그는 다 가졌습니다 — 젊고, 건강하고, 일자리가 있고, 미국이라는 나라가 있습니다. 소유하기에 멋진 것이죠: 먹을 것을 넉넉히 기를 만한 땅, 큰 공장, 큰 도시, 그리고 사람들 — 온갖 종류의 사람들, 서로 다른 나라에서 온, 서로 다른 종교와 서로 다른 피부색을 지닌. 자유로운 사람들, 함께 살고 일하고 미국을 세울 수 있는 자유로운 사람들, 자유롭기 때문에: 투표할 자유, 생각하는 바를 말할 자유, 제 교회에 갈 자유, 제 일을 고를 자유. Mike는 무언가를 가지고 있습니다, 그건 분명합니다. 그러나 그것을 그에게서 빼앗을 궁리를 밤새 하는 자들이 있습니다.

길모퉁이의 선동가

능란한 연설가가 거리에서 군중을 주무릅니다. 그는 「미국에 관한 진실」을 약속합니다. 자기는 정치인이 아니라고 합니다 — 그저 「평범한 미국인」, 「미국적인 미국인」이라고 — 그리고 어떤 것들이 그의 피를 끓게 합니다: 외국 억양을 쓰는 자들이 돈을 죄다 벌어들이고, 「검둥이들」이 「너와 내 것인」 일자리를 차지한다는 것. 이것을 그대로 두면, 「우리 진짜 미국인」은 어찌 됩니까? 그는 공짜 소책자를 나눠 줍니다 — 「검둥이와 외국인에 관한 진실」, 「가톨릭교회에 관한 진실」 — 「진짜 미국인들」이 돈을 댄 것입니다. 한 젊은이가 그것을 읽으려 하며 고개를 끄덕입니다: 그에게는 말이 됩니다. 이 나라는, 연설가가 말하길, …이 없는 나라가 되기 전에는 결코 우리의 것이 되지 않을 것입니다 — 검둥이 없는, 낯선 외국인 없는, 가톨릭 없는, 프리메이슨 없는. 그들이, 그는 말하길, 너희의 적이다, 이 나라를 차지하려 드는 자들: 그들이 우리를 멸하기 전에, 그들과 싸워 멸하라.

헝가리인의 경고

지나가던 한 사람이 젊은이를 멈춰 세웁니다: 연설가가 「프리메이슨」이라고 말하기 전에는, 자네는 그에게 동의할 참이었네 — 그땐 그가 다른 사람들 이야기를 하고 있었으니까. 그러나 이 나라에 「다른 사람들」은 없네. 우리는 모두 미국 사람이야. 그리고 자네 — 자네는 미국인이 아니지, 그렇지? 「나는 헝가리에서 태어났지만, 지금은 미국 시민이오. 그리고 이런 식의 말이 무엇을 저지를 수 있는지 보았소. 베를린에서 보았지.」 그는 거기서 대학교수였고, 똑같은 말을 들었습니다. 그때 그는 어리석은 자였습니다 — 나치는 그저 미친 광신자라고 여겼으니까요. 그러나 그들은 그렇지 않았습니다. 그들은 단결한 나라를 정복할 만큼 강하지 못함을 알았고, 그래서 독일을 작은 무리들로 쪼개고 편견을 실용적인 무기로 썼습니다. 쉽지 않았습니다, 그것에 매달려 애써야 했습니다. 사람은 편견을 지니고 태어나지 않습니다 — 편견은 우리를 위해 만들어집니다, 무언가를 원하는 누군가에 의해. 이것을 기억하시오: 이런 식의 말을 들을 때, 누군가가 거기서 무언가를 얻을 것이고, 그건 자네가 아닐 것이오.

베를린, 1932년 — 군중 속 다섯 남자

교수는 그것이 1932년 베를린에서 시작되는 것을 보았습니다. 그가 아는 다섯 남자가 군중 속에 서서 나치 연설가의 말을 듣고 있었습니다. Eric은 가톨릭이었고, 그의 제자인 Anon은 유대인이었으며, Hinrich는 작은 철물점을 가졌고, Carl은 농부였으며, Hans는 실직한 금속공이었습니다. 연설가는 「진짜 아리아 독일인들」에게 말했습니다, 오직 그들에게만 정당히 속하는 나라를 물려받을 때가 되었다고. 나치당은 농부에게 땅을, 노동자에게 일을, 소상인에게 이윤을 줄 것이라고. 지금 그 모든 것을 누가 가지고 있는가? 유대인 — 나라와 장자권을 훔쳤다고 일컬어지는, 돈을 죄다 벌고 일자리를 죄다 차지하는 자; 피하고, 배척하고, 제거해야 할 자. 그리고 가톨릭 — 어떤 위대한 나라도 「낯선 교회」의 통치를 받아서는 안 된다, 그들과 그 신앙은 파괴되어야 한다. 그리고 프리메이슨 — 독일에는 비밀 결사가 들어설 자리가 없다, 결사는 오직 하나, 나치당뿐일 것이다.

나라를 쪼개고, 충직한 자를 미끼로 낚다

하나씩 하나씩 연설가는 모든 소수자를 공격하며 그들을 서로에게서 떼어 놓았습니다. 동포 독일인으로서 온 남자들이 서로를 의심하고 미워하는 경쟁 무리로 바뀌었습니다 — 모두가 속았습니다. 정말로 농락당한 자는 Hans였습니다: 나치 기준으로 「순수한 독일인」인 그에게는 모든 것이 약속되었고, 그는 미끼를 물었습니다. 그는 자신이 통치할 신성한 권리를 지닌 순혈 지배 인종이며, 당이 그를 권좌에 올릴 준비가 되었다는 말을 들었습니다 — 온 독일을, 그리고 언젠가 온 세계를 호령하도록. 그렇게 Hans는 「초인」이 되었습니다: 그들은 그에게 제복을 주고 그의 자아를 부풀렸습니다. 그는 더는 실직한 보잘것없는 사내가 아니었습니다. 그는 지배 인종의 일원이었습니다. 그의 아내는 온전히 이해하지 못했습니다 — 집에 초인이 있어도 먹을 것이 없었으니까요. 나치가 모두에게 일자리를, 음식을, 옷을, 새 집을, 영광스러운 미래를, 언젠가 세계를 다스릴 아이들을 만들어 주리라는 것을 그녀는 이해하지 못했을까요? 그러나 그녀는 여전히 다음 끼니가 어디서 올지 걱정했습니다. Hans는 그런 식의 말을 좋아하지 않았습니다 — 위험한 말이었습니다. 그런 말을 하는 자는 감옥에 넣어야 한다고요.

정말로 권좌에 오른 자는 누구인가

Hans는 미끼를 삼켰고, 이들이 그 낚싯바늘에 미끼를 끼운 자들이었습니다. 왜 — Hans를 권좌에 올리려고? 당연히 아닙니다: 그들 자신이 오르려고. 그들은 그저 Hans를, 그리고 그 같은 수십만을, 더러운 일을 시키는 데 쓸 작정이었습니다 — 모두가 봉의 노름을 하며, 남의 자유를 걸고, 당연히 제 자유를 잃는. 봉들의 나라. 히틀러에게는 이 사람들이 필요했습니다, 할 일이 많았으니까요: 노동조합을 박살 내는 것, 그들이 조직되어 저항할 수 있었기에. 수많은 정당을 파괴하는 것. 사람들이 단결할 수 있는 모든 조직을 으스러뜨리는 것. 두들겨 패고 죽일 유대인들이 있었습니다 — 강하지는 않았으나, 나라의 온갖 병폐를 떠넘길 편리한 구실이었습니다. 수백 명의 가톨릭이 감옥에 갇혔습니다, 교회에는 저항할 힘이 있었으니까요. 그들은 나라를 백 조각으로 쪼개고 그 조각들을 하나씩 파괴했으며, 그 부서진 조각들을 밟고 권좌로 달려 올라갔습니다: 한 당, 한 나라, 한 종교로.

진실을 향한 전쟁

권력을 거머쥔 뒤에도 나치에게는 가장 오랜 적과의 골칫거리가 남아 있었습니다: 쉽게 죽지 않는 진실. 그래서 그들은 그것을 폐지하기로 했습니다. 진실의 큰 원천은 문학입니다 — 그래서 그들은 책을 태웠습니다, 이천만 권을. 진실의 대변자들 — 교사, 작가, 과학자 — 은 투옥되거나 쫓겨났습니다. 교육은 억눌렸습니다; 5년 만에 대학 진학이 53% 떨어졌습니다. 영국 방송을 듣거나 미국 신문을 읽는 것은 금지되었습니다; 당신의 정보는 괴벨스 박사에게서 왔습니다, 무엇이 당신에게 가장 좋은지 아는 자에게서. 당신은 어떤 영화는 볼 수 없고 어떤 음악은 들을 수 없었으며, Joe Louis의 권투를 볼 수 없었습니다, 그 챔피언이 피부가 검고 히틀러의 노르딕 우월론을 반증했으니까요. Albert Einstein도 그것을 반증했습니다 — 그리고 「비아리아인」으로서 독일을 떠나야 했습니다. 그의 정신은 진실의 탐구에 바쳐져 있었고, 거짓을 판 나치는 무엇보다 진실을 두려워했습니다.

여전히 말한 목소리들

교회는 여전히 진실을 공공연히 선포할 만큼 강한 힘이었습니다. 한 가톨릭의 목소리가 경고했습니다, 그리스도인들이 「피에서 태어난 신앙」에 맞선 힘겨운 싸움 가운데, 기독교를 조국에서 뿌리째 뽑으려는 싸움 가운데 있다고 — 그리고 그 사제는 이튿날 부도덕이라는 구실로 체포되었습니다. 한 개신교의 목소리가 선언했습니다, 제 자신을 위해 자유를 바라는 자는, 제가 얻은 것을 잃지 않고서는 남에게서 자유를 빼앗을 수 없다고 — 세계가 독일에서 배울 수 있는 위대한 교훈을 — 그리고 나치는 그를 강제수용소에 넣었습니다. 교육자들도 말했습니다. 한 교사가 물었습니다, 「아리아인」이 도대체 무엇이냐고 — 키 크고, 호리호리하고, 푸른 눈에, 금발이라고들 하는 — 그리고 거침없이 답했습니다: 아리아 인종 따위는 없으며, 더 중요하게는, 지배 인종 따위는 없다고. 어떤 이들은 그 발상이 편리하다고 여기지만, 과학은 그것을 떠받칠 수 없습니다: 인종적 특징과 한 사람의 능력이나 성품 사이에는 아무 상관관계도 없습니다. 어떤 집단에서도 같은 폭이 발견됩니다 — 바보와 천재, 범죄자와 자선가. 사람마다 한 개인으로 판단하십시오, 피부나 눈의 색으로도, 코의 길이로도 아니라. 사람들 사이의 차이는 실재합니다 — 서로 다른 능력, 출신, 옳고 그름에 대한 생각 — 그러나 그것은 생각하는 방식의 차이이지, 인종의 차이가 아닙니다. 지배 인종 따위는 없습니다; 그것은 과학적 진실이며, 당신에게 다른 것을 말하는 자는 거짓말을 하는 것입니다.

어디서 멈출 수 있었는가

그리하여, 모든 실제적 의미에서, 진실은 독일에서 폐지되었습니다. 그것은 어떻게 일어났고, 어디서 시작되었습니까? 그것은 바로 거기, 그 군중 속에서 시작되었습니다 — 그리고 바로 거기서 멈출 수 있었습니다, 그 사람들이 함께 섰더라면. 서로를 지켰더라면 저항할 수 있었을 것이고, 함께였다면 강했을 것입니다. 그러나 일단 쪼개지도록 내버려 두자 그들은 무력했습니다. 첫 소수자가 졌을 때, 모두가 졌습니다. 그들은 남의 자유를 걸었고 — 그 노름은 이렇게 치러졌습니다. 더 나은 삶에 건 농부 Carl은 주당 백 시간에 이르는 진을 빼는 노동을 얻었고, 제 땅에 머물러 명령받은 것을 생산하도록 강요당했습니다, 히틀러가 전쟁을 준비하고 있었으니까요. Hinrich의 노름도 치러지지 않았습니다: 2년 만에 10만 4천 개의 소기업이 문을 닫았습니다. 그리고 Hans도 처지가 낫지 않았습니다 — 이제 군수 공장의 일자리, 박봉을 위한 긴 시간, 점점 나빠지는 조건, 그만두는 것은 허락되지 않고, 집에는 여전히 먹을 것이 없었습니다. 히틀러는 버터와 대포를 둘 다 가질 수는 없다고 말했고, 그래서 Hans는 버터를 얻지 못했습니다.

인종 이론이 패한 전쟁

히틀러가 때가 무르익었다고 판단하자, 독일은 전쟁에 나섰습니다 — 선전 포고로가 아니라, 면밀히 준비된 기습 공격으로. 다시금 히틀러에게는 더러운 일을 위해 Hans가 필요했습니다; Hans는 이제 잔혹의 전문가였고, 그 잔혹은 다른 민족들에게로 돌려졌습니다 — 체코인, 폴란드인, 프랑스인, 러시아인에게. 그러나 전쟁이라는 결정적 시험에서 인종 이론은 치러지지 않았습니다. 「순혈 초인들」은 그들이 멸시한 「잡종」 군대에게 패했습니다: 엘 알라메인에서 영국군에게, 스탈린그라드에서 러시아군에게, 그다음 디데이에 온갖 피부색과 온갖 종교의 미국 병사들에게, 노르망디 해안을 뚫고 독일의 심장부로 파고든 자들에게. 미끼를 삼킨, 미혹된 독일인들에게 그 노름은 치러지지 않았습니다: 대륙은 수백만의 독일인 시신으로, 「순수 아리아」 시신으로 뒤덮였습니다. Carl은 모스크바 외곽의 눈 속에 남았고; Hinrich는 이탈리아의 살레르노에 남았으며; 세계를 다스리려던 Hans는 제 것이라 부를 노르망디의 작은 한 조각만을 얻었습니다.

미국은 소수자들이다 — 그리고 그건 당신과 나를 뜻한다

우리는 결코 이것이 우리에게나 우리 나라에 일어나도록 두어서는 안 됩니다. 우리는 결코 인종이나 피부색이나 종교로 갈라지도록 두어서는 안 됩니다, 이 나라에서는 우리 모두가 소수자에 속하니까요. 「나는 헝가리에서 태어났소. 자네는 프리메이슨이지.」 그것이 소수자입니다 — 그리고 당신은 다른 소수자에도 속합니다: 당신은 농부이고, 푸른 눈이며, 감리교회에 다닙니다. 이 소수자들에 속할 당신의 권리는 귀한 것입니다; 당신은 당신인 그대로일 권리, 생각하는 바를 말할 권리가 있습니다, 여기엔 개인의 자유가 있으니까요 — 우리에겐 Liberty가 있습니다. 그건 그저 듣기 좋은 말이 아닙니다; 그건 실용적이고 값을 매길 수 없는 삶의 방식입니다. 그러나 우리는 그것을 위해 애써야 합니다. 우리는 저마다의 Liberty를 지켜야 합니다, 그러지 않으면 우리 자신의 것을 잃을 수 있습니다. 어떤 소수자가 박해나 편견으로 제 자유를 잃도록 둔다면, 우리는 우리 자신의 자유를 위협하는 것입니다. 이것은 그저 발상이 아닙니다 — 단단한 상식입니다: 여기 미국에서 물음은 우리가 소수자를 용인하느냐가 아닙니다; 미국은 소수자들 그 자체이고, 그건 당신과 나를 뜻합니다. 그러니 봉이 되지 맙시다. 어떤 사람의 자유나 존엄도 어떤 행위나 어떤 말로 위협받도록 두어서는 안 됩니다. 그것에 대해 「이기적」이 됩시다: 「우리」와 「그들」을 잊고, 「우리 모두」를 생각합시다.

맺는말 (Raven & Keylam)

Raven과 Keylam은 맨 끝에 돌아와 늘 하던 대로 작별합니다: 또 봐요, 여러분 — 이번엔 여기까지입니다. 계속 함께해 주시고, 결코 잊지 마세요: 삶은 좋은 것입니다.

Ta-Na-Si Media & Document Repository를 위해 엮음. 제1부의 요약은 Raven D. Pond와 Keylam Folker의 구술 대화를, 그 의도적인 풍자 사용을 포함하여 전합니다. 제2부는 미국 전쟁부(1945년)의 공유 저작물 교육 영화 「Don't Be a Sucker」(US National Archives, ID 24376)를 요약하고 그 내용을 전하는 것이며, Ta-Na-Si의 견해가 아닙니다. 독자께서는 정보를 스스로 확인하시기를 당부드립니다; 이 문서는 어떠한 보증도 없이 제공됩니다.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

한 Ta-Na-Si 오디오 팟캐스트에 기반함 그리고 역사적 교육 영화 — AI 보조 요약. Claude(AI)가 영어에서 번역. 추정 번역 품질: ● 매우 신뢰할 수 있음.

Filipino / Tagalog Filipino

“Mga taong tulad mo at ako” · Episodyo 8: Panawagan sa Pananagutan — “Hindi ito biro ng Araw ng mga Loko”.

Edisyong maraming-wika na may tulong ng AI

> Tungkol sa dokumentong ito. Ang episodyong ito ay binubuo ng dalawang malinaw na pinaghiwalay na bahagi. Ang una ay ang pasalitang usapan nina Raven at Keylam — ang kanilang sariling mga salita, ang kanilang sariling tinig. Ang ikalawa ay isang makasaysayang pang-edukasyong pelikula, Don't Be a Sucker (Kagawaran ng Digmaan ng Estados Unidos, 1945, pampublikong domain), na isinama nila sa episodyo. Ang dalawang bahagi ay magkahiwalay na binuod sa ibaba, upang laging malinaw kung ano ang mula sa Ta-Na-Si at kung ano ang mula sa pelikula noong 1945. Ginagamit nina Raven at Keylam ang panunuya bilang sadyang kagamitan sa pakikipag-usap; pinapanatili ng buod na ito ang tinig na iyon sa halip na patagin ito.

Unang bahagi — Ang usapan (Raven & Keylam)

Pambungad — kung ano talaga ang gusto natin

Binubuksan nina Raven at Keylam ang channel gaya ng dati, kasama ang kanilang mga pangalan at isang tahasang pahayag tungkol sa kung ano ang mahalaga sa kanila. Ang mga pangunahing bagay, sabi nila, ay simple: isang marangal na ikabubuhay at isang marangal na kinabukasan para sa mga bata. Iyon lang. Lahat ng bagay na pinipilit ipalaban sa mga tao, lahat ng kinatha-kathang opinyon, makapagtatayo lamang ng isang digmaan — hindi kailanman ng isang kagalingan. Kaya ang tanong na nais nilang suriin ay: paano matapat na titingnan ang mga bagay na atin, at saan nga ba talaga nakasalalay ang pananagutan?

Ang madugong mga trabaho at ang banal na digmaan

Agad nilang binubuksan ang panunuya. May mga «madugong trabaho» para sa isang pamahalaang may ibang interes at sinusunog ang lahat ng ayaw nito. At inaasahan ka pang sumigaw ng papuri — yehey, magandang trabaho — at paypayan ang susunod na «Kristiyanong barbecue», dahil ngayon, sabi nila, nasa isang malaking banal na digmaan tayo laban sa masamang Republikano. Hindi: isang Republikano ang nagsasabing kailangan nating isagawa ang banal na digmaan, may mga dahilan, dahil «tayo ang pinakamahusay, ang among lahi». Ang mga amo-Republikano. Kaya dapat magtungo roon ang lahat at patayin ang «mga sumpaing kung-ano-man», lahat, huwag laktawan ang sinuman. Magpaputok muna, magtanong saka na; at kapag hindi sila sumasagot, malinaw na sila ang kaaway. Ang nakakubli sa ilalim ng biro ay ang makinaryang nag-aalis ng pagkatao sa mga tao bago sila patayin.

Ang Batas ng mga Karapatan na kinakain nila

Ito'y itinatapat nila sa Batas ng mga Karapatan — ang kalayaan sa relihiyon na dapat tinataglay ng lahat, na magsagawa o hindi magsagawa ng anumang pananampalataya. Ngunit kapag patay na ang mga tao, sino ang dumirinig sa kanilang kahilingan? Ang pumatay ba ang paraan ng pagsasagawa ng isang relihiyon? Kapag ipinahahayag ng isang nakaupong pangulo ang gayong mga bagay, sabi ni Raven, sa lumang bayan ay tinatawag itong labag sa konstitusyon. Kaya ano ngayon — ang «Make America great again» bilang dakilang inkisidor ng daigdig? Saan iyon nakasulat sa Batas ng mga Karapatan — sa bagong iyon? O ito kaya'y «bayaran ang singil para sa mga karapatang hindi mo naman kailanman tinaglay»? Ang singil na walang karapatan. Bayaran ang iyong buwis, ang iyong mga bayarin, at anuman ang matanggap mo, pera man o hindi — at kung hindi ka makabayad, ang kawalan ng tahanan ay «napakatamis» rin.

At ang Liberty? Ang Liberty ay para lamang sa isang minorya ng mga tao. Pinaghihiwa-hiwalay nila ang salita — Liberty, «liber-ti», makakain ba ito? Oo, makakain mo ang Liberty, malulunok nang buo — iyan ang programa. Ubusing kainin ang Liberty ng lahat at agawin ang lahat magpakailanman.

Ipadala ang iyong mga anak — o tipirin na lang ang biyahe

Ang pinakamatalas na bahagi ng panunuya: ipadala ang iyong mga anak sa maruming madugong digmaan; hindi mahalaga kung may anak ka o wala — gumawa ka lang ng bago at ipadala. Pagkatapos ay lalabas ang murang bandila mula sa supot ng Walmart upang isabit sa pintuan — para diyan ay hindi mo kailangang pakainin ang sinuman. Ikaw ay isang dakilang makabayan, pinapasabog mo ang iyong mga anak; mas mura pa nga ang puwede mong gawin. Bakit pa sila ipadadala hanggang Iran? Bumili ng isang granada at ikaw na mismo ang pumutok sa iyong mga anak sa harapang bakuran — mas mabisa, mas matipid. Mas malaki pa ang naitutulong nito sa pangulo, hindi mo na kailangang sanayin pa ang bata bilang sundalo. Sadya nilang sinasandalan ang pinakamatigas na paghahambing sa kasaysayan upang pangalanan ang kanilang nakikita — sa pamamagitan ng pagtawag kay Hitler, sa «Mein Kampf», kay «Adolf Trump», kay «Donald Hitler», sa «apo ni Ginoong Schicklgruber» — gamit ang pagmamalabis upang itanong kung bakit halos walang tumututol. Si Elon, ang puna nila, ay wala roon upang ibulong sa kanya ang ideyang iyon; may iba siyang trabaho, sa Memphis.

Ang Konstitusyon bilang «lumang basura»

Kung ang labag-sa-konstitusyon ay hindi na binibilang, kung gayon ay mayroon lang tayong isang «United Snacks of America». Sobra-sobra ang meryenda — kaya hindi natin kailangan ang mabahong Konstitusyong iyon. Pinetsahan ito nang paatras, ginawa 250 taon na ang nakararaan, at gusto nilang bumalik hindi 250 kundi 500 taon, sa dakilang Kristiyanong barbecue ng Gitnang Panahon — na hindi man lang nakasulat doon. Maaari mong ihagis ang mga tao sa apoy at walang pulis na darating na magsasabing hindi mo dapat sunugin ang sarili mong mga kapitbahay. Ang «mga dakilang lalaki» ay pinapayagang ariin ang mga babae at mga bata, at ang mga karaniwang tao naman ay pinararatangang pumatay sa sarili nilang mga pamilya — samantalang iyon, diumano, ay karapatan lamang ng pangulo. Hindi makatarungan iyon. Nasa isang republika tayo, nasa pagkakapantay-pantay. Kaya dapat ba nating mismong patayin ang ating sariling mga tao? Kung gayon, bigyan ang bawat isa ng titulong pangulo, at ayos na ang bagay — sapagkat kailangan ba talaga natin ng isang pangulo upang patayin ang ating sariling mga tao? Hindi gaano. Maaari «nang mas mabisa» sa harapang bakuran.

Ngunit nasaan ang saya? Hindi mo mapapanood na ang iyong sariling mga anak ay lagputin nang pira-piraso at ipahid sa damuhan — luntiang damo na may pula ng lahat ng iyon, «isang magandang kontrast». Ang nakakagulat na larawang iyon ang mismong punto: iyan ang tunay na kahulugan ng pagsigaw ng papuri.

Kalikasan, mga karapatan, at isang pangulong lumagpas sa hangganan

Lumilipat sila sa mga karapatang bigay ng kalikasan na pinangangalanan ng Konstitusyon, at na «nagsisimulang magkaroon ng saysay» tuwing gumagawi nang gayon ang isang pangulo. Kung gayon, kahihiyan ang magkaroon ng isang pangulong labag sa konstitusyon — at tayo ang bumoto sa kanya; oo, ginawa nga natin iyon. Kaya ano ang gagawin natin? Sumusulyap sila sa tao niyang si «Pete» — ang matalino — at sa ideyang kapag ang umiiral na pagpapatupad ng batas ay hindi naglilingkod sa kanila, isinusulat na lang itong muli sa ibang paraan at idinedeklarang ayos. Gaano iyon kakonstitusyunal? Marahil may ibang konstitusyon, para sa natatanging mga karapatan — isang unang-uring konstitusyon ng Amerika, at isang pangalawa, pangatlo, pang-apatnapung uri. Tulad ng sistema ng kasta, mga selyo sa noo. Ang pagkakapantay-pantay ay «masama»: hindi mahalaga kung sino ka, walang pakialam ang sinuman — kaya bagay lamang ito ng interpretasyon, at sa gayon ay mahihibo ang sinuman. «United Snakes of America.»

Nasaan ang mga makabayang Amerikano?

Paulit-ulit silang bumabalik sa isang tanong: nasaan ang mga makabayang Amerikano, ang mga tao ng Liberty na iyon na ipinahayag ng Amerika 250 taon na ang nakararaan? Naghiwa-hiwalay, naglaho? «Nasa Russia sila nakatira», pabirong sabi ng isa. May ilang Amerikanong totoong naglalakas ng tinig — kaunting sigaw na hindi tama ito — ngunit may tunay bang impluwensiya? Sumusulyap sila nang patuya kay «Camila» bilang diumanong mas mabuting pagpipilian, ang dating tsarina ng hangganan, at sa «dalawang pangulo»: ang maliit at ang malaki. Ang «maliit na Trump» ay si Little Trump — isang komedyante at tagapagpasaya, isang taong maliit ang pangangatawan, na pumapasok sa papel ni Donald Trump at gumagaya sa pag-uugali nito nang may malaking katumpakan, upang makita ng mga tao nang malinaw kung ano talaga ang nangyayari. Maaaring inilantad niya ang kontrobersiyang iyon — ngunit ang pangamba ng mga tagapagdaloy ay hindi nahuhuli ng mga tao ang mensaheng ipinapakita niya sa kanila; wala silang nakukuha rito. At saka may malaking Trump, si Donald Trump mismo: may ginawa ba siya para sa mga tao, o para lamang sa sariling pakinabang? Sa mismong mga parirala na ginagamit niya, dapat nang maramdaman ng bawat isa kung gaano kahungkag ang mga iyon. Sapagkat ang nakukuha mula sa lahat ng ito ay isang kahabag-habag na buhay: walang kinabukasan, mas kaunting anak, dahil pinapasabog silang mawala.

Para saan tayo narito?

Kaya para saan tayo narito? Isilang at saka mamatay, at sa pagitan — wala? Walang anumang saysay iyon. Para diyan ay hindi mo kailangan ng pangulo o ng pamahalaan: kapag lumabas ang mga sanggol at ihinampas nang patay sa lupa, ang «problema» ay nalutas na. Kaya hindi mo kailangan ng anumang pamahalaan, kahit ang sa Estados Unidos. At gaano nga ba talaga sila «nagkakaisa»? Hindi gaano — gumagawa ng mga hamak na bagay, walang ginagawa, at saka tumatakas nang palihim. Walang sinuman sa pagpapatupad ng batas, sa imbestigasyon, ang may pakialam sa kahit kanino. Itinatanong nila, nang may mabigat na panunuya, para saan ba talaga ang komunidad na Amerikano — maglaro ng laro sa internet, mga hangal na debate kung ilang kasarian ang umiiral — at sinasabing walang sapat na droga upang tiisin ang mga kahangalang iyon; baka tawagan na lang ang Tsina para sa «susunod na bagay na parang korona». Ngunit nananatili ang tunay na tanong: nasaan ang pananagutan at paninindigan ng mga tunay na Amerikano? Sa katotohanan ay wala kahit saan. Marami ang nagsasabi ng kaunting bagay na hindi naman nila obligadong sabihin, at pagkatapos ay sapat na iyon sa kanila — «may nasabi na ako, hayaan na». Minsan tayong nakipaglaban sa isang digmaan ng kalayaan para iwasan nga ito, at ngayon ay umaatras tayo nang 500 taon pabalik sa isang banal na digmaan.

Ito ba ay ang Bibliya o ang Mein Kampf?

Nagsisimula ang siglo sa 2000, hindi sa 1500 — 2026 na ngayon. Kaya panahon na ito para sa susunod na Hesukristo, o «Donald Christ», na tiyak na maiuunat ang sarili hanggang doon at gagawa ng mas masamang trabaho pa, dahil siya'y hangal nang hangal at hindi man lang makapagkuwenta ng isang porsiyento. Paano makapaniniwala ang sinuman na siya'y nakikipaglaban «sa pamamagitan ng salita ng mabuting Panginoon» — ang ibig sabihin ay si Hesus, na hindi niya kailanman naunawaan, dahil sinabi ni Hesus na mas mabuting mahalin ang isa't isa, hindi ang patayin ang isa't isa? May isang bagay na napakalubhang mali. Mula rito ang tanong: ang hawak ba niya sa kamay ay ang Bibliya, o ang Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — kapwa, kaunti mula sa lahat ng iyon. Ang apo ni «Ginoong Schicklgruber», na may ulong tinina sa blond na hindi bagay sa larawan — ampon, ipagsabi mo iyan sa tanggapan ng rehistro. Ang sistema mismo, sabi nila, ay nakakatakot na kahawig ng ginawa ni Hitler noon sa Alemanya, at sumusulong ito rito habang sumusunod ang lahat at walang ginagawa laban dito. Hindi SA sa pagkakataong ito, kundi ICE — at isang dami ng mga institusyong nagsasagawa ng isang malaking marahas na trabaho. «Maganda ang inyong pangalan ng tatak», upang ibentang muli bilang bago.

Walang kaligtasan, walang paggalang — at ang pananagutang dala natin

Kapag tiningnan mo kung ano ang ginagarantiya ng Batas ng mga Karapatan, sabi nila, wala ka nang makikitang anuman doon: walang kaligtasan para sa lahat, walang paggalang sa tao. At walang sinumang nakaiisip nito. Para saan ang mga karapatan, kung hindi para gamitin? May kotse ka para magmaneho, may bahay para tirhan — ngunit ang isang bahay na hindi mo tinitirhan ay walang saysay. Kaya tumigil ka na sa pagwawalang-bahala sa pananagutan. Dala natin ang pananagutang iyon, tiyak, dahil binoto natin ang bagay na iyon — ngunit ang bumoto ay hindi nangangahulugang kailangan na nating tiisin ito. May tayong isang uri ng beto. Maaari nating sabihin: sumpaing pangulo, sinuman ka man, ayaw naming patayin ang aming mga tao sa buong mundo o itulak ang ekonomiya ng mundo patungong impiyerno. Hindi iyon namin pakialam. Kapag winasak mo ang lahat sa labas ng Amerika, ano ang bumabalik? Masamang dugo — dahil minamahal ka lamang ng mga tao hanggang sa antas na ikaw ay patay na. Anong klaseng reputasyon ang ipamumuhay. Hindi tinatahak ng likas na tao ang landas na iyon; hindi sila ipinagmamalaki iyon.

Lahat ay imigrante

Tuwirang sabihin: sa Amerika, ang bawat isa sa isang paraan o iba pa ay imigrante, maliban sa mga katutubong Amerikanong naririto nang mas una. Lahat ng iba ay dumating pagkatapos. At ngayon ay sinasabing ang «mga Amerikano» lamang ang tunay? Sa loob ng 250 taon ay may malayang Estados Unidos, sa pahintulot ng «liberty and justice for all», ng «one nation indivisible» — at wala silang anumang pakialam dito. Kaya ang Liberty, ang mabahong Liberty, sino ang nangangailangan nito? Lahat ay nangangailangan nito — upang magtayo ng isang buhay na walang paghihiganti o paghihigpit. Walang dami ng droga ang magpapahintulot sa iyong magkunwaring iba ang totoo. Ang karapatan sa kaligayahan at kagalingan — sinasabi ng pangulong hindi natin ito kailangan, kaya hahayaan na natin itong malaglag? Ano ba tayo, murang paninda? Ang mga hangal na ideyang iyon ay hindi kailanman nagluwal ng anuman maliban sa mga digmaang pandaigdig. At ang ating mga anak ang lumalaban nito habang nakaupo tayo sa bahay at tumatanggap ng isang bandila kapag hindi na sila bumabalik. At ngayon ay may mga sandatang atomiko, kemikal, biyolohiko, di-mabilang na mga drone — diumano «upang maramdaman ng tao ang ginhawa». Ang paraan ng paghawak ng bawat isa sa mga bagay ay tunay na kabaliwan.

Isang bansang naging pundasyon para sa pagtatayo

Nakatayo tayo sa isang bansang minsang naging isang pundasyon kung saan isinasakatuparan ng mga tao ang kanilang sariling mga ideya, maliit man o malaki, at naiimpluwensiyahan ang pagsulong ng sangkatauhan at ng bansa mismo. At ngayon, «tapos na ang lahat, ayos lang ang lahat», at patuloy pa ring pumaparito ang mga tao ng mundo — mula sa pinanggagalingan ng mga imigrante, hindi mula sa Buwan o Mars — upang iwan ang paniniil sa likuran, para lamang masalubong ito rito ngayon. Iyan ang unang bagay na pinagningas ng «Kristiyanong barbecue». Ngayon ay may isang banal na digmaan. Ang Gitnang Panahon ay isang panahon ng pagsulong kung ikukumpara rito; sino ang hangal nang labis upang sabihing «ulitin natin ang Gitnang Panahon»? Kapag nagsisimulang matutuhan ng mga tao kung ano ang lagi nang ginawa ng mga diktadura — at ginagawa pa rin — na nagsisimula sa maliit at lumalawak: 70 taon na itong nagpapatuloy; nagsasagawa ang Israel ng isang henosidyo sa Gaza, at ito'y lumawak at kumalat sa buong mundo — ang lohika ng «hindi natin kailangan ang mga taong iyon, putulin sila at tingnan kung ano ang gagawin nila».

Sa isang republika, ang bayan ang nagbabantay

Bakit boboto ng isang pamahalaang pagkatapos ay wala ka namang pakialam? Sa isang republika, binabantayan ng bayan kung ano ang ginagawa ng pamahalaan — iyon ang buong kahulugan. Sa panahong ito ay walang pakialam ang mga tao: «may binoto akong isa», at pagkatapos ay hindi na nila kailanman tinitingnan kung ano ang ginagawa sa kapangyarihang ipinasa nila. Namamangha sila na ang mga tao'y labis na nalulunod sa mga pangarap-gising kung kaya't hindi nila namamalayan na sila mismo ang nag-akyat sa kanya sa kapangyarihan. Karamihan ay hindi man lang naririnig na masaya sa pangulong ito — ngunit basta na lang nilang sinasabi «hindi ako sang-ayon diyan», at ano ang nababago niyon? Walang nagbabago sa pangulo nang kusa. Kailangan nating gumawa ng isang bagay upang magbago ang pamahalaan — sa pamamagitan ng ginagawa nito. At saan ito nagsisimula? Kapag nasusunog na ang mundo, kapag tuluyan nang nawasak ang kalikasan — iyon, sa likas na kalagayan, ay tinatawag na huli na. Kaya ang tamang sandali ay ang sabihin: bago mahuli, mas mabuti pang patigilin ko na ito. Nasaan ang mga taong iyon, sa buong mundo — hindi lamang sa Amerika — na magsasabing «tumigil na ngayon», dahil lahat ay nagdurusa, lahat ay bumabagsak, at wala nang sinumang may kinabukasan o tiyak na ikabubuhay?

Isinilang upang mabuhay, hindi upang malipol

Paano ito nangyayari — na nakikibahagi ang mga tao sa sarili nilang paglipol? Sa ilalim ni Trump ay gumawa ng mga kahangalan — iyan ang usapin. Ang magsagawa o hindi magsagawa ng isang relihiyon ay mismong pangako ng Batas ng mga Karapatan. Ang «Under God» o hindi ay walang binabago sa mga bunga na nakikita natin. Sa loob ng ating sariling pahintulot ay maaari nating baguhin ang mga bagay; walang Diyos ang magbabago ng mga iyon para sa iyo. Nasa atin iyon. Ang maniwala sa Panginoon, kay Allah, kay Buddha — hindi iyon binibilang; nakasalalay ito sa ating gawa. Hindi tayo makapagtatago sa likod ng «hindi ko kaya, dahil…»; kung gagawin mo iyon, ikaw ay magdurusa, babagsak, aanod sa ilog pababa. Itaas ang kamay: ang pagkasilang ba ay isang pahintulot na tahakin ang buhay sa pag-anod lamang sa ilog pababa — walang nagsasabi niyon. At kung mamumuhay ka nang gayon, tuwiran nilang sinasabi, ikaw ay gumagawa ng isang dahan-dahang pagpapakamatay; kung gayon ay kailangan mo ng tulong na pangkaisipan. Para sa mga tunay na walang kakayahan sa pag-iisip, sige, ang pangulong ito ay maaaring bagay sa iyo — ngunit hindi iyon ang nakararami, tiyak na hindi.

Kumilos na

Matagal nang panahon upang kumilos, bago natin mawala ang lahat ng saligan ng isang ikabubuhay, ng isang kagalingan, ng anumang kaligayahan. Maaari nating mawala ang lahat ng iyon nang biglaan, ganoon tayo kalapit sa bingit — walang pagsandal pabalik, pagtatamasa ng salu-salo, pagpapahinga. Maliwanag na dumarating ang «malaking pagkahapo». Nasa isang Titanic tayo na may isang kaaya-ayang banda na tumutugtog habang lumulubog tayo. Iyon ba ang gusto natin? Hindi. Walang sinumang tumitingin kung saan tumutungo, kung pagsasama-samahin, ang lahat ng mga gawaing ito. Tunay nga bang ganito tayo kahangal ngayon? Itinatanggi nila iyon — ngunit ganoon tayo katamad kung kaya't hindi natin igagalaw ang isang daliri upang baguhin ang anuman, at basta na lang nakaupo na nagsasabi «hmm, sige, kung ganoon ay ganoon na lang. Baka dumating ang dakilang Panginoon at ayusin ito». Sa huli ay hindi ka niya bibilangin, dahil wala ka sa kanya — hindi ka isa sa kanyang mga nilalang na nabuhay sa kanilang buhay at nagdala ng pag-ibig sa kapwa gaya sa sarili.

Ang maging mahirap ay hindi kahihiyan — ang katamaran ay kahihiyan

Pag-isipan mo ito: kakaunti ang pagmamahal sa sarili sa pagsasabi ng «kung gayon ay tapos na ang buhay». Mas mababa pa kaysa mahirap — at ang kahirapan ay hindi dahilan upang sisihin ang sinuman. Maraming tao ang mahirap ngunit namumuhay nang tapat, tuwid, kasama ang kanilang mabigat na kapalaran; hindi lahat, may mga taong tuso sa lahat ng dako. Ngunit ang mga taong nabawasan hanggang sa pinakapangunahing pangangailangan ay alam na alam kung ano ang kahulugan niyon. Tanging ang mga ubos na ubos na hanggang sa wala nang hinihinging anumang kailangan ang makapagsasabing «marahil ay hindi naman ganoon kasama, marahil ay gaganda». Hindi iyon ipinangako, at wala iyon sa programa — ang paghulog ay lumalaki nang lumalaki, at nagsimula itong bigla sa isang sumpaing pandemya at hindi kailanman gumanda. Ngayon ay mas mabuti pang ayusin natin ito. Iyon ang ating pananagutan. Kung wala ang pananagutang iyon ay wala tayong anumang kakayahang panlipunan; kung wala ang dalawa, wala man lang tayo sa sarili natin — walang sinuman para sa sarili, walang sinuman sa pamamagitan ng kapwa. Nawawala sa atin ang lahat ng iyon. At iyon ay napakamura.

Ang pinakamataas na halaga sa iyong mga kamay

Ang pinakamataas na halagang hawak mo sa iyong mga kamay ay ang sarili mong buhay at ang iyong kalusugan. At ibibigay mo ba iyon sa isang nagsasabing «hindi na kita kailangan, umalis ka, maglaho ka, huwag mo akong istorbohin»? Pinalaya natin ang mga alipin kasama si Abe — kasama si Abraham Lincoln — dahil hindi matiis ang gayong pagtrato sa mga tao. At ngayon ay hahayaan natin itong gawin sa ating mga sarili? Napakamura ng maging ganoon katamad: ang hindi paninindigan para sa sariling mga karapatan, ang hindi pagsugal para sa isang bagay na mas mabuti, na pinaniniwala ang sarili na kung walang gagawin ay walang sinumang sasakit sa iyo. Ang kabaligtaran ang totoo — sinasaktan ka ng lahat, dahil iyan ang programa. Iyan mismo ang ginagawa ng isang maton. Noon sa paaralan, kapag may isang maton, sinusuntok mo siya nang tuwid sa mukha hanggang tumigil ang pananakot. Kaya ngayon? May isang malaking maton tayo, tayong lahat nang sama-sama, at hindi natin siya sinusuntok — bakit? Dahil ganoon tayo kaduwag, bawat isa sa atin, kung kaya't hindi natin sinusuklian ang maton.

Ang tamad na mga Amerikano, at ang pag-asang nauubos

Ito ba ang muog ng malalakas na Amerikano? Hindi sila naniniwala niyon — bagkus ng mga tamad, ng mga busog na busog, na umaasang matatapos ito bago lumaki. Ngunit ang umasang lilipas ito ay pagsuko, at ang pagsuko sa bandang huli ay ang pagpapakamatay na sinabi nila. Kung gayon ay walang pag-asa para sa Amerika — at wala para sa buong mundo — kung walang sinumang magbabago ng kanyang pamumuhay upang ipaglaban ang sariling kalidad ng buhay. Ano ang nakukuha natin dito? Paglipol. Iyon lang. At nakikibahagi tayo? Hindi sila naniniwalang may sinumang tunay na makagagawa niyon. Hindi iyon ang landas na dapat tahakin.

Alalahanin ang mga lolo't lola

Mas mabuti pang alalahanin natin ang ating mga lolo't lola at mga kanunu-nunuan na naninindigan para sa isang bagay — para sa Liberty at para sa mga tao — gaya sa Digmaang Sibil, o sa Ikalawang Digmaang Pandaigdig, kung saan nilabanan nila ang Aksis: si Mussolini, si Hitler at ang Tennō — Alemanya, Italya at Hapon — sa matitigas, kakila-kilabot na mga labanan, upang iwasan nga ito. At ngayon ay nabalik na ito sa atin at sumisigaw ng papuri ang lahat? Kailangang may mali sa mga tao, at mas mabuti pang hanapin nila ito at ayusin bago mahuli — at ang huli ay huli na. Gusto mong abutin ang isang tren at umalis na ang tren; paano mo ito aabutin? Hindi mo kaya. Iyon ba talaga ang gusto natin — umupo sa istasyon na nagsasabing «aba», at pagkatapos ay magpalimos ng makakain? Iyon ay napakamura. Pagkatapos ng 250 taon ng pagsulong ay isantabi ito at sabihing «hindi kailangan» — ano pa ang hindi natin kailangan? Wala? Iyan ay isang hayagang kasinungalingan. Araw-araw kang gumagawa ng isang bagay para sa iyong ikabubuhay, at pinaniniwala ang sarili na maayos ang lahat sa susunod na sandaang taon — ngunit hindi gayon, dahil ang pamahalaan ay gumagawa ng mga bagay na ganoon kahangal na ang ginagawa mo para sa iyong ikabubuhay ay hindi na magpapakain sa iyo.

Ang nagkakaisang bayan ay makapagbabago nito

Kaya kumilos na tayo ngayon. Sinasabi ni Elon na sa loob ng ilang taon ay maglalaho ang bawat tindahan — siya ang nagtatayo ng robotika para diyan, at ginagawa ng AI ang lahat ng trabaho, at sa gayon ay «maaaring maging masaya ang mga tao». Masaya paano, kung wala silang magagawa para sa kanilang ikabubuhay? Anong ikabubuhay ang natitira? Wala. Tanging kamatayan. Iyon ba ang landas — gugulin ang lakas ng iyong buhay upang sa huli ay makamit ang dakilang paglipol, dahil mas mura ang mga makina kaysa sa iyo, dahil sa sarili mong mga mata ay nagkakahalaga ka ng isang pera, o hindi man lang ganoon? Isipin ang kapangyarihang hawak natin kapag tayo'y nagkakaisang tumindig. Ang isang administrasyon ay isang dakot ng mga tao; ang populasyon ay mas malaki nang malaki, na may mas malaking kapangyarihan. Kahit umabot pa sa pakikibaka, kaya natin; mas malakas tayo nang malaki. Kailangan nating baguhin ang sumpaing bagay na iyon, dahil pinapatakbo ito ng mga hangal na tumatakbo patungo sa direksiyong ito. Kapag hindi natin ito magagawa sa karaniwang paraan — sa pamamagitan ng pagpapatupad ng batas, sa pamamagitan ng konstitusyon — kailangan nating sabihing tigil sa anumang paraang umuubra, dahil isinusugal nito ang mismong pag-iral natin.

Masakit ang mamatay — at ang pag-iwas ay hindi nakatutulong

Oo, masakit ang mamatay — at ang pag-iwas sa suliranin ay hindi nito iniiwasan ito. Ang ipinabuhay natin, sa lahat ng salinlahi, tayong lahat nang sama-sama — kung iyon ay walang anumang halaga, wala itong saysay. Sulit nga ba talagang umanod sa ilog pababa, panoorin itong lumubog at huwag magsalita? Ang isang tapat na Amerikano ay hindi dapat humihimig lamang; dapat niyang sabihing «naninindigan ako para sa aking mga karapatan, alam ko ang aking mga karapatan, at gusto ko ang mga iyon ngayon». Walang mali roon. Kaya mas mabuti pang gawin natin iyon. Alam ng bawat isa sa kanyang puso kung ano ang gagawin sa kanyang posisyon, sa kanyang buhay. Magalak na ikaw ay buhay at may kalayaang itayo ang iyong buhay sa loob ng Liberty — na hindi naman talaga isang bagay na nakakamit nang basta-basta: kinailangang ihanda ito, ipaglaban. At ngayon ay hinaharap natin ang pinakamatigas na krisis ng Liberty na nakita kailanman ng Estados Unidos. Kailangang mapigilan na maagaw ito sa atin. Iyon ang pananagutan ng bawat isa sa atin. Isinusugal nito ang lahat.

Tayo ay nauukol sa buhay

Paano matititigan ng sinuman ang mga mata ng kanyang mga anak at sabihing «tapos na — pupunta ka sa digmaan, hindi ka babalik, at aalis din naman ako»? Hindi iyon solusyon para kaninuman. Tayo ay likas na mga tao, lumaking nasa linyang iyon ng ebolusyon; nauukol tayo sa kalikasan, nauukol tayo sa buhay — hindi sa pagkahapo o sa henosidyo. Mas mabuti pang maunawaan natin iyon, dahil iyon ang ating pag-iral; nagtatapos ang ating pag-iral kapag hindi natin ito hinawakan. Gaano kalayo sa sarili ang dapat na agwat ng isang tao upang hindi ito makita? Mga kabataan, tingnan ninyo kung ano talaga ang nangyayari. Ayaw ba ninyong mabuhay? Gustong mabuhay ng lahat, gustong makibahagi sa komunidad, magtayo ng bansa, magtayo ng mga proyekto — at lahat ng iyon ay inaagaw dahil may nagkaroon ng ideyang «hindi na natin ito kailangan»? Hindi maaaring ganoon. Iyon ay sobra-sobrang simple.

Maging malakas, maging tapat — mabuhay ang republika

Maging malakas, maging tapat, mabuhay ang republika. Ang tanging tanong ay: gaano katagal nabubuhay ang republika sa ganitong paraan? Hangga't hinahayaan nating mabuhay ito. Maaari itong tumagal ng isa pang 250 taon o higit pa — sa abot ng pagpapahintulot nating mangyari ito. Tayo ang nagpapangyari sa republika. Kaya, nang aktibo, ipangyayari natin ito — at dahil mismo riyan ay mas mabuti pang ipagtanggol natin ito, sa anumang paraang umuubra, dahil pinabayaan natin itong tumakbo nang sobrang tagal. Ngayon ay may isang malaking kalat na lilinisin, at walang sinumang darating upang ayusin ito para sa atin — ang «dakilang lalaking gumagawa sa Amerikang dakila at hangal muli» ay tiyak na hindi; nakikita na ito. Hawak natin ito sa ating sariling mga kamay, at sa gayon ay kaya natin. Kung hindi natin gagawin, walang gagawa. Kaya ito ng ating mga kamay, dahil alam natin kung paano. Walang iba.

Alam na alam nila kung ano ang ginagawa nila

Ang mga tao sa administrasyong gumagawa ng mga hangal na tunog na iyon ay walang anumang alam tungkol sa buhay — o, upang maging tumpak, alam na alam nila kung ano ang hindi dapat na maging buhay, at kung paano ito wasakin, ayon sa isang programa. Kaya huwag ninyo silang hayaang itong isakatuparan hanggang dulo — ang nakikita at naririnig natin mula sa mga ebidensiya, mula sa mga katotohanan; ang nararamdaman natin nang tuwiran, araw-araw. At ngayon: ano ang ating larawan ng isang ikabubuhay? Tanungin ang sarili. Tingnan ito, habulin ito, alamin kung ano ang gagawin — dahil hindi ito isang kalagayang dapat tanggapin. Tiyak na hindi.

Ikalawang bahagi — Ang makasaysayang pelikulang Don't Be a Sucker (Kagawaran ng Digmaan ng Estados Unidos, 1945)

> Tala tungkol sa pinagmulan. Ang sumusunod ay isang buod ng isang hiwalay na akdang isinama sa episodyo: Don't Be a Sucker («Huwag Maging Bobo»), isang pang-edukasyong pelikulang ginawa ng Kagawaran ng Digmaan ng Estados Unidos noong 1945, pagkatapos ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig, ng mga taong nabuhay sa loob nito, upang turuan ang mga hindi nakaranas nito. Ito ay nasa pampublikong domain. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Ang mga salita sa ibaba ay sa pelikula, hindi sa Ta-Na-Si.

Ang mga bobo at ang mga nangangaso sa kanila

Bumubukas ang pelikula sa isang inareglong «labanan sa pambuno» sa perya — malinaw na peke, ngunit may isang lalaking nagsusugal doon ng kanyang pinaghirapang pera. Sumasakay si Henry sa tren na may 200 dolyar at walang nakikitang masama sa isang magiliw na laro ng baraha kasama ng mga estranghero. May mabuting asawa si Joe Collins sa bahay, ngunit sa bar ay nakikilala niya ang isang dalagang mukhang maganda pagkatapos ng ilang inumin. May isang lumang salita para sa gayong mga tao: mga bobo. At may iba pang mga tao — ang mga gumugugol ng mga gabi sa pagkukuwenta kung paano kunin sa kanila ang anumang taglay nila. Lahat ng uri ng sugal, lahat ng uri ng bobo.

May taglay si Mike: ang Amerika

Halimbawa si Mike. Mayroon siya ng lahat — bata, malusog, may trabaho, at isang bansang tinatawag na Amerika. Isang kahanga-hangang pag-aari: sapat na espasyo upang magtanim ng maraming pagkain, malalaking pabrika, malalaking lungsod, at mga tao — lahat ng uri ng tao, mula sa magkakaibang bansa, na may magkakaibang relihiyon at magkakaibang kulay ng balat. Malalayang tao, na maaaring sama-samang mabuhay, magtrabaho at magtayo ng Amerika dahil sila ay malaya: malayang bumoto, malayang sabihin ang naiisip, malayang pumunta sa kanilang sariling mga simbahan, malayang piliin ang kanilang sariling trabaho. May taglay si Mike, tiyak iyon. Ngunit may mga lalaking gumugugol ng mga gabi sa pagkukuwenta kung paano ito kunin sa kanya.

Ang nanunulsol sa kanto

Isang madulas magsalitang tagapagsalita ang humuhubog sa isang pulutong sa kalye. Nangangako siya ng «katotohanan tungkol sa Amerika». Hindi siya pulitiko, sabi niya — isa lamang «karaniwang Amerikano», isang «Amerikanong Amerikano» — at may ilang bagay na nagpapakulo sa kanyang dugo: mga taong may dayuhang punto na kumikita ng lahat ng pera, mga «Negro» na sumasakop sa mga trabahong «atin sa iyo at sa akin». Kung hahayaan natin itong magpatuloy, ano ang mangyayari sa «atin na mga tunay na Amerikano»? Namimigay siya ng isang libreng polyeto — «ang katotohanan tungkol sa mga Negro at mga dayuhan», «ang katotohanan tungkol sa Simbahang Katoliko» — na binayaran ng «mga tunay na Amerikano». Isang binatang handang basahin ito at tumatangong sumasang-ayon: para sa kanya ay may saysay ito. Ang bansa, sabi ng tagapagsalita, ay hindi kailanman magiging atin hanggang ito'y maging isang bansang walang — walang Negro, walang dayuhang banyaga, walang Katoliko, walang Freemason. Iyon, sabi niya, ang inyong mga kaaway, na sinusubukang agawin ang bansa: labanan sila at lipulin sila bago tayo nila lipulin.

Ang babala ng Hungaryo

Isang dumaraan ang pumipigil sa binata: bago sinabi ng tagapagsalita ang «Freemason», handa kang sumang-ayon sa kanya — dahil noon ay tungkol sa ibang tao ang sinasabi niya. Ngunit sa bansang ito ay walang «ibang tao»; tayong lahat ay mga taong Amerikano. At ikaw — hindi ka naman Amerikano, hindi ba? «Isinilang ako sa Hungary, ngunit ngayon ako ay mamamayang Amerikano. At nakita ko kung ano ang magagawa ng ganitong uri ng pananalita. Nakita ko iyon sa Berlin.» Siya'y naging propesor sa unibersidad doon, at narinig niya ang mismong gayunding mga salita. Siya'y naging bobo noon — inakala niyang ang mga Nazi ay baliw lamang na panatiko. Ngunit hindi sila gayon. Alam nilang hindi sila sapat na malakas upang sakupin ang isang nagkakaisang bansa, kaya hinati nila ang Alemanya sa maliliit na pangkat at ginamit ang pagtatangi bilang isang praktikal na sandata. Hindi iyon madali; kinailangan nilang magpagal nang husto rito. Ang mga tao ay hindi isinisilang na may pagtatangi — ang pagtatangi ay ginagawa para sa atin, ng isang taong may gustong makuha. Tandaan ito: kapag narinig mo ang ganitong uri ng pananalita, may makukuha rito ang isang tao, at hindi iyon ikaw.

Berlin, 1932 — limang lalaki sa isang pulutong

Nakita ng propesor itong nagsisimula sa Berlin noong 1932. Limang lalaking kakilala niya ang nakatayo sa isang pulutong na nakikinig sa isang Nazing tagapagsalita. Si Eric ay Katoliko; si Anon, isang estudyante niya, ay Hudyo; si Hinrich ay may maliit na tindahan ng kasangkapang bakal; si Carl ay magsasaka; at si Hans ay isang manggagawang metal na walang trabaho. Sinasabi ng tagapagsalita sa «mga tunay na Aryanong Aleman» na panahon nang manahin nila ang bansang nararapat na sa kanila lamang. Bibigyan ng partidong Nazi ng lupa ang magsasaka, ng trabaho ang manggagawa, ng kita ang maliit na negosyante. Sino ang may taglay ng lahat ng iyon ngayon? Ang Hudyo — na umano'y ninakaw ang bansa at ang karapatan ng panganay, na kumikita ng lahat ng pera at sumasakop sa lahat ng trabaho; dapat siyang iwasan, itakwil, lipulin. At ang mga Katoliko — walang dakilang bansa ang dapat pamahalaan ng isang «dayuhang simbahan»; sila at ang kanilang pananampalataya ay dapat wasakin. At ang mga Freemason — walang puwang ang Alemanya para sa mga lihim na samahan; isang samahan lamang ang iiral, ang partidong Nazi.

Hatiin ang bansa, hibuin ang tapat na tao

Isa-isa, nilusob ng tagapagsalita ang bawat minorya at inihiwalay sila sa isa't isa. Ang mga lalaking dumating bilang magkababayang Aleman ay ginawang magkakaagaw na pangkat, mapaghinala at puno ng poot sa isa't isa — lahat dinaya. Ang tunay na nilinlang ay si Hans: «dalisay na Aleman» ayon sa pamantayang Nazi, ipinangako sa kanya ang lahat, at napaniwala siya. Sinabihan siyang siya ang dalisay-dugong among lahi, na may banal na karapatang mamuno, at handa na ang partidong iangat siya sa kapangyarihan — upang mag-utos sa buong Alemanya, at balang araw sa buong mundo. Sa gayon ay naging isang «superman» si Hans: binigyan nila siya ng uniporme at pinalobo ang kanyang ego. Hindi na siya isang maliit na lalaking walang trabaho; siya ay isang kasapi ng among lahi. Hindi lubusang nauunawaan ng kanyang asawa — kahit may isang superman sa bahay, walang pagkain. Hindi ba niya nauunawaang lilikha ang mga Nazi ng trabaho para sa lahat, pagkain, damit, isang bagong bahay, isang maluwalhating kinabukasan, mga anak na balang araw ay mamumuno sa mundo? Ngunit nagtataka pa rin siya kung saan magmumula ang susunod na pagkain. Ayaw ni Hans ng ganitong uri ng pananalita — mapanganib iyon; para sa gayong pananalita ay dapat ipakulong ang mga tao.

Sino ang tunay na umakyat sa kapangyarihan

Nilunok ni Hans ang pain, at ito ang mga lalaking naglagay ng pain sa kawit. Bakit — upang umakyat sa kapangyarihan si Hans? Siyempre hindi: upang umakyat sila. Gagamitin lamang nila si Hans, at ang daan-daang libong tulad niya, upang gawin ang maruming trabaho — lahat naglalaro ng laro ng bobo, isinusugal ang kalayaan ng iba at, mangyari pa, nawawala ang sarili. Isang bansa ng mga bobo. Kinailangan ni Hitler ang mga taong ito, dahil marami ang dapat gawin: durugin ang mga unyon, dahil organisado sila at maaaring lumaban; wasakin ang maraming partidong pampulitika; pagputul-putulin ang bawat organisasyong maaaring pagkaisahan ng mga tao. May mga Hudyong bubugbugin at papatayin — hindi makapangyarihan, ngunit isang maginhawang dahilan para sa lahat ng sakit ng bansa. Daan-daang Katoliko ang ipinakulong, dahil may lakas ang Simbahan upang lumaban. Hinati nila ang bansa sa isandaang piraso at winasak ang mga piraso nang isa-isa, at sa ibabaw ng mga durog na pirasong iyon ay sumakay sila patungo sa kapangyarihan: isang partido, isang bansa, isang relihiyon.

Ang digmaan laban sa katotohanan

Matapos makamtan ang kapangyarihan, may kaguluhan pa rin ang mga Nazi sa kanilang pinakamatandang kaaway: ang katotohanan, na hindi madaling mamatay. Kaya ipinasiya nilang pawiin ito. Isang malaking pinagmumulan ng katotohanan ay ang panitikan — kaya nagsunog sila ng mga aklat, dalawampung milyon. Ang mga tagapagsalita ng katotohanan — mga guro, manunulat, siyentipiko — ay ipinakulong o pinalayas. Hinadlangan ang edukasyon; sa loob ng limang taon ay bumaba nang 53% ang pagpasok sa unibersidad. Ipinagbabawal na makinig sa isang palatuntunang Britaniko o magbasa ng isang pahayagang Amerikano; ang iyong impormasyon ay nagmumula kay Doktor Goebbels, na nakakaalam kung ano ang pinakamabuti para sa iyo. Hindi ka makapanonood ng ilang pelikula o makaririnig ng ilang musika, at hindi ka makapanonood na nagboboksing si Joe Louis, dahil ang kampeong iyon ay may itim na balat at pinabubulaanan ang teorya ni Hitler ng kataasang Nordiko. Pinabulaanan din iyon ni Albert Einstein — at, bilang isang «di-Aryano», kinailangan niyang lisanin ang Alemanya. Ang kanyang isip ay inialay sa paghahanap ng katotohanan, at ang mga Nazi, na nagbenta ng isang kasinungalingan, ay higit sa lahat natakot sa katotohanan.

Ang mga tinig na nagsalita pa rin

Ang Simbahan ay isang puwersang sapat pa ring malakas upang ipahayag ang katotohanan sa madla. Isang Katolikong tinig ang nagbabala na ang mga Kristiyano ay nasa isang mabigat na labanan laban sa «isang pananampalatayang isinilang mula sa dugo», isang labanang naglalayong bunutin ang Kristiyanismo mula sa inang-bayan — at ang paring iyon ay inaresto kinabukasan sa isang dahilan ng kahalayan. Isang Protestanteng tinig ang nagpahayag na ang sinumang naghahangad ng kalayaan para sa sarili ay hindi makapagkakait nito sa iba nang hindi nawawalan ng natamo niya — ang dakilang aral na maaaring matutuhan ng mundo mula sa Alemanya — at ikinulong siya ng mga Nazi sa isang kampong konsentrasyon. Nagsalita rin ang mga tagapagturo. Isang guro ang nagtanong kung ano nga ba ang isang «Aryano» — diumano'y matangkad, balingkinitan, may bughaw na mata, blond — at tuwirang sumagot: walang Aryanong lahi, at, mas mahalaga, walang among lahi. May ilang nakatatagpo na maginhawa ang ideya, ngunit hindi ito masusuhayan ng agham: walang ugnayan sa pagitan ng mga katangiang panlahi at ng kakayahan o pagkatao ng isang tao. Sa bawat pangkat ay matatagpuan mo ang gayunding saklaw — mga hangal at mga henyo, mga kriminal at mga maawain. Hatulan ang bawat tao bilang isang indibiduwal, hindi sa kulay ng balat o mata, ni sa haba ng ilong. Ang mga pagkakaiba sa pagitan ng mga tao ay totoo — magkakaibang kakayahan, pinagmulan, paniniwala sa tama at mali — ngunit iyon ay isang pagkakaiba sa paraan ng pag-iisip, hindi isang pagkakaiba sa lahi. Walang among lahi; iyon ay isang siyentipikong katotohanan, at ang sinumang magsabi sa iyo ng ibang bagay ay nagsisinungaling.

Kung saan maaaring napigilan ito

Kaya, sa lahat ng praktikal na layunin, pinawi ang katotohanan sa Alemanya. Paano ito nangyari, saan ito nagsimula? Nagsimula ito mismo roon, sa pulutong na iyon — at doon maaaring napigilan ito, kung nagsama-samang tumindig ang mga taong iyon. Kung pinagtanggol nila ang isa't isa, sana ay nakalaban sila; nang sama-sama, sana ay naging malakas sila. Ngunit nang mahayaan nilang mahati sila, sila'y naging walang magawa. Nang matalo ang unang minorya, natalo ang lahat. Isinugal nila ang kalayaan ng iba — at ganito binayaran ang mga taya. Si Carl na magsasaka, na nagsugal sa isang mas mabuting buhay, ay nakatamo ng nakapapagod na trabaho hanggang isandaang oras sa isang linggo, pinilit na manatili sa kanyang lupa at magluwal ng iniuutos sa kanya, dahil naghahanda si Hitler para sa digmaan. Hindi rin binayaran ang taya ni Hinrich: 104,000 maliliit na negosyo ang nagsara sa loob ng dalawang taon. At hindi rin mas mabuti ang lagay ni Hans — ngayon ay isang trabaho sa isang pabrika ng bala, mahahabang oras para sa kakarampot na sahod, lalong lumalalang kalagayan, ipinagbabawal na umalis, wala pa ring pagkain sa bahay. Sinabi ni Hitler na hindi maaaring magkaroon ng mantikilya at mga kanyon nang sabay, kaya hindi nagkaroon ng mantikilya si Hans.

Ang digmaang natalo ng teorya ng lahi

Nang hatulan ni Hitler na hinog na ang panahon, pumasok sa digmaan ang Alemanya — hindi sa pamamagitan ng isang deklarasyon, kundi sa pamamagitan ng isang maingat na inihandang biglaang pagsalakay. Muli, kinailangan ni Hitler si Hans para sa maruming trabaho; si Hans ay ngayon ay dalubhasa sa kalupitan, at ibinaling ang kalupitang iyon laban sa ibang mga lahi — sa mga Czech, sa mga Polako, sa mga Pranses, sa mga Ruso. Ngunit sa mapagpasyang pagsubok ng digmaan ay hindi binayaran ang mga teorya ng lahi. Ang «dalisay-dugong mga superman» ay tinalo ng «may-halong-dugong» mga hukbong hinahamak nila: ng mga Britaniko sa El Alamein, ng mga Ruso sa Stalingrad, at pagkatapos sa Araw ng D ng mga sundalong Amerikano ng bawat kulay at relihiyon, na lumusob sa mga baybayin ng Normandy at pumasok sa kaibuturan ng Alemanya. Para sa mga naligaw na Aleman na nakalunok ng pain, hindi binayaran ang laro: ang kontinente ay nakalatag ng milyun-milyong bangkay na Aleman, mga bangkay na «dalisay na Aryano». Naiwan si Carl sa niyebe sa labas ng Moscow; naiwan si Hinrich sa Italya sa Salerno; at si Hans, na dapat ay mamuno sa mundo, ay nakatamo lamang ng isang maliit na piraso ng Normandy na matatawag niyang kanya.

Ang Amerika ay mga minorya — at iyon ay ikaw at ako

Hindi natin dapat hayaang mangyari ito kailanman sa atin o sa ating bansa. Hindi natin dapat hayaang mahati tayo kailanman ayon sa lahi, kulay, o relihiyon, dahil sa bansang ito ay tayong lahat ay nauukol sa mga minorya. «Isinilang ako sa Hungary. Ikaw ay isang Freemason.» Iyan ay mga minorya — at nauukol ka rin sa iba: ikaw ay magsasaka, may bughaw kang mata, pumupunta ka sa simbahang Metodista. Ang iyong karapatang mauukol sa mga minoryang ito ay isang mahalagang bagay; may karapatan kang maging kung ano ka at sabihin ang iyong iniisip, dahil dito ay may personal na kalayaan tayo — may Liberty tayo. Iyon ay hindi mga magagandang salita lamang; iyon ay isang praktikal at walang-kapantay na paraan ng pamumuhay. Ngunit kailangan nating pagsikapan ito. Kailangan nating bantayan ang Liberty ng bawat isa, kung hindi ay maaaring mawala ang sariling atin. Kung hahayaan nating mawalan ng kalayaan ang isang minorya sa pamamagitan ng pang-uusig o pagtatangi, binabanta natin ang ating sariling kalayaan. Hindi ito basta isang ideya — ito ay matibay na katinuan ng pag-iisip: dito sa Amerika ang tanong ay hindi kung tinatanggap natin ang mga minorya; ang Amerika ay mga minorya, at iyon ay ikaw at ako. Kaya huwag tayong maging mga bobo. Hindi natin dapat hayaang banta ang kalayaan o dangal ng kahit sinong tao ng anumang gawa o salita. Maging «makasarili» tayo rito: kalimutan ang «tayo» at «sila», at isipin ang «tayong lahat».

Pangwakas (Raven & Keylam)

Bumabalik sina Raven at Keylam sa pinakahuli upang magpaalam gaya ng dati: paalam, mga kaibigan — iyon na ang lahat sa pagkakataong ito. Manatiling nakatutok, at huwag kailanman kalimutan: maganda ang buhay.

Inihanda para sa Ta-Na-Si Media & Document Repository. Inilalahad ng buod ng unang bahagi ang pasalitang usapan nina Raven D. Pond at Keylam Folker, kasama ang kanilang sadyang paggamit ng panunuya. Binubuod ng ikalawang bahagi ang pampublikong-domain na pang-edukasyong pelikulang «Don't Be a Sucker» ng Kagawaran ng Digmaan ng Estados Unidos (1945) (US National Archives, ID 24376) at inilalahad ang nilalaman nito, hindi ang mga pananaw ng Ta-Na-Si. Hinihiling sa mga mambabasang patunayan nila mismo ang impormasyon; ang dokumentong ito ay ibinibigay nang walang anumang garantiya.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Batay sa isang audio podcast ng Ta-Na-Si at isang makasaysayang pelikulang pang-edukasyon — buod na may tulong ng AI. Isinalin mula sa Ingles ni Claude (AI). Tinatayang kalidad ng pagsasalin: ● napakaaasahan.

Belarusian Беларуская

«Людзі як ты і я» · Эпізод 8: Заклік да адказнасці — «Гэта не першакветнёвы жарт».

Шматмоўнае выданне з дапамогай ШІ

> Пра гэты дакумент. Гэты выпуск складаецца з дзвюх выразна падзеленых частак. Першая — вусная размова паміж Raven і Keylam: іх уласныя словы, іх уласны голас. Другая — гістарычны навучальны фільм Don't Be a Sucker (Ваеннае міністэрства ЗША, 1945, грамадскі набытак), які яны ўключаюць у выпуск. Абедзве часткі рэзюмуюцца ніжэй паасобку, каб заўсёды было ясна, што паходзіць ад Ta-Na-Si, а што — з фільма 1945 года. Сарказм выкарыстоўваецца Raven і Keylam як свядомы сродак зносін; гэтае рэзюмэ захоўвае той голас, а не згладжвае яго.

Частка першая — Размова (Raven & Keylam)

Уступ — чаго мы насамрэч хочам

Raven і Keylam адкрываюць канал так, як заўсёды: называюць свае імёны і проста кажуць, што ім дарагое. Асноўныя рэчы, кажуць яны, простыя: годнае існаванне і годная будучыня для дзяцей. Вось і ўсё. Усё, супраць чаго людзей падбухторваюць змагацца, усе сфабрыкаваныя меркаванні здольныя пабудаваць толькі вайну — але ніколі дабрабыт. Таму пытанне, якое яны хочуць разгледзець, такое: як сумленна глядзець на тое, што належыць нам, і дзе насамрэч ляжыць адказнасць?

Крывавая работа і святая вайна

Яны адразу ўключаюць сарказм. Ёсць «крывавая работа» для ўрада, які мае іншыя інтарэсы і выпальвае ўсё, што яму не патрэбна. А ты яшчэ павінен радавацца — ура, добрая работа — і распальваць чарговае «хрысціянскае барбекю», бо мы цяпер, кажуць яны, у вялікай святой вайне супраць злога рэспубліканца. Не: гэта рэспубліканец кажа, што нам патрэбна святая вайна, з прычын, бо «мы найлепшыя, раса паноў». Рэспубліканцы-паны. Таму ўсе мусяць ісці туды і забіваць «праклятых кагосьці там», усіх, нікога не прапускаючы. Спачатку страляй, потым пытайся; а калі яны не адказваюць — значыць, відавочна, былі ворагам. Тое, што схавана пад жартам, — гэта механізм, які абясчалавечвае людзей перад тым, як іх забіць.

Біль аб правах, які яны праядаюць

Гэта яны супрацьпастаўляюць Білю аб правах — свабодзе веравызнання, якую павінен мець кожны: вызнаваць або не вызнаваць любую веру. Але калі людзі мёртвыя, хто адгукнуўся на іх просьбу? Хіба забойства — гэта спосаб вызнаваць рэлігію? Калі дзеючы прэзідэнт абвяшчае падобнае, кажа Raven, у старой краіне гэта называлі неканстытуцыйным. Дык што ж цяпер — «Make America great again» у ролі вялікага інквізітара свету? Дзе гэта напісана ў Білі аб правах — у новым? Ці гэта хутчэй «аплаці рахунак за правы, якіх у цябе ніколі не было»? Рахунак без правоў. Плаці падаткі, зборы і ўсё, што атрымліваеш, грошы ці не — а калі заплаціць не можаш, то і бяздомнасць «такая мілая».

А свабода? Свабода — толькі для меншасці людзей. Яны разбіраюць слова на часткі — свабода, «сва-бода», ці можна яе з'есці? Так, свабоду можна з'есці, праглынуць цалкам

— вось гэта і ёсць праграма. Праесці свабоду ва ўсіх і забраць усё назаўжды.

Адпраў сваіх дзяцей — або зэканом на паездцы

Самы рэзкі адрэзак сарказму: адпраў сваіх дзяцей на брудную крывавую вайну; няважна, ці ёсць у цябе дзеці — проста нарабі новых і адпраў. А потым з'яўляецца танны сцяжок з пакета Walmart, каб павесіць на ўваходныя дзверы — за гэта нікога карміць не трэба. Ты вялікі патрыёт, ты падрываеш сваіх дзяцей; можна нават танней. Навошта пасылаць іх ажно ў Іран? Купі гранату і падарві сваіх дзяцей сам на лужку перад домам — больш дзейсна, больш эфектыўна. Прэзідэнту гэта дапамагае яшчэ больш, не трэба нават навучаць хлопца салдатам. Яны свядома звяртаюцца да самага жорсткага гістарычнага параўнання, каб назваць тое, што бачаць, — заклікаючы Гітлера, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «унука пана Schicklgruber», — выкарыстоўваючы перабольшанне, каб спытаць, чаму амаль ніхто не пярэчыць. Elon, заўважаюць яны, не побач, каб падаць яму гэтую думку; у яго была іншая работа, у Memphis.

Канстытуцыя як «старызна»

Калі неканстытуцыйнае больш не лічыцца, то мы проста маем «United Snacks of America». Снэкаў больш чым дастаткова — значыць, гэтая смярдзючая Канстытуцыя нам не патрэбна. Яна заднім чыслом, зробленая 250 гадоў таму, а хочуць адступіць не на 250, а на 500 гадоў назад, да вялікага хрысціянскага барбекю Сярэднявечча — якога там нават не было запісана. Можна кідаць людзей у агонь, і ніякая паліцыя не прыйдзе сказаць, што сваіх суседзяў не паляць. «Вялікім людзям» дазволена валодаць жонкамі і дзецьмі, а простых людзей абвінавачваюць у забойстве ўласных сем'яў — тады як гэта нібыта толькі права прэзідэнта. Гэта несправядліва. Мы ў рэспубліцы, у роўнасці. Дык што ж — лепш нам самім забіваць сваіх людзей? Тады дайце кожнаму тытул прэзідэнта, і справа залагоджана — бо ці патрэбны нам наогул прэзідэнт, каб забіваць уласных людзей? Не вельмі. Можна «эфектыўней» на лужку перад домам.

Але дзе ж пацеха? Ты не можаш глядзець, як тваіх дзяцей разрываюць на кавалкі і размазваюць па газоне — зялёная трава з чырвоным ад усяго гэтага, «прыемны кантраст». У гратэскавым вобразе і сутнасць: вось што насамрэч азначае радасць натоўпу.

Прырода, правы і прэзідэнт, які выйшаў за межы

Яны звяртаюцца да дадзеных прыродай правоў, названых у Канстытуцыі, якія «пачынаюць набываць сэнс» якраз тады, калі прэзідэнт так сябе паводзіць. Тады ганебна мець неканстытуцыйнага прэзідэнта — а мы за яго галасавалі; так, галасавалі. Дык што рабіць? Яны кідаюць позірк на яго чалавека «Pete» — разумніка — і на думку пра тое, што, калі наяўнае праваахоўнае права ім не служыць, яго проста перапісваюць інакш і абвяшчаюць нармальным. Наколькі гэта канстытуцыйна? Можа, ёсць іншая канстытуцыя, для асаблівых правоў — першакласная амерыканская канстытуцыя, і другая, трэцяя, саракавая. Як каставая сістэма, штампы на лбе. Роўнасць «подлая»: няважна, хто ты, нікому няма справы — значыць, гэта толькі пытанне тлумачэння, і так можна ашукаць любога. «United Snakes of America.»

Дзе амерыканскія патрыёты?

Яны зноў і зноў вяртаюцца да аднаго пытання: дзе амерыканскія патрыёты, людзі той свабоды, якую Амерыка абвясціла 250 гадоў таму? Распаліся, выпарыліся? «Яны жывуць у Расіі», — жартуе адзін. Некаторыя амерыканцы ўсё ж падаюць голас — крыху крыку пра тое, што гэта няправільна, — але ці ёсць рэальны ўплыў? Яны саркастычна глядзяць на «Camila» як на нібыта лепшы варыянт, былую «царыцу мяжы», і на «двух прэзідэнтаў»: маленькага і вялікага. «Маленькі Trump» — гэта Little Trump, комік і артыст, чалавек нізкага росту, які ўваходзіць у ролю Donald Trump і вельмі дакладна ўзнаўляе яго паводзіны, каб людзі ясна бачылі, што насамрэч адбываецца. Ён, магчыма, і выставіў гэтую палеміку напаказ — але вядучых трывожыць, што людзі не ўлоўліваюць пасланне, якое ён ім паказвае; яны нічога з гэтага не выносяць. А потым — вялікі Trump, сам Donald Trump: ці зрабіў ён што-небудзь для людзей, ці толькі дзеля ўласнай выгады? Ужо з самых фраз, якія ён выкарыстоўвае, кожны мусіць адчуць, наколькі яны пустыя. Бо тое, што выходзіць з усяго гэтага, — агіднае жыццё: няма будучыні, менш дзяцей, бо іх разбамбяць.

Навошта мы тут?

Дык навошта мы тут? Нарадзіцца, а потым памерці, а паміж гэтым — нічога? У гэтым няма сэнсу. Для гэтага не патрэбны ні прэзідэнт, ні ўрад: калі немаўляты з'яўляюцца на свет і іх кідаюць наземлю мёртвымі, «праблема» вырашана. Так што ніякі ўрад не патрэбны, нават урад Злучаных Штатаў. І наколькі яны наогул «злучаныя»? Не вельмі — чыняць подласць, нічога не робяць, а потым выслізгваюць. Ніхто ў праваахоўных органах, у следстве не клапоціцца ні пра кога. Яны пытаюцца, з цяжкім сарказмам, на што наогул прыдатная амерыканская супольнасць — гуляць у інтэрнэт-гульні, весці дурныя спрэчкі пра тое, колькі існуе полаў, — і кажуць, што няма столькі наркотыкаў, каб вытрываць гэтую лухту; можа, патэлефанаваць Кітаю па «наступную штуку накшталт кароны». Але сапраўднае пытанне застаецца: дзе адказнасць і годнасць сапраўдных амерыканцаў? Фактычна іх не відаць. Многія кажуць нейкую драбніцу, якую і казаць не абавязаны, і гэтым задаволеныя — «я нешта сказаў, і ладна». Мы калісьці вялі вайну за незалежнасць якраз дзеля таго, каб пазбегнуць гэтага, а цяпер адступаем на 500 гадоў назад да святой вайны.

Гэта Біблія ці Mein Kampf?

Стагоддзе пачынаецца з 2000, а не з 1500 — цяпер 2026 год. Значыць, настаў час для наступнага Ісуса Хрыста, ці «Donald Christ», які напэўна зможа дацягнуцца да гэтага і зрабіць яшчэ горш, бо ён такі дурны, што не ўмее нават палічыць працэнты. Як нехта можа верыць, што ён ваюе «словам добрага Госпада» — маецца на ўвазе Ісус, якога ён так і не зразумеў, бо Ісус сказаў, што лепш любіць адзін аднаго, а не забіваць адзін аднаго? Нешта страшэнна не так. Адсюль пытанне: што ў яго ў руцэ — Біблія ці Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — і тое, і другое, сёе-тое з гэтага. Унук «пана Schicklgruber», з пафарбаванай у бландын галавой, якая не ўпісвалася ў карціну — усыноўлены, раскажы гэта ў загсе. Сама сістэма, кажуць яны, страшэнна падобная на тое, што Гітлер зрабіў тады ў Германіі, і яна рухаецца тут, пакуль усе ідуць следам і нічога супраць не робяць. На гэты раз не CA, а ICE — і безліч устаноў, якія выконваюць вялікую гвалтоўную работу. «Ваша гандлёвая назва добрая», каб прадаць нанова.

Ні бяспекі, ні павагі — і адказнасць, якую мы нясём

Калі глядзіш, што гарантуе Біль аб правах, кажуць яны, не знаходзіш больш нічога з гэтага: ні бяспекі для ўсіх, ні павагі да чалавека. І нікому гэта не прыходзіць у галаву. Для чаго правы, калі не карыстацца імі? У цябе ёсць машына, каб ездзіць, дом, каб жыць, — але дом, у якім ты не жывеш, бессэнсоўны. Дык перастань ігнараваць адказнасць. Мы нясём гэтую адказнасць, дакладна, бо мы прагаласавалі за гэта — але галасаваць не значыць, што цяпер мы абавязаны гэта трываць. У нас ёсць свайго роду вета. Мы можам сказаць: праклятый прэзідэнт, хто б ты ні быў, мы не хочам забіваць нашых людзей па ўсім свеце ці гнаць сусветную эканоміку да д'ябла. Гэта не наша справа. Калі ты разбураеш усё за межамі Амерыкі, што вяртаецца? Дрэнная кроў — бо людзі любяць цябе толькі настолькі, наколькі ты мёртвы. З такой рэпутацыяй і жыць. Натуральныя людзі так не робяць; яны гэтым не ганарацца.

Кожны — іммігрант

Калі браць наўпрост: у Амерыцы кожны так ці інакш іммігрант, акрамя карэнных амерыканцаў, якія былі тут раней. Усе астатнія прыйшлі пасля. І цяпер кажуць, што толькі «амерыканцы» — сапраўдныя? 250 гадоў існавалі незалежныя Злучаныя Штаты, з дазволу «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — а ім на гэта наплявать. Дык свабода, смярдзючая свабода, каму яна патрэбна? Яна патрэбна кожнаму — каб будаваць жыццё без помсты і абмежаванняў. Ніякая колькасць наркотыкаў не дазволіць удаваць, нібы гэта не так. Права на шчасце і дабрабыт — прэзідэнт кажа, што яно нам не патрэбна, і мы яго кідаем? Што мы, танны тавар? Гэтыя дурныя ідэі заўсёды спараджалі толькі сусветныя войны. І нашу вайну вядуць нашы дзеці, пакуль мы сядзім дома і атрымліваем сцяг, калі яны не вяртаюцца. А цяпер ёсць атамная, хімічная, біялагічная зброя, дронаў безліч — нібыта «каб адчуваць сябе ўтульна». Тое, як усе абыходзяцца з рэчамі, проста вар'яцтва.

Краіна, што была асновай для будавання

Мы стаім у краіне, што некалі была асновай, на якой людзі ўвасаблялі свае ідэі, малыя ці вялікія, і ўплывалі на развіццё чалавечага роду і самой краіны. А цяпер «усё скончана, усё добра», і людзі свету ўсё яшчэ едуць сюды — адтуль, адкуль прыходзяць іммігранты, не з Месяца і не з Марса, — каб пакінуць тыранію ззаду, толькі каб застаць яе тут сёння. Гэта першае, што запусціла «хрысціянскае барбекю». Цяпер ёсць святая вайна. Сярэднявечча было часам развіцця ў параўнанні з гэтым; хто настолькі дурны, каб сказаць «давайце паўторым Сярэднявечча»? Калі людзі пачынаюць даведвацца, што дыктатуры заўсёды рабілі — і робяць дагэтуль, — пачынаючы з малога і пашыраючыся: 70 гадоў гэта доўжыцца; Ізраіль учыняе генацыд у Газе, і гэта пашырылася і распаўсюдзілася па ўсім свеце — логіка «гэтыя людзі нам не патрэбны, адрэжце іх і глядзіце, што яны стануць рабіць».

У рэспубліцы народ нясе варту

Навошта галасаваць за ўрад, да якога потым няма справы? У рэспубліцы народ сочыць за тым, што робіць урад, — у гэтым увесь сэнс. Цяпер людзям усё роўна: «я за аднаго прагаласаваў», і потым яны ніколі не глядзяць, што робяць з перададзенай уладай. Яны здзіўляюцца, што людзі так пагружаны ў мроі, што не ўсведамляюць: гэта яны прывялі яго да ўлады. Большасць нават не выглядае задаволенай гэтым прэзідэнтам — але яны толькі кажуць «я з гэтым не згодны», і што гэта мяняе? Прэзідэнта само па сабе нішто не мяняе. Мы павінны нешта зрабіць, каб урад змяніўся — праз тое, што ён робіць. І дзе гэта пачынаецца? Калі свет ужо ў агні, калі прырода цалкам разбурана — гэта, пры натуральным ходзе рэчаў, называецца «занадта позна». Значыць, правільны момант — сказаць: пакуль не позна, лепш я гэта спыню. Дзе тыя людзі, па ўсім свеце — не толькі ў Амерыцы, — хто скажа «спыніць цяпер», бо ўсе пакутуюць, усе ламаюцца, і ні ў каго больш няма ні будучыні, ні надзейнага жыцця?

Народжаны жыць, а не быць ліквідаваным

Як да гэтага даходзіць — што людзі саўдзельнічаюць ва ўласнай ліквідацыі? Пры Trump чыніць дурноты — вось пра што гаворка. Вызнаваць ці не вызнаваць рэлігію — гэта і ёсць абяцанне Біля аб правах. «Under God» ці не — нічога не мяняе ў выніках, якія мы бачым. У межах уласнага дазволу мы можам мяняць рэчы; ніякі Бог не зменіць іх за цябе. Гэта на нас. Верыць у Госпада, у Алаха, у Буду — гэта не лічыцца; усё залежыць ад нашай дзейнасці. Мы не можам хавацца за «я не магу, бо…»; калі ты так робіш — ты пакутуеш, ламаешся, плывеш уніз па рацэ. Падыміце руку: хіба нараджэнне было дазволам ісці па жыцці толькі ўніз па рацэ — ніхто такога не кажа. А калі ты так жывеш, кажуць яны наўпрост, ты ўчыняеш павольнае самагубства; тады табе патрэбна псіхалагічная дапамога. Для тых, хто сапраўды недзеяздольны псіхічна, добра, гэты прэзідэнт табе, можа, і падыдзе — але гэта не большасць, дакладна не.

Перайсці да дзеяння

Даўно час дзейнічаць, пакуль мы не страцілі ўсе асновы жыцця, дабрабыту, усякага шчасця. Мы можам страціць усё гэта за адну ноч, настолькі мы на краі — нельга адкінуцца назад, цешыцца вечарынай, расслабляцца. «Вялікае знясіленне» відавочна насоўваецца. Мы на «Тытаніку», і мілы аркестр грае, пакуль мы тонем. Ці гэтага мы хочам? Не. Ніхто не глядзіць, да чаго ўсе гэтыя дзеянні, узятыя разам, вядуць. Няўжо мы сёння настолькі дурныя? Яны гэта адмаўляюць — але мы такія лянівыя, што і пальцам не варухнём, каб нешта змяніць, і толькі сядзім, прыгаворваючы: «гм, ладна, як ёсць, так ёсць. Можа, прыйдзе вялікі Гасподзь і ўсё выправіць». У рэшце рэшт Ён не стане на цябе разлічваць, бо ты не быў з Ім — ты не быў адным з Яго стварэнняў, што пражылі сваё жыццё і неслі любоў да блізкага, як да сябе.

Беднасць — не ганьба, а лянота — так

Падумай: мала любові да сябе ў словах «ну, значыць, жыццё скончана». Менш, чым беднасць, — а беднасць не повад вінаваціць. Многія бедныя і жывуць сумленна, проста, са сваёй цяжкай доляй; не ўсе, прайдзісветы ёсць усюды. Але людзі, зведзеныя да самага неабходнага, дакладна ведаюць, што гэта значыць. Толькі тыя, хто настолькі выедзены, што зусім не патрабуюць нічога неабходнага, могуць сказаць: «можа, не так і дрэнна, можа, стане лепш». Гэта не абяцана, і гэтага няма ў праграме — заняпад толькі расце і расце, а пачаўся ён імкліва з праклятай пандэміі і так і не выправіўся. Цяпер лепш гэта выправіць. Гэта наша адказнасць. Без гэтай адказнасці ў нас няма сацыяльнай кампетэнтнасці; без абедзвюх у нас няма нават саміх сябе — ніхто сам па сабе, ніхто праз блізкага. Мы губляем усё гэта. І гэта занадта танна.

Найвышэйшая каштоўнасць у тваіх руках

Найвышэйшая каштоўнасць, якую ты трымаеш у руках, — тваё ўласнае жыццё і тваё здароўе. І ты аддаеш яго таму, хто кажа: «больш не патрэбны, сыходзь, выпарыся, не замінай»? Мы вызвалілі рабоў з Abe — з Аўраамам Лінкальнам, — бо такое абыходжанне з людзьмі было невыносным. А цяпер мы дазваляем рабіць гэта з намі самімі? Занадта танна быць такім лянівым: не стаяць за свае правы, не ісці на рызыку дзеля лепшага, пераконваючы сябе, што калі нічога не рабіць, ніхто цябе не кране. Праўда адваротная — цябе кранаюць усе, бо гэта праграма. Менавіта так робіць задзіра. У школе калісьці, калі быў задзіра, ты біў яго проста ў пысу, пакуль цкаванне не спынялася. А што цяпер? У нас адзін вялікі задзіра, усе разам, і мы не б'ём яго — чаму? Бо мы такія слабакі, кожны з нас, што не адказваем задзіры.

Лянівыя амерыканцы і надзея, што вычэрпваецца

Ці гэта аплот моцных амерыканцаў? Яны ў гэта не вераць — хутчэй лянівых, перасычаных, што спадзяюцца: усё скончыцца, перш чым разрасцецца. Але спадзявацца, што пранясе, — гэта пакора, а пакора ў рэшце рэшт і ёсць тое самагубства, пра якое яны казалі. Тады няма надзеі для Амерыкі — і няма для ўсяго свету, — калі ніхто не зменіць свайго ладу жыцця, каб пастаяць за ўласную якасць жыцця. Што мы з гэтага атрымліваем? Ліквідацыю. Вось і ўсё. І мы саўдзельнічаем? Яны не вераць, што нехта па-сапраўднаму можа. Так ісці нельга.

Успомні дзядоў і бабуль

Лепш успомніць нашых дзядоў і прадзядоў, што стаялі за нешта — за свабоду і за людзей, — як у Грамадзянскай вайне ці ў Другой сусветнай, дзе яны змагаліся з Воссю: Мусаліні, Гітлерам і Тэнно — Германіяй, Італіяй і Японіяй — у цяжкіх, страшных баях, каб пазбегнуць якраз гэтага. А цяпер у нас гэта зноў, і ўсе радуюцца? З людзьмі нешта мусіць быць не так, і ім лепш гэта знайсці і выправіць, пакуль не позна — а позна ёсць позна. Хочаш паспець на цягнік, а цягнік пайшоў; як ты яго зловіш? Ніяк. Няўжо мы і праўда гэтага хочам — сядзець на вакзале і казаць «ох ты», а потым прасіць на ежу? Гэта занадта танна. Пасля 250 гадоў развіцця адкласці гэта і сказаць «не патрэбна» — а што яшчэ нам не патрэбна? Нічога? Гэта проста хлусня. Ты кожны дзень нешта робіш дзеля свайго жыцця і пераконваеш сябе, што ўсё будзе добра яшчэ сто гадоў, — але гэта не так, бо ўрад чыніць рэчы настолькі дурныя, што тое, што ты робіш дзеля жыцця, цябе больш не пракорміць.

Адзіны народ можа гэта змяніць

Дык пяройдзем жа цяпер да дзеяння. Elon кажа, што праз некалькі гадоў кожнай крамы не стане — ён будуе для гэтага робататэхніку, а ШІ робіць усю работу, і тады «людзі змогуць быць шчаслівыя». Шчаслівыя як, калі яны нічога не могуць зрабіць дзеля жыцця? Якое жыццё застаецца? Ніякае. Толькі смерць. Ці гэта шлях — патраціць сілу свайго жыцця, каб у выніку атрымаць вялікую ліквідацыю, бо машыны таннейшыя за цябе, бо ты ва ўласных вачах варты грош, а то і менш? Падумай, якой сілай мы валодаем, ледзь устанем разам. Адміністрацыя — жменя людзей; насельніцтва нашмат большае, з нашмат большай сілай. Нават калі дойдзе да барацьбы, мы справімся; мы нашмат мацнейшыя. Мы павінны змяніць гэтую праклятую штуку, бо ёю кіруюць ідыёты, якія імчацца ў гэты бок. Калі мы не можам зрабіць гэта звычайным шляхам — праз праваахову, праз канстытуцыю, — мы павінны сказаць «стоп» любым дзейсным спосабам, бо гэта зазіхае на само наша існаванне.

Паміраць балюча — а ўхіленне не ратуе

Так, паміраць балюча — і ўхіленне ад праблемы яе не ўхіляе. Тое, дзеля чаго мы жылі, праз пакаленні, усе мы разам, — калі гэта нічога не варта, у гэтым няма сэнсу. Ці варта і праўда плыць уніз па рацэ, глядзець, як тоне, і маўчаць? Сумленны амерыканец не павінен толькі мармытаць; ён павінен сказаць: «я стаю за свае правы, я ведаю свае правы, і я хачу іх цяпер». У гэтым няма нічога благога. Тады лепш гэта зрабіць. Кожны ў сваім сэрцы ведае, што рабіць на сваім месцы, у сваім жыцці. Радуйся, што жывы і маеш незалежнасць будаваць сваё жыццё ў свабодзе — а гэта зусім не данасць: яе трэба было падрыхтаваць, адваяваць. І цяпер мы перад самым цяжкім крызісам свабоды, які калі-небудзь бачылі Злучаныя Штаты. Нельга дапусціць, каб яе ў нас адабралі. Гэта адказнасць кожнага з нас. Гэта зазіхае на ўсіх.

Мы належым жыццю

Як нехта можа глядзець сваім дзецям у вочы і казаць: «усё скончана — ты ідзеш на вайну, ты не вернешся, а мяне ўсё роўна не стане»? Гэта ні для кога не выйсце. Мы натуральныя людзі, вырашчаныя ў гэтай лініі эвалюцыі; мы належым прыродзе, мы належым жыццю — не знясіленню і не генацыду. Лепш нам гэта зразумець, бо гэта наша існаванне; наша існаванне скончыцца, калі мы за яго не возьмемся. Наколькі далёка ад самога сябе трэба быць, каб гэтага не бачыць? Хлопцы і дзяўчаты, глядзіце, што насамрэч адбываецца. Вы не хочаце жыць? Кожны хоча жыць, хоча ўдзельнічаць у супольнасці, будаваць краіну, будаваць праекты — і ўсё гэта адбіраюць, бо камусьці прыйшла думка «гэта нам больш не патрэбна»? Так быць не можа. Гэта занадта проста.

Будзь моцны, будзь сумленны — хай жыве рэспубліка

Будзь моцны, будзь сумленны, хай жыве рэспубліка. Пытанне толькі ў тым: як доўга рэспубліка жыве такім чынам? Роўна столькі, колькі мы даём ёй жыць. Яна можа працягнуцца яшчэ 250 гадоў або больш — наколькі мы дамо гэтаму адбыцца. Гэта мы даём рэспубліцы адбывацца. Так што, дзейнічаючы, мы і дамо гэтаму адбыцца — і менавіта таму нам лепш яе абараніць, любым дзейсным спосабам, бо мы занадта доўга пускалі ўсё на самацёк. Цяпер трэба прыбраць вялікі беспарадак, і ніхто не прыйдзе выправіць гэта за нас — «вялікі чалавек, што робіць Амерыку вялікай і дурной зноў», дакладна не; гэта ўжо відаць. Мы трымаем гэта ў сваіх руках, і тады мы справімся. Калі не мы, то ніхто. Нашы рукі гэта могуць, бо мы ведаем як. Больш ніхто.

Яны дакладна ведаюць, што робяць

Людзі ў адміністрацыі, што выдаюць гэтыя дурныя гукі, нічога не ведаюць пра жыццё — або, калі дакладна, яны дакладна ведаюць, чым жыццё быць не павінна і як яго разбурыць, па праграме. Дык не дайце ім давесці гэта да канца — тое, што мы бачым і чуем па сведчаннях, па фактах; тое, што мы адчуваем наўпрост, кожны дзень. І вось: якое наша ўяўленне пра жыццё? Спытай сябе. Паглядзі на гэта, дамагайся гэтага, высветлі, што рабіць, — бо гэта не той стан, з якім варта мірыцца. Дакладна не.

Частка другая — Гістарычны фільм Don't Be a Sucker (Ваеннае міністэрства ЗША, 1945)

> Заўвага пра крыніцу. Ніжэй ідзе рэзюмэ асобнага твора, уключанага ў выпуск: Don't Be a Sucker («Не будзь прасцяком»), навучальны фільм, зняты Ваенным міністэрствам ЗША ў 1945 годзе, пасля Другой сусветнай вайны, людзьмі, якія яе перажылі, каб навучыць тых, хто яе не застаў. Ён знаходзіцца ў грамадскім набытку. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Словы ніжэй належаць фільму, а не Ta-Na-Si.

Прасцякі і тыя, хто на іх палюе

Фільм адкрываецца падладжаным кірмашовым «барацьбіцкім паядынкам» — відавочная падробка, і ўсё ж чалавек ставіць на яго свае крывавыя грошы. Henry садзіцца ў цягнік з 200 далярамі і не бачыць бяды ў сяброўскай гульні ў карты з незнаёмцамі. У Joe Collins дома добрая жонка, але ў бары ён сустракае дзяўчыну, якая пасля пары чарак здаецца прыгожанькай. Для такіх людзей ёсць старое слоўца: прасцякі. І ёсць іншыя людзі — тыя, хто начамі напралёт вылічваюць, як адабраць у іх тое, што ёсць. Усялякія гульні, усялякія прасцякі.

У Mike ёсць сёе-тое: Амерыка

Возьмем Mike. У яго ёсць усё — малады, здаровы, ёсць работа і краіна пад назвай Амерыка. Цудоўны набытак: месца ўдосталь, каб вырасціць шмат ежы, вялікія заводы, вялікія гарады і людзі — усялякія людзі, з розных краін, з рознымі рэлігіямі і розным колерам скуры. Свабодныя людзі, якія могуць разам жыць, працаваць і будаваць Амерыку, бо яны свабодныя: свабодныя галасаваць, казаць што хочуць, хадзіць у свае цэрквы, выбіраць сваю работу. У Mike ёсць сёе-тое, гэта дакладна. Але ёсць людзі, што начамі напралёт вылічваюць, як гэта ў яго адабраць.

Вулічны падбухторшчык

Спрытны прамоўца апрацоўвае вулічны натоўп. Ён абяцае «праўду пра Амерыку». Ён не палітык, кажа ён, — проста «сярэдні амерыканец», «амерыканскі амерыканец», — і сёе-тое ў яго кіпіць кроў: людзі з замежным акцэнтам, што заграбаюць усе грошы, «негры», якія займаюць месцы, што «належаць табе і мне». Калі мы дазволім гэтаму працягвацца, што стане з «намі, сапраўднымі амерыканцамі»? Ён раздае бясплатную брашуру — «праўда пра неграў і чужынцаў», «праўда пра каталіцкую царкву», — аплачаную «сапраўднымі амерыканцамі». Юнак гатовы яе прачытаць і ківае: яму гэта здаецца разумным. Краіна, кажа прамоўца, ніколі не стане нашай, пакуль не стане краінай без — без неграў, без чужынцаў-замежнікаў, без католікаў, без масонаў. Вось яны, кажа ён, вашы ворагі, што спрабуюць захапіць краіну: біце іх і знішчайце, пакуль яны не знішчылі нас.

Перасцярога венгра

Прахожы спыняе юнака: пакуль прамоўца не сказаў «масоны», ты гатовы быў з ім пагадзіцца — бо тады ён казаў пра іншых людзей. Але ў гэтай краіне няма «іншых людзей»; мы ўсе — амерыканскі народ. А ты — ты ж не амерыканец, праўда? «Я нарадзіўся ў Венгрыі, але цяпер я грамадзянін Амерыкі. І я бачыў, што здольны нарабіць такія прамовы. Я бачыў гэта ў Берліне». Ён быў там прафесарам універсітэта і чуў тыя самыя словы. Тады ён быў дурнем — думаў, што нацысты проста вар'яты фанатыкі. Але гэта было не так. Яны ведалі, што недастаткова моцныя, каб скарыць адзіную краіну, таму раскалолі Германію на малыя групы і выкарысталі прадузятасць як практычную зброю. Гэта было нялёгка; ім давялося добра папрацаваць. Людзі не нараджаюцца з прадузятасцямі — прадузятасці ствараюць для нас, той, хто чагосьці хоча. Запомні гэта: калі чуеш такія прамовы, нехта з гэтага атрымае выгаду, і гэта будзеш не ты.

Берлін, 1932 — пяцёра ў натоўпе

Прафесар бачыў, як гэта пачалося ў Берліне ў 1932 годзе. Пяцёра яго знаёмых стаялі ў натоўпе і слухалі нацысцкага прамоўцу. Eric быў католікам; Anon, яго студэнт, быў яўрэем; Hinrich валодаў маленькай скабяной крамай; Carl быў фермерам; а Hans быў беспрацоўным металістам. Прамоўца казаў «сапраўдным арыйскім немцам», што пара ім успадкаваць нацыю, якая па праве належыць ім адным. Нацысцкая партыя дасць зямлю фермеру, работу рабочаму, прыбытак дробнаму гандляру. У каго ўсё гэта цяпер? У яўрэя — які нібыта ўкраў нацыю і права першароднасці, які заграбае ўсе грошы і забірае ўсе працоўныя месцы; яго трэба пазбягаць, падвяргаць астракізму, ліквідаваць. І католікі — ніводнай вялікай нацыяй не павінна кіраваць «чужая царква»; іх і іх веру трэба знішчыць. І масоны — у Германіі няма месца тайным таварыствам; будзе толькі адно таварыства, нацысцкая партыя.

Расколаць нацыю, прынадзіць вернага чалавека

Адно за адным прамоўца нападаў на кожную меншасць і адколваў іх адно ад аднаго. Людзі, што прыйшлі як браты-немцы, ператвараліся ў суперніцкія групы, падазроныя і поўныя нянавісці адно да аднаго — усе ашуканыя. Па-сапраўднаму ашуканы быў Hans: «чысты немец» па нацысцкіх мерках, яму паабяцалі ўсё, і ён трапіўся. Яму сказалі, што ён чыстакроўная раса паноў, з боскім правам кіраваць, і партыя гатова ўзвесці яго да ўлады — кіраваць усёй Германіяй, а аднойчы і ўсім светам. Так Hans стаў «суперменам»: яму далі мундзір і раздзьмулі яго самалюбства. Ён быў ужо не беспрацоўным чалавечкам; ён быў членам расы паноў. Яго жонка не зусім разумела — нават пры супермене ў доме ежы не было. Няўжо яна не разумела, што нацысты створаць работу для ўсіх, ежу, адзенне, новы дом, слаўную будучыню, дзяцей, што аднойчы будуць кіраваць светам? Але яна ўсё думала, адкуль возьмецца наступная ежа. Hans не любіў такіх прамоў — яны небяспечныя; за такія прамовы людзей варта саджаць у турму.

Хто насамрэч прыйшоў да ўлады

Hans заглынуў прынаду, і вось людзі, што насадзілі яе на кручок. Навошта — каб Hans прыйшоў да ўлады? Вядома не: каб прыйшлі яны. Яны толькі выкарысталі б Hans і сотні тысяч такіх, як ён, каб рабіць брудную работу — усе гулялі ў гульню прасцякоў, ставячы на кон свабоду іншых і, зразумела, губляючы сваю. Нацыя прасцякоў. Гітлеру патрэбны былі гэтыя людзі, бо работы было шмат: разграміць прафсаюзы, бо яны арганізаваныя і маглі супраціўляцца; знішчыць шматлікія палітычныя партыі; разбіць усякую арганізацыю, дзе людзі маглі б згуртавацца. Былі яўрэі, якіх трэба было біць і забіваць, — не моцныя, але зручны повад для ўсіх бед нацыі. Сотні католікаў былі кінуты ў турму, бо ў Царквы была сіла супраціўляцца. Яны раскалолі нацыю на сто кавалкаў і знішчылі гэтыя кавалкі адзін за адным, і па гэтых разбітых кавалках узышлі да ўлады: адна партыя, адна нацыя, адна рэлігія.

Вайна супраць праўды

Захапіўшы ўладу, нацысты ўсё яшчэ мелі клопат са сваім найстарэйшым ворагам — праўдай, якая нялёгка памірае. Таму яны вырашылі яе скасаваць. Вялікая крыніца праўды — літаратура, і яны спалілі кнігі, дваццаць мільёнаў. Глашатаяў праўды — настаўнікаў, пісьменнікаў, навукоўцаў — саджалі ці выганялі. Адукацыю прыгняталі; за пяць гадоў наведвальнасць універсітэтаў упала на 53%. Забаронена было слухаць брытанскія перадачы і чытаць амерыканскія газеты; звесткі ты атрымліваў ад доктара Гебельса, які ведаў, што для цябе лепш. Нельга было глядзець некаторыя фільмы і слухаць некаторую музыку, і нельга было глядзець бой Джо Луіса, бо ў чэмпіёна была чорная скура і ён абвяргаў гітлераўскую тэорыю нардычнай перавагі. Альберт Эйнштэйн таксама яе абвяргаў — і, будучы «неарыйцам», вымушаны быў пакінуць Германію. Яго розум быў прысвечаны пошуку праўды, а нацысты, прадаўшы хлусню, найбольш баяліся праўды.

Галасы, што яшчэ гаварылі

Царква была сілай, яшчэ дастаткова моцнай, каб абвяшчаць праўду публічна. Каталіцкі голас перасцярог, што хрысціяне ў цяжкай бітве супраць «веры з крыві», бітве, нацэленай на выгнанне хрысціянства з айчыны, — і таго святара на наступны дзень арыштавалі пад падставай амаральнасці. Пратэстанцкі голас заявіў, што той, хто жадае свабоды для сябе, не можа адмовіць у ёй іншым, не страціўшы таго, што здабыў, — вялікі ўрок, які свет можа выцягнуць з Германіі, — і нацысты кінулі яго ў канцлагер. Гаварылі і педагогі. Адзін настаўнік спытаў, хто ж такі «арыец» — нібыта высокі, стройны, блакітнавокі, белявы — і проста адказаў: няма арыйскай расы і, што важней, няма расы паноў. Камусьці ідэя зручная, але навука не можа яе падмацаваць: няма сувязі паміж расавымі рысамі і здольнасцямі ці характарам чалавека. У любой групе сустракаецца той самы размах — дурні і геніі, злачынцы і дабрадзеі. Судзі пра кожнага як пра асобу, а не па колеры скуры, вачэй ці па даўжыні носа. Адрозненні паміж людзьмі рэальныя — розныя здольнасці, паходжанне, погляды на дабро і зло, — але гэта адрозненне ў ладзе думак, а не адрозненне расы. Няма расы паноў; гэта навуковая ісціна, і хто кажа табе іншае — хлусіць.

Дзе гэта можна было спыніць

Так, па сутнасці, праўда ў Германіі была скасавана. Як гэта здарылася, дзе пачалося? Пачалося гэта якраз там, у тым натоўпе, — і менавіта там гэта можна было спыніць, калі б тыя людзі стаялі разам. Абарані яны адно аднаго — яны маглі б супраціўляцца; разам яны былі б моцныя. Але ледзь яны далі сябе расколаць, яны сталі бездапаможныя. Калі прайграла першая меншасць, прайгралі ўсе. Яны гулялі на свабоду іншых — і вось як гэтыя стаўкі акупіліся. Carl-фермер, ставячы на лепшае жыццё, атрымаў надрыўную працу да ста гадзін на тыдзень, яго прымусілі заставацца на зямлі і выконваць, што загадана, бо Гітлер рыхтаваўся да вайны. Стаўка Hinrich таксама не акупілася: за два гады закрылася 104 000 малых прадпрыемстваў. І Hans быў не лепшы — цяпер работа на збройным заводзе, доўгія гадзіны за грошы, усё горшыя ўмовы, сысці не дазволена, дома ўсё так жа няма ежы. Гітлер сказаў, што нельга мець масла і гарматы, і масла Hans не атрымаў.

Вайна, якую расавая тэорыя прайграла

Калі Гітлер палічыў момант прыдатным, Германія пайшла на вайну — не аб'явай, а старанна падрыхтаваным раптоўным нападам. Зноў Гітлеру спатрэбіўся Hans для бруднай работы; Hans да таго часу стаў знаўцам жорсткасці, і гэтую жорсткасць звярнулі супраць іншых народаў — чэхаў, палякаў, французаў, рускіх. Але ў вырашальным выпрабаванні вайной расавыя тэорыі не акупіліся. «Чыстакроўных суперменаў» разбілі «бязродныя» арміі, якія яны пагарджалі: брытанцы пад Эль-Аламейнам, рускія пад Сталінградам, а потым у дзень «Д» амерыканскія салдаты ўсіх колераў і рэлігій, што прарваліся праз пляжы Нармандыі і ўвайшлі ў самае сэрца Германіі. Для збітых з панталыку немцаў, што заглынулі прынаду, гульня не акупілася: кантынент быў усеяны мільёнамі нямецкіх целаў, «чыста арыйскіх» целаў. Carl застаўся ў снезе пад Масквой; Hinrich застаўся ў Італіі пад Салерна; а Hans, што збіраўся кіраваць светам, атрымаў толькі лапік Нармандыі, які мог назваць сваім.

Амерыка — гэта меншасці, і гэта значыць ты і я

Мы ніколі не павінны дапусціць, каб гэта здарылася з намі ці з нашай краінай. Мы ніколі не павінны дазваляць раздзяляць сябе па расе, колеры ці рэлігіі, бо ў гэтай краіне мы ўсе належым да меншасцей. «Я нарадзіўся ў Венгрыі. Ты масон». Гэта меншасці — і ты належыш і да іншых: ты фермер, у цябе блакітныя вочы, ты ходзіш у метадысцкую царкву. Тваё права належаць да гэтых меншасцей — каштоўнасць; у цябе ёсць права быць тым, хто ты ёсць, і казаць, што думаеш, бо тут у нас асабістая свабода — у нас ёсць свабода. Гэта не проста прыгожыя словы; гэта практычны і неацэнны лад жыцця. Але над гэтым трэба працаваць. Мы павінны берагчы свабоду кожнага, інакш можам страціць сваю. Калі мы дазволім нейкай меншасці страціць свабоду праз пераслед ці прадузятасць, мы ставім пад пагрозу ўласную свабоду. І гэта не проста ідэя — гэта моцны здаровы сэнс: тут, у Амерыцы, пытанне не ў тым, ці церпім мы меншасці; Амерыка і ёсць меншасці, і гэта значыць ты і я. Так што не будзем прасцякамі. Мы не павінны дазваляць, каб свабодзе ці годнасці любога чалавека пагражалі справай ці словам. Будзем «эгаістычны» ў гэтым: забудзем пра «мы» і «яны» і падумаем пра «нас».

Завяршэнне (Raven & Keylam)

Raven і Keylam вяртаюцца ў самым канцы, каб развітацца так, як заўсёды: пакуль, сябры, — на гэты раз усё. Заставайцеся на сувязі і ніколі не забывайце: жыццё добрае.

Складзена для Ta-Na-Si Media & Document Repository. Рэзюмэ першай часткі перадае вусную размову Raven D. Pond і Keylam Folker, уключаючы яе наўмысны сарказм. Другая частка рэзюмуе навучальны фільм «Don't Be a Sucker» Ваеннага міністэрства ЗША (1945), што знаходзіцца ў грамадскім набытку (US National Archives, ID 24376), і перадае яго змест, а не погляды Ta-Na-Si. Чытачоў просяць самастойна правяраць звесткі; гэты дакумент прадастаўляецца без гарантый.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

На аснове аўдыяпадкаста Ta-Na-Si і гістарычным навучальным фільме — рэзюмэ з дапамогай ШІ. Перакладзена з англійскай з дапамогай Claude (ШІ). Ацэначная якасць перакладу: ● надзейна, з асцярожнасцю.

Czech Čeština

„Lidé jako ty a já“ · Díl 8: Výzva k odpovědnosti — „Tohle není apríl“.

Vícejazyčné vydání s pomocí UI

> O tomto dokumentu. Tento díl se skládá ze dvou zřetelně oddělených částí. První je mluvený rozhovor mezi Raven a Keylam — jejich vlastní slova, jejich vlastní hlas. Druhá je historický vzdělávací film Don't Be a Sucker (Ministerstvo války USA, 1945, volné dílo), který do dílu vkládají. Obě části jsou níže shrnuty zvlášť, aby bylo vždy jasné, co pochází od Ta-Na-Si a co z filmu z roku 1945. Sarkasmus používají Raven a Keylam jako vědomý prostředek sdělení; toto shrnutí onen hlas zachovává, místo aby jej uhlazovalo.

Část první — Rozhovor (Raven & Keylam)

Úvod — co vlastně chceme

Raven a Keylam otevírají kanál jako vždy, svými jmény a přímým prohlášením o tom, na čem jim záleží. Základní věci, říkají, jsou prosté: důstojné živobytí a důstojná budoucnost pro děti. To je vše. Vše, k čemu jsou lidé štváni, aby proti tomu bojovali, všechny vyrobené názory, mohou vystavět jen válku — nikdy blahobyt. A tak otázka, na kterou se chtějí podívat, zní: jak se poctivě dívat na věci, které jsou naše, a kde vlastně leží odpovědnost?

Krvavé kšefty a svatá válka

Sarkasmus zapínají hned. Jsou tu «krvavé kšefty» pro vládu, která má jiné zájmy a vypaluje vše, co nechce. A ty máš ještě jásat — hurá, dobrá práce — a rozdmýchávat další «křesťanské barbecue», protože teď, říkají, jsme ve velké svaté válce proti zlému republikánovi. Ne: je to republikán, kdo říká, že musíme vést svatou válku, z důvodů, protože «my jsme nejlepší, panská rasa». Páni-republikáni. Tak musí všichni jít tam a zabít ty «zatracené cosi», všechny, nikoho nevynechat. Nejdřív střílej, ptej se potom; a když neodpovídají, byli zjevně nepřítel. To, co se skrývá pod žertem, je mašinerie, jež zbavuje lidi lidství, než je zabije.

Listina práv, kterou prožírají

To staví proti Listině práv — svobodě vyznání, kterou má mít každý: vyznávat nebo nevyznávat jakoukoli víru. Ale když jsou lidé mrtví, kdo vyslyšel jejich prosbu? Je zabíjení způsobem, jak vyznávat náboženství? Když úřadující prezident hlásá takové věci, říká Raven, ve staré zemi se tomu říkalo protiústavní. Tak co teď — «Make America great again» v roli velkého inkvizitora světa? Kde to stojí v Listině práv — v té nové? Nebo je to spíš «zaplať účet za práva, která jsi nikdy neměl»? Účet bez práv. Plať daně, poplatky a cokoli dostáváš, peníze nebo ne — a když nemůžeš zaplatit, i bezdomovectví je «tak roztomilé».

A svoboda? Svoboda je jen pro menšinu lidí. Rozkládají to slovo na kousky — svoboda, «svo-boda», dá se sníst? Ano, svobodu lze sníst, spolknout celou — to je ten program. Sežrat svobodu všem a urvat všechno navždy.

Pošli své děti — nebo si ušetři cestu

Nejostřejší úsek sarkasmu: pošli své děti do té špinavé krvavé války; je jedno, jestli máš děti — prostě uděláš nové a pošleš je. A pak se objeví laciná vlajka z igelitky z Walmartu, aby se pověsila na vchodové dveře — k tomu nemusíš nikoho živit. Jsi velký vlastenec, vyhazuješ své děti do vzduchu; dokonce to můžeš mít levněji. Proč je posílat až do Íránu? Kup granát a vyhoď své děti sám na předzahrádce — účinnější, úspornější. Prezidentovi to pomůže ještě víc, ani toho kluka nemusíš vycvičit na vojáka. Záměrně sahají k nejtvrdšímu historickému přirovnání, aby pojmenovali, co vidí — vyvolávají Hitlera, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «vnuka pana Schicklgrubera» — a používají nadsázku, aby se zeptali, proč skoro nikdo neprotestuje. Elon, podotýkají, tam není, aby mu tu myšlenku napověděl; měl jinou práci, v Memphisu.

Ústava jako «staré haraburdí»

Když už se protiústavní nepočítá, pak máme prostě «United Snacks of America». Pochutin víc než dost — takže tu smradlavou Ústavu nepotřebujeme. Je zpětně datovaná, udělaná před 250 lety, a chce se zpátky ne o 250, ale o 500 let, k velkému křesťanskému barbecue středověku — které tam ani nebylo napsáno. Můžeš házet lidi do ohně a žádná policie nepřijde říct, že vlastní sousedy se nepálí. «Velcí muži» smějí vlastnit ženy a děti, a obyčejní lidé jsou obviňováni, že zabili vlastní rodiny — zatímco to je, prý, jen právo prezidenta. To je nespravedlivé. Jsme v republice, v rovnosti. Tak máme raději zabíjet vlastní lidi sami? Pak dejte každému titul prezidenta a věc je vyřešena — protože potřebujeme vůbec prezidenta, abychom zabíjeli vlastní lidi? Ne moc. Dá se to «účinněji» na předzahrádce.

Ale kde je ta zábava? Nemůžeš se dívat, jak tvé vlastní děti trhají na kusy a rozmazávají po trávníku — zelená tráva s tou červení všeho toho, «pěkný kontrast». Ten groteskní obraz je právě jádrem věci: tohle ve skutečnosti znamená jásat.

Příroda, práva a prezident, který překročil meze

Obracejí se k přírodou daným právům, která Ústava jmenuje a která «začínají dávat smysl» právě tehdy, když se prezident takhle chová. Pak je hanba mít protiústavního prezidenta — a my jsme ho zvolili; ano, zvolili. Tak co uděláme? Mrknou na jeho muže «Pete» — toho chytráka — a na nápad, že když jim stávající vymáhání práva neslouží, prostě se přepíše jinak a prohlásí se za v pořádku. Jak je to ústavní? Možná existuje jiná ústava, pro zvláštní práva — prvotřídní americká ústava, a druhá, třetí, čtyřicátá třídy. Jako kastovní systém, razítka na čele. Rovnost je «zlá»: je jedno, kdo jsi, nikoho to nezajímá — takže je to jen otázka výkladu, a tak lze podvést kohokoli. «United Snakes of America.»

Kde jsou američtí vlastenci?

Stále se vracejí k jedné otázce: kde jsou američtí vlastenci, lidé té svobody, kterou Amerika vyhlásila před 250 lety? Rozpadli se, vypařili? «Bydlí v Rusku», žertuje jeden. Někteří Američané sice zvednou hlas — trochu křiku, že to není v pořádku — ale je tu nějaký skutečný vliv? Sarkasticky hledí na «Camilu» jako na údajně lepší volbu, bývalou carevnu hranic, a na «dva prezidenty»: malého a velkého. «Malý Trump» je Little Trump — komik a bavič, člověk malého vzrůstu, který vstupuje do role Donalda Trumpa a velmi přesně napodobuje jeho chování, aby lidé jasně viděli, co se vlastně děje. Možná tu kontroverzi vystavil na odiv — ale starostí moderátorů je, že lidé nepochytí poselství, které jim ukazuje; nic si z toho neodnesou. A pak je tu velký Trump, sám Donald Trump: udělal něco pro lidi, nebo jen pro vlastní prospěch? Už z těch frází, které používá, by každý měl cítit, jak jsou prázdné. Protože to, co z toho všeho vychází, je bídný život: žádná budoucnost, méně dětí, protože je rozbombardují.

Pro co tu jsme?

Tak pro co tu jsme? Narodit se a pak zemřít, a mezitím — nic? To nedává smysl. K tomu nepotřebuješ ani prezidenta, ani vládu: když miminka přijdou na svět a mrští se mrtvá o zem, «problém» je vyřešen. Takže nepotřebuješ žádnou vládu, ani vládu Spojených států. A jak jsou vlastně «spojené»? Ne moc — dělají hnusné věci, nedělají nic, a pak se vytratí. Nikdo ve vymáhání práva, ve vyšetřování se o nikoho nestará. Ptají se, s těžkým sarkasmem, k čemu vůbec americké společenství je — hrát internetové hry, vést hloupé debaty o tom, kolik je pohlaví — a říkají, že není tolik drog, aby se ten nesmysl dal vydržet; možná zavolat Číně o «další věc jako korona». Ale skutečná otázka zůstává: kde je odpovědnost a postoj opravdových Američanů? Fakticky nikde k vidění. Mnozí řeknou nějakou drobnost, kterou ani nemusí říct, a pak jim to stačí — «něco jsem řekl, nech to být». Kdysi jsme vedli válku za nezávislost právě proto, abychom se tomuhle vyhnuli, a teď couváme o 500 let zpátky ke svaté válce.

Je to Bible, nebo Mein Kampf?

Století začíná dvojkou s nulami, ne patnáctkou — je rok 2026. Tak je čas na dalšího Ježíše Krista, neboli «Donalda Christa», který se k tomu jistě dokáže natáhnout a odvést ještě horší práci, protože je tak hloupý, že neumí spočítat ani procento. Jak může někdo věřit, že bojuje «slovem dobrého Pána» — myšleno Ježíše, kterého nikdy nepochopil, vždyť Ježíš řekl, že je lepší se navzájem milovat, ne se navzájem zabíjet? Něco je strašlivě špatně. Odtud otázka: je to Bible, kterou drží v ruce, nebo Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — obojí, něco z toho všeho. Vnuk «pana Schicklgrubera», s hlavou obarvenou na blond, která se do obrazu nehodila — adoptovaný, řekni to na matrice. Sám systém, říkají, se děsivě podobá tomu, co tehdy Hitler udělal v Německu, a postupuje tu vpřed, zatímco všichni jdou s ním a nic proti tomu nedělají. Tentokrát ne SA, ale ICE — a spousta institucí, které vykonávají velkou násilnou práci. «Vaše značka je dobrá», aby se prodala znovu jako nová.

Žádná bezpečnost, žádná úcta — a odpovědnost, kterou neseme

Když se podíváš, co Listina práv zaručuje, říkají, už z toho nic nenajdeš: žádnou bezpečnost pro všechny, žádnou úctu k člověku. A nikoho to nenapadne. K čemu jsou práva, když ne k užívání? Máš auto, abys jezdil, dům, abys bydlel — ale dům, ve kterém nebydlíš, nedává smysl. Tak přestaň ignorovat odpovědnost. Tu odpovědnost neseme, jistě, protože jsme tu věc zvolili — ale volit neznamená, že to teď musíme snášet. Máme jakési veto. Můžeme říct: zatracený prezidente, ať jsi kdokoli, nechceme zabíjet své lidi po celém světě ani hnát světovou ekonomiku do pekel. To není naše věc. Když ničíš všechno mimo Ameriku, co se vrací? Špatná krev — protože lidé tě milují jen do té míry, jak jsi mrtvý. Pěkná pověst k životu. Přirození lidé tou cestou nejdou; nejsou na to hrdí.

Každý je přistěhovalec

Rovnou: v Americe je každý tak či onak přistěhovalec, kromě původních Američanů, kteří tu byli dřív. Všichni ostatní přišli později. A teď se říká, že jen «Američané» jsou ti praví? 250 let existovaly nezávislé Spojené státy, s dovolením «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — a jim je to úplně jedno. Tak svoboda, ta smradlavá svoboda, kdo ji potřebuje? Potřebuje ji každý — aby si postavil život bez odplaty a omezení. Žádné množství drog ti nedovolí předstírat, že je to jinak. Právo na štěstí a blaho — prezident říká, že ho nepotřebujeme, tak ho necháme padnout? Co jsme, laciné zboží? Ty hloupé nápady nikdy nezplodily nic než světové války. A tu válku vedou naše děti, zatímco my sedíme doma a dostaneme vlajku, když se nevrátí. A teď jsou atomové, chemické, biologické zbraně, dronů habaděj — prý «aby se člověk cítil pohodlně». Způsob, jakým každý nakládá s věcmi, je prostě šílený.

Země, jež byla základem pro budování

Stojíme v zemi, která kdysi byla základem, na němž lidé uskutečňovali své vlastní nápady, malé i velké, a ovlivňovali vývoj lidského rodu i samotné země. A teď je «všechno pryč, všechno je v pohodě», a lidé světa sem stále přicházejí — odtud, odkud přicházejí přistěhovalci, ne z Měsíce ani z Marsu — aby nechali tyranii za sebou, jen aby ji dnes našli právě tady. To je první věc, kterou «křesťanské barbecue» zažehlo. Teď je tu svatá válka. Středověk byl ve srovnání s tímhle dobou rozvoje; kdo je tak hloupý, aby řekl «udělejme středověk znovu»? Když se lidé začnou učit, co diktatury vždy dělaly — a dělají dosud — počínaje od malého a rozšiřujíce se: trvá to 70 let; Izrael páchá genocidu v Gaze, a to se rozšířilo a rozlilo po celém světě — logika «tyhle lidi nepotřebujeme, odřízněte je a uvidíte, co udělají».

V republice lid drží stráž

Proč volit vládu, o kterou se pak nestaráš? V republice lid hlídá, co vláda dělá — v tom je celý smysl. Dnes je lidem jedno: «zvolil jsem jednoho», a pak se nikdy nedívají, co se s předanou mocí dělá. Diví se, že lidé jsou tak ztraceni ve snění, že si neuvědomují, že to oni ho přivedli k moci. Většina ani nezní spokojeně s tímhle prezidentem — ale jen řeknou «nesouhlasím s tím», a co to změní? Prezidenta samo o sobě nic nezmění. Musíme něco udělat, aby se vláda změnila — skrze to, co dělá. A kde to začíná? Když svět už hoří, když je příroda úplně zničena — to se, za přirozených okolností, nazývá příliš pozdě. Tak ten pravý okamžik je říct: než bude pozdě, raději to zastavím. Kde jsou ti lidé, po celém světě — ne jen v Americe — kdo řeknou «zastavte to teď», protože všichni trpí, všichni se hroutí a nikdo už nemá ani budoucnost, ani jisté živobytí?

Zrozený, aby žil, ne aby byl odstraněn

Jak k tomu dojde — že se lidé podílejí na vlastním odstranění? Za Trumpa dělat hlouposti — o to jde. Vyznávat nebo nevyznávat náboženství je právě slib Listiny práv. «Under God» nebo ne na výsledcích, které vidíme, nic nemění. V rámci vlastního dovolení můžeme věci měnit; žádný Bůh je za tebe nezmění. Je to na nás. Věřit v Pána, v Alláha, v Buddhu — to se nepočítá; záleží na našem jednání. Nemůžeme se schovávat za «nemůžu, protože…»; když to děláš, trpíš, hroutíš se, plaveš dolů po řece. Zvedni ruku: bylo narození dovolením projít životem jen plavbou dolů po řece — to nikdo neříká. A žiješ-li tak, říkají bez obalu, pácháš pomalou sebevraždu; pak potřebuješ psychickou pomoc. Pro ty, kdo jsou opravdu duševně nezpůsobilí, dobrá, ten prezident ti možná sedí — ale to není většina, rozhodně ne.

Přejít k činu

Je nejvyšší čas jednat, než ztratíme všechny základy živobytí, blaha, jakéhokoli štěstí. Můžeme to všechno ztratit ze dne na den, tak blízko jsme okraje — žádné zaklonění, užívání si večírku, uvolnění. «Velké vyčerpání» zjevně přichází. Jsme na Titaniku s příjemnou kapelou, která hraje, zatímco se potápíme. To chceme? Ne. Nikdo se nedívá, kam všechny tyto činnosti dohromady vedou. Jsme dnes opravdu tak hloupí? Popírají to — ale jsme tak líní, že nehneme ani prstem, abychom něco změnili, a jen sedíme a říkáme «hm, dobře, když to tak je, tak to tak je. Možná přijde velký Pán a spraví to». Nakonec s tebou nebude počítat, protože jsi nebyl s Ním — nebyl jsi jedním z Jeho tvorů, kteří prožili svůj život a nesli lásku k bližnímu jako k sobě.

Chudoba není hanba — lenost ano

Zamysli se: v tom «tak je tedy konec života» je málo sebelásky. Méně než chudý — a chudoba není důvod někoho vinit. Mnoho lidí je chudých a žijí poctivě, rovně, se svým těžkým údělem; ne všichni, prohnaní lidé jsou všude. Ale lidé, srazení na to nejnutnější, přesně vědí, co to znamená. Jen ti, kdo jsou tak vyžraní, že už nežádají nic nutného, mohou říct «možná to není tak zlé, možná se to zlepší». To není slíbeno a není to v programu — propad jen roste a roste, a začal náhle s prokletou pandemií a nikdy se nespravil. Teď je lepší to napravit. To je naše odpovědnost. Bez té odpovědnosti nemáme žádnou společenskou způsobilost; bez obojího nemáme ani sami sebe — nikdo sám pro sebe, nikdo skrze bližního. To všechno ztrácíme. A to je příliš laciné.

Nejvyšší hodnota ve tvých rukou

Nejvyšší hodnota, kterou držíš v rukou, je tvůj vlastní život a tvé zdraví. A ty ho dáš někomu, kdo říká «už tě nepotřebuju, zmiz, vypař se, neotravuj»? Osvobodili jsme otroky s Abem — s Abrahamem Lincolnem — protože takové zacházení s lidmi bylo nesnesitelné. A teď to necháme dělat sami sobě? Je příliš laciné být tak líný: nestát za svá práva, neriskovat pro něco lepšího a namlouvat si, že když nic neuděláš, nikdo ti neublíží. Pravda je opačná — ubližují ti všichni, protože to je program. Přesně to dělá tyran. Kdysi ve škole, když byl tyran, dal jsi mu pěstí rovnou do nosu, dokud šikana nepřestala. Tak co teď? Máme jednoho velkého tyrana, všichni dohromady, a nedáme mu jednu — proč? Protože jsme takoví bačkory, každý z nás, že tyranovi neodpovíme.

Líní Američané a naděje, která dochází

Je tohle bašta silných Američanů? Tomu nevěří — spíš líných, přesycených, kteří doufají, že to skončí, než to naroste. Ale doufat, že to přejde, je rezignace, a rezignace je nakonec ta sebevražda, o níž mluvili. Pak není naděje pro Ameriku — a není pro celý svět — když nikdo nezmění způsob, jakým žije, aby se postavil za vlastní kvalitu života. Co z toho máme? Odstranění. To je vše. A my se podílíme? Nevěří, že by někdo opravdu mohl. Tudy cesta nevede.

Vzpomeň na prarodiče

Raději si vzpomeňme na naše prarodiče a prapraprarodiče, kteří se za něco postavili — za svobodu a za lidi — jako v občanské válce, nebo ve druhé světové válce, kde bojovali proti Ose: Mussolinimu, Hitlerovi a Tennóovi — Německu, Itálii a Japonsku — v tvrdých, hrozných bojích, aby se vyhnuli právě tomuhle. A teď to máme zpátky a všichni jásají? Něco musí být s lidmi špatně, a raději ať to najdou a spraví, než bude pozdě — a pozdě je pozdě. Chceš stihnout vlak a vlak je pryč; jak ho stihneš? Nestihneš. Opravdu to chceme — sedět na nádraží a říkat «jejda», a pak žebrat o jídlo? To je příliš laciné. Po 250 letech rozvoje to odložit a říct «netřeba» — co dalšího nepotřebujeme? Nic? To je čirá lež. Každý den něco děláš pro své živobytí a namlouváš si, že to dalších sto let bude dobré — ale není, protože vláda dělá věci tak hloupé, že to, co děláš pro živobytí, tě už neuživí.

Jednotný lid to může změnit

Tak přejděme teď k činu. Elon říká, že za pár let zmizí každý obchod — staví na to robotiku, a AI dělá všechnu práci, a pak «lidé mohou být šťastní». Šťastní jak, když nemůžou nic udělat pro své živobytí? Jaké živobytí zbývá? Žádné. Jen smrt. Je tohle cesta — vynaložit sílu svého života, abys nakonec dostal velké odstranění, protože stroje jsou lacinější než ty, protože ve vlastních očích stojíš za groš, ne-li ani to? Pomysli, jakou moc držíme, jakmile stojíme spolu. Administrativa je hrstka lidí; obyvatelstvo je mnohem větší, s mnohem větší silou. I kdyby došlo na boj, zvládneme to; jsme mnohem silnější. Musíme tu zatracenou věc změnit, protože ji řídí idioti řítící se tímhle směrem. Když to nemůžeme udělat běžnou cestou — vymáháním práva, ústavou — musíme říct stop jakýmkoli způsobem, který funguje, protože to sází na samu naši existenci.

Umírat bolí — a vyhýbat se nepomáhá

Ano, umírat bolí — a vyhýbat se problému ho neodstraní. To, pro co jsme žili, napříč generacemi, my všichni společně — pokud to nemá žádnou cenu, nemá to smysl. Stojí to opravdu za to plavat dolů po řece, dívat se, jak se potápí, a nic neříct? Poctivý Američan by neměl jen pobrukovat; měl by říct «stojím za svá práva, znám svá práva a chci je teď». Není na tom nic špatného. Tak to raději udělejme. Každý ví v srdci, co dělat na svém místě, ve svém životě. Buď rád, že žiješ a máš nezávislost budovat svůj život ve svobodě — což vůbec není samozřejmost: muselo se to připravit, vybojovat. A teď čelíme nejtěžší krizi svobody, jakou kdy Spojené státy viděly. Musí se zabránit tomu, aby nám ji vzali. To je odpovědnost každého z nás. To sází na všechny.

Patříme životu

Jak může někdo pohlédnout svým dětem do očí a říct «je konec — jdeš do války, nevrátíš se, a já tu stejně nebudu»? To není řešení pro nikoho. Jsme přirození lidé, vyrostlí v té linii evoluce; patříme přírodě, patříme životu — ne vyčerpání ani genocidě. Raději to pochopme, protože to je naše existence; naše existence končí, když ji neuchopíme. Jak daleko od sebe musí člověk být, aby to neviděl? Kluci a holky, podívejte se, co se opravdu děje. Nechcete žít? Každý chce žít, chce se podílet na společenství, budovat zemi, budovat projekty — a to všechno se bere, protože někoho napadlo «to už nepotřebujeme»? Tak to být nemůže. Je to příliš jednoduché.

Buď silný, buď poctivý — ať žije republika

Buď silný, buď poctivý, ať žije republika. Otázka je jen: jak dlouho republika takto žije? Tak dlouho, jak ji necháme žít. Může vydržet dalších 250 let nebo víc — nakolik to necháme se stát. To my necháváme republiku dít se. Takže, činně, ji necháme dít se — a právě proto ji raději chraňme, jakýmkoli účinným způsobem, protože jsme to nechali běžet příliš dlouho. Teď je tu velký nepořádek k úklidu, a nikdo nepřijde, aby to za nás spravil — ten «velký muž, který činí Ameriku velkou a hloupou znovu» rozhodně ne; už je to vidět. Držíme to ve vlastních rukou, a pak to zvládneme. Když to neuděláme my, neudělá to nikdo. Naše ruce to dokážou, protože víme jak. Nikdo jiný.

Přesně vědí, co dělají

Lidé v administrativě, kteří vydávají ty hloupé zvuky, nevědí o životě nic — nebo, přesně řečeno, vědí přesně, čím život být nemá a jak ho zničit, podle programu. Tak je nenechte to dotáhnout do konce — to, co můžeme vidět a slyšet z důkazů, z faktů; to, co cítíme přímo, každý den. A teď: jaká je naše představa o živobytí? Zeptej se sám sebe. Podívej se na to, jdi po tom, zjisti, co dělat — protože tohle není stav k přijetí. Rozhodně ne.

Část druhá — Historický film Don't Be a Sucker (Ministerstvo války USA, 1945)

> Poznámka ke zdroji. Následuje shrnutí samostatného díla vloženého do dílu: Don't Be a Sucker («Nebuď trouba»), vzdělávací film natočený Ministerstvem války USA v roce 1945, po druhé světové válce, lidmi, kteří ji prožili, aby poučili ty, kdo ji nezažili. Je to volné dílo. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Slova níže patří filmu, ne Ta-Na-Si.

Troubové a ti, kdo na ně loví

Film se otevírá zmanipulovaným pouťovým «zápasnickým utkáním» — očividný podvod, a přesto na něj jeden muž vsadí těžce vydělané peníze. Henry nastoupí do vlaku s 200 dolary a nevidí nic zlého v přátelské karetní hře s cizinci. Joe Collins má doma dobrou ženu, ale v baru potká dívku, která po pár skleničkách vypadá hezky. Pro takové lidi je staré slovo: troubové. A jsou tu jiní lidé — ti, kdo probdí noci počítáním, jak jim sebrat to, co mají. Všelijaké hry, všelijací troubové.

Mike něco má: Ameriku

Vezměte Mika. Má všechno — mladý, zdravý, má práci a zemi jménem Amerika. Nádherný majetek: dost místa, aby pěstoval spoustu jídla, velké továrny, velká města a lidé — všelijací lidé, z různých zemí, s různými náboženstvími a různou barvou pleti. Svobodní lidé, kteří mohou spolu žít, pracovat a budovat Ameriku, protože jsou svobodní: svobodní volit, říkat, co chtějí, chodit do svých kostelů, vybrat si svou práci. Mike něco má, to je jisté. Ale jsou tu muži, kteří probdí noci počítáním, jak mu to vzít.

Pouliční štváč

Mazaný řečník zpracovává pouliční dav. Slibuje «pravdu o Americe». Není politik, říká — jen «průměrný Američan», «americký Američan» — a některé věci mu vaří krev: lidé s cizím přízvukem, kteří hrabou všechny peníze, «negři», kteří zabírají místa, jež «patří tobě a mně». Když to necháme pokračovat, co bude s «námi, pravými Američany»? Rozdává zdarma brožurku — «pravda o negrech a cizincích», «pravda o katolické církvi» — zaplacenou «pravými Američany». Mladík je ochoten ji číst a souhlasně přikyvuje: jemu to dává smysl. Země, říká řečník, nikdy nebude naše, dokud nebude zemí bez — bez negrů, bez cizích cizinců, bez katolíků, bez svobodných zednářů. To jsou, říká, vaši nepřátelé, kteří se snaží zemi ovládnout: bojujte proti nim a vyhlaďte je, než vyhladí nás.

Maďarovo varování

Kolemjdoucí zastaví mladíka: než řečník řekl «zednáři», byl jsi ochoten s ním souhlasit — protože tehdy mluvil o jiných lidech. Ale v této zemi nejsou žádní «jiní lidé»; jsme všichni americký lid. A ty — ty přece nejsi Američan, že? «Narodil jsem se v Maďarsku, ale teď jsem americký občan. A viděl jsem, co takové řeči dokážou napáchat. Viděl jsem to v Berlíně.» Byl tam profesorem na univerzitě a slyšel přesně tatáž slova. Tehdy byl hlupák — myslel si, že nacisté jsou jen šílení fanatici. Ale nebyli. Věděli, že nejsou dost silní, aby dobyli sjednocenou zemi, tak rozštěpili Německo na malé skupiny a použili předsudek jako praktickou zbraň. Nebylo to snadné; museli na tom tvrdě pracovat. Lidé se nerodí s předsudky — předsudky se pro nás vyrábějí, někým, kdo něco chce. Pamatuj na to: když slyšíš takové řeči, někdo z toho něco získá, a ty to nebudeš.

Berlín, 1932 — pět mužů v davu

Profesor to viděl začínat v Berlíně roku 1932. Pět mužů, které znal, stálo v davu a poslouchalo nacistického řečníka. Eric byl katolík; Anon, jeho student, byl Žid; Hinrich měl malé železářství; Carl byl sedlák; a Hans byl nezaměstnaný kovodělník. Řečník říkal «pravým árijským Němcům», že je čas, aby zdědili národ, který právem patří jen jim. Nacistická strana dá sedlákovi půdu, dělníkovi práci, drobnému obchodníkovi zisk. Kdo to všechno má teď? Žid — který prý ukradl národ a prvorozenství, který hrabe všechny peníze a bere všechny práce; je třeba se mu vyhýbat, vyloučit ho, odstranit. A katolíci — žádnému velkému národu nemá vládnout «cizí církev»; je třeba zničit je i jejich víru. A zednáři — Německo nemá místo pro tajné spolky; bude jen jeden spolek, nacistická strana.

Rozštěpit národ, nalákat věrného

Jednoho po druhém řečník napadal každou menšinu a odděloval je od sebe. Muži, kteří přišli jako krajané Němci, se měnili v soupeřící skupiny, podezíravé a nenávidící se navzájem — všichni oklamaní. Tím, kdo byl opravdu napálen, byl Hans: «čistý Němec» podle nacistických měřítek, slíbili mu všechno, a naletěl. Řekli mu, že je čistokrevná panská rasa, s božským právem vládnout, a strana je připravena ho povznést k moci — velet celému Německu a jednoho dne celému světu. Tak se Hans stal «nadčlověkem»: dali mu uniformu a nafoukli jeho ego. Už nebyl nezaměstnaným mužíčkem; byl členem panské rasy. Jeho žena to úplně nechápala — i s nadčlověkem v domě nebylo jídlo. Copak nechápala, že nacisté vytvoří práci pro všechny, jídlo, šaty, nový dům, slavnou budoucnost, děti, které jednou budou vládnout světu? Ale ona pořád přemýšlela, odkud vezme příští jídlo. Hans takové řeči neměl rád — byly nebezpečné; za takové řeči by se lidé měli zavírat do vězení.

Kdo se vlastně dostal k moci

Hans spolkl návnadu, a tohle byli ti muži, kteří návnadu nasadili na háček. Proč — aby se Hans dostal k moci? Samozřejmě ne: aby se dostali oni. Použili by jen Hanse, a statisíce takových jako on, aby dělali špinavou práci — všichni hráli hru troubů, sázejíce svobodu druhých a samozřejmě ztrácejíce svou. Národ troubů. Hitler ty lidi potřeboval, protože bylo hodně práce: rozdrtit odbory, protože byly organizované a mohly klást odpor; zničit početné politické strany; rozbít každou organizaci, kde se lidé mohli sjednotit. Byli tu Židé k bití a zabíjení — ne mocní, ale pohodlná záminka pro všechny neduhy národa. Stovky katolíků byly uvrženy do vězení, protože církev měla sílu klást odpor. Rozštěpili národ na sto kusů a kusy ničili jeden po druhém, a po těch rozbitých kusech vyjeli k moci: jedna strana, jeden národ, jedno náboženství.

Válka proti pravdě

Když získali moc, nacisté měli stále potíže se svým nejstarším nepřítelem: pravdou, která neumírá snadno. Tak se rozhodli ji zrušit. Velkým zdrojem pravdy je literatura — tak pálili knihy, dvacet milionů. Mluvčí pravdy — učitele, spisovatele, vědce — věznili nebo vyháněli. Vzdělávání potlačovali; za pět let klesla docházka na univerzity o 53 %. Bylo zakázáno poslouchat britské vysílání nebo číst americké noviny; informace jsi dostával od doktora Goebbelse, který věděl, co je pro tebe nejlepší. Nesměl jsi vidět některé filmy ani slyšet některou hudbu, a nesměl jsi vidět Joea Louise boxovat, protože ten šampion měl černou pleť a vyvracel Hitlerovu teorii nordické nadřazenosti. Albert Einstein ji vyvracel také — a jako «neárijec» musel opustit Německo. Jeho mysl byla zasvěcena hledání pravdy, a nacisté, kteří prodali lež, se nejvíc báli pravdy.

Hlasy, které ještě mluvily

Církev byla silou ještě dost mocnou, aby hlásala pravdu veřejně. Katolický hlas varoval, že křesťané jsou v těžké bitvě proti «víře zrozené z krve», bitvě, jež míří k vytržení křesťanství z vlasti — a ten kněz byl druhý den zatčen pod záminkou nemravnosti. Protestantský hlas prohlásil, že kdo touží po svobodě pro sebe, nemůže ji upřít druhým, aniž by ztratil, co získal — velké poučení, které svět může vzít z Německa — a nacisté ho dali do koncentračního tábora. Mluvili i pedagogové. Jeden učitel se zeptal, co je vlastně «árijec» — prý vysoký, štíhlý, modrooký, blonďatý — a odpověděl bez obalu: žádná árijská rasa neexistuje a, což je důležitější, žádná panská rasa neexistuje. Někomu ten nápad přijde pohodlný, ale věda jej podepřít nedokáže: není žádná souvislost mezi rasovými rysy a schopností či povahou člověka. V každé skupině najdeš tentýž rozptyl — hlupáky a génie, zločince a dobrodince. Suď každého jako jednotlivce, ne podle barvy pleti či očí ani podle délky nosu. Rozdíly mezi lidmi jsou skutečné — různé schopnosti, původy, názory na dobro a zlo — ale je to rozdíl ve způsobu myšlení, ne rozdíl rasy. Žádná panská rasa neexistuje; to je vědecká pravda, a kdo ti říká něco jiného, lže.

Kde to bylo možné zastavit

Tak, pro všechny praktické účely, byla pravda v Německu zrušena. Jak se to stalo, kde to začalo? Začalo to právě tam, v tom davu — a tam to bylo možné zastavit, kdyby ti lidé stáli spolu. Kdyby se navzájem chránili, mohli klást odpor; spolu by byli silní. Ale jakmile se nechali rozštěpit, byli bezmocní. Když prohrála první menšina, prohráli všichni. Vsadili svobodu druhých — a takhle se ty sázky vyplatily. Sedlák Carl, který vsadil na lepší život, dostal vyčerpávající práci až sto hodin týdně, donucen zůstat na své půdě a vyrábět, co mu nařídili, protože Hitler se chystal na válku. Ani Hinrichova sázka se nevyplatila: za dva roky zavřelo 104 000 malých podniků. A Hans na tom nebyl lépe — teď práce v muniční továrně, dlouhé hodiny za mizernou mzdu, stále horší podmínky, odejít nesmí, doma pořád žádné jídlo. Hitler řekl, že nelze mít máslo i děla, tak Hans máslo nedostal.

Válka, kterou rasová teorie prohrála

Když Hitler uznal, že nazrál čas, Německo šlo do války — ne vyhlášením, ale pečlivě připraveným náhlým útokem. Hitler znovu potřeboval Hanse na špinavou práci; Hans byl tehdy už znalec brutality, a tu brutalitu obrátili proti jiným národům — Čechům, Polákům, Francouzům, Rusům. Ale v rozhodující zkoušce války se rasové teorie nevyplatily. «Čistokrevné nadlidi» porazily «kříženecké» armády, jimiž pohrdali: Britové u El Alameinu, Rusové u Stalingradu, a pak v den D američtí vojáci všech barev a náboženství, kteří prorazili pláže Normandie a vnikli do srdce Německa. Pro zmatené Němce, kteří spolkli návnadu, se hra nevyplatila: kontinent byl posetý miliony německých těl, «čistě árijských» těl. Carl zůstal ve sněhu před Moskvou; Hinrich zůstal v Itálii u Salerna; a Hans, který měl vládnout světu, dostal jen kousek Normandie, který mohl nazvat svým.

Amerika jsou menšiny — a to znamená tebe a mě

Nikdy nesmíme připustit, aby se to stalo nám nebo naší zemi. Nikdy se nesmíme nechat rozdělit podle rasy, barvy nebo náboženství, protože v této zemi patříme všichni k menšinám. «Narodil jsem se v Maďarsku. Ty jsi zednář.» To jsou menšiny — a patříš i k jiným: jsi sedlák, máš modré oči, chodíš do metodistického kostela. Tvé právo patřit k těmto menšinám je vzácná věc; máš právo být tím, kým jsi, a říkat, co si myslíš, protože tady máme osobní svobodu — máme svobodu. Nejsou to jen krásná slova; je to praktický a nedocenitelný způsob života. Ale musíme na tom pracovat. Musíme střežit svobodu každého, jinak můžeme ztratit svou. Necháme-li nějakou menšinu ztratit svobodu pronásledováním nebo předsudkem, ohrožujeme vlastní svobodu. Není to jen nápad — je to pevný zdravý rozum: tady v Americe není otázka, zda menšiny tolerujeme; Amerika jsou menšiny, a to znamená tebe a mě. Tak nebuďme troubové. Nesmíme připustit, aby svoboda nebo důstojnost jakéhokoli člověka byla ohrožena nějakým činem nebo slovem. Buďme v tom «sobečtí»: zapomeňme na «my» a «oni» a myslime na «nás».

Závěr (Raven & Keylam)

Raven a Keylam se na úplném konci vracejí, aby se rozloučili jako vždy: nashle, lidi — pro tentokrát to je vše. Zůstaňte naladěni a nikdy nezapomínejte: život je dobrý.

Sestaveno pro Ta-Na-Si Media & Document Repository. Shrnutí první části podává mluvený rozhovor Raven D. Pond a Keylam Folker, včetně jejich záměrného použití sarkasmu. Druhá část shrnuje volně dostupný vzdělávací film «Don't Be a Sucker» Ministerstva války USA (1945) (US National Archives, ID 24376) a podává jeho obsah, ne názory Ta-Na-Si. Čtenáři jsou žádáni, aby si informace sami ověřili; tento dokument se poskytuje bez záruky.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Na základě audio podcastu Ta-Na-Si a historického vzdělávacího filmu — shrnutí s podporou UI. Přeloženo z angličtiny programem Claude (UI). Odhadovaná kvalita překladu: ● solidní, s opatrností.

Slovak Slovenčina

„Ľudia ako ty a ja“ · Epizóda 8: Výzva k zodpovednosti — „Toto nie je aprílový žart“.

Viacjazyčné vydanie s pomocou UI

> O tomto dokumente. Táto epizóda sa skladá z dvoch zreteľne oddelených častí. Prvou je hovorený rozhovor medzi Raven a Keylam — ich vlastné slová, ich vlastný hlas. Druhou je historický vzdelávací film Don't Be a Sucker (Ministerstvo vojny USA, 1945, voľné dielo), ktorý do epizódy vkladajú. Obe časti sú nižšie zhrnuté osobitne, aby bolo vždy jasné, čo pochádza od Ta-Na-Si a čo z filmu z roku 1945. Sarkazmus používajú Raven a Keylam ako vedomý prostriedok oznámenia; toto zhrnutie onen hlas zachováva, namiesto toho aby ho uhládzalo.

Časť prvá — Rozhovor (Raven & Keylam)

Úvod — čo vlastne chceme

Raven a Keylam otvárajú kanál ako vždy, svojimi menami a priamym vyhlásením o tom, na čom im záleží. Základné veci, hovoria, sú prosté: dôstojné živobytie a dôstojná budúcnosť pre deti. To je všetko. Všetko, k čomu sú ľudia štvaní, aby proti tomu bojovali, všetky vyrobené názory, dokážu vystavať len vojnu — nikdy blahobyt. A tak otázka, na ktorú sa chcú pozrieť, znie: ako sa poctivo pozerať na veci, ktoré sú naše, a kde vlastne leží zodpovednosť?

Krvavé kšefty a svätá vojna

Sarkazmus zapínajú hneď. Sú tu «krvavé kšefty» pre vládu, ktorá má iné záujmy a vypaľuje všetko, čo nechce. A ty máš ešte jasať — hurá, dobrá práca — a rozdúchavať ďalšie «kresťanské barbecue», pretože teraz, hovoria, sme vo veľkej svätej vojne proti zlému republikánovi. Nie: je to republikán, kto hovorí, že musíme viesť svätú vojnu, z dôvodov, pretože «my sme najlepší, panská rasa». Páni-republikáni. Tak musia všetci ísť tam a zabiť tých «prekliatych čosi», všetkých, nikoho nevynechať. Najprv streľ, pýtaj sa potom; a keď neodpovedajú, boli zjavne nepriateľ. To, čo sa skrýva pod žartom, je mašinéria, ktorá zbavuje ľudí ľudskosti, skôr než ich zabije.

Listina práv, ktorú prežierajú

To stavajú proti Listine práv — slobode vyznania, ktorú má mať každý: vyznávať alebo nevyznávať akúkoľvek vieru. Ale keď sú ľudia mŕtvi, kto vyslyšal ich prosbu? Je zabíjanie spôsobom, ako vyznávať náboženstvo? Keď úradujúci prezident hlása takéto veci, hovorí Raven, v starej krajine sa tomu hovorilo protiústavné. Tak čo teraz — «Make America great again» v úlohe veľkého inkvizítora sveta? Kde to stojí v Listine práv — v tej novej? Alebo je to skôr «zaplať účet za práva, ktoré si nikdy nemal»? Účet bez práv. Plať dane, poplatky a čokoľvek dostávaš, peniaze či nie — a keď nemôžeš zaplatiť, aj bezdomovectvo je «také rozkošné».

A sloboda? Sloboda je len pre menšinu ľudí. Rozkladajú to slovo na kúsky — sloboda, «slo-boda», dá sa zjesť? Áno, slobodu možno zjesť, prehltnúť celú — to je ten program. Zožrať slobodu všetkým a uchmatnúť všetko navždy.

Pošli svoje deti — alebo si ušetri cestu

Najostrejší úsek sarkazmu: pošli svoje deti do tej špinavej krvavej vojny; je jedno, či máš deti — jednoducho urobíš nové a pošleš ich. A potom sa objaví lacná vlajka z igelitky z Walmartu, aby sa zavesila na vchodové dvere — k tomu nemusíš nikoho živiť. Si veľký vlastenec, vyhadzuješ svoje deti do vzduchu; dokonca to môžeš mať lacnejšie. Prečo ich posielať až do Iránu? Kúp granát a vyhoď svoje deti sám na predzáhradke — účinnejšie, úspornejšie. Prezidentovi to pomôže ešte viac, ani toho chlapca nemusíš vycvičiť na vojaka. Zámerne siahajú po najtvrdšom historickom prirovnaní, aby pomenovali, čo vidia — privolávajú Hitlera, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «vnuka pána Schicklgrubera» — a používajú nadsázku, aby sa spýtali, prečo skoro nikto neprotestuje. Elon, podotýkajú, tam nie je, aby mu tú myšlienku napovedal; mal inú prácu, v Memphise.

Ústava ako «staré haraburdie»

Keď sa už protiústavné nepočíta, tak máme jednoducho «United Snacks of America». Pochutín viac než dosť — takže tú smradľavú Ústavu nepotrebujeme. Je spätne datovaná, urobená pred 250 rokmi, a chce sa späť nie o 250, ale o 500 rokov, k veľkému kresťanskému barbecue stredoveku — ktoré tam ani nebolo napísané. Môžeš hádzať ľudí do ohňa a žiadna polícia nepríde povedať, že vlastných susedov sa nepáli. «Veľkí muži» smú vlastniť ženy a deti, a obyčajných ľudí obviňujú, že zabili vlastné rodiny — zatiaľ čo to je, vraj, len právo prezidenta. To je nespravodlivé. Sme v republike, v rovnosti. Tak máme radšej zabíjať vlastných ľudí sami? Potom dajte každému titul prezidenta a vec je vyriešená — pretože potrebujeme vôbec prezidenta, aby sme zabíjali vlastných ľudí? Nie veľmi. Dá sa to «účinnejšie» na predzáhradke.

Ale kde je tá zábava? Nemôžeš sa pozerať, ako tvoje vlastné deti trhajú na kusy a rozmazávajú po trávniku — zelená tráva s tou červeňou všetkého toho, «pekný kontrast». Ten groteskný obraz je práve jadrom veci: toto v skutočnosti znamená jasať.

Príroda, práva a prezident, ktorý prekročil medze

Obracajú sa k prírodou daným právam, ktoré Ústava menuje a ktoré «začínajú dávať zmysel» práve vtedy, keď sa prezident takto správa. Potom je hanba mať protiústavného prezidenta — a my sme ho zvolili; áno, zvolili. Tak čo urobíme? Mrknú na jeho muža «Pete» — toho šikovníka — a na nápad, že keď im jestvujúce vymáhanie práva neslúži, jednoducho sa prepíše inak a vyhlási sa za v poriadku. Aké je to ústavné? Možno jestvuje iná ústava, pre osobitné práva — prvotriedna americká ústava, a druhá, tretia, štyridsiata triedy. Ako kastový systém, pečiatky na čele. Rovnosť je «zlá»: je jedno, kto si, nikoho to nezaujíma — takže je to len otázka výkladu, a tak možno podviesť kohokoľvek. «United Snakes of America.»

Kde sú americkí vlastenci?

Stále sa vracajú k jednej otázke: kde sú americkí vlastenci, ľudia tej slobody, ktorú Amerika vyhlásila pred 250 rokmi? Rozpadli sa, vyparili? «Bývajú v Rusku», žartuje jeden. Niektorí Američania síce zdvihnú hlas — trochu kriku, že to nie je v poriadku — ale je tu nejaký skutočný vplyv? Sarkasticky hľadia na «Camilu» ako na údajne lepšiu voľbu, bývalú cárovnú hraníc, a na «dvoch prezidentov»: malého a veľkého. «Malý Trump» je Little Trump — komik a bavič, človek malého vzrastu, ktorý vstupuje do roly Donalda Trumpa a veľmi presne napodobňuje jeho správanie, aby ľudia jasne videli, čo sa vlastne deje. Možno tú kontroverziu vystavil na obdiv — ale starosťou moderátorov je, že ľudia nepochytia posolstvo, ktoré im ukazuje; nič si z toho neodnesú. A potom je tu veľký Trump, sám Donald Trump: urobil niečo pre ľudí, alebo len pre vlastný prospech? Už z tých fráz, ktoré používa, by každý mal cítiť, aké sú prázdne. Pretože to, čo z toho všetkého vychádza, je biedny život: žiadna budúcnosť, menej detí, pretože ich rozbombardujú.

Pre čo tu sme?

Tak pre čo tu sme? Narodiť sa a potom zomrieť, a medzitým — nič? To nedáva zmysel. K tomu nepotrebuješ ani prezidenta, ani vládu: keď bábätká prídu na svet a mrštia sa mŕtve o zem, «problém» je vyriešený. Takže nepotrebuješ žiadnu vládu, ani vládu Spojených štátov. A aké sú vlastne «spojené»? Nie veľmi — robia hnusné veci, nerobia nič, a potom sa vytratia. Nikto vo vymáhaní práva, vo vyšetrovaní sa o nikoho nestará. Pýtajú sa, s ťažkým sarkazmom, na čo vôbec americké spoločenstvo je — hrať internetové hry, viesť hlúpe debaty o tom, koľko je pohlaví — a hovoria, že nie je toľko drog, aby sa ten nezmysel dal vydržať; možno zavolať Číne o «ďalšiu vec ako korona». Ale skutočná otázka zostáva: kde je zodpovednosť a postoj ozajstných Američanov? Fakticky nikde k videniu. Mnohí povedia nejakú drobnosť, ktorú ani nemusia povedať, a potom im to stačí — «niečo som povedal, nech to tak je». Kedysi sme viedli vojnu za nezávislosť práve preto, aby sme sa tomuto vyhli, a teraz cúvame o 500 rokov späť k svätej vojne.

Je to Biblia, alebo Mein Kampf?

Storočie sa začína dvojkou s nulami, nie pätnástkou — je rok 2026. Tak je čas na ďalšieho Ježiša Krista, čiže «Donalda Christa», ktorý sa k tomu istotne dokáže natiahnuť a odviesť ešte horšiu prácu, pretože je taký hlúpy, že nevie spočítať ani percento. Ako môže niekto veriť, že bojuje «slovom dobrého Pána» — myslené Ježiša, ktorého nikdy nepochopil, veď Ježiš povedal, že je lepšie sa navzájom milovať, nie sa navzájom zabíjať? Niečo je strašne zle. Odtiaľ otázka: je to Biblia, ktorú drží v ruke, alebo Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — oboje, niečo z toho všetkého. Vnuk «pána Schicklgrubera», s hlavou zafarbenou na blond, ktorá sa do obrazu nehodila — adoptovaný, povedz to na matrike. Sám systém, hovoria, sa desivo podobá tomu, čo vtedy Hitler urobil v Nemecku, a postupuje tu vpred, zatiaľ čo všetci idú s ním a nič proti tomu nerobia. Tentokrát nie SA, ale ICE — a kopa inštitúcií, ktoré vykonávajú veľkú násilnú prácu. «Vaša značka je dobrá», aby sa predala znova ako nová.

Žiadna bezpečnosť, žiadna úcta — a zodpovednosť, ktorú nesieme

Keď sa pozrieš, čo Listina práv zaručuje, hovoria, už z toho nič nenájdeš: žiadnu bezpečnosť pre všetkých, žiadnu úctu k človeku. A nikoho to nenapadne. Na čo sú práva, keď nie na užívanie? Máš auto, aby si jazdil, dom, aby si býval — ale dom, v ktorom nebývaš, nedáva zmysel. Tak prestaň ignorovať zodpovednosť. Tú zodpovednosť nesieme, isto, pretože sme tú vec zvolili — ale voliť neznamená, že to teraz musíme znášať. Máme akési veto. Môžeme povedať: prekliaty prezident, nech si ktokoľvek, nechceme zabíjať svojich ľudí po celom svete ani hnať svetovú ekonomiku do pekiel. To nie je naša vec. Keď ničíš všetko mimo Ameriky, čo sa vracia? Zlá krv — pretože ľudia ťa milujú len do tej miery, ako si mŕtvy. Pekná povesť na život. Prirodzení ľudia tou cestou nejdú; nie sú na to hrdí.

Každý je prisťahovalec

Rovno: v Amerike je každý tak či onak prisťahovalec, okrem pôvodných Američanov, ktorí tu boli skôr. Všetci ostatní prišli neskôr. A teraz sa hovorí, že len «Američania» sú tí praví? 250 rokov jestvovali nezávislé Spojené štáty, s dovolením «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — a im je to úplne jedno. Tak sloboda, tá smradľavá sloboda, kto ju potrebuje? Potrebuje ju každý — aby si postavil život bez odplaty a obmedzení. Žiadne množstvo drog ti nedovolí predstierať, že je to inak. Právo na šťastie a blaho — prezident hovorí, že ho nepotrebujeme, tak ho necháme padnúť? Čo sme, lacný tovar? Tie hlúpe nápady nikdy nesplodili nič než svetové vojny. A tú vojnu vedú naše deti, zatiaľ čo my sedíme doma a dostaneme vlajku, keď sa nevrátia. A teraz sú atómové, chemické, biologické zbrane, dronov habadej — vraj «aby sa človek cítil pohodlne». Spôsob, akým každý nakladá s vecami, je jednoducho šialený.

Krajina, ktorá bola základom na budovanie

Stojíme v krajine, ktorá kedysi bola základom, na ktorom ľudia uskutočňovali svoje vlastné nápady, malé i veľké, a ovplyvňovali vývoj ľudského rodu i samotnej krajiny. A teraz je «všetko preč, všetko je v pohode», a ľudia sveta sem stále prichádzajú — odtiaľ, odkiaľ prichádzajú prisťahovalci, nie z Mesiaca ani z Marsu — aby nechali tyraniu za sebou, len aby ju dnes našli práve tu. To je prvá vec, ktorú «kresťanské barbecue» zažalo. Teraz je tu svätá vojna. Stredovek bol v porovnaní s týmto dobou rozvoja; kto je taký hlúpy, aby povedal «urobme stredovek znova»? Keď sa ľudia začnú učiť, čo diktatúry vždy robili — a robia dodnes — počnúc od malého a rozširujúc sa: trvá to 70 rokov; Izrael pácha genocídu v Gaze, a to sa rozšírilo a rozlialo po celom svete — logika «týchto ľudí nepotrebujeme, odrežte ich a uvidíte, čo urobia».

V republike ľud drží stráž

Prečo voliť vládu, o ktorú sa potom nestaráš? V republike ľud stráži, čo vláda robí — v tom je celý zmysel. Dnes je ľuďom jedno: «zvolil som jedného», a potom sa nikdy nepozerajú, čo sa s odovzdanou mocou robí. Čudujú sa, že ľudia sú tak stratení v snení, že si neuvedomujú, že to oni ho priviedli k moci. Väčšina ani neznie spokojne s týmto prezidentom — ale len povedia «nesúhlasím s tým», a čo to zmení? Prezidenta samo o sebe nič nezmení. Musíme niečo urobiť, aby sa vláda zmenila — cez to, čo robí. A kde to začína? Keď svet už horí, keď je príroda úplne zničená — to sa, za prirodzených okolností, nazýva príliš neskoro. Tak ten pravý okamih je povedať: skôr než bude neskoro, radšej to zastavím. Kde sú tí ľudia, po celom svete — nie len v Amerike — ktorí povedia «zastavte to teraz», pretože všetci trpia, všetci sa rúcajú a nikto už nemá ani budúcnosť, ani isté živobytie?

Zrodený, aby žil, nie aby bol odstránený

Ako k tomu dôjde — že sa ľudia podieľajú na vlastnom odstránení? Za Trumpa robiť hlúposti — o to ide. Vyznávať alebo nevyznávať náboženstvo je práve sľub Listiny práv. «Under God» alebo nie na výsledkoch, ktoré vidíme, nič nemení. V rámci vlastného dovolenia môžeme veci meniť; žiadny Boh ich za teba nezmení. Je to na nás. Veriť v Pána, v Alaha, v Budhu — to sa nepočíta; záleží na našom konaní. Nemôžeme sa schovávať za «nemôžem, pretože…»; keď to robíš, trpíš, rúcaš sa, plávaš dolu po rieke. Zdvihni ruku: bolo narodenie dovolením prejsť životom len plavbou dolu po rieke — to nikto nehovorí. A ak tak žiješ, hovoria bez obalu, pácháš pomalú samovraždu; potom potrebuješ psychickú pomoc. Pre tých, čo sú naozaj duševne nespôsobilí, dobre, ten prezident ti možno sedí — ale to nie je väčšina, rozhodne nie.

Prejsť k činu

Je najvyšší čas konať, skôr než stratíme všetky základy živobytia, blaha, akéhokoľvek šťastia. Môžeme to všetko stratiť zo dňa na deň, tak blízko sme okraja — žiadne zaklonenie, užívanie si večierku, uvoľnenie. «Veľké vyčerpanie» zjavne prichádza. Sme na Titanicu s príjemnou kapelou, ktorá hrá, zatiaľ čo sa potápame. To chceme? Nie. Nikto sa nepozerá, kam všetky tieto činnosti dohromady vedú. Sme dnes naozaj takí hlúpi? Popierajú to — ale sme takí leniví, že nehneme ani prstom, aby sme niečo zmenili, a len sedíme a hovoríme «hm, dobre, keď to tak je, tak to tak je. Možno príde veľký Pán a spraví to». Nakoniec s tebou nebude počítať, pretože si nebol s Ním — nebol si jedným z Jeho tvorov, ktorí prežili svoj život a niesli lásku k blížnemu ako k sebe.

Chudoba nie je hanba — lenivosť áno

Zamysli sa: v tom «tak je teda koniec života» je málo sebalásky. Menej než chudobný — a chudoba nie je dôvod niekoho viniť. Mnoho ľudí je chudobných a žijú poctivo, rovno, so svojím ťažkým údelom; nie všetci, prefíkaní ľudia sú všade. Ale ľudia, zrazení na to najnutnejšie, presne vedia, čo to znamená. Len tí, čo sú tak vyžratí, že už nežiadajú nič nutné, môžu povedať «možno to nie je také zlé, možno sa to zlepší». To nie je sľúbené a nie je to v programe — prepad len rastie a rastie, a začal náhle s prekliatou pandémiou a nikdy sa nespravil. Teraz je lepšie to napraviť. To je naša zodpovednosť. Bez tej zodpovednosti nemáme žiadnu spoločenskú spôsobilosť; bez oboch nemáme ani samých seba — nikto sám pre seba, nikto cez blížneho. To všetko strácame. A to je príliš lacné.

Najvyššia hodnota v tvojich rukách

Najvyššia hodnota, ktorú držíš v rukách, je tvoj vlastný život a tvoje zdravie. A ty ho dáš niekomu, kto hovorí «už ťa nepotrebujem, zmizni, vypar sa, neotravuj»? Oslobodili sme otrokov s Abem — s Abrahámom Lincolnom — pretože také zaobchádzanie s ľuďmi bolo neznesiteľné. A teraz to necháme robiť sami sebe? Je príliš lacné byť taký lenivý: nestáť za svoje práva, neriskovať pre niečo lepšie a nahovárať si, že keď nič neurobíš, nikto ti neublíži. Pravda je opačná — ubližujú ti všetci, pretože to je program. Presne to robí tyran. Kedysi v škole, keď bol tyran, dal si mu päsťou rovno do nosa, kým šikana neprestala. Tak čo teraz? Máme jedného veľkého tyrana, všetci dohromady, a nedáme mu jednu — prečo? Pretože sme takí bačkory, každý z nás, že tyranovi neodpovieme.

Leniví Američania a nádej, ktorá dochádza

Je toto bašta silných Američanov? Tomu neveria — skôr lenivých, presýtených, ktorí dúfajú, že to skončí, skôr než to narastie. Ale dúfať, že to prejde, je rezignácia, a rezignácia je nakoniec tá samovražda, o ktorej hovorili. Potom nie je nádej pre Ameriku — a nie je pre celý svet — keď nikto nezmení spôsob, akým žije, aby sa postavil za vlastnú kvalitu života. Čo z toho máme? Odstránenie. To je všetko. A my sa podieľame? Neveria, že by niekto naozaj mohol. Tadiaľ cesta nevedie.

Spomeň na starých rodičov

Radšej si spomeňme na našich starých rodičov a prastarých rodičov, ktorí sa za niečo postavili — za slobodu a za ľudí — ako v občianskej vojne, alebo v druhej svetovej vojne, kde bojovali proti Osi: Mussolinimu, Hitlerovi a Tennóovi — Nemecku, Taliansku a Japonsku — v tvrdých, hrozných bojoch, aby sa vyhli práve tomuto. A teraz to máme späť a všetci jasajú? Niečo musí byť s ľuďmi zle, a radšej nech to nájdu a spravia, skôr než bude neskoro — a neskoro je neskoro. Chceš stihnúť vlak a vlak je preč; ako ho stihneš? Nestihneš. Naozaj to chceme — sedieť na stanici a hovoriť «ejha», a potom žobrať o jedlo? To je príliš lacné. Po 250 rokoch rozvoja to odložiť a povedať «netreba» — čo ďalšie nepotrebujeme? Nič? To je čistá lož. Každý deň niečo robíš pre svoje živobytie a nahováraš si, že to ďalších sto rokov bude dobré — ale nie je, pretože vláda robí veci také hlúpe, že to, čo robíš pre živobytie, ťa už neuživí.

Jednotný ľud to môže zmeniť

Tak prejdime teraz k činu. Elon hovorí, že o pár rokov zmizne každý obchod — stavia na to robotiku, a AI robí všetku prácu, a potom «ľudia môžu byť šťastní». Šťastní ako, keď nemôžu nič urobiť pre svoje živobytie? Aké živobytie zostáva? Žiadne. Len smrť. Je toto cesta — vynaložiť silu svojho života, aby si nakoniec dostal veľké odstránenie, pretože stroje sú lacnejšie než ty, pretože vo vlastných očiach stojíš za groš, ak nie ani to? Pomysli, akú moc držíme, len čo stojíme spolu. Administratíva je hŕstka ľudí; obyvateľstvo je oveľa väčšie, s oveľa väčšou silou. Aj keby došlo na boj, zvládneme to; sme oveľa silnejší. Musíme tú prekliatu vec zmeniť, pretože ju riadia idioti rútiaci sa týmto smerom. Keď to nemôžeme urobiť bežnou cestou — vymáhaním práva, ústavou — musíme povedať stop akýmkoľvek spôsobom, ktorý funguje, pretože to stavia na samu našu existenciu.

Umierať bolí — a vyhýbať sa nepomáha

Áno, umierať bolí — a vyhýbať sa problému ho neodstráni. To, pre čo sme žili, naprieč generáciami, my všetci spoločne — ak to nemá žiadnu cenu, nemá to zmysel. Stojí to naozaj za to plávať dolu po rieke, pozerať sa, ako sa potápa, a nič nepovedať? Poctivý Američan by nemal len pobrukovať; mal by povedať «stojím za svoje práva, poznám svoje práva a chcem ich teraz». Nie je na tom nič zlé. Tak to radšej urobme. Každý vie v srdci, čo robiť na svojom mieste, vo svojom živote. Buď rád, že žiješ a máš nezávislosť budovať svoj život v slobode — čo vôbec nie je samozrejmosť: muselo sa to pripraviť, vybojovať. A teraz čelíme najťažšej kríze slobody, akú kedy Spojené štáty videli. Musí sa zabrániť tomu, aby nám ju vzali. To je zodpovednosť každého z nás. To stavia na všetkých.

Patríme životu

Ako môže niekto pozrieť svojim deťom do očí a povedať «je koniec — ideš do vojny, nevrátiš sa, a ja tu aj tak nebudem»? To nie je riešenie pre nikoho. Sme prirodzení ľudia, vyrastení v tej línii evolúcie; patríme prírode, patríme životu — nie vyčerpaniu ani genocíde. Radšej to pochopme, pretože to je naša existencia; naša existencia končí, keď ju neuchopíme. Ako ďaleko od seba musí človek byť, aby to nevidel? Chlapci a dievčatá, pozrite sa, čo sa naozaj deje. Nechcete žiť? Každý chce žiť, chce sa podieľať na spoločenstve, budovať krajinu, budovať projekty — a to všetko sa berie, pretože niekoho napadlo «to už nepotrebujeme»? Tak to byť nemôže. Je to príliš jednoduché.

Buď silný, buď poctivý — nech žije republika

Buď silný, buď poctivý, nech žije republika. Otázka je len: ako dlho republika takto žije? Tak dlho, ako ju necháme žiť. Môže vydržať ďalších 250 rokov alebo viac — nakoľko to necháme sa stať. To my necháme republiku diať sa. Takže, činne, ju necháme diať sa — a práve preto ju radšej chráňme, akýmkoľvek účinným spôsobom, pretože sme to nechali bežať príliš dlho. Teraz je tu veľký neporiadok na upratanie, a nikto nepríde, aby to za nás spravil — ten «veľký muž, ktorý robí Ameriku veľkou a hlúpou znova» rozhodne nie; už je to vidieť. Držíme to vo vlastných rukách, a potom to zvládneme. Keď to neurobíme my, neurobí to nikto. Naše ruky to dokážu, pretože vieme ako. Nikto iný.

Presne vedia, čo robia

Ľudia v administratíve, ktorí vydávajú tie hlúpe zvuky, nevedia o živote nič — alebo, presne povedané, vedia presne, čím život byť nemá a ako ho zničiť, podľa programu. Tak ich nenechajte to dotiahnuť do konca — to, čo môžeme vidieť a počuť z dôkazov, z faktov; to, čo cítime priamo, každý deň. A teraz: aká je naša predstava o živobytí? Spýtaj sa sám seba. Pozri sa na to, choď po tom, zisti, čo robiť — pretože toto nie je stav na prijatie. Rozhodne nie.

Časť druhá — Historický film Don't Be a Sucker (Ministerstvo vojny USA, 1945)

> Poznámka k zdroju. Nasleduje zhrnutie samostatného diela vloženého do epizódy: Don't Be a Sucker («Nebuď hlupák»), vzdelávací film natočený Ministerstvom vojny USA v roku 1945, po druhej svetovej vojne, ľuďmi, ktorí ju prežili, aby poučili tých, čo ju nezažili. Je to voľné dielo. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Slová nižšie patria filmu, nie Ta-Na-Si.

Hlupáci a tí, čo na nich poľujú

Film sa otvára zmanipulovaným jarmočným «zápasníckym zápasom» — očividný podvod, a predsa naň jeden muž stávkuje ťažko zarobené peniaze. Henry nastúpi do vlaku s 200 dolármi a nevidí nič zlé v priateľskej kartovej hre s cudzincami. Joe Collins má doma dobrú ženu, ale v bare stretne dievča, ktoré po pár pohárikoch vyzerá pekne. Pre takých ľudí je staré slovo: hlupáci. A sú tu iní ľudia — tí, čo prebdejú noci počítaním, ako im vziať to, čo majú. Všelijaké hry, všelijakí hlupáci.

Mike niečo má: Ameriku

Vezmite Mika. Má všetko — mladý, zdravý, má prácu a krajinu menom Amerika. Nádherný majetok: dosť miesta, aby pestoval kopu jedla, veľké továrne, veľké mestá a ľudia — všelijakí ľudia, z rôznych krajín, s rôznymi náboženstvami a rôznou farbou pleti. Slobodní ľudia, ktorí môžu spolu žiť, pracovať a budovať Ameriku, pretože sú slobodní: slobodní voliť, hovoriť, čo chcú, chodiť do svojich kostolov, vybrať si svoju prácu. Mike niečo má, to je isté. Ale sú tu muži, čo prebdejú noci počítaním, ako mu to vziať.

Pouličný štváč

Šikovný rečník spracúva pouličný dav. Sľubuje «pravdu o Amerike». Nie je politik, hovorí — len «priemerný Američan», «americký Američan» — a niektoré veci mu varia krv: ľudia s cudzím prízvukom, ktorí hrabú všetky peniaze, «černosi», ktorí zaberajú miesta, čo «patria tebe a mne». Keď to necháme pokračovať, čo bude s «nami, pravými Američanmi»? Rozdáva zdarma brožúrku — «pravda o černochoch a cudzincoch», «pravda o katolíckej cirkvi» — zaplatenú «pravými Američanmi». Mladík je ochotný ju čítať a súhlasne prikyvuje: jemu to dáva zmysel. Krajina, hovorí rečník, nikdy nebude naša, kým nebude krajinou bez — bez černochov, bez cudzích cudzincov, bez katolíkov, bez slobodomurárov. To sú, hovorí, vaši nepriatelia, ktorí sa snažia krajinu ovládnuť: bojujte proti nim a vyhubte ich, skôr než vyhubia nás.

Maďarovo varovanie

Okoloidúci zastaví mladíka: skôr než rečník povedal «slobodomurári», bol si ochotný s ním súhlasiť — pretože vtedy hovoril o iných ľuďoch. Ale v tejto krajine nie sú žiadni «iní ľudia»; sme všetci americký ľud. A ty — ty predsa nie si Američan, však? «Narodil som sa v Maďarsku, ale teraz som americký občan. A videl som, čo také reči dokážu napáchať. Videl som to v Berlíne.» Bol tam profesorom na univerzite a počul presne tie isté slová. Vtedy bol hlupák — myslel si, že nacisti sú len šialení fanatici. Ale neboli. Vedeli, že nie sú dosť silní, aby dobyli zjednotenú krajinu, tak rozštiepili Nemecko na malé skupiny a použili predsudok ako praktickú zbraň. Nebolo to ľahké; museli na tom tvrdo pracovať. Ľudia sa nerodia s predsudkami — predsudky sa pre nás vyrábajú, niekým, kto niečo chce. Pamätaj na to: keď počuješ také reči, niekto z toho niečo získa, a ty to nebudeš.

Berlín, 1932 — piati muži v dave

Profesor to videl začínať v Berlíne roku 1932. Piati muži, ktorých poznal, stáli v dave a počúvali nacistického rečníka. Eric bol katolík; Anon, jeho študent, bol Žid; Hinrich mal malé železiarstvo; Carl bol sedliak; a Hans bol nezamestnaný kovorobotník. Rečník hovoril «pravým árijským Nemcom», že je čas, aby zdedili národ, ktorý právom patrí len im. Nacistická strana dá sedliakovi pôdu, robotníkovi prácu, drobnému obchodníkovi zisk. Kto to všetko má teraz? Žid — ktorý vraj ukradol národ a prvorodenstvo, ktorý hrabe všetky peniaze a berie všetky práce; treba sa mu vyhýbať, vylúčiť ho, odstrániť. A katolíci — žiadnemu veľkému národu nemá vládnuť «cudzia cirkev»; treba zničiť ich aj ich vieru. A slobodomurári — Nemecko nemá miesto pre tajné spolky; bude len jeden spolok, nacistická strana.

Rozštiepiť národ, nalákať verného

Jedného po druhom rečník napádal každú menšinu a oddeľoval ich od seba. Muži, ktorí prišli ako krajania Nemci, sa menili na súperiace skupiny, podozrievavé a nenávidiace sa navzájom — všetci oklamaní. Tým, kto bol naozaj napálený, bol Hans: «čistý Nemec» podľa nacistických meradiel, sľúbili mu všetko, a naletel. Povedali mu, že je čistokrvná panská rasa, s božským právom vládnuť, a strana je pripravená ho povzniesť k moci — veliť celému Nemecku a jedného dňa celému svetu. Tak sa Hans stal «nadčlovekom»: dali mu uniformu a nafúkli jeho ego. Už nebol nezamestnaným mužíčkom; bol členom panskej rasy. Jeho žena to úplne nechápala — aj s nadčlovekom v dome nebolo jedlo. Či nechápala, že nacisti vytvoria prácu pre všetkých, jedlo, šaty, nový dom, slávnu budúcnosť, deti, ktoré raz budú vládnuť svetu? Ale ona stále premýšľala, odkiaľ vezme ďalšie jedlo. Hans také reči nemal rád — boli nebezpečné; za také reči by sa ľudia mali zatvárať do väzenia.

Kto sa vlastne dostal k moci

Hans prehltol návnadu, a toto boli tí muži, čo návnadu nasadili na háčik. Prečo — aby sa Hans dostal k moci? Samozrejme nie: aby sa dostali oni. Použili by len Hansa, a státisíce takých ako on, aby robili špinavú prácu — všetci hrali hru hlupákov, stávkujúc slobodu druhých a samozrejme strácajúc svoju. Národ hlupákov. Hitler tých ľudí potreboval, pretože bolo veľa práce: rozdrviť odbory, pretože boli organizované a mohli klásť odpor; zničiť početné politické strany; rozbiť každú organizáciu, kde sa ľudia mohli zjednotiť. Boli tu Židia na bitie a zabíjanie — nie mocní, ale pohodlná zámienka pre všetky neduhy národa. Stovky katolíkov uvrhli do väzenia, pretože cirkev mala silu klásť odpor. Rozštiepili národ na sto kusov a kusy ničili jeden po druhom, a po tých rozbitých kusoch vyšli k moci: jedna strana, jeden národ, jedno náboženstvo.

Vojna proti pravde

Keď získali moc, nacisti mali stále ťažkosti so svojím najstarším nepriateľom: pravdou, ktorá neumiera ľahko. Tak sa rozhodli ju zrušiť. Veľkým zdrojom pravdy je literatúra — tak pálili knihy, dvadsať miliónov. Hovorcov pravdy — učiteľov, spisovateľov, vedcov — väznili alebo vyháňali. Vzdelávanie potláčali; za päť rokov klesla dochádzka na univerzity o 53 %. Bolo zakázané počúvať britské vysielanie alebo čítať americké noviny; informácie si dostával od doktora Goebbelsa, ktorý vedel, čo je pre teba najlepšie. Nesmel si vidieť niektoré filmy ani počuť niektorú hudbu, a nesmel si vidieť Joea Louisa boxovať, pretože ten šampión mal čiernu pleť a vyvracal Hitlerovu teóriu nordickej nadradenosti. Albert Einstein ju vyvracal tiež — a ako «neárijec» musel opustiť Nemecko. Jeho myseľ bola zasvätená hľadaniu pravdy, a nacisti, ktorí predali lož, sa najviac báli pravdy.

Hlasy, ktoré ešte hovorili

Cirkev bola silou ešte dosť mocnou, aby hlásala pravdu verejne. Katolícky hlas varoval, že kresťania sú v ťažkej bitke proti «viere zrodenej z krvi», bitke, ktorá mieri k vytrhnutiu kresťanstva z vlasti — a toho kňaza na druhý deň zatkli pod zámienkou nemravnosti. Protestantský hlas vyhlásil, že kto túži po slobode pre seba, nemôže ju uprieť druhým bez toho, aby stratil, čo získal — veľké poučenie, ktoré svet môže vziať z Nemecka — a nacisti ho dali do koncentračného tábora. Hovorili aj pedagógovia. Jeden učiteľ sa spýtal, čo je vlastne «árijec» — vraj vysoký, štíhly, modrooký, blond — a odpovedal bez obalu: žiadna árijská rasa nejestvuje a, čo je dôležitejšie, žiadna panská rasa nejestvuje. Niekomu ten nápad príde pohodlný, ale veda ho podoprieť nedokáže: nie je žiadna súvislosť medzi rasovými črtami a schopnosťou či povahou človeka. V každej skupine nájdeš ten istý rozptyl — hlupákov a génių, zločincov a dobrodincov. Súď každého ako jednotlivca, nie podľa farby pleti či očí ani podľa dĺžky nosa. Rozdiely medzi ľuďmi sú skutočné — rôzne schopnosti, pôvody, názory na dobro a zlo — ale je to rozdiel v spôsobe myslenia, nie rozdiel rasy. Žiadna panská rasa nejestvuje; to je vedecká pravda, a kto ti hovorí niečo iné, klame.

Kde to bolo možné zastaviť

Tak, pre všetky praktické účely, bola pravda v Nemecku zrušená. Ako sa to stalo, kde to začalo? Začalo to práve tam, v tom dave — a tam to bolo možné zastaviť, keby tí ľudia stáli spolu. Keby sa navzájom chránili, mohli klásť odpor; spolu by boli silní. Ale len čo sa nechali rozštiepiť, boli bezmocní. Keď prehrala prvá menšina, prehrali všetci. Stávkovali slobodu druhých — a takto sa tie stávky vyplatili. Sedliak Carl, ktorý stávkoval na lepší život, dostal vyčerpávajúcu prácu až sto hodín týždenne, donútený zostať na svojej pôde a vyrábať, čo mu nariadili, pretože Hitler sa chystal na vojnu. Ani Hinrichova stávka sa nevyplatila: za dva roky zatvorilo 104 000 malých podnikov. A Hans na tom nebol lepšie — teraz práca v muničnej továrni, dlhé hodiny za mizernú mzdu, stále horšie podmienky, odísť nesmie, doma stále žiadne jedlo. Hitler povedal, že nemožno mať maslo aj delá, tak Hans maslo nedostal.

Vojna, ktorú rasová teória prehrala

Keď Hitler uznal, že dozrel čas, Nemecko šlo do vojny — nie vyhlásením, ale starostlivo pripraveným náhlym útokom. Hitler znova potreboval Hansa na špinavú prácu; Hans bol vtedy už znalec brutality, a tú brutalitu obrátili proti iným národom — Čechom, Poliakom, Francúzom, Rusom. Ale v rozhodujúcej skúške vojny sa rasové teórie nevyplatili. «Čistokrvných nadľudí» porazili «kríženecké» armády, ktorými pohŕdali: Briti pri El Alameine, Rusi pri Stalingrade, a potom v deň D americkí vojaci všetkých farieb a náboženstiev, ktorí prerazili pláže Normandie a vnikli do srdca Nemecka. Pre zmätených Nemcov, ktorí prehltli návnadu, sa hra nevyplatila: kontinent bol posiaty miliónmi nemeckých tiel, «čisto árijských» tiel. Carl zostal v snehu pred Moskvou; Hinrich zostal v Taliansku pri Salerne; a Hans, ktorý mal vládnuť svetu, dostal len kúsok Normandie, ktorý mohol nazvať svojím.

Amerika sú menšiny — a to znamená teba a mňa

Nikdy nesmieme pripustiť, aby sa to stalo nám alebo našej krajine. Nikdy sa nesmieme nechať rozdeliť podľa rasy, farby alebo náboženstva, pretože v tejto krajine patríme všetci k menšinám. «Narodil som sa v Maďarsku. Ty si slobodomurár.» To sú menšiny — a patríš aj k iným: si sedliak, máš modré oči, chodíš do metodistického kostola. Tvoje právo patriť k týmto menšinám je vzácna vec; máš právo byť tým, kým si, a hovoriť, čo si myslíš, pretože tu máme osobnú slobodu — máme slobodu. Nie sú to len krásne slová; je to praktický a nedoceniteľný spôsob života. Ale musíme na tom pracovať. Musíme strážiť slobodu každého, inak môžeme stratiť svoju. Ak necháme nejakú menšinu stratiť slobodu prenasledovaním alebo predsudkom, ohrozujeme vlastnú slobodu. Nie je to len nápad — je to pevný zdravý rozum: tu v Amerike nie je otázka, či menšiny tolerujeme; Amerika sú menšiny, a to znamená teba a mňa. Tak nebuďme hlupáci. Nesmieme pripustiť, aby sloboda alebo dôstojnosť akéhokoľvek človeka bola ohrozená nejakým činom alebo slovom. Buďme v tom «sebeckí»: zabudnime na «my» a «oni» a myslime na «nás».

Záver (Raven & Keylam)

Raven a Keylam sa na úplnom konci vracajú, aby sa rozlúčili ako vždy: dovidenia, ľudia — pre tentoraz to je všetko. Zostaňte naladení a nikdy nezabúdajte: život je dobrý.

Zostavené pre Ta-Na-Si Media & Document Repository. Zhrnutie prvej časti podáva hovorený rozhovor Raven D. Pond a Keylam Folker, vrátane ich zámerného použitia sarkazmu. Druhá časť zhŕňa voľne dostupný vzdelávací film «Don't Be a Sucker» Ministerstva vojny USA (1945) (US National Archives, ID 24376) a podáva jeho obsah, nie názory Ta-Na-Si. Čitatelia sú žiadaní, aby si informácie sami overili; tento dokument sa poskytuje bez záruky.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Na základe audio podcastu Ta-Na-Si a historického vzdelávacieho filmu — zhrnutie s podporou UI. Preložené z angličtiny programom Claude (UI). Odhadovaná kvalita prekladu: ● solídne, s opatrnosťou.

Hungarian Magyar

„Hozzád és hozzám hasonló emberek” · 8. rész: Felhívás a felelősségre — „Ez nem áprilisi tréfa.”

MI-támogatott többnyelvű kiadás

> Erről a dokumentumról. Ez az epizód két, egymástól világosan elkülönített részből áll. Az első Raven és Keylam élőszavas beszélgetése — a saját szavaik, a saját hangjuk. A második egy történelmi oktatófilm, a Don't Be a Sucker (az Egyesült Államok Hadügyminisztériuma, 1945, közkincs), amelyet beillesztenek az epizódba. A két részt alább külön foglaljuk össze, hogy mindig világos legyen, mi származik a Ta-Na-Sitól és mi az 1945-ös filmből. A gúnyt Raven és Keylam tudatos közlési eszközként használja; ez az összefoglaló megőrzi azt a hangot, ahelyett hogy elsimítaná.

Első rész — A beszélgetés (Raven & Keylam)

Bevezetés — mit is akarunk valójában

Raven és Keylam úgy nyitják meg a csatornát, ahogy mindig: a nevükkel és egy egyenes kijelentéssel arról, mi fontos nekik. Az alapvető dolgok, mondják, egyszerűek: tisztességes megélhetés és tisztességes jövő a gyerekeknek. Ennyi az egész. Minden, ami ellen az embereket harcra uszítják, minden kitalált vélemény csak háborút építhet — sosem jólétet. Ezért a kérdés, amelyet meg akarnak vizsgálni, ez: hogyan tekintsünk őszintén arra, ami a miénk, és hol is van valójában a felelősség?

A véres munkák és a szent háború

Azonnal bekapcsolják a gúnyt. Vannak «véres munkák» egy olyan kormánynak, amelynek más érdekei vannak, és felperzsel mindent, amit nem akar. Ráadásul még éljenezned is kell — hurrá, jó munka — és szítanod a következő «keresztény barbecue»-t, mert most, mondják, egy nagy szent háborúban állunk a gonosz republikánus ellen. Nem: egy republikánus mondja, hogy szent háborút kell vívnunk, okokból, mert «mi vagyunk a legjobbak, az úrfaj». Az úr-republikánusok. Tehát mindenkinek oda kell mennie, és megölnie azokat az «átkozott akármiket», mindet, senkit ki ne hagyj. Előbb lőj, kérdezz utána; és ha nem felelnek, nyilván ők voltak az ellenség. Ami a vicc alatt rejlik, az a gépezet, amely megfosztja az embereket emberi mivoltuktól, mielőtt megölné őket.

A Jogok Törvénye, amelyet felfalnak

Ezt szembeállítják a Jogok Törvényével — a vallásszabadsággal, amely mindenkit megillet: bármely hitet gyakorolni vagy nem gyakorolni. De amikor az emberek halottak, ki hallgatta meg a kérésüket? A gyilkolás volna egy vallás gyakorlásának módja? Amikor egy hivatalban lévő elnök ilyeneket hirdet, mondja Raven, a régi hazában ezt alkotmányellenesnek hívták. Akkor most mi van — a «Make America great again» mint a világ nagy inkvizítora? Hol áll ez a Jogok Törvényében — az újban? Vagy inkább «fizesd ki a számlát olyan jogokért, amelyek sosem voltak a tieid»? A számla jogok nélkül. Fizesd az adóidat, a díjaidat és bármit, amit kapsz, pénzt vagy nem — és ha nem tudsz fizetni, a hajléktalanság is «olyan kedves».

És a szabadság? A szabadság csak az emberek egy kisebbsége számára létezik. Darabokra szedik a szót — szabadság, «sza-bad-ság», meg lehet enni? Igen, a szabadságot meg lehet enni, egészben le lehet nyelni — ez a program. Felfalni mindenki szabadságát, és örökre

megkaparintani mindent.

Küldd a gyerekeidet — vagy spórold meg az utat

A leghegyesebb gúnyrészlet: küldd a gyerekeidet a mocskos, véres háborúba; mindegy, van-e gyereked — csak csinálj újat és küldd el. Aztán előkerül az olcsó zászló a Walmart-zacskóból, hogy a bejárati ajtóra akaszd — ahhoz senkit sem kell etetned. Nagy hazafi vagy, felrobbantod a gyerekeidet; még olcsóbban is megkaphatod. Minek küldeni őket egészen Iránig? Vegyél egy gránátot, és magad robbantsd fel a gyerekeidet a ház előtti kertben — hatékonyabb, költségkímélőbb. Az elnöknek még többet segít, a fiút még katonának sem kell kiképezned. Szándékosan a legkeményebb történelmi hasonlathoz nyúlnak, hogy nevén nevezzék, amit látnak — Hitlert, a «Mein Kampf»-ot, «Adolf Trump»-ot, «Donald Hitler»-t, «Schicklgruber úr unokáját» idézve —, és a túlzást használják, hogy megkérdezzék, miért nem tiltakozik szinte senki. Elon, jegyzik meg, nincs ott, hogy ezt a gondolatot a fülébe súgja; más dolga volt, Memphisben.

Az Alkotmány mint «ócska limlom»

Ha az alkotmányellenes már nem számít, akkor egyszerűen van egy «United Snacks of America»-nk. Nasiból több mint elég — tehát nincs szükségünk arra a büdös Alkotmányra. Visszadátumozott, 250 éve készült, és nem 250, hanem 500 évet akarnak visszamenni, a középkor nagy keresztény barbecue-jához — amely ott még leírva sem volt. Tűzbe vethetsz embereket, és semmilyen rendőrség nem jön mondani, hogy a saját szomszédaidat nem égeted el. A «nagy férfiaknak» szabad birtokolniuk a nőket és a gyerekeket, a közönséges embereket pedig azzal vádolják, hogy megölték a saját családjukat — miközben ez, állítólag, csak az elnök joga. Ez igazságtalan. Köztársaságban vagyunk, egyenlőségben. Akkor inkább öljük meg magunk a saját népünket? Adjatok hát mindenkinek elnöki címet, és a dolog elrendeződött — mert kell-e egyáltalán elnök ahhoz, hogy megöljük a saját népünket? Nem nagyon. «Hatékonyabban» is megy a ház előtti kertben.

De hol az élvezet? Nem nézheted, ahogy a saját gyerekeidet darabokra tépik és szétkenik a gyepen — zöld fű mindennek a vörösével, «szép kontraszt». A groteszk kép maga a lényeg: ezt jelenti valójában az éljenzés.

Természet, jogok és egy elnök, aki túllépte a határt

A természet adta jogokhoz fordulnak, amelyeket az Alkotmány nevén nevez, és amelyek «épp akkor kezdenek értelmet nyerni», amikor egy elnök így viselkedik. Akkor szégyen alkotmányellenes elnököt bírni — és mi szavaztunk rá; igen, mi szavaztunk. Akkor mit teszünk? Vetnek egy pillantást az emberére, «Pete»-re — az okosra — és arra a gondolatra, hogy amikor a meglévő jogérvényesítés nem szolgálja őket, egyszerűen másképp írják át, és rendben lévőnek nyilvánítják. Mennyire alkotmányos ez? Talán van egy másik alkotmány, a különleges jogokhoz — egy első osztályú amerikai alkotmány, meg egy másod-, harmad-, negyvenedosztályú. Mint egy kasztrendszer, bélyegek a homlokon. Az egyenlőség «gonosz»: mindegy, ki vagy, senkit sem érdekel — tehát ez csak értelmezés kérdése, és így bárkit be lehet csapni. «United Snakes of America.»

Hol vannak az amerikai hazafiak?

Újra és újra egyetlen kérdéshez térnek vissza: hol vannak az amerikai hazafiak, annak a szabadságnak az emberei, amelyet Amerika 250 éve hirdetett ki? Szétestek, elpárologtak? «Oroszországban élnek», tréfálkozik az egyik. Néhány amerikai valóban felemeli a hangját — egy kis kiabálás, hogy ez nincs rendben —, de van-e valódi befolyás? Gúnyos pillantást vetnek «Camilá»-ra mint állítólag jobb választásra, az egykori határcárnőre, és «a két elnökre»: a kicsire és a nagyra. A «kis Trump» Little Trump — komikus és szórakoztató, alacsony termetű ember, aki belebújik Donald Trump szerepébe, és nagy pontossággal utánozza a viselkedését, hogy az emberek világosan lássák, mi történik valójában. Talán napvilágra hozta azt a vitát — de a műsorvezetők aggodalma az, hogy az emberek nem fogják fel az üzenetet, amelyet megmutat nekik; semmit sem visznek belőle haza. Aztán ott a nagy Trump, maga Donald Trump: tett-e bármit az emberekért, vagy csak a saját hasznáért? Már a frázisokból is, amelyeket használ, mindenkinek éreznie kellene, milyen üresek. Mert ami az egészből kijön, az egy nyomorúságos élet: nincs jövő, kevesebb gyerek, mert szétbombázzák őket.

Miért vagyunk itt?

Hát miért vagyunk itt? Megszületni, aztán meghalni, és közben — semmi? Ennek nincs értelme. Ehhez nem kell sem elnök, sem kormány: amikor a csecsemők a világra jönnek, és holtan a földhöz vágják őket, a «probléma» megoldva. Tehát semmilyen kormányra nincs szükséged, még az Egyesült Államokéra sem. És mennyire «egyesültek» valójában? Nem nagyon — aljas dolgokat művelnek, semmit sem tesznek, aztán elsomfordálnak. Senkit sem érdekel senki a jogérvényesítésben, a nyomozásban. Nehéz gúnnyal kérdezik, mire jó egyáltalán az amerikai közösség — internetes játékokat játszani, bárgyú vitákat folytatni arról, hány nem van —, és azt mondják, nincs annyi drog, hogy ezt a hülyeséget kibírja az ember; talán fel kellene hívni Kínát a «következő koronaféle dologért». De az igazi kérdés megmarad: hol van az igazi amerikaiak felelőssége és tartása? Gyakorlatilag sehol sem látszik. Sokan mondanak valami apróságot, amit ki sem kell mondaniuk, és aztán ennyi nekik elég — «mondtam valamit, hagyjuk». Egykor épp ezért vívtunk függetlenségi háborút, hogy elkerüljük ezt, most pedig 500 évet hátrálunk egy szent háborúhoz.

Ez a Biblia vagy a Mein Kampf?

A század 2000-rel kezdődik, nem 1500-zal — 2026 van. Akkor itt az ideje a következő Jézus Krisztusnak, vagyis «Donald Christ»-nek, aki bizonyára képes odáig nyúlni, és még rosszabb munkát végezni, mert annyira ostoba, hogy egy százalékot sem tud kiszámolni. Hogyan hiheti bárki, hogy «a jó Úr szavával» harcol — Jézusra gondolva, akit sosem értett meg, hiszen Jézus azt mondta, hogy jobb szeretni egymást, mint ölni egymást? Valami szörnyen el van rontva. Innen a kérdés: a Bibliát tartja a kezében, vagy a Mein Kampfot? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — mindkettő, valamennyi ebből. «Schicklgruber úr» unokája, szőkére festett fejjel, amely nem illett a képbe — örökbe fogadott, ezt mondd el az anyakönyvi hivatalban. Maga a rendszer, mondják, ijesztően hasonlít arra, amit Hitler tett akkoriban Németországban, és itt lép előre, miközben mindenki vele megy, és semmit sem tesz ellene. Ezúttal nem az SA, hanem az ICE — és egy csomó intézmény, amely nagy erőszakos munkát végez. «A márkanevetek jó», hogy újként eladják.

Se biztonság, se tisztelet — és a felelősség, amelyet hordozunk

Ha megnézed, mit garantál a Jogok Törvénye, mondják, már semmit sem találsz belőle: se biztonságot mindenkinek, se tiszteletet az ember iránt. És senkinek sem jut eszébe. Mire jók a jogok, ha nem használjuk őket? Van autód, hogy vezess, házad, hogy lakj — de egy ház, amelyben nem laksz, értelmetlen. Akkor hagyd abba a felelősség figyelmen kívül hagyását. Hordozzuk azt a felelősséget, biztosan, mert mi szavaztuk meg azt a dolgot — de szavazni nem azt jelenti, hogy most el kell viselnünk. Van egyfajta vétónk. Mondhatjuk: átkozott elnök, akárki vagy, nem akarjuk megölni a népünket a világban, sem a pokolba küldeni a világgazdaságot. Ez nem a mi dolgunk. Amikor mindent elpusztítasz Amerikán kívül, mi tér vissza? Rossz vér — mert az emberek csak annyira szeretnek, amennyire halott vagy. Szép hírnév, amellyel élni. A természetes emberek nem ezt az utat járják; nem büszkék rá.

Mindenki bevándorló

Kereken: Amerikában mindenki így vagy úgy bevándorló, az őslakos amerikaiak kivételével, akik előbb voltak itt. A többiek mind később jöttek. És most azt mondják, hogy csak «az amerikaiak» az igaziak? 250 évig létezett független Egyesült Államok, a «liberty and justice for all», az «one nation indivisible» engedélyével — őket pedig egyáltalán nem érdekli. Akkor a szabadság, az a büdös szabadság, kinek kell? Mindenkinek kell — hogy megtorlás és korlátozás nélkül építsen életet. Semmennyi drog nem engedi, hogy úgy tegyél, mintha másképp volna. A boldogsághoz és a jóléthez való jog — az elnök azt mondja, nincs rá szükségünk, hát hagyjuk leesni? Mik vagyunk, olcsó áru? Azok az ostoba ötletek sosem szültek mást, mint világháborúkat. És ezt a háborút a gyerekeink vívják, miközben mi otthon ülünk, és egy zászlót kapunk, ha nem térnek vissza. És most vannak atom-, vegyi-, biológiai fegyverek, drónok megszámlálhatatlanul — állítólag «hogy kényelmesen érezd magad». Ahogy mindenki kezeli a dolgokat, az egyszerűen őrület.

Egy ország, amely építkezési alap volt

Egy olyan országban állunk, amely egykor alap volt, amelyen az emberek megvalósították a saját ötleteiket, kicsiket vagy nagyokat, és befolyásolták az emberi nem és magának az országnak a fejlődését. És most «vége mindennek, minden rendben», az emberek a világból mégis még mindig idejönnek — onnan, ahonnan a bevándorlók jönnek, nem a Holdról vagy a Marsról —, hogy maguk mögött hagyják a zsarnokságot, csak hogy itt találják meg ma. Ez az első, amit a «keresztény barbecue» fellobbantott. Most szent háború van. A középkor a fejlődés kora volt ehhez képest; ki olyan ostoba, hogy azt mondja, «csináljuk meg újra a középkort»? Amikor az emberek kezdik megtanulni, mit tettek mindig a diktatúrák — és tesznek ma is —, kicsiben kezdve, majd terjeszkedve: 70 éve tart; Izrael népirtást követ el Gázában, és ez kiszélesedett és szétterjedt az egész világon — a logika, hogy «nincs szükségünk azokra az emberekre, vágjátok le őket, és nézzétek, mit tesznek».

Egy köztársaságban a nép őrködik

Miért szavazol egy kormányra, amely aztán nem érdekel? Egy köztársaságban a nép őrködik afölött, mit tesz a kormány — ebben van az egész lényeg. Manapság az embereket nem érdekli: «megszavaztam egyet», aztán sosem nézik meg, mit csinálnak az átadott hatalommal. Csodálkoznak, hogy az emberek annyira elmerülnek az ábrándozásban, hogy fel sem fogják: ők emelték hatalomra. A többség nem is hangzik elégedettnek ezzel az elnökkel — de csak annyit mondanak, «nem értek vele egyet», és ez mit változtat? Magától semmi sem változtatja meg az elnököt. Tennünk kell valamit, hogy a kormány megváltozzon — azon keresztül, amit tesz. És hol kezdődik ez? Amikor a világ már lángol, amikor a természet teljesen elpusztult — ezt, természetes körülmények közt, túl későnek hívják. Tehát a helyes pillanat az, hogy azt mondod: mielőtt késő lenne, jobb, ha megállítom ezt. Hol vannak azok az emberek, az egész világon — nemcsak Amerikában —, akik azt mondják majd, «álljatok le most», mert mindenki szenved, mindenki összeomlik, és senkinek sincs többé sem jövője, sem biztos megélhetése?

Élni született, nem hogy kiirtsák

Hogyan jut ide az ember — hogy részt vesz a saját kiirtásában? Trump alatt ostobaságokat tenni — erről van szó. Egy vallást gyakorolni vagy nem gyakorolni épp a Jogok Törvényének ígérete. «Under God» vagy sem, semmit sem változtat azokon az eredményeken, amelyeket látunk. A saját engedélyünkön belül megváltoztathatjuk a dolgokat; semmiféle Isten nem változtatja meg őket helyetted. Rajtunk áll. Hinni az Úrban, Allahban, Buddhában — ez nem számít; a cselekvésünkön múlik. Nem bújhatunk a «nem tudom, mert…» mögé; ha ezt teszed, szenvedsz, összeomlasz, sodródsz lefelé a folyón. Emeld fel a kezed: a születés engedély volt-e arra, hogy az életen csak lefelé sodródva menj át — ezt senki sem mondja. És ha így élsz, kereken mondják, lassú öngyilkosságot követsz el; akkor lelki segítségre van szükséged. Azoknak, akik valóban szellemileg cselekvőképtelenek, jó, ez az elnök talán megfelel neked — de ez nem a többség, semmiképp.

Tettre menni

Régen itt az ideje cselekedni, mielőtt elveszítjük a megélhetés, a jólét, bármilyen boldogság minden alapját. Egy éjszaka alatt elveszíthetjük mindezt, annyira a szakadék szélén vagyunk — semmi hátradőlés, a buli élvezete, ellazulás. A «nagy kimerültség» nyilvánvalóan jön. Egy Titanicon vagyunk, ahol egy kellemes zenekar játszik, miközben süllyedünk. Ezt akarjuk? Nem. Senki sem nézi, hová vezet mindez a tevékenység együttvéve. Tényleg ennyire ostobák vagyunk ma? Tagadják — de annyira lusták vagyunk, hogy a kisujjunkat sem mozdítjuk, hogy bármit megváltoztassunk, és csak ülünk, mondván: «hm, jó, ha így van, hát így van. Talán eljön a nagy Úr, és megjavítja». Végül nem számít rád, mert nem voltál Vele — nem voltál egy az ő teremtményei közül, akik leélték az életüket, és úgy hordoztak szeretetet a felebarát iránt, mint önmaguk iránt.

A szegénység nem szégyen — a lustaság az

Gondold meg: kevés önszeretet van abban, hogy azt mondod, «akkor vége az életnek». Kevesebb a szegénynél — és a szegénység nem ok arra, hogy bárkit hibáztass. Sokan szegények, és tisztességesen, egyenesen élnek, a maguk kemény sorsával; nem mindenki, ravasz emberek mindenütt vannak. De akiket a legszükségesebbre csupaszítottak, pontosan tudják, mit jelent ez. Csak azok, akiket annyira felfaltak, hogy már semmi szükségeset nem követelnek, mondhatják: «talán nem is olyan rossz, talán jobb lesz». Ez nincs megígérve, és nincs a programban — a hanyatlás csak nő és nő, és hirtelen kezdődött egy átkozott járvánnyal, és sosem javult. Most jobb, ha rendbe hozzuk. Ez a mi felelősségünk. E felelősség nélkül nincs semmilyen szociális kompetenciánk; mindkettő nélkül még magunk sincsenek meg — senki önmagáért, senki a felebarátján keresztül. Mindezt elveszítjük. És ez túl olcsó.

A legmagasabb érték a kezedben

A legmagasabb érték, amelyet a kezedben tartasz, a saját életed és az egészséged. És odaadod annak, aki azt mondja: «már nincs rád szükségem, menj, párologj el, ne zavarj»? Felszabadítottuk a rabszolgákat Abe-vel — Abraham Lincolnnal — mert tűrhetetlen volt az emberekkel való ilyen bánásmód. És most hagyjuk, hogy ezt magunkkal tegyék? Túl olcsó ennyire lustának lenni: nem kiállni a saját jogaidért, nem kockáztatni valami jobbért, és bemagyarázni magadnak, hogy ha nem teszel semmit, senki nem bánt. Az ellenkezője igaz — mindenki bánt, mert ez a program. Pontosan ezt teszi egy zsarnokoskodó. Régen az iskolában, ha volt egy zsarnokoskodó, egyenesen az orrára húztál egyet, amíg a zaklatás meg nem szűnt. Hát most? Van egy nagy zsarnokoskodónk, mindannyian együtt, és nem húzunk be neki egyet — miért? Mert akkora gyávák vagyunk, mindegyikünk, hogy nem felelünk vissza a zsarnokoskodónak.

A lusta amerikaiak és a fogyatkozó remény

Ez az erős amerikaiak fellegvára? Nem hiszik — inkább a lustáké, a jóllakottaké, akik abban reménykednek, hogy véget ér, mielőtt megnő. De abban reménykedni, hogy elmúlik, lemondás, és a lemondás végül az az öngyilkosság, amelyről beszéltek. Akkor nincs remény Amerikának — és nincs az egész világnak —, ha senki sem változtat az életmódján, hogy kiálljon a saját életminőségéért. Mit nyerünk ebből? Kiirtást. Ennyi az egész. És részt veszünk benne? Nem hiszik, hogy bárki valóban képes lenne rá. Nem ez a járható út.

Emlékezz a nagyszülőkre

Jobb, ha a nagyszüleinkre és dédszüleinkre emlékezünk, akik kiálltak valamiért — a szabadságért és az emberekért —, mint a polgárháborúban, vagy a második világháborúban, ahol harcoltak a Tengely ellen: Mussolini, Hitler és a Tennō ellen — Németország, Olaszország és Japán ellen — kemény, rettenetes csatákban, hogy épp ezt elkerüljék. És most visszakaptuk, és mindenki éljenez? Valami baj kell, hogy legyen az emberekkel, és jobb, ha megtalálják és kijavítják, mielőtt késő lesz — és a késő az késő. El akarsz érni egy vonatot, és a vonat elment; hogyan éred el? Sehogy. Tényleg ezt akarjuk — az állomáson ülni, és azt mondani, «jaj», aztán ételért koldulni? Ez túl olcsó. 250 év fejlődés után félretenni, és azt mondani, «nem kell» — mi másra nincs szükségünk? Semmire? Ez merő hazugság. Minden nap teszel valamit a megélhetésedért, és bemagyarázod magadnak, hogy a következő száz évben minden rendben lesz — de nincs, mert a kormány annyira ostoba dolgokat tesz, hogy amit a megélhetésedért teszel, többé nem táplál téged.

Az egyesült nép meg tudja változtatni

Akkor menjünk át most a tettre. Elon azt mondja, néhány év múlva minden bolt eltűnik — ehhez építi a robotikát, és az MI végzi az összes munkát, és akkor «az emberek boldogok lehetnek». Boldogok hogyan, amikor semmit sem tehetnek a megélhetésükért? Miféle megélhetés marad? Semmi. Csak a halál. Ez volna az út — feltenni az életed erejét, hogy a végén megkapd a nagy kiirtást, mert a gépek olcsóbbak nálad, mert a saját szemedben egy garast érsz, ha annyit sem? Gondolj arra, mekkora erőt tartunk a kezünkben, mihelyt összeállunk. Egy kormányzat egy maroknyi ember; a népesség sokkal nagyobb, sokkal nagyobb erővel. Még ha harcra is kerül, megbirkózunk vele; sokkal erősebbek vagyunk. Meg kell változtatnunk azt az átkozott dolgot, mert idióták hajtják, akik ebbe az irányba rohannak. Amikor nem tehetjük meg a szokásos úton — jogérvényesítéssel, alkotmánnyal —, azt kell mondanunk: állj, bármilyen módon, amely működik, mert magát a létezésünket teszi kockára.

Meghalni fáj — és a kitérés nem segít

Igen, meghalni fáj — és a probléma kerülgetése nem kerüli el azt. Amiért éltünk, nemzedékeken át, mindannyian együtt — ha semmit sem ér, akkor értelmetlen. Tényleg megéri lefelé sodródni a folyón, nézni, ahogy süllyed, és nem szólni semmit? Egy tisztességes amerikai nem csak dúdolgasson; mondja azt: «kiállok a jogaimért, ismerem a jogaimat, és most akarom őket». Nincs ezzel semmi baj. Akkor jobb, ha megtesszük. Mindenki tudja a szívében, mit kell tennie a saját helyén, a saját életében. Örülj, hogy élsz, és megvan a függetlenséged, hogy szabadságban építsd az életedet — ami egyáltalán nem magától értetődő: elő kellett készíteni, ki kellett vívni. És most a szabadság legkeményebb válságával nézünk szembe, amelyet az Egyesült Államok valaha látott. Meg kell akadályozni, hogy elvegyék tőlünk. Ez mindannyiunk felelőssége. Mindenkit kockára tesz.

Az élethez tartozunk

Hogyan nézhet bárki a gyermekei szemébe, és mondhatja: «vége — háborúba mész, nem térsz vissza, és én úgyis elmegyek»? Ez senkinek sem megoldás. Természetes emberek vagyunk, az evolúciónak abban a vonalában nőttünk fel; a természethez tartozunk, az élethez tartozunk — nem a kimerüléshez, sem a népirtáshoz. Jobb, ha ezt megértjük, mert ez a létezésünk; a létezésünk véget ér, ha nem ragadjuk meg. Milyen messze kell lennie az embernek önmagától, hogy ezt ne lássa? Fiúk, lányok, nézzétek, mi történik valójában. Nem akartok élni? Mindenki élni akar, részt venni a közösségben, építeni az országot, projekteket építeni — és mindezt elveszik, mert valakinek eszébe jutott, hogy «erre már nincs szükségünk»? Ez nem lehet így. Ez túlságosan egyszerű.

Légy erős, légy tisztességes — éljen a köztársaság

Légy erős, légy tisztességes, éljen a köztársaság. A kérdés csak az: meddig él a köztársaság ilyen módon? Ameddig hagyjuk élni. Tarthat még 250 évig vagy tovább — amennyire hagyjuk, hogy megtörténjen. Mi vagyunk azok, akik a köztársaságot megtörténtetjük. Tehát tevékenyen megtörténtetjük — és épp ezért jobb, ha megvédjük, bármilyen működő módon, mert túl sokáig hagytuk szabadjára. Most egy nagy rendetlenséget kell feltakarítani, és senki sem jön, hogy helyettünk megjavítsa — a «nagy férfi, aki újra naggyá és ostobává teszi Amerikát», biztosan nem; már látszik. A saját kezünkben tartjuk, és akkor megbirkózunk vele. Ha nem tesszük meg mi, senki sem teszi meg. A kezünk képes rá, mert tudjuk, hogyan. Senki más.

Pontosan tudják, mit tesznek

A kormányzat emberei, akik azokat az ostoba hangokat hallatják, semmit sem tudnak az életről — vagy, pontosan szólva, pontosan tudják, milyennek nem szabad lennie az életnek, és hogyan pusztítsák el, egy program szerint. Tehát ne hagyd, hogy végigvigyék — amit látunk és hallunk a bizonyítékokból, a tényekből; amit közvetlenül érzünk, minden nap. És most: mi a mi elképzelésünk a megélhetésről? Kérdezd meg magadtól. Nézz rá, hajszold, derítsd ki, mit kell tenni — mert ez nem olyan állapot, amelyet el kellene fogadni. Semmiképp.

Második rész — A történelmi film, Don't Be a Sucker (az Egyesült Államok Hadügyminisztériuma, 1945)

> Megjegyzés a forrásról. Az alábbi egy az epizódba illesztett önálló mű összefoglalója: Don't Be a Sucker («Ne légy balek»), oktatófilm, amelyet az Egyesült Államok Hadügyminisztériuma készített 1945-ben, a második világháború után, olyan emberek, akik átélték, hogy tanítsák azokat, akik nem tapasztalták meg. Közkincs. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Az alábbi szavak a filmé, nem a Ta-Na-Sié.

A balekok és akik rájuk vadásznak

A film egy elcsalt vásári «birkózómeccsel» nyit — nyilvánvalóan kamu, mégis egy férfi nehezen keresett pénzét teszi rá. Henry 200 dollárral száll fel a vonatra, és semmi rosszat nem lát egy barátságos kártyajátékban idegenekkel. Joe Collinsnak jó felesége van otthon, de a bárban összeismerkedik egy lánnyal, aki pár ital után csinosnak látszik. Van egy régi szó az ilyen emberekre: balekok. És vannak más emberek — akik éjszakákat töltenek azzal, hogy kiszámolják, hogyan vegyék el tőlük, amijük van. Mindenféle játszma, mindenféle balek.

Mike-nak van valamije: Amerika

Vegyük Mike-ot. Mindene megvan — fiatal, egészséges, van munkája, és van egy országa, Amerika. Csodálatos birtok: elég hely, hogy bőven termesszen élelmet, nagy gyárak, nagy városok, és emberek — mindenféle ember, különböző országokból, különböző vallásokkal és különböző bőrszínekkel. Szabad emberek, akik együtt élhetnek, dolgozhatnak és építhetik Amerikát, mert szabadok: szabadon szavaznak, szabadon mondják, amit gondolnak, szabadon mennek a saját templomaikba, szabadon választják a saját munkájukat. Mike-nak van valamije, az biztos. De vannak férfiak, akik éjszakákat töltenek azzal, hogy kiszámolják, hogyan vegyék el tőle.

Az utcasarki uszító

Egy sima beszédű szónok dolgozik meg egy utcai tömeget. «Az igazságot Amerikáról» ígéri. Nem politikus, mondja — csak egy «átlagos amerikai», egy «amerikai amerikai» — és bizonyos dolgok forralják a vérét: idegen akcentusú emberek, akik az összes pénzt felmarkolják, «négerek», akik olyan munkahelyeket foglalnak el, amelyek «a tieid és az enyémek». Ha hagyjuk ezt folytatódni, mi lesz «velünk, igaz amerikaiakkal»? Ingyenes röpiratot osztogat — «az igazság a négerekről és a külföldiekről», «az igazság a katolikus egyházról» — «igaz amerikaiak» fizették. Egy fiatalember kész elolvasni, és helyeslően bólogat: neki van értelme. Az ország, mondja a szónok, sosem lesz a miénk, amíg nem lesz egy olyan ország, amelyben nincs — nincsenek négerek, nincsenek idegen külföldiek, nincsenek katolikusok, nincsenek szabadkőművesek. Ők, mondja, az ellenségeitek, akik át akarják venni az országot: harcoljatok ellenük, és semmisítsétek meg őket, mielőtt megsemmisítenek minket.

A magyar figyelmeztetése

Egy járókelő megállítja a fiatalembert: mielőtt a szónok azt mondta, «szabadkőművesek», kész voltál egyetérteni vele — mert akkor más emberekről beszélt. De ebben az országban nincsenek «más emberek»; mind amerikai nép vagyunk. És te — te ugye nem vagy amerikai? «Magyarországon születtem, de most amerikai állampolgár vagyok. És láttam, mit művelhet az ilyen beszéd. Berlinben láttam.» Ott egyetemi professzor volt, és pontosan ugyanazokat a szavakat hallotta. Akkor balga volt — azt hitte, a nácik csak őrült fanatikusok. De nem voltak azok. Tudták, hogy nem elég erősek, hogy egy egységes országot meghódítsanak, ezért kis csoportokra hasították Németországot, és az előítéletet gyakorlati fegyverként használták. Nem volt könnyű; keményen meg kellett dolgozniuk érte. Az emberek nem előítéletekkel születnek — az előítéleteket nekünk gyártják, valaki, aki akar valamit. Ezt jegyezd meg: amikor ilyen beszédet hallasz, valaki nyer rajta valamit, és az nem te leszel.

Berlin, 1932 — öt férfi egy tömegben

A professzor látta kezdődni Berlinben, 1932-ben. Öt férfi, akiket ismert, egy tömegben állt, és egy náci szónokot hallgatott. Eric katolikus volt; Anon, az egyik tanítványa, zsidó; Hinrichnek kis vasboltja volt; Carl földműves volt; Hans pedig munkanélküli fémmunkás. A szónok azt mondta «az igaz árja németeknek», hogy itt az ideje örökölniük a nemzetet, amely jog szerint csak az övék. A náci párt földet ad a földművesnek, munkát a munkásnak, hasznot a kisiparosnak. Kinél van mindez most? A zsidónál — aki állítólag ellopta a nemzetet és az elsőszülöttségi jogot, aki az összes pénzt felmarkolja, és az összes munkát elveszi; kerülni kell, kiközösíteni, kiirtani. És a katolikusok — egyetlen nagy nemzetet sem szabad «idegen egyháznak» kormányoznia; őket és a hitüket el kell pusztítani. És a szabadkőművesek — Németországban nincs hely a titkos társaságoknak; csak egy társaság lesz, a náci párt.

Megosztani a nemzetet, csalétekkel kifogni a hűségest

Egyenként támadt a szónok minden kisebbségre, és szakította el őket egymástól. A férfiak, akik honfitárs németekként jöttek, riválisi csoportokká változtak, gyanakvóvá és gyűlölködővé egymás iránt — mind becsapva. Akit igazán átvertek, az Hans volt: «tiszta német» a náci mérce szerint, mindent ígértek neki, és bedőlt. Azt mondták neki, hogy ő a tisztavérű úrfaj, isteni joggal az uralkodásra, és a párt készen áll, hogy hatalomra emelje — hogy egész Németországnak, egy napon az egész világnak parancsoljon. Így lett Hans «felsőbbrendű ember»: adtak neki egyenruhát, és felfújták az egóját. Már nem volt munkanélküli kis ember; az úrfaj tagja volt. A felesége nem egészen értette — még egy felsőbbrendű emberrel a házban sem volt étel. Hát nem értette, hogy a nácik munkát teremtenek mindenkinek, ételt, ruhát, új házat, dicsőséges jövőt, gyerekeket, akik egy napon a világot uralják? De ő még mindig azon tűnődött, honnan lesz a következő étkezés. Hans nem szerette az ilyen beszédet — veszélyes volt; az ilyen beszédért börtönbe kellene zárni az embereket.

Ki került valójában hatalomra

Hans bekapta a csalit, és ezek voltak a férfiak, akik a horogra tűzték a csalit. Miért — hogy Hans kerüljön hatalomra? Persze hogy nem: hogy ők kerüljenek. Csak Hanst használták volna, és százezreket hozzá hasonlót, hogy elvégezzék a piszkos munkát — mind a balekok játszmáját játszották, mások szabadságát téve fel, és persze a sajátjukat veszítve el. Balekok nemzete. Hitlernek szüksége volt ezekre az emberekre, mert sok a tennivaló volt: szétzúzni a szakszervezeteket, mert szervezettek voltak, és ellenállhattak; elpusztítani a sok politikai pártot; szétzúzni minden szervezetet, ahol az emberek egyesülhetnek. Voltak zsidók, akiket verni és ölni lehetett — nem hatalmasak, de kényelmes ürügy a nemzet minden bajára. Katolikusok százait vetették börtönbe, mert az egyháznak ereje volt az ellenálláshoz. Száz darabra hasították a nemzetet, és a darabokat egyenként pusztították el, és e széttört darabokon lovagoltak a hatalomra: egy párt, egy nemzet, egy vallás.

Háború az igazság ellen

Miután megszerezték a hatalmat, a náciknak még mindig gondjuk volt a legrégibb ellenségükkel: az igazsággal, amely nem hal meg könnyen. Ezért úgy döntöttek, eltörlik. Az igazság egy nagy forrása az irodalom — így könyveket égettek, húszmilliót. Az igazság szószólóit — tanárokat, írókat, tudósokat — bebörtönözték vagy elűzték. Az oktatást elnyomták; öt év alatt 53%-kal csökkent az egyetemi részvétel. Tilos volt brit adást hallgatni vagy amerikai újságot olvasni; az információdat Goebbels doktortól kaptad, aki tudta, mi a legjobb neked. Bizonyos filmeket nem nézhettél, bizonyos zenét nem hallgathattál, és nem nézhetted Joe Louist bokszolni, mert a bajnok bőre fekete volt, és cáfolta Hitler nordikus felsőbbrendűségi elméletét. Albert Einstein is cáfolta — és «nem árjaként» el kellett hagynia Németországot. Az elméje az igazság keresésének volt szentelve, és a nácik, akik hazugságot adtak el, mindennél jobban féltek az igazságtól.

A hangok, amelyek még szóltak

Az egyház olyan erő volt, amely még elég erős volt ahhoz, hogy nyilvánosan hirdesse az igazságot. Egy katolikus hang figyelmeztetett, hogy a keresztények kemény harcban állnak «egy vérből született hit» ellen, egy harcban, amely a kereszténységet akarja kitépni a hazából — és azt a papot másnap erkölcstelenség ürügyén letartóztatták. Egy protestáns hang kijelentette, hogy aki szabadságot kíván magának, nem tagadhatja meg másoktól anélkül, hogy elveszítené, amit kivívott — a nagy tanulság, amelyet a világ Németországból meríthet — és a nácik koncentrációs táborba zárták. Pedagógusok is szóltak. Egy tanár megkérdezte, mi is pontosan egy «árja» — állítólag magas, karcsú, kék szemű, szőke — és kereken felelt: nincs árja faj, és ami fontosabb, nincs úrfaj. Egyeseknek kényelmes az ötlet, de a tudomány nem támasztja alá: nincs összefüggés a faji jegyek és az ember képessége vagy jelleme között. Minden csoportban ugyanazt a tartományt találod — bolondokat és zseniket, bűnözőket és jótevőket. Ítéld meg minden embert egyénként, ne a bőre vagy a szeme színe szerint, sem az orra hossza szerint. Az emberek közti különbségek valósak — eltérő képességek, hátterek, vélemények jóról és rosszról — de ez a gondolkodásmód különbsége, nem a faj különbsége. Nincs úrfaj; ez tudományos igazság, és aki mást mond neked, hazudik.

Hol lehetett volna megállítani

Így, minden gyakorlati értelemben, az igazságot eltörölték Németországban. Hogyan történt, hol kezdődött? Épp ott kezdődött, abban a tömegben — és ott meg lehetett volna állítani, ha azok az emberek összetartottak volna. Ha megvédték volna egymást, ellenállhattak volna; együtt erősek lettek volna. De mihelyt hagyták magukat megosztani, tehetetlenek voltak. Amikor az első kisebbség vesztett, mindenki vesztett. Mások szabadságát tették fel — és így fizettek a fogadások. Carl, a földműves, aki jobb életre fogadott, kimerítő munkát kapott, akár heti száz órát, kényszerítve, hogy a földjén maradjon, és azt termelje, amit parancsoltak, mert Hitler háborúra készült. Hinrich fogadása sem fizetett: két év alatt 104 000 kisvállalkozás zárt be. És Hansnak sem ment jobban — most lőszergyári munka, hosszú órák nyomorúságos bérért, egyre rosszabb körülmények, távozni nem szabad, otthon még mindig nincs étel. Hitler azt mondta, nem lehet egyszerre vaj és ágyú, így Hans nem kapott vajat.

A háború, amelyet a fajelmélet elvesztett

Amikor Hitler úgy ítélte, megérett az idő, Németország háborúba ment — nem hadüzenettel, hanem gondosan előkészített meglepetésszerű támadással. Hitlernek megint kellett Hans a piszkos munkára; Hans ekkor már a brutalitás szakértője volt, és ezt a brutalitást más népek ellen fordították — a csehek, a lengyelek, a franciák, az oroszok ellen. De a háború döntő próbáján a fajelméletek nem fizettek. A «tisztavérű felsőbbrendű embereket» legyőzték a «keverék» seregek, amelyeket megvetettek: a britek El Alameinnél, az oroszok Sztálingrádnál, majd a D-napon mindenféle színű és vallású amerikai katonák, akik áttörtek Normandia partjain, és behatoltak Németország szívébe. A megtévesztett németeknek, akik bekapták a csalit, a játszma nem fizetett: a kontinens millió német holttesttel volt beszórva, «tisztán árja» holttestekkel. Carl Moszkva előtt maradt a hóban; Hinrich Olaszországban maradt, Salernónál; Hans pedig, akinek a világot kellett volna uralnia, csak egy kis darab Normandiát kapott, amelyet a magáénak mondhatott.

Amerika kisebbségek — és ez téged és engem jelent

Soha nem szabad hagynunk, hogy ez velünk vagy az országunkkal megtörténjen. Soha nem szabad hagynunk, hogy faj, szín vagy vallás szerint megosszanak minket, mert ebben az országban mindannyian kisebbségekhez tartozunk. «Magyarországon születtem. Te szabadkőműves vagy.» Ezek kisebbségek — és máshoz is tartozol: földműves vagy, kék a szemed, a metodista templomba jársz. A jogod, hogy e kisebbségekhez tartozz, becses dolog; jogod van azzá lenni, ami vagy, és kimondani, amit gondolsz, mert itt személyes szabadságunk van — szabadságunk van. Ezek nem csak szép szavak; gyakorlati és felbecsülhetetlen életmód. De dolgoznunk kell érte. Őriznünk kell mindenki szabadságát, különben elveszíthetjük a sajátunkat. Ha hagyjuk, hogy egy kisebbség üldözés vagy előítélet miatt elveszítse a szabadságát, a saját szabadságunkat veszélyeztetjük. Ez nem csak egy gondolat — szilárd józan ész: itt, Amerikában nem az a kérdés, hogy eltűrjük-e a kisebbségeket; Amerika kisebbségek, és ez téged és engem jelent. Akkor ne legyünk balekok. Nem szabad hagynunk, hogy bármely ember szabadságát vagy méltóságát bármilyen tett vagy szó veszélyeztesse. Legyünk ebben «önzők»: feledjük a «mi»-t és az «ők»-et, és gondoljunk a «mi mindannyiunkra».

Zárszó (Raven & Keylam)

Raven és Keylam a legvégén visszatérnek, hogy elbúcsúzzanak, ahogy mindig: viszlát, emberek — ennyi volt erre az alkalomra. Maradjatok velünk, és sose feledjétek: az élet szép.

A Ta-Na-Si Media & Document Repository számára összeállítva. Az első rész összefoglalója Raven D. Pond és Keylam Folker élőszavas beszélgetését adja vissza, beleértve a gúny szándékos használatát. A második rész az Egyesült Államok Hadügyminisztériumának (1945) közkincs oktatófilmjét, a «Don't Be a Sucker»-t (US National Archives, ID 24376) foglalja össze, és annak tartalmát adja vissza, nem a Ta-Na-Si nézeteit. Kérjük az olvasókat, hogy az információkat maguk ellenőrizzék; ez a dokumentum minden szavatosság nélkül kerül átadásra.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Egy Ta-Na-Si hangpodcast alapján és egy történelmi oktatófilm — MI-támogatású összefoglaló. Angolról fordította a Claude (MI). Becsült fordítási minőség: ● szilárd, óvatossággal.

Romanian Română

„Oameni ca tine și ca mine” · Episodul 8: Apel la responsabilitate — „Aceasta nu este o păcăleală de 1 aprilie”.

Ediție multilingvă asistată de IA

> Despre acest document. Acest episod este alcătuit din două părți distinct separate. Prima este conversația vorbită dintre Raven și Keylam — propriile lor cuvinte, propria lor voce. A doua este un film educativ istoric, Don't Be a Sucker (Departamentul de Război al SUA, 1945, domeniu public), pe care îl includ în episod. Cele două părți sunt rezumate separat mai jos, ca să fie întotdeauna clar ce provine de la Ta-Na-Si și ce din filmul din 1945. Sarcasmul este folosit de Raven și Keylam ca mijloc conștient de comunicare; acest rezumat păstrează acea voce în loc să o niveleze.

Partea întâi — Conversația (Raven & Keylam)

Deschidere — ce vrem de fapt

Raven și Keylam deschid canalul ca întotdeauna, cu numele lor și cu o declarație directă despre ceea ce le pasă. Lucrurile fundamentale, spun ei, sunt simple: un trai decent și un viitor decent pentru copii. Atât. Tot ceea ce oamenii sunt ațâțați să combată, toate opiniile fabricate, pot construi doar un război — niciodată o bunăstare. Așa că întrebarea pe care vor să o examineze este: cum privești cinstit lucrurile care sunt ale noastre și unde se află de fapt răspunderea?

Treburile sângeroase și războiul sfânt

Pornesc sarcasmul imediat. Există «treburile sângeroase» pentru un guvern care are alte interese și arde tot ce nu vrea. Iar tu trebuie pe deasupra să aplauzi — ura, ce treabă bună — și să ațâți următorul «grătar creștin», pentru că acum, spun ei, suntem într-un mare război sfânt împotriva republicanului cel rău. Nu: un republican este cel care spune că trebuie să purtăm războiul sfânt, din motive, pentru că «noi suntem cei mai buni, rasa stăpână». Republicanii-stăpâni. Așa că toți trebuie să meargă acolo și să ucidă acele «blestemate chestii», pe toate, să nu sară peste nimeni. Trage întâi, întreabă pe urmă; iar când nu răspund, evident că erau dușmanul. Ceea ce se ascunde sub glumă este mașinăria care dezumanizează oamenii înainte de a-i ucide.

Declarația Drepturilor pe care o mănâncă

Asta o pun în contrast cu Declarația Drepturilor — libertatea religioasă pe care ar trebui să o aibă toți: să practice sau să nu practice orice credință. Dar când oamenii sunt morți, cine le-a ascultat cererea? Este uciderea modul de a practica o religie? Când un președinte în funcție proclamă asemenea lucruri, spune Raven, în țara veche i se zicea neconstituțional. Și atunci ce-i acum — «Make America great again» în rolul marelui inchizitor al lumii? Unde scrie asta în Declarația Drepturilor — în cea nouă? Sau este mai degrabă «plătește nota pentru drepturi pe care nu le-ai avut niciodată»? Nota fără drepturi. Plătește-ți taxele, contribuțiile și orice primești, bani sau nu — iar dacă nu poți plăti, și lipsa unei locuințe e «atât de drăguță».

Și libertatea? Libertatea există doar pentru o minoritate de oameni. Descompun cuvântul în bucăți — libertate, «liber-tate», se poate mânca? Da, poți mânca libertatea, o poți înghiți întreagă — ăsta e programul. Să mănânci libertatea tuturor și să apuci totul pe veci.

Trimite-ți copiii — sau scutește-te de drum

Cea mai ascuțită bucată de sarcasm: trimite-ți copiii în războiul murdar și sângeros; nu contează dacă ai copii — fă pur și simplu alții și trimite-i. Și apoi apare steagul ieftin din punga de la Walmart, ca să-l atârni la ușa de la intrare — pentru asta nu trebuie să hrănești pe nimeni. Ești un mare patriot, îți arunci copiii în aer; o poți avea chiar și mai ieftin. De ce să-i trimiți tocmai în Iran? Cumpără o grenadă și aruncă-ți singur copiii în aer în curtea din față — mai eficient, mai economic. Îl ajută pe președinte și mai mult, nici măcar nu trebuie să-l antrenezi pe băiat ca soldat. Recurg intenționat la cea mai dură comparație istorică pentru a numi ceea ce văd — invocându-l pe Hitler, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «nepotul domnului Schicklgruber» — folosind exagerarea pentru a întreba de ce aproape nimeni nu protestează. Elon, remarcă ei, nu e acolo să-i sufle ideea asta; avea altă treabă, în Memphis.

Constituția ca «vechitură»

Dacă neconstituționalul nu mai contează, atunci avem pur și simplu o «United Snacks of America». Gustări mai mult decât destule — deci nu avem nevoie de acea Constituție puturoasă. E antedatată, făcută acum 250 de ani, iar ei vor să dea înapoi nu 250, ci 500 de ani, la marele grătar creștin al Evului Mediu — care nici măcar nu era scris acolo. Poți arunca oameni în foc și nicio poliție nu vine să spună că nu-ți arzi proprii vecini. «Bărbaților mari» le este îngăduit să posede femeile și copiii, iar oamenii de rând sunt acuzați că și-au ucis propriile familii — în timp ce asta, chipurile, e doar dreptul președintelui. E nedrept. Suntem într-o republică, în egalitate. Atunci e mai bine să ne ucidem singuri propriul popor? Dați-i atunci fiecăruia titlul de președinte, și treaba e rezolvată — căci avem oare nevoie de un președinte ca să ne ucidem propriul popor? Nu prea. Se poate «mai eficient» în curtea din față.

Dar unde e plăcerea? Nu poți privi cum propriii tăi copii sunt sfâșiați în bucăți și întinși pe gazon — iarbă verde cu roșul a toate acestea, «un contrast frumos». Imaginea grotescă e tocmai miezul: asta înseamnă de fapt să aplauzi.

Natura, drepturile și un președinte care a depășit limita

Se întorc la drepturile date de natură pe care Constituția le numește și care «încep să capete sens» tocmai atunci când un președinte se poartă astfel. Atunci e o rușine să ai un președinte neconstituțional — și noi l-am votat; da, l-am votat. Atunci ce facem? Aruncă o privire spre omul lui «Pete» — deșteptul — și spre ideea că, atunci când aplicarea legii existentă nu îi servește, e pur și simplu rescrisă altfel și declarată în regulă. Cât de constituțional e asta? Poate există o altă constituție, pentru drepturi speciale — o constituție americană de clasa întâi, și una de clasa a doua, a treia, a patruzecea. Ca un sistem de caste, ștampile pe frunte. Egalitatea e «rea»: nu contează cine ești, nimănui nu-i pasă — deci e doar o chestiune de interpretare, și astfel poate fi păcălit oricine. «United Snakes of America.»

Unde sunt patrioții americani?

Revin iar și iar la o singură întrebare: unde sunt patrioții americani, oamenii acelei libertăți pe care America a proclamat-o acum 250 de ani? S-au destrămat, s-au evaporat? «Trăiesc în Rusia», glumește unul. Unii americani chiar ridică glasul — un pic de strigăte că nu e în regulă — dar există vreo influență reală? Aruncă o privire sarcastică spre «Camila» ca pe o presupusă opțiune mai bună, fosta țarină a frontierei, și spre «cei doi președinți»: cel mic și cel mare. «Micul Trump» este Little Trump — un comedian și un animator, o persoană de statură mică, care intră în rolul lui Donald Trump și îi reproduce comportamentul cu mare precizie, ca oamenii să vadă limpede ce se întâmplă de fapt. Poate a expus acea controversă în văzul tuturor — dar îngrijorarea gazdelor este că oamenii nu prind mesajul pe care li-l arată; nu iau nimic din el. Și apoi e marele Trump, însuși Donald Trump: a făcut el ceva pentru oameni, ori doar pentru propriul folos? Chiar și din frazele pe care le folosește, oricine ar trebui să simtă cât sunt de goale. Pentru că ce iese din toate astea e o viață mizerabilă: niciun viitor, mai puțini copii, fiindcă îi spulberă cu bombe.

Pentru ce suntem aici?

Deci pentru ce suntem aici? Să ne naștem și apoi să murim, iar între ele — nimic? Asta nu are niciun sens. Pentru asta nu ai nevoie nici de președinte, nici de guvern: când bebelușii vin pe lume și sunt trântiți morți la pământ, «problema» e rezolvată. Așa că nu ai nevoie de niciun guvern, nici măcar de cel al Statelor Unite. Și cât de «unite» sunt ele cu adevărat? Nu prea — fac lucruri josnice, nu fac nimic, apoi se strecoară afară. Nimeni din aplicarea legii, din anchetă, nu-i pasă de nimeni. Întreabă, cu sarcasm greu, la ce e bună de fapt comunitatea americană — să joace jocuri pe internet, să poarte dezbateri tâmpe despre câte genuri există — și spun că nu există atâtea droguri cât să suporți prostia asta; poate să sune China pentru «următoarea chestie gen corona». Dar întrebarea adevărată rămâne: unde e răspunderea și ținuta americanilor adevărați? Practic, nicăieri de văzut. Mulți spun ceva mărunt, ce nici nu sunt obligați să spună, și apoi le ajunge — «am zis ceva, las-o baltă». Cândva am purtat un război de independență tocmai ca să evităm asta, iar acum dăm înapoi 500 de ani, spre un război sfânt.

Este Biblia sau Mein Kampf?

Secolul începe cu un 2000, nu cu un 1500 — suntem în 2026. Deci e timpul pentru următorul Isus Hristos, ori «Donald Christ», care cu siguranță se poate întinde până acolo și poate face o treabă și mai proastă, fiindcă e atât de prost încât nu știe să socotească nici un procent. Cum poate cineva să creadă că luptă «prin cuvântul bunului Domn» — adică Isus, pe care nu l-a înțeles niciodată, căci Isus a spus că e mai bine să ne iubim unii pe alții, nu să ne ucidem unii pe alții? Ceva e teribil de greșit. De aici întrebarea: ce ține în mână — Biblia, ori Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — amândouă, câte ceva din toate acestea. Nepotul «domnului Schicklgruber», cu un cap vopsit blond care nu se potrivea cu tabloul — adoptat, spune asta la starea civilă. Sistemul însuși, spun ei, seamănă înspăimântător cu ceea ce a făcut Hitler pe atunci în Germania, și înaintează aici în timp ce toți merg după el și nu fac nimic împotrivă. De data asta nu SA, ci ICE — și o mulțime de instituții care duc la îndeplinire o uriașă treabă violentă. «Marca voastră e bună», ca s-o vândă din nou ca nouă.

Nicio siguranță, niciun respect — și răspunderea pe care o purtăm

Când te uiți la ce garantează Declarația Drepturilor, spun ei, nu mai găsești nimic din toate astea: nicio siguranță pentru toți, niciun respect pentru om. Și nimănui nu-i trece prin minte. La ce sunt drepturile, dacă nu pentru a le folosi? Ai o mașină ca să conduci, o casă ca să locuiești — dar o casă în care nu locuiești n-are sens. Atunci încetează să ignori răspunderea. Purtăm acea răspundere, cu siguranță, fiindcă noi am votat acea chestie — dar a vota nu înseamnă că acum trebuie să o îndurăm. Avem un fel de veto. Putem spune: blestemate președinte, oricine ai fi, nu vrem să ne ucidem oamenii în toată lumea, nici să trimitem economia lumii la dracu'. Asta nu e treaba noastră. Când distrugi totul în afara Americii, ce se întoarce? Sânge rău — căci oamenii te iubesc doar în măsura în care ești mort. Frumoasă reputație cu care să trăiești. Oamenii firești nu apucă pe calea aceea; nu sunt mândri de ea.

Toți sunt imigranți

Pe șleau: în America fiecare este într-un fel sau altul imigrant, în afară de americanii băștinași care erau aici mai întâi. Toți ceilalți au venit după aceea. Și acum se spune că doar «americanii» sunt cei adevărați? 250 de ani au existat State Unite independente, cu îngăduința lui «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — iar lor le este complet indiferent. Atunci libertatea, puturoasa libertate, cui îi trebuie? Tuturor le trebuie — ca să-și clădească o viață fără răzbunare și fără îngrădire. Nicio cantitate de droguri nu te lasă să te prefaci că ar fi altfel. Dreptul la fericire și la bunăstare — președintele spune că nu ne trebuie, deci îl lăsăm să cadă? Ce suntem, marfă ieftină? Acele idei tâmpe n-au produs niciodată altceva decât războaie mondiale. Iar războiul îl duc copiii noștri, în timp ce noi stăm acasă și primim un steag când ei nu se mai întorc. Și acum există arme atomice, chimice, biologice, drone nenumărate — chipurile, «ca omul să se simtă confortabil». Felul în care fiecare se descurcă cu lucrurile e pur și simplu nebunie.

O țară care a fost o temelie pentru a construi

Stăm într-o țară care a fost cândva o temelie pe care oamenii își înfăptuiau propriile idei, mici sau mari, și influențau dezvoltarea neamului omenesc și a țării înseși. Iar acum «totul s-a terminat, totul e în regulă», și oamenii lumii tot vin încoace — de acolo de unde vin imigranții, nu de pe Lună sau de pe Marte — ca să lase tirania în urmă, doar ca să o găsească azi chiar aici. Asta e primul lucru pe care l-a aprins «grătarul creștin». Acum e un război sfânt. Evul Mediu a fost o epocă de dezvoltare în comparație cu asta; cine e atât de prost încât să spună «hai să refacem Evul Mediu»? Când oamenii încep să afle ce au făcut dintotdeauna dictaturile — și fac și acum — pornind de la mic și extinzându-se: durează de 70 de ani; Israelul săvârșește un genocid în Gaza, iar asta s-a lărgit și s-a răspândit în toată lumea — logica «n-avem nevoie de oamenii ăia, tăiați-i și vedeți ce fac».

Într-o republică, poporul stă de veghe

De ce să votezi un guvern de care apoi nu-ți pasă? Într-o republică, poporul veghează la ce face guvernul — în asta stă tot rostul. Azi oamenilor le e indiferent: «am votat unul», și apoi nu se mai uită niciodată ce se face cu puterea pe care au cedat-o. Se miră că oamenii sunt atât de pierduți în visare cu ochii deschiși încât nu-și dau seama că ei l-au adus la putere. Cei mai mulți nici măcar nu par mulțumiți de acest președinte — dar doar spun «nu sunt de acord cu asta», și ce schimbă asta? Nimic nu-l schimbă pe președinte de la sine. Trebuie să facem ceva ca guvernul să se schimbe — prin ceea ce face. Și de unde începe asta? Când lumea arde deja, când natura e complet distrusă — asta, în condiții firești, se cheamă prea târziu. Deci momentul potrivit e să spui: înainte să fie prea târziu, mai bine opresc asta. Unde sunt oamenii aceia, în toată lumea — nu doar în America — care vor spune «opriți acum», fiindcă toți suferă, toți se prăbușesc, și nimeni nu mai are nici viitor, nici un trai sigur?

Născut să trăiască, nu să fie șters

Cum se ajunge aici — ca oamenii să participe la propria lor ștergere? Sub Trump să faci tâmpenii — despre asta e vorba. A practica sau a nu practica o religie este tocmai promisiunea Declarației Drepturilor. «Under God» sau nu nu schimbă nimic la rezultatele pe care le vedem. În limitele propriei noastre îngăduințe putem schimba lucrurile; niciun Dumnezeu nu le schimbă în locul tău. Ține de noi. Să crezi în Domnul, în Allah, în Buddha — asta nu contează; depinde de fapta noastră. Nu ne putem ascunde după «nu pot, pentru că…»; dacă faci asta, suferi, te prăbușești, te lași dus la vale pe râu. Ridică mâna: a fost nașterea o îngăduință de a trece prin viață doar lăsându-te dus la vale pe râu — nimeni nu spune asta. Iar dacă trăiești așa, spun ei pe șleau, săvârșești o sinucidere lentă; atunci ai nevoie de ajutor psihic. Pentru cei care sunt cu adevărat incapabili psihic, bine, acest președinte poate ți se potrivește — dar asta nu e majoritatea, categoric nu.

Să treci la faptă

E demult vremea să acționăm, înainte să pierdem toate temeliile unui trai, ale unei bunăstări, ale oricărei fericiri. Putem pierde totul peste noapte, atât de aproape suntem de margine — niciun rezemat pe spate, nicio savurare a petrecerii, nicio relaxare. «Marea istovire» vine limpede. Suntem pe un Titanic cu o orchestră plăcută care cântă în timp ce ne scufundăm. Asta vrem? Nu. Nimeni nu se uită încotro duc, luate împreună, toate aceste activități. Chiar suntem azi atât de proști? O neagă — dar suntem atât de leneși încât nu mișcăm un deget ca să schimbăm ceva, și doar stăm zicând «hm, bine, dacă așa e, așa e. Poate vine marele Domn și o îndreaptă». La urmă nu va conta pe tine, fiindcă n-ai fost cu El — n-ai fost una dintre făpturile Lui care și-au trăit viața și au purtat iubire aproapelui ca lor înșile.

Sărăcia nu e o rușine — lenea da

Gândește-te: e puțină iubire de sine în a spune «atunci viața s-a terminat». Mai jos decât sărac — iar sărăcia nu e un motiv să învinuiești pe cineva. Mulți oameni sunt săraci și trăiesc cinstit, drept, cu soarta lor grea; nu toți, oameni vicleni sunt peste tot. Dar oamenii reduși la strictul necesar știu exact ce înseamnă asta. Numai cei atât de roși încât nu mai cer nimic necesar pot spune «poate nu e chiar așa de rău, poate se va îmbunătăți». Nu e promis, și nu e în program — prăbușirea doar crește și crește, și a început brusc cu o pandemie blestemată și nu s-a îndreptat niciodată. Acum e mai bine s-o îndreptăm. Asta e răspunderea noastră. Fără acea răspundere nu avem nicio competență socială; fără amândouă nu ne avem nici măcar pe noi înșine — nimeni pentru sine, nimeni prin aproapele său. Pierdem totul. Și asta e prea ieftin.

Cea mai înaltă valoare în mâinile tale

Cea mai înaltă valoare pe care o ții în mâini e însăși viața ta și sănătatea ta. Și o dai cuiva care spune «nu mai am nevoie de tine, pleacă, evaporă-te, nu mă deranja»? Am eliberat sclavii cu Abe — cu Abraham Lincoln — fiindcă acel mod de a trata oamenii era de nesuportat. Și acum lăsăm să ni se facă nouă înșine? E prea ieftin să fii atât de leneș: să nu stai pentru drepturile tale, să nu-ți asumi riscul pentru ceva mai bun, convingându-te că, dacă nu faci nimic, nimeni nu-ți face rău. Adevărul e invers — toți îți fac rău, fiindcă ăsta e programul. Exact asta face un bătăuș. Pe vremuri, la școală, când era un bătăuș, îi trăgeai una drept în nas până înceta hărțuiala. Și acum? Avem un mare bătăuș, toți laolaltă, și nu-i tragem una — de ce? Fiindcă suntem niște lași, fiecare dintre noi, încât nu-i răspundem bătăușului.

Americanii leneși și speranța care se isprăvește

Asta e bastionul americanilor puternici? Nu cred asta — mai degrabă al celor leneși, sătui, care speră că se va termina înainte să crească. Dar a spera că o să treacă e resemnare, iar resemnarea e, până la urmă, sinuciderea despre care au vorbit. Atunci nu e speranță pentru America — și nu e pentru lumea întreagă — dacă nimeni nu-și schimbă felul de a trăi ca să stea pentru propria calitate a vieții. Ce câștigăm din asta? Ștergerea. Atât. Și noi participăm? Nu cred că cineva poate cu adevărat. Nu asta e calea de urmat.

Adu-ți aminte de bunici

Mai bine să ne amintim de bunicii și străbunicii noștri care au stat pentru ceva — pentru libertate și pentru oameni — ca în Războiul Civil, sau în al Doilea Război Mondial, unde au luptat împotriva Axei: Mussolini, Hitler și Tennō — Germania, Italia și Japonia — în lupte aspre, înspăimântătoare, tocmai ca să evite asta. Și acum o avem înapoi și toți aplaudă? Ceva trebuie să fie în neregulă cu oamenii, și mai bine să afle și să îndrepte înainte să fie prea târziu — iar prea târziu e prea târziu. Vrei să prinzi un tren și trenul a plecat; cum îl prinzi? Nu poți. Chiar asta vrem — să stăm în gară zicând «vai» și apoi să cerșim de mâncare? E prea ieftin. După 250 de ani de dezvoltare, s-o pui deoparte și să spui «nu trebuie» — ce altceva nu ne trebuie? Nimic? E o minciună goală. Faci ceva pentru traiul tău în fiecare zi, și te convingi că totul va fi bine în următoarea sută de ani — dar nu e, fiindcă guvernul face lucruri atât de tâmpe încât ce faci pentru traiul tău nu te va mai hrăni.

Poporul unit o poate schimba

Atunci să trecem acum la faptă. Elon spune că peste câțiva ani fiecare magazin va dispărea — el construiește robotica pentru asta, și IA face toată munca, și atunci «oamenii pot fi fericiți». Fericiți cum, când nu pot face nimic pentru traiul lor? Ce trai mai rămâne? Niciunul. Doar moartea. Asta e calea — să-ți cheltuiești puterea vieții ca să primești la urmă marea ștergere, fiindcă mașinile sunt mai ieftine decât tine, fiindcă în propriii tăi ochi faci un bănuț, dacă nu nici atât? Gândește-te ce putere ținem în mâini de îndată ce stăm împreună. O administrație e o mână de oameni; populația e cu mult mai mare, cu o putere cu mult mai mare. Chiar dacă se ajunge la luptă, putem; suntem cu mult mai puternici. Trebuie să schimbăm chestia aia blestemată, fiindcă o conduc niște idioți care gonesc în direcția asta. Când nu o putem face pe cale normală — prin aplicarea legii, prin constituție — trebuie să spunem stop în orice fel care funcționează, fiindcă pune în joc însăși existența noastră.

A muri doare — iar a te feri nu ajută

Da, a muri doare — iar a te feri de problemă nu o evită. Ceea ce pentru care am trăit, de-a lungul generațiilor, noi toți laolaltă — dacă nu valorează nimic, nu are sens. Chiar merită să te lași dus la vale pe râu, să-l privești cum se scufundă și să nu spui nimic? Un american cinstit n-ar trebui doar să fredoneze; ar trebui să spună «stau pentru drepturile mele, îmi cunosc drepturile, și le vreau acum». Nu e nimic rău în asta. Atunci mai bine s-o facem. Fiecare știe în inima lui ce să facă în locul lui, în viața lui. Bucură-te că trăiești și ai independența de a-ți clădi viața în libertate — ceea ce nu e deloc de la sine înțeles: a trebuit pregătită, cucerită prin luptă. Și acum înfruntăm cea mai aspră criză a libertății pe care Statele Unite au cunoscut-o vreodată. Trebuie împiedicat să ne fie luată. Asta e răspunderea fiecăruia dintre noi. Pune în joc pe toți.

Aparținem vieții

Cum poate cineva să-și privească copiii în ochi și să spună «s-a terminat — tu mergi la război, nu te mai întorci, iar eu oricum plec»? Asta nu e o soluție pentru nimeni. Suntem oameni firești, crescuți în acea linie a evoluției; aparținem naturii, aparținem vieții — nu istovirii, nici genocidului. Mai bine să înțelegem asta, fiindcă e existența noastră; existența noastră se sfârșește dacă nu o apucăm. Cât de departe de sine trebuie să fie omul ca să nu vadă asta? Băieți și fete, uitați-vă ce se întâmplă cu adevărat. Nu vreți să trăiți? Toți vor să trăiască, vor să ia parte la comunitate, să construiască țara, să clădească proiecte — și totul se ia fiindcă cuiva i-a venit ideea «de asta nu mai avem nevoie»? Nu poate fi așa. E mult prea simplu.

Fii puternic, fii cinstit — trăiască republica

Fii puternic, fii cinstit, trăiască republica. Întrebarea e doar: cât trăiește republica în felul ăsta? Atâta cât o lăsăm să trăiască. Poate dura încă 250 de ani sau mai mult — în măsura în care lăsăm asta să se întâmple. Noi suntem cei care facem republica să se întâmple. Deci, activ, o vom face să se întâmple — și tocmai de aceea mai bine o apărăm, în orice fel care funcționează, fiindcă am lăsat-o prea mult de capul ei. Acum e o mare harababură de făcut curat, și nimeni nu vine să o îndrepte în locul nostru — «marele bărbat care face America iarăși mare și proastă» categoric nu; deja se vede. O ținem în propriile mâini, și atunci putem. Dacă n-o facem noi, n-o face nimeni. Mâinile noastre o pot face, fiindcă știm cum. Nimeni altcineva.

Știu exact ce fac

Oamenii din administrație care scot acele sunete tâmpe nu știu nimic despre viață — sau, ca s-o spunem exact, știu exact ce nu trebuie să fie viața și cum s-o distrugă, după un program. Așa că nu-i lăsa să o ducă până la capăt — ceea ce putem vedea și auzi din dovezi, din fapte; ceea ce simțim direct, în fiecare zi. Și acum: care e ideea noastră despre un trai? Întreabă-te. Privește-l, urmărește-l, află ce e de făcut — fiindcă asta nu e o stare de acceptat. Categoric nu.

Partea a doua — Filmul istoric Don't Be a Sucker (Departamentul de Război al SUA, 1945)

> Notă despre sursă. Cele ce urmează sunt un rezumat al unei lucrări de sine stătătoare incluse în episod: Don't Be a Sucker («Nu fi un fraier»), un film educativ realizat de Departamentul de Război al SUA în 1945, după al Doilea Război Mondial, de oameni care l-au trăit, pentru a-i învăța pe cei care nu l-au cunoscut. Se află în domeniul public. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Cuvintele de mai jos aparțin filmului, nu Ta-Na-Si.

Fraierii și cei care îi vânează

Filmul se deschide cu un «meci de lupte» aranjat la bâlci — vădit fals, și totuși un om își pune banii câștigați cu trudă pe el. Henry urcă în tren cu 200 de dolari și nu vede niciun rău într-un joc de cărți prietenesc cu necunoscuți. Joe Collins are o soție bună acasă, dar la bar cunoaște o fată care, după câteva pahare, pare drăguță. Există un cuvânt vechi pentru asemenea oameni: fraieri. Și mai există alți oameni — cei care își petrec nopțile socotind cum să le ia ce au. Tot felul de jocuri, tot felul de fraieri.

Mike are ceva: America

Să-l luăm pe Mike. Are de toate — tânăr, sănătos, are o slujbă și o țară numită America. O avere minunată: destul loc ca să cultive belșug de hrană, fabrici mari, orașe mari, și oameni — tot felul de oameni, din țări diferite, cu religii diferite și culori ale pielii diferite. Oameni liberi, care pot trăi, munci și clădi America împreună fiindcă sunt liberi: liberi să voteze, să spună ce vor, să meargă la propriile biserici, să-și aleagă propria muncă. Mike are ceva, asta-i sigur. Dar există bărbați care își petrec nopțile socotind cum să i-o ia.

Ațâțătorul de la colțul străzii

Un orator alunecos lucrează o mulțime de pe stradă. Promite «adevărul despre America». Nu e politician, spune el — doar un «american obișnuit», un «american american» — și anumite lucruri îi fierb sângele: oameni cu accent străin care înhață toți banii, «negrii» care ocupă slujbe ce «îți aparțin ție și mie». Dacă lăsăm asta să continue, ce se alege de «noi, americanii adevărați»? Împarte o broșură gratuită — «adevărul despre negri și străini», «adevărul despre Biserica Catolică» — plătită de «americani adevărați». Un tânăr e gata s-o citească și încuviințează din cap: lui i se pare cu noimă. Țara, spune oratorul, nu va fi niciodată a noastră până nu va fi o țară fără — fără negri, fără străini venetici, fără catolici, fără francmasoni. Aceia, spune el, sunt dușmanii voștri, care încearcă să pună mâna pe țară: luptați împotriva lor și nimiciți-i înainte să ne nimicească pe noi.

Avertismentul ungurului

Un trecător îl oprește pe tânăr: înainte ca oratorul să spună «francmasoni», erai gata să fii de acord cu el — fiindcă atunci vorbea despre alți oameni. Dar în țara asta nu există «alți oameni»; suntem cu toții popor american. Iar tu — tu nu ești american, nu-i așa? «M-am născut în Ungaria, dar acum sunt cetățean american. Și am văzut ce poate face un asemenea fel de a vorbi. Am văzut-o în Berlin.» Fusese profesor la universitate acolo, și auzise exact aceleași cuvinte. Atunci fusese un prost — credea că naziștii sunt doar niște fanatici nebuni. Dar nu erau. Știau că nu erau destul de puternici ca să cucerească o țară unită, așa că au scindat Germania în grupuri mici și au folosit prejudecata ca pe o armă practică. Nu a fost ușor; au trebuit să muncească din greu pentru asta. Oamenii nu se nasc cu prejudecăți — prejudecățile sunt fabricate pentru noi, de cineva care vrea ceva. Ține minte asta: când auzi un asemenea fel de a vorbi, cineva va câștiga ceva din el, și acela nu vei fi tu.

Berlin, 1932 — cinci bărbați într-o mulțime

Profesorul a văzut-o începând la Berlin, în 1932. Cinci bărbați pe care îi cunoștea stăteau într-o mulțime ascultând un orator nazist. Eric era catolic; Anon, un student de-al lui, era evreu; Hinrich avea o mică prăvălie de fierărie; Carl era fermier; iar Hans era un muncitor metalurgist fără slujbă. Oratorul le spunea «adevăraților germani arieni» că e timpul să moștenească națiunea care le aparține de drept doar lor. Partidul nazist va da fermierului pământ, muncitorului muncă, micului negustor profit. Cine le are pe toate acestea acum? Evreul — care chipurile a furat națiunea și dreptul de întâi-născut, care înhață toți banii și ia toate slujbele; trebuie evitat, ostracizat, eliminat. Și catolicii — nicio națiune mare nu trebuie cârmuită de o «biserică străină»; ei și credința lor trebuie distruși. Și francmasonii — Germania nu are loc pentru societăți secrete; va exista o singură societate, partidul nazist.

Să scindezi națiunea, să momești pe cel credincios

Unul câte unul, oratorul a atacat fiecare minoritate și i-a despărțit unii de alții. Bărbați veniți ca germani conaționali erau preschimbați în grupuri rivale, bănuitoare și pline de ură unele față de altele — toți înșelați. Cel cu adevărat dus de nas era Hans: «german pur» după măsurile naziste, i s-a promis totul, și a căzut în plasă. I s-a spus că e rasa stăpână de sânge pur, cu drept divin de a domni, și că partidul e gata să-l ridice la putere — să poruncească întregii Germanii și, într-o zi, lumii întregi. Așa a devenit Hans un «supraom»: i-au dat o uniformă și i-au umflat orgoliul. Nu mai era un omuleț fără slujbă; era un membru al rasei stăpâne. Soția lui nu prea înțelegea — chiar și cu un supraom în casă, nu era mâncare. Oare nu pricepea că naziștii vor crea slujbe pentru toți, mâncare, haine, o casă nouă, un viitor glorios, copii care într-o zi vor cârmui lumea? Dar ea tot se întreba de unde va veni masa următoare. Lui Hans nu-i plăcea un asemenea fel de a vorbi — era periculos; pentru un asemenea fel de a vorbi oamenii ar trebui băgați la închisoare.

Cine a ajuns de fapt la putere

Hans înghițise momeala, și aceștia erau bărbații care puseseră momeala în cârlig. De ce — ca Hans să ajungă la putere? Bineînțeles că nu: ca ei să ajungă. Aveau să-l folosească doar pe Hans, și pe sute de mii ca el, ca să facă treaba murdară — toți jucând un joc de fraieri, punând la bătaie libertatea altora și, firește, pierzând-o pe a lor. O națiune de fraieri. Hitler avea nevoie de acești oameni, fiindcă era mult de făcut: să zdrobească sindicatele, fiindcă erau organizate și puteau rezista; să distrugă numeroasele partide politice; să sfărâme orice organizație unde oamenii s-ar fi putut uni. Erau evrei de bătut și de ucis — nu puternici, dar un pretext comod pentru toate relele națiunii. Sute de catolici au fost aruncați în temniță, fiindcă Biserica avea puterea de a rezista. Au scindat națiunea în o sută de bucăți și au distrus bucățile una câte una, și pe acele bucăți sfărâmate au călărit spre putere: un partid, o națiune, o religie.

Războiul împotriva adevărului

După ce au cucerit puterea, naziștii tot mai aveau de furcă cu cel mai vechi dușman al lor: adevărul, care nu moare ușor. Așa că au hotărât să-l desființeze. Un mare izvor de adevăr e literatura — așa că au ars cărți, douăzeci de milioane. Glasul adevărului — învățători, scriitori, oameni de știință — au fost întemnițați sau alungați. Învățământul a fost descurajat; în cinci ani frecvența la universitate a scăzut cu 53%. Era interzis să asculți o emisiune britanică sau să citești un ziar american; informația o primeai de la doctorul Goebbels, care știa ce e mai bine pentru tine. Nu puteai vedea anumite filme ori asculta anumită muzică, și nu-l puteai vedea pe Joe Louis boxând, fiindcă acel campion avea pielea neagră și combătea teoria lui Hitler despre superioritatea nordică. Și Albert Einstein o combătea — iar, ca «neariean», a fost nevoit să părăsească Germania. Mintea lui era dăruită căutării adevărului, iar naziștii, care vânduseră o minciună, se temeau cel mai mult de adevăr.

Glasurile care încă vorbeau

Biserica era o forță încă destul de puternică pentru a vesti adevărul în public. Un glas catolic a avertizat că creștinii sunt într-o luptă grea împotriva «unei credințe născute din sânge», o luptă care țintea să smulgă creștinismul din patrie — iar acel preot a fost arestat a doua zi sub pretextul imoralității. Un glas protestant a declarat că cine dorește libertate pentru sine nu o poate refuza altora fără să piardă ce a cucerit — marea lecție pe care lumea o poate trage din Germania — iar naziștii l-au băgat într-un lagăr de concentrare. Au vorbit și pedagogii. Un învățător a întrebat ce e de fapt un «arian» — chipurile înalt, zvelt, cu ochi albaștri, blond — și a răspuns pe șleau: nu există rasă ariană și, mai important, nu există rasă stăpână. Unora ideea li se pare comodă, dar știința nu o poate susține: nu există nicio legătură între trăsăturile rasiale și capacitatea sau caracterul unui om. În orice grup găsești același șir — proști și genii, criminali și binefăcători. Judecă fiecare om ca individ, nu după culoarea pielii sau a ochilor, nici după lungimea nasului. Deosebirile dintre oameni sunt reale — capacități, origini, păreri despre bine și rău diferite — dar e o deosebire de mod de a gândi, nu o deosebire de rasă. Nu există rasă stăpână; e un adevăr științific, și cine îți spune altceva minte.

Unde ar fi putut fi oprit

Așa că, în toate sensurile practice, adevărul a fost desființat în Germania. Cum s-a întâmplat, de unde a început? A început chiar acolo, în acea mulțime — și acolo ar fi putut fi oprit, dacă acei oameni ar fi stat împreună. Dacă s-ar fi apărat unii pe alții, ar fi putut rezista; împreună ar fi fost puternici. Dar de îndată ce s-au lăsat scindați, au fost neputincioși. Când a pierdut prima minoritate, au pierdut toți. Puseseră la bătaie libertatea altora — și uite cum s-au plătit pariurile. Carl fermierul, pariind pe o viață mai bună, a căpătat o muncă istovitoare de până la o sută de ore pe săptămână, silit să rămână pe pământul lui și să producă ce i se poruncea, fiindcă Hitler se pregătea de război. Nici pariul lui Hinrich nu a fost plătit: 104.000 de mici afaceri s-au închis în doi ani. Iar Hans n-o ducea mai bine — acum o slujbă într-o fabrică de muniție, ore lungi pentru un salariu de mizerie, condiții tot mai rele, fără voie să plece, încă fără mâncare acasă. Hitler a spus că nu poți avea unt și tunuri deodată, așa că Hans nu a primit unt.

Războiul pe care l-a pierdut teoria rasei

Când Hitler a judecat că a venit vremea, Germania a intrat în război — nu printr-o declarație, ci printr-un atac-surpriză pregătit cu grijă. Din nou Hitler a avut nevoie de Hans pentru treaba murdară; Hans era acum un expert al brutalității, iar acea brutalitate a fost întoarsă împotriva altor popoare — cehii, polonezii, francezii, rușii. Dar în proba hotărâtoare a războiului, teoriile rasei nu au fost plătite. «Supraoamenii de sânge pur» au fost învinși de armatele «metise» pe care le disprețuiau: de britanici la El Alamein, de ruși la Stalingrad, și apoi, în Ziua Z, de soldați americani de orice culoare și orice religie, care au spart plajele Normandiei și au pătruns în inima Germaniei. Pentru germanii rătăciți care înghițiseră momeala, jocul nu a fost plătit: continentul era presărat cu milioane de trupuri germane, trupuri «pur ariene». Carl a rămas în zăpadă lângă Moscova; Hinrich a rămas în Italia, la Salerno; iar Hans, care urma să cârmuiască lumea, a căpătat doar o bucățică de Normandie pe care s-o numească a lui.

America e minorități — și asta înseamnă tu și eu

Nu trebuie să lăsăm niciodată ca asta să ni se întâmple nouă sau țării noastre. Nu trebuie să ne lăsăm niciodată dezbinați după rasă, culoare sau religie, fiindcă în țara asta aparținem cu toții unor minorități. «M-am născut în Ungaria. Tu ești francmason.» Acelea sunt minorități — și aparții și altora: ești fermier, ai ochi albaștri, mergi la biserica metodistă. Dreptul tău de a aparține acestor minorități e un lucru de preț; ai dreptul să fii ceea ce ești și să spui ce gândești, fiindcă aici avem libertate personală — avem libertate. Nu sunt doar vorbe frumoase; e un mod de viață practic și nprețuit. Dar trebuie să muncim pentru el. Trebuie să păzim libertatea fiecăruia, altfel ne putem pierde pe a noastră. Dacă lăsăm o minoritate să-și piardă libertatea prin prigoană sau prejudecată, ne primejduim propria libertate. Nu e doar o idee — e bun-simț solid: aici, în America, întrebarea nu e dacă tolerăm minoritățile; America e minorități, și asta înseamnă tu și eu. Așa că să nu fim fraieri. Nu trebuie să lăsăm ca libertatea sau demnitatea vreunui om să fie primejduită de vreo faptă sau vreun cuvânt. Să fim «egoiști» în privința asta: uitați «noi» și «ei», și gândiți «noi toți».

Încheiere (Raven & Keylam)

Raven și Keylam se întorc chiar la sfârșit ca să-și ia rămas-bun ca întotdeauna: la revedere, prieteni — atât pentru de data asta. Rămâneți pe recepție, și nu uitați niciodată: viața e frumoasă.

Întocmit pentru Ta-Na-Si Media & Document Repository. Rezumatul primei părți redă conversația vorbită a lui Raven D. Pond și Keylam Folker, inclusiv folosirea lor intenționată a sarcasmului. Partea a doua rezumă filmul educativ din domeniul public «Don't Be a Sucker» al Departamentului de Război al SUA (1945) (US National Archives, ID 24376) și îi redă conținutul, nu vederile Ta-Na-Si. Cititorii sunt rugați să verifice ei înșiși informațiile; acest document este pus la dispoziție fără nicio garanție.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Pe baza unui podcast audio Ta-Na-Si și un film educativ istoric — rezumat asistat de IA. Tradus din engleză de Claude (IA). Calitatea estimată a traducerii: ● solidă, cu precauție.

Bulgarian Български

„Хора като теб и мен“ · Епизод 8: Призив към отговорност — „Това не е първоаприлска шега“.

Многоезично издание с помощта на ИИ

> За този документ. Този епизод се състои от две ясно разделени части. Първата е устният разговор между Raven и Keylam — техните собствени думи, техният собствен глас. Втората е исторически образователен филм Don't Be a Sucker (Военно министерство на САЩ, 1945, обществено достояние), който те включват в епизода. Двете части са обобщени поотделно по-долу, за да е винаги ясно какво идва от Ta-Na-Si и какво от филма от 1945 г. Сарказмът се използва от Raven и Keylam като съзнателно средство за общуване; това обобщение запазва онзи глас, вместо да го заглажда.

Първа част — Разговорът (Raven & Keylam)

Начало — какво всъщност искаме

Raven и Keylam откриват канала както винаги, с имената си и с открито изявление за това, което им е скъпо. Основните неща, казват те, са прости: достоен поминък и достойно бъдеще за децата. Това е всичко. Всичко, срещу което хората са подстрекавани да се борят, всички скалъпени мнения могат да изградят само война — но никога благополучие. Затова въпросът, който искат да разгледат, е: как да гледаме честно на нещата, които са наши, и къде всъщност лежи отговорността?

Кървавата работа и свещената война

Включват сарказма веднага. Има «кървава работа» за правителство, което има други интереси и изгаря всичко, което не иска. А ти отгоре на всичко трябва да ликуваш — ура, добра работа — и да раздухваш следващото «християнско барбекю», защото сега, казват те, сме в голяма свещена война срещу злия републиканец. Не: републиканец е този, който казва, че трябва да водим свещена война, по причини, защото «ние сме най-добрите, господарската раса». Господарите-републиканци. Затова всички трябва да отидат там и да избият онези «проклети нещо си», всички, никого да не пропуснат. Първо стреляй, после питай; и когато не отговарят, очевидно са били врагът. Това, което се крие под шегата, е машината, която обезчовечава хората, преди да ги убие.

Биллът за правата, който изяждат

Това те противопоставят на Билля за правата — религиозната свобода, която всеки трябва да има: да изповядва или да не изповядва каквато и да е вяра. Но когато хората са мъртви, кой е чул молбата им? Нима убиването е начин да изповядваш религия? Когато действащ президент провъзгласява подобни неща, казва Raven, в старата страна това се наричаше противоконституционно. Тогава какво сега — «Make America great again» в ролята на великия инквизитор на света? Къде пише това в Билля за правата — в новия? Или по-скоро е «плати сметката за права, които никога не си имал»? Сметката без права. Плащай данъците си, таксите си и каквото и да получаваш, пари или не — а ако не можеш да платиш, и бездомността е «толкова сладка».

А свободата? Свободата е само за малцинство от хората. Разглобяват думата на части — свобода, «сво-бода», може ли да се яде? Да, свободата може да се яде, да се глътне

цяла — това е програмата. Да изядеш свободата на всички и да заграбиш всичко завинаги.

Прати децата си — или си спести пътя

Най-острата част от сарказма: прати децата си в мръсната кървава война; няма значение дали имаш деца — просто направи нови и ги прати. И после се появява евтиното знаме от плик на Walmart, за да го закачиш на входната врата — за това не ти трябва да храниш никого. Голям патриот си, взривяваш собствените си деца; дори може по-евтино. Защо да ги пращаш чак до Иран? Купи граната и взриви децата си сам в предната градина — по-ефективно, по-икономично. На президента помага още повече, дори не ти се налага да обучаваш момчето за войник. Умишлено прибягват до най-суровото историческо сравнение, за да назоват това, което виждат — призовавайки Хитлер, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «внука на г-н Schicklgruber» — използвайки преувеличението, за да попитат защо почти никой не възразява. Elon, отбелязват те, не е там, за да му подскаже тази идея; имал е друга работа, в Memphis.

Конституцията като «стар вехтош»

Щом противоконституционното вече не се брои, тогава просто имаме «United Snacks of America». Закуски — повече от достатъчно — значи нямаме нужда от онази смрадлива Конституция. Тя е с обратна дата, направена преди 250 години, а искат да се върнат не 250, а 500 години назад, до голямото християнско барбекю на Средновековието — което там дори не беше записано. Можеш да хвърляш хора в огъня и никаква полиция не идва да каже, че собствените си съседи не се изгарят. На «големите мъже» е позволено да притежават жените и децата, а обикновените хора биват обвинявани, че са убили собствените си семейства — докато това, уж, е само право на президента. Това е несправедливо. В република сме, в равенство. Тогава по-добре сами да си избиваме собствения народ? Тогава дайте на всеки титлата президент и работата е уредена — нима изобщо ни трябва президент, за да избиваме собствения си народ? Не особено. Може «по-ефективно» в предната градина.

Но къде е удоволствието? Не можеш да гледаш как собствените ти деца биват разкъсани на парчета и размазани по моравата — зелена трева с червеното на всичко това, «приятен контраст». Гротескният образ е самата същност: ето какво всъщност означава да ликуваш.

Природата, правата и президент, прекрачил границата

Обръщат се към дадените от природата права, които Конституцията назовава и които «започват да придобиват смисъл» точно когато президентът се държи така. Тогава е срам да имаш противоконституционен президент — а ние гласувахме за него; да, гласувахме. Тогава какво правим? Хвърлят поглед към човека му «Pete» — умника — и към идеята, че когато съществуващото правоприлагане не им служи, то просто се пренаписва другояче и се обявява за наред. Колко конституционно е това? Може би има друга конституция, за особени права — първокласна американска конституция, и втора, трета, четирийсета класа. Като кастова система, печати на челото. Равенството е «лошо»: няма значение кой си, никой не го е грижа — значи е само въпрос на тълкуване, и така може да бъде измамен всеки. «United Snakes of America.»

Къде са американските патриоти?

Връщат се отново и отново към един въпрос: къде са американските патриоти, хората на онази свобода, която Америка провъзгласи преди 250 години? Разпаднали се, изпарили се? «Живеят в Русия», шегува се единият. Някои американци наистина надигат глас — малко викане, че това не е наред — но има ли реално влияние? Хвърлят саркастичен поглед към «Camila» като уж по-добър избор, бившата царица на границата, и към «двамата президенти»: малкия и големия. «Малкият Trump» е Little Trump — комик и забавляващ, човек с нисък ръст, който влиза в ролята на Donald Trump и възпроизвежда поведението му с голяма точност, за да видят хората ясно какво всъщност се случва. Може би е изложил онзи спор на показ — но тревогата на водещите е, че хората не схващат посланието, което им показва; не извличат нищо от него. И после има големия Trump, самият Donald Trump: направи ли нещо за хората, или само за собствена изгода? Дори само от фразите, които използва, всеки трябва да усети колко са кухи. Защото това, което излиза от всичко това, е окаян живот: никакво бъдеще, по-малко деца, защото ги взривяват.

За какво сме тук?

Тогава за какво сме тук? Да се родим и после да умрем, а помежду — нищо? Това няма никакъв смисъл. За това не ти трябва нито президент, нито правителство: когато бебетата идват на света и ги хвърлят мъртви на земята, «проблемът» е решен. Така че не ти трябва никакво правителство, дори това на Съединените щати. И колко «съединени» са те всъщност? Не особено — вършат подли неща, не правят нищо, после се измъкват. Никой в правоприлагането, в разследването, не го е грижа за никого. Питат, с тежък сарказъм, за какво изобщо служи американската общност — да играят игри в интернет, да водят глупави спорове колко пола има — и казват, че няма толкова наркотици, че да изтърпиш тези глупости; може би да се обади на Китай за «следващото нещо като корона». Но истинският въпрос остава: къде е отговорността и достойнството на истинските американци? Практически никъде не се вижда. Мнозина казват нещо дребно, което дори не са длъжни да кажат, и после това им стига — «казах нещо, остави го». Някога водихме война за независимост точно за да избегнем това, а сега се връщаме 500 години назад към свещена война.

Това Библията ли е, или Mein Kampf?

Векът започва с 2000, не с 1500 — годината е 2026. Значи е време за следващия Исус Христос, или «Donald Christ», който със сигурност може да се протегне дотам и да свърши още по-лоша работа, защото е толкова глупав, че не може да изчисли дори процент. Как може някой да вярва, че се бори «със словото на добрия Господ» — има се предвид Исус, когото никога не разбра, защото Исус каза, че е по-добре да се обичаме един друг, а не да се убиваме един друг? Нещо е ужасно сбъркано. Оттук въпросът: това, което държи в ръка, Библията ли е, или Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — и двете, по нещо от всичко това. Внукът на «г-н Schicklgruber», с боядисана в русо глава, която не пасваше на картината — осиновен, разкажи го в гражданското отделение. Самата система, казват те, ужасяващо прилича на това, което Хитлер направи тогава в Германия, и напредва тук, докато всички вървят след нея и нищо не правят срещу нея. Този път не SA, а ICE — и куп институции, които вършат огромна насилствена работа. «Марката ви е добра», за да се продаде наново.

Никаква сигурност, никакво уважение — и отговорността, която носим

Когато погледнеш какво гарантира Биллът за правата, казват те, вече не намираш нищо от това: никаква сигурност за всички, никакво уважение към човека. И на никого не му хрумва. За какво са правата, ако не да се ползват? Имаш кола, за да караш, къща, за да живееш — но къща, в която не живееш, няма смисъл. Тогава престани да пренебрегваш отговорността. Носим тази отговорност, със сигурност, защото гласувахме за онова нещо — но да гласуваш не значи, че сега трябва да го търпим. Имаме нещо като вето. Можем да кажем: проклети президенте, който и да си, не искаме да избиваме хората си по целия свят, нито да пращаме световната икономика по дяволите. Това не е наша работа. Когато унищожаваш всичко извън Америка, какво се връща? Лоша кръв — защото хората те обичат само дотолкова, доколкото си мъртъв. Хубава репутация, с която да живееш. Естествените хора не поемат по този път; не се гордеят с него.

Всеки е имигрант

Направо: в Америка всеки по един или друг начин е имигрант, освен коренните американци, които са били тук по-рано. Всички останали дойдоха после. А сега казват, че само «американците» са истинските? 250 години съществуваха независими Съединени щати, с позволението на «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — а на тях изобщо не им пука. Тогава свободата, смрадливата свобода, на кого му трябва? Трябва на всеки — за да изгради живот без отмъщение и без ограничение. Никакво количество наркотици не ти позволява да се преструваш, че е иначе. Правото на щастие и благополучие — президентът казва, че не ни трябва, та да го оставим да падне? Какво сме, евтина стока? Онези глупави идеи никога не са раждали друго освен световни войни. А войната я водят децата ни, докато ние седим вкъщи и получаваме знаме, когато не се завърнат. А сега има атомни, химически, биологични оръжия, безброй дронове — уж «за да се чувства човек удобно». Начинът, по който всеки се справя с нещата, е чисто безумие.

Страна, която беше основа за градене

Стоим в страна, която някога беше основа, върху която хората осъществяваха собствените си идеи, малки или големи, и влияеха на развитието на човешкия род и на самата страна. А сега «всичко свърши, всичко е наред», и хората от света все още идват тук — оттам, откъдето идват имигрантите, не от Луната или от Марс — за да оставят тиранията зад гърба си, само за да я заварят днес тъкмо тук. Това е първото, което «християнското барбекю» запали. Сега има свещена война. Средновековието беше епоха на развитие в сравнение с това; кой е толкова глупав, че да каже «да направим Средновековието отново»? Когато хората започнат да научават какво диктатурите винаги са правили — и още правят — започвайки от малкото и разширявайки се: трае 70 години; Израел извършва геноцид в Газа, и това се разшири и разля по целия свят — логиката «тези хора не ни трябват, отрежете ги и вижте какво ще направят».

В една република народът стои на стража

Защо да гласуваш за правителство, за което после не те е грижа? В една република народът бди над това, което прави правителството — в това е целият смисъл. Днес на хората им е безразлично: «гласувах за един», и после никога не поглеждат какво се прави с предадената власт. Чудят се, че хората са толкова потънали в мечтания, че не осъзнават, че именно те го доведоха на власт. Повечето дори не звучат доволни от този президент — но само казват «не съм съгласен с това», и какво променя това? Нищо не променя президента от само себе си. Трябва да направим нещо, за да се промени правителството — чрез това, което прави. И откъде започва това? Когато светът вече гори, когато природата е напълно разрушена — това, при естествени условия, се нарича твърде късно. Затова правилният момент е да кажеш: преди да е твърде късно, по-добре да спра това. Къде са онези хора, по целия свят — не само в Америка — които ще кажат «спрете сега», защото всички страдат, всички се сриват, и никой вече няма нито бъдеще, нито сигурен поминък?

Роден да живее, не да бъде заличен

Как се стига дотук — хората да участват в собственото си заличаване? При Trump да вършиш глупости — за това става дума. Да изповядваш или да не изповядваш религия е точно обещанието на Билля за правата. «Under God» или не, не променя нищо в резултатите, които виждаме. В рамките на собственото си позволение можем да променяме нещата; никакъв Бог няма да ги промени вместо теб. Зависи от нас. Да вярваш в Господа, в Аллах, в Буда — това не се брои; зависи от нашето действие. Не можем да се крием зад «не мога, защото...»; ако правиш това, страдаш, сриваш се, носиш се надолу по реката. Вдигни ръка: нима раждането беше позволение да минеш през живота само като се носиш надолу по реката — никой не казва това. А ако живееш така, казват те направо, извършваш бавно самоубийство; тогава ти трябва психическа помощ. За онези, които наистина са психически недееспособни, добре, този президент може да ти подхожда — но това не е мнозинството, определено не.

Да преминем към действие

Отдавна е време да действаме, преди да загубим всички основи на поминък, на благополучие, на каквото и да е щастие. Можем да загубим всичко това за една нощ, толкова сме близо до ръба — никакво облягане назад, наслаждаване на празненството, отпускане. «Голямото изтощение» явно идва. На един Титаник сме, а приятен оркестър свири, докато потъваме. Това ли искаме? Не. Никой не гледа накъде водят, взети заедно, всички тези дейности. Наистина ли сме толкова глупави днес? Отричат го — но сме толкова мързеливи, че не помръдваме и пръст, за да променим нещо, и само седим, казвайки «хм, добре, щом е така, така да е. Може би великият Господ ще дойде и ще го оправи». Накрая Той няма да разчита на теб, защото не си бил с Него — не си бил едно от Неговите създания, които изживяха живота си и носеха обич към ближния като към себе си.

Бедността не е срам — мързелът е

Помисли: малко себелюбие има в това да кажеш «значи животът свърши». По-малко от беден — а бедността не е повод да виниш някого. Мнозина са бедни и живеят честно, изправено, с тежката си орис; не всички, лукави хора има навсякъде. Но хората, сведени до най-необходимото, знаят точно какво означава това. Само онези, толкова изядени, че вече не изискват нищо необходимо, могат да кажат «може би не е чак толкова зле, може би ще се оправи». Това не е обещано и не е в програмата — пропадането само расте и расте, и започна внезапно с проклета пандемия и никога не се оправи. Сега по-добре да го поправим. Това е нашата отговорност. Без тази отговорност нямаме никаква обществена компетентност; без двете нямаме дори себе си — никой за себе си, никой чрез ближния. Губим всичко това. И това е твърде евтино.

Най-висшата ценност в ръцете ти

Най-висшата ценност, която държиш в ръцете си, е собственият ти живот и твоето здраве. И го даваш на някого, който казва «вече не ми трябваш, махай се, изпари се, не ми досаждай»? Освободихме робите с Abe — с Abraham Lincoln — защото такова отношение към хората беше непоносимо. А сега го оставяме да се прави на самите нас? Твърде евтино е да си толкова мързелив: да не отстояваш правата си, да не поемаш риска за нещо по-добро, и да се убеждаваш, че ако не правиш нищо, никой няма да те нарани. Истината е обратната — всички те нараняват, защото това е програмата. Точно това прави един побойник. Някога в училище, когато имаше побойник, му удряше един право в носа, докато тормозът спре. Тогава какво сега? Имаме един голям побойник, всички заедно, и не му удряме един — защо? Защото сме такива страхливци, всеки от нас, че не отвръщаме на побойника.

Мързеливите американци и надеждата, която изтича

Това ли е крепостта на силните американци? Не вярват в това — по-скоро на мързеливите, преситените, които се надяват, че ще свърши, преди да порасне. Но да се надяваш, че ще отмине, е примирение, а примирението в крайна сметка е онова самоубийство, за което говориха. Тогава няма надежда за Америка — и няма за целия свят — ако никой не промени начина си на живот, за да отстои собственото си качество на живот. Какво печелим от това? Заличаване. Това е всичко. А ние участваме? Не вярват, че някой наистина може. Това не е пътят, по който да се върви.

Спомни си за дядовците и бабите

По-добре да си спомним за нашите дядовци и баби и прадеди, които отстояваха нещо — свободата и хората — както в Гражданската война, или във Втората световна война, където се биеха срещу Оста: Мусолини, Хитлер и Тенно — Германия, Италия и Япония — в тежки, страшни битки, точно за да избегнат това. А сега го имаме отново и всички ликуват? Нещо трябва да не е наред с хората, и по-добре да го намерят и поправят, преди да е твърде късно — а твърде късно си е твърде късно. Искаш да хванеш влак, а влакът е заминал; как ще го хванеш? Не можеш. Наистина ли това искаме — да седим на гарата, казвайки «олеле», и после да просим за храна? Това е твърде евтино. След 250 години развитие да го оставиш настрана и да кажеш «не трябва» — какво друго не ни трябва? Нищо? Това е чиста лъжа. Всеки ден правиш нещо за поминъка си и се убеждаваш, че всичко ще е наред през следващите сто години — но не е, защото правителството върши толкова глупави неща, че това, което правиш за поминъка си, вече няма да те храни.

Единният народ може да го промени

Тогава да преминем сега към действие. Elon казва, че след няколко години всеки магазин ще изчезне — той изгражда роботиката за това, и ИИ върши цялата работа, и тогава «хората могат да бъдат щастливи». Щастливи как, когато не могат да направят нищо за поминъка си? Какъв поминък остава? Никакъв. Само смъртта. Това ли е пътят — да изхабиш силата на живота си, за да получиш накрая голямото заличаване, защото машините са по-евтини от теб, защото в собствените си очи струваш грош, ако не и това? Помисли каква власт държим, щом застанем заедно. Една администрация е шепа хора; населението е много по-голямо, с много по-голяма власт. Дори да се стигне до борба, можем; много по-силни сме. Трябва да променим онова проклето нещо, защото го управляват идиоти, които препускат в тази посока. Когато не можем да го направим по обичайния път — чрез правоприлагане, чрез конституция — трябва да кажем стоп по всякакъв начин, който действа, защото то залага самото ни съществуване.

Да умреш боли — а отбягването не помага

Да, да умреш боли — а отбягването на проблема не го избягва. Това, за което живяхме, през поколенията, всички ние заедно — ако не струва нищо, няма смисъл. Наистина ли си струва да се носиш надолу по реката, да гледаш как потъва и да не казваш нищо? Един честен американец не бива само да си тананика; трябва да каже «отстоявам правата си, знам правата си, и ги искам сега». Няма нищо лошо в това. Тогава по-добре да го направим. Всеки знае в сърцето си какво да прави на своето място, в своя живот. Радвай се, че живееш и имаш независимостта да изградиш живота си в свобода — което изобщо не е от само себе си: трябваше да се подготви, да се извоюва. А сега сме изправени пред най-тежката криза на свободата, която Съединените щати някога са виждали. Трябва да се попречи да ни я отнемат. Това е отговорност на всеки от нас. Залага всички.

Принадлежим на живота

Как може някой да погледне децата си в очите и да каже «свърши — отиваш на война, не се връщаш, а мен и без това ме няма»? Това не е решение за никого. Естествени хора сме, израснали в онази линия на еволюцията; принадлежим на природата, принадлежим на живота — не на изтощението, нито на геноцида. По-добре да разберем това, защото е нашето съществуване; нашето съществуване свършва, ако не го уловим. Колко далеч от себе си трябва да е човек, за да не вижда това? Момчета и момичета, погледнете какво наистина се случва. Не искате ли да живеете? Всеки иска да живее, да участва в общността, да изгражда страната, да гради проекти — и всичко това се отнема, защото на някого му е хрумнала идеята «това вече не ни трябва»? Не може да бъде така. Това е твърде просто.

Бъди силен, бъди честен — да живее републиката

Бъди силен, бъди честен, да живее републиката. Въпросът е само: колко дълго живее републиката по този начин? Толкова, колкото я оставяме да живее. Може да продължи още 250 години или повече — доколкото оставяме това да се случи. Ние сме тези, които правят републиката да се случва. Затова, дейно, ще я направим да се случва — и точно затова по-добре да я защитим, по всякакъв действащ начин, защото я оставихме твърде дълго без надзор. Сега има голяма бъркотия за разчистване, и никой няма да дойде да я оправи вместо нас — онзи «велик мъж, който прави Америка велика и глупава отново» определено не; вече се вижда. Държим я в собствените си ръце, и тогава можем. Ако не го направим ние, никой не го прави. Ръцете ни го могат, защото знаем как. Никой друг.

Знаят точно какво правят

Хората в администрацията, които издават онези глупави звуци, не знаят нищо за живота — или, по-точно, знаят точно какъв не бива да бъде животът и как да го разрушат, по програма. Затова не ги оставяй да го докарат докрай — това, което можем да видим и чуем от доказателствата, от фактите; това, което усещаме пряко, всеки ден. И сега: каква е нашата представа за поминък? Попитай се. Погледни го, преследвай го, открий какво да правиш — защото това не е състояние за приемане. Определено не.

Втора част — Историческият филм Don't Be a Sucker (Военно министерство на САЩ, 1945)

> Бележка за източника. Следва обобщение на самостоятелна творба, включена в епизода: Don't Be a Sucker («Не бъди глупак»), образователен филм, направен от Военното министерство на САЩ през 1945 г., след Втората световна война, от хора, които я преживяха, за да поучат онези, които не я познаха. Той е обществено достояние. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Думите по-долу принадлежат на филма, не на Ta-Na-Si.

Глупаците и онези, които ги ловят

Филмът открива с нагласена панаирджийска «борба» — явна измама, а въпреки това един човек залага трудно спечелените си пари на нея. Henry се качва на влака с 200 долара и не вижда нищо лошо в приятелска игра на карти с непознати. Joe Collins има добра жена у дома, но в бара среща момиче, което след няколко питиета изглежда хубаво. Има стара дума за такива хора: глупаци. И има други хора — онези, които прекарват нощите в пресмятане как да им вземат това, което имат. Всякакви игри, всякакви глупаци.

Mike притежава нещо: Америка

Вземете Mike. Има всичко — млад, здрав, има работа и страна на име Америка. Прекрасно притежание: достатъчно място, за да отгледа изобилие от храна, големи фабрики, големи градове, и хора — всякакви хора, от различни страни, с различни религии и различен цвят на кожата. Свободни хора, които могат да живеят, работят и градят Америка заедно, защото са свободни: свободни да гласуват, да казват каквото мислят, да ходят в своите църкви, да избират своята работа. Mike притежава нещо, това е сигурно. Но има мъже, които прекарват нощите в пресмятане как да му го вземат.

Подстрекателят на ъгъла

Хлъзгав оратор обработва улична тълпа. Обещава «истината за Америка». Не е политик, казва — само «среден американец», «американски американец» — и някои неща му карат кръвта да кипи: хора с чужд акцент, които грабят всички пари, «негрите», които заемат работни места, които «принадлежат на теб и мен». Ако оставим това да продължи, какво ще стане с «нас, истинските американци»? Раздава безплатна брошура — «истината за негрите и чужденците», «истината за католическата църква» — платена от «истински американци». Млад мъж е готов да я прочете и кима одобрително: на него му се струва смислено. Страната, казва ораторът, никога няма да бъде наша, докато не стане страна без — без негри, без чужди чужденци, без католици, без масони. Те, казва, са вашите врагове, които се опитват да завземат страната: бийте се с тях и ги изтребете, преди да изтребят нас.

Предупреждението на унгареца

Минувач спира младия мъж: преди ораторът да каже «масони», беше готов да се съгласиш с него — защото тогава говореше за други хора. Но в тази страна няма «други хора»; всички сме американски народ. А ти — ти не си американец, нали? «Роден съм в Унгария, но сега съм американски гражданин. И видях какво могат да сторят такива речи. Видях го в Берлин.» Беше професор в университета там и чу точно същите думи. Тогава беше глупак — мислеше, че нацистите са просто луди фанатици. Но не бяха. Знаеха, че не са достатъчно силни, за да завладеят обединена страна, затова разцепиха Германия на малки групи и използваха предразсъдъка като практично оръжие. Не беше лесно; трябваше да работят здраво за това. Хората не се раждат с предразсъдъци — предразсъдъците се изработват за нас, от някого, който иска нещо. Запомни това: когато чуеш такива речи, някой ще спечели нещо от тях, и това няма да си ти.

Берлин, 1932 — петима мъже в тълпа

Професорът видя как започва в Берлин през 1932 г. Петима мъже, които познаваше, стояха в тълпа и слушаха нацистки оратор. Eric беше католик; Anon, негов студент, беше евреин; Hinrich имаше малка железария; Carl беше земеделец; а Hans беше безработен металург. Ораторът казваше на «истинските арийски германци», че е време да наследят нацията, която по право принадлежи само на тях. Нацистката партия ще даде на земеделеца земя, на работника работа, на дребния търговец печалба. Кой притежава всичко това сега? Евреинът — който уж е откраднал нацията и първородството, който грабва всички пари и взема всички работни места; трябва да се избягва, да се отлъчи, да се заличи. И католиците — никоя велика нация не бива да се управлява от «чужда църква»; те и тяхната вяра трябва да бъдат унищожени. И масоните — Германия няма място за тайни общества; ще има само едно общество, нацистката партия.

Да разцепиш нацията, да подмамиш верния

Един по един ораторът нападаше всяко малцинство и ги отделяше едни от други. Мъже, дошли като сънародници германци, биваха превръщани в съперничещи групи, подозрителни и изпълнени с омраза един към друг — всички измамени. Истински изигран беше Hans: «чист германец» по нацистките мерки, обещаха му всичко, и той се хвана. Казаха му, че е чистокръвната господарска раса, с божествено право да управлява, и че партията е готова да го издигне до власт — да заповядва на цяла Германия, а един ден на целия свят. Така Hans стана «свръхчовек»: дадоха му униформа и надуха егото му. Вече не беше безработен дребосък; беше член на господарската раса. Жена му не разбираше съвсем — дори със свръхчовек в къщата нямаше храна. Нима не разбираше, че нацистите ще създадат работа за всички, храна, дрехи, нова къща, славно бъдеще, деца, които един ден ще управляват света? Но тя все се чудеше откъде ще дойде следващото ядене. Hans не харесваше такива речи — бяха опасни; за такива речи хората трябва да се вкарват в затвора.

Кой всъщност дойде на власт

Hans беше глътнал стръвта, и това бяха мъжете, които сложиха стръвта на кукичката. Защо — за да дойде Hans на власт? Разбира се, че не: за да дойдат те. Щяха да използват само Hans, и стотици хиляди като него, за да вършат мръсната работа — всички играеха игра на глупаци, залагайки свободата на другите и, разбира се, губейки своята. Нация от глупаци. Хитлер имаше нужда от тези хора, защото имаше много работа: да смаже профсъюзите, защото бяха организирани и можеха да оказват съпротива; да унищожи многобройните политически партии; да разбие всяка организация, където хората можеха да се обединят. Имаше евреи за бой и убиване — не силни, но удобен повод за всички болести на нацията. Стотици католици бяха хвърлени в затвора, защото Църквата имаше силата да се съпротивлява. Разцепиха нацията на сто парчета и унищожиха парчетата едно по едно, и върху тези разбити парчета изкачиха до власт: една партия, една нация, една религия.

Войната срещу истината

След като завоюваха властта, нацистите все още имаха грижа с най-стария си враг: истината, която не умира лесно. Затова решиха да я премахнат. Голям извор на истина е литературата — затова изгориха книги, двайсет милиона. Говорителите на истината — учители, писатели, учени — биваха затваряни или прогонвани. Образованието беше потискано; за пет години посещаемостта в университетите падна с 53%. Беше забранено да слушаш британско предаване или да четеш американски вестник; сведенията си получаваше от доктор Гьобелс, който знаеше кое е най-добро за теб. Не можеше да гледаш определени филми или да слушаш определена музика, и не можеше да гледаш как Джо Луис боксира, защото шампионът беше с черна кожа и опровергаваше теорията на Хитлер за нордическото превъзходство. Алберт Айнщайн също я опровергаваше — и като «неариец» трябваше да напусне Германия. Умът му беше посветен на търсенето на истината, а нацистите, продали лъжа, се бояха най-много от истината.

Гласовете, които още говореха

Църквата беше сила, все още достатъчно силна, за да провъзгласява истината публично. Един католически глас предупреди, че християните са в тежка битка срещу «вяра, родена от кръвта», битка, целяща да изтръгне християнството от родината — и онзи свещеник беше арестуван на следващия ден под предлог за безнравственост. Един протестантски глас заяви, че който желае свобода за себе си, не може да я откаже на другите, без да изгуби това, което е извоювал — голямата поука, която светът може да извлече от Германия — и нацистите го хвърлиха в концентрационен лагер. Говориха и педагозите. Един учител попита какво всъщност е «ариец» — уж висок, строен, синеок, рус — и отговори направо: няма арийска раса и, по-важно, няма господарска раса. На някои идеята им е удобна, но науката не може да я подкрепи: няма връзка между расовите белези и способността или характера на човека. Във всяка група намираш същия размах — глупци и гении, престъпници и благодетели. Съди всеки човек като отделна личност, не по цвета на кожата или очите, нито по дължината на носа. Различията между хората са истински — различни способности, произход, възгледи за добро и зло — но това е различие в начина на мислене, не различие на раса. Няма господарска раса; това е научна истина, и който ти казва друго, лъже.

Къде можеше да бъде спряно

Така, за всички практически цели, истината беше премахната в Германия. Как се случи, откъде започна? Започна точно там, в онази тълпа — и точно там можеше да бъде спряно, ако онези хора бяха застанали заедно. Ако се бяха пазили взаимно, можеха да се съпротивляват; заедно щяха да са силни. Но щом се оставиха да бъдат разцепени, бяха безпомощни. Когато първото малцинство загуби, всички загубиха. Бяха заложили свободата на другите — и ето как се изплатиха залозите. Земеделецът Carl, заложил на по-добър живот, получи изтощителна работа до сто часа седмично, принуден да остане на земята си и да произвежда каквото му наредят, защото Хитлер се готвеше за война. И залогът на Hinrich не се изплати: за две години затвориха 104 000 малки предприятия. И на Hans не му беше по-добре — сега работа в завод за боеприпаси, дълги часове за мизерна надница, все по-лоши условия, не му се позволяваше да напусне, у дома все още нямаше храна. Хитлер каза, че не може да имаш масло и оръдия едновременно, затова Hans не получи масло.

Войната, която расовата теория загуби

Когато Хитлер прецени, че времето е назряло, Германия влезе във война — не с обявяване, а с грижливо подготвено внезапно нападение. Отново Хитлер имаше нужда от Hans за мръсната работа; Hans вече беше познавач на жестокостта, и тази жестокост беше обърната срещу други народи — чехите, поляците, французите, руснаците. Но в решаващото изпитание на войната расовите теории не се изплатиха. «Чистокръвните свръхчовеци» бяха разбити от «смесените» армии, които презираха: от британците при Ел Аламейн, от руснаците при Сталинград, и после в Деня Д от американски войници от всякакъв цвят и всякаква религия, които пробиха плажовете на Нормандия и навлязоха в сърцето на Германия. За заблудените германци, които бяха глътнали стръвта, играта не се изплати: континентът беше осеян с милиони германски трупове, «чисто арийски» трупове. Carl остана в снега край Москва; Hinrich остана в Италия при Салерно; а Hans, който щеше да управлява света, получи само едно малко парче от Нормандия, което да нарече свое.

Америка са малцинства — и това означава теб и мен

Никога не бива да допускаме това да се случи на нас или на страната ни. Никога не бива да се оставяме да бъдем разделяни по раса, цвят или религия, защото в тази страна всички принадлежим на малцинства. «Роден съм в Унгария. Ти си масон.» Това са малцинства — и ти принадлежиш и на други: земеделец си, имаш сини очи, ходиш в методистката църква. Правото ти да принадлежиш на тези малцинства е ценно нещо; имаш право да бъдеш това, което си, и да казваш каквото мислиш, защото тук имаме лична свобода — имаме свобода. Това не са само красиви думи; това е практичен и безценен начин на живот. Но трябва да работим за него. Трябва да пазим свободата на всекиго, иначе можем да изгубим своята. Ако оставим някое малцинство да изгуби свободата си чрез преследване или предразсъдък, застрашаваме собствената си свобода. Това не е само идея — то е здрав разум: тук, в Америка, въпросът не е дали търпим малцинствата; Америка са малцинства, и това означава теб и мен. Затова да не бъдем глупаци. Не бива да допускаме свободата или достойнството на който и да е човек да бъдат застрашени от някакво дело или дума. Да бъдем «егоистични» в това: забравете «ние» и «те», и мислете за «нас всички».

Заключение (Raven & Keylam)

Raven и Keylam се връщат в самия край, за да се сбогуват както винаги: довиждане, приятели — за този път това е всичко. Останете на връзка, и никога не забравяйте: животът е хубав.

Съставено за Ta-Na-Si Media & Document Repository. Обобщението на първата част предава устния разговор на Raven D. Pond и Keylam Folker, включително съзнателната им употреба на сарказъм. Втората част обобщава общественодостъпния образователен филм «Don't Be a Sucker» на Военното министерство на САЩ (1945) (US National Archives, ID 24376) и предава съдържанието му, не възгледите на Ta-Na-Si. Читателите се приканват сами да проверят сведенията; този документ се предоставя без гаранция.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Въз основа на аудио подкаст Ta-Na-Si и исторически образователен филм — резюме с помощта на ИИ. Преведено от английски от Claude (ИИ). Оценено качество на превода: ● надеждно, с предпазливост.

Croatian Hrvatski

„Ljudi poput tebe i mene“ · Epizoda 8: Poziv na odgovornost — „Ovo nije prvoaprilska šala“.

Višejezično izdanje uz pomoć UI

> O ovom dokumentu. Ova se epizoda sastoji od dva jasno odvojena dijela. Prvi je govorni razgovor između Raven i Keylam — njihove vlastite riječi, njihov vlastiti glas. Drugi je povijesni obrazovni film Don't Be a Sucker (Ministarstvo rata SAD-a, 1945., javno dobro), koji uključuju u epizodu. Oba su dijela u nastavku sažeta zasebno, kako bi uvijek bilo jasno što potječe od Ta-Na-Si, a što iz filma iz 1945. Sarkazam Raven i Keylam koriste kao svjesno sredstvo priopćavanja; ovaj sažetak zadržava taj glas umjesto da ga zaglađuje.

Prvi dio — Razgovor (Raven & Keylam)

Uvod — što zapravo želimo

Raven i Keylam otvaraju kanal kao i uvijek, svojim imenima i izravnom izjavom o tome do čega im je stalo. Temeljne stvari, kažu, jednostavne su: pristojan život i pristojna budućnost za djecu. To je sve. Sve protiv čega se ljude huška da se bore, sva izmišljena mišljenja, mogu sagraditi samo rat — nikada blagostanje. Stoga je pitanje koje žele razmotriti ovo: kako pošteno gledati na stvari koje su naše, i gdje zapravo leži odgovornost?

Krvavi poslovi i sveti rat

Sarkazam pale odmah. Tu su «krvavi poslovi» za vladu koja ima druge interese i spaljuje sve što ne želi. A ti povrh toga još moraš klicati — ura, dobar posao — i raspirivati sljedeći «kršćanski roštilj», jer sada smo, kažu, u velikom svetom ratu protiv zlog republikanca. Ne: republikanac je taj koji kaže da moramo voditi sveti rat, iz razloga, jer «mi smo najbolji, gospodarska rasa». Gospodari-republikanci. Dakle svi moraju otići onamo i pobiti one «proklete neštošta», sve, nikoga ne preskočiti. Prvo pucaj, pitaj poslije; a kad ne odgovaraju, očito su bili neprijatelj. Ono što se krije pod šalom jest stroj koji ljudima oduzima ljudskost prije nego što ih ubije.

Povelja o pravima koju proždiru

To suprotstavljaju Povelji o pravima — vjerskoj slobodi koju bi svatko trebao imati: ispovijedati ili ne ispovijedati bilo koju vjeru. No kad su ljudi mrtvi, tko je uslišao njihovu molbu? Je li ubijanje način ispovijedanja vjere? Kad predsjednik na dužnosti proglašava takve stvari, kaže Raven, u staroj se zemlji to nazivalo neustavnim. Pa što sad — «Make America great again» u ulozi velikog inkvizitora svijeta? Gdje to piše u Povelji o pravima — u onoj novoj? Ili je to prije «plati račun za prava koja nikad nisi imao»? Račun bez prava. Plaćaj poreze, pristojbe i što god primaš, novac ili ne — a ako ne možeš platiti, i beskućništvo je «tako slatko».

A sloboda? Sloboda postoji samo za manjinu ljudi. Razlažu riječ na dijelove — sloboda, «slo-boda», može li se pojesti? Da, slobodu možeš pojesti, progutati je cijelu — to je program. Pojesti slobodu svima i zauvijek prigrabiti sve.

Pošalji svoju djecu — ili si uštedi put

Najoštriji dio sarkazma: pošalji svoju djecu u prljavi krvavi rat; nije važno imaš li djecu — samo napravi novu i pošalji ih. A onda se pojavi jeftina zastava iz Walmartove vrećice da je objesiš na ulazna vrata — za to nikoga ne moraš hraniti. Veliki si rodoljub, dižeš svoju djecu u zrak; možeš to čak i jeftinije. Zašto ih slati čak do Irana? Kupi granatu i sam digni svoju djecu u zrak u prednjem dvorištu — učinkovitije, isplativije. Predsjedniku to još više pomaže, dječaka ne moraš ni obučiti za vojnika. Namjerno posežu za najtvrđom povijesnom usporedbom kako bi imenovali ono što vide — prizivajući Hitlera, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «unuka gospodina Schicklgrubera» — koristeći pretjerivanje da upitaju zašto gotovo nitko ne prigovara. Elon, primjećuju, nije ondje da mu došapne tu zamisao; imao je drugi posao, u Memphisu.

Ustav kao «stara starudija»

Ako se neustavno više ne broji, onda jednostavno imamo «United Snacks of America». Grickalica više nego dovoljno — dakle ne treba nam onaj smrdljivi Ustav. Datiran je unatrag, napravljen prije 250 godina, a žele se vratiti ne 250, nego 500 godina unatrag, na veliki kršćanski roštilj srednjeg vijeka — koji ondje nije ni bio zapisan. Možeš bacati ljude u vatru i nikakva policija ne dolazi reći da se vlastiti susjedi ne pale. «Velikim muškarcima» dopušteno je posjedovati žene i djecu, a obične ljude optužuju da su pobili vlastite obitelji — dok je to, navodno, samo pravo predsjednika. To je nepravedno. U republici smo, u jednakosti. Pa da onda radije sami ubijamo vlastiti narod? Onda dajte svakomu naslov predsjednika, i stvar je riješena — jer treba li nam uopće predsjednik da bismo ubijali vlastiti narod? Ne baš. Može «učinkovitije» u prednjem dvorištu.

Ali gdje je zabava? Ne možeš gledati kako tvoju vlastitu djecu razdiru na komade i razmazuju po travnjaku — zelena trava s crvenilom svega toga, «lijep kontrast». Groteskna slika upravo je bit: to zapravo znači klicati.

Priroda, prava i predsjednik koji je prekoračio granicu

Okreću se pravima koja je dala priroda, koja Ustav imenuje i koja «počinju imati smisla» upravo onda kad se predsjednik tako ponaša. Tada je sramota imati neustavnog predsjednika — a mi smo za njega glasovali; da, jesmo. Pa što da radimo? Bace pogled na njegova čovjeka «Pete» — onog pametnjakovića — i na zamisao da se, kad im postojeća provedba zakona ne služi, ona jednostavno prepiše drukčije i proglasi u redu. Koliko je to ustavno? Možda postoji drugi ustav, za posebna prava — prvorazredni američki ustav, i drugorazredni, trećerazredni, četrdesetorazredni. Kao kastinski sustav, žigovi na čelu. Jednakost je «zla»: nije važno tko si, nikoga nije briga — dakle to je samo pitanje tumačenja, i tako se može prevariti bilo koga. «United Snakes of America.»

Gdje su američki rodoljubi?

Stalno se vraćaju jednom pitanju: gdje su američki rodoljubi, ljudi one slobode koju je Amerika proglasila prije 250 godina? Raspali se, ispařili? «Živе u Rusiji», šali se jedan. Neki Amerikanci doista podižu glas — malo vike da to nije u redu — ali ima li stvarnog utjecaja? Bacaju sarkastičan pogled na «Camilu» kao navodno bolji izbor, bivšu caricu granice, i na «dvojicu predsjednika»: malog i velikog. «Mali Trump» je Little Trump — komičar i zabavljač, osoba niskog rasta, koji ulazi u ulogu Donalda Trumpa i s velikom točnošću oponaša njegovo ponašanje, kako bi ljudi jasno vidjeli što se zapravo zbiva. Možda je tu polemiku iznio na vidjelo — no briga voditelja jest da ljudi ne shvaćaju poruku koju im pokazuje; ništa iz toga ne izvlače. A onda je tu veliki Trump, sam Donald Trump: je li učinio išta za ljude, ili samo za vlastitu korist? Već iz samih fraza koje koristi, svatko bi trebao osjetiti koliko su prazne. Jer ono što iz svega toga izlazi jest bijedan život: nikakve budućnosti, manje djece, jer ih bombama zatru.

Zašto smo ovdje?

Pa zašto smo ovdje? Roditi se i onda umrijeti, a između — ništa? To nema nikakva smisla. Za to ti ne treba ni predsjednik ni vlada: kad dojenčad dođe na svijet i baci ih se mrtve o tlo, «problem» je riješen. Dakle ne treba ti nikakva vlada, ni ona Sjedinjenih Država. A koliko su zapravo «sjedinjene»? Ne baš — čine podle stvari, ne čine ništa, pa se onda iskradu. Nikoga u provedbi zakona, u istrazi, nije briga ni za koga. Pitaju, s teškim sarkazmom, čemu uopće služi američka zajednica — igrati igre na internetu, voditi glupe rasprave o tome koliko ima spolova — i kažu da nema toliko droga da bi se ta glupost izdržala; možda nazvati Kinu po «sljedeću stvar nalik koroni». No pravo pitanje ostaje: gdje je odgovornost i držanje pravih Amerikanaca? Praktički nigdje na vidiku. Mnogi kažu nešto sitno što čak nisu ni dužni reći, i onda im to bude dosta — «rekao sam nešto, pusti». Nekoć smo vodili rat za neovisnost upravo da bismo ovo izbjegli, a sad se vraćamo 500 godina unatrag prema svetom ratu.

Je li to Biblija ili Mein Kampf?

Stoljeće počinje s 2000, ne s 1500 — godina je 2026. Dakle vrijeme je za sljedećeg Isusa Krista, ili «Donalda Christa», koji se zacijelo može protegnuti dotle i odraditi još gori posao, jer je toliko glup da ne zna izračunati ni postotak. Kako netko može vjerovati da se bori «riječju dobroga Gospodina» — misli se na Isusa, kojeg nikad nije razumio, jer Isus je rekao da je bolje ljubiti jedni druge, a ne ubijati jedni druge? Nešto je strašno pogrešno. Otud pitanje: drži li u ruci Bibliju, ili Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — oboje, ponešto od svega toga. Unuk «gospodina Schicklgrubera», s glavom obojanom u plavo koja se nije uklapala u sliku — posvojen, reci to u matičnom uredu. Sam sustav, kažu, zastrašujuće sliči onome što je Hitler tada učinio u Njemačkoj, i napreduje ovdje dok svi idu za njim i ništa ne čine protiv toga. Ovaj put ne SA, nego ICE — i hrpa institucija koje obavljaju golem nasilan posao. «Vaše robno ime je dobro», da se proda iznova kao novo.

Nikakve sigurnosti, nikakva poštovanja — i odgovornost koju nosimo

Kad pogledaš što Povelja o pravima jamči, kažu, više ništa od toga ne nalaziš: nikakve sigurnosti za sve, nikakva poštovanja prema čovjeku. I nikomu ne pada na pamet. Čemu prava, ako ne da se koriste? Imaš auto da voziš, kuću da živiš — ali kuća u kojoj ne živiš nema smisla. Pa prestani zanemarivati odgovornost. Nosimo tu odgovornost, sigurno, jer smo izglasali tu stvar — ali glasovati ne znači da to sad moramo trpjeti. Imamo nekakav veto. Možemo reći: prokleti predsjedniče, tko god bio, ne želimo ubijati svoje ljude diljem svijeta niti slati svjetsku ekonomiju u pakao. To nije naša stvar. Kad uništiš sve izvan Amerike, što se vraća? Loša krv — jer te ljudi vole samo onoliko koliko si mrtav. Lijep ugled za život. Naravni ljudi ne idu tim putem; nisu time ponosni.

Svatko je doseljenik

Izravno: u Americi je svatko na ovaj ili onaj način doseljenik, osim domorodačkih Amerikanaca koji su bili ovdje prije. Svi su ostali došli poslije. A sad se kaže da su samo «Amerikanci» pravi? 250 godina postojale su nezavisne Sjedinjene Države, uz dopuštenje «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — a njima je to potpuno svejedno. Pa sloboda, ta smrdljiva sloboda, kome treba? Treba svakomu — da izgradi život bez osvete i bez ograničenja. Nikakva količina droga ne dopušta ti da se pretvaraš da je drukčije. Pravo na sreću i blagostanje — predsjednik kaže da nam ne treba, pa da ga pustimo da padne? Što smo mi, jeftina roba? One glupe zamisli nikad nisu rodile ništa osim svjetskih ratova. A taj rat vode naša djeca dok mi sjedimo kod kuće i dobijemo zastavu kad se ne vrate. A sad su tu atomsko, kemijsko, biološko oružje, bezbroj dronova — navodno «da se čovjek osjeća ugodno». Način na koji svatko postupa sa stvarima jednostavno je ludilo.

Zemlja koja je bila temelj za gradnju

Stojimo u zemlji koja je nekoć bila temelj na kojem su ljudi ostvarivali vlastite zamisli, male ili velike, i utjecali na razvoj ljudskog roda i same zemlje. A sad je «sve gotovo, sve je u redu», a ljudi svijeta i dalje dolaze ovamo — odande odakle dolaze doseljenici, ne s Mjeseca ni s Marsa — da ostave tiraniju za sobom, samo da je danas zateknu upravo ovdje. To je prvo što je «kršćanski roštilj» zapalio. Sad je tu sveti rat. Srednji vijek bio je doba razvoja u usporedbi s ovim; tko je toliko glup da kaže «napravimo srednji vijek ponovno»? Kad ljudi počnu učiti što su diktature oduvijek činile — i još čine — počevši od malog i šireći se: traje 70 godina; Izrael čini genocid u Gazi, i to se proširilo i razlilo po cijelom svijetu — logika «ti nam ljudi ne trebaju, odrežite ih i gledajte što će učiniti».

U republici narod straži

Zašto glasovati za vladu za koju te poslije nije briga? U republici narod straži nad onim što vlada čini — u tome je sav smisao. Danas je ljudima svejedno: «glasovao sam za jednog», i onda nikad ne gledaju što se s predanom vlašću čini. Čude se da su ljudi toliko utonuli u sanjarenje da ne shvaćaju da su ga upravo oni doveli na vlast. Većina ni ne zvuči zadovoljno tim predsjednikom — ali samo kažu «ne slažem se s time», i što to mijenja? Ništa samo od sebe ne mijenja predsjednika. Moramo nešto učiniti da se vlada promijeni — kroz ono što čini. A gdje to počinje? Kad svijet već gori, kad je priroda potpuno uništena — to se, u prirodnim uvjetima, zove prekasno. Dakle pravi je trenutak reći: prije nego što bude prekasno, bolje da ovo zaustavim. Gdje su oni ljudi, diljem svijeta — ne samo u Americi — koji će reći «stanite sada», jer svi pate, svi se ruše, i nitko više nema ni budućnosti ni sigurna života?

Rođen da živi, ne da bude izbrisan

Kako se do toga dolazi — da ljudi sudjeluju u vlastitom brisanju? Pod Trumpom činiti gluposti — o tome je riječ. Ispovijedati ili ne ispovijedati vjeru upravo je obećanje Povelje o pravima. «Under God» ili ne ništa ne mijenja na ishodima koje vidimo. Unutar vlastitog dopuštenja možemo mijenjati stvari; nikakav ih Bog neće promijeniti umjesto tebe. Na nama je. Vjerovati u Gospodina, u Allaha, u Budu — to se ne broji; ovisi o našem djelovanju. Ne možemo se skrivati iza «ne mogu, jer…»; ako to činiš, patiš, rušiš se, plutaš nizvodno rijekom. Digni ruku: je li rođenje bilo dopuštenje da kroz život prođeš samo plutajući nizvodno rijekom — nitko to ne kaže. A ako tako živiš, kažu bez okolišanja, činiš polagano samoubojstvo; onda ti treba psihička pomoć. Onima koji su uistinu psihički nesposobni, dobro, taj ti predsjednik možda odgovara — ali to nije većina, sigurno ne.

Prijeći na djelo

Odavno je vrijeme za djelovanje, prije nego što izgubimo sve temelje života, blagostanja, ikakve sreće. Možemo sve to izgubiti preko noći, toliko smo blizu ruba — nikakva naslanjanja, uživanja u zabavi, opuštanja. «Velika iscrpljenost» očito dolazi. Na Titaniku smo, a ugodni orkestar svira dok tonemo. Je li to ono što želimo? Ne. Nitko ne gleda kamo, uzeto zajedno, vode sve te djelatnosti. Jesmo li danas doista toliko glupi? Niječu to — ali toliko smo lijeni da ne mičemo ni prstom da bismo išta promijenili, i samo sjedimo govoreći «hm, dobro, ako je tako, onda je tako. Možda dođe veliki Gospodin i to popravi». Naposljetku neće računati na tebe, jer nisi bio s Njime — nisi bio jedno od Njegovih stvorenja koja su proživjela svoj život i nosila ljubav prema bližnjemu kao prema sebi.

Siromaštvo nije sramota — lijenost jest

Promisli: malo je samoljublja u tome da kažeš «onda je životu kraj». Niže od siromašnog — a siromaštvo nije razlog da nekoga kriviš. Mnogi su ljudi siromašni i žive pošteno, uspravno, sa svojom teškom sudbinom; ne svi, lukavih ljudi ima posvuda. No ljudi svedeni na ono najnužnije točno znaju što to znači. Samo oni toliko izjedeni da više ne traže ništa nužno mogu reći «možda i nije tako loše, možda će biti bolje». To nije obećano i nije u programu — propadanje samo raste i raste, a počelo je naglo s prokletom pandemijom i nikad se nije popravilo. Sad je bolje da to ispravimo. To je naša odgovornost. Bez te odgovornosti nemamo nikakve društvene sposobnosti; bez obojega nemamo ni sebe same — nitko za sebe, nitko kroz bližnjega. Sve to gubimo. A to je prejeftino.

Najviša vrijednost u tvojim rukama

Najviša vrijednost koju držiš u rukama jest tvoj vlastiti život i tvoje zdravlje. A daješ ga nekomu tko kaže «više mi ne trebaš, odlazi, ispari, ne gnjavi me»? Oslobodili smo robove s Abeom — s Abrahamom Lincolnom — jer je takvo postupanje s ljudima bilo nepodnošljivo. A sad to dopuštamo da se čini nama samima? Prejeftino je biti toliko lijen: ne stajati za svoja prava, ne riskirati za nešto bolje, i uvjeravati sebe da te, ako ništa ne učiniš, nitko neće povrijediti. Istina je suprotna — svi te povrjeđuju, jer to je program. Upravo to čini nasilnik. Nekoć si u školi, kad je bio nasilnik, lupio ga ravno u nos dok zlostavljanje ne prestane. Pa što sad? Imamo jednog velikog nasilnika, svi zajedno, i ne lupimo mu jednu — zašto? Jer smo takve kukavice, svaki od nas, da nasilniku ne uzvraćamo.

Lijeni Amerikanci i nada koja ponestaje

Je li ovo utvrda snažnih Amerikanaca? Ne vjeruju u to — radije lijenih, prejedenih, koji se nadaju da će završiti prije nego što naraste. No nadati se da će proći jest predaja, a predaja je naposljetku ono samoubojstvo o kojem su govorili. Tada nema nade za Ameriku — i nema za cijeli svijet — ako nitko ne promijeni način na koji živi da bi stao za vlastitu kakvoću života. Što time dobivamo? Brisanje. To je sve. A mi sudjelujemo? Ne vjeruju da itko uistinu može. To nije put kojim treba ići.

Sjeti se djedova i baka

Bolje da se sjetimo svojih djedova i baka i pradjedova koji su stajali za nešto — za slobodu i za ljude — kao u Građanskom ratu, ili u Drugom svjetskom ratu, gdje su se borili protiv Osovine: Mussolinija, Hitlera i Tennōa — Njemačke, Italije i Japana — u teškim, strašnim bitkama, upravo da bi ovo izbjegli. A sad to imamo natrag i svi kliču? Nešto mora biti pogrešno s ljudima, i bolje da to nađu i isprave prije nego što bude prekasno — a prekasno je prekasno. Želiš stići na vlak, a vlak je otišao; kako ćeš ga stići? Ne možeš. Je li to doista ono što želimo — sjediti na kolodvoru govoreći «ajoj», pa onda prositi za hranu? To je prejeftino. Nakon 250 godina razvoja odložiti to i reći «ne treba» — što nam još ne treba? Ništa? To je gola laž. Svaki dan nešto činiš za svoj život i uvjeravaš sebe da će sljedećih sto godina sve biti u redu — ali nije, jer vlada čini stvari toliko glupe da te ono što činiš za svoj život više neće hraniti.

Ujedinjeni narod to može promijeniti

Pa prijeđimo sada na djelo. Elon kaže da će za nekoliko godina nestati svaka trgovina — on za to gradi robotiku, a UI obavlja sav posao, i tada «ljudi mogu biti sretni». Sretni kako, kad ništa ne mogu učiniti za svoj život? Kakav život ostaje? Nikakav. Samo smrt. Je li to put — potrošiti snagu svog života da na kraju dobiješ veliko brisanje, jer su strojevi jeftiniji od tebe, jer u vlastitim očima vrijediš novčić, ako i toliko? Pomisli kakvu moć držimo čim stanemo zajedno. Uprava je šačica ljudi; stanovništvo je daleko veće, s daleko većom moći. Čak i ako dođe do borbe, možemo; daleko smo jači. Moramo promijeniti tu prokletu stvar, jer njome upravljaju idioti koji jure u tom smjeru. Kad to ne možemo učiniti uobičajenim putem — kroz provedbu zakona, kroz ustav — moramo reći stoj na bilo koji način koji djeluje, jer to stavlja na kocku samo naše postojanje.

Umirati boli — a izbjegavanje ne pomaže

Da, umirati boli — a izbjegavanje problema ne izbjegava ga. Ono za što smo živjeli, kroz naraštaje, svi mi zajedno — ako ne vrijedi ništa, nema smisla. Vrijedi li doista plutati nizvodno rijekom, gledati kako tone i ne reći ništa? Pošten Amerikanac ne bi smio samo mrmljati; trebao bi reći «stojim za svoja prava, znam svoja prava, i hoću ih sada». Nema ništa loše u tome. Pa bolje da to učinimo. Svatko u srcu zna što činiti na svome mjestu, u svome životu. Raduj se što živiš i imaš neovisnost da izgradiš svoj život u slobodi — što uopće nije samo po sebi razumljivo: morala se pripremiti, izvojevati. A sad se suočavamo s najtežom krizom slobode koju su Sjedinjene Države ikad vidjele. Mora se spriječiti da nam je oduzmu. To je odgovornost svakoga od nas. Stavlja na kocku sve.

Pripadamo životu

Kako netko može pogledati svojoj djeci u oči i reći «gotovo je — ideš u rat, ne vraćaš se, a mene ionako nema»? To nije rješenje ni za koga. Naravni smo ljudi, izrasli u toj liniji evolucije; pripadamo prirodi, pripadamo životu — ne iscrpljenosti ni genocidu. Bolje da to shvatimo, jer to je naše postojanje; naše postojanje završava ako ga ne zgrabimo. Koliko daleko od sebe čovjek mora biti da to ne vidi? Dečki i djevojke, gledajte što se uistinu zbiva. Zar ne želite živjeti? Svatko želi živjeti, sudjelovati u zajednici, graditi zemlju, graditi projekte — a sve se to oduzima jer je nekomu sinula zamisao «to nam više ne treba»? Ne može tako biti. To je previše jednostavno.

Budi snažan, budi pošten — živjela republika

Budi snažan, budi pošten, živjela republika. Pitanje je samo: koliko dugo republika živi na ovaj način? Onoliko koliko joj dopuštamo da živi. Može potrajati još 250 godina ili više — koliko dopustimo da se to dogodi. Mi smo ti koji čine da se republika događa. Dakle, djelatno, učinit ćemo da se događa — i upravo zato bolje da je štitimo, na bilo koji djelotvoran način, jer smo je predugo puštali. Sad je tu velik nered za počistiti, i nitko neće doći da ga umjesto nas ispravi — onaj «veliki čovjek koji čini Ameriku velikom i glupom ponovno» sigurno ne; već se vidi. Držimo to u vlastitim rukama, i tada možemo. Ako to ne učinimo mi, ne čini to nitko. Naše ruke to mogu, jer znamo kako. Nitko drugi.

Točno znaju što čine

Ljudi u upravi koji proizvode te glupe zvukove ne znaju ništa o životu — ili, da budemo točni, znaju točno kakav život ne smije biti i kako ga uništiti, prema programu. Pa ne dopustite im da to provedu do kraja — ono što možemo vidjeti i čuti iz dokaza, iz činjenica; ono što osjećamo izravno, svaki dan. A sad: kakva je naša predodžba o životu? Pitaj sam sebe. Pogledaj to, slijedi to, otkrij što treba činiti — jer ovo nije stanje koje treba prihvatiti. Sigurno ne.

Drugi dio — Povijesni film Don't Be a Sucker (Ministarstvo rata SAD-a, 1945)

> Napomena o izvoru. Slijedi sažetak zasebnog djela uključenog u epizodu: Don't Be a Sucker («Ne budi naivac»), obrazovni film koji je 1945. godine, nakon Drugog svjetskog rata, snimilo Ministarstvo rata SAD-a, a izradili su ga ljudi koji su ga proživjeli, da pouče one koji ga nisu iskusili. Javno je dobro. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Riječi u nastavku pripadaju filmu, ne Ta-Na-Si.

Naivci i oni koji ih love

Film se otvara namještenom sajamskom «hrvačkom borbom» — očita prijevara, a ipak jedan čovjek na nju kladi svoj teško zarađeni novac. Henry ulazi u vlak s 200 dolara i ne vidi ništa loše u prijateljskoj kartaškoj igri sa strancima. Joe Collins ima dobru ženu kod kuće, ali u baru upozna djevojku koja nakon nekoliko pića izgleda lijepo. Postoji stara riječ za takve ljude: naivci. I postoje drugi ljudi — oni koji provode noći računajući kako da im uzmu ono što imaju. Svakojake igre, svakojaki naivci.

Mike posjeduje nešto: Ameriku

Uzmite Mikea. Ima sve — mlad, zdrav, ima posao i zemlju imenom Amerika. Divno vlasništvo: dovoljno prostora da uzgoji obilje hrane, velike tvornice, velike gradove, i ljude — svakojake ljude, iz različitih zemalja, s različitim vjerama i različitom bojom kože. Slobodne ljude, koji mogu zajedno živjeti, raditi i graditi Ameriku jer su slobodni: slobodni glasovati, reći što misle, ići u svoje crkve, birati svoj posao. Mike posjeduje nešto, to je sigurno. No ima muškaraca koji provode noći računajući kako da mu to uzmu.

Huškač na uglu ulice

Skliski govornik obrađuje uličnu masu. Obećava «istinu o Americi». Nije političar, kaže — samo «prosječan Amerikanac», «američki Amerikanac» — i neke mu stvari uzavru krv: ljudi sa stranim naglaskom koji grabe sav novac, «crnčuge» koji zauzimaju poslove koji «pripadaju tebi i meni». Ako pustimo da se to nastavi, što će biti s «nama pravim Amerikancima»? Dijeli besplatnu brošuru — «istina o crncima i strancima», «istina o Katoličkoj crkvi» — plaćenu od «pravih Amerikanaca». Mladić je spreman pročitati je i kima s odobravanjem: njemu to ima smisla. Zemlja, kaže govornik, nikad neće biti naša dok ne bude zemlja bez — bez crnaca, bez stranih tuđinaca, bez katolika, bez slobodnih zidara. Oni su, kaže, vaši neprijatelji, koji nastoje preuzeti zemlju: borite se protiv njih i istrijebite ih prije nego što istrijebe nas.

Mađarovo upozorenje

Prolaznik zaustavlja mladića: prije nego što je govornik rekao «slobodni zidari», bio si spreman složiti se s njim — jer tada je govorio o drugim ljudima. No u ovoj zemlji nema «drugih ljudi»; svi smo američki narod. A ti — ti pa nisi Amerikanac, zar ne? «Rođen sam u Mađarskoj, ali sada sam američki državljanin. I vidio sam što takve riječi mogu učiniti. Vidio sam to u Berlinu.» Bio je ondje profesor na sveučilištu i čuo upravo iste riječi. Tada je bio glupan — mislio je da su nacisti samo ludi fanatici. No nisu bili. Znali su da nisu dovoljno jaki da osvoje jedinstvenu zemlju, pa su Njemačku rascijepili na male skupine i predrasudu upotrijebili kao praktično oružje. Nije bilo lako; morali su naporno raditi na tome. Ljudi se ne rađaju s predrasudama — predrasude se za nas izrađuju, od nekoga tko nešto želi. Zapamti ovo: kad čuješ takve riječi, netko će na njima nešto zaraditi, i to nećeš biti ti.

Berlin, 1932 — petorica u masi

Profesor je vidio kako to počinje u Berlinu 1932. godine. Petorica koje je poznavao stajala su u masi i slušala nacističkog govornika. Eric je bio katolik; Anon, njegov student, bio je Židov; Hinrich je imao malu željezariju; Carl je bio seljak; a Hans je bio nezaposleni metalac. Govornik je govorio «pravim arijskim Nijemcima» da je vrijeme da naslijede naciju koja po pravu pripada samo njima. Nacistička stranka dat će seljaku zemlju, radniku posao, malom trgovcu zaradu. Tko sve to ima sada? Židov — koji je tobože ukrao naciju i prvorodstvo, koji grabi sav novac i uzima sve poslove; treba ga izbjegavati, izopćiti, ukloniti. I katolici — nijedna velika nacija ne smije biti vladana «tuđom crkvom»; oni i njihova vjera moraju biti uništeni. I slobodni zidari — Njemačka nema mjesta za tajna društva; bit će samo jedno društvo, nacistička stranka.

Rascijepiti naciju, namamiti vjernoga

Jednog za drugim govornik je napadao svaku manjinu i odvajao ih jedne od drugih. Muškarci koji su došli kao sunarodnjaci Nijemci pretvarani su u suparničke skupine, sumnjičave i pune mržnje jedni prema drugima — svi prevareni. Onaj koji je doista bio nasamaren bio je Hans: «čisti Nijemac» po nacističkim mjerilima, obećano mu je sve, i nasjeo je. Rekli su mu da je čistokrvna gospodarska rasa, s božanskim pravom da vlada, i da je stranka spremna podići ga na vlast — da zapovijeda cijelom Njemačkom, a jednog dana cijelim svijetom. Tako je Hans postao «nadčovjek»: dali su mu odoru i napuhali mu ego. Više nije bio nezaposleni čovječuljak; bio je član gospodarske rase. Njegova žena nije sasvim shvaćala — čak ni s nadčovjekom u kući nije bilo hrane. Zar nije shvaćala da će nacisti stvoriti posao za sve, hranu, odjeću, novu kuću, slavnu budućnost, djecu koja će jednoga dana vladati svijetom? No ona se i dalje pitala odakle će doći sljedeći obrok. Hans nije volio takve riječi — bile su opasne; za takve bi riječi ljude trebalo zatvarati u zatvor.

Tko je zapravo došao na vlast

Hans je progutao mamac, i to su bili muškarci koji su mamac nasadili na udicu. Zašto — da Hans dođe na vlast? Naravno da ne: da oni dođu. Iskoristili bi samo Hansa, i stotine tisuća poput njega, da obave prljavi posao — svi su igrali igru naivaca, kladeći se na slobodu drugih i, naravno, gubeći svoju. Nacija naivaca. Hitleru su ti ljudi trebali, jer je bilo mnogo posla: smrviti sindikate, jer su bili organizirani i mogli su se oduprijeti; uništiti brojne političke stranke; razbiti svaku organizaciju gdje se ljudi mogu ujediniti. Bilo je Židova za batinanje i ubijanje — ne moćnih, ali zgodna izlika za sve boljke nacije. Stotine katolika bačeno je u zatvor, jer je Crkva imala snagu za otpor. Rascijepili su naciju na sto komada i komade uništavali jedan po jedan, i preko tih razbijenih komada uzjahali na vlast: jedna stranka, jedna nacija, jedna vjera.

Rat protiv istine

Nakon što su osvojili vlast, nacisti su i dalje imali muke sa svojim najstarijim neprijateljem: istinom, koja ne umire lako. Stoga su je odlučili ukinuti. Velik izvor istine jest književnost — pa su palili knjige, dvadeset milijuna. Glasnogovornike istine — učitelje, pisce, znanstvenike — zatvarali su ili protjerivali. Obrazovanje se obeshrabrivalo; u pet godina pohađanje sveučilišta palo je za 53%. Bilo je zabranjeno slušati britanski program ili čitati američke novine; obavijesti si dobivao od doktora Goebbelsa, koji je znao što je najbolje za tebe. Nisi smio gledati neke filmove ni slušati neku glazbu, i nisi smio gledati Joea Louisa kako boksa, jer je taj prvak bio crne kože i pobijao Hitlerovu teoriju o nordijskoj nadmoći. Albert Einstein ju je također pobijao — i kao «nearijevac» morao je napustiti Njemačku. Njegov um bio je posvećen traganju za istinom, a nacisti, koji su prodali laž, najviše su se bojali istine.

Glasovi koji su još govorili

Crkva je bila sila još dovoljno snažna da javno naviješta istinu. Katolički je glas upozorio da su kršćani u teškoj bitki protiv «vjere rođene iz krvi», bitki koja smjera iščupati kršćanstvo iz domovine — i taj je svećenik sutradan uhićen pod izlikom nećudoređa. Protestantski je glas izjavio da onaj tko želi slobodu za sebe ne može je uskratiti drugima a da ne izgubi ono što je izvojevao — velika pouka koju svijet može izvući iz Njemačke — i nacisti su ga bacili u koncentracijski logor. Govorili su i pedagozi. Jedan je učitelj pitao što je zapravo «arijevac» — tobože visok, vitak, plavook, plavokos — i bez okolišanja odgovorio: nema arijske rase i, što je važnije, nema gospodarske rase. Nekima je ta zamisao zgodna, ali je znanost ne može poduprijeti: nema veze između rasnih obilježja i sposobnosti ili značaja čovjeka. U svakoj skupini nalaziš isti raspon — budale i genije, zločince i dobročinitelje. Sudi svakoga čovjeka kao pojedinca, ne po boji kože ili očiju ni po duljini nosa. Razlike među ljudima su stvarne — različite sposobnosti, podrijetla, gledišta o dobru i zlu — ali to je razlika u načinu mišljenja, ne razlika rase. Nema gospodarske rase; to je znanstvena istina, i tko ti kaže drukčije, laže.

Gdje se moglo zaustaviti

Tako je, u svim praktičnim smislovima, istina u Njemačkoj bila ukinuta. Kako se to dogodilo, gdje je počelo? Počelo je upravo ondje, u onoj masi — i ondje se moglo zaustaviti, da su oni ljudi stajali zajedno. Da su štitili jedni druge, mogli su se oduprijeti; zajedno bi bili jaki. No čim su se dali rascijepiti, bili su bespomoćni. Kad je izgubila prva manjina, izgubili su svi. Kladili su se na slobodu drugih — i tako su se ti okladi isplatili. Seljak Carl, koji se kladio na bolji život, dobio je iscrpljujući posao do sto sati tjedno, prisiljen ostati na svojoj zemlji i proizvoditi ono što mu se naredi, jer se Hitler spremao za rat. Ni Hinrichov se oklad nije isplatio: u dvije godine zatvoreno je 104 000 malih poduzeća. A Hansu nije bilo bolje — sad posao u tvornici streljiva, dugi sati za bijednu plaću, sve gori uvjeti, otići nije smio, kod kuće i dalje bez hrane. Hitler je rekao da ne možeš imati maslac i topove istodobno, pa Hans nije dobio maslac.

Rat koji je rasna teorija izgubila

Kad je Hitler procijenio da je vrijeme sazrelo, Njemačka je krenula u rat — ne objavom, nego pomno pripremljenim iznenadnim napadom. Hitleru je opet trebao Hans za prljavi posao; Hans je tada već bio stručnjak za okrutnost, i ta je okrutnost okrenuta protiv drugih naroda — Čeha, Poljaka, Francuza, Rusa. No u odlučnoj kušnji rata rasne se teorije nisu isplatile. «Čistokrvne nadljude» porazile su «mješovite» vojske koje su prezirali: Britanci kod El Alameina, Rusi kod Staljingrada, a potom na Dan D američki vojnici svake boje i svake vjere, koji su probili plaže Normandije i prodrli u srce Njemačke. Za zavedene Nijemce koji su progutali mamac igra se nije isplatila: kontinent je bio prekriven milijunima njemačkih tijela, «čisto arijskih» tijela. Carl je ostao u snijegu pred Moskvom; Hinrich je ostao u Italiji kod Salerna; a Hans, koji je trebao vladati svijetom, dobio je samo komadić Normandije koji je mogao nazvati svojim.

Amerika su manjine — a to znači tebe i mene

Nikad ne smijemo dopustiti da se to dogodi nama ili našoj zemlji. Nikad se ne smijemo dati podijeliti po rasi, boji ili vjeri, jer u ovoj zemlji svi pripadamo manjinama. «Rođen sam u Mađarskoj. Ti si slobodni zidar.» To su manjine — a pripadaš i drugima: seljak si, plavook si, ideš u metodističku crkvu. Tvoje pravo da pripadaš tim manjinama dragocjena je stvar; imaš pravo biti ono što jesi i reći što misliš, jer ovdje imamo osobnu slobodu — imamo slobodu. To nisu samo lijepe riječi; to je praktičan i neprocjenjiv način života. No moramo na njemu raditi. Moramo čuvati slobodu svakoga, inače možemo izgubiti vlastitu. Ako dopustimo da neka manjina izgubi slobodu progonom ili predrasudom, ugrožavamo vlastitu slobodu. To nije samo zamisao — to je zdrav razum: ovdje u Americi pitanje nije podnosimo li manjine; Amerika su manjine, a to znači tebe i mene. Pa ne budimo naivci. Ne smijemo dopustiti da sloboda ili dostojanstvo ijednog čovjeka bude ugroženo ikakvim djelom ili riječju. Budimo «sebični» u tome: zaboravite «mi» i «oni», i mislite na «sve nas».

Zaključak (Raven & Keylam)

Raven i Keylam vraćaju se na samom kraju da se oproste kao i uvijek: doviđenja, ljudi — za ovaj put to je sve. Ostanite uz nas, i nikad ne zaboravite: život je lijep.

Sastavljeno za Ta-Na-Si Media & Document Repository. Sažetak prvog dijela prenosi govorni razgovor Raven D. Pond i Keylam Folker, uključujući njihovu namjernu uporabu sarkazma. Drugi dio sažima javnosti dostupan obrazovni film «Don't Be a Sucker» Ministarstva rata SAD-a (1945) (US National Archives, ID 24376) i prenosi njegov sadržaj, ne stavove Ta-Na-Si. Čitatelji se mole da sami provjere podatke; ovaj se dokument pruža bez jamstva.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Na temelju audio podcasta Ta-Na-Si i povijesnog obrazovnog filma — sažetak uz pomoć UI-ja. Prevedeno s engleskoga pomoću Claudea (UI). Procijenjena kvaliteta prijevoda: ● solidno, uz oprez.

Slovenian Slovenščina

„Ljudje kot ti in jaz“ · Epizoda 8: Poziv k odgovornosti — »To ni prvoaprilska šala«.

Večjezična izdaja s pomočjo UI

> O tem dokumentu. Ta epizoda je sestavljena iz dveh jasno ločenih delov. Prvi je govorjeni pogovor med Raven in Keylam — njuni lastni besedi, njun lastni glas. Drugi je zgodovinski izobraževalni film Don't Be a Sucker (Vojno ministrstvo ZDA, 1945, javna last), ki ga vključita v epizodo. Oba dela sta spodaj povzeta ločeno, da je vedno jasno, kaj izvira od Ta-Na-Si in kaj iz filma iz leta 1945. Sarkazem Raven in Keylam uporabljata kot zavestno sredstvo sporočanja; ta povzetek tisti glas ohranja, namesto da bi ga zgladil.

Prvi del — Pogovor (Raven & Keylam)

Uvod — kaj pravzaprav želimo

Raven in Keylam odpreta kanal kakor vedno, s svojima imenoma in odkrito izjavo o tem, kaj jima je pri srcu. Temeljne stvari, pravita, so preproste: dostojno preživetje in dostojna prihodnost za otroke. To je vse. Vse, proti čemur ljudi hujskajo, da bi se borili, vsa skovana mnenja lahko zgradijo le vojno — nikoli blaginje. Zato je vprašanje, ki ga želita pretehtati, tole: kako pošteno gledati na stvari, ki so naše, in kje pravzaprav leži odgovornost?

Krvavi posli in sveta vojna

Sarkazem prižgeta takoj. Tu so «krvavi posli» za vlado, ki ima druge interese in požge vse, česar noče. Ti pa moraš povrhu še vzklikati — hura, dobro delo — in razpihovati naslednji «krščanski žar», kajti zdaj smo, pravita, v veliki sveti vojni proti zlemu republikancu. Ne: republikanec je tisti, ki pravi, da moramo bíti sveto vojno, iz razlogov, ker smo «mi najboljši, gospodarska rasa». Gospodarji-republikanci. Torej morajo vsi tja in pobiti tiste «preklete nekaj», vse, nikogar ne izpustiti. Najprej streljaj, vprašaj potem; in ko ne odgovorijo, so očitno bili sovražnik. To, kar se skriva pod šalo, je stroj, ki ljudem odvzame človečnost, preden jih pobije.

Listina pravic, ki jo žrejo

To postavita nasproti Listini pravic — verski svobodi, ki bi jo moral imeti vsak: izpovedovati ali ne izpovedovati katero koli vero. Toda ko so ljudje mrtvi, kdo je uslišal njihovo prošnjo? Je ubijanje način izpovedovanja vere? Ko predsednik na položaju razglaša takšne reči, pravi Raven, so to v stari deželi imenovali protiustavno. Pa kaj zdaj — «Make America great again» v vlogi velikega inkvizitorja sveta? Kje to piše v Listini pravic — v tisti novi? Ali pa je to prej «plačaj račun za pravice, ki jih nikoli nisi imel»? Račun brez pravic. Plačuj davke, pristojbine in karkoli prejmeš, denar ali ne — in če ne moreš plačati, je tudi brezdomstvo «tako ljubko».

In svoboda? Svoboda obstaja le za manjšino ljudi. Besedo razstavita na dele — svoboda, «svo-boda», se da pojesti? Da, svobodo lahko poješ, jo pogoltneš celo — to je program. Pojesti svobodo vsem in za zmeraj pograbiti vse.

Pošlji svoje otroke — ali si prihrani pot

Najostrejši odlomek sarkazma: pošlji svoje otroke v umazano krvavo vojno; ni važno, ali imaš otroke — preprosto naredi nove in jih pošlji. In potem se prikaže poceni zastava iz vrečke iz Walmarta, da jo obesiš na vhodna vrata — za to ti ni treba nikogar hraniti. Velik domoljub si, svoje otroke dvigaš v zrak; lahko celo ceneje. Zakaj jih pošiljati vse do Irana? Kupi granato in svoje otroke sam razneseš na sprednjem dvorišču — učinkoviteje, varčneje. Predsedniku to še bolj pomaga, fanta ti ni treba niti izučiti za vojaka. Namenoma posežeta po najtrši zgodovinski primerjavi, da poimenujeta, kar vidita — sklicujoč se na Hitlerja, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «vnuka gospoda Schicklgruberja» — z uporabo pretiravanja, da vprašata, zakaj skoraj nihče ne ugovarja. Elon, pripomnita, ni tam, da bi mu to zamisel prišepnil; imel je drug posel, v Memphisu.

Ustava kot «stara šara»

Če protiustavno ne šteje več, potem imamo preprosto «United Snacks of America». Prigrizkov več kot dovolj — torej ne potrebujemo tiste smrdljive Ustave. Datirana je za nazaj, narejena pred 250 leti, hočejo pa se vrniti ne za 250, temveč za 500 let nazaj, k velikemu krščanskemu žaru srednjega veka — ki tam niti ni bil zapisan. Ljudi lahko mečeš v ogenj in nobena policija ne pride reč, da svojih sosedov ne sežigaš. «Velikim možem» je dovoljeno posedovati ženske in otroke, navadne ljudi pa obtožujejo, da so pobili lastne družine — medtem ko je to, baje, le pravica predsednika. To je krivično. V republiki smo, v enakosti. Pa naj torej rajši kar sami pobijamo svoje ljudi? Potem dajte vsakomur naziv predsednik, in stvar je urejena — kajti ali sploh potrebujemo predsednika, da bi pobijali svoje ljudi? Ne ravno. Lahko gre «učinkoviteje» na sprednjem dvorišču.

A kje je zabava? Ne moreš gledati, kako tvoje otroke raztrgajo na kose in razmažejo po trati — zelena trava z rdečino vsega tega, «lep kontrast». Groteskna podoba je prav bistvo: to v resnici pomeni vzklikati.

Narava, pravice in predsednik, ki je prestopil mejo

Obrneta se k pravicam, ki jih je dala narava in ki jih Ustava imenuje ter ki «začnejo dobivati smisel» prav takrat, ko se predsednik tako vede. Tedaj je sramota imeti protiustavnega predsednika — mi pa smo zanj glasovali; da, smo. Pa kaj naredimo? Vržeta pogled na njegovega človeka «Pete» — tistega pametnjakoviča — in na zamisel, da se obstoječe izvajanje zakona, ko jim ne služi, preprosto prepiše drugače in razglasi za v redu. Kako ustavno je to? Morda obstaja druga ustava, za posebne pravice — prvorazredna ameriška ustava, in drugorazredna, tretjerazredna, štiridesetrazredna. Kot kastni sistem, žigi na čelu. Enakost je «hudobna»: ni važno, kdo si, nikogar ni mar — torej je le vprašanje razlage, in tako se da prevarati kogarkoli. «United Snakes of America.»

Kje so ameriški domoljubi?

Vedno znova se vračata k enemu vprašanju: kje so ameriški domoljubi, ljudje tiste svobode, ki jo je Amerika razglasila pred 250 leti? So razpadli, izhlapeli? «Živijo v Rusiji», se pošali eden. Nekateri Američani res povzdignejo glas — malo vpitja, da to ni prav — toda ali je kakšen resničen vpliv? Vržeta sarkastičen pogled na «Camilo» kot domnevno boljšo izbiro, nekdanjo carico meje, in na «dva predsednika»: malega in velikega. «Mali Trump» je Little Trump — komik in zabavljač, oseba majhne postave, ki vstopi v vlogo Donalda Trumpa in z veliko natančnostjo posnema njegovo vedenje, da ljudje jasno vidijo, kaj se v resnici dogaja. Morda je tisto polemiko izpostavil na ogled — a skrb voditeljev je, da ljudje ne dojamejo sporočila, ki jim ga kaže; nič ne odnesejo od tega. In potem je tu veliki Trump, sam Donald Trump: je naredil kaj za ljudi, ali le za lastno korist? Že iz samih fraz, ki jih uporablja, bi moral vsak začutiti, kako prazne so. Kajti to, kar iz vsega tega pride, je beden život: nobene prihodnosti, manj otrok, ker jih z bombami izbrišejo.

Zakaj smo tu?

Pa zakaj smo tu? Roditi se in potem umreti, vmes pa — nič? To nima nobenega smisla. Za to ne potrebuješ ne predsednika ne vlade: ko dojenčki pridejo na svet in jih mrtve treščijo ob tla, je «problem» rešen. Torej ne potrebuješ nobene vlade, niti tiste Združenih držav. In kako «združene» so pravzaprav? Ne ravno — počnejo podle reči, ne počnejo nič, potem pa se izmuznejo. Nikogar v izvajanju zakona, v preiskavi, ni mar za nikogar. Vprašata, s težkim sarkazmom, čemu sploh služi ameriška skupnost — igrati igre na internetu, voditi neumne razprave o tem, koliko spolov obstaja — in pravita, da ni toliko drog, da bi to neumnost prenesel; morda bi poklicali Kitajsko po «naslednjo reč, podobno koroni». Toda pravo vprašanje ostaja: kje je odgovornost in drža pravih Američanov? Praktično nikjer na vidiku. Mnogi rečejo kako malenkost, ki je niti niso dolžni reči, in potem jim to zadošča — «nekaj sem rekel, pusti». Nekoč smo bíli vojno za neodvisnost prav zato, da bi se temu izognili, zdaj pa se vračamo 500 let nazaj k sveti vojni.

Je to Sveto pismo ali Mein Kampf?

Stoletje se začne z 2000, ne s 1500 — leto je 2026. Torej je čas za naslednjega Jezusa Kristusa, ali «Donalda Christa», ki se zagotovo lahko raztegne do tja in opravi še slabše delo, ker je tako neumen, da ne zna izračunati niti odstotka. Kako lahko kdo verjame, da se bori «z besedo dobrega Gospoda» — mišljen je Jezus, ki ga nikoli ni razumel, kajti Jezus je rekel, da je bolje ljubiti drug drugega, ne pa pobijati drug drugega? Nekaj je strašno narobe. Od tod vprašanje: ali v roki drži Sveto pismo, ali Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — oboje, nekaj od vsega tega. Vnuk «gospoda Schicklgruberja», z v blond obarvano glavo, ki se ni ujemala s sliko — posvojen, povej to na matičnem uradu. Sam sistem, pravita, srhljivo spominja na to, kar je Hitler tedaj storil v Nemčiji, in tu napreduje, medtem ko vsi hodijo za njim in nič ne storijo proti temu. Tokrat ne SA, temveč ICE — in kup ustanov, ki opravljajo ogromno nasilno delo. «Vaša blagovna znamka je dobra», da se proda na novo.

Nobene varnosti, nobenega spoštovanja — in odgovornost, ki jo nosimo

Ko pogledaš, kaj Listina pravic jamči, pravita, ničesar od tega več ne najdeš: nobene varnosti za vse, nobenega spoštovanja do človeka. In nikomur ne pride na misel. Čemu so pravice, če ne za to, da jih uporabljaš? Imaš avto, da voziš, hišo, da živiš — a hiša, v kateri ne živiš, nima smisla. Pa nehaj prezirati odgovornost. To odgovornost nosimo, zagotovo, ker smo tisto reč izglasovali — toda glasovati ne pomeni, da to zdaj moramo prenašati. Imamo nekakšen veto. Lahko rečemo: prekleti predsednik, kdorkoli si, nočemo pobijati svojih ljudi po vsem svetu ne pošiljati svetovnega gospodarstva v pekel. To ni naša stvar. Ko uničiš vse zunaj Amerike, kaj se vrne? Slaba kri — kajti ljudje te ljubijo le toliko, kolikor si mrtev. Lep sloves za življenje. Naravni ljudje ne ubirajo te poti; niso ponosni na to.

Vsak je priseljenec

Naravnost: v Ameriki je vsak tako ali drugače priseljenec, razen domorodnih Američanov, ki so bili tu prej. Vsi drugi so prišli pozneje. In zdaj se pravi, da so samo «Američani» pravi? 250 let so obstajale neodvisne Združene države, z dovoljenjem «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — njim pa je popolnoma vseeno. Pa svoboda, ta smrdljiva svoboda, kdo jo potrebuje? Potrebuje jo vsak — da zgradi življenje brez maščevanja in brez omejitev. Nobena količina drog ti ne dovoli, da bi se pretvarjal, da je drugače. Pravica do sreče in blaginje — predsednik pravi, da je ne potrebujemo, pa naj jo pustimo pasti? Kaj smo, poceni blago? Tiste neumne zamisli niso nikoli rodile drugega kot svetovne vojne. In to vojno bíjejo naši otroci, medtem ko mi sedimo doma in dobimo zastavo, ko se ne vrnejo. In zdaj so tu atomsko, kemično, biološko orožje, brezštevilni droni — baje «da bi se človek počutil udobno». Način, kako vsak ravna s stvarmi, je preprosto norost.

Dežela, ki je bila temelj za gradnjo

Stojimo v deželi, ki je bila nekoč temelj, na katerem so ljudje uresničevali svoje zamisli, male ali velike, in vplivali na razvoj človeškega rodu in same dežele. Zdaj pa je «vsega konec, vse je v redu», ljudje sveta pa še vedno prihajajo sem — od tam, od koder prihajajo priseljenci, ne z Lune ali Marsa — da bi pustili tiranijo za seboj, le da jo danes najdejo prav tu. To je prvo, kar je «krščanski žar» podžgal. Zdaj je tu sveta vojna. Srednji vek je bil doba razvoja v primerjavi s tem; kdo je tako neumen, da reče «naredimo srednji vek znova»? Ko se ljudje začnejo učiti, kaj so diktature vedno počele — in še počnejo — z začetkom pri malem in širjenjem: traja že 70 let; Izrael izvaja genocid v Gazi, in to se je razširilo in razlilo po vsem svetu — logika «teh ljudi ne potrebujemo, odrežite jih in glejte, kaj bodo storili».

V republiki ljudstvo stoji na straži

Zakaj glasovati za vlado, za katero te potem ni mar? V republiki ljudstvo bdi nad tem, kar počne vlada — v tem je ves smisel. Dandanes je ljudem vseeno: «enega sem izvolil», in potem nikoli ne pogledajo, kaj se z izročeno oblastjo počne. Čudita se, da so ljudje tako utopljeni v sanjarjenju, da se ne zavedajo, da so ga prav oni pripeljali na oblast. Večina niti ne zveni zadovoljna s tem predsednikom — a le rečejo «s tem se ne strinjam», in kaj to spremeni? Nič samo od sebe ne spremeni predsednika. Nekaj moramo storiti, da se vlada spremeni — skozi to, kar počne. In kje to začne? Ko svet že gori, ko je narava povsem uničena — to se, v naravnih razmerah, imenuje prepozno. Torej je pravi trenutek reči: preden bo prepozno, raje ustavim to. Kje so tisti ljudje, po vsem svetu — ne le v Ameriki — ki bodo rekli «ustavite zdaj», ker vsi trpijo, vsi se sesuvajo, in nihče nima več ne prihodnosti ne varnega preživetja?

Rojen, da živi, ne da bi bil izbrisan

Kako se do tega pride — da ljudje sodelujejo pri lastnem izbrisu? Pod Trumpom početi neumnosti — o tem teče beseda. Izpovedovati ali ne izpovedovati vere je prav obljuba Listine pravic. «Under God» ali ne nič ne spremeni pri izidih, ki jih vidimo. Znotraj lastnega dovoljenja lahko spreminjamo stvari; noben Bog jih ne bo spremenil namesto tebe. Na nas je. Verovati v Gospoda, v Alaha, v Budo — to ne šteje; odvisno je od našega dejanja. Ne moremo se skrivati za «ne morem, ker…»; če to počneš, trpiš, se sesuješ, plavaš po reki navzdol. Dvigni roko: je bilo rojstvo dovoljenje, da skozi življenje greš le tako, da plavaš po reki navzdol — tega nihče ne pravi. In če tako živiš, naravnost povesta, počneš počasen samomor; tedaj potrebuješ duševno pomoč. Tistim, ki so resnično duševno nesposobni, prav, ta predsednik ti morda ustreza — a to ni večina, zagotovo ne.

Preiti k dejanju

Že davno je čas za delovanje, preden izgubimo vse temelje preživetja, blaginje, kakršne koli sreče. Vse to lahko izgubimo čez noč, tako blizu roba smo — nobenega naslanjanja nazaj, uživanja zabave, sproščanja. «Velika izčrpanost» očitno prihaja. Na Titaniku smo, prijeten orkester pa igra, medtem ko tonemo. Je to to, kar želimo? Ne. Nihče ne gleda, kam, vzeto skupaj, vodijo vse te dejavnosti. Smo danes res tako neumni? To zanikata — a tako leni smo, da ne ganemo niti s prstom, da bi kaj spremenili, in le sedimo, rekoč «hm, prav, če je tako, je tako. Morda pride veliki Gospod in to popravi». Naposled ne bo računal nate, ker nisi bil z Njim — nisi bil eno od Njegovih bitij, ki so preživela svoje življenje in nosila ljubezen do bližnjega kakor do sebe.

Revščina ni sramota — lenoba je

Premisli: malo je samoljubja v tem, da rečeš «potem je življenja konec». Manj kot reven — in revščina ni razlog, da bi koga krivil. Mnogi ljudje so revni in živijo pošteno, pokončno, s svojo težko usodo; ne vsi, zvitih ljudi je povsod. Toda ljudje, zvedeni na najnujnejše, natanko vedo, kaj to pomeni. Le tisti, tako izjedeni, da ne zahtevajo več ničesar nujnega, lahko rečejo «morda ni tako hudo, morda bo bolje». To ni obljubljeno in ni v programu — propad le raste in raste, začel pa se je nenadoma s prekleto pandemijo in se ni nikoli popravil. Zdaj je bolje, da to popravimo. To je naša odgovornost. Brez te odgovornosti nimamo nobene družbene usposobljenosti; brez obojega nimamo niti sebe — nihče zase, nihče skozi bližnjega. Vse to izgubljamo. In to je prepoceni.

Najvišja vrednota v tvojih rokah

Najvišja vrednota, ki jo držiš v rokah, je tvoje lastno življenje in tvoje zdravje. In jo daješ nekomu, ki pravi «ne potrebujem te več, pojdi, izhlapi, ne nadleguj me»? Sužnje smo osvobodili z Abejem — z Abrahamom Lincolnom — ker je bilo tako ravnanje z ljudmi neznosno. Zdaj pa to dopuščamo, da se počne nam samim? Prepoceni je biti tako len: ne stati za svoje pravice, ne tvegati za nekaj boljšega in se prepričevati, da te, če nič ne storiš, nihče ne bo prizadel. Resnica je nasprotna — vsi te prizadenejo, ker to je program. Točno to počne nasilnež. Nekoč si v šoli, ko je bil nasilnež, mu primazal eno naravnost v nos, dokler ni nadlegovanje prenehalo. Pa kaj zdaj? Imamo enega velikega nasilneža, vsi skupaj, in mu ne primažemo ene — zakaj? Ker smo takšne strahopetke, vsak od nas, da nasilnežu ne vrnemo.

Leni Američani in upanje, ki pojema

Je to trdnjava močnih Američanov? Ne verjameta v to — rajši lenih, prenasičenih, ki upajo, da bo konec, preden zraste. A upati, da bo minilo, je vdaja, in vdaja je naposled tisti samomor, o katerem sta govorila. Tedaj ni upanja za Ameriko — in ni za ves svet — če nihče ne spremeni načina, kako živi, da bi stal za lastno kakovost življenja. Kaj s tem pridobimo? Izbris. To je vse. In mi sodelujemo? Ne verjameta, da kdo zares zmore. To ni pot, po kateri bi bilo treba iti.

Spomni se starih staršev

Bolje, da se spomnimo svojih starih staršev in prastaršev, ki so stali za nekaj — za svobodo in za ljudi — kakor v državljanski vojni, ali v drugi svetovni vojni, kjer so se bojevali proti Osi: Mussoliniju, Hitlerju in Tennōju — Nemčiji, Italiji in Japonski — v trdih, strašnih bitkah, prav da bi se temu izognili. In zdaj to imamo nazaj in vsi vzklikajo? Nekaj mora biti narobe z ljudmi, in bolje, da to najdejo in popravijo, preden bo prepozno — in prepozno je prepozno. Hočeš ujeti vlak, vlak pa je odšel; kako ga ujameš? Ne moreš. Je to res to, kar želimo — sedeti na postaji in reči «joj», potem pa beračiti za hrano? To je prepoceni. Po 250 letih razvoja to odložiti in reči «ni treba» — česa drugega ne potrebujemo? Ničesar? To je gola laž. Vsak dan nekaj storiš za svoje preživetje in se prepričuješ, da bo naslednjih sto let vse v redu — a ni, ker vlada počne stvari tako neumne, da te, kar storiš za svoje preživetje, ne bo več hranilo.

Združeno ljudstvo to lahko spremeni

Pa preidimo zdaj k dejanju. Elon pravi, da bo čez nekaj let izginila vsaka trgovina — za to gradi robotiko, in UI opravlja vse delo, in tedaj «ljudje so lahko srečni». Srečni kako, ko ne morejo nič storiti za svoje preživetje? Kakšno preživetje ostane? Nobeno. Le smrt. Je to pot — porabiti moč svojega življenja, da na koncu dobiš veliki izbris, ker so stroji cenejši od tebe, ker v lastnih očeh vredneš novčič, če sploh toliko? Pomisli, kakšno moč držimo, brž ko stojimo skupaj. Uprava je peščica ljudi; prebivalstvo je daleč večje, z daleč večjo močjo. Tudi če pride do boja, zmoremo; daleč močnejši smo. To prekleto stvar moramo spremeniti, ker jo vodijo idioti, ki drvijo v to smer. Ko tega ne moremo storiti po običajni poti — skozi izvajanje zakona, skozi ustavo — moramo reči stoj na kakršen koli način, ki deluje, ker to stavi na kocko sam naš obstoj.

Umirati boli — izogibanje pa ne pomaga

Da, umirati boli — in izogibanje težavi je ne odpravi. To, za kar smo živeli, skozi rodove, vsi mi skupaj — če ni vredno nič, nima smisla. Je res vredno plavati po reki navzdol, gledati, kako tone, in nič reči? Pošten Američan ne bi smel le mrmrati; reči bi moral «stojim za svoje pravice, poznam svoje pravice, in jih hočem zdaj». V tem ni nič narobe. Pa bolje, da to storimo. Vsak v srcu ve, kaj storiti na svojem mestu, v svojem življenju. Veseli se, da živiš in imaš neodvisnost, da zgradiš svoje življenje v svobodi — kar sploh ni samoumevno: pripraviti jo je bilo treba, izbojevati. Zdaj pa se soočamo z najhujšo krizo svobode, kar so jih Združene države kdaj videle. Treba je preprečiti, da bi nam jo vzeli. To je odgovornost vsakega od nas. Stavi na kocko vse.

Pripadamo življenju

Kako lahko kdo pogleda svojim otrokom v oči in reče «konec je — greš v vojno, ne vrneš se, in mene tako ali tako ni»? To ni rešitev za nikogar. Naravni ljudje smo, zrasli v tisti liniji evolucije; pripadamo naravi, pripadamo življenju — ne izčrpanosti ne genocidu. Bolje, da to razumemo, ker je to naš obstoj; naš obstoj se konča, če ga ne zgrabimo. Kako daleč od sebe mora biti človek, da tega ne vidi? Fantje in dekleta, glejte, kaj se v resnici dogaja. Ali nočete živeti? Vsak hoče živeti, sodelovati v skupnosti, graditi deželo, graditi projekte — in vse to se odvzame, ker je nekomu šinila zamisel «tega ne potrebujemo več»? Tako ne more biti. To je preveč preprosto.

Bodi močan, bodi pošten — naj živi republika

Bodi močan, bodi pošten, naj živi republika. Vprašanje je le: kako dolgo republika živi na ta način? Tako dolgo, kolikor ji pustimo živeti. Lahko traja še 250 let ali več — kolikor pustimo, da se to zgodi. Mi smo tisti, ki delamo, da se republika dogaja. Torej bomo, dejavno, naredili, da se dogaja — in prav zato je bolje, da jo varujemo, na kakršen koli učinkovit način, ker smo jo predolgo puščali. Zdaj je tu velik nered za pospraviti, in nihče ne bo prišel, da ga namesto nas popravi — tisti «veliki mož, ki dela Ameriko veliko in neumno znova» zagotovo ne; že se vidi. Držimo to v lastnih rokah, in tedaj zmoremo. Če tega ne storimo mi, tega ne stori nihče. Naše roke to zmorejo, ker vemo, kako. Nihče drug.

Natanko vedo, kaj počnejo

Ljudje v upravi, ki proizvajajo tiste neumne zvoke, ne vedo nič o življenju — ali, natančneje, natanko vedo, kakšno življenje ne sme biti in kako ga uničiti, po programu. Pa jim ne pustite, da to izpeljejo do konca — to, kar lahko vidimo in slišimo iz dokazov, iz dejstev; to, kar čutimo neposredno, vsak dan. In zdaj: kakšna je naša predstava o preživetju? Vprašaj sam sebe. Poglej to, sledi temu, ugotovi, kaj storiti — kajti to ni stanje, ki bi ga bilo treba sprejeti. Zagotovo ne.

Drugi del — Zgodovinski film Don't Be a Sucker (Vojno ministrstvo ZDA, 1945)

> Opomba o viru. Sledi povzetek samostojnega dela, vključenega v epizodo: Don't Be a Sucker («Ne bodi naivnež»), izobraževalni film, ki ga je leta 1945, po drugi svetovni vojni, posnelo Vojno ministrstvo ZDA, izdelali pa so ga ljudje, ki so jo preživeli, da bi poučili tiste, ki je niso izkusili. Je javna last. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Besede spodaj pripadajo filmu, ne Ta-Na-Si.

Naivneži in tisti, ki jih lovijo

Film se odpre z zrežiranim sejemskim «rokoborskim dvobojem» — očitna prevara, pa vendar en mož nanj stavi svoj težko prislužen denar. Henry stopi na vlak z 200 dolarji in ne vidi nič slabega v prijateljski igri kart s tujci. Joe Collins ima doma dobro ženo, a v baru spozna dekle, ki po nekaj pijačah izgleda lepo. Za takšne ljudi obstaja stara beseda: naivneži. In obstajajo drugi ljudje — tisti, ki preživijo noči v računanju, kako jim vzeti to, kar imajo. Vse vrste iger, vse vrste naivnežev.

Mike ima nekaj: Ameriko

Vzemite Mikea. Ima vse — mlad, zdrav, ima službo in deželo z imenom Amerika. Čudovito imetje: dovolj prostora, da prideluje obilico hrane, velike tovarne, velika mesta, in ljudje — vse vrste ljudi, iz različnih dežel, z različnimi verami in različno barvo kože. Svobodni ljudje, ki lahko skupaj živijo, delajo in gradijo Ameriko, ker so svobodni: svobodni voliti, povedati, kar mislijo, hoditi v svoje cerkve, izbrati svoje delo. Mike ima nekaj, to je gotovo. A obstajajo možje, ki preživijo noči v računanju, kako mu to vzeti.

Hujskač na uličnem vogalu

Spreten govorec obdeluje ulično množico. Obljublja «resnico o Ameriki». Ni politik, pravi — le «povprečen Američan», «ameriški Američan» — in nekatere reči mu zavrejo kri: ljudje s tujim naglasom, ki pograbijo ves denar, «črnuhi», ki zasedajo službe, ki «pripadajo tebi in meni». Če to pustimo, da se nadaljuje, kaj bo z «nami pravimi Američani»? Deli brezplačno brošuro — «resnica o črncih in tujcih», «resnica o Katoliški cerkvi» — plačano od «pravih Američanov». Mladenič jo je pripravljen prebrati in odobravajoče prikima: njemu se zdi smiselno. Dežela, pravi govorec, ne bo nikoli naša, dokler ne bo dežela brez — brez črncev, brez tujih prišlekov, brez katoličanov, brez prostozidarjev. To so, pravi, vaši sovražniki, ki skušajo prevzeti deželo: borite se proti njim in jih iztrebite, preden iztrebijo nas.

Madžarovo svarilo

Mimoidoči zaustavi mladeniča: preden je govorec rekel «prostozidarji», si bil pripravljen se strinjati z njim — kajti tedaj je govoril o drugih ljudeh. A v tej deželi ni «drugih ljudi»; vsi smo ameriško ljudstvo. In ti — saj nisi Američan, kajne? «Rojen sem na Madžarskem, a zdaj sem ameriški državljan. In videl sem, kaj take besede lahko storijo. Videl sem to v Berlinu.» Bil je tam profesor na univerzi in slišal natanko iste besede. Tedaj je bil naivnež — mislil je, da so nacisti le blazni fanatiki. A niso bili. Vedeli so, da niso dovolj močni, da bi osvojili enotno deželo, zato so Nemčijo razcepili na majhne skupine in predsodek uporabili kot praktično orožje. Ni bilo lahko; trdo so morali delati za to. Ljudje se ne rodijo s predsodki — predsodki se za nas izdelajo, od nekoga, ki nekaj hoče. Zapomni si to: ko slišiš take besede, bo nekdo na njih nekaj zaslužil, in to ne boš ti.

Berlin, 1932 — pet mož v množici

Profesor je videl, kako se to začne v Berlinu leta 1932. Pet mož, ki jih je poznal, je stalo v množici in poslušalo nacističnega govorca. Eric je bil katoličan; Anon, njegov študent, je bil Jud; Hinrich je imel majhno železnino; Carl je bil kmet; in Hans je bil brezposelni kovinar. Govorec je govoril «pravim arijskim Nemcem», da je čas, da podedujejo narod, ki po pravici pripada le njim. Nacistična stranka bo dala kmetu zemljo, delavcu delo, malemu trgovcu dobiček. Kdo ima vse to zdaj? Jud — ki je baje ukradel narod in prvorojensko pravico, ki pograbi ves denar in vzame vse službe; treba se ga je izogibati, ga izobčiti, odstraniti. In katoličani — noben velik narod ne sme biti vladan od «tuje cerkve»; njih in njihovo vero je treba uničiti. In prostozidarji — Nemčija nima prostora za tajne družbe; bo le ena družba, nacistična stranka.

Razcepiti narod, zvabiti zvestega

Enega za drugim je govorec napadal vsako manjšino in jih ločeval drugo od druge. Možje, ki so prišli kot rojaki Nemci, so se spreminjali v tekmujoče skupine, nezaupljive in polne sovraštva druga do druge — vsi prevarani. Tisti, ki je bil zares preslepljen, je bil Hans: «čisti Nemec» po nacističnih merilih, obljubili so mu vse, in nasedel je. Rekli so mu, da je čistokrvna gospodarska rasa, z božansko pravico, da vlada, in da je stranka pripravljena ga povzdigniti na oblast — da zapoveduje vsej Nemčiji, nekega dne vsemu svetu. Tako je Hans postal «nadčlovek»: dali so mu uniformo in napihnili njegov ego. Ni bil več brezposeln možiček; bil je član gospodarske rase. Njegova žena ni povsem razumela — celo z nadčlovekom v hiši ni bilo hrane. Ali ni razumela, da bodo nacisti ustvarili delo za vse, hrano, obleko, novo hišo, veličastno prihodnost, otroke, ki bodo nekoč vladali svetu? A ona se je še vedno spraševala, od kod bo prišel naslednji obrok. Hans takih besed ni maral — bile so nevarne; za take besede bi ljudi morali zapirati v ječo.

Kdo je pravzaprav prišel na oblast

Hans je pogoltnil vabo, in to so bili možje, ki so vabo nataknili na trnek. Zakaj — da bi Hans prišel na oblast? Seveda ne: da bi prišli oni. Uporabili bi le Hansa, in stotisoče njemu podobnih, da opravijo umazano delo — vsi so igrali igro naivnežev, stavili na svobodo drugih in seveda izgubili svojo. Narod naivnežev. Hitler je te ljudi potreboval, kajti dela je bilo veliko: zdrobiti sindikate, ker so bili organizirani in so se lahko uprli; uničiti številne politične stranke; razbiti vsako organizacijo, kjer bi se ljudje lahko združili. Bili so Judje za pretepanje in ubijanje — ne mogočni, a priročen izgovor za vse bolezni naroda. Stotine katoličanov so vrgli v ječo, ker je imela Cerkev moč za upor. Narod so razcepili na sto kosov in kose uničevali drugega za drugim, in prek teh razbitih kosov so prijahali na oblast: ena stranka, en narod, ena vera.

Vojna proti resnici

Ko so si pridobili oblast, so nacisti še vedno imeli težave s svojim najstarejšim sovražnikom: resnico, ki ne umre zlahka. Zato so se odločili, da jo odpravijo. Velik vir resnice je književnost — zato so sežigali knjige, dvajset milijonov. Glasnike resnice — učitelje, pisatelje, znanstvenike — so zapirali ali pregnali. Izobraževanje so zatirali; v petih letih je vpis na univerze padel za 53 %. Bilo je prepovedano poslušati britanski program ali brati ameriški časopis; obvestila si dobil od doktorja Goebbelsa, ki je vedel, kaj je zate najboljše. Nisi smel gledati nekaterih filmov ali poslušati nekatere glasbe, in nisi smel gledati Joeja Louisa, kako boksa, ker je bil ta prvak črne kože in je ovrgel Hitlerjevo teorijo o nordijski večvrednosti. Albert Einstein jo je tudi ovrgel — in kot «nearijec» je moral zapustiti Nemčijo. Njegov um je bil posvečen iskanju resnice, nacisti pa, ki so prodali laž, so se najbolj bali resnice.

Glasovi, ki so še govorili

Cerkev je bila sila, še vedno dovolj močna, da je javno oznanjala resnico. Katoliški glas je posvaril, da so kristjani v težkem boju proti «veri, rojeni iz krvi», boju, ki meri na to, da izruje krščanstvo iz domovine — in tisti duhovnik je bil naslednji dan aretiran pod pretvezo nemorale. Protestantski glas je razglasil, da kdor želi svobodo zase, je ne more odreči drugim, ne da bi izgubil to, kar je izboril — velik nauk, ki ga svet lahko potegne iz Nemčije — in nacisti so ga vrgli v koncentracijsko taborišče. Govorili so tudi pedagogi. Neki učitelj je vprašal, kaj sploh je «arijec» — baje visok, vitek, modrook, plavolas — in naravnost odgovoril: arijske rase ni in, kar je pomembneje, gospodarske rase ni. Nekaterim se zamisel zdi priročna, a znanost je ne more podpreti: ni nobene zveze med rasnimi značilnostmi in sposobnostjo ali značajem človeka. V vsaki skupini najdeš isti razpon — bedake in genije, zločince in dobrotnike. Sodi vsakega človeka kot posameznika, ne po barvi kože ali oči ne po dolžini nosu. Razlike med ljudmi so resnične — različne sposobnosti, poreklo, gledišča o dobrem in zlu — a to je razlika v načinu mišljenja, ne razlika rase. Gospodarske rase ni; to je znanstvena resnica, in kdor ti pravi drugače, laže.

Kje bi se dalo zaustaviti

Tako je, za vse praktične namene, resnica v Nemčiji bila odpravljena. Kako se je to zgodilo, kje se je začelo? Začelo se je prav tam, v tisti množici — in tam bi se dalo zaustaviti, če bi tisti ljudje stali skupaj. Če bi varovali drug drugega, bi se lahko uprli; skupaj bi bili močni. A brž ko so se pustili razcepiti, so bili nemočni. Ko je izgubila prva manjšina, so izgubili vsi. Stavili so na svobodo drugih — in tako so se te stave izplačale. Kmet Carl, ki je stavil na boljše življenje, je dobil izčrpavajoče delo do sto ur na teden, prisiljen ostati na svoji zemlji in pridelovati, kar mu je ukazano, ker se je Hitler pripravljal na vojno. Tudi Hinrichova stava se ni izplačala: v dveh letih se je zaprlo 104.000 malih podjetij. In Hansu ni bilo bolje — zdaj služba v tovarni streliva, dolge ure za bedno plačo, vse slabše razmere, oditi ni smel, doma še vedno ni bilo hrane. Hitler je rekel, da ne moreš imeti masla in topov hkrati, zato Hans ni dobil masla.

Vojna, ki jo je rasna teorija izgubila

Ko je Hitler presodil, da je čas dozorel, je Nemčija krenila v vojno — ne z napovedjo, temveč s skrbno pripravljenim nenadnim napadom. Hitler je spet potreboval Hansa za umazano delo; Hans je bil tedaj že strokovnjak za krutost, in ta krutost je bila obrnjena proti drugim narodom — Čehom, Poljakom, Francozom, Rusom. A v odločilni preizkušnji vojne se rasne teorije niso izplačale. «Čistokrvne nadljudi» so porazile «mešane» vojske, ki so jih prezirali: Britanci pri El Alameinu, Rusi pri Stalingradu, in nato na dan D ameriški vojaki vsake barve in vsake vere, ki so prebili plaže Normandije in prodrli v srce Nemčije. Za zavedene Nemce, ki so pogoltnili vabo, se igra ni izplačala: celina je bila posejana z milijoni nemških trupel, «čisto arijskih» trupel. Carl je ostal v snegu pred Moskvo; Hinrich je ostal v Italiji pri Salernu; in Hans, ki naj bi vladal svetu, je dobil le košček Normandije, ki ga je lahko imenoval svojega.

Amerika so manjšine — in to pomeni tebe in mene

Nikoli ne smemo dopustiti, da se to zgodi nam ali naši deželi. Nikoli se ne smemo pustiti razdeliti po rasi, barvi ali veri, kajti v tej deželi vsi pripadamo manjšinam. «Rojen sem na Madžarskem. Ti si prostozidar.» To so manjšine — in pripadaš tudi drugim: kmet si, modrook si, hodiš v metodistično cerkev. Tvoja pravica, da pripadaš tem manjšinam, je dragocena stvar; imaš pravico biti to, kar si, in povedati, kar misliš, ker tu imamo osebno svobodo — imamo svobodo. To niso le lepe besede; to je praktičen in neprecenljiv način življenja. A na njem moramo delati. Varovati moramo svobodo vsakega, sicer lahko izgubimo svojo. Če dopustimo, da neka manjšina izgubi svobodo s pregonom ali predsodkom, ogrožamo lastno svobodo. To ni le zamisel — to je trden zdrav razum: tu v Ameriki vprašanje ni, ali manjšine prenašamo; Amerika so manjšine, in to pomeni tebe in mene. Pa ne bodimo naivneži. Ne smemo dopustiti, da bi bila svoboda ali dostojanstvo katerega koli človeka ogrožena z dejanjem ali besedo. Bodimo «sebični» pri tem: pozabite «mi» in «oni», in mislite na «vse nas».

Sklep (Raven & Keylam)

Raven in Keylam se na samem koncu vrneta, da se poslovita kakor vedno: nasvidenje, ljudje — za tokrat je to vse. Ostanite z nami, in nikoli ne pozabite: življenje je lepo.

Sestavljeno za Ta-Na-Si Media & Document Repository. Povzetek prvega dela prenaša govorjeni pogovor Raven D. Pond in Keylam Folker, vključno z njuno namerno rabo sarkazma. Drugi del povzema javnosti dostopni izobraževalni film «Don't Be a Sucker» Vojnega ministrstva ZDA (1945) (US National Archives, ID 24376) in prenaša njegovo vsebino, ne stališč Ta-Na-Si. Bralce prosimo, naj podatke sami preverijo; ta dokument je na voljo brez jamstva.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Na podlagi zvočnega podkasta Ta-Na-Si in zgodovinskega izobraževalnega filma — povzetek s pomočjo UI. Prevedeno iz angleščine s Claudeom (UI). Ocenjena kakovost prevoda: ● solidno, s previdnostjo.

Finnish Suomi

”Ihmisiä kuten sinä ja minä” · Jakso 8: Vetoomus vastuuseen — ”Tämä ei ole aprillipila”.

Tekoälyavusteinen monikielinen laitos

> Tästä asiakirjasta. Tämä jakso koostuu kahdesta selvästi erotetusta osasta. Ensimmäinen on Ravenin ja Keylamin puhuttu keskustelu — heidän omat sanansa, heidän oma äänensä. Toinen on historiallinen opetuselokuva Don't Be a Sucker (Yhdysvaltain sotaministeriö, 1945, yleisomaisuus), jonka he sisällyttävät jaksoon. Molemmat osat tiivistetään alla erikseen, jotta aina on selvää, mikä on peräisin Ta-Na-Silta ja mikä vuoden 1945 elokuvasta. Sarkasmia Raven ja Keylam käyttävät tietoisena viestinnän keinona; tämä tiivistelmä säilyttää tuon äänen sen sijaan, että tasoittaisi sen.

Ensimmäinen osa — Keskustelu (Raven & Keylam)

Aloitus — mitä me oikeastaan haluamme

Raven ja Keylam avaavat kanavan kuten aina, nimillään ja suoralla lausunnolla siitä, mistä he välittävät. Perusasiat, he sanovat, ovat yksinkertaisia: kunnollinen toimeentulo ja kunnollinen tulevaisuus lapsille. Siinä kaikki. Kaikki, mitä vastaan ihmisiä yllytetään taistelemaan, kaikki tekaistut mielipiteet voivat rakentaa vain sodan — eivät koskaan hyvinvointia. Niinpä kysymys, jota he haluavat tarkastella, on: kuinka katsoa rehellisesti niitä asioita, jotka ovat meidän, ja missä vastuu oikeastaan on?

Veriset hommat ja pyhä sota

He laittavat sarkasmin päälle heti. On olemassa «verisiä hommia» hallitukselle, jolla on muita etuja ja joka polttaa kaiken, mitä se ei halua. Ja sinun pitää vielä päälle hurrata — jee, hyvää työtä — ja lietsoa seuraavaa «kristillistä grilljuhlaa», sillä nyt me olemme, he sanovat, suuressa pyhässä sodassa pahaa republikaania vastaan. Ei: republikaani on se, joka sanoo, että meidän on käytävä pyhä sota, syistä, koska «me olemme parhaita, herrarotu». Herra-republikaanit. Joten kaikkien on mentävä sinne ja tapettava ne «kirotut jotkut», kaikki, älkää jättäkö ketään väliin. Ammu ensin, kysy sitten; ja kun he eivät vastaa, he olivat ilmeisesti vihollinen. Se, mikä piiloutuu vitsin alle, on koneisto, joka riistää ihmisiltä ihmisyyden ennen kuin tappaa heidät.

Oikeuksien julistus, jota he syövät

Tämän he asettavat vastakkain Oikeuksien julistuksen kanssa — uskonnonvapauden, joka jokaisella tulisi olla: harjoittaa tai olla harjoittamatta mitä tahansa uskoa. Mutta kun ihmiset ovat kuolleita, kuka kuuli heidän pyyntönsä? Onko tappaminen tapa harjoittaa uskontoa? Kun virassa oleva presidentti julistaa sellaista, sanoo Raven, vanhassa maassa sitä kutsuttiin perustuslainvastaiseksi. Mitä siis nyt — «Make America great again» maailman suurena inkvisiittorina? Missä se lukee Oikeuksien julistuksessa — siinä uudessa? Vai onko se pikemminkin «maksa lasku oikeuksista, joita sinulla ei koskaan ollut»? Lasku ilman oikeuksia. Maksa verosi, maksusi ja mitä ikinä saatkin, rahaa tai ei — ja jos et voi maksaa, kodittomuuskin on «niin suloista».

Entä vapaus? Vapaus on olemassa vain vähemmistölle ihmisistä. He pilkkovat sanan osiin — vapaus, «va-paus», voiko sitä syödä? Kyllä, vapauden voi syödä, niellä kokonaisena — se on ohjelma. Syödä kaikkien vapaus loppuun ja kahmia kaikki ikuisiksi ajoiksi.

Lähetä lapsesi — tai säästä itseltäsi matka

Terävin sarkasmin pätkä: lähetä lapsesi likaiseen veriseen sotaan; sillä ei ole väliä, onko sinulla lapsia — tee vain uusia ja lähetä ne. Ja sitten ilmestyy halpa lippu Walmartin pussista, jotta sen ripustaa etuovelle — sitä varten sinun ei tarvitse ruokkia ketään. Olet suuri isänmaanystävä, räjäytät omat lapsesi; voit jopa halvemmalla. Miksi lähettää heidät aina Iraniin asti? Osta kranaatti ja räjäytä lapsesi itse etupihalla — tehokkaampaa, edullisempaa. Se auttaa presidenttiä vielä enemmän, sinun ei tarvitse edes kouluttaa poikaa sotilaaksi. He turvautuvat tahallaan kovimpaan historialliseen vertaukseen nimetäkseen sen, minkä näkevät — kutsuen esiin Hitlerin, «Mein Kampfin», «Adolf Trumpin», «Donald Hitlerin», «herra Schicklgruberin pojanpojan» — käyttäen liioittelua kysyäkseen, miksi lähes kukaan ei vastusta. Elon, he huomauttavat, ei ole siellä syöttämässä hänelle tätä ajatusta; hänellä oli toinen homma, Memphisissä.

Perustuslaki «vanhana romuna»

Jos perustuslainvastainen ei enää laske, niin meillä on yksinkertaisesti «United Snacks of America». Naposteltavaa enemmän kuin tarpeeksi — joten emme tarvitse sitä haisevaa Perustuslakia. Se on takautuvasti päivätty, tehty 250 vuotta sitten, ja halutaan palata ei 250, vaan 500 vuotta taaksepäin, keskiajan suureen kristilliseen grilljuhlaan — jota ei siellä edes ollut kirjoitettu. Voit heittää ihmisiä tuleen, eikä mikään poliisi tule sanomaan, ettei omia naapureitaan polteta. «Suurten miesten» annetaan omistaa naiset ja lapset, ja tavallisia ihmisiä syytetään siitä, että he tappoivat omat perheensä — kun taas se on, muka, vain presidentin oikeus. Se on epäoikeudenmukaista. Olemme tasavallassa, tasa-arvossa. Pitäisikö meidän siis mieluummin tappaa oma väkemme itse? Antakaa sitten jokaiselle presidentin arvonimi, ja asia on hoidettu — sillä tarvitsemmeko ylipäätään presidenttiä tappaaksemme oman väkemme? Emme juuri. Sen voi tehdä «tehokkaammin» etupihalla.

Mutta missä on hauskuus? Et voi katsoa, kuinka omat lapsesi revitään kappaleiksi ja levitetään nurmikolle — vihreää ruohoa ja sen kaiken punaista, «kaunis kontrasti». Groteski kuva on juuri ydin: tätä hurraaminen oikeastaan tarkoittaa.

Luonto, oikeudet ja presidentti, joka ylitti rajan

He kääntyvät luonnon antamiin oikeuksiin, jotka Perustuslaki nimeää ja jotka «alkavat saada merkitystä» juuri silloin, kun presidentti käyttäytyy näin. Silloin on häpeä, että on perustuslainvastainen presidentti — ja me äänestimme häntä; kyllä, äänestimme. Mitä siis teemme? He vilkaisevat hänen miestään «Peteä» — sitä viisastelijaa — ja ajatusta, että kun olemassa oleva lainvalvonta ei palvele heitä, se kirjoitetaan vain toisin ja julistetaan kunnossa olevaksi. Kuinka perustuslainmukaista se on? Ehkä on toinen perustuslaki, erityisiä oikeuksia varten — ensiluokkainen amerikkalainen perustuslaki, ja toinen, kolmas, neljäskymmenes luokka. Kuin kastijärjestelmä, leimat otsassa. Tasa-arvo on «paha»: ei ole väliä, kuka olet, ketään ei kiinnosta — joten se on vain tulkintakysymys, ja niin voidaan huijata ketä tahansa. «United Snakes of America.»

Missä ovat amerikkalaiset isänmaanystävät?

He palaavat yhä uudelleen yhteen kysymykseen: missä ovat amerikkalaiset isänmaanystävät, sen vapauden ihmiset, jonka Amerikka julisti 250 vuotta sitten? Hajonneet, haihtuneet? «He asuvat Venäjällä», vitsailee toinen. Jotkut amerikkalaiset todella korottavat ääntään — vähän huutoa, ettei tämä ole oikein — mutta onko todellista vaikutusvaltaa? He luovat sarkastisen katseen «Camilaan» muka parempana vaihtoehtona, entiseen rajatsaariin, ja «kahteen presidenttiin»: pieneen ja suureen. «Pieni Trump» on Little Trump — koomikko ja viihdyttäjä, lyhytkasvuinen henkilö, joka astuu Donald Trumpin rooliin ja jäljittelee tämän käytöstä suurella tarkkuudella, jotta ihmiset näkisivät selvästi, mitä todella tapahtuu. Hän on ehkä tuonut sen kiistan kaikkien nähtäville — mutta juontajien huoli on, etteivät ihmiset tajua sanomaa, jonka hän heille näyttää; he eivät saa siitä mitään irti. Ja sitten on suuri Trump, itse Donald Trump: tekikö hän mitään ihmisten hyväksi, vai vain oman etunsa vuoksi? Jo niistä fraaseista, joita hän käyttää, jokaisen pitäisi tuntea, kuinka tyhjiä ne ovat. Sillä se, mikä tästä kaikesta tulee, on kurja elämä: ei tulevaisuutta, vähemmän lapsia, koska heidät pommitetaan pois.

Mitä varten me olemme täällä?

Mitä varten me siis olemme täällä? Syntyä ja sitten kuolla, ja siinä välissä — ei mitään? Siinä ei ole mitään järkeä. Siihen ei tarvita presidenttiä eikä hallitusta: kun vauvat tulevat maailmaan ja heidät paiskataan kuolleina maahan, «ongelma» on ratkaistu. Joten et tarvitse mitään hallitusta, et edes Yhdysvaltain. Ja kuinka «yhdistyneitä» ne oikeastaan ovat? Eivät juuri — tekevät alhaisia asioita, eivät tee mitään, ja sitten livahtavat pois. Kukaan lainvalvonnassa, tutkinnassa, ei välitä kenestäkään. He kysyvät, raskaalla sarkasmilla, mihin amerikkalainen yhteisö ylipäätään kelpaa — pelaamaan nettipelejä, käymään typeriä väittelyitä siitä, montako sukupuolta on — ja sanovat, ettei ole tarpeeksi huumeita, jotta tuon hölynpölyn kestäisi; ehkä pitäisi soittaa Kiinaan «seuraavan koronan kaltaisen jutun» perään. Mutta todellinen kysymys jää: missä on todellisten amerikkalaisten vastuu ja ryhti? Käytännössä ei missään näkyvissä. Monet sanovat jonkin pienen asian, jota heidän ei edes ole pakko sanoa, ja sitten se riittää heille — «sanoin jotain, antaa olla». Kävimme aikoinaan itsenäisyyssodan juuri tämän välttämiseksi, ja nyt peräämme 500 vuotta taaksepäin kohti pyhää sotaa.

Onko se Raamattu vai Mein Kampf?

Vuosisata alkaa 2000:lla, ei 1500:lla — nyt on vuosi 2026. Joten on aika seuraavalle Jeesus Kristukselle, eli «Donald Christille», joka varmasti voi venyä siihen ja tehdä vielä huonompaa työtä, koska hän on niin tyhmä, ettei osaa laskea edes prosenttia. Kuinka kukaan voi uskoa, että hän taistelee «hyvän Herran sanalla» — tarkoitetaan Jeesusta, jota hän ei koskaan ymmärtänyt, sillä Jeesus sanoi, että on parempi rakastaa toisiamme kuin tappaa toisiamme? Jokin on hirvittävän pielessä. Tästä kysymys: onko hänen kädessään Raamattu vai Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — molemmat, jotain kaikesta tästä. «Herra Schicklgruberin» pojanpoika, vaaleaksi värjätyllä päällä, joka ei sopinut kuvaan — adoptoitu, kerro se väestörekisteritoimistossa. Itse järjestelmä, he sanovat, muistuttaa kammottavasti sitä, mitä Hitler teki silloin Saksassa, ja se etenee täällä, kun kaikki kulkevat sen mukana eivätkä tee mitään sitä vastaan. Tällä kertaa ei SA, vaan ICE — ja kasa instituutioita, jotka panevat toimeen valtavaa väkivaltaista työtä. «Tuotemerkkinne on hyvä», jotta sen voi myydä uudelleen.

Ei turvaa, ei kunnioitusta — ja vastuu, jota kannamme

Kun katsot, mitä Oikeuksien julistus takaa, he sanovat, et enää löydä siitä mitään: ei turvaa kaikille, ei kunnioitusta ihmistä kohtaan. Eikä kenenkään mieleen juolahda. Mihin oikeudet ovat, jos ei niitä käytetä? Sinulla on auto, jolla ajaa, talo, jossa asua — mutta talo, jossa et asu, on mieletön. Lakkaa siis sivuuttamasta vastuuta. Kannamme tuota vastuuta, varmasti, sillä äänestimme sen jutun — mutta äänestäminen ei tarkoita, että meidän nyt pitäisi sietää sitä. Meillä on jonkinlainen veto-oikeus. Voimme sanoa: kirottu presidentti, kuka ikinä oletkin, emme halua tappaa väkeämme ympäri maailmaa emmekä lähettää maailmantaloutta helvettiin. Se ei kuulu meille. Kun tuhoat kaiken Amerikan ulkopuolella, mitä palaa takaisin? Paha veri — sillä ihmiset rakastavat sinua vain sen verran kuin olet kuollut. Hieno maine, jonka kanssa elää. Luonnolliset ihmiset eivät kulje sitä tietä; he eivät ole siitä ylpeitä.

Jokainen on maahanmuuttaja

Suoraan sanottuna: Amerikassa jokainen on tavalla tai toisella maahanmuuttaja, paitsi alkuperäiskansojen amerikkalaiset, jotka olivat täällä aiemmin. Kaikki muut tulivat myöhemmin. Ja nyt sanotaan, että vain «amerikkalaiset» ovat oikeita? 250 vuotta oli olemassa itsenäiset Yhdysvallat, «liberty and justice for all», «one nation indivisible» -luvalla — eikä heitä kiinnosta siitä pätkääkään. Joten vapaus, se haiseva vapaus, kuka sitä tarvitsee? Jokainen tarvitsee sitä — rakentaakseen elämän ilman kostoa ja ilman rajoitusta. Mikään määrä huumeita ei salli sinun teeskennellä, että asia on toisin. Oikeus onneen ja hyvinvointiin — presidentti sanoo, ettemme tarvitse sitä, joten annammeko sen pudota? Mitä me olemme, halpaa tavaraa? Nuo typerät ajatukset eivät ole koskaan synnyttäneet muuta kuin maailmansotia. Ja sen sodan käyvät meidän lapsemme, kun me istumme kotona ja saamme lipun, kun he eivät palaa. Ja nyt on atomiaseita, kemiallisia, biologisia aseita, droneja lukemattomia — muka «jotta ihminen tuntisi olonsa mukavaksi». Tapa, jolla jokainen käsittelee asioita, on suorastaan hulluutta.

Maa, joka oli perusta rakentamiselle

Seisomme maassa, joka oli kerran perusta, jolla ihmiset toteuttivat omia ajatuksiaan, pieniä tai suuria, ja vaikuttivat ihmissuvun ja itse maan kehitykseen. Ja nyt «kaikki on ohi, kaikki on hyvin», ja maailman ihmiset tulevat yhä tänne — sieltä, mistä maahanmuuttajat tulevat, ei Kuusta eikä Marsista — jättääkseen tyrannian taakseen, vain kohdatakseen sen tänään juuri täällä. Se on ensimmäinen, minkä «kristillinen grilljuhla» sytytti. Nyt on pyhä sota. Keskiaika oli kehityksen aikaa tähän verrattuna; kuka on niin tyhmä, että sanoo «tehdään keskiaika uudestaan»? Kun ihmiset alkavat oppia, mitä diktatuurit ovat aina tehneet — ja tekevät yhä — alkaen pienestä ja levittäytyen: se on kestänyt 70 vuotta; Israel tekee kansanmurhaa Gazassa, ja se on laajentunut ja levinnyt kaikkialle maailmaan — logiikka «emme tarvitse noita ihmisiä, leikatkaa heidät irti ja katsokaa, mitä he tekevät».

Tasavallassa kansa vartioi

Miksi äänestää hallitusta, josta ei sitten välitä? Tasavallassa kansa valvoo, mitä hallitus tekee — siinä on koko tarkoitus. Nykyään ihmisiä ei kiinnosta: «äänestin yhtä», eivätkä sitten koskaan katso, mitä luovutetulla vallalla tehdään. He ihmettelevät, että ihmiset ovat niin uppoutuneita haaveiluun, etteivät tajua, että he itse nostivat hänet valtaan. Useimmat eivät edes kuulosta tyytyväisiltä tähän presidenttiin — mutta he vain sanovat «en ole samaa mieltä tuosta», ja mitä se muuttaa? Mikään ei muuta presidenttiä itsestään. Meidän on tehtävä jotain, jotta hallitus muuttuisi — sen kautta, mitä se tekee. Ja mistä se alkaa? Kun maailma jo palaa, kun luonto on täysin tuhottu — sitä, luonnollisissa oloissa, kutsutaan liian myöhäiseksi. Joten oikea hetki on sanoa: ennen kuin on liian myöhäistä, on parasta, että pysäytän tämän. Missä ovat ne ihmiset, kaikkialla maailmassa — eivät vain Amerikassa — jotka sanovat «pysäyttäkää nyt», koska kaikki kärsivät, kaikki romahtavat, eikä kenelläkään ole enää tulevaisuutta eikä turvattua toimeentuloa?

Syntynyt elämään, ei pyyhittäväksi pois

Kuinka tähän tullaan — että ihmiset osallistuvat omaan poispyyhkimiseensä? Trumpin alaisuudessa typeryyksien tekeminen — siitä on kyse. Uskonnon harjoittaminen tai harjoittamatta jättäminen on juuri Oikeuksien julistuksen lupaus. «Under God» tai ei ei muuta mitään niissä tuloksissa, jotka näemme. Oman lupamme rajoissa voimme muuttaa asioita; mikään Jumala ei muuta niitä puolestasi. Se on meistä kiinni. Uskoa Herraan, Allahiin, Buddhaan — se ei laske; se riippuu meidän teostamme. Emme voi piiloutua «en voi, koska…» -lauseen taakse; jos teet niin, kärsit, romahdat, ajelehdit alavirtaan jokea pitkin. Nosta käsi: oliko syntyminen lupa kulkea elämän läpi vain ajelehtien alavirtaan jokea pitkin — kukaan ei sano niin. Ja jos elät niin, he sanovat suoraan, teet hidasta itsemurhaa; silloin tarvitset psyykkistä apua. Niille, jotka todella ovat henkisesti kykenemättömiä, hyvä on, tämä presidentti ehkä sopii sinulle — mutta se ei ole enemmistö, ehdottomasti ei.

Ryhtyä toimeen

On jo aikoja sitten aika toimia, ennen kuin menetämme kaikki toimeentulon, hyvinvoinnin, minkä tahansa onnen perustat. Voimme menettää kaiken sen yhdessä yössä, niin lähellä reunaa olemme — ei mitään takanojaa, juhlista nauttimista, rentoutumista. «Suuri uupumus» on selvästi tulossa. Olemme Titanicilla, jolla mukava orkesteri soittaa samalla kun uppoamme. Onko se sitä, mitä haluamme? Ei. Kukaan ei katso, mihin kaikki nämä toimet yhdessä johtavat. Olemmeko todella tänään näin tyhmiä? He kiistävät sen — mutta olemme niin laiskoja, ettemme liikauta sormeakaan muuttaaksemme mitään, ja vain istumme sanoen «hmm, no niin, jos näin on, niin näin on. Ehkä suuri Herra tulee ja korjaa sen». Lopulta hän ei laske sinun varaasi, koska et ollut hänen kanssaan — et ollut yksi hänen luoduistaan, jotka elivät elämänsä ja kantoivat rakkautta lähimmäistä kohtaan kuin itseään kohtaan.

Köyhyys ei ole häpeä — laiskuus on

Mieti tätä: vähän itserakkautta on siinä, että sanot «sitten elämä on ohi». Vähemmän kuin köyhä — eikä köyhyys ole syy syyttää ketään. Monet ihmiset ovat köyhiä ja elävät rehellisesti, suorana, raskaan kohtalonsa kanssa; eivät kaikki, viekkaita ihmisiä on kaikkialla. Mutta ihmiset, jotka on karsittu kaikkein välttämättömimpään, tietävät tarkalleen, mitä se merkitsee. Vain ne, jotka on syöty niin loppuun, etteivät enää vaadi mitään välttämätöntä, voivat sanoa «ehkä se ei ole niin paha, ehkä se paranee». Sitä ei ole luvattu, eikä se ole ohjelmassa — luhistuminen vain kasvaa ja kasvaa, ja se alkoi äkkiä kirotusta pandemiasta eikä koskaan parantunut. Nyt on parasta korjata se. Se on meidän vastuumme. Ilman tuota vastuuta meillä ei ole mitään sosiaalista kykyä; ilman molempia meillä ei ole edes itseämme — ei kukaan itseään varten, ei kukaan lähimmäisensä kautta. Menetämme kaiken sen. Ja se on liian halpaa.

Korkein arvo sinun käsissäsi

Korkein arvo, jota pidät käsissäsi, on oma elämäsi ja terveytesi. Ja annatko sen jollekulle, joka sanoo «en enää tarvitse sinua, mene, haihdu, älä häiritse minua»? Vapautimme orjat Aben kanssa — Abraham Lincolnin kanssa — koska sellainen ihmisten kohtelu oli sietämätöntä. Ja nytkö annamme sen tehdä itsellemme? On liian halpaa olla niin laiska: olla seisomatta omien oikeuksiensa puolesta, olla ottamatta riskiä jonkin paremman vuoksi, ja uskotella itselleen, että jos ei tee mitään, kukaan ei vahingoita. Totuus on päinvastainen — kaikki vahingoittavat sinua, sillä se on ohjelma. Juuri sitä kiusaaja tekee. Ennen koulussa, kun oli kiusaaja, vedit häntä suoraan nenään, kunnes kiusaaminen loppui. Mitä siis nyt? Meillä on yksi suuri kiusaaja, me kaikki yhdessä, emmekä vedä häntä — miksi? Koska olemme sellaisia pelkureita, jokainen meistä, ettemme vastaa kiusaajalle.

Laiskat amerikkalaiset ja toivo, joka ehtyy

Onko tämä vahvojen amerikkalaisten linnake? He eivät usko niin — pikemminkin laiskojen, ylikylläisten, jotka toivovat, että se loppuu ennen kuin kasvaa. Mutta toivoa, että se menee ohi, on antautumista, ja antautuminen on lopulta se itsemurha, josta he puhuivat. Silloin ei ole toivoa Amerikalle — eikä koko maailmalle — jos kukaan ei muuta elämäntapaansa seisoakseen oman elämänlaatunsa puolesta. Mitä saamme siitä? Poispyyhkimisen. Siinä kaikki. Ja osallistummeko me? He eivät usko, että kukaan todella voi. Se ei ole tie, jota pitäisi kulkea.

Muista isovanhemmat

Parempi muistaa isovanhempamme ja isoisovanhempamme, jotka seisoivat jonkin puolesta — vapauden puolesta ja ihmisten puolesta — kuten sisällissodassa, tai toisessa maailmansodassa, jossa he taistelivat akselivaltoja vastaan: Mussolinia, Hitleriä ja Tennōta — Saksaa, Italiaa ja Japania — kovissa, kauheissa taisteluissa, juuri tämän välttämiseksi. Ja nyt se on meillä taas ja kaikki hurraavat? Ihmisissä täytyy olla jotain vialla, ja parempi, että he löytävät sen ja korjaavat ennen kuin on liian myöhäistä — ja liian myöhäistä on liian myöhäistä. Haluat ehtiä junaan, ja juna on mennyt; kuinka ehdit sen? Et voi. Onko se todella sitä, mitä haluamme — istua asemalla sanoen «voi ei», ja sitten kerjätä ruokaa? Se on liian halpaa. 250 vuoden kehityksen jälkeen panna se sivuun ja sanoa «ei tarvita» — mitä muuta emme tarvitse? Emme mitään? Se on suoraa valhetta. Teet joka päivä jotain toimeentulosi eteen ja uskottelet itsellesi, että kaikki on hyvin seuraavat sata vuotta — mutta ei ole, sillä hallitus tekee asioita niin typeriä, ettei se, mitä teet toimeentulosi eteen, enää elätä sinua.

Yhdistynyt kansa voi muuttaa sen

Ryhdytään siis nyt toimeen. Elon sanoo, että muutaman vuoden kuluttua jokainen kauppa katoaa — hän rakentaa siihen robotiikan, ja tekoäly tekee kaiken työn, ja silloin «ihmiset voivat olla onnellisia». Onnellisia miten, kun he eivät voi tehdä mitään toimeentulonsa eteen? Mikä toimeentulo jää jäljelle? Ei mikään. Vain kuolema. Onko se tie — käyttää elämänsä voima saadakseen lopulta suuren poispyyhkimisen, koska koneet ovat halvempia kuin sinä, koska olet omissa silmissäsi pennin arvoinen, jos sitäkään? Mieti, mitä valtaa pidämme käsissämme heti kun seisomme yhdessä. Hallinto on kourallinen ihmisiä; väestö on paljon suurempi, paljon suuremmalla voimalla. Vaikka tultaisiin taisteluun, me selviämme; olemme paljon vahvempia. Meidän on muutettava se kirottu juttu, sillä sitä ohjaavat idiootit, jotka kiitävät tähän suuntaan. Kun emme voi tehdä sitä tavanomaista tietä — lainvalvonnan kautta, perustuslain kautta — meidän on sanottava stop millä tahansa keinolla, joka toimii, sillä se panee peliin itse olemassaolomme.

Kuoleminen sattuu — eikä väistely auta

Kyllä, kuoleminen sattuu — eikä ongelman väistely väistä sitä. Se, minkä vuoksi olemme eläneet, sukupolvien halki, me kaikki yhdessä — jos se ei ole minkään arvoista, se on mieletöntä. Kannattaako todella ajelehtia alavirtaan jokea pitkin, katsoa sen uppoavan eikä sanoa mitään? Rehellisen amerikkalaisen ei pitäisi vain hyräillä; hänen pitäisi sanoa «seison oikeuksieni puolesta, tunnen oikeuteni, ja haluan ne nyt». Siinä ei ole mitään väärää. Joten parempi, että teemme sen. Jokainen tietää sydämessään, mitä tehdä omalla paikallaan, omassa elämässään. Iloitse siitä, että elät ja sinulla on itsenäisyys rakentaa elämäsi vapaudessa — mikä ei ole lainkaan itsestäänselvää: se piti valmistella, taistella. Ja nyt kohtaamme kovimman vapauden kriisin, jonka Yhdysvallat on koskaan nähnyt. On estettävä, että se otetaan meiltä. Se on jokaisen meistä vastuu. Se panee peliin kaikki.

Kuulumme elämään

Kuinka kukaan voi katsoa lapsiaan silmiin ja sanoa «se on ohi — sinä menet sotaan, et palaa, ja minua ei muutenkaan ole»? Se ei ole ratkaisu kenellekään. Olemme luonnollisia ihmisiä, kasvaneita siinä evoluution linjassa; kuulumme luontoon, kuulumme elämään — emme uupumukseen emmekä kansanmurhaan. Parempi, että ymmärrämme sen, sillä se on olemassaolomme; olemassaolomme päättyy, jos emme tartu siihen. Kuinka kaukana itsestään ihmisen täytyy olla, ettei näe tätä? Pojat ja tytöt, katsokaa, mitä todella tapahtuu. Ettekö halua elää? Jokainen haluaa elää, ottaa osaa yhteisöön, rakentaa maata, rakentaa hankkeita — ja kaikki se otetaan pois, koska jollekulle tuli ajatus «tätä emme enää tarvitse»? Ei se voi olla niin. Se on aivan liian yksinkertaista.

Ole vahva, ole rehellinen — eläköön tasavalta

Ole vahva, ole rehellinen, eläköön tasavalta. Kysymys on vain: kuinka kauan tasavalta elää tällä tavalla? Niin kauan kuin annamme sen elää. Se voi kestää vielä 250 vuotta tai enemmän — siinä määrin kuin annamme sen tapahtua. Me olemme ne, jotka annamme tasavallan tapahtua. Joten, aktiivisesti, annamme sen tapahtua — ja juuri siksi on parempi, että suojelemme sitä, millä tahansa toimivalla keinolla, sillä annoimme sen mennä omiaan liian kauan. Nyt on suuri sotku siivottavana, eikä kukaan tule korjaamaan sitä puolestamme — se «suuri mies, joka tekee Amerikasta suuren ja typerän jälleen» ei varmasti; se näkyy jo. Pidämme sitä omissa käsissämme, ja silloin me selviämme. Jos emme tee sitä me, ei kukaan tee. Kätemme pystyvät siihen, sillä tiedämme kuinka. Ei kukaan muu.

He tietävät tarkalleen, mitä tekevät

Hallinnon ihmiset, jotka päästävät noita typeriä ääniä, eivät tiedä elämästä mitään — tai, tarkkaan sanottuna, he tietävät tarkalleen, millaista elämän ei pidä olla ja kuinka se tuhotaan, ohjelman mukaan. Joten älkää antako heidän viedä sitä loppuun asti — sitä, minkä voimme nähdä ja kuulla todisteista, tosiasioista; sitä, minkä tunnemme suoraan, joka päivä. Ja nyt: mikä on käsityksemme toimeentulosta? Kysy itseltäsi. Katso sitä, tavoittele sitä, ota selvää, mitä on tehtävä — sillä tämä ei ole tila, joka pitäisi hyväksyä. Ehdottomasti ei.

Toinen osa — Historiallinen elokuva Don't Be a Sucker (Yhdysvaltain sotaministeriö, 1945)

> Lähdettä koskeva huomautus. Seuraava on tiivistelmä erillisestä teoksesta, joka on sisällytetty jaksoon: Don't Be a Sucker («Älä ole hölmö»), opetuselokuva, jonka Yhdysvaltain sotaministeriö teki vuonna 1945, toisen maailmansodan jälkeen, sen läpieläneiden ihmisten toimesta, opettaakseen niitä, jotka eivät sitä kokeneet. Se on yleisomaisuutta. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Alla olevat sanat kuuluvat elokuvalle, eivät Ta-Na-Sille.

Hölmöt ja ne, jotka heitä metsästävät

Elokuva avautuu lavastetulla markkinoiden «painiottelulla» — ilmiselvää huijausta, ja silti yksi mies panee siihen vaivalla ansaitut rahansa. Henry nousee junaan 200 dollarin kanssa eikä näe mitään pahaa ystävällisessä korttipelissä tuntemattomien kanssa. Joe Collinsilla on kunnon vaimo kotona, mutta baarissa hän tapaa tytön, joka parin juoman jälkeen näyttää nätiltä. Sellaisille ihmisille on vanha sana: hölmöt. Ja on toisia ihmisiä — niitä, jotka viettävät yöt laskien, kuinka ottaa heiltä se, mitä heillä on. Kaikenlaisia pelejä, kaikenlaisia hölmöjä.

Mikellä on jotain: Amerikka

Otetaan Mike. Hänellä on kaikki — nuori, terve, hänellä on työ, ja maa nimeltä Amerikka. Suurenmoinen omaisuus: tarpeeksi tilaa kasvattaa runsaasti ruokaa, suuria tehtaita, suuria kaupunkeja, ja ihmisiä — kaikenlaisia ihmisiä, eri maista, eri uskontoineen ja eri ihonväreineen. Vapaita ihmisiä, jotka voivat elää, tehdä työtä ja rakentaa Amerikkaa yhdessä, koska he ovat vapaita: vapaita äänestämään, sanomaan mitä ajattelevat, menemään omiin kirkkoihinsa, valitsemaan oman työnsä. Mikellä on jotain, se on varmaa. Mutta on miehiä, jotka viettävät yöt laskien, kuinka ottaa se häneltä.

Kadunkulman kiihottaja

Liukas puhuja muokkaa katuväkijoukkoa. Hän lupaa «totuuden Amerikasta». Hän ei ole poliitikko, hän sanoo — vain «keskivertoamerikkalainen», «amerikkalainen amerikkalainen» — ja tietyt asiat saavat hänen verensä kiehumaan: vieraskorostuksiset ihmiset, jotka haalivat kaikki rahat, «neekerit», jotka ottavat työpaikkoja, jotka «kuuluvat sinulle ja minulle». Jos annamme tämän jatkua, mitä tulee «meistä oikeista amerikkalaisista»? Hän jakaa ilmaisen lehtisen — «totuus neekereistä ja ulkomaalaisista», «totuus katolisesta kirkosta» — «oikeiden amerikkalaisten» maksaman. Nuori mies on valmis lukemaan sen ja nyökkää hyväksyvästi: hänen mielestään siinä on järkeä. Maa, sanoo puhuja, ei ole koskaan meidän, ennen kuin se on maa ilman — ilman neekereitä, ilman vieraita ulkomaalaisia, ilman katolisia, ilman vapaamuurareita. Ne, hän sanoo, ovat teidän vihollisianne, jotka yrittävät vallata maan: taistelkaa heitä vastaan ja hävittäkää heidät, ennen kuin he hävittävät meidät.

Unkarilaisen varoitus

Ohikulkija pysäyttää nuoren miehen: ennen kuin puhuja sanoi «vapaamuurarit», olit valmis olemaan hänen kanssaan samaa mieltä — sillä silloin hän puhui toisista ihmisistä. Mutta tässä maassa ei ole «toisia ihmisiä»; olemme kaikki amerikkalaista kansaa. Ja sinä — ethän sinä ole amerikkalainen? «Synnyin Unkarissa, mutta nyt olen Amerikan kansalainen. Ja olen nähnyt, mitä tällainen puhe voi saada aikaan. Näin sen Berliinissä.» Hän oli ollut siellä yliopiston professori ja kuullut täsmälleen samat sanat. Silloin hän oli hölmö — luuli, että natsit olivat vain hulluja kiihkoilijoita. Mutta eivät he olleet. He tiesivät, etteivät olleet tarpeeksi vahvoja valloittamaan yhtenäistä maata, joten he pilkkoivat Saksan pieniin ryhmiin ja käyttivät ennakkoluuloa käytännöllisenä aseena. Se ei ollut helppoa; heidän piti tehdä kovasti töitä sen eteen. Ihmiset eivät synny ennakkoluuloineen — ennakkoluulot valmistetaan meille, jonkun toimesta, joka haluaa jotain. Muista tämä: kun kuulet tällaista puhetta, joku hyötyy siitä, etkä se ole sinä.

Berliini, 1932 — viisi miestä väkijoukossa

Professori näki sen alkavan Berliinissä vuonna 1932. Viisi tuntemaansa miestä seisoi väkijoukossa kuuntelemassa natsipuhujaa. Eric oli katolinen; Anon, hänen oppilaansa, oli juutalainen; Hinrichillä oli pieni rautakauppa; Carl oli maanviljelijä; ja Hans oli työtön metallimies. Puhuja sanoi «oikeille arjalaisille saksalaisille», että oli aika periä kansakunta, joka oikeudella kuuluu vain heille. Natsipuolue antaisi maanviljelijälle maata, työläiselle työtä, pienkauppiaalle voittoa. Kenellä on kaikki se nyt? Juutalaisella — joka muka varasti kansakunnan ja esikoisoikeuden, joka haalii kaikki rahat ja ottaa kaikki työpaikat; häntä on vältettävä, eristettävä, hävitettävä. Ja katoliset — minkään suuren kansakunnan ei pitäisi olla «vieraan kirkon» hallitsema; heidät ja heidän uskonsa on tuhottava. Ja vapaamuurarit — Saksassa ei ole tilaa salaseuroille; on vain yksi seura, natsipuolue.

Pilkkoa kansakunta, houkutella uskollinen

Yksi kerrallaan puhuja hyökkäsi jokaista vähemmistöä vastaan ja erotti heidät toisistaan. Miehet, jotka olivat tulleet maanmiehinä saksalaisina, muutettiin kilpaileviksi ryhmiksi, epäluuloisiksi ja vihaa täynnä toisiaan kohtaan — kaikki petettyinä. Se, jota todella huijattiin, oli Hans: «puhdas saksalainen» natsimittapuun mukaan, hänelle luvattiin kaikki, ja hän lankesi siihen. Hänelle kerrottiin, että hän on puhdasverinen herrarotu, jolla on jumalallinen oikeus hallita, ja että puolue on valmis nostamaan hänet valtaan — komentamaan koko Saksaa, ja eräänä päivänä koko maailmaa. Niin Hansista tuli «yli-ihminen»: hänelle annettiin univormu ja paisutettiin hänen egonsa. Hän ei ollut enää työtön pikkumies; hän oli herrarodun jäsen. Hänen vaimonsa ei aivan ymmärtänyt — yli-ihmisestäkään huolimatta talossa ei ollut ruokaa. Eikö hän ymmärtänyt, että natsit loisivat työtä kaikille, ruokaa, vaatteita, uuden talon, loistavan tulevaisuuden, lapsia, jotka eräänä päivänä hallitsisivat maailmaa? Mutta hän mietti yhä, mistä seuraava ateria tulisi. Hans ei pitänyt tällaisesta puheesta — se oli vaarallista; tällaisesta puheesta ihmiset pitäisi panna vankilaan.

Kuka todella nousi valtaan

Hans oli niellyt syötin, ja nämä olivat ne miehet, jotka olivat panneet syötin koukkuun. Miksi — jotta Hans nousisi valtaan? Tietysti ei: jotta he nousisivat. He käyttäisivät vain Hansia, ja satojatuhansia hänen kaltaisiaan, tekemään likaisen työn — kaikki pelasivat hölmön peliä, panten peliin toisten vapauden ja menettäen tietysti omansa. Hölmöjen kansakunta. Hitler tarvitsi näitä ihmisiä, sillä tehtävää oli paljon: murskata ammattiliitot, koska ne olivat järjestäytyneitä ja saattoivat vastustaa; tuhota lukuisat poliittiset puolueet; murskata jokainen järjestö, jossa ihmiset voisivat yhdistyä. Oli juutalaisia hakattavaksi ja tapettavaksi — eivät mahtavia, mutta kätevä veruke kansakunnan kaikille vaivoille. Satoja katolisia heitettiin vankilaan, koska kirkolla oli voimaa vastustaa. He pilkkoivat kansakunnan sataan palaseen ja tuhosivat palaset yksi kerrallaan, ja noiden murskattujen palasten yli he ratsastivat valtaan: yksi puolue, yksi kansakunta, yksi uskonto.

Sota totuutta vastaan

Vallattuaan vallan natseilla oli yhä vaivaa vanhimman vihollisensa kanssa: totuuden, joka ei kuole helposti. Niinpä he päättivät kumota sen. Suuri totuuden lähde on kirjallisuus — joten he polttivat kirjoja, kaksikymmentä miljoonaa. Totuuden äänitorvet — opettajat, kirjailijat, tiedemiehet — vangittiin tai karkotettiin. Koulutusta tukahdutettiin; viidessä vuodessa yliopiston käynti laski 53 %. Oli kiellettyä kuunnella brittiläistä lähetystä tai lukea amerikkalaista sanomalehteä; tietosi tuli tohtori Goebbelsilta, joka tiesi, mikä on sinulle parasta. Et saanut katsoa tiettyjä elokuvia etkä kuunnella tiettyä musiikkia, etkä saanut katsoa Joe Louisia nyrkkeilemässä, koska tuo mestari oli ihonväriltään musta ja kumosi Hitlerin teorian pohjoismaisesta ylemmyydestä. Albert Einstein kumosi sen myös — ja «ei-arjalaisena» hänen oli jätettävä Saksa. Hänen mielensä oli omistettu totuuden etsimiselle, ja natsit, jotka olivat myyneet valheen, pelkäsivät eniten totuutta.

Äänet, jotka yhä puhuivat

Kirkko oli voima, joka oli yhä tarpeeksi vahva julistamaan totuutta julkisesti. Katolinen ääni varoitti, että kristityt ovat ankarassa taistelussa «verestä syntynyttä uskoa» vastaan, taistelussa, joka tähtää kristinuskon irrottamiseen isänmaasta — ja tuo pappi pidätettiin seuraavana päivänä siveettömyyden verukkeella. Protestanttinen ääni julisti, että se, joka haluaa vapautta itselleen, ei voi kieltää sitä muilta menettämättä sitä, minkä on voittanut — suuri opetus, jonka maailma voi ottaa Saksasta — ja natsit panivat hänet keskitysleiriin. Myös kasvattajat puhuivat. Eräs opettaja kysyi, mikä «arjalainen» oikeastaan on — muka pitkä, hoikka, sinisilmäinen, vaalea — ja vastasi suoraan: arjalaista rotua ei ole, ja, mikä tärkeämpää, herrarotua ei ole. Joillekin ajatus on kätevä, mutta tiede ei voi tukea sitä: rodullisten piirteiden ja ihmisen kyvyn tai luonteen välillä ei ole mitään yhteyttä. Jokaisesta ryhmästä löytyy sama kirjo — hölmöjä ja neroja, rikollisia ja hyväntekijöitä. Arvioi jokaista ihmistä yksilönä, ei ihon tai silmien värin mukaan eikä nenän pituuden mukaan. Erot ihmisten välillä ovat todellisia — erilaiset kyvyt, taustat, näkemykset oikeasta ja väärästä — mutta se on ajattelutavan ero, ei rodun ero. Herrarotua ei ole; se on tieteellinen totuus, ja se, joka sanoo sinulle muuta, valehtelee.

Missä se olisi voitu pysäyttää

Niin, kaikissa käytännön merkityksissä, totuus kumottiin Saksassa. Kuinka se tapahtui, mistä se alkoi? Se alkoi juuri siellä, siinä väkijoukossa — ja siellä se olisi voitu pysäyttää, jos nuo ihmiset olisivat seisoneet yhdessä. Jos he olisivat suojelleet toisiaan, he olisivat voineet vastustaa; yhdessä he olisivat olleet vahvoja. Mutta heti kun he antoivat pilkkoa itsensä, he olivat avuttomia. Kun ensimmäinen vähemmistö hävisi, kaikki hävisivät. He olivat panneet peliin toisten vapauden — ja näin nuo vedonlyönnit maksoivat takaisin. Maanviljelijä Carl, joka löi vetoa paremman elämän puolesta, sai uuvuttavaa työtä jopa sata tuntia viikossa, pakotettuna pysymään maallaan ja tuottamaan, mitä käskettiin, koska Hitler valmistautui sotaan. Hinrichinkään veto ei maksanut takaisin: kahdessa vuodessa 104 000 pienyritystä sulki ovensa. Eikä Hansilla mennyt paremmin — nyt työ ampumatarviketehtaassa, pitkät tunnit kurjasta palkasta, yhä huonommat olot, ei lupa lähteä, kotona yhä ei ruokaa. Hitler sanoi, ettei voi olla voita ja tykkejä yhtä aikaa, joten Hans ei saanut voita.

Sota, jonka rotuteoria hävisi

Kun Hitler katsoi ajan kypsyneen, Saksa lähti sotaan — ei julistuksella, vaan huolellisesti valmistellulla yllätyshyökkäyksellä. Hitler tarvitsi jälleen Hansia likaiseen työhön; Hans oli tähän mennessä raakuuden asiantuntija, ja se raakuus käännettiin muita kansoja vastaan — tšekkejä, puolalaisia, ranskalaisia, venäläisiä. Mutta sodan ratkaisevassa koetuksessa rotuteoriat eivät maksaneet takaisin. «Puhdasveriset yli-ihmiset» kukistivat ne «sekarotuiset» armeijat, joita he halveksivat: britit El Alameinissa, venäläiset Stalingradissa, ja sitten maihinnousupäivänä kaikenvärisistä ja kaikkien uskontojen amerikkalaisista sotilaista koostuneet joukot, jotka murtautuivat Normandian rannoille ja tunkeutuivat Saksan sydämeen. Harhautetuille saksalaisille, jotka olivat niellet syötin, peli ei maksanut takaisin: manner oli kylvetty miljoonilla saksalaisilla ruumiilla, «puhdasarjalaisilla» ruumiilla. Carl jäi lumeen Moskovan ulkopuolelle; Hinrich jäi Italiaan Salernoon; ja Hans, jonka piti hallita maailmaa, sai vain pienen palan Normandiaa, jota voi kutsua omakseen.

Amerikka on vähemmistöjä — ja se tarkoittaa sinua ja minua

Emme saa koskaan antaa tämän tapahtua meille tai maallemme. Emme saa koskaan antaa jakaa itseämme rodun, värin tai uskonnon mukaan, sillä tässä maassa me kaikki kuulumme vähemmistöihin. «Synnyin Unkarissa. Sinä olet vapaamuurari.» Ne ovat vähemmistöjä — ja kuulut toisiinkin: olet maanviljelijä, sinulla on siniset silmät, käyt metodistikirkossa. Oikeutesi kuulua näihin vähemmistöihin on arvokas asia; sinulla on oikeus olla se, mikä olet, ja sanoa, mitä ajattelet, sillä täällä meillä on henkilökohtainen vapaus — meillä on vapaus. Ne eivät ole vain kauniita sanoja; se on käytännöllinen ja korvaamaton elämäntapa. Mutta meidän on tehtävä työtä sen eteen. Meidän on vartioitava jokaisen vapautta, muuten voimme menettää omamme. Jos annamme jonkin vähemmistön menettää vapautensa vainon tai ennakkoluulon kautta, vaarannamme oman vapautemme. Tämä ei ole vain ajatus — se on vankkaa tervettä järkeä: täällä Amerikassa kysymys ei ole siitä, suvaitsemmeko vähemmistöjä; Amerikka on vähemmistöjä, ja se tarkoittaa sinua ja minua. Älkäämme siis olko hölmöjä. Emme saa antaa kenenkään ihmisen vapautta tai arvoa uhata millään teolla tai sanalla. Olkaamme siitä «itsekkäitä»: unohtakaa «me» ja «he», ja ajatelkaa «meitä kaikkia».

Päätös (Raven & Keylam)

Raven ja Keylam palaavat aivan lopussa hyvästelläkseen kuten aina: hei sitten, hyvät ihmiset — tällä kertaa tämä oli tässä. Pysykää kuulolla, älkääkä koskaan unohtako: elämä on hyvää.

Koottu Ta-Na-Si Media & Document Repositoryä varten. Ensimmäisen osan tiivistelmä välittää Raven D. Pondin ja Keylam Folkerin puhutun keskustelun, mukaan lukien heidän tietoinen sarkasmin käyttönsä. Toinen osa tiivistää Yhdysvaltain sotaministeriön (1945) yleisomaisuudessa olevan opetuselokuvan «Don't Be a Sucker» (US National Archives, ID 24376) ja välittää sen sisällön, ei Ta-Na-Sin näkemyksiä. Lukijoita pyydetään tarkistamaan tiedot itse; tämä asiakirja annetaan ilman takuuta.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Perustuu Ta-Na-Si-äänipodcastiin ja historiallinen opetuselokuva — tekoälyavusteinen tiivistelmä. Kääntänyt englannista Claude (tekoäly). Arvioitu käännöslaatu: ● vakaa, varauksin.

Bengali বাংলা

“তোমার আর আমার মতো মানুষ” · পর্ব ৮: দায়িত্বের প্রতি আহ্বান — “এটা কোনো এপ্রিল ফুলের রসিকতা নয়”।

AI-সহায়ক বহুভাষিক সংস্করণ

> এই নথি সম্পর্কে। এই পর্বটি দুটি স্পষ্টভাবে পৃথক অংশ নিয়ে গঠিত। প্রথমটি হলো Raven ও Keylam-এর মধ্যকার মৌখিক কথোপকথন — তাঁদের নিজস্ব কথা, তাঁদের নিজস্ব কণ্ঠ। দ্বিতীয়টি একটি ঐতিহাসিক শিক্ষামূলক চলচ্চিত্র, Don't Be a Sucker (মার্কিন যুদ্ধ বিভাগ, ১৯৪৫, সর্বজনীন সম্পত্তি), যা তাঁরা পর্বে অন্তর্ভুক্ত করছেন। নিচে দুটি অংশ আলাদাভাবে সংক্ষেপিত হয়েছে, যাতে সর্বদা স্পষ্ট থাকে কোনটি Ta-Na-Si থেকে এসেছে এবং কোনটি ১৯৪৫ সালের চলচ্চিত্র থেকে। বিদ্রূপকে Raven ও Keylam একটি সচেতন যোগাযোগের মাধ্যম হিসেবে ব্যবহার করেন; এই সারাংশ সেই কণ্ঠকে মসৃণ না করে বরং বজায় রাখে।

প্রথম অংশ — কথোপকথন (Raven & Keylam)

সূচনা — আমরা আসলে কী চাই

Raven ও Keylam সবসময়ের মতো চ্যানেল খোলেন, নিজেদের নাম দিয়ে এবং কী তাঁদের কাছে গুরুত্বপূর্ণ তা সরাসরি বলে। মৌলিক বিষয়গুলো, তাঁরা বলেন, সহজ: একটি সম্মানজনক জীবিকা এবং সন্তানদের জন্য একটি সম্মানজনক ভবিষ্যৎ। ব্যস এটুকুই। যেসব কিছুর বিরুদ্ধে মানুষকে লড়তে উসকানো হয়, সব বানানো মতামত, কেবল একটি যুদ্ধই গড়তে পারে — কখনোই কল্যাণ নয়। তাই যে প্রশ্নটি তাঁরা দেখতে চান তা হলো: যা আমাদের নিজের, সেগুলোর দিকে সৎভাবে কীভাবে তাকানো যায়, এবং দায়িত্ব আসলে কোথায় নিহিত?

রক্তাক্ত কাজ আর পবিত্র যুদ্ধ

তাঁরা তৎক্ষণাৎ বিদ্রূপ চালু করেন। একটি সরকারের জন্য «রক্তাক্ত কাজ» আছে, যার অন্য স্বার্থ আছে এবং যা যা চায় না সব পুড়িয়ে দেয়। আর তোমাকে উপরন্তু উল্লাস করতে হবে — বাহ, চমৎকার কাজ — এবং পরবর্তী «খ্রিস্টীয় বারবিকিউ» উসকে দিতে হবে, কারণ এখন, তাঁরা বলেন, আমরা দুষ্ট রিপাবলিকানের বিরুদ্ধে এক মহান পবিত্র যুদ্ধে আছি। না: এক রিপাবলিকানই বলছে যে আমাদের পবিত্র যুদ্ধ করতেই হবে, কারণসমূহ, যেহেতু «আমরাই সেরা, প্রভু জাতি»। প্রভু-রিপাবলিকানরা। তাই সবাইকে সেখানে গিয়ে সেই «অভিশপ্ত কিছু একটা»-কে হত্যা করতে হবে, সবাইকে, কাউকে বাদ না দিয়ে। আগে গুলি করো, পরে জিজ্ঞেস করো; আর যখন তারা উত্তর দেয় না, তখন স্পষ্টতই তারাই ছিল শত্রু। রসিকতার নিচে যা লুকিয়ে আছে তা হলো সেই যন্ত্র, যা মানুষকে হত্যার আগে তাদের মনুষ্যত্ব কেড়ে নেয়।

যে অধিকার-সনদ তারা গিলে খাচ্ছে

এটিকে তাঁরা অধিকার-সনদের মুখোমুখি রাখেন — ধর্মীয় স্বাধীনতা, যা সবার থাকা উচিত: যেকোনো বিশ্বাস পালন করা বা না করা। কিন্তু মানুষ যখন মৃত, তখন কে তাদের আবেদন শুনল? হত্যা কি কোনো ধর্ম পালনের উপায়? যখন একজন কর্মরত প্রেসিডেন্ট এমন বিষয় ঘোষণা করেন, Raven বলেন, পুরোনো দেশে একে অসাংবিধানিক বলা হতো। তাহলে এখন কী — বিশ্বের মহান ধর্মবিচারক হিসেবে «Make America great again»? অধিকার-সনদের কোথায় এটি লেখা আছে — সেই নতুনটিতে? নাকি বরং «যে অধিকার তোমার কখনোই ছিল না, তার বলি মটোও»? অধিকার ছাড়া বলি। তোমার কর, ফি এবং যা-ই পাও মটোও, টাকা থাকুক বা না থাকুক — আর তুমি মিটোতে না পারলে, গৃহহীনতাও «কত মিষ্টি»।

আর স্বাধীনতা? স্বাধীনতা কেবল মানুষের এক সংখ্যালঘু অংশের জন্য। তাঁরা শব্দটিকে টুকরো টুকরো করেন — স্বাধীনতা, «স্বা-ধী-ন-তা», একে কি খাওয়া যায়? হ্যাঁ, তুমি স্বাধীনতা খেতে পারো, পুরোটা গিলে ফেলতে পারো — এটাই কর্মসূচি সবার স্বাধীনতা খেয়ে ফেলো আর চিরকালের জন্য সবকিছু ছিনিয়ে নেওয়া।

তোমার সন্তানদরে পাঠাও — অথবা যাত্রাটাই বাঁচাও

বদ্রিূপরে সবচয়েে তীক্ষ্ণ অংশ: তোমার সন্তানদরে সইে নোংরা রক্তাক্ত যুদ্ধে পাঠাও; তোমার সন্তান আছে কি নইে তাতে কছিু আসে যায় না — কবেল নতুন বানাও আর পাঠাও। তারপর সামনরে দরজায় ঝোলানোর জন্য Walmart-এর ব্যাগ থকেে সস্তা পতাকাটি বরেয়িে আসে — তার জন্য তোমাকে কাউকে খাওয়াতে হয় না। তুমি এক মহান দশেপ্রমেকি, তুমি তোমার নজিরে সন্তানদরে উড়য়িে দাও; আরও সস্তায়ও পারো। তাদরে একদম ইরান পর্যন্ত পাঠানো কনে? একটা গ্রনেডে কনেো আর তোমার সন্তানদরে সামনরে আঙনিায় নজিইে উড়য়িে দাও — আরও কার্যকর, আরও সাশ্রয়ী। প্রসেডিন্টেকে এটা আরও বশেি সাহায্য করে, ছলেটেকিে সনৈকি হসিবে প্রশকি্ষণ পর্যন্ত দতিে হয় না। তাঁরা যা দখেছনে তার নাম দতিে ইচ্ছাকৃতভাবে সবচয়েে কঠোর ঐতহিাসকি তুলনার আশ্রয় ননে — হটিলার, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «জনাব Schicklgruber-এর নাতি»-কে ডকেে এনে — অতরিঞ্জন ব্যবহার করে জজি্ঞসে করনে কনে প্রায় কউেই আপত্তি করে না। Elon, তাঁরা মন্তব্য করনে, তাকে এই ধারণাটি কানে দতিে সখোনে নইে; তার অন্য কাজ ছলি, Memphis-এ।

সংবধিান «পুরোনো আবর্জনা» হসিবে

অসাংবধিানকি যদি আর গোনায় না ধরা হয়, তাহলে আমাদরে তো কবেল একটা «United Snacks of America»। জলখাবার প্রয়োজনরে চয়েে বশেি — তাহলে সইে দুর্গন্ধময় সংবধিান আমাদরে দরকার নইে। এটি পছিয়িে তারখি দওেয়া, ২৫০ বছর আগে তরৈি, আর মানুষ ফরিে যতেে চায় ২৫০ নয়, ৫০০ বছর পছেনে, মধ্যযুগরে মহান খ্রস্টিীয় বারবকিউিতে — যা সখোনে লখো পর্যন্ত ছলি না। তুমি মানুষকে আগুনে ছুড়ে ফলেতে পারো আর কোনো পুলশি এসে বলে না যে নজিরে প্রতবিশেীকে পোড়াতে নইে। «বড় পুরুষদরে» নারী ও শশিুদরে অধকিারী হওয়ার অনুমতি আছে, আর সাধারণ মানুষকে অভযিুক্ত করা হয় নজিরে পরবিারকে হত্যা করার জন্য — অথচ সটেি কথতি আছে, কবেল প্রসেডিন্টেরে অধকিার। এটি অন্যায্য। আমরা একটি প্রজাতন্ত্রে আছি, সমতায়। তাহলে কি আমরা নজিরোই নজিদেরে লোকদরে হত্যা করব? তাহলে প্রত্যকেকে প্রসেডিন্টে খতোব দাও, আর ব্যাপারটা মটিে গলে — কারণ নজিদেরে লোকদরে হত্যা করতে কি আদৌ একজন প্রসেডিন্টে দরকার? তমেন নয়। সামনরে আঙনিায় «আরও কার্যকরভাবে» করা যায়।

কন্তিু আনন্দটা কোথায়? তুমি দখেতে পারবে না কীভাবে তোমার নজিরে সন্তানদরে টুকরো টুকরো করে ছড়িে ঘাসরে ওপর মাখয়িে দওেয়া হয় — সবুজ ঘাসে সইে সবকছিুর লাল রং, «এক সুন্দর বপৈরীত্য»। এই বকিৃত চত্রিটইি মূল কথা: উল্লাস করার আসল অর্থ এটাই।

প্রকৃতি, অধকিার আর সীমা পরোনো এক প্রসেডিন্টে

তাঁরা প্রকৃতি-প্রদত্ত অধকিাররে দকিে ফরেনে, যা সংবধিান নাম ধরে উল্লখে করে এবং যা ঠকি তখনই «অর্থপূর্ণ হতে শুরু করে» যখন কোনো প্রসেডিন্টে এমন আচরণ করে। তখন একজন অসাংবধিানকি প্রসেডিন্টে থাকাটা লজ্জার — আর আমরাই তাকে ভোট দয়িছেি; হ্যাঁ, দয়িছেি। তাহলে আমরা কী করি? তাঁরা তার লোক «Pete»-এর দকিে এক নজর দনে — সইে চালাকটি — এবং এই ধারণার দকিে যে, বদ্যিমান আইন-প্রয়োগ যখন তাদরে কাজে লাগে না, তখন তা কবেল অন্যভাবে আবার লখো হয় এবং ঠকি আছে বলে ঘোষণা করা হয়। এটা কতটা সাংবধিানকি? হয়তো আরকেটি সংবধিান আছে, বশিষে অধকিাররে জন্য — একটি প্রথম-শ্রণেরি আমরেকিান সংবধিান, আর একটি দ্বতিীয়, তৃতীয়, চল্লশিতম শ্রণেরি। বর্ণপ্রথার মতো, কপালে ছাপ। সমতা «মন্দ»: তুমি কে তাতে কছিু আসে যায় না, কারও পরোয়া নইে — তাই এটা কবেল ব্যাখ্যার ব্যাপার, আর এভাবে যে কাউকে ঠকানো যায়। «United Snakes of America।»

আমরেকিান দশেপ্রমেকিরা কোথায়?

তাঁরা বারবার একটি প্রশ্নে ফরিে আসনে: আমরেকিান দশেপ্রমেকিরা কোথায়, সইে স্বাধীনতার মানুষ যা আমরেকিা ২৫০ বছর আগে ঘোষণা করছেলি? ছত্রভঙ্গ হয়ে গছে, বাষ্প হয়ে উড়ে গছে? «তারা রাশয়িায় থাক», একজন রসকিতা করনে। কছিু আমরেকিান সত্যইি কণ্ঠ তোলে — সামান্য চৎিকার যে এটা ঠকি নয় — কন্তিু সত্যকিাররে কোনো প্রভাব আছে কি? তাঁরা «Camila»-র দকিে একটি বদি্রূপাত্মক দৃষ্টি দনে কথতি উন্নততর বকিল্প হসিবে, সাবকে সীমান্ত-জারনিা, আর «দুই প্রসেডিন্টে»-এর দকিে: ছোটটি ও বড়টি। «ছোট Trump» হলো Little Trump — একজন কৌতুকশলি্পী ও বনিোদনকারী, খাটো গড়নরে একজন মানুষ, যনিি Donald Trump-এর ভূমকিায় প্রবশে করে অত্যন্ত নখিুঁতভাবে তার আচরণ পুনরায় ফুটয়িে তোলনে, যাতে মানুষ স্পষ্টভাবে দখেতে পায় আসলে কী ঘটছ। তনিি হয়তো সইে বতির্কটি সবার সামনে তুলে ধরছেনে — কন্তিু সঞ্চালকদরে উদ্বগে হলো যে মানুষ তনিি যে বার্তা দখোচ্ছনে তা ধরতে পারে না; তারা এ থকেে কছিুই নয়ে না। আর তারপর আছে বড় Trump, স্বয়ং Donald Trump: সে কি মানুষরে জন্য কছিু করছে, নাকি কবেল নজিরে লাভরে জন্য? সে যসেব বুলি ব্যবহার করে, সগেুলো থকেইে প্রত্যকেরে অনুভব করা উচতি সগেুলো কতটা ফাঁপা। কারণ এই সবকছিু থকেে যা বরেয়িে আসে তা হলো এক দুর্দশাগ্রস্ত জীবন: কোনো ভবষি্যৎ নইে, কম সন্তান, কারণ তাদরে বোমা মরেে মুছে ফলো হয়।

আমরা কীসরে জন্য এখান?

তাহলে আমরা কীসরে জন্য এখান? জন্ম নওেয়া আর তারপর মরে যাওয়া, আর তার মাঝে — কছিুই না? এর কোনো অর্থ নইে। এর জন্য তোমার প্রসেডিন্টে বা সরকার দরকার নইে: যখন শশিুরা পৃথবিীতে আসে আর তাদরে মৃত অবস্থায় মাটতিে আছড়ে ফলো হয়, তখন «সমস্যা» মটিে গলে। তাই তোমার কোনো সরকার দরকার নইে, এমনকি যুক্তরাষ্ট্ররেও নয়। আর তারা আসলে কতটা «যুক্ত»? তমেন নয় — নীচ কাজ করে, কছিুই করে না, তারপর সরে পড়ে। আইন-প্রয়োগে, তদন্তে, কউে কারও পরোয়া করে না। তাঁরা ভারী বদি্রূপ নয়িে জজি্ঞসে করনে আমরেকিান সম্প্রদায় আদৌ কীসরে কাজে লাগে — ইন্টারনটেে গমে খলো, কয়টি লঙি্গ আছে তা নয়িে বোকা বতির্ক — আর বলনে যে এই অর্থহীনতা সহ্য করার মতো যথষ্টে মাদক নইে; হয়তো চীনকে ফোন করে «পরবর্তী করোনার মতো জনিসি» চাওয়া উচতি। কন্তিু আসল প্রশ্নটি থকেে যায়: সত্যকিাররে আমরেকিানদরে দায়ত্বি ও মরেুদণ্ড কোথায়? কার্যত কোথাও দখো যায় না। অনকেে এমন কছিু সামান্য কথা বলে যা বলতে তারা বাধ্যও নয়, আর তারপর এতইে তাদরে চলে — «আমি কছিু বলছে, ছড়েে দাও»। আমরা একসময় ঠকি এটি এড়াতইে একটি স্বাধীনতাযুদ্ধ করছেলিাম, আর এখন আমরা ৫০০ বছর পছিয়িে এক পবত্রি যুদ্ধরে দকিে ফরিছ।ি

এটা কি বাইবলে নাকি Mein Kampf?

শতাব্দী শুরু হয় ২০০০ দয়ি,ে ১৫০০ দয়িে নয় — এখন ২০২৬ সাল। তাহলে এটা পরবর্তী যশিু খ্রস্টি, বা «Donald Christ»-এর সময়, যে নশি্চয়ই নজিকেে সইে পর্যন্ত প্রসারতি করতে পারে আর আরও খারাপ কাজ করতে পার,ে কারণ সে এত বোকা যে একটা শতাংশও হসিাব করতে পারে না। কউে কী করে বশি্বাস করতে পারে যে সে «ভালো প্রভুর বাণী দয়িে» লড়ছে — মানে যশিু, যাকে সে কখনো বোঝনে,ি কারণ যশিু বলছেলিনে একে অপরকে হত্যা করার চয়েে একে অপরকে ভালোবাসাই ভালো? কছিু একটা ভয়ংকরভাবে ভুল। এখান থকেে প্রশ্ন: তার হাতে যা আছে তা কি বাইবলে, নাকি Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — দুটোই, এ সবকছিু থকেে কছিু কছিু। «জনাব Schicklgruber»-এর নাতি, সোনালি রঙে রাঙানো এমন এক মাথা নয়িে যা ছবতিে মানায়নি — দত্তক, এটা গয়িে জনসংখ্যা দপ্তরে বলো। ব্যবস্থাটি নজিইে, তাঁরা বলনে, হটিলার তখন জার্মানতিে যা করছেলি তার সঙ্গে ভয়ংকরভাবে মলিে যায়, আর এটি এখানে ধাপে ধাপে এগয়িে যায় যখন সবাই সঙ্গে চলে আর এর বরিুদ্ধে কছিুই করে না। এবার SA নয়, বরং ICE — আর একগাদা প্রতষ্ঠিান যা এক বশিাল সহংিস কাজ সম্পন্ন করছ।ে «তোমাদরে ব্র্যান্ড-নাম ভালো», নতুন করে বকি্রি করার জন্য।

কোনো নিরাপত্তা নেই, কোনো সম্মান নেই — আর যে দায়িত্ব আমরা বহন করি

তুমি যখন দেখো অধিকার-সনদ কী নিশ্চিত করে, তাঁরা বলেন, তখন তুমি এর কিছুই আর খুঁজে পাও না: সবার জন্য কোনো নিরাপত্তা নেই, মানুষের প্রতি কোনো সম্মান নেই। আর কারও মনে এটা আসেই না। অধিকার কীসের জন্য, যদি তা ব্যবহার না করা হয়? তোমার চালানোর জন্য একটা গাড়ি আছে, থাকার জন্য একটা বাড়ি — কিন্তু যে বাড়িতে তুমি থাকো না সেটা অর্থহীন। তাই দায়িত্ব উপেক্ষা করা বন্ধ করো। আমরা সেই দায়িত্ব বহন করি, নিশ্চিতই, কারণ আমরাই সেই জিনিসটিকে ভোট দিয়েছি — কিন্তু ভোট দেওয়ার মানে এই নয় যে এখন আমাদের এটা সহ্য করতেই হবে। আমাদের একধরনের ভেটো আছে। আমরা বলতে পারি: অভিশপ্ত প্রেসিডেন্ট, তুমি যেই হও, আমরা সারা বিশ্বে আমাদের লোকদের হত্যা করতে চাই না, কিংবা বিশ্ব-অর্থনীতিকে জাহান্নামে পাঠাতে চাই না। এটা আমাদের কাজ নয়। যখন তুমি আমেরিকার বাইরে সবকিছু ধ্বংস করো, তখন কী ফিরে আসে? খারাপ রক্ত — কারণ মানুষ তোমাকে কেবল ততটুকুই ভালোবাসে যতটুকু তুমি মিত। বেঁচে থাকার মতো কী চমৎকার সুনাম। স্বাভাবিক মানুষ সেই পথ ধরে না; তারা এতে গর্বিত নয়।

প্রত্যেকেই অভিবাসী

সোজাসুজি: আমেরিকায় প্রত্যেকেই কোনো না কোনোভাবে অভিবাসী, সেই আদিবাসী আমেরিকানরা ছাড়া যারা আগে থেকেই এখানে ছিল। বাকি সবাই পরে এসেছে। আর এখন বলা হচ্ছে যে কেবল «আমেরিকানরাই» আসল? ২৫০ বছর ধরে স্বাধীন যুক্তরাষ্ট্র ছিল, «liberty and justice for all», «one nation indivisible»-এর অনুমতি নিয়ে — আর তাদের এতে এতটুকু পরোয়া নেই। তাহলে স্বাধীনতা, সেই দুর্গন্ধময় স্বাধীনতা, কার দরকার? প্রত্যেকেরই দরকার — প্রতিশোধ ও বাধা ছাড়া একটি জীবন গড়তে। কোনো পরিমাণ মাদকই তোমাকে ভান করতে দেবে না যে ব্যাপারটা অন্যরকম। সুখ ও কল্যাণের অধিকার — প্রেসিডেন্ট বলে আমাদের এটা দরকার নেই, তাহলে আমরা কি একে পড়ে যেতে দেব? আমরা কী, সস্তা পণ্য? সেসব বোকা ধারণা বিশ্বযুদ্ধ ছাড়া আর কিছুই কখনো জন্ম দেয়নি। আর সেই যুদ্ধ লড়ে আমাদের সন্তানরা যখন আমরা বাড়িতে বসে থাকি আর তারা ফিরে না এলে একটি পতাকা পাই। আর এখন আছে পারমাণবিক, রাসায়নিক, জৈবিক অস্ত্র, অসংখ্য ড্রোন — কথিত আছে «যাতে মানুষ স্বাচ্ছন্দ্য বোধ করে»। প্রত্যেকে যেভাবে সবকিছু সামলায় তা নিছক পাগলামি।

একটি দিশে যা ছিল গড়ে তোলার ভিত্তি

আমরা এমন এক দেশে দাঁড়িয়ে আছি যা একসময় ছিল একটি ভিত্তি, যার ওপর মানুষ নিজেদের ধারণাগুলো, ছোট বা বড়, বাস্তবায়িত করত আর মানবজাতির ও দেশটিরই বিকাশে প্রভাব ফেলত। আর এখন «সব শেষ, সব ঠিক আছে», আর বিশ্বের মানুষ এখনও এখানে আসে — যেখান থেকে অভিবাসীরা আসে, চাঁদ বা মঙ্গল থেকে নয় — অত্যাচারকে পেছনে ফেলে আসতে, কেবল আজ ঠিক এখানেই তা খুঁজে পেতে। এটাই প্রথম যা «খ্রিস্টীয় বারবিকিউ» জ্বালিয়ে দিয়েছে। এখন একটি পবিত্র যুদ্ধ আছে। এর তুলনায় মধ্যযুগ ছিল বিকাশের যুগ; কে এত বোকা যে বলবে «চলো মধ্যযুগ আবার করি»? যখন মানুষ শিখতে শুরু করে স্বৈরশাসন সবসময় কী করছে — আর এখনও করছে — ছোট থেকে শুরু করে ছড়িয়ে পড়ে: এটা ৭০ বছর ধরে চলছে; ইসরায়েল গাজায় গণহত্যা চালাচ্ছে, আর এটি বিস্তৃত হয়ে সারা বিশ্বে ছড়িয়ে পড়ছে — সেই যুক্তি «ওই লোকদের আমাদের দরকার নেই, ওদের কেটে ফেলো আর দেখো ওরা কী করে»।

প্রজাতন্ত্রে জনগণ পাহারা দেয়

যে সরকারের পরে আর পরোয়া করো না, তাকে ভোট দাও কেন? একটি প্রজাতন্ত্রে জনগণ পাহারা দেয় সরকার কী করে তার ওপর — এতেই সমস্ত অর্থ। আজকাল মানুষের পরোয়া নেই: «আমি একজনকে ভোট দিয়েছি», আর তারপর তারা কখনো দেখে না যে হস্তান্তরিত ক্ষমতা দিয়ে কী করা হচ্ছে। তাঁরা অবাক হন যে মানুষ দিবাস্বপ্নে এতটাই ডুবে আছে যে বুঝতেই পারে না যে তারাই তাকে ক্ষমতায় এনেছে। বেশিরভাগ এই প্রেসিডেন্টে সন্তুষ্ট বলেও শোনায় না — কিন্তু তারা কেবল বলে «আমি এর সঙ্গে একমত নই», আর এতে কী বদলায়? কিছুই প্রেসিডেন্টকে নিজে থেকে বদলায় না। সরকার যাতে বদলায় তার জন্য আমাদের কিছু করতে হবে — সে যা করে তার মধ্য দিয়ে। আর এটা কোথা থেকে শুরু হয়? যখন বিশ্ব ইতিমধ্যেই জ্বলছে, যখন প্রকৃতি সম্পূর্ণ ধ্বংস হয়ে গেছে — সেটা, স্বাভাবিক অবস্থায়, একে বলা হয় অনেক দেরি। তাই সঠিক মুহূর্ত হলো বলা: দেরি হওয়ার আগে, আমি এটা থামিয়ে দিই বরং। সেই মানুষরা কোথায়, সারা বিশ্বে — কেবল আমেরিকায় নয় — যারা বলবে «এখন থামো», কারণ সবাই কষ্ট পাচ্ছে, সবাই ভেঙে পড়ছে, আর কারও আর কোনো ভবিষ্যৎ বা নিশ্চিত জীবিকা নেই?

বাঁচার জন্য জন্ম, মুছে যাওয়ার জন্য নয়

এটা কীভাবে ঘটে — যে মানুষ নিজেরে নিম্নমূলে অংশ নেয়? Trump-এর অধীনে বোকামি করা — এ-ই হলো কথা। ধর্ম পালন করা বা না করা ঠিক অধিকার-সনদের প্রতিশ্রুতি। «Under God» হোক বা না হোক, আমরা যে ফলাফল দেখি তাতে কিছুই বদলায় না। আমাদের নিজেদের অনুমতির মধ্যেই আমরা জিনিসগুলো বদলাতে পারি; কোনো ঈশ্বর তোমার হয়ে সেগুলো বদলাবেন না। এটা আমাদের ওপর। প্রভু, আল্লাহ, বুদ্ধে বিশ্বাস করা — এটা গোনায় ধরা হয় না; এটা আমাদের কর্মের ওপর নির্ভর করে। আমরা «আমি পারি না, কারণ...»-এর পেছনে লুকাতে পারি না; তুমি যদি তা করো, তুমি কষ্ট পাও, ভেঙে পড়ো, নদীতে ভেসে যাও। হাত তোলো: জন্ম নেওয়াটা কি এই অনুমতি ছিল যে জীবন কেবল নদীতে ভেসে পার করা হবে — কেউ এটা বলে না। আর তুমি যদি এভাবে বাঁচো, তাঁরা সরাসরি বলেন, তুমি এক ধীর আত্মহত্যা করছ; তখন তোমার মানসিক সাহায্য দরকার। যারা সত্যিই মানসিকভাবে অক্ষম, তাদের জন্য, ঠিক আছে, এই প্রসেডিন্ট হয়তো তোমার জন্য মানানসই — কিন্তু সেটা সংখ্যাগরিষ্ঠ নয়, নিশ্চিতভাবেই নয়।

কাজে নামা

অনেকে আগেই কাজ করার সময় এসেছে, একটি জীবিকা, একটি কল্যাণ, যেকোনো সুখের সমস্ত ভিত্তি হারানোর আগে। আমরা সব এক রাতেই হারাতে পারি, আমরা প্রান্তরে এতটাই কাছে — পেছনে হেলান দিয়ে বসা, উৎসব উপভোগ, বিশ্রামের কোনো অবকাশ নেই। «মহা ক্লান্তি» স্পষ্টভাবেই আসছে। আমরা একটি টাইটানিকে আছি, যেখানে আমরা ডুবতে ডুবতে একটি মিষ্টি ব্যান্ড বাজাচ্ছে। এটাই কি আমরা চাই? না। এই সমস্ত কর্মকাণ্ড একসঙ্গে নিলে কোথায় নিয়ে যায় তা কেউ দেখে না। আমরা কি আজ সত্যিই এত বোকা? তাঁরা তা অস্বীকার করেন — কিন্তু আমরা এতটাই অলস যে কিছু বদলাতে একটি আঙুলও নাড়ি না, আর কেবল বসে বলি «হুঁ, ঠিক আছে, যদি এমনই হয় তবে এমনই। হয়তো মহান প্রভু এসে এটা ঠিক করে দেবেন»। শেষে তিনি তোমার ওপর ভরসা করবেন না, কারণ তুমি তাঁর সঙ্গে ছিলে না — তুমি তাঁর সেই সৃষ্টিগুলোর একজন ছিলে না যারা নিজেদের জীবন কাটিয়েছে আর প্রতিবেশীর প্রতি নিজের মতোই ভালোবাসা বহন করেছে।

গরিব হওয়া লজ্জা নয় — অলসতা লজ্জা

এটা ভাবো: «তাহলে জীবন শেষে» বলায় আত্মপ্রেমে খুব কম। গরিবের চেয়েও নিচু — আর দারিদ্র্য কাউকে দোষ দেওয়ার বিষয় নয়। অনেক মানুষ গরিব আর সৎভাবে, সরলভাবে, নিজেদের কঠিন ভাগ্যের সঙ্গে বাঁচে; সবাই নয়, ধূর্ত মানুষ সর্বত্র আছে। কিন্তু যারা সবচেয়ে প্রয়োজনীয় জিনিসে নামিয়ে আনা হয়েছে, তারা ঠিক জানে এর মানে কী। কেবল যারা এতটাই খেয়ে নেওয়া হয়েছে যে আর কোনো প্রয়োজনীয় জিনিস দাবি করে না, তারাই বলতে পারে «হয়তো এত খারাপ নয়, হয়তো উন্নতি হবে»। এটা প্রতিশ্রুত নয়, আর কর্মসূচিতেও নেই — পতন কেবল বড় থেকে বড় হয়, আর এটা একটা অভিশপ্ত মহামারী দিয়ে হঠাৎ শুরু হয়েছিল আর কখনো ঠিক হয়নি। এখন বরং আমরা এটা ঠিক করি। এটা আমাদের দায়িত্ব। এই দায়িত্ব ছাড়া আমাদের কোনো সামাজিক যোগ্যতা নেই; দুটো ছাড়া আমাদের এমনকি নিজেদেরও নেই — কেউ নিজের জন্য নয়, কেউ প্রতিবেশীর মধ্য দিয়ে নয়। আমরা এই সবকিছু হারাচ্ছি। আর এটা বড্ড সস্তা।

তোমার হাতে সর্বোচ্চ মূল্য

তোমার হাতে যে সর্বোচ্চ মূল্য তুমি ধরে আছ তা হলো তোমার নিজের জীবন আর তোমার স্বাস্থ্য। আর তুমি কি তা এমন কাউকে দিয়ে দাও যে বলে «তোমাকে আর দরকার নেই, যাও, বাষ্প হয়ে যাও, আমাকে বিরক্ত করো না»? আমরা Abe-এর সঙ্গে — Abraham Lincoln-এর সঙ্গে — দাসদের মুক্ত করেছিলাম, কারণ মানুষের সঙ্গে সেই আচরণ অসহনীয় ছিল। আর এখন আমরা কি তা নিজেদের ওপরই হতে দিচ্ছি? এত অলস হওয়া বড্ড সস্তা: নিজের অধিকারের পক্ষে না দাঁড়ানো, ভালো কিছুর জন্য ঝুঁকি না নেওয়া, আর নিজেকে বোঝানো যে কিছু না করলে কেউ তোমার ক্ষতি করবে না। সত্য তার উল্টো — সবাই তোমার ক্ষতি করে, কারণ এটাই কর্মসূচি। ঠিক এটাই একজন গুন্ডা করে। আগে স্কুলে, যখন কোনো গুন্ডা থাকত, তুমি তার মুখে সরাসরি একটা ঘুষি বসাতে যতক্ষণ না জ্বালাতন বন্ধ হতো। তাহলে এখন? আমাদের একটা বড় গুন্ডা আছে, আমরা সবাই মিলে, আর আমরা তাকে একটা ঘুষিও বসাই না — কেন? কারণ আমরা এতটাই ভীতু, আমাদের প্রত্যেকে, যে গুন্ডাকে জবাব দিই না।

অলস আমেরিকান, আর ফুরিয়ে আসা আশা

এটা কি শক্তিশালী আমেরিকানদের দুর্গ? তাঁরা তা বিশ্বাস করেন না — বরং অলস, পরিতৃপ্তদের, যারা আশা করে এটা বড় হওয়ার আগেই শেষ হয়ে যাবে। কিন্তু এটা কেটে যাবে আশা করা হলো আত্মসমর্পণ, আর আত্মসমর্পণ শেষ পর্যন্ত সেই আত্মহত্যা যার কথা তাঁরা বলছিলেন। তাহলে আমেরিকার জন্য কোনো আশা নেই — আর সারা বিশ্বের জন্যও নেই — যদি কেউ নিজের জীবনযাপনের ধরন না বদলায়, নিজের জীবনমানের পক্ষে দাঁড়াতে। আমরা এ থেকে কী পাই? নির্মূল। ব্যস এটুকুই। আর আমরা অংশ নই? তাঁরা বিশ্বাস করেন না যে কেউ সত্যিই তা পারে। এটা চলার পথ নয়।

দাদা-দাদিদের স্মরণ করো

বরং আমরা আমাদের দাদা-দাদি ও তাঁদের পূর্বপুরুষদের স্মরণ করি যাঁরা কোনো কিছুর জন্য দাঁড়িয়েছিলেন — স্বাধীনতার জন্য আর মানুষের জন্য — যেমন গৃহযুদ্ধে, বা দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধে, যেখানে তাঁরা অক্ষশক্তির বিরুদ্ধে লড়েছিলেন: মুসোলিনি, হিটলার আর টোজো — জার্মানি, ইতালি আর জাপান — কঠোর, ভয়াবহ যুদ্ধে, ঠিক এটি এড়াতেই। আর এখন আমাদের কাছে এটা আবার আছে আর সবাই উল্লাস করছে? মানুষের মধ্যে নিশ্চয়ই কিছু একটা ভুল আছে, আর বরং তারা সেটা খুঁজে বের করে ঠিক করুক তার হিওয়ার আগে — আর তের মানে তেরেই। তুমি একটা ট্রেনে ধরতে চাও আর ট্রেনে চলে গেছে; কীভাবে ধরবে? পারবে না। আমরা কি সত্যিই এটাই চাই — স্টেশনে বসে «হায় রে» বলা, আর তারপর খাবারের জন্য ভিক্ষা করা? এটা বড্ড সস্তা। ২৫০ বছরের বিকাশের পর তা সরিয়ে রেখে বলা «দরকার নেই» — আর কী আমাদের দরকার নেই? কিছুই না? এটা ডাহা মিথ্যা। তুমি প্রতিদিন তোমার জীবিকার জন্য কিছু করো, আর নিজেকে বোঝাও যে আগামী একশো বছর সব ঠিক থাকবে — কিন্তু থাকবে না, কারণ সরকার এত বোকা কাজ করে যে তুমি তোমার জীবিকার জন্য যা করো তা তোমাকে আর খাওয়াবে না।

ঐক্যবদ্ধ জনগণ এটা বদলাতে পারে

তাহলে চলো এখন কাজে নামি। Elon বলে কয়েক বছরের মধ্যে প্রতিটি দোকান উধাও হয়ে যাবে — সে এর জন্যই রোবোটিকস বানাচ্ছে, আর AI সমস্ত কাজ করে, আর তখন «মানুষ সুখী হতে পারে»। সুখী কীভাবে, যখন তারা নিজেদের জীবিকার জন্য কিছুই করতে পারে না? কোন জীবিকা টিকে থাকে? কোনোটাই না। কেবল মৃত্যু। এটাই কি পথ — নিজের জীবনের শক্তি ব্যয় করে শেষে সেই মহা নির্মূল পাওয়া, কারণ যন্ত্র তোমার চেয়ে সস্তা, কারণ নিজের চোখে তুমি একটা পয়সার সমান, তাও যদি হও? ভাবো একবার ঐক্যবদ্ধ হলে আমাদের হাতে কত শক্তি। একটি প্রশাসন মুষ্টিমেয় কিছু মানুষ; জনসংখ্যা অনেক বড়, অনেক বেশি শক্তি নিয়ে। লড়াই পর্যন্ত গড়ালেও আমরা পারি; আমরা অনেক বেশি শক্তিশালী। আমাদের সেই অভিশপ্ত জিনিসটা বদলাতে হবে, কারণ একে চালাচ্ছে বোকারা যারা এই দিকেই ছুটছে। যখন আমরা স্বাভাবিক পথে এটা করতে পারি না — আইন-প্রয়োগের মাধ্যমে, সংবিধানের মাধ্যমে — তখন আমাদের থামো বলতে হবে যে উপায়ই কার্যকর হয়, কারণ এটা আমাদের অস্তিত্বকেই বাজি রাখে।

মরতে কষ্ট হয়, — আর এড়িয়ে যাওয়া সাহায্য করে না

হ্যাঁ, মরতে কষ্ট হয়, — আর সমস্যা এড়িয়ে যাওয়া তা এড়ায় না। যার জন্য আমরা বেঁচেছি, প্রজন্মের পর প্রজন্ম, আমরা সবাই মিলে — তা যদি কোনো মূল্যের না হয়, তবে তা অর্থহীন। সত্যিই কি নিদীতে ভেসে যাওয়া, তা ডুবতে দেখা আর কিছু না বলা সার্থক? একজন সৎ আমেরিকানের কেবল গুনগুন করা উচিত নয়; তার বলা উচিত «আমি আমার অধিকারের পক্ষে দাঁড়াই, আমি আমার অধিকার জানি, আর আমি সিগেলো এখনই চাই»। এতে কোনো ভুল নেই। তাহলে বরং আমরা তা করি। প্রত্যেকে নিজের অন্তরে জানে নিজের জায়গায়, নিজের জীবনে কী করতে হবে। আনন্দিত হও যে তুমি বেঁচে আছ আর তোমার স্বাধীনতা আছে স্বাধীনতায় নিজের জীবন গড়ার — যা মোটেও স্বতঃসিদ্ধ নয়: তা প্রস্তুত করতে হয়েছে, লড়ে জিততে হয়েছে। আর এখন আমরা স্বাধীনতার সবচেয়ে কঠোর সংকটের মুখোমুখি যা যুক্তরাষ্ট্র কখনো দেখেনি। এটা ঠেকাতেই হবে যাতে তা আমাদের কাছ থেকে কেড়ে নেওয়া না হয়। এটা আমাদের প্রত্যেকের দায়িত্ব। এটা সবাইকে বাজি রাখে।

আমরা জীবনরে অন্তর্গত

কউে কীভাবে নজিরে সন্তানদরে চোখরে দকিে তাকয়িে বলতে পারে «শষে — তুমি যুদ্ধে যাও, তুমি ফরিবে না, আর আমওি যাই হোক চলে যাচ্ছ»? এটা কারও জন্যই সমাধান নয়। আমরা স্বাভাবকি মানুষ, ববির্তনরে সইে ধারায় বড়েে ওঠা; আমরা প্রকৃতরি অন্তর্গত, আমরা জীবনরে অন্তর্গত — ক্লান্তি বা গণহত্যার নয়। বরং আমরা এটা বুঝি, কারণ এটাই আমাদরে অস্তত্বি; আমরা যদি একে আঁকড়ে না ধরি তবে আমাদরে অস্তত্বি শষে হয়ে যায়। এটা না দখেতে মানুষকে নজিরে থকেে কতটা দূরে থাকতে হয়? ছলেমেয়েরো, দখেো আসলে কী ঘটছে। তোমরা কি বাঁচতে চাও না? প্রত্যকেে বাঁচতে চায়, সম্প্রদায়ে অংশ নতিে চায়, দশে গড়তে চায়, প্রকল্প গড়তে চায় — আর এ সবকছিু কড়েে নওেয়া হবে কারণ কারও মাথায় এসছে «এটা আমাদরে আর দরকার নইে»? এমন হতে পারে না। এটা অনকে বশেি সহজ।

শক্ত হও, সৎ হও — প্রজাতন্ত্র দীর্ঘজীবী হোক

শক্ত হও, সৎ হও, প্রজাতন্ত্র দীর্ঘজীবী হোক। প্রশ্ন কবেল এটুকু: প্রজাতন্ত্র এভাবে কতদনি বাঁচে? যতদনি আমরা একে বাঁচতে দইি। এটা আরও ২৫০ বছর বা তারও বশেি টকিতে পারে — যতটা আমরা একে ঘটতে দইি। আমরাই প্রজাতন্ত্রকে ঘটাই। তাই, সক্রয়িভাবে, আমরা একে ঘটাব — আর ঠকি সইে কারণইে বরং আমরা একে রক্ষা করি, যে উপায়ই কার্যকর হয়, কারণ আমরা একে অনকে দীর্ঘ সময় শথিলি ছড়েে দয়িছেি। এখন পরষ্কিার করার মতো এক বরিাট নোংরা আছে, আর কউে এসে আমাদরে হয়ে এটা ঠকি করবে না — সইে «বড় লোক যে আমরেকিাকে আবার মহান আর বোকা বানায়» নশি্চয়ই নয়; এটা ইতমিধ্যে দখো যাচ্ছে। আমরা একে নজিদেরে হাতে ধরে আছ,ি আর তখন আমরা পারি। আমরা না করলে কউে করে না। আমাদরে হাত এটা পার,ে কারণ আমরা জানি কীভাবে। আর কউে না।

তারা ঠকি জানে তারা কী করছে

প্রশাসনরে যসেব লোক সইে বোকা শব্দ করে তারা জীবন সম্পর্কে কছিুই জানে না — অথবা, সঠকিভাবে বলল,ে তারা ঠকি জানে জীবন কী হওয়া উচতি নয়, আর একটি কর্মসূচি অনুযায়ী কীভাবে তা ধ্বংস করতে হয়। তাই তাদরে এটা শষে পর্যন্ত নয়িে যতেে দওি না — যা আমরা প্রমাণ থকেে, তথ্য থকেে দখেতে আর শুনতে পার;ি যা আমরা সরাসরি অনুভব করি, প্রতদিনি। আর এখন: একটি জীবকিা সম্পর্কে আমাদরে ধারণা কী? নজিকেে জজ্ঞিসে করো। এর দকিে তাকাও, এর পছেনে লাগো, খুঁজে বরে করো কী করতে হবে — কারণ এটা মনেে নওেয়ার মতো অবস্থা নয়। নশি্চতিভাবইে নয়।

দ্বতিীয় অংশ — ঐতহিাসকি চলচ্চত্রি Don't Be a Sucker (মার্কনি যুদ্ধ বভিাগ, ১৯৪৫)

> উৎস সম্পর্কে টীকা। নচিে যা আছে তা পর্বে অন্তর্ভুক্ত একটি স্বতন্ত্র রচনার সারাংশ: Don't Be a Sucker («বোকা হয়ো না»), মার্কনি যুদ্ধ বভিাগরে তরৈি একটি শক্ষিামূলক চলচ্চত্রি, ১৯৪৫ সাল,ে দ্বতিীয় বশি্বযুদ্ধরে পর, যারা তা যাপন করছেলি তাদরে দ্বারা, যারা তা দখেনেি তাদরে শখোত।ে এটি সর্বজনীন সম্পত্তি। National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376)। নচিরে কথাগুলো চলচ্চত্রিরে, Ta-Na-Si-এর নয়।

বোকারা আর যারা তাদরে শকিার করে

চলচ্চত্রিটি মলোয় একটি সাজানো «কুস্তি লড়াই» দয়িে শুরু হয় — স্পষ্ট জালয়িাতি, তবু একজন লোক তাতে তার কষ্টার্জতি টাকা বাজি ধরে। Henry ২০০ ডলার নয়িে ট্রনেে ওঠে আর অপরচিতিদরে সঙ্গে বন্ধুত্বপূর্ণ তাস খলোয়। কোনো ক্ষতি দখেে না। Joe Collins-এর বাড়তিে একজন ভালো স্ত্রী আছে, কন্তিু বারে সে এমন এক ময়েরে সঙ্গে পরচিতি হয় যাকে কয়কে পগেরে পর সুন্দরী লাগে। এমন লোকদরে জন্য একটি পুরোনো শব্দ আছে: বোকা। আর আছে অন্য কছিু লোক — যারা রাত কাটায় হসিাব করে কীভাবে তাদরে যা আছে তা কড়েে নওেয়া যায়। সব রকম খলো, সব রকম বোকা।

Mike-এর কাছে কিছু আছে: আমেরিকা

Mike-কে ধরো। তার সবকিছু আছে — তরুণ, সুস্থ, একটি চাকরি, আর আমেরিকা নামের একটি দেশ। অধিকারে রাখার মতো এক চমৎকার জিনিস: প্রচুর খাবার ফলানোর মতো যথেষ্ট জায়গা, বড় কারখানা, বড় শহর, আর মানুষ — সব রকম মানুষ, ভিন্ন ভিন্ন দেশ থেকে, ভিন্ন ধর্ম আর ভিন্ন গায়ের রং নিয়ে। স্বাধীন মানুষ, যারা একসঙ্গে বাঁচতে, কাজ করতে আর আমেরিকা গড়তে পারে কারণ তারা স্বাধীন: ভোট দিতে স্বাধীন, যা ভাবে তা বলতে স্বাধীন, নিজেদের গির্জায় যেতে স্বাধীন, নিজেদের কাজ বেছে নিতে স্বাধীন। Mike-এর কাছে কিছু আছে, এটা নিশ্চিত। কিন্তু এমন কিছু লোক আছে যারা রাত কাটায় হিসাব করে কীভাবে তা তার কাছ থেকে কেড়ে নেওয়া যায়।

রাস্তার মোড়ের উসকানিদাতা

এক পিচ্ছিল বক্তা রাস্তার ভিড়কে গড়ে তুলছে। সে «আমেরিকা সম্পর্কে সত্য» প্রতিশ্রুতি দিয়ে। সে রাজনীতিবিদ নয়, সে বলে — কেবল একজন «গড় আমেরিকান», একজন «আমেরিকান আমেরিকান» — আর কিছু জিনিস তার রক্ত গরম করে তোলে: বিদেশি টানের লোকেরা যারা সব টাকা হাতিয়ে নিচ্ছে, «নিগ্রোরা» যারা সেইসব চাকরি দখল করছে যা «তোমার আর আমার»। আমরা যদি এটা চলতে দিই, তাহলে «আমরা সত্যিকারের আমেরিকানদের» কী হবে? সে একটি বিনামূল্যের পুস্তিকা বিলি করে — «নিগ্রো আর বিদেশিদের সম্পর্কে সত্য», «ক্যাথলিক চার্চ সম্পর্কে সত্য» — «সত্যিকারের আমেরিকানদের» টাকায় ছাপা। একজন যুবক তা পড়তে প্রস্তুত আর সম্মতিতে মাথা নাড়ে: তার কাছে এটা যুক্তিসঙ্গত মনে হয়। এই দেশে, বক্তা বলে, কখনো আমাদের হবে না যতক্ষণ না এটা এমন এক দেশ হয় যা ছাড়া — নিগ্রো ছাড়া, ভিনদেশি বিদেশি ছাড়া, ক্যাথলিক ছাড়া, ফ্রিম্যাসন ছাড়া। তারাই, সে বলে, তোমাদের শত্রু, যারা দেশটা দখল করতে চাইছে: তাদের বিরুদ্ধে লড়ো আর তাদের নির্মূল করো, তারা আমাদের নির্মূল করার আগে।

হাঙ্গেরিয়ানের সতর্কবার্তা

এক পথচারী যুবকটিকে থামায়: বক্তা «ফ্রিম্যাসন» বলার আগে, তুমি তার সঙ্গে একমত হতে প্রস্তুত ছিলে — কারণ তখন সে অন্য লোকদের কথা বলছিল। কিন্তু এই দেশে কোনো «অন্য লোক» নেই; আমরা সবাই আমেরিকান জনগণ। আর তুমি — তুমি তো আমেরিকান নও, তাই না? «আমি হাঙ্গেরিতে জন্মেছি, কিন্তু এখন আমি একজন আমেরিকান নাগরিক। আর আমি দেখেছি এমন কথাবার্তা কী করতে পারে। আমি বার্লিনে এটা দেখেছি।» সে সেখানে বিশ্ববিদ্যালয়ের অধ্যাপক ছিল, আর ঠিক একই কথা শুনেছিল। তখন সে এক বোকা ছিল — ভেবেছিল নাৎসিরা কেবল পাগল ধর্মান্ধ। কিন্তু তারা তা ছিল না। তারা জানত যে একটি ঐক্যবদ্ধ দেশে জয় করার মতো যথেষ্ট শক্তিশালী তারা নয়, তাই তারা জার্মানিকে ছোট ছোট দলে ভাগ করল আর কুসংস্কারকে একটি ব্যবহারিক অস্ত্র হিসেবে কাজে লাগাল। এটা সহজ ছিল না; এর জন্য তাদের কঠোর পরিশ্রম করতে হয়েছিল। মানুষ কুসংস্কার নিয়ে জন্মায় না — কুসংস্কার আমাদের জন্য বানানো হয়, এমন কারও দ্বারা যে কিছু চায়। এটা মনে রেখো: যখন তুমি এমন কথা শোনো, কেউ এ থেকে কিছু পাবে, আর সেটা তুমি হবে না।

বার্লিন, ১৯৩২ — ভিড়ে পাঁচজন মানুষ

অধ্যাপক এটা ১৯৩২ সালে বার্লিনে শুরু হতে দেখেছিল। তার চেনা পাঁচজন মানুষ একটি ভিড়ে দাঁড়িয়ে এক নাৎসি বক্তার কথা শুনছিল। Eric ছিল ক্যাথলিক; Anon, তার এক ছাত্র, ছিল ইহুদি; Hinrich-এর একটি ছোট লোহালক্কড়ের দোকান ছিল; Carl ছিল কৃষক; আর Hans ছিল এক বকের ধাতুশ্রমিক। বক্তা «সত্যিকারের আর্য জার্মানদের» বলছিল যে সময় এসেছে সেই জাতি উত্তরাধিকারসূত্রে পাওয়ার যা ন্যায্যত কেবল তাদেরই। নাৎসি পার্টি কৃষককে জমি দেবে, শ্রমিককে কাজ, ছোট ব্যবসায়ীকে মুনাফা। এখন এ সবকিছু কার কাছে আছে? ইহুদির কাছে — যে কথিতভাবে জাতি আর জ্যেষ্ঠাধিকার চুরি করেছে, যে সব টাকা হাতায় আর সব চাকরি নেয়; তাকে এড়াতে হবে, একঘরে করতে হবে, নির্মূল করতে হবে। আর ক্যাথলিকরা — কোনো মহান জাতি কোনো «বিদেশি গির্জার» শাসনে থাকা উচিত নয়; তাদের আর তাদের বিশ্বাসকে ধ্বংস করতে হবে। আর ফ্রিম্যাসনরা — জার্মানিতে গুপ্ত সমিতির কোনো জায়গা নেই; কেবল একটিই সমিতি থাকবে, নাৎসি পার্টি।

জাতকিে ভাগ করা, বশি্বস্তকে টোপ দওেয়া

একে একে বক্তা প্রতটিি সংখ্যালঘুকে আক্রমণ করল আর তাদরে একে অপররে থকেে আলাদা করল। যসেব মানুষ স্বদশেী জার্মান হসিবেে এসছেলি তাদরে প্রতদ্বিন্দ্বী দলে পরণিত করা হলো, একে অপররে প্রতি সন্দহিান আর ঘৃণায় পূর্ণ — সবাই ঠকল। যে সত্যকিাররে বোকা বানানো হয়ছেলি সে হলো Hans: নাৎসি মাপকাঠতিে «বশিুদ্ধ জার্মান», তাকে সবকছিুর প্রতশি্রুতি দওেয়া হলো, আর সে ফাঁদে পড়ল। তাকে বলা হলো যে সে বশিুদ্ধ-রক্ত প্রভু জাতি, শাসনরে ঐশী অধকিার নয়িে, আর পার্টি তাকে ক্ষমতায় তুলতে প্রস্তুত — পুরো জার্মানকিে, আর একদনি পুরো বশি্বকে আদশে করতে। এভাবে Hans এক «অতমিানব» হয়ে উঠল: তারা তাকে একটি ইউনফির্ম দলি আর তার অহং ফুলয়িে দলি। সে আর বকোর ছোট লোক ছলি না; সে প্রভু জাতরি এক সদস্য ছলি। তার স্ত্রী পুরোপুরি বুঝত না — বাড়তিে এক অতমিানব থাকা সত্ত্বওে খাবার ছলি না। সে কি বুঝত না যে নাৎসরিা সবার জন্য কাজ তরৈি করব,ে খাবার, কাপড়, একটি নতুন বাড়ি, এক গৌরবময় ভবষি্যৎ, এমন সন্তান যারা একদনি বশি্ব শাসন করব?ে কন্তিু সে তখনও ভাবত পররে খাবার কোথা থকেে আসব।ে Hans এমন কথা পছন্দ করত না — সগেুলো বপিজ্জনক ছলি; এমন কথার জন্য লোকদরে কারাগারে পোরা উচতি।

আসলে কে ক্ষমতায় এল

Hans টোপ গলিে ফলেছেলি, আর এরাই সইে লোক যারা বঁড়শতিে টোপ গথেঁছেলি। কনে — Hans যাতে ক্ষমতায় আস?ে অবশ্যই না: যাতে তারা আস।ে তারা কবেল Hans-ক,ে আর তার মতো লক্ষ লক্ষকে ব্যবহার করত নোংরা কাজ করাতে — সবাই বোকার খলো খলেছলি, অন্যরে স্বাধীনতা বাজি রখেে আর স্বাভাবকিভাবইে নজিদেরেটা হারয়িে। বোকাদরে এক জাতি হটিলাররে এই লোকদরে দরকার ছলি, কারণ অনকে কাজ ছলি: শ্রমকি ইউনয়িন গুঁড়য়িে দওেয়া, কারণ তারা সংগঠতি ছলি আর প্রতরিোধ করতে পারত; অসংখ্য রাজনতৈকি দল ধ্বংস করা; প্রতটিি সংগঠন ভঙেে দওেয়া যখোনে মানুষ ঐক্যবদ্ধ হতে পার।ে মারধর আর হত্যার জন্য ইহুদরিা ছলি — শক্তশিালী নয়, কন্তিু জাতরি সব রোগরে এক সুবধিাজনক অজুহাত। শত শত ক্যাথলকিকে কারাগারে পোরা হলো, কারণ গর্জিার প্রতরিোধ করার শক্তি ছলি। তারা জাতকিে একশো টুকরো করল আর টুকরোগুলো একে একে ধ্বংস করল, আর সইে ভাঙা টুকরোগুলোর ওপর চড়ে ক্ষমতায় উঠল: এক পার্টি, এক জাতি, এক ধর্ম।

সত্যরে বরিুদ্ধে যুদ্ধ

ক্ষমতা দখলরে পরও নাৎসদিরে তাদরে সবচয়েে পুরোনো শত্রুর সঙ্গে ঝামলো ছলি: সত্য, যা সহজে মরে না। তাই তারা একে বাতলি করার সদ্ধিান্ত নলি। সত্যরে একটি বড় উৎস সাহত্যি — তাই তারা বই পোড়াল, দুই কোটি সত্যরে মুখপাত্রদরে — শকি্ষক, লখেক, বজি্ঞানী — কারাবন্দি বা বতিাড়তি করা হলো। শকি্ষাকে নরিুৎসাহতি করা হলো; পাঁচ বছরে বশি্ববদ্যিালয়রে উপস্থতিি ৫৩% কমে গলে। কোনো ব্রটিশি সম্প্রচার শোনা বা কোনো আমরেকিান সংবাদপত্র পড়া নষিদ্ধি ছলি; তোমার তথ্য আসত ডক্টর গোয়বেলসরে কাছ থকে,ে যে জানত তোমার জন্য কী ভালো। তুমি কছিু সনিমো দখেতে বা কছিু সংগীত শুনতে পারতে না, আর তুমি Joe Louis-এর মুষ্টযিুদ্ধ দখেতে পারতে না, কারণ সইে চ্যাম্পয়িনরে গায়রে রং কালো ছলি আর সে হটিলাররে নর্ডকি শ্রষ্ঠেত্বরে তত্ত্ব খণ্ডন করত। Albert Einstein-ও তা খণ্ডন করতনে — আর «অ-আর্য» হওয়ায় তাঁকে জার্মানি ছাড়তে হলো। তাঁর মন সত্যরে অনুসন্ধানে নবিদেতি ছলি, আর নাৎসরিা, যারা একটি মথি্যা বকি্রি করছেলি, সবচয়েে বশেি সত্যকে ভয় পত।ে

যে কণ্ঠগুলো তবু কথা বলছেলি

গরি্জা ছলি এমন এক শক্তি যা তখনও প্রকাশ্যে সত্য ঘোষণা করার মতো যথষ্টে শক্তশিালী। এক ক্যাথলকি কণ্ঠ সতর্ক করল যে খ্রস্টিানরা «রক্ত থকেে জন্ম নওেয়া এক বশি্বাসরে» বরিুদ্ধে এক কঠনি লড়াইয়ে আছ,ে এমন এক লড়াই যার লক্ষ্য মাতৃভূমি থকেে খ্রস্টিধর্মকে উপড়ে ফলো — আর সইে যাজককে পরদনি অনতৈকিতার অজুহাতে গ্রপ্তোর করা হলো। এক প্রোটস্টে্যান্ট কণ্ঠ ঘোষণা করল যে যে নজিরে জন্য স্বাধীনতা চায়, সে অন্যদরে তা থকেে বঞ্চতি করতে পারে না নজিরে জতো জনিসি না হারয়িে — সইে মহান শক্ষিা যা বশি্ব জার্মান থকেে নতিে পার — আর নাৎসরিা তাকে এক বন্দশিবিরিে পুরল। শক্ষিকরাও কথা বললনে। এক শক্ষিক জজি্ঞসে করলনে একজন «আর্য» আসলে কী — কথতি আছে লম্বা, ছপিছপি, নীল চোখ, সোনালি চুল — আর সরাসরি উত্তর দলিনে: কোনো আর্য জাতি নইে, আর, আরও গুরুত্বপূর্ণ, কোনো প্রভু জাতি নইে। কারও কাছে ধারণাটি সুবধিাজনক, কন্তিু বজি্ঞান একে সমর্থন করতে পার না: জাতগিত বশৈষ্ট্যি আর একজন মানুষরে সামর্থ্য বা চরত্রিরে মধ্যে কোনো সম্পর্ক নইে। প্রতটিি দলে তুমি একই ব্যাপ্তি পাবে — বোকা আর প্রতভিাবান, অপরাধী আর পরোপকারী। প্রতটিি মানুষকে একজন ব্যক্তি হসিবেে বচিার করো, গায়রে বা চোখরে রং দয়িে নয়, নাকরে দর্ৈঘ্য দয়িওে নয়। মানুষরে মধ্যে পার্থক্য বাস্তব — ভন্নি সামর্থ্য, পটভূমি, ভালো-মন্দ নয়িে মত — কন্তিু সটো ভাবনার ধরনরে পার্থক্য, জাতরি পার্থক্য নয়। কোনো প্রভু জাতি নইে; এটি একটি বজৈ্ঞানকি সত্য, আর যে তোমাকে ভন্নি কছিু বলে সে মথি্যা বলছ।ে

যখোনে এটা থামানো যতে

তাই, সব ব্যবহারকি অর্থ,ে জার্মানতিে সত্য বাতলি হয়ে গলে। এটা কীভাবে হলো, কোথা থকেে শুরু হলো? এটা শুরু হয়ছেলি ঠকি সখোন,ে সইে ভড়িে — আর সখোনইে এটা থামানো যতে, যদি সইে মানুষরো একসঙ্গে দাঁড়াত। তারা যদি একে অপরকে রক্ষা করত, তবে প্রতরিোধ করতে পারত; একসঙ্গে তারা শক্তশিালী হতো। কন্তিু একবার তারা নজিদেরে ভাগ হতে দলি, তারা অসহায় হয়ে গলে। প্রথম সংখ্যালঘু হারল,ে সবাই হারল। তারা অন্যরে স্বাধীনতা বাজি রখেছেলি — আর এভাবইে সইে বাজি পরশিোধ হলো। কৃষক Carl, ভালো জীবনরে বাজি ধর,ে সপ্তাহে একশো ঘণ্টা পর্যন্ত ক্লান্তকির কাজ পলে, নজিরে জমতিে থাকতে আর যা আদশে করা হয় তা উৎপাদন করতে বাধ্য, কারণ হটিলার যুদ্ধরে প্রস্তুতি নচ্ছিলি। Hinrich-এর বাজওি পরশিোধ হলো না: দুই বছর ে১,০৪,০০০টি ছোট ব্যবসা বন্ধ হয়ে গলে। আর Hans-এরও ভালো অবস্থা ছলি না — এখন একটি গোলাবারুদ কারখানায় কাজ, সামান্য মজুররি জন্য দীর্ঘ ঘণ্টা, ক্রমইে খারাপ পরস্থিতি, চলে যাওয়ার অনুমতি নইে, বাড়তিে তখনও খাবার নইে। হটিলার বলছেলি মাখন আর কামান একসঙ্গে রাখা যায় না, তাই Hans মাখন পলে না।

যে যুদ্ধ জাততিত্ত্ব হরেছেলি

হটিলার যখন সময় পরপিক্ব ববিচেনা করল, জার্মানি যুদ্ধে নামল — কোনো ঘোষণা দয়িে নয়, বরং যত্নে প্রস্তুত করা এক আকস্মকি আক্রমণ।ে হটিলাররে আবার নোংরা কাজরে জন্য Hans-কে দরকার পড়ল; Hans ততদনিে নষ্ঠিুরতার এক বশিষেজ্ঞ হয়ে উঠছেলি, আর সইে নষ্ঠিুরতা অন্য জাতদিরে বরিুদ্ধে ঘুরয়িে দওেয়া হলো — চকে, পোল, ফরাসি, রুশদরে। কন্তিু যুদ্ধরে নর্িণায়ক পরীক্ষায় জাততিত্ত্ব পরশিোধ করল না। «বশিুদ্ধ-রক্ত অতমিানবরা» সইে «সংকর» সনোবাহনিীর কাছে হারল যাদরে তারা ঘৃণা করত: এল আলামইেনে ব্রটিশিদরে কাছ,ে স্ট্যালনিগ্রাদে রুশদরে কাছ,ে আর তারপর ডি-ডে-তে সব রং আর সব ধর্মরে আমরেকিান সনৈকিদরে কাছ,ে যারা নর্মান্ডরি সকৈত ভদে করে জার্মানরি হৃদয়ে ঢুকল। বভি্রান্ত জার্মানদরে জন্য যারা টোপ গলিছেলি, খলো পরশিোধ করল না: মহাদশে লক্ষ লক্ষ জার্মান লাশে ছয়েে গলে, «বশিুদ্ধ আর্য» লাশে। Carl মস্কোর বাইরে বরফে পড়ে রইল; Hinrich ইতালতিে সালর্েনোতে পড়ে রইল; আর Hans, যার বশি্ব শাসন করার কথা ছলি, নর্মান্ডরি কবেল একটুকরো জায়গা পলে যা সে নজিরে বলতে পার।ে

আমরেকিা হলো সংখ্যালঘুরা — আর তার মানে তুমি আর আমি

আমাদরে কখনোই এটা আমাদরে বা আমাদরে দশেরে ওপর হতে দওেয়া উচতি নয়। আমাদরে কখনোই নজিদেরে জাতি, রং বা ধর্ম দয়িে ভাগ হতে দওেয়া উচতি নয়, কারণ এই দশেে আমরা সবাই সংখ্যালঘুদরে অন্তর্গত। «আমি হাঙ্গরেতিে জন্মছেি। তুমি একজন ফর্মি্যাসন।» সগেুলো সংখ্যালঘু — আর তুমি অন্যদরেও অন্তর্গত: তুমি কৃষক, তোমার নীল চোখ, তুমি মথেডসি্ট গরি্জায় যাও। এই সংখ্যালঘুদরে অন্তর্গত হওয়ার তোমার অধকিার এক মূল্যবান জনিসি; তুমি যা, তা হওয়ার আর যা ভাবো তা বলার অধকিার তোমার আছ, কারণ এখানে আমাদরে ব্যক্তগিত স্বাধীনতা আছ — আমাদরে স্বাধীনতা আছ। এগুলো কবেল সুন্দর কথা নয়; এটা বাঁচার এক ব্যবহারকি আর অমূল্য উপায়। কন্তিু এর জন্য আমাদরে কাজ করতে হব। আমাদরে প্রত্যকেরে স্বাধীনতা পাহারা দতিে হব, নইলে আমরা নজিদেরেটা হারাতে পারি। আমরা যদি কোনো সংখ্যালঘুকে নর্যিাতন বা কুসংস্কারে স্বাধীনতা হারাতে দই, আমরা নজিদেরে স্বাধীনতাকইে বপিন্ন করি। এটা কবেল একটা ধারণা নয় — এটা দৃঢ় সাধারণ বুদ্ধি: এখানে আমরেকিায় প্রশ্ন এটা নয় যে আমরা সংখ্যালঘুদরে সহ্য করি কি না; আমরেকিা হলো সংখ্যালঘুরা, আর তার মানে তুমি আর আমি। তাই চলো বোকা না হই। আমাদরে কোনো মানুষরে স্বাধীনতা বা মর্যাদাকে কোনো কাজ বা কোনো কথা দয়িে বপিন্ন হতে দওেয়া উচতি নয়। চলো এ ব্যাপারে «স্বার্থপর» হই: «আমরা» আর «তারা» ভুলে গয়িে «আমরা সবাই» নয়িে ভাবি।

সমাপ্তি (Raven & Keylam)

Raven ও Keylam একদম শষেে ফরিে আসনে সবসময়রে মতো বদিায় জানাত: আবার দখো হব, বন্ধুরা — এবাররে মতো এটুকুই। সঙ্গে থাকো, আর কখনো ভুলো না: জীবন সুন্দর।

Ta-Na-Si Media & Document Repository-র জন্য সংকলতি। প্রথম অংশরে সারাংশ Raven D. Pond ও Keylam Folker-এর মৌখকি কথোপকথন উপস্থাপন কর, তাঁদরে সচতেন বদ্রিূপ ব্যবহারসহ। দ্বতিীয় অংশ মার্কনি যুদ্ধ বভিাগরে (১৯৪৫) সর্বজনীন-সম্পত্তি শকি্ষামূলক চলচ্চত্রি «Don't Be a Sucker» (US National Archives, ID 24376) সংক্ষপেতি কর আর এর বষিয়বস্তু উপস্থাপন কর, Ta-Na-Si-এর মত নয়। পাঠকদরে অনুরোধ করা হচ্ছে তথ্য নজিরো যাচাই করতে; এই নথি কোনো গ্যারান্টি ছাড়াই প্রদান করা হয়ছে।

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

একটি Ta-Na-Si অডওি পডকাস্টরে উপর ভত্তিি করে এবং একটি ঐতহিাসকি শকি্ষামূলক চলচ্চত্রি — এআই-সহায়তি সারসংক্ষপে। Claude (এআই) দ্বারা ইংরজেি থকেে অনূদতি। আনুমানকি অনুবাদ গুণমান: ● দৃঢ়, সতর্কতাসহ।

"تمہارے اور میرے جیسے لوگ" · قسط 8: ذمہ داری کی پکار — «یہ یکم اپریل کا مذاق نہیں»۔

مصنوعی ذہانت سے معاونت یافتہ کثیر اللسانی اشاعت

> کو Raven اور Keylam ایک شعوری ذریعۂ ابلاغ کے طور پر استعمال کرتے ہیں؛ یہ خلاصہ اس آواز کو ہموار کرنے کے بجائے برقرار رکھتا ہے۔ کرتے ہیں۔ دونوں حصوں کا خلاصہ نیچے الگ الگ دیا گیا ہے، تاکہ ہمیشہ واضح رہے کہ کیا Ta-Na-Si سے آتا ہے اور کیا 1945 کی فلم سے۔ طنز اپنی آواز۔ دوسرا ایک تاریخی تعلیمی فلم ہے، Don't Be a Sucker (امریکی محکمۂ جنگ، 1945، عوامی ملکیت)، جسے وہ قسط میں شامل میں۔ یہ قسط دو واضح طور پر الگ حصوں پر مشتمل ہے۔ پہلا Raven اور Keylam کے درمیان زبانی گفتگو ہے — ان کے اپنے الفاظ، ان کی اس دستاویز کے بارے

پہلا حصہ — گفتگو (Raven & Keylam)

آغاز — ہم دراصل کیا چاہتے ہیں

ہیں وہ یہ ہے: جو چیزیں ہماری ہیں ان کی طرف دیانت داری سے کیسے دیکھا جائے، اور ذمہ داری دراصل کہاں ہے؟ Keylam اور Raven پر اکسایا جاتا ہے، تمام گھڑی ہوئی رائیں، صرف ایک جنگ ہی تعمیر کر سکتی ہیں — کبھی فلاح نہیں۔ چنانچہ جو سوال وہ دیکھنا چاہتے وہ کہتے ہیں، سادہ ہیں: ایک باعزت روزی اور بچوں کے لیے ایک باعزت مستقبل۔ بس یہی۔ وہ سب کچھ جس کے خلاف لوگوں کو لڑنے ہمیشہ کی طرح چینل کھولتے ہیں، اپنے ناموں کے ساتھ اور اس بات کے کھلے اعلان کے ساتھ کہ انہیں کس چیز کی پروا ہے۔ بنیادی چیزیں،

خونی کام اور مقدس جنگ

تو ظاہر ہے وہی دشمن تھے۔ مذاق کے نیچے جو چھپا ہے وہ وہ مشین ہے جو لوگوں کو قتل کرنے سے پہلے ان سے انسانیت چھین لیتی ہے۔ جا کر ان «لعنتی نہ جانے کیا» کو مار ڈالنا ہے، سب کو، کسی کو نہ چھوڑو۔ پہلے گولی چلاؤ، بعد میں پوچھو؛ اور جب وہ جواب نہ دیں، ہے کہ ہمیں مقدس جنگ لازما لڑنی چاہیے، وجوہات کی بنا پر، کیونکہ «ہم سب سے بہترین ہیں، آقا نسل»۔ آقا-ریپبلکن۔ تو سب کو وہاں کیو» کو ہوا دو، کیونکہ اب، وہ کہتے ہیں، ہم برے ریپبلکن کے خلاف ایک عظیم مقدس جنگ میں ہیں۔ نہیں: یہ ایک ریپبلکن ہے جو کہتا دیتی ہے جو وہ نہیں چاہتی۔ اور تم سے اوپر سے یہ بھی توقع کی جاتی ہے کہ تالیاں بجاؤ — واہ، اچھا کام — اور اگلی «مسیحی باربی وہ فورا طنز چالو کر دیتے ہیں۔ ایسی حکومت کے لیے «خونی کام» ہیں جس کے دوسرے مفادات ہیں اور جو ہر وہ چیز جلا

وہ منشور حقوق جسے وہ کھا رہے ہیں

ٹیکس، فیسیں اور جو کچھ بھی تمہیں ملتا ہے ادا کرو، پیسے ہوں یا نہ — اور اگر تم ادا نہ کر سکو، تو بے گھری بھی «کتنی پیاری» ہے۔ حقوق میں کہاں لکھا ہے — اس نئے میں؟ یا یہ بلکہ «ان حقوق کا بل ادا کرو جو کبھی تمہارے تھے ہی نہیں» ہے؟ حقوق کے بغیر بل۔ اپنے میں اسے غیر آئینی کہا جاتا تھا۔ تو اب کیا — دنیا کے عظیم مذہبی مفتش کے طور پر «Make America great again»؟ یہ منشور کیا قتل کرنا کسی مذہب پر عمل کرنے کا طریقہ ہے؟ جب ایک برسراقتدار صدر ایسی باتیں اعلان کرتا ہے، Raven کہتے ہیں، پرانے ملک مذہبی آزادی جو ہر ایک کو ہونی چاہیے: کسی بھی عقیدے پر عمل کرنا یا نہ کرنا۔ لیکن جب لوگ مر چکے ہوں، تو ان کی دعا کس نے سنی؟ اسے وہ منشور حقوق کے سامنے رکھتے ہیں —

تم آزادی کھا سکتے ہو، اسے پورا نگل سکتے ہو — یہی تو پروگرام ہے۔ سب کی آزادی چٹ کر جانا اور ہمیشہ کے لیے سب کچھ ہڑپ لینا۔ آزادی صرف لوگوں کی ایک اقلیت کے لیے ہے۔ وہ لفظ کو ٹکڑوں میں توڑتے ہیں — آزادی، «آ-زا-دی»، کیا اسے کھایا جا سکتا ہے؟ ہاں، اور آزادی؟

اپنے بچے بھیجو — یا سفر ہی بچا لو

کیوں نہیں کرتا۔ Elon، وہ تبصرہ کرتے ہیں، وہاں نہیں ہے کہ اسے یہ خیال کان میں ڈالے؛ اس کا کوئی اور کام تھا، Memphis میں۔ Mein»، «جناب Schicklgruber کے پوتے» کو پکارتے ہوئے — مبالغے کا استعمال کرتے ہوئے پوچھتے ہیں کہ تقریبا کوئی اعتراض دینے کے لیے وہ جان بوجھ کر سخت ترین تاریخی موازنے کا سہارا لیتے ہیں — ہٹلر، «Donald Hitler»، «Adolf Trump»، Kampf» زیادہ کفایتی۔ یہ صدر کی اور بھی مدد کرتا ہے، تمہیں لڑکے کو سپاہی کے طور پر تربیت تک نہیں دینی پڑتی۔ جو وہ دیکھ رہے ہیں اسے نام سکتے ہو۔ انہیں بھلا ایران تک کیوں بھیجنا؟ ایک ہتھ گولہ خریدو اور اپنے بچوں کو خود ہی سامنے کے صحن میں اڑا دو — زیادہ کارگر، ہے — اس کے لیے تمہیں کسی کو کھلانا نہیں پڑتا۔ تم ایک عظیم محب وطن ہو، تم اپنے بچوں کو اڑا دیتے ہو؛ تم اسے اور بھی سستا کر بچے ہیں یا نہیں — بس نئے بنا لو اور بھیج دو۔ پھر سامنے کے دروازے پر لٹکانے کے لیے Walmart کے تھیلے سے سستا جھنڈا نکلتا طنز کا سب سے تیز ٹکڑا: اپنے بچے اس گندی خونی جنگ میں بھیجو؛ اس سے فرق نہیں پڑتا کہ تمہارے

آئین بطور «پرانا کباڑ»

کو مارنے کے لیے کیا ہمیں سرے سے کسی صدر کی ضرورت ہے؟ زیادہ نہیں۔ سامنے کے صحن میں «زیادہ کارگر» طریقے سے ہو سکتا ہے۔ میں۔ تو کیا ہم اپنے ہی لوگوں کو خود مار ڈالیں؟ تو پھر ہر ایک کو صدر کا خطاب دے دو، اور بات نمٹ گئی — کیونکہ اپنے ہی لوگوں کو مارنے کا الزام لگایا جاتا ہے — جبکہ یہ، مبینہ طور پر، صرف صدر کا حق ہے۔ یہ ناانصافی ہے۔ ہم ایک جمہوریہ میں ہیں، برابری ہی پڑوسیوں کو نہیں جلایا جاتا۔ «بڑے آدمیوں» کو عورتوں اور بچوں کا مالک ہونے کی اجازت ہے، اور عام لوگوں پر اپنے ہی خاندانوں مسیحی باربی کیو تک — جو وہاں لکھا تک نہیں تھا۔ تم لوگوں کو آگ میں پھینک سکتے ہو اور کوئی پولیس یہ کہنے نہیں آتی کہ اپنے تاریخ میں بنایا گیا، 250 سال پہلے گھڑا گیا، اور لوگ 250 نہیں بلکہ 500 سال پیچھے جانا چاہتے ہیں، قرون وسطی کی اس عظیم ایک «United Snacks of America» ہے۔ ناشتے ضرورت سے کہیں زیادہ — تو ہمیں اس بدبودار آئین کی ضرورت نہیں۔ وہ پچھلی اگر غیر آئینی اب گنا ہی نہیں جاتا، تو پھر ہمارے پاس بس

— ہری گھاس پر اس سب کا سرخ، «ایک خوبصورت تضاد»۔ یہ بھونڈی تصویر ہی اصل بات ہے: تالیاں بجانے کا حقیقی مطلب یہی ہے۔ لیکن لطف کہاں ہے؟ تم یہ نہیں دیکھ سکتے کہ تمہارے اپنے بچے ٹکڑے ٹکڑے کر کے گھاس پر پھیلا دیے جائیں

فطرت، حقوق، اور حد پار کرتا ایک صدر

کسی کو پروا نہیں — تو یہ بس تعبیر کا معاملہ ہے، اور یوں کسی کو بھی دھوکا دیا جا سکتا ہے۔ «United Snakes of America۔» دوسرے، تیسرے، چالیسویں درجے کا۔ ذات پات کے نظام کی طرح، پیشانی پر مہریں۔ برابری «بری» ہے: تم کون ہو اس سے فرق نہیں پڑتا، ہے اور ٹھیک قرار دیا جاتا ہے۔ یہ کتنا آئینی ہے؟ شاید کوئی اور آئین ہے، خاص حقوق کے لیے — ایک اول درجے کا امریکی آئین، اور ایک ڈالتے ہیں، اور اس خیال پر کہ جب موجودہ قانون نافذ کرنا ان کی خدمت نہیں کرتا، تو اسے بس دوسری طرح سے دوبارہ لکھ دیا جاتا شرم کی بات ہے — اور ہم نے ہی اسے ووٹ دیا؛ ہاں، ہم نے دیا۔ تو ہم کیا کریں؟ وہ اس کے آدمی «Pete» — اس چالاک — پر ایک نظر ہیں جن کا آئین نام لیتا ہے، اور جو ٹھیک تب «معنی پکڑنے لگتے ہیں» جب کوئی صدر ایسا برتاؤ کرتا ہے۔ تب ایک غیر آئینی صدر رکھنا وہ ان فطری حقوق کی طرف پلٹتے

امریکی محب وطن کہاں ہیں؟

کھوکھلے ہیں۔ کیونکہ اس سب سے جو ملتا ہے وہ ایک بدبخت زندگی ہے: کوئی مستقبل نہیں، کم بچے، کیونکہ انہیں ہم سے اڑا دیا جاتا ہے۔ لوگوں کے لیے کچھ کیا، یا صرف اپنے فائدے کے لیے؟ جو فقرے وہ استعمال کرتا ہے، ان ہی سے ہر ایک کو محسوس کرنا چاہیے کہ وہ کتنے نہیں سمجھ پاتے جو وہ انہیں دکھاتا ہے؛ وہ اس سے کچھ حاصل نہیں کرتے۔ اور پھر بڑا Trump ہے، خود Donald Trump: کیا اس نے دیکھ سکیں کہ دراصل کیا ہو رہا ہے۔ شاید اس نے وہ تنازع سب کے سامنے رکھ دیا ہو — لیکن میزبانوں کی فکر یہ ہے کہ لوگ وہ پیغام والا، چھوٹے قد کا ایک شخص، جو Donald Trump کے کردار میں اتر کر بڑی درستگی سے اس کے رویے کو دہراتا ہے، تاکہ لوگ صاف سرحدی زار، اور «دو صدور» پر: چھوٹے اور بڑے۔ «چھوٹا Little Trump» Trump ہے — ایک مزاحیہ اداکار اور تفریح فراہم کرنے پکار کہ یہ ٹھیک نہیں — لیکن کیا کوئی حقیقی اثر ہے؟ وہ «Camila» پر ایک طنزیہ نظر ڈالتے ہیں بطور ایک مبینہ بہتر متبادل، سابق پہلے اعلان کیا تھا؟ بکھر گئے، ہوا ہو گئے؟ «وہ روس میں رہتے ہیں»، ایک مذاق کرتا ہے۔ کچھ امریکی واقعی آواز اٹھاتے ہیں — تھوڑی چیخ وہ بار بار ایک سوال پر لوٹتے ہیں: امریکی محب وطن کہاں ہیں، اس آزادی کے لوگ جسے امریکہ نے 250 سال

ہم کس لیے یہاں ہیں؟

ہم نے کبھی ٹھیک اسی سے بچنے کے لیے ایک جنگ آزادی لڑی تھی، اور اب ہم 500 سال پیچھے ایک مقدس جنگ کی طرف لوٹ رہے ہیں۔ کوئی چھوٹی سی بات کہتے ہیں جو کہنے کے وہ پابند بھی نہیں، اور پھر اسی پر مطمئن ہو جاتے ہیں — «میں نے کچھ کہہ دیا، جانے دو»۔ چیز» منگوا لیں۔ لیکن اصل سوال باقی رہتا ہے: حقیقی امریکیوں کی ذمہ داری اور تیور کہاں ہیں؟ عملا کہیں نظر نہیں آتے۔ بہت سے لوگ جنسیں ہیں — اور کہتے ہیں کہ اس بکواس کو برداشت کرنے کے لیے اتنے نشے ہی نہیں؛ شاید چین کو فون کر کے «اگلی کورونا جیسی وہ بھاری طنز کے ساتھ پوچھتے ہیں کہ امریکی برادری آخر کس کام کی ہے — انٹرنیٹ پر کھیل کھیلنا، اس پر احمقانہ بحثیں کہ کتنی نہیں — کمینے کام کرتی ہیں، کچھ نہیں کرتیں، اور پھر کھسک جاتی ہیں۔ قانون نافذ کرنے میں، تفتیش میں، کسی کو کسی کی پروا نہیں۔ ہو گیا۔ تو تمہیں کسی حکومت کی ضرورت نہیں، یہاں تک کہ متحدہ ریاستوں کی بھی نہیں۔ اور وہ دراصل کتنی «متحدہ» ہیں؟ زیادہ مطلب نہیں۔ اس کے لیے تمہیں نہ صدر چاہیے نہ حکومت: جب شیر خوار پیدا ہوں اور انہیں مردہ زمین پر دے مارا جائے، تو «مسئلہ» حل تو ہم کس لیے یہاں ہیں؟ پیدا ہونا اور پھر مر جانا، اور درمیان میں — کچھ نہیں؟ اس کا کوئی

یہ بائبل ہے یا Mein Kampf؟

ICE — اور بہت سے ادارے جو ایک بڑا پرتشدد کام انجام دے رہے ہیں۔ «تمہارا تجارتی نام اچھا ہے»، اسے نئے سرے سے بیچنے کے لیے۔ میں کیا، اور یہ یہاں قدم بہ قدم آگے بڑھ رہا ہے جبکہ سب ساتھ ساتھ چلتے ہیں اور اس کے خلاف کچھ نہیں کرتے۔ اس بار SA نہیں، بلکہ یہ جا کر مردم شماری کے دفتر کو بتاؤ۔ یہ نظام بذات خود، وہ کہتے ہیں، اس سے ہولناک حد تک ملتا جلتا ہے جو ہٹلر نے اس وقت جرمنی کچھ۔ «جناب Schicklgruber» کا پوتا، سنہرے رنگ میں رنگے ایک ایسے سر کے ساتھ جو تصویر میں فٹ نہیں بیٹھتا — گود لیا ہوا، اس کے ہاتھ میں جو ہے وہ بائبل ہے، یا Mein Kampf؟ «Donald Hitler»، «Adolf Trump» — دونوں، اس سب میں سے کچھ یسوع نے کہا تھا کہ ایک دوسرے کو مارنے کے بجائے ایک دوسرے سے محبت کرنا بہتر ہے؟ کچھ خوفناک طور پر غلط ہے۔ یہیں سے سوال: نکال سکتا۔ کوئی کیسے مان سکتا ہے کہ وہ «بھلے رب کے کلام سے» لڑ رہا ہے — مراد یسوع، جسے اس نے کبھی سمجھا ہی نہیں، کیونکہ وقت ہے، جو یقینا خود کو وہاں تک کھینچ سکتا ہے اور اس سے بھی بدتر کام کر سکتا ہے، کیونکہ وہ اتنا احمق ہے کہ ایک فیصد تک نہیں صدی 2000 سے شروع ہوتی ہے، 1500 سے نہیں — ابھی 2026 ہے۔ تو یہ اگلے یسوع مسیح کا، یا «Donald Christ» کا

نہ تحفظ، نہ احترام — اور وہ ذمہ داری جو ہم اٹھاتے ہیں

تم سے صرف اتنا ہی پیار کرتے ہیں جتنا تم مردہ ہو۔ جینے کے لیے کیسی شہرت۔ فطری لوگ یہ راہ نہیں پکڑتے؛ انہیں اس پر فخر نہیں۔ میں دھکیلنا چاہتے ہیں۔ یہ ہمارا کام نہیں۔ جب تم امریکہ کے باہر سب کچھ تباہ کرتے ہو، تو واپس کیا آتا ہے؟ برا خون — کیونکہ لوگ کا ویٹو ہے۔ ہم کہہ سکتے ہیں: لعنتی صدر، تم جو بھی ہو، ہم دنیا بھر میں اپنے لوگوں کو مارنا نہیں چاہتے، نہ عالمی معیشت کو جہنم ہیں، یقینا، کیونکہ ہم نے ہی اس چیز کو ووٹ دیا — لیکن ووٹ دینے کا مطلب یہ نہیں کہ اب ہمیں اسے سہنا ہی ہے۔ ہمارے پاس ایک طرح رہنے کو ایک گھر — لیکن ایک ایسا گھر جس میں تم رہتے نہیں، بے معنی ہے۔ تو ذمہ داری کو نظر انداز کرنا بند کرو۔ ہم یہ ذمہ داری اٹھاتے نہیں۔ اور کسی کے ذہن میں یہ آتا ہی نہیں۔ حقوق کس کام کے، اگر انہیں استعمال نہ کیا جائے؟ تمہارے پاس چلانے کو ایک گاڑی ہے، کیا ضمانت دیتا ہے، وہ کہتے ہیں، تو تمہیں اس میں سے اب کچھ نہیں ملتا: سب کے لیے کوئی تحفظ نہیں، انسان کے لیے کوئی احترام جب تم دیکھو کہ منشور حقوق

ہر کوئی مہاجر ہے

ہتھیار ہیں، ان گنت ڈرون — مبینہ طور پر «تاکہ آدمی آرام محسوس کرے»۔ جس طرح ہر کوئی چیزوں سے نمٹتا ہے، وہ بس پاگل پن ہے۔ یہ جنگ ہمارے بچے لڑتے ہیں جبکہ ہم گھر بیٹھے رہتے ہیں اور جب وہ نہ لوٹیں تو ایک جھنڈا پاتے ہیں۔ اور اب ایٹمی، کیمیائی، حیاتیاتی کی ضرورت نہیں، تو ہم اسے گرنے دیں؟ ہم کیا ہیں، سستا مال؟ ان احمقانہ خیالات نے عالمی جنگوں کے سوا کبھی کچھ پیدا نہیں کیا۔ اور زندگی بنانے کے لیے۔ کتنے ہی نشے یہ دکھاوا نہیں کرنے دیتے کہ معاملہ کچھ اور ہے۔ خوشی اور فلاح کا حق — صدر کہتا ہے ہمیں اس — اور انہیں اس کی ذرہ بھر پروا نہیں۔ تو آزادی، بدبودار آزادی، کسے چاہیے؟ سب کو چاہیے — بغیر انتقام اور بغیر روک ٹوک کے ایک ہیں؟ 250 سال تک آزاد متحدہ ریاستیں رہیں، «one nation indivisible»، «liberty and justice for all» کی اجازت کے ساتھ مہاجر ہے، سوائے ان مقامی امریکیوں کے جو پہلے سے یہاں تھے۔ باقی سب بعد میں آئے۔ اور اب کہا جاتا ہے کہ صرف «امریکی» ہی اصل سیدھی بات: امریکہ میں ہر کوئی کسی نہ کسی طرح

ایک ملک جو تعمیر کی بنیاد تھا

اور یہ پھیل کر ساری دنیا میں پھیل گیا ہے — وہ منطق کہ «ہمیں ان لوگوں کی ضرورت نہیں، انہیں کاٹ دو اور دیکھو وہ کیا کرتے ہیں»۔ ہیں — اور اب بھی کرتی ہیں — چھوٹے سے شروع کر کے پھیلتے ہوئے: یہ 70 سال سے جاری ہے؛ اسرائیل غزہ میں نسل کشی کر رہا ہے، ترقی کا دور تھا؛ کون اتنا احمق ہے کہ کہے «چلو قرون وسطی پھر کر لیں»؟ جب لوگ یہ سیکھنے لگتے ہیں کہ آمریتیں ہمیشہ کیا کرتی آئی آج اسے یہیں پانے کے لیے۔ یہ پہلی چیز ہے جسے «مسیحی باربی کیو» نے بھڑکایا۔ اب ایک مقدس جنگ ہے۔ اس کے مقابلے قرون وسطی دنیا کے لوگ اب بھی یہاں آتے ہیں — وہیں سے جہاں سے مہاجر آتے ہیں، چاند یا مریخ سے نہیں — تاکہ ظلم کو پیچھے چھوڑ سکیں، بس چھوٹے ہوں یا بڑے، حقیقت بناتے تھے اور بنی نوع انسان کے اور خود ملک کے ارتقا پر اثر ڈالتے تھے۔ اور اب «سب ختم، سب ٹھیک ہے»، اور ہم ایک ایسے ملک میں کھڑے ہیں جو کبھی ایک بنیاد تھا جس پر لوگ اپنے خیالات کو،

ایک جمہوریہ میں عوام پہرہ دیتے ہیں

میں نہیں — جو کہیں گے «اب رکو»، کیونکہ سب دکھ میں ہیں، سب ڈھے رہے ہیں، اور کسی کے پاس اب نہ مستقبل ہے نہ محفوظ روزی؟ دیر۔ تو صحیح لمحہ یہ کہنا ہے: بہت دیر ہونے سے پہلے، بہتر ہے میں اسے روک دوں۔ وہ لوگ کہاں ہیں، ساری دنیا میں — صرف امریکہ سے شروع ہوتا ہے؟ جب دنیا پہلے ہی آگ میں ہے، جب فطرت مکمل طور پر تباہ ہو چکی ہے — یہ، فطری حالات میں، اسے کہتے ہیں بہت سے کیا بدلتا ہے؟ صدر خود بخود کچھ نہیں بدلتا۔ ہمیں کچھ کرنا ہوگا تاکہ حکومت بدلے — اس کے ذریعے جو وہ کرتی ہے۔ اور یہ کہاں میں انہی نے پہنچایا۔ زیادہ تر لوگ اس صدر سے خوش تک نہیں لگتے — لیکن وہ بس اتنا کہتے ہیں «میں اس سے متفق نہیں»، اور اس ہوئی طاقت کا کیا کیا جا رہا ہے۔ انہیں حیرت ہے کہ لوگ خیالی پلاؤ میں اس قدر کھوئے ہیں کہ انہیں احساس ہی نہیں کہ اسے اقتدار کیا کرتی ہے — سارا مقصد یہی ہے۔ آج کل لوگ بے پروا ہیں: «میں نے ایک کو ووٹ دے دیا»، اور پھر وہ کبھی نہیں دیکھتے کہ سونپی ایسی حکومت کو ووٹ کیوں دینا جس کی پھر پروا ہی نہ ہو؟ ایک جمہوریہ میں عوام اس پر پہرہ دیتے ہیں کہ حکومت

جینے کے لیے پیدا ہوا، مٹائے جانے کے لیے نہیں

چاہیے۔ جو لوگ واقعی ذہنی طور پر معذور ہیں، ان کے لیے، ٹھیک ہے، یہ صدر شاید تمہارے لائق ہو — لیکن یہ اکثریت نہیں، ہرگز نہیں۔ جائے — کوئی یہ نہیں کہتا۔ اور اگر تم ایسے جیتے ہو، وہ صاف کہتے ہیں، تو تم ایک سست خودکشی کر رہے ہو؛ تب تمہیں نفسیاتی مدد ہو، ڈھے جاتے ہو، دریا میں بہتے چلے جاتے ہو۔ ہاتھ اٹھاؤ: کیا پیدا ہونا اس بات کی اجازت تھا کہ زندگی کو بس دریا میں بہتے ہوئے پار کیا جاتا؛ یہ ہمارے عمل پر منحصر ہے۔ ہم «میں نہیں کر سکتا، کیونکہ...» کے پیچھے نہیں چھپ سکتے؛ اگر تم ایسا کرتے ہو، تو تم دکھ پاتے کے اندر ہم چیزیں بدل سکتے ہیں؛ کوئی خدا انہیں تمہارے لیے نہیں بدلے گا۔ یہ ہم پر ہے۔ رب پر، اللہ پر، بدھ پر ایمان رکھنا — یہ گنا نہیں کرنا یا نہ کرنا ٹھیک منشور حقوق کا وعدہ ہے۔ «Under God» ہو یا نہ، ان نتائج میں کچھ نہیں بدلتا جو ہم دیکھتے ہیں۔ اپنی ہی اجازت کیسے ہوتا ہے — کہ لوگ اپنی ہی بربادی میں شریک ہوتے ہیں؟ Trump کے تحت احمقانہ کام کرنا — بات یہی ہے۔ کسی مذہب پر عمل یہ

عمل کی طرف بڑھنا

تم ان کے ساتھ نہیں تھے — تم ان کی ان مخلوقات میں سے نہیں تھے جنہوں نے اپنی زندگی جی اور پڑوسی سے اپنے جیسا پیار کیا۔ ٹھیک ہے، اگر ایسا ہے تو ایسا ہی سہی۔ شاید عظیم رب آئیں اور اسے ٹھیک کر دیں»۔ آخر میں وہ تم پر بھروسہ نہیں کریں گے، کیونکہ ہیں؟ وہ انکار کرتے ہیں — لیکن ہم اتنے سست ہیں کہ کچھ بدلنے کے لیے ایک انگلی تک نہیں ہلاتے، اور بس بیٹھے یہ کہتے رہتے ہیں «ہمم، رہتا ہے۔ کیا ہم یہی چاہتے ہیں؟ نہیں۔ کوئی یہ نہیں دیکھتا کہ یہ ساری سرگرمیاں مل کر کدھر لے جاتی ہیں۔ کیا ہم واقعی آج اتنے احمق کی کوئی گنجائش نہیں۔ «عظیم تھکن» صاف آ رہی ہے۔ ہم ایک ٹائٹینک پر ہیں، اور جیسے جیسے ہم ڈوبتے ہیں، ایک پیارا بینڈ بجتا ساری بنیاد کھو دیں۔ ہم یہ سب راتوں رات کھو سکتے ہیں، ہم کنارے کے اتنے قریب ہیں — پیچھے ٹیک لگانے، پارٹی کا لطف لینے، سستانے عمل کا وقت بہت پہلے آ چکا، اس سے پہلے کہ ہم روزی کی، فلاح کی، کسی بھی خوشی کی

غریب ہونا شرم نہیں — سستی ہے

کے بغیر ہمارے پاس خود ہم بھی نہیں — نہ کوئی اپنے لیے، نہ کوئی پڑوسی کے ذریعے۔ یہ سب ہم کھو رہے ہیں۔ اور یہ بہت سستا ہے۔ ٹھیک نہ ہوا۔ اب بہتر ہے ہم اسے درست کر لیں۔ یہ ہماری ذمہ داری ہے۔ اس ذمہ داری کے بغیر ہمارے پاس کوئی سماجی اہلیت نہیں؛ دونوں یہ وعدہ نہیں کیا گیا، اور یہ پروگرام میں نہیں — زوال بس بڑا اور بڑا ہوتا جاتا ہے، اور یہ ایک لعنتی وبا سے اچانک شروع ہوا اور کبھی اتنے کھوکھلے کر دیے گئے ہیں کہ اب کسی ضروری چیز کا مطالبہ ہی نہیں کرتے، کہہ سکتے ہیں «شاید اتنا برا نہیں، شاید بہتر ہو جائے»۔ ہر جگہ ہیں۔ لیکن جو لوگ سب سے ضروری چیزوں تک سمٹ گئے ہیں، وہ ٹھیک ٹھیک جانتے ہیں کہ اس کا کیا مطلب ہے۔ صرف وہی، جو کی بات نہیں۔ بہت سے لوگ غریب ہیں اور دیانت داری سے، سیدھے سادے، اپنی سخت قسمت کے ساتھ جیتے ہیں؛ سب نہیں، چالاک لوگ اس پر سوچو: «تو زندگی ختم» کہنے میں خود سے محبت بہت کم ہے۔ غریب سے بھی کم — اور غربت کسی کو الزام دینے

تمہارے ہاتھوں میں سب سے بڑی قدر

باز ہے، ہم سب مل کر، اور ہم اسے ایک نہیں جڑتے — کیوں؟ کیونکہ ہم سب ایسے بزدل ہیں، ہر ایک، کہ دھونس باز کو جواب نہیں دیتے۔ جب کوئی دھونس باز ہوتا، تو تم اس کے منہ پر سیدھا ایک جڑ دیتے، جب تک دھونس بند نہ ہو جاتی۔ تو اب؟ ہمارے پاس ایک بڑا دھونس کے برعکس ہے — سب تمہیں نقصان پہنچاتے ہیں، کیونکہ یہی پروگرام ہے۔ ٹھیک یہی ایک دھونس جمانے والا کرتا ہے۔ پہلے اسکول میں، نہ ہونا، کسی بہتر کے لیے خطرہ مول نہ لینا، اور خود کو یقین دلانا کہ اگر کچھ نہ کرو تو کوئی تمہیں نقصان نہیں پہنچائے گا۔ سچ اس کے ساتھ وہ سلوک ناقابل برداشت تھا۔ اور اب ہم اسے اپنے ہی اوپر ہونے دیتے ہیں؟ اتنا سست ہونا بہت سستا ہے: اپنے حقوق کے لیے کھڑا جاؤ، ہوا ہو جاؤ، مجھے تنگ نہ کرو»؟ ہم نے Abe کے ساتھ — Abraham Lincoln کے ساتھ — غلاموں کو آزاد کیا، کیونکہ انسانوں میں تھامے ہو، وہ تمہاری اپنی زندگی اور تمہاری صحت ہے۔ اور تم اسے کسی ایسے کو دے دیتے ہو جو کہتا ہے «اب تمہاری ضرورت نہیں، سب سے بڑی قدر جو تم اپنے ہاتھوں

سست امریکی، اور چکتی ہوئی امید

سے کیا ملتا ہے؟ بربادی۔ بس اتنا ہی۔ اور ہم شریک ہیں؟ وہ نہیں مانتے کہ کوئی واقعی ایسا کر سکتا ہے۔ یہ وہ راہ نہیں جس پر چلا جائے۔ — اور پوری دنیا کے لیے بھی نہیں — اگر کوئی اپنی زندگی کا طریقہ نہیں بدلتا تاکہ اپنے ہی معیار زندگی کے لیے کھڑا ہو سکے۔ ہمیں اس کہ یہ ٹل جائے گا، ہتھیار ڈالنا ہے، اور ہتھیار ڈالنا آخرکار وہی خودکشی ہے جس کی انہوں نے بات کی۔ تب امریکہ کے لیے کوئی امید نہیں قلعہ ہے؟ وہ یہ نہیں مانتے — بلکہ ان سستوں، آسودہ پیٹوں کا، جو امید کرتے ہیں کہ یہ بڑھنے سے پہلے ختم ہو جائے۔ لیکن یہ امید کرنا کیا یہی طاقتور امریکیوں کا

دادا دادی کو یاد کرو

رہے گا — لیکن ایسا نہیں، کیونکہ حکومت اتنے احمقانہ کام کرتی ہے کہ تم اپنی روزی کے لیے جو کرتے ہو وہ تمہیں اب نہیں کھلائے گا۔ کسی کی نہیں؟ یہ صریح جھوٹ ہے۔ تم ہر روز اپنی روزی کے لیے کچھ کرتے ہو، اور خود کو یقین دلاتے ہو کہ اگلے سو سال سب ٹھیک یہ بہت سستا ہے۔ 250 سال کی ترقی کے بعد اسے ایک طرف رکھ کر کہنا «ضرورت نہیں» — اور کس چیز کی ہمیں ضرورت نہیں؟ کیسے پکڑو گے؟ نہیں پکڑ سکتے۔ کیا ہم واقعی یہی چاہتے ہیں — اسٹیشن پر بیٹھ کر «ہائے رے» کہنا، اور پھر کھانے کے لیے بھیک مانگنا؟ ڈھونڈ کر ٹھیک کر لیں، بہت دیر ہونے سے پہلے — اور بہت دیر تو بہت دیر ہے۔ تم ایک ٹرین پکڑنا چاہتے ہو اور ٹرین جا چکی ہے؛ تم اسے ٹھیک اسی سے بچنے کے لیے۔ اور اب یہ ہمارے پاس پھر ہے اور سب تالیاں بجاتے ہیں؟ لوگوں میں کچھ گڑبڑ ضرور ہے، اور بہتر ہے وہ اسے عظیم میں، جہاں انہوں نے محور سے لڑائی کی: مسولینی، ہٹلر اور ٹینو سے — جرمنی، اٹلی اور جاپان — سخت، خوفناک معرکوں میں، پردادی کو یاد کریں جو کسی چیز کے لیے کھڑے ہوئے — آزادی کے لیے اور لوگوں کے لیے — جیسے خانہ جنگی میں، یا دوسری جنگ بہتر ہے ہم اپنے دادا دادی اور پردادا

متحد عوام اسے بدل سکتے ہیں

— قانون نافذ کرنے سے، آئین سے — تب ہمیں ہر اس طریقے سے رکو کہنا ہوگا جو کارگر ہو، کیونکہ یہ ہمارے ہی وجود کو داؤ پر لگاتا ہے۔ چیز کو بدلنا ہوگا، کیونکہ اسے چلانے والے بے وقوف ہیں جو اسی سمت میں دوڑ رہے ہیں۔ جب ہم اسے عام راستے سے نہیں کر سکتے کہیں بڑی ہے، کہیں زیادہ طاقت کے ساتھ۔ اگر بات لڑائی تک بھی پہنچے، ہم کر سکتے ہیں؛ ہم کہیں زیادہ طاقتور ہیں۔ ہمیں اس لعنتی کے برابر ہو، یا اتنے بھی نہیں؟ سوچو کہ ایک بار متحد ہونے پر ہمارے ہاتھ میں کتنی طاقت ہے۔ ایک انتظامیہ مٹھی بھر لوگ ہیں؛ آبادی کی طاقت لگا دینا تاکہ آخر میں وہ عظیم بربادی ملے، کیونکہ مشینیں تم سے سستی ہیں، کیونکہ تم اپنی ہی نظر میں ایک پھوٹی کوڑی جب وہ اپنی روزی کے لیے کچھ کر ہی نہیں سکتے؟ کون سی روزی باقی رہتی ہے؟ کوئی نہیں۔ صرف موت۔ کیا یہی راہ ہے — اپنی زندگی دکان غائب ہو جائے گی — اس کے لیے وہی روبوٹکس بنا رہا ہے، اور AI سارا کام کرتا ہے، اور تب «لوگ خوش ہو سکتے ہیں»۔ خوش کیسے، تو چلو اب عمل کی طرف بڑھیں۔ Elon کہتا ہے کہ چند ہی برسوں میں ہر

مرنا تکلیف دیتا ہے — اور کترانا مدد نہیں کرتا

نے کبھی دیکھا۔ اسے روکا جانا چاہیے کہ وہ ہم سے چھین لی جائے۔ یہ ہم میں سے ہر ایک کی ذمہ داری ہے۔ یہ سب کو داؤ پر لگاتا ہے۔ بالکل خود بخود نہیں: اسے تیار کرنا پڑا، لڑ کر جیتنا پڑا۔ اور اب ہم آزادی کے اس سخت ترین بحران کے سامنے ہیں جو متحدہ ریاستوں جگہ، اپنی زندگی میں کیا کرنا ہے۔ اس بات پر خوش رہو کہ تم زندہ ہو اور تمہارے پاس وہ آزادی ہے کہ اپنی زندگی آزادی میں بناؤ — جو حقوق جانتا ہوں، اور میں انہیں ابھی چاہتا ہوں»۔ اس میں کچھ غلط نہیں۔ تو بہتر ہے ہم یہ کریں۔ ہر کوئی اپنے دل میں جانتا ہے کہ اپنی دیکھو اور کچھ نہ کہو؟ ایک دیانت دار امریکی کو بس گنگنانا نہیں چاہیے؛ اسے کہنا چاہیے «میں اپنے حقوق کے لیے کھڑا ہوں، میں اپنے کے پار، ہم سب مل کر — اگر وہ بے قیمت ہے، تو اس کا کوئی مطلب نہیں۔ کیا واقعی اس قابل ہے کہ دریا میں بہتے جاؤ، اسے ڈوبتے ہاں، مرنا تکلیف دیتا ہے — اور مسئلے سے کترانا اس سے بچاتا نہیں۔ جس کے لیے ہم جیے، نسلوں

ہم زندگی کے ہیں

اس لیے چھین لیا جائے کہ کسی کے ذہن میں یہ خیال آیا «یہ ہمیں اب نہیں چاہیے»؟ ایسا نہیں ہو سکتا۔ یہ کہیں زیادہ سیدھا سادا ہے۔ کیا تم جینا نہیں چاہتے؟ ہر کوئی جینا چاہتا ہے، برادری میں حصہ لینا چاہتا ہے، ملک بنانا چاہتا ہے، منصوبے بنانا چاہتا ہے — اور یہ سب تھامیں تو ہمارا وجود ختم ہو جاتا ہے۔ آدمی کو خود سے کتنی دور ہونا پڑتا ہے کہ وہ یہ نہ دیکھے؟ لڑکو لڑکیو، دیکھو دراصل کیا ہو رہا ہے۔ ہم فطرت کے ہیں، ہم زندگی کے ہیں — تھکن یا نسل کشی کے نہیں۔ بہتر ہے ہم یہ سمجھ لیں، کیونکہ یہ ہمارا وجود ہے؛ اگر ہم اسے نہ ہو، تم نہیں لوٹتے، اور میں ویسے بھی چلا جاتا ہوں»؟ یہ کسی کے لیے حل نہیں۔ ہم فطری انسان ہیں، ارتقا کی اسی لکیر میں پلے بڑھے؛ کوئی کیسے اپنے بچوں کی آنکھوں میں دیکھ کر کہہ سکتا ہے «ختم — تم جنگ پر جاتے

مضبوط بنو، دیانت دار بنو — جمہوریہ زندہ باد

اور تب ہم کر سکتے ہیں۔ اگر ہم نہیں کرتے، تو کوئی نہیں کرتا۔ ہمارے ہاتھ یہ کر سکتے ہیں، کیونکہ ہم جانتے ہیں کیسے۔ اور کوئی نہیں۔ وہ «بڑا آدمی جو امریکہ کو پھر سے عظیم اور احمق بناتا ہے» ہرگز نہیں؛ یہ پہلے ہی نظر آ رہا ہے۔ ہم اسے اپنے ہی ہاتھوں میں تھامے ہیں، کیونکہ ہم نے اسے بہت لمبے عرصے ڈھیلا چھوڑ دیا۔ اب صاف کرنے کو ایک بڑا گند ہے، اور کوئی ہمارے لیے اسے ٹھیک کرنے نہیں آئے گا — کرتے ہیں۔ تو، سرگرمی سے، ہم اسے واقع کریں گے — اور ٹھیک اسی لیے بہتر ہے ہم اس کی حفاظت کریں، ہر اس طریقے سے جو کارگر ہو، دیر ہم اسے جینے دیتے ہیں۔ یہ مزید 250 سال یا اس سے زیادہ چل سکتی ہے — جتنا ہم اسے ہونے دیتے ہیں۔ جمہوریہ کو ہم ہی واقع مضبوط بنو، دیانت دار بنو، جمہوریہ زندہ باد۔ بس سوال اتنا ہے: جمہوریہ اس طرح کتنی دیر جیتی ہے؟ جتنی

وہ ٹھیک ٹھیک جانتے ہیں کہ وہ کیا کر رہے ہیں

خود سے پوچھو۔ اسے دیکھو، اس کے پیچھے جاؤ، پتہ لگاؤ کہ کیا کرنا ہے — کیونکہ یہ وہ حالت نہیں جسے قبول کیا جائے۔ ہرگز نہیں۔ حقائق سے دیکھ اور سن سکتے ہیں؛ وہ جو ہم ہر روز براہ راست محسوس کرتے ہیں۔ اور اب: ایک روزی کے بارے میں ہمارا تصور کیا ہے؟ کیا نہیں ہونی چاہیے، اور ایک پروگرام کے مطابق اسے کیسے تباہ کرنا ہے۔ تو انہیں اسے انجام تک نہ پہنچانے دو — وہ جو ہم ثبوتوں سے، جو لوگ وہ احمقانہ آوازیں نکالتے ہیں، انہیں زندگی کے بارے میں کچھ پتہ نہیں — یا، ٹھیک ٹھیک کہیں تو، وہ ٹھیک جانتے ہیں کہ زندگی انتظامیہ کے

دوسرا حصہ — تاریخی فلم Don't Be a Sucker (امریکی محکمۂ جنگ، 1945)

ہے۔ National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376)۔ نیچے کے الفاظ فلم کے ہیں، Ta-Na-Si کے نہیں۔ میں، دوسری جنگ عظیم کے بعد، ان لوگوں کے ہاتھوں جنہوں نے اسے جیا، تاکہ انہیں سکھائیں جنہوں نے اسے نہ دیکھا۔ یہ عوامی ملکیت میں قسط میں شامل ایک الگ تصنیف کا خلاصہ ہے: Don't Be a Sucker («احمق نہ بنو»)، امریکی محکمۂ جنگ کی بنائی ایک تعلیمی فلم، 1945 ماخذ کے بارے میں نوٹ۔ آگے جو ہے وہ

احمق اور وہ جو ان کا شکار کرتے ہیں

وہ جو راتیں اس حساب کتاب میں گزارتے ہیں کہ ان کے پاس جو ہے اسے ان سے کیسے چھینا جائے۔ ہر طرح کے کھیل، ہر طرح کے احمق۔ ایک لڑکی سے ملتا ہے جو دو جام کے بعد خوبصورت لگتی ہے۔ ایسے لوگوں کے لیے ایک پرانا لفظ ہے: احمق۔ اور کچھ دوسرے لوگ ہیں — اور اجنبیوں کے ساتھ دوستانہ تاش کے کھیل میں کوئی برائی نہیں دیکھتا۔ Joe Collins کی گھر پر ایک اچھی بیوی ہے، لیکن بار میں وہ ہے — صاف نقلی، پھر بھی ایک آدمی اپنی محنت کی کمائی اس پر داؤ پر لگا دیتا ہے۔ Henry 200 ڈالر لے کر ٹرین میں سوار ہوتا ہے فلم میلے میں ایک طے شدہ «کشتی کے مقابلے» سے کھلتی

کے پاس کچھ ہے: امریکہ Mike

ہیں کیونکہ وہ آزاد ہیں: ووٹ دینے کو آزاد، جو سوچیں وہ کہنے کو آزاد، اپنے گرجوں میں جانے کو آزاد، اپنا کام چننے کو آزاد۔ Mike مختلف ملکوں سے، مختلف مذاہب اور مختلف رنگ کی جلد والے۔ آزاد لوگ، جو ساتھ رہ کر جی سکتے، کام کر سکتے اور امریکہ بنا سکتے نام کا ایک ملک۔ پانے کے لیے ایک شاندار چیز: کافی جگہ کہ ڈھیر سارا کھانا اگائے، بڑے کارخانے، بڑے شہر، اور لوگ — ہر طرح کے لوگ، میں گزارتے ہیں کہ اسے اس سے کیسے چھینا جائے۔ Mike کو لو۔ اس کے پاس سب کچھ ہے — جوان، صحت مند، ایک نوکری، اور امریکہ کے پاس کچھ ہے، یہ یقینی ہے۔ لیکن کچھ آدمی ہیں جو راتیں اس حساب

نکڑ کا اشتعال انگیز مقرر

وہ کہتا ہے، تمہارے دشمن ہیں، جو ملک پر قبضہ کرنے کی کوشش میں ہیں: ان سے لڑو اور انہیں مٹا دو، اس سے پہلے کہ وہ ہمیں مٹا دیں۔ نہیں ہوگا جب تک یہ ایک ایسا ملک نہ ہو جو — نیگرو کے بغیر، پردیسی غیر ملکیوں کے بغیر، کیتھولک کے بغیر، فری میسن کے بغیر۔ وہ، چھپا۔ ایک نوجوان اسے پڑھنے کو تیار ہے اور رضامندی میں سر ہلاتا ہے: اسے یہ معقول لگتا ہے۔ یہ ملک، مقرر کہتا ہے، تب تک کبھی ہمارا کتابچہ بانٹتا ہے — «نیگرو اور غیر ملکیوں کے بارے میں سچ»، «کیتھولک چرچ کے بارے میں سچ» — «اصل امریکیوں» کے پیسے سے جو وہ نوکریاں گھیرے ہیں جو «تمہاری اور میری ہیں»۔ اگر ہم اسے یونہی چلنے دیں، تو «ہم اصل امریکیوں» کا کیا ہوگا؟ وہ ایک مفت ایک «امریکی امریکی» — اور کچھ چیزیں اس کا خون کھولا دیتی ہیں: غیر ملکی لہجے والے لوگ جو سارا پیسہ کما رہے ہیں، «نیگرو» پر ہجوم کو سادھ رہا ہے۔ وہ «امریکہ کے بارے میں سچ» کا وعدہ کرتا ہے۔ وہ سیاستدان نہیں، وہ کہتا ہے — بس ایک «اوسط امریکی»، ایک چکنا چپڑا مقرر سڑک

اس ہنگری والے کی تنبیہ

ایسے کے ہاتھوں جو کچھ چاہتا ہے۔ یہ یاد رکھو: جب تم اس طرح کی باتیں سنو، تو کوئی اس سے کچھ کمائے گا، اور وہ تم نہیں ہوگے۔ نہیں تھا؛ انہیں اس کے لیے سخت محنت کرنی پڑی۔ لوگ تعصبات کے ساتھ پیدا نہیں ہوتے — تعصب ہمارے لیے گھڑے جاتے ہیں، کسی نہیں، اس لیے انہوں نے جرمنی کو چھوٹے چھوٹے گروہوں میں بانٹ دیا اور تعصب کو ایک عملی ہتھیار کے طور پر استعمال کیا۔ یہ آسان — اسے لگتا تھا کہ نازی بس پاگل جنونی ہیں۔ لیکن وہ نہیں تھے۔ وہ جانتے تھے کہ وہ ایک متحد ملک کو فتح کرنے کے لیے کافی طاقتور ہیں۔ میں نے اسے برلن میں دیکھا۔» وہ وہاں یونیورسٹی میں پروفیسر تھا، اور اس نے ٹھیک یہی الفاظ سنے تھے۔ تب وہ ایک احمق تھا امریکی نہیں، ہے نا؟ «میں ہنگری میں پیدا ہوا، لیکن اب میں امریکی شہری ہوں۔ اور میں نے دیکھا ہے کہ اس طرح کی باتیں کیا کر سکتی کیونکہ تب وہ دوسرے لوگوں کی بات کر رہا تھا۔ لیکن اس ملک میں «دوسرے لوگ» نہیں ہیں؛ ہم سب امریکی لوگ ہیں۔ اور تم — تم تو ایک راہگیر نوجوان کو روکتا ہے: مقرر کے «فری میسن» کہنے سے پہلے، تم اس سے متفق ہونے کو تیار تھے —

برلن، 1932 — ہجوم میں پانچ آدمی

عقیدے کو تباہ کیا جائے۔ اور فری میسن — جرمنی میں خفیہ تنظیموں کے لیے کوئی جگہ نہیں؛ صرف ایک ہی تنظیم ہوگی، نازی پارٹی۔ کیا جائے، اسے مٹا دیا جائے۔ اور کیتھولک — کسی عظیم قوم پر کسی «اجنبی چرچ» کی حکومت نہیں ہونی چاہیے؛ انہیں اور ان کے نے مبینہ طور پر قوم اور پہلوٹھے کا حق چرا لیا، جو سارا پیسہ کماتا ہے اور ساری نوکریاں لے لیتا ہے؛ اس سے بچا جائے، اس کا بائیکاٹ کی ہے۔ نازی پارٹی کسان کو زمین دے گی، مزدور کو کام، چھوٹے تاجر کو منافع۔ یہ سب اب کس کے پاس ہے؟ یہودی کے پاس — جس بے روزگار دھات کار تھا۔ مقرر «اصل آریائی جرمنوں» سے کہہ رہا تھا کہ اب وقت ہے کہ وہ اس قوم کے وارث بنیں جو حق سے صرف انہی کیتھولک تھا؛ Anon، اس کا ایک شاگرد، یہودی تھا؛ Hinrich کی ایک چھوٹی لوہے لکڑ کی دکان تھی؛ Carl کسان تھا؛ اور Hans ایک نے اسے 1932 کے برلن میں شروع ہوتے دیکھا۔ اس کے جانے پہچانے پانچ آدمی ایک ہجوم میں کھڑے ایک نازی مقرر کو سن رہے تھے۔ Eric پروفیسر

قوم کو بانٹنا، وفادار کو چارا ڈالنا

سے آئے گا۔ Hans کو اس طرح کی باتیں پسند نہیں تھیں — وہ خطرناک تھیں؛ ایسی باتوں کے لیے لوگوں کو جیل میں ڈال دینا چاہیے۔ ایک نیا گھر، ایک شاندار مستقبل، ایسے بچے جو ایک دن دنیا پر حکومت کریں گے؟ لیکن وہ اب بھی سوچتی رہتی تھی کہ اگلا کھانا کہاں گھر میں ایک فوق البشر کے ہوتے ہوئے بھی کھانا نہیں تھا۔ کیا وہ نہیں سمجھتی تھی کہ نازی سب کے لیے کام پیدا کریں گے، کھانا، کپڑے، کی انا پھلا دی۔ وہ اب ایک بے روزگار چھوٹا آدمی نہیں تھا؛ وہ آقا نسل کا ایک رکن تھا۔ اس کی بیوی پوری طرح نہیں سمجھتی تھی — — پورے جرمنی پر، اور ایک دن پوری دنیا پر حکم چلانے کو۔ یوں Hans ایک «فوق البشر» بن گیا: انہوں نے اسے ایک وردی دی اور اس میں آ گیا۔ اس سے کہا گیا کہ وہ خالص نسل آقا نسل ہے، حکومت کے الٰہی حق کے ساتھ، اور پارٹی اسے اقتدار تک پہنچانے کو تیار ہے گئے۔ جو واقعی بے وقوف بنایا گیا وہ Hans تھا: نازی معیار کے مطابق «خالص جرمن»، اس سے سب کچھ وعدہ کیا گیا، اور وہ جھانسے کے طور پر آئے تھے، انہیں حریف گروہوں میں بدل دیا گیا، ایک دوسرے پر شک کرتے اور ایک دوسرے سے نفرت کرتے — سب دھوکا کھا ایک ایک کر کے مقرر نے ہر اقلیت پر حملہ کیا اور انہیں ایک دوسرے سے الگ کیا۔ جو آدمی جرمن ہم وطن

اصل میں اقتدار میں کون آیا

بے شک نہیں: تاکہ وہ آئیں۔ وہ بس Hans چارا نگل چکا تھا، اور یہ وہ آدمی تھے جنہوں نے کانٹے میں چارا لگایا تھا۔ کیوں — تاکہ Hans ٹکڑوں کو ایک ایک کر کے تباہ کیا، اور ان ٹوٹے ٹکڑوں پر چڑھ کر اقتدار میں آئے: ایک پارٹی، ایک قوم، ایک مذہب۔ Hans اقتدار میں آئے؟ بخش بہانہ۔ سینکڑوں کیتھولک جیل میں ڈالے گئے، کیونکہ چرچ میں مزاحمت کی طاقت تھی۔ انہوں نے قوم کو سو ٹکڑوں میں بانٹا اور کو توڑنا جہاں لوگ متحد ہو سکیں۔ یہودی تھے جنہیں پیٹا اور مارا جائے — طاقتور نہیں، لیکن قوم کی ہر برائی کے لیے ایک سہولت تھا: مزدور یونینوں کو کچلنا، کیونکہ وہ منظم تھیں اور مزاحمت کر سکتی تھیں؛ بہت سی سیاسی جماعتوں کو تباہ کرنا؛ ہر اس تنظیم کی آزادی داؤ پر لگاتے اور ظاہر ہے اپنی ہار جاتے۔ احمقوں کی ایک قوم۔ ہٹلر کو ان لوگوں کی ضرورت تھی، کیونکہ بہت کچھ کرنا کو، اور اس جیسے لاکھوں کو، گندا کام کروانے کے لیے استعمال کرتے — سب ایک احمق کا کھیل کھیلتے، دوسروں

سچ کے خلاف جنگ

سے انہیں جرمنی چھوڑنا پڑا۔ ان کا ذہن سچ کی تلاش کے لیے وقف تھا، اور ایک جھوٹ بیچ چکے نازی سب سے زیادہ سچ سے ڈرتے تھے۔ کے نورڈک برتری کے نظریے کو غلط ثابت کرتا تھا۔ Albert Einstein بھی اسے غلط ثابت کرتے تھے — اور «غیر آریائی» ہونے کی وجہ کچھ موسیقی نہیں سن سکتے تھے، اور تم Joe Louis کی مکے بازی نہیں دیکھ سکتے تھے، کیونکہ وہ چیمپئن کالی جلد کا تھا اور ہٹلر پڑھنا منع تھا؛ تمہاری معلومات ڈاکٹر گوئبلز سے آتی تھی، جو جانتا تھا کہ تمہارے لیے کیا بہتر ہے۔ تم کچھ فلمیں نہیں دیکھ سکتے تھے، کی حوصلہ شکنی کی گئی؛ پانچ سال میں یونیورسٹی کی حاضری 53% گر گئی۔ کسی برطانوی نشریے کو سننا یا کوئی امریکی اخبار ہے — سو انہوں نے کتابیں جلائیں، دو کروڑ۔ سچ کے ترجمان — استاد، مصنف، سائنسدان — جیل میں ڈالے گئے یا کھدیڑے گئے۔ تعلیم سے پرانے دشمن سے جوجھنا تھا: سچ، جو آسانی سے نہیں مرتا۔ تو انہوں نے اسے ختم کرنے کا فیصلہ کیا۔ سچ کا ایک بڑا سرچشمہ ادب اقتدار پا لینے کے بعد بھی نازیوں کو اپنے سب

وہ آوازیں جو پھر بھی بولیں

کا فرق ہے، نسل کا فرق نہیں۔ کوئی آقا نسل نہیں ہے؛ یہ ایک سائنسی سچ ہے، اور جو تمہیں اس سے الگ کچھ کہے، وہ جھوٹ بولتا ہے۔ سے۔ لوگوں کے درمیان فرق اصل ہیں — مختلف صلاحیتیں، پس منظر، صحیح اور غلط کے بارے میں رائے — لیکن وہ سوچنے کے انداز ملے گا — احمق اور ذہین، مجرم اور محسن۔ ہر آدمی کو ایک فرد کے طور پر پرکھو، جلد یا آنکھوں کے رنگ سے نہیں، نہ ناک کی لمبائی تائید نہیں کر سکتی: نسلی خصوصیات اور کسی شخص کی صلاحیت یا کردار کے درمیان کوئی تعلق نہیں۔ ہر گروہ میں تمہیں وہی دائرہ دیا: کوئی آریائی نسل نہیں ہے، اور، اس سے بھی اہم، کوئی آقا نسل نہیں ہے۔ کسی کو یہ خیال سہولت بخش لگتا ہے، لیکن سائنس اس کی ایک معلم نے پوچھا کہ ایک «آریائی» آخر کیا ہے — مبینہ طور پر لمبا، چھریرا، نیلی آنکھوں والا، سنہرے بالوں والا — اور سیدھا جواب کھوئے — وہ عظیم سبق جو دنیا جرمنی سے لے سکتی ہے — اور نازیوں نے اسے ایک حراستی کیمپ میں ڈال دیا۔ استادوں نے بھی بولا۔ گیا۔ ایک پروٹسٹنٹ آواز نے اعلان کیا کہ جو اپنے لیے آزادی چاہتا ہے، وہ دوسروں کو اس سے محروم نہیں کر سکتا بغیر اپنی جیتی چیز ہیں، ایک ایسی لڑائی جس کا مقصد مسیحیت کو وطن سے اکھاڑ پھینکنا ہے — اور اس پادری کو اگلے دن بداخلاقی کے بہانے گرفتار کر لیا علانیہ سچ کا اعلان کر سکے۔ ایک کیتھولک آواز نے خبردار کیا کہ مسیحی «خون سے جنمی ایک ایمان» کے خلاف ایک سخت لڑائی میں چرچ ایک ایسی طاقت تھی جو اب بھی اتنی مضبوط تھی کہ

جہاں اسے روکا جا سکتا تھا

جانے کی اجازت نہیں، گھر پر اب بھی کھانا نہیں۔ ہٹلر نے کہا تھا کہ مکھن اور توپیں ایک ساتھ نہیں ہو سکتیں، سو Hans کو مکھن نہ ملا۔ ہو گئے۔ اور Hans کی حالت بہتر نہ تھی — اب ایک گولہ بارود کی فیکٹری میں نوکری، کم اجرت کے لیے لمبے گھنٹے، بدتر ہوتے حالات، جائے وہی اگانے پر مجبور، کیونکہ ہٹلر جنگ کی تیاری کر رہا تھا۔ Hinrich کا داؤ بھی نہ چکا: دو سال میں 104,000 چھوٹے کاروبار بند Carl نے بہتر زندگی پر داؤ لگایا، تو اسے ہفتے میں سو گھنٹے تک کی تھکا دینے والی محنت ملی، اپنی زمین پر رکنے اور جو اسے حکم دیا تو وہ بے بس تھے۔ جب پہلی اقلیت ہاری، تو سب ہار گئے۔ انہوں نے دوسروں کی آزادی داؤ پر لگائی تھی — اور داؤ یوں چکتے ہوئے۔ کسان اگر وہ ایک دوسرے کی حفاظت کرتے، تو مزاحمت کر سکتے تھے؛ ساتھ مل کر وہ طاقتور ہوتے۔ لیکن ایک بار انہوں نے خود کو بٹنے دیا، کیسے ہوا، کہاں سے شروع ہوا؟ یہ ٹھیک وہیں شروع ہوا، اس ہجوم میں — اور وہیں اسے روکا جا سکتا تھا، اگر وہ لوگ ساتھ کھڑے رہتے۔ تو، سب عملی مقاصد کے لیے، جرمنی میں سچ ختم کر دیا گیا۔ یہ

وہ جنگ جو نسلی نظریہ ہار گیا

سالرنو میں پڑا رہ گیا؛ اور Hans، جسے دنیا پر حکومت کرنی تھی، اسے نارمنڈی کا بس ایک چھوٹا سا ٹکڑا ملا جسے وہ اپنا کہہ سکے۔ چکا: براعظم لاکھوں جرمن لاشوں سے بچھا تھا، «خالص آریائی» لاشوں سے۔ Carl ماسکو کے باہر برف میں پڑا رہ گیا؛ Hinrich اٹلی میں سے، جنہوں نے نارمنڈی کے ساحلوں کو پھاڑ کر جرمنی کے دل میں گھس پیٹھ کی۔ چارا نگل چکے ان گمراہ جرمنوں کے لیے، کھیل نہ نفرت کرتے تھے: ال علمین میں برطانویوں سے، اسٹالن گراڈ میں روسیوں سے، اور پھر ڈی ڈے پر ہر رنگ اور ہر مذہب کے امریکی سپاہیوں کے۔ لیکن جنگ کی فیصلہ کن آزمائش میں نسلی نظریے نہ چکے۔ «خالص نسل فوق البشر» انہی «دوغلی» فوجوں سے ہارے جن سے وہ Hans تب تک بربریت کا ماہر بن چکا تھا، اور وہ بربریت دوسرے لوگوں کے خلاف موڑ دی گئی — چیکوں، پولوں، فرانسیسیوں، روسیوں اترا — کسی اعلان سے نہیں، بلکہ ایک احتیاط سے تیار کیے گئے اچانک حملے سے۔ پھر ہٹلر کو گندے کام کے لیے Hans کی ضرورت پڑی؛ جب ہٹلر نے وقت کو پختہ سمجھا، تو جرمنی جنگ میں

امریکہ اقلیت ہے — اور اس کا مطلب تم اور میں

سے خطرے میں نہیں پڑنے دینا چاہیے۔ آؤ اس بارے میں «خود غرض» بنیں: «ہم» اور «وہ» کو بھول کر «ہم سب» کے بارے میں سوچیں۔ امریکہ اقلیت ہی ہے، اور اس کا مطلب تم اور میں۔ تو آؤ احمق نہ بنیں۔ ہمیں کسی بھی انسان کی آزادی یا وقار کو کسی عمل یا کسی لفظ ڈالتے ہیں۔ یہ بس ایک خیال نہیں — یہ ٹھوس عقل سلیم ہے: یہاں امریکہ میں سوال یہ نہیں کہ ہم اقلیتوں کو برداشت کرتے ہیں یا نہیں؛ ہوگی، ورنہ ہم اپنی کھو سکتے ہیں۔ اگر ہم کسی اقلیت کو ظلم یا تعصب سے اپنی آزادی کھونے دیں، تو ہم اپنی ہی آزادی کو خطرے میں الفاظ نہیں؛ یہ جینے کا ایک عملی اور انمول طریقہ ہے۔ لیکن ہمیں اس کے لیے محنت کرنی ہوگی۔ ہمیں ہر ایک کی آزادی کی حفاظت کرنی حق ہے جو تم ہو، اور جو تم سوچتے ہو وہ کہنے کا، کیونکہ یہاں ہمارے پاس انفرادی آزادی ہے — ہمارے پاس آزادی ہے۔ یہ بس خوبصورت تم کسان ہو، تمہاری نیلی آنکھیں ہیں، تم میتھوڈسٹ چرچ جاتے ہو۔ ان اقلیتوں کے ہونے کا تمہارا حق ایک قیمتی چیز ہے؛ تمہیں وہ ہونے کا کیونکہ اس ملک میں ہم سب اقلیتوں کے ہیں۔ «میں ہنگری میں پیدا ہوا۔ تم فری میسن ہو۔» یہ اقلیتیں ہیں — اور تم اوروں کے بھی ہو: ہمیں یہ کبھی اپنے اوپر یا اپنے ملک پر نہیں ہونے دینا چاہیے۔ ہمیں کبھی اپنے کو نسل، رنگ یا مذہب سے بٹنے نہیں دینا چاہیے،

اختتام (Raven & Keylam)

ہوں: پھر ملیں گے، دوستو — اس بار کے لیے بس اتنا ہی۔ جڑے رہو، اور کبھی نہ بھولو: زندگی خوبصورت ہے۔ Keylam اور Raven بالکل آخر میں لوٹتے ہیں تاکہ ہمیشہ کی طرح رخصت

Keylam اور Raven D. Pond کے لیے مرتب کیا گیا۔ پہلے حصے کا خلاصہ Ta-Na-Si Media & Document Repository پیش کرتا ہے، ان کے شعوری استعمال طنز سمیت۔ دوسرا حصہ امریکی محکمۂ جنگ (1945) کی عوامی ملکیت تعلیمی فلم Folker «Don't Be a Sucker» (US National Archives, ID 24376) کی زبانی گفتگو کا خلاصہ دیتا ہے اور اس کا مواد پیش کرتا ہے، کی آرا نہیں۔ قارئین سے درخواست ہے کہ معلومات خود تصدیق کریں؛ یہ دستاویز بغیر کسی ضمانت کے فراہم کی گئی ہے۔ Ta-Na-Si

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

مضبوط، احتیاط کے ساتھ۔●تعلیمی فلم — مصنوعی ذہانت کی مدد سے خلاصہ۔ انگریزی سے Claude (مصنوعی ذہانت) نے ترجمہ کیا۔ تخمینی ترجمہ معیار: ایک Ta-Na-Si آڈیو پوڈکاسٹ پر مبنی اور ایک تاریخی

Persianفارسی

«مردمانی مانند تو و من» · قسمت ۸: ندا به مسئولیت — «این یک شوخی اول آوریل نیست».

نسخه چندزبانه با کمک هوش مصنوعی

> ۱۹۴۵. کنایه را Raven و Keylam همچون ابزاری آگاهانه برای ارتباط به کار می‌برند؛ این خلاصه آن صدا را به‌جای هموار کردن، نگه می‌دارد. را در قسمت می‌گنجانند. هر دو بخش در زیر جداگانه خلاصه شده‌اند، تا همواره روشن باشد چه چیزی از Ta-Na-Si می‌آید و چه چیزی از فیلم صدای خودشان. دوم یک فیلم آموزشی تاریخی است، Don't Be a Sucker (وزارت جنگ ایالات متحده، ۱۹۴۵، مالکیت عمومی)، که آن این قسمت از دو بخش به‌روشنی جداگانه تشکیل شده است. نخست گفت‌وگوی شفاهی میان Raven و Keylam است — واژگان خودشان، درباره‌ی این سند.

بخش نخست — گفت‌وگو (Raven & Keylam)

آغاز — ما در حقیقت چه می‌خواهیم

بررسی کنند این است: چگونه به چیزهایی که از آن ماست صادقانه نگاه کنیم، و مسئولیت در حقیقت کجاست؟ Keylam و Raven مردم را برمی‌انگیزند تا با آن بجنگند، همه‌ی نظرات ساختگی، تنها می‌تواند یک جنگ بسازد — هرگز رفاهی نه. پس پرسشی که می‌خواهند آنچه برایشان مهم است. چیزهای بنیادی، می‌گویند، ساده‌اند: زندگی‌ای شرافتمندانه و آینده‌ای شرافتمندانه برای کودکان. همین. هر آنچه کانال را مانند همیشه می‌گشایند، با نام‌هایشان و با اعلامی صریح درباره‌ی

کارهای خونین و جنگ مقدس

نمی‌دهند، آشکار است که دشمن بوده‌اند. آنچه زیر شوخی پنهان است، ماشینی است که پیش از کشتن، انسانیت را از مردم می‌ستاند. پس همه باید آنجا بروند و آن «چیزهای لعنتی» را بکشند، همه را، هیچ‌کس را جا نگذارند. اول شلیک کن، بعد بپرس؛ و وقتی پاسخ نه: این یک جمهوری‌خواه است که می‌گوید ما باید جنگ مقدس کنیم، به دلایلی، چون «ما بهترینیم، نژاد سرور». جمهوری‌خواهان-سرور. است — و «کباب‌پزی مسیحی» بعدی را شعله‌ور کنی، زیرا اکنون، می‌گویند، ما در یک جنگ مقدس بزرگ علیه جمهوری‌خواه پلید هستیم. دولتی هست که منافع دیگری دارد و هر چه را نخواهد می‌سوزاند. و از تو افزون بر این انتظار می‌رود که هورا بکشی — به‌به، کار خوبی بی‌درنگ کنایه را روشن می‌کنند. «کارهای خونین» برای

منشور حقوقی که می‌بلعند

مالیات‌هایت، عوارضت و هر چه می‌گیری بپرداز، پول باشد یا نه — و اگر نتوانی بپردازی، بی‌خانمانی هم «چه دوست‌داشتنی» است. منشور حقوق نوشته شده — آن منشور تازه؟ یا بلکه «صورتحساب حقوقی را بپرداز که هرگز نداشته‌ای»؟ صورتحساب بدون حقوق. آن را خلاف قانون اساسی می‌نامیدند. پس اکنون چه — «Make America great again» در نقش مفتش بزرگ جهان؟ این کجای آیا کشتن، راه به‌جا آوردن دین است؟ وقتی رئیس‌جمهوری در مقام، چنین چیزهایی را اعلام می‌کند، Raven می‌گوید، در کشور کهن — آزادی دینی که هر کس باید داشته باشد: هر باوری را به‌جا آوردن یا نیاوردن. اما وقتی مردم مرده‌اند، چه کسی دعایشان را شنید؟ این را در برابر منشور حقوق می‌گذارند

آری، می‌توانی آزادی را بخوری، آن را کامل ببلعی — این همان برنامه است. آزادی همه را بلعیدن و برای همیشه همه‌چیز را چنگ زدن. و آزادی؟ آزادی تنها برای اقلیتی از مردم است. واژه را تکه‌تکه می‌کنند — آزادی، «آ-زا-دی»، آیا می‌توان آن را خورد؟

فرزندانت را بفرست — یا سفر را صرفه‌جویی کن

تقریبا هیچ‌کس اعتراض نمی‌کند. Elon، اشاره می‌کنند، آنجا نیست که این فکر را در گوشش بخواند؛ کار دیگری داشت، در Memphis. «Adolf Trump»، «Mein Kampf»، «نوه‌ی آقای Schicklgruber» را فرا می‌خوانند — با به‌کار بردن اغراق می‌پرسند چرا سربازی آموزش دهی. عمدا به سخت‌ترین مقایسه‌ی تاریخی پناه می‌برند تا آنچه را می‌بینند نام بگذارند — هیتلر، «Donald Hitler» را خودت در حیاط جلویی منفجر کن — کارآمدتر، صرفه‌جویانه‌تر. به رئیس‌جمهور بیشتر هم کمک می‌کند، حتی لازم نیست پسر را برای بزرگی، فرزندانت را منفجر می‌کنی؛ حتی می‌توانی ارزان‌تر هم بکنی. چرا اصلا آن‌ها را تا ایران بفرستی؟ یک نارنجک بخر و فرزندانت پرچم ارزانی از کیسه‌ی Walmart بیرون می‌آید تا بر در ورودی بیاویزی — برای آن لازم نیست کسی را سیر کنی. تو یک میهن‌پرست تیزترین تکه‌ی کنایه: فرزندانت را به آن جنگ کثیف خونین بفرست؛ مهم نیست فرزند داری یا نه — فقط تازه‌اش را بساز و بفرست. سپس

قانون اساسی همچون «خرت‌وپرت کهنه»

و کار تمام است — چون آیا اصلا برای کشتن مردم خویش به رئیس‌جمهور نیاز داریم؟ نه چندان. در حیاط جلویی «کارآمدتر» می‌شود. است. ما در یک جمهوری هستیم، در برابری. پس آیا بهتر است خودمان مردم خویش را بکشیم؟ پس به هر کس عنوان رئیس‌جمهور بدهید، و کودکان باشند، و مردم عادی را به کشتن خانواده‌های خود متهم می‌کنند — حال آنکه آن، گویا، تنها حق رئیس‌جمهور است. این ناعادلانه مردم را در آتش بیندازی و هیچ پلیسی نمی‌آید که بگوید همسایگان خود را نمی‌سوزانند. به «مردان بزرگ» اجازه است که مالک زنان نه ۲۵۰، بلکه ۵۰۰ سال به عقب بازگردند، به کباب‌پزی مسیحی بزرگ سده‌های میانه — که آنجا حتی نوشته هم نشده بود. می‌توانی تنقلات بیش از کافی — پس به آن قانون اساسی بدبو نیازی نداریم. آن عقب‌تاریخ‌خورده است، ۲۵۰ سال پیش ساخته شده، و می‌خواهند اگر خلاف قانون اساسی دیگر به شمار نیاید، پس ما فقط یک «United Snacks of America» داریم.

می‌کنند — چمن سبز با سرخی همه‌ی آن، «تضادی زیبا». این تصویر مهیب همان نکته‌ی اصلی است: معنای واقعی هورا کشیدن همین است. اما لذت کجاست؟ نمی‌توانی نگاه کنی که فرزندان خودت را تکه‌تکه می‌درند و روی چمن پخش

طبیعت، حقوق و رئیس‌جمهوری که از مرز گذشت

را پروایی نیست — پس تنها مسئله‌ی تفسیر است، و این‌گونه می‌توان هر کس را فریب داد. «United Snakes of America.» آمریکایی درجه‌یک، و یکی درجه‌دو، سه، چهلم. مانند نظام کاستی، مهر بر پیشانی. برابری «بد» است: مهم نیست که هستی، هیچ‌کس و درست اعلام می‌کنند. این چقدر مطابق قانون اساسی است؟ شاید قانون اساسی دیگری هست، برای حقوق ویژه — یک قانون اساسی — آن زیرک — و به این اندیشه که وقتی اجرای قانون موجود به آنان خدمت نمی‌کند، آن را به‌سادگی جور دیگری بازنویسی می‌کنند رئیس‌جمهوری خلاف قانون اساسی ننگ است — و ما به او رأی دادیم؛ آری، دادیم. پس چه کنیم؟ نگاهی به مرد او «Pete» می‌اندازند که طبیعت بخشیده و قانون اساسی نام می‌برد، و درست هنگامی «معنا می‌یابند» که رئیس‌جمهوری چنین رفتار کند. آن‌گاه داشتن به حقوقی روی می‌آورند

میهن‌پرستان آمریکایی کجایند؟

توخالی‌اند. زیرا آنچه از این همه بیرون می‌آید زندگی‌ای فلاکت‌بار است: نه آینده‌ای، فرزندان کمتر، چون آن‌ها را با بمب محو می‌کنند. Donald: آیا کاری برای مردم کرد، یا تنها برای سود خویش؟ از همان جمله‌هایی که به کار می‌برد، هر کس باید حس کند که چه اندازه این است که مردم پیامی را که او نشانشان می‌دهد درنمی‌یابند؛ از آن چیزی برنمی‌گیرند. و سپس Trump بزرگ هست، خود Trump تا مردم روشن ببینند که در حقیقت چه می‌گذرد. شاید او آن جنجال را پیش چشم همه آشکار کرده باشد — اما نگرانی مجریان — یک کمدین و سرگرم‌کننده، کسی کوتاه‌قامت، که در نقش Donald Trump فرو می‌رود و با دقتی بسیار رفتار او را بازمی‌نمایاند، همچون گزینه‌ای گویا بهتر، تزارینه‌ی پیشین مرز، و به «دو رئیس‌جمهور»: کوچک و بزرگ. «Trump کوچک» همان Little Trump است واقعا صدا بلند می‌کنند — کمی فریاد که این درست نیست — اما آیا تأثیر واقعی‌ای هست؟ نگاهی کنایه‌آمیز به «Camila» می‌اندازند که آمریکا ۲۵۰ سال پیش اعلام کرد؟ از هم پاشیده‌اند، بخار شده‌اند؟ «در روسیه زندگی می‌کنند»، یکی شوخی می‌کند. برخی آمریکایی‌ها بارها به یک پرسش بازمی‌گردند: میهن‌پرستان آمریکایی کجایند، مردمان آن آزادی

ما برای چه اینجاییم؟

ولش کن». ما زمانی درست برای پرهیز از همین یک جنگ استقلال کردیم، و اکنون ۵۰۰ سال به عقب به سوی جنگ مقدس بازمی‌گردیم. دیده نمی‌شود. بسیاری چیزی کوچک می‌گویند که حتی موظف به گفتنش نیستند، و سپس همین برایشان بس است — «چیزی گفتم، به چین زنگ بزنند برای «چیز بعدی شبیه کرونا». اما پرسش راستین می‌ماند: مسئولیت و قامت آمریکاییان راستین کجاست؟ عملا هیچ‌جا کردن، مجادله‌های احمقانه درباره‌ی اینکه چند جنسیت هست — و می‌گویند آن‌قدر مواد مخدر نیست که این مزخرف را تاب آورد؛ شاید قانون، در تحقیق، پروای هیچ‌کس را ندارد. با کنایه‌ای سنگین می‌پرسند جامعه‌ی آمریکایی اصلا به چه کار می‌آید — بازی‌های اینترنتی و آن‌ها در حقیقت چقدر «متحد»اند؟ نه چندان — کارهای پست می‌کنند، هیچ نمی‌کنند، و سپس یواشکی می‌گریزند. هیچ‌کس در اجرای به جهان می‌آیند و مرده بر زمین کوبیده می‌شوند، «مسئله» حل شده است. پس به هیچ دولتی نیاز نداری، حتی دولت ایالات متحده. زاده شدن و سپس مردن، و در میانه — هیچ؟ این هیچ معنایی ندارد. برای آن نه به رئیس‌جمهور نیاز داری نه به دولت: وقتی نوزادان پس برای چه اینجاییم؟

آیا انجیل است یا Mein Kampf؟

نه SA، بلکه ICE — و انبوهی از نهادها که کاری خشن و عظیم را به انجام می‌رسانند. «نام تجاری شما خوب است»، تا از نو فروخته شود. آن است که هیتلر آن‌گاه در آلمان کرد، و اینجا گام‌به‌گام پیش می‌رود در حالی که همه دنبالش می‌روند و هیچ علیه آن نمی‌کنند. این بار که با تصویر جور درنمی‌آمد — به فرزندی پذیرفته، این را برو به اداره‌ی ثبت احوال بگو. خود این نظام، می‌گویند، به‌طرز ترسناکی شبیه «Donald Hitler»، «Adolf Trump» — هر دو، اندکی از همه‌ی این‌ها. نوه‌ی «آقای Schicklgruber»، با سری رنگ‌شده به بور نه آنکه یکدیگر را بکشیم؟ چیزی به‌طرز هولناکی نادرست است. از اینجا پرسش: آنچه در دست دارد انجیل است، یا Mein Kampf؟ او «با کلام خداوند نیک» می‌جنگد — مقصود عیسی است، که او هرگز درکش نکرد، زیرا عیسی گفت بهتر است یکدیگر را دوست بداریم، آنجا بکشد و کاری بدتر هم انجام دهد، چون چنان نادان است که حتی نمی‌تواند یک درصد را حساب کند. چگونه کسی می‌تواند باور کند که آغاز می‌شود، نه با ۱۵۰۰ — اکنون ۲۰۲۶ است. پس وقت عیسی مسیح بعدی است، یا «Donald Christ»، که بی‌گمان می‌تواند خود را تا سده با ۲۰۰۰

نه امنیتی، نه احترامی — و مسئولیتی که بر دوش داریم

بد — چون مردم تنها تا آنجا دوستت دارند که مرده باشی. چه شهرتی برای زیستن. مردمان طبیعی آن راه را نمی‌روند؛ به آن نمی‌بالند. جهان بکشیم یا اقتصاد جهان را به جهنم برانیم. این کار ما نیست. وقتی همه‌چیز را بیرون از آمریکا ویران می‌کنی، چه بازمی‌گردد؟ خون اکنون باید تحملش کنیم. ما نوعی حق وتو داریم. می‌توانیم بگوییم: رئیس‌جمهور لعنتی، هر که هستی، نمی‌خواهیم مردم خود را در سراسر گرفتن مسئولیت را بس کن. ما این مسئولیت را بر دوش داریم، بی‌گمان، چون به آن چیز رأی دادیم — اما رأی دادن به این معنا نیست که به کار برده نشوند؟ خودرویی داری که برانی، خانه‌ای که در آن زندگی کنی — اما خانه‌ای که در آن زندگی نمی‌کنی بی‌معناست. پس نادیده می‌گویند، دیگر هیچ‌یک از آن را نمی‌یابی: نه امنیتی برای همه، نه احترامی به انسان. و به ذهن هیچ‌کس نمی‌رسد. حقوق به چه کار، اگر وقتی نگاه می‌کنی که منشور حقوق چه تضمین می‌کند،

هر کس مهاجر است

هست، پهپادهای بی‌شمار — گویا «تا آدمی احساس راحتی کند». شیوه‌ای که هر کس با چیزها برخورد می‌کند، یکسره دیوانگی است. را فرزندان ما می‌جنگند در حالی که ما خانه می‌نشینیم و وقتی برنگردند پرچمی می‌گیریم. و اکنون سلاح‌های اتمی، شیمیایی، زیستی به آن نیاز نداریم، پس بگذاریم بیفتد؟ ما چه‌ایم، کالای ارزان؟ آن اندیشه‌های احمقانه هرگز جز جنگ‌های جهانی چیزی نزاییدند. و آن جنگ بدون انتقام و بدون قید بسازد. هیچ مقدار موادی نمی‌گذارد وانمود کنی که جور دیگری است. حق شادی و رفاه — رئیس‌جمهور می‌گوید liberty and» — و آنان را ذره‌ای پروا نیست. پس آزادی، آن آزادی بدبو، چه کسی به آن نیاز دارد؟ هر کس نیاز دارد — تا زندگی‌ای تنها «آمریکایی‌ها» راستین‌اند؟ ۲۵۰ سال ایالات متحده‌ی مستقل بود، با اجازه‌ی «one nation indivisible»، «justice for all رک و راست: در آمریکا هر کس به نوعی مهاجر است، جز آمریکاییان بومی که پیش‌تر اینجا بودند. باقی همه بعد آمدند. و اکنون می‌گویند

کشوری که بنیادی برای ساختن بود

می‌کند، و این گسترده شده و در سراسر جهان پخش شده — منطق «به آن مردم نیازی نداریم، آنان را قطع کنید و ببینید چه می‌کنند». همواره چه کرده‌اند — و هنوز می‌کنند — با آغاز از کوچک و گسترش‌یافتن: ۷۰ سال است که ادامه دارد؛ اسرائیل در غزه نسل‌کشی پیشرفت بود؛ چه کسی چنان نادان است که بگوید «بیایید سده‌های میانه را دوباره بسازیم»؟ وقتی مردم می‌آموزند که دیکتاتوری‌ها بیابند. این نخستین چیزی است که «کباب‌پزی مسیحی» شعله‌ور کرد. اکنون جنگ مقدسی هست. در برابر این، سده‌های میانه دوران اینجا می‌آیند — از همان‌جا که مهاجران می‌آیند، نه از ماه و نه از مریخ — تا ستم را پشت سر بگذارند، تنها تا امروز آن را درست همین‌جا واقعیت می‌رساندند و بر تکامل نوع بشر و خود کشور اثر می‌گذاشتند. و اکنون «همه‌چیز تمام، همه‌چیز خوب است»، و مردمان جهان هنوز در کشوری ایستاده‌ایم که زمانی بنیادی بود که بر آن مردم اندیشه‌های خود را، کوچک یا بزرگ، به

در جمهوری، مردم پاس می‌دارند

— که خواهند گفت «اکنون بایستید»، چون همه رنج می‌برند، همه فرومی‌ریزند، و دیگر هیچ‌کس را نه آینده‌ای هست و نه زندگی‌ای امن؟ درست این است که بگویی: پیش از آنکه دیر شود، بهتر است این را متوقف کنم. آن مردم کجایند، در سراسر جهان — نه تنها در آمریکا می‌شود؟ وقتی جهان از پیش در آتش است، وقتی طبیعت یکسره ویران شده — این، در شرایط طبیعی، دیر نامیده می‌شود. پس لحظه‌ی می‌دهد؟ هیچ‌چیز رئیس‌جمهور را خودبه‌خود تغییر نمی‌دهد. باید کاری کنیم تا دولت تغییر کند — از راه آنچه می‌کند. و این از کجا آغاز رساندند. بیشتر آنان حتی از این رئیس‌جمهور خشنود هم به نظر نمی‌رسند — اما تنها می‌گویند «با آن موافق نیستم»، و این چه تغییری نمی‌نگرند که با قدرت واگذارشده چه می‌کنند. در شگفت‌اند که مردم چنان در خیال‌بافی غرق‌اند که درنمی‌یابند که خودشان او را به قدرت پاس می‌دارند که دولت چه می‌کند — همه‌ی معنا در همین است. این روزها مردم را پروایی نیست: «به یکی رأی دادم»، و سپس هرگز چرا به دولتی رأی دهی که سپس پروایش را نداری؟ در جمهوری، مردم

زاده‌ی زیستن، نه برای محو شدن

نیاز داری. برای آنان که به‌راستی از نظر روانی ناتوان‌اند، خب، این رئیس‌جمهور شاید درخور تو باشد — اما این اکثریت نیست، قطعا نه. به پایین بگذرانی — هیچ‌کس این را نمی‌گوید. و اگر چنین زندگی کنی، رک می‌گویند، خودکشی‌ای آهسته می‌کنی؛ آن‌گاه به یاری روانی رنج می‌بری، فرومی‌ریزی، در رود به پایین شناور می‌شوی. دستت را بالا ببر: آیا زاده شدن اجازه‌ای بود که زندگی را تنها با شناوری در رود خداوند، به الله، به بودا — این به شمار نمی‌آید؛ به کردار ما بسته است. نمی‌توانیم پشت «نمی‌توانم، چون...» پنهان شویم؛ اگر چنین کنی، در درون اجازه‌ی خودمان می‌توانیم چیزها را تغییر دهیم؛ هیچ خدایی آن‌ها را به جای تو تغییر نمی‌دهد. این بر دوش ماست. ایمان به آوردن یا نیاوردن دین، درست وعده‌ی منشور حقوق است. «Under God» باشد یا نباشد، در نتایجی که می‌بینیم چیزی تغییر نمی‌دهد. چگونه به اینجا می‌رسد — که مردم در محو خویش شریک می‌شوند؟ زیر دست Trump حماقت کردن — سخن همین است. به‌جا

به کنش روی آوردن

نخواهد کرد، چون با او نبودی — از آن آفریدگان او نبودی که زندگی خود را زیستند و محبت همسایه را همچون خویش بر دوش کشیدند. تنها می‌نشینیم و می‌گوییم «هوم، باشد، اگر چنین است پس چنین. شاید خداوند بزرگ بیاید و آن را درست کند». در پایان او بر تو حساب می‌انجامند. آیا امروز به‌راستی چنین نادانیم؟ این را انکار می‌کنند — اما چنان تنبلیم که برای تغییر چیزی انگشتی هم تکان نمی‌دهیم، و دلپذیر می‌نوازد در حالی که ما فرومی‌رویم. آیا این است آنچه می‌خواهیم؟ نه. هیچ‌کس نمی‌نگرد که همه‌ی این فعالیت‌ها، روی هم، به کجا — نه تکیه‌دادنی به عقب، نه لذت‌بردنی از جشن، نه آسودنی. «فرسودگی بزرگ» آشکارا در راه است. ما بر یک تایتانیک هستیم، و گروهی است، پیش از آنکه همه‌ی بنیادهای زندگی، رفاه، هر شادی را از دست بدهیم. می‌توانیم همه را یک‌شبه از دست بدهیم، چنان به لبه نزدیکیم دیرزمانی است که وقت کنش

فقیر بودن ننگ نیست — تنبلی ننگ است

هر دو، حتی خود را هم نداریم — نه کسی برای خویش، نه کسی از راه همسایه. همه‌ی این را از دست می‌دهیم. و این بسیار ارزان است. آغاز شد و هرگز بهتر نشد. اکنون بهتر است درستش کنیم. این مسئولیت ماست. بدون آن مسئولیت هیچ شایستگی اجتماعی نداریم؛ بدون شاید بهتر شود». این وعده داده نشده، و در برنامه نیست — فروپاشی تنها بزرگ‌تر و بزرگ‌تر می‌شود، و ناگهان با یک همه‌گیری لعنتی می‌دانند معنایش چیست. تنها آنان که چنان خورده شده‌اند که دیگر هیچ ضروری‌ای نمی‌طلبند، می‌توانند بگویند «شاید آن‌قدر بد نباشد، سرنوشت سخت خود زندگی می‌کنند؛ نه همه، آدم‌های زیرک همه‌جا هستند. اما کسانی که به ضروری‌ترین چیزها فروکاسته شده‌اند، درست تمام است» اندک خوددوستی هست. پایین‌تر از فقیر — و فقر دستاویزی برای سرزنش کسی نیست. بسیاری فقیرند و صادقانه، راست، با به این بیندیش: در گفتن «پس زندگی

بالاترین ارزش در دستان تو

چه؟ یک قلدر بزرگ داریم، همه با هم، و یک مشت هم به او نمی‌زنیم — چرا؟ چون چنان بزدلیم، هر یک از ما، که به قلدر پاسخ نمی‌دهیم. همین کاری است که یک قلدر می‌کند. زمانی در مدرسه، وقتی قلدری بود، یک مشت درست در بینی‌اش می‌زدی تا آزار بس شود. پس اکنون به خود قبولاندن که اگر کاری نکنی کسی آزارت نمی‌دهد. حقیقت وارونه است — همه آزارت می‌دهند، چون این همان برنامه است. درست می‌گذاریم بر خودمان روا داشته شود؟ چنین تنبل بودن بسیار ارزان است: برای حقوق خود نایستادن، برای چیزی بهتر خطر نکردن، و شو، مزاحمم نشو»؟ ما با Abe — با Abraham Lincoln — بردگان را آزاد کردیم، چون آن رفتار با انسان‌ها تحمل‌ناپذیر بود. و اکنون که در دستان خود نگه می‌داری، زندگی خودت و سلامت توست. و آن را به کسی می‌دهی که می‌گوید «دیگر به تو نیازی ندارم، برو، بخار بالاترین ارزشی

آمریکاییان تنبل، و امیدی که ته می‌کشد

چه به دست می‌آوریم؟ محو شدن. همین. و ما شریک می‌شویم؟ باور ندارند که کسی به‌راستی بتواند. این آن راهی نیست که باید پیمود. آمریکا امیدی هست — و نه برای همه‌ی جهان — اگر کسی شیوه‌ی زیستن خود را تغییر ندهد تا برای کیفیت زندگی خویش بایستد. از این بزرگ شود تمام شود. اما امید به اینکه بگذرد، تسلیم است، و تسلیم در نهایت همان خودکشی است که از آن سخن گفتند. آن‌گاه نه برای آیا این دژ آمریکاییان نیرومند است؟ این را باور ندارند — بلکه دژ تنبلان، سیرشدگان، که امید دارند پیش از آنکه

پدربزرگ و مادربزرگ را به یاد آور

همه‌چیز خوب خواهد بود — اما نه، چون دولت چنان کارهای احمقانه می‌کند که آنچه برای زندگی‌ات می‌کنی دیگر تو را سیر نخواهد کرد. و دیگر به چه نیازی نداریم؟ به هیچ؟ این دروغی آشکار است. هر روز برای زندگی‌ات کاری می‌کنی، و به خود می‌قبولانی که صد سال آینده «وای»، و سپس برای غذا گدایی کنیم؟ این بسیار ارزان است. پس از ۲۵۰ سال پیشرفت، آن را کنار بگذاری و بگویی «نیازی نیست» — برسی و قطار رفته است؛ چگونه به آن می‌رسی؟ نمی‌رسی. آیا به‌راستی این است آنچه می‌خواهیم — در ایستگاه بنشینیم و بگوییم باید چیزی در مردم نادرست باشد، و بهتر است آن را بیابند و درست کنند پیش از آنکه دیر شود — و دیر یعنی دیر. می‌خواهی به قطاری تنو — آلمان، ایتالیا و ژاپن — در نبردهایی سخت و هولناک، درست برای پرهیز از همین. و اکنون آن را دوباره داریم و همه هورا می‌کشند؟ برای چیزی ایستادند — برای آزادی و برای مردم — مانند جنگ داخلی، یا در جنگ جهانی دوم، که با محور جنگیدند: موسولینی، هیتلر و بهتر است پدربزرگ و مادربزرگ و نیاکان خود را به یاد آوریم که

مردم متحد می‌توانند آن را تغییر دهند

راه اجرای قانون، از راه قانون اساسی — باید به هر شیوه‌ای که کارگر باشد بگوییم بایست، چون این هستی خود ما را به خطر می‌اندازد. چیز لعنتی را تغییر دهیم، چون آن را احمق‌هایی می‌رانند که در همین جهت می‌تازند. وقتی نمی‌توانیم آن را از راه عادی انجام دهیم — از مشتی آدم است؛ جمعیت بسیار بزرگ‌تر است، با قدرتی بسیار بیشتر. حتی اگر به نبرد بکشد، می‌توانیم؛ ما بسیار نیرومندتریم. باید آن چون در چشم خودت یک پشیز ارزش داری، اگر آن هم باشی؟ بیندیش چه قدرتی در دست داریم همین که با هم بایستیم. یک دولت هیچ. تنها مرگ. آیا این راه است — نیروی زندگی‌ات را صرف کنی تا در پایان محو شدن بزرگ را بگیری، چون ماشین‌ها از تو ارزان‌ترند، کار را می‌کند، و آن‌گاه «مردم می‌توانند شاد باشند». شاد چگونه، وقتی برای زندگی خود هیچ نمی‌توانند بکنند؟ چه زندگی‌ای می‌ماند؟ کنش روی آوریم. Elon می‌گوید چند سال دیگر هر فروشگاهی ناپدید می‌شود — او برای آن روباتیک می‌سازد، و هوش مصنوعی همه‌ی پس اکنون به

مردن درد دارد — و طفره رفتن یاری نمی‌کند

که ایالات متحده هرگز دیده. باید جلوگیری شود از اینکه از ما گرفته شود. این مسئولیت هر یک از ماست. این همه را به خطر می‌اندازد. را در آزادی بسازی — که اصلا بدیهی نیست: باید آماده می‌شد، با نبرد به دست می‌آمد. و اکنون با سخت‌ترین بحران آزادی روبه‌روییم آن را بکنیم. هر کس در دل خود می‌داند در جای خود، در زندگی خود چه باید بکند. شاد باش که زنده‌ای و استقلال آن را داری که زندگی‌ات بگوید «برای حقوق خود می‌ایستم، حقوق خود را می‌دانم، و آن‌ها را همین حالا می‌خواهم». در این هیچ نادرستی نیست. پس بهتر است ارزش دارد که در رود به پایین شناور شوی، فروشدنش را بنگری و هیچ نگویی؟ یک آمریکایی صادق نباید تنها زیر لب زمزمه کند؛ باید از مسئله، آن را از سر باز نمی‌کند. آنچه برایش زیسته‌ایم، در گذر نسل‌ها، همه‌ی ما با هم — اگر بی‌ارزش باشد، بی‌معناست. آیا به‌راستی آری، مردن درد دارد — و طفره رفتن

ما از آن زندگی‌ایم

— و همه‌ی این گرفته شود چون کسی را اندیشه‌ای به سر زد که «این را دیگر نمی‌خواهیم»؟ نمی‌تواند چنین باشد. این بسیار ساده‌تر است. که به‌راستی چه می‌گذرد. آیا نمی‌خواهید زندگی کنید؟ هر کس می‌خواهد زندگی کند، در جامعه شریک شود، کشور بسازد، طرح‌ها بسازد ماست؛ اگر آن را در چنگ نگیریم، هستی ما پایان می‌یابد. آدمی چه اندازه باید از خود دور باشد که این را نبیند؟ پسران و دختران، بنگرید همان خط تکامل پرورده شده؛ از آن طبیعتیم، از آن زندگی‌ایم — نه از آن فرسودگی و نه نسل‌کشی. بهتر است این را دریابیم، چون هستی «تمام شد — تو به جنگ می‌روی، بازنمی‌گردی، و من هم به‌هرحال می‌روم»؟ این برای هیچ‌کس راه‌حل نیست. ما انسان‌های طبیعی‌ایم، در چگونه کسی می‌تواند در چشمان فرزندان خود بنگرد و بگوید

نیرومند باش، صادق باش — زنده باد جمهوری

در دستان خود نگه می‌داریم، و آن‌گاه می‌توانیم. اگر ما نکنیم، هیچ‌کس نمی‌کند. دستان ما می‌توانند، چون می‌دانیم چگونه. هیچ‌کس دیگر. نمی‌آید که آن را به‌جای ما درست کند — آن «مرد بزرگی که آمریکا را دوباره بزرگ و احمق می‌کند» قطعا نه؛ این از پیش پیداست. آن را آن پاسداری کنیم، به هر شیوه‌ای که کارگر باشد، چون آن را بیش از حد رها کردیم. اکنون آشفتگی بزرگی برای پاکسازی هست، و هیچ‌کس تا آنجا که بگذاریم رخ دهد. ماییم که جمهوری را رخ می‌دهیم. پس، فعالانه، آن را رخ خواهیم داد — و درست به همین خاطر بهتر است از تنها این است: جمهوری به این شیوه چه مدت زندگی می‌کند؟ تا آنجا که بگذاریم زندگی کند. می‌تواند ۲۵۰ سال دیگر یا بیشتر بیاید — نیرومند باش، صادق باش، زنده باد جمهوری. پرسش

آنان درست می‌دانند چه می‌کنند

از یک زندگی چیست؟ از خود بپرس. به آن بنگر، در پی‌اش برو، دریاب چه باید کرد — چون این وضعی نیست که پذیرفته شود. قطعا نه. را تا پایان ببرند — آنچه را از شواهد، از واقعیت‌ها می‌توانیم ببینیم و بشنویم؛ آنچه را مستقیم، هر روز، حس می‌کنیم. و اکنون: تصور ما نمی‌دانند — یا، دقیق بگوییم، درست می‌دانند که زندگی نباید چه باشد، و چگونه آن را، بر پایه‌ی برنامه‌ای، ویران کنند. پس مگذارید آن مردمان دولتی که آن صداهای احمقانه را درمی‌آورند، درباره‌ی زندگی هیچ

دوم — فیلم تاریخی Don't Be a Sucker (وزارت جنگ ایالات متحده، ۱۹۴۵) بخش

> است. (National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). واژگان زیر از آن فیلم‌اند، نه از آن Ta-Na-Si. متحده در ۱۹۴۵، پس از جنگ جهانی دوم، به دست کسانی که آن را زیستند ساخت، تا کسانی را که آن را ندیدند بیاموزد. در مالکیت عمومی خلاصه‌ی اثری مستقل است که در قسمت گنجانده شده: Don't Be a Sucker («ساده‌لوح نباش»)، فیلمی آموزشی که وزارت جنگ ایالات یادداشتی درباره‌ی منبع. آنچه در پی می‌آید

ساده‌لوحان و آنان که شکارشان می‌کنند

دیگری هستند — آنان که شب‌ها را در حساب‌وکتاب می‌گذرانند که چگونه آنچه را دارند از آن‌ها بستانند. هر گونه بازی، هر گونه ساده‌لوح. اما در بار با دختری آشنا می‌شود که پس از چند پیک زیبا به نظر می‌رسد. برای چنین مردمی واژه‌ای کهن هست: ساده‌لوحان. و مردمان با ۲۰۰ دلار سوار قطار می‌شود و در یک بازی ورق دوستانه با غریبه‌ها هیچ بدی نمی‌بیند. Joe Collins در خانه همسری خوب دارد، کشتی» ساختگی در بازار مکاره آغاز می‌شود — آشکارا قلابی، و با این حال مردی پول دسترنج خود را روی آن شرط می‌بندد. Henry فیلم با یک «مسابقه‌ی

چیزی دارد: آمریکا Mike

را بسازند چون آزادند: آزاد به رأی دادن، آزاد به گفتن آنچه می‌اندیشند، آزاد به رفتن به کلیساهای خود، آزاد به برگزیدن کار خود Mike مردم، از کشورهای گوناگون، با دین‌های گوناگون و رنگ پوست گوناگون. مردمان آزاد، که می‌توانند با هم زندگی کنند، کار کنند و آمریکا کشوری به نام آمریکا. دارایی‌ای شگفت‌انگیز: جای کافی که خوراک فراوان بپرورانند، کارخانه‌های بزرگ، شهرهای بزرگ، و مردم — هر گونه که شب‌ها را در حساب‌وکتاب می‌گذرانند که چگونه آن را از او بستانند Mike .را بگیر. همه‌چیز دارد — جوان، تندرست، کاری دارد، و .چیزی دارد، این مسلم است. اما مردانی هستند

تحریک‌کننده‌ی سر کوچه

آنان، می‌گوید، دشمنان شمایند، که می‌کوشند کشور را تصاحب کنند: با آنان بجنگید و نابودشان کنید، پیش از آنکه ما را نابود کنند. می‌گوید، هرگز از آن ما نخواهد بود تا کشوری شود بدون — بدون سیاهان، بدون بیگانگان غریبه، بدون کاتولیک‌ها، بدون فراماسون‌ها. را داده‌اند. جوانی آماده است آن را بخواند و به نشانه‌ی موافقت سر تکان می‌دهد: برایش منطقی به نظر می‌رسد. این کشور، سخنور پخش می‌کند — «حقیقت درباره‌ی سیاهان و بیگانگان»، «حقیقت درباره‌ی کلیسای کاتولیک» — که «آمریکاییان راستین» هزینه‌اش را اشغال می‌کنند که «از آن تو و من» است. اگر بگذاریم این ادامه یابد، بر سر «ما آمریکاییان راستین» چه می‌آید؟ جزوه‌ای رایگان آمریکایی» — و چیزهایی خونش را به جوش می‌آورد: مردمانی با لهجه‌ی بیگانه که همه‌ی پول را می‌ربایند، «سیاهان» که شغل‌هایی را ورز می‌دهد. «حقیقت درباره‌ی آمریکا» را وعده می‌دهد. می‌گوید سیاستمدار نیست — تنها یک «آمریکایی متوسط»، یک «آمریکایی سخنوری چرب‌زبان جمعیت خیابانی

هشدار آن مجارستانی

کسی که چیزی می‌خواهد. این را به یاد بسپار: وقتی چنین سخنی می‌شنوی، کسی از آن چیزی به دست می‌آورد، و آن تو نخواهی بود. به کار بردند. آسان نبود؛ باید سخت برایش کار می‌کردند. مردم با تعصب زاده نمی‌شوند — تعصب برای ما ساخته می‌شود، به دست که آن‌قدر نیرومند نیستند که کشوری متحد را تسخیر کنند، پس آلمان را به گروه‌های کوچک شکستند و تعصب را همچون سلاحی کاربردی دانشگاه بود، و درست همین واژگان را شنید. آن‌گاه ساده‌لوح بود — می‌پنداشت نازی‌ها تنها متعصبانی دیوانه‌اند. اما نبودند. می‌دانستند «در مجارستان زاده شدم، اما اکنون شهروند آمریکایم. و دیده‌ام که چنین سخنی چه می‌تواند بکند. آن را در برلین دیدم.» او آنجا استاد مردمان دیگر سخن می‌گفت. اما در این کشور «مردمان دیگر» نیستند؛ همه‌ی ما مردم آمریکاییم. و تو — تو که آمریکایی نیستی، هستی؟ رهگذری جوان را متوقف می‌کند: پیش از آنکه سخنور بگوید «فراماسون‌ها»، آماده بودی با او موافقت کنی — چون آن‌گاه از

برلین، ۱۹۳۲ — پنج مرد در یک جمعیت

شود؛ آنان و ایمانشان باید نابود شوند. و فراماسون‌ها — آلمان جایی برای انجمن‌های پنهان ندارد؛ تنها یک انجمن خواهد بود، حزب نازی. را می‌گیرد؛ باید از او پرهیز کرد، طردش کرد، نابودش کرد. و کاتولیک‌ها — هیچ ملت بزرگی نباید به دست «کلیسایی بیگانه» فرمانروایی اکنون همه‌ی این‌ها در دست کیست؟ یهودی — که گویا ملت و حق نخست‌زادگی را دزدیده، که همه‌ی پول را می‌رباید و همه‌ی شغل‌ها آن است که میراث‌بر ملتی شوند که به‌حق تنها از آن آنان است. حزب نازی به کشاورز زمین می‌دهد، به کارگر کار، به بازرگان خرد سود. مغازه‌ی کوچک آهن‌آلات داشت؛ Carl کشاورز بود؛ و Hans فلزکاری بیکار بود. سخنور به «آلمانی‌های آریایی راستین» می‌گفت که وقت در جمعیتی ایستاده بودند و به سخنوری نازی گوش می‌دادند. Eric کاتولیک بود؛ Anon، یکی از شاگردانش، یهودی بود؛ Hinrich استاد دید که آن در برلین، در سال ۱۹۳۲ آغاز می‌شود. پنج مرد که می‌شناخت

شکستن ملت، طعمه دادن به وفادار

که خوراک بعدی از کجا می‌آید. Hans چنین سخنی را دوست نداشت — خطرناک بود؛ برای چنین سخنی باید مردم را به زندان انداخت. می‌آفرینند، خوراک، پوشاک، خانه‌ای نو، آینده‌ای پرشکوه، کودکانی که روزی بر جهان فرمان خواهند راند؟ اما او همچنان در این اندیشه بود از نژاد سرور بود. همسرش کاملا درنمی‌یافت — حتی با یک ابرانسان در خانه، خوراکی نبود. آیا درنمی‌یافت که نازی‌ها برای همه کار فرمان دهد. این‌گونه Hans یک «ابرانسان» شد: به او یونیفرمی دادند و خودبینی‌اش را باد کردند. دیگر مرد کوچک بیکار نبود؛ عضوی نژاد سرور پاک‌خون است، با حق الهی فرمانروایی، و حزب آماده است او را به قدرت برساند — تا بر همه‌ی آلمان، و روزی بر همه‌ی جهان آنکه به‌راستی گول خورد Hans بود: «آلمانی خالص» به معیار نازی، به او همه‌چیز وعده دادند، و او به دام افتاد. به او گفتند که کرد. مردانی که همچون هم‌میهنان آلمانی آمده بودند، به گروه‌های رقیب بدل شدند، بدگمان به یکدیگر و آکنده از کین — همه فریب‌خورده. یک‌به‌یک سخنور به هر اقلیتی تاخت و آنان را از یکدیگر جدا

به‌راستی چه کسی به قدرت رسید

قدرت برسد؟ البته نه: تا آنان برسند. تنها Hans طعمه را بلعیده بود، و این مردان بودند که طعمه را بر قلاب نهاده بودند. چرا — تا Hans شکستند و تکه‌ها را یک‌به‌یک نابود کردند، و بر آن تکه‌های خردشده سوار شدند و به قدرت رسیدند: یک حزب، یک ملت، یک دین Hans به نه، اما بهانه‌ای آسان برای همه‌ی دردهای ملت. صدها کاتولیک به زندان افتادند، چون کلیسا نیروی مقاومت داشت. ملت را به صد تکه حزب‌های سیاسی پرشمار؛ خرد کردن هر سازمانی که مردم در آن می‌توانستند متحد شوند. یهودیانی بودند برای زدن و کشتن — نیرومند به این مردم نیاز داشت، چون کارهای بسیار بود: درهم‌شکستن اتحادیه‌ها، چون سازمان‌یافته بودند و می‌توانستند مقاومت کنند؛ نابودی — همه بازی ساده‌لوحان را می‌کردند، آزادی دیگران را شرط می‌بستند و البته آزادی خود را می‌باختند. ملتی از ساده‌لوحان. هیتلر .را، و صدها هزار همانند او را، به کار کثیف می‌گرفتند

جنگ علیه حقیقت

شد آلمان را ترک کند. ذهن او وقف جست‌وجوی حقیقت بود، و نازی‌ها، که دروغی فروخته بودند، بیش از همه از حقیقت می‌ترسیدند. پوست سیاه داشت و نظریه‌ی برتری نوردیک هیتلر را رد می‌کرد. Albert Einstein هم آن را رد می‌کرد — و همچون «غیرآریایی» ناچار است. نمی‌توانستی برخی فیلم‌ها را ببینی یا برخی موسیقی‌ها را بشنوی، و نمی‌توانستی مشت‌زنی Joe Louis را ببینی، چون آن قهرمان شنیدن یک برنامه‌ی بریتانیایی یا خواندن روزنامه‌ای آمریکایی ممنوع بود؛ آگاهی‌ات از دکتر گوبلز می‌آمد، که می‌دانست چه برایت بهتر نویسندگان، دانشمندان — را به زندان انداختند یا راندند. آموزش را سرکوب کردند؛ در پنج سال حضور در دانشگاه ۵۳٪ افت کرد. گرفتند آن را براندازند. سرچشمه‌ی بزرگ حقیقت ادبیات است — پس کتاب سوزاندند، بیست میلیون. سخنگویان حقیقت — آموزگاران، پس از به دست آوردن قدرت، نازی‌ها هنوز با کهن‌ترین دشمن خود گرفتار بودند: حقیقت، که به‌آسانی نمی‌میرد. پس تصمیم

صداهایی که هنوز سخن می‌گفتند

در شیوه‌ی اندیشیدن است، نه تفاوت نژاد. نژاد سرور نیست؛ این حقیقتی علمی است، و هر که چیز دیگری به تو بگوید دروغ می‌گوید. به درازای بینی. تفاوت‌های میان مردم واقعی‌اند — توانایی‌ها، پیشینه‌ها، دیدگاه‌های گوناگون درباره‌ی درست و نادرست — اما این تفاوت هر گروهی همان گستره را می‌یابی — احمق و نابغه، تبهکار و نیکوکار. هر انسانی را همچون فرد داوری کن، نه به رنگ پوست یا چشم، نه را آسوده‌کننده می‌یابند، اما دانش نمی‌تواند پشتیبانش باشد: هیچ پیوندی میان ویژگی‌های نژادی و توانایی یا منش انسان نیست. در چیست — گویا بلندقامت، باریک‌اندام، چشم‌آبی، بور — و رک پاسخ داد: نژاد آریایی نیست، و، مهم‌تر، نژاد سرور نیست. برخی این اندیشه می‌تواند از آلمان بگیرد — و نازی‌ها او را به اردوگاه کار اجباری انداختند. آموزگاران نیز سخن گفتند. آموزگاری پرسید «آریایی» اصلا که آزادی را برای خود می‌خواهد، نمی‌تواند آن را از دیگران دریغ کند بی‌آنکه آنچه را به دست آورده از دست بدهد — درس بزرگی که جهان که هدفش برکندن مسیحیت از میهن است — و آن کشیش روز بعد به بهانه‌ی بی‌اخلاقی دستگیر شد. صدایی پروتستان اعلام کرد که هر نیرومند بود که آشکارا حقیقت را اعلام کند. صدایی کاتولیک هشدار داد که مسیحیان در نبردی سخت علیه «ایمانی زاده‌ی خون»اند، نبردی کلیسا نیرویی بود که هنوز آن‌قدر

آنجا که می‌شد متوقفش کرد

بدتر و بدتر، اجازه‌ی رفتن نه، در خانه هنوز خوراکی نه. هیتلر گفته بود نمی‌توان کره و توپ را با هم داشت، پس Hans کره نگرفت. خرد بسته شدند. و Hans هم حالش بهتر نبود — اکنون کاری در کارخانه‌ی مهمات، ساعت‌های دراز برای دستمزدی ناچیز، شرایط و تولید آنچه فرمان داده می‌شد، چون هیتلر برای جنگ آماده می‌شد. شرط Hinrich نیز پرداخت نشد: در دو سال ۱۰۴٬۰۰۰ کسب‌وکار پرداخت شدند. Carl کشاورز، که بر زندگی بهتر شرط بسته بود، کاری فرساینده تا صد ساعت در هفته یافت، ناچار به ماندن بر زمین خود گذاشتند شکسته شوند، ناتوان بودند. وقتی نخستین اقلیت باخت، همه باختند. آزادی دیگران را شرط بسته بودند — و شرط‌ها این‌گونه کرد، اگر آن مردم با هم می‌ایستادند. اگر یکدیگر را پاس می‌داشتند، می‌توانستند مقاومت کنند؛ با هم نیرومند می‌بودند. اما همین که حقیقت در آلمان برانداخته شد. چگونه رخ داد، از کجا آغاز شد؟ درست همان‌جا آغاز شد، در آن جمعیت — و همان‌جا می‌شد متوقفش پس، برای همه‌ی مقاصد عملی،

جنگی که نظریه‌ی نژاد باخت

در ایتالیا در سالرنو بر جای ماند؛ و Hans، که قرار بود بر جهان فرمان راند، تنها تکه‌ای کوچک از نرماندی را گرفت که از آن خود بنامد. پرداخت نشد: قاره با میلیون‌ها پیکر آلمانی پوشیده شد، پیکرهای «آریایی خالص». Carl در برف بیرون مسکو بر جای ماند؛ Hinrich از هر رنگ و هر دین، که سواحل نرماندی را شکافتند و به قلب آلمان رخنه کردند. برای آلمانی‌های گمراهی که طعمه را بلعیده بودند، بازی «دورگه» شکست دادند که خوارشان می‌داشتند: بریتانیایی‌ها در ال علمین، روس‌ها در استالینگراد، و سپس در روز دی، سربازان آمریکایی لهستانی‌ها، فرانسوی‌ها، روس‌ها. اما در آزمون قاطع جنگ، نظریه‌های نژاد پرداخت نشدند. «ابرانسان‌های پاک‌خون» را همان ارتش‌های به Hans نیاز داشت؛ Hans تا آن‌گاه کارشناس درنده‌خویی شده بود، و آن درنده‌خویی را به سوی مردمان دیگر چرخاندند — چک‌ها، زمان را رسیده دید، آلمان به جنگ رفت — نه با اعلامی، بلکه با حمله‌ای غافلگیرانه که با دقت آماده شده بود. باز هیتلر برای کار کثیف وقتی هیتلر

آمریکا اقلیت‌هاست — و این یعنی تو و من

با هیچ کرداری یا هیچ سخنی به خطر افتد. در این باره «خودخواه» باشیم: «ما» و «آن‌ها» را فراموش کنیم، و به «همه‌ی ما» بیندیشیم. که آیا اقلیت‌ها را تاب می‌آوریم؛ آمریکا اقلیت‌هاست، و این یعنی تو و من. پس ساده‌لوح نباشیم. نباید بگذاریم آزادی یا کرامت هیچ انسانی از دست بدهد، آزادی خود را به خطر می‌اندازیم. این تنها یک اندیشه نیست — عقل سلیم استوار است: اینجا در آمریکا پرسش این نیست کنیم. باید آزادی هر کس را پاس بداریم، وگرنه ممکن است آزادی خود را از دست بدهیم. اگر بگذاریم اقلیتی آزادی خود را با ستم یا تعصب اینجا آزادی فردی داریم — آزادی داریم. این‌ها تنها واژگانی زیبا نیستند؛ شیوه‌ای کاربردی و بی‌بهاست برای زیستن. اما باید برایش کار متدیست می‌روی. حق تو به تعلق به این اقلیت‌ها چیزی گرانبهاست؛ حق داری همان باشی که هستی و آنچه می‌اندیشی بگویی، چون اقلیت‌هاییم. «در مجارستان زاده شدم. تو فراماسونی.» این‌ها اقلیت‌اند — و تو از آن دیگران هم هستی: کشاورزی، چشم‌آبی، به کلیسای بگذاریم این بر ما یا بر کشورمان رخ دهد. هرگز نباید بگذاریم بر پایه‌ی نژاد، رنگ یا دین شکسته شویم، چون در این کشور همه‌ی ما از آن هرگز نباید

پایان (Raven & Keylam)

همیشه بدرود گویند: تا دیدار، دوستان — این بار همین‌قدر. با ما بمانید، و هرگز فراموش نکنید: زندگی زیباست Keylam و Raven .درست در پایان بازمی‌گردند تا مانند

دیدگاه‌های Ta-Na-Si را. از خوانندگان خواهش می‌شود اطلاعات را خود راستی‌آزمایی کنند؛ این سند بدون هیچ ضمانتی ارائه می‌شود. Don't» وزارت جنگ ایالات متحده (۱۹۴۵) (US National Archives, ID 24376) را خلاصه می‌کند و محتوای آن را بازمی‌نماید، نه و Keylam Folker را بازمی‌نماید، از جمله کاربرد آگاهانه‌ی کنایه‌شان را. بخش دوم فیلم آموزشی مالکیت‌عمومی «Be a Sucker گردآوری‌شده برای Ta-Na-Si Media & Document Repository. خلاصه‌ی بخش نخست گفت‌وگوی شفاهی Raven D. Pond

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

استوار، با احتیاط.●فیلم آموزشی تاریخی — خلاصه با کمک هوش مصنوعی. از انگلیسی توسط Claude (هوش مصنوعی) ترجمه شد. کیفیت تخمینی ترجمه: بر پایه‌ی یک پادکست صوتی Ta-Na-Si و یک

Swahili Kiswahili

“Watu kama wewe na mimi” · Sehemu ya 8: Wito wa Uwajibikaji — “Hii si utani wa Aprili Mosi”.

Toleo la lugha nyingi lililosaidiwa na AI

> Kuhusu hati hii. Kipindi hiki kina sehemu mbili zilizotenganishwa wazi. Ya kwanza ni mazungumzo ya mdomo kati ya Raven na Keylam — maneno yao wenyewe, sauti yao wenyewe. Ya pili ni filamu ya kihistoria ya kielimu, Don't Be a Sucker (Idara ya Vita ya Marekani, 1945, mali ya umma), wanayoiingiza katika kipindi. Sehemu hizo mbili zimefupishwa kando hapa chini, ili daima iwe wazi kipi kinatoka kwa Ta-Na-Si na kipi kutoka filamu ya 1945. Kejeli inatumiwa na Raven na Keylam kama njia ya makusudi ya mawasiliano; muhtasari huu unahifadhi sauti hiyo badala ya kuilainisha.

Sehemu ya kwanza — Mazungumzo (Raven & Keylam)

Utangulizi — tunachokitaka hasa

Raven na Keylam wanafungua kituo kama kawaida, kwa majina yao na kwa tamko la wazi kuhusu kile kinachowahusu. Mambo ya msingi, wanasema, ni rahisi: maisha ya heshima na maisha ya baadaye ya heshima kwa watoto. Ndiyo hayo tu. Kila kitu ambacho watu wanachochewa kupigana nacho, maoni yote yaliyotungwa, vinaweza kujenga vita tu — kamwe si ustawi. Kwa hiyo swali wanalotaka kuliangalia ni: jinsi ya kuyaangalia kwa uaminifu mambo ambayo ni yetu, na wajibu uko wapi hasa?

Kazi za umwagaji damu na vita takatifu

Wanawasha kejeli mara moja. Kuna «kazi za umwagaji damu» kwa serikali yenye maslahi mengine inayochoma kila kitu isichokitaka. Na zaidi ya hayo unatakiwa ushangilie — heee, kazi nzuri — na uchochee «barabeku ya Kikristo» inayofuata, kwa sababu sasa, wanasema, tuko katika vita kuu takatifu dhidi ya mripabliki muovu. Hapana: ni mripabliki anayesema kwamba lazima tupige vita takatifu, kwa sababu, kwa kuwa «sisi ndio bora, jamii ya mabwana». Mabwana-waripabliki. Kwa hiyo wote lazima waende huko na kuua «vile vitu vilaaniwavyo», vyote, bila kumwacha yeyote. Piga risasi kwanza, uliza baadaye; na wanaposhindwa kujibu, ni dhahiri walikuwa adui. Kinachofichwa chini ya utani ni mtambo unaowanyang'anya watu ubinadamu kabla ya kuwaua.

Mswada wa Haki wanaokula

Hili wanaliweka kinyume na Mswada wa Haki — uhuru wa dini ambao kila mtu anapaswa kuwa nao: kufuata au kutofuata imani yoyote. Lakini watu wakiwa wamekufa, ni nani aliyesikiliza ombi lao? Je, kuua ndiyo njia ya kufuata dini? Rais aliyemo madarakani anapotangaza mambo kama hayo, Raven anasema, katika nchi ya zamani hiyo iliitwa kinyume cha katiba. Basi sasa ni nini — «Make America great again» kama mhukumu mkuu wa imani wa dunia? Hilo limeandikwa wapi katika Mswada wa Haki — ule mpya? Au ni zaidi «lipa bili ya haki ambazo hukuwahi kuwa nazo»? Bili bila haki. Lipa kodi zako, ada zako na chochote upatacho, pesa au la — na usipoweza kulipa, hata ukosefu wa makazi ni «mzuri kiasi gani».

Na uhuru? Uhuru upo kwa wachache tu wa watu. Wanalivunja neno vipande vipande — uhuru, «u-hu-ru», unaweza kuliwa? Ndiyo, unaweza kula uhuru, kuumeza mzima — huo ndio mpango. Kula uhuru wa kila mtu na kunyakua kila kitu milele.

Tuma watoto wako — au jiokoe safari

Kipande kikali zaidi cha kejeli: tuma watoto wako katika vita vile vichafu vya umwagaji damu; haijalishi kama una watoto — tengeneza tu wapya na uwatume. Kisha bendera ya bei rahisi inatokea kutoka mfuko wa Walmart ili kuiweka mlangoni mbele — kwa hiyo huhitaji kumlisha mtu yeyote. Wewe ni mzalendo mkuu, unawalipua watoto wako; unaweza hata kufanya kwa bei nafuu zaidi. Kwa nini uwatume hadi Iran kabisa? Nunua bomu la mkono na uwalipue watoto wako mwenyewe kwenye uwanja wa mbele — kwa ufanisi zaidi, kwa gharama nafuu zaidi. Inamsaidia rais hata zaidi, si lazima hata umfunze mvulana kuwa askari. Kwa makusudi wanakimbilia ulinganisho wa kihistoria mkali zaidi ili kukitaja kile wanachokiona — wakimwita Hitler, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «mjukuu wa Bw. Schicklgruber» — wakitumia chumvi kuuliza kwa nini takriban hakuna mtu anayepinga. Elon, wanabaini, hayuko hapo kumnong'oneza wazo hilo; alikuwa na kazi nyingine, Memphis.

Katiba kama «takataka ya zamani»

Ikiwa kinyume cha katiba hakihesabiwi tena, basi tuna tu «United Snacks of America». Vitafunwa vingi kupita kiasi — kwa hiyo hatuhitaji Katiba ile yenye uvundo. Imewekwa tarehe ya nyuma, ilitengenezwa miaka 250 iliyopita, na watu wanataka kurudi nyuma si miaka 250, bali 500, hadi barabeku kuu ya Kikristo ya Zama za Kati — ambayo huko haikuwa hata imeandikwa. Unaweza kuwatupa watu motoni na hakuna polisi anayekuja kusema kwamba majirani wako mwenyewe hawachomwi. «Wanaume wakuu» wanaruhusiwa kumiliki wanawake na watoto, na watu wa kawaida wanashtakiwa kwa kuua familia zao wenyewe — wakati huo huo hilo, eti, ni haki ya rais tu. Si haki. Tuko katika jamhuri, katika usawa. Basi je, ni bora tuwaue watu wetu wenyewe sisi wenyewe? Basi mpe kila mtu cheo cha rais, na jambo limemalizika — kwani je, tunahitaji hata rais ili kuwaua watu wetu wenyewe? Si sana. Inaweza «kwa ufanisi zaidi» kwenye uwanja wa mbele.

Lakini furaha iko wapi? Huwezi kutazama watoto wako wenyewe wakipasuliwa vipande vipande na kupakwa kwenye nyasi — nyasi za kijani na wekundu wa yote hayo, «utofautisho mzuri». Picha hiyo ya kuchukiza ndiyo hoja yenyewe: hii ndiyo maana halisi ya kushangilia.

Asili, haki, na rais aliyevuka mpaka

Wanageukia haki zilizotolewa na asili ambazo Katiba inazitaja, na ambazo «zinaanza kuwa na maana» pale tu rais anapotenda hivyo. Hapo ni aibu kuwa na rais wa kinyume cha katiba — nasi tulimpigia kura; ndiyo, tulifanya. Basi tufanye nini? Wanatupa jicho kwa mtu wake «Pete» — yule mjanja — na kwa wazo kwamba pale utekelezaji wa sheria uliopo usipowahudumia, unaandikwa upya tu kwa njia nyingine na kutangazwa kuwa sawa. Hilo ni la kikatiba kiasi gani? Labda kuna katiba nyingine, kwa haki maalum — katiba ya Marekani ya daraja la kwanza, na ya daraja la pili, la tatu, la arobaini. Kama mfumo wa tabaka, mihuri kwenye paji la uso. Usawa ni «mbaya»: haijalishi wewe ni nani, hakuna anayejali — kwa hiyo ni suala la tafsiri tu, na hivyo yeyote anaweza kudanganywa. «United Snakes of America.»

Wazalendo wa Marekani wako wapi?

Wanarudia tena na tena swali moja: wazalendo wa Marekani wako wapi, watu wa uhuru ule ambao Marekani iliutangaza miaka 250 iliyopita? Wamevunjika, wameyeyuka? «Wanaishi Urusi», mmoja anatania. Baadhi ya Wamarekani kweli wanapaza sauti — kelele kidogo kwamba hii si sawa — lakini kuna ushawishi wa kweli? Wanatupa jicho la kejeli kwa «Camila» kama chaguo bora eti, malkia wa zamani wa mpaka, na kwa «marais wawili»: mdogo na mkubwa. «Trump mdogo» ni Little Trump — mcheshi na mtumbuizaji, mtu wa kimo kifupi, anayeingia katika nafasi ya Donald Trump na kuiga tabia yake kwa usahihi mkubwa, ili watu waone wazi kile kinachotokea hasa. Huenda alibainisha mzozo huo mbele ya wote — lakini wasiwasi wa wenyeji ni kwamba watu hawapokei ujumbe anaowaonyesha; hawatoki na chochote kutoka kwake. Kisha kuna Trump mkubwa, Donald Trump mwenyewe: je, alifanya kitu kwa ajili ya watu, au kwa faida yake mwenyewe tu? Kutoka kwa misemo yenyewe anayoitumia, kila mtu anapaswa kuhisi jinsi ilivyo mitupu. Kwa sababu kile kinachotoka katika haya yote ni maisha ya taabu: hakuna mustakabali, watoto wachache, kwa sababu wanalipuliwa kwa mabomu wakatoweka.

Tuko hapa kwa ajili ya nini?

Basi tuko hapa kwa ajili ya nini? Kuzaliwa kisha kufa, na katikati — hakuna kitu? Hilo halina maana yoyote. Kwa hilo huhitaji rais wala serikali: watoto wachanga wanapokuja duniani na kurushwa chini wakiwa wamekufa, «tatizo» limetatuliwa. Kwa hiyo huhitaji serikali yoyote, hata ya Marekani. Na zimeungana kiasi gani hasa? Si sana — zinafanya mambo maovu, hazifanyi chochote, kisha zinajitoa kimya kimya. Hakuna yeyote katika utekelezaji wa sheria, katika upelelezi, anayejali mtu yeyote. Wanauliza, kwa kejeli nzito, jamii ya Marekani inafaa kwa nini hasa — kucheza michezo mtandaoni, kufanya mijadala ya kipumbavu kuhusu kuna jinsia ngapi — na wanasema hakuna dawa za kulevya za kutosha kustahimili upuuzi huo; labda kuipigia simu China kwa «kitu kingine kama korona». Lakini swali halisi linabaki: wajibu na msimamo wa Wamarekani halisi uko wapi? Kihalisi haoneki popote. Wengi wanasema kitu kidogo ambacho hata hawana lazima ya kukisema, kisha hilo linawatosheleza — «nimesema kitu, achilia mbali». Wakati fulani tulipigana vita vya uhuru ili kuepuka hili haswa, na sasa tunarudi nyuma miaka 500 kuelekea vita takatifu.

Je, ni Biblia au Mein Kampf?

Karne huanza na 2000, si 1500 — sasa ni 2026. Basi ni wakati wa Yesu Kristo anayefuata, au «Donald Christ», ambaye hakika anaweza kujinyoosha hadi hapo na kufanya kazi mbaya zaidi, kwa sababu ni mpumbavu kiasi cha kushindwa kuhesabu hata asilimia. Mtu anawezaje kuamini kwamba anapigana «kwa neno la Bwana mwema» — maana yake Yesu, ambaye hakumwelewa kamwe, kwa kuwa Yesu alisema ni bora kupendana badala ya kuuana? Kuna kitu kibaya kwa kutisha. Kutoka hapa swali: kilicho mkononi mwake ni Biblia, au Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — yote mawili, kidogo kutoka kwa haya yote. Mjukuu wa «Bw. Schicklgruber», na kichwa kilichotiwa rangi ya kibubu ambacho hakikuendana na picha — wa kuasiliwa, nenda useme hilo ofisi ya usajili. Mfumo wenyewe, wanasema, unafanana kwa kutisha na kile Hitler alichofanya wakati ule Ujerumani, na unasonga mbele hapa hatua kwa hatua wakati kila mtu anafuata na hafanyi chochote dhidi yake. Wakati huu si SA, bali ICE — na rundo la taasisi zinazotekeleza kazi kubwa ya jeuri. «Jina lenu la kibiashara ni zuri», ili kuuzwa upya kama jipya.

Hakuna usalama, hakuna heshima — na wajibu tunaoubeba

Unapotazama kile Mswada wa Haki unachohakikisha, wanasema, hupati tena chochote kati yake: hakuna usalama kwa wote, hakuna heshima kwa binadamu. Na haimjii akilini mtu yeyote. Haki za nini, kama si kuzitumia? Una gari la kuendesha, nyumba ya kuishi — lakini nyumba usiyoishi haina maana. Basi acha kupuuza wajibu. Tunaubeba wajibu huo, hakika, kwa sababu tulikipigia kura kitu kile — lakini kupiga kura hakumaanishi kwamba sasa lazima tukivumilie. Tuna aina fulani ya kura ya turufu. Tunaweza kusema: rais ulaaniwaye, uwe ni nani, hatutaki kuua watu wetu kote duniani wala kuipeleka uchumi wa dunia kuzimu. Hilo si shughuli yetu. Unapoharibu kila kitu nje ya Marekani, kinachorudi ni nini? Damu mbaya — kwa sababu watu wanakupenda kwa kiasi ulichokufa tu. Sifa nzuri ya kuishi nayo. Watu wa kiasili hawaifuati njia hiyo; hawajivunii.

Kila mtu ni mhamiaji

Moja kwa moja: Marekani kila mtu kwa namna moja au nyingine ni mhamiaji, isipokuwa Wamarekani wa asili waliokuwa hapa kabla. Wengine wote walikuja baadaye. Na sasa inasemwa kwamba «Wamarekani» tu ndio halisi? Kwa miaka 250 kulikuwa na Marekani huru, kwa ruhusa ya «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — nao hawajali hata kidogo. Basi uhuru, uhuru ule wenye uvundo, ni nani anauhitaji? Kila mtu anauhitaji — ili kujenga maisha bila kisasi na bila kizuizi. Hakuna kiasi cha dawa za kulevya kinachokuruhusu kujifanya kwamba ni vingine. Haki ya furaha na ustawi — rais anasema hatuihitaji, basi tuiache ianguke? Sisi ni nini, bidhaa rahisi? Mawazo yale ya kipumbavu hayajazaa kamwe kitu chochote isipokuwa vita vya dunia. Na vita hivyo vinapiganwa na watoto wetu wakati sisi tunaketi nyumbani na kupata bendera wasiporudi. Na sasa kuna silaha za atomi, za kemikali, za kibiolojia, ndege zisizo na rubani zisizohesabika — eti «ili mtu ajisikie raha». Jinsi kila mtu anavyoshughulikia mambo ni wazimu tu.

Nchi iliyokuwa msingi wa kujenga

Tumesimama katika nchi ambayo wakati fulani ilikuwa msingi ambao juu yake watu walitimiza mawazo yao wenyewe, madogo au makubwa, na kuathiri maendeleo ya jamii ya binadamu na ya nchi yenyewe. Na sasa «kila kitu kimekwisha, kila kitu ni sawa», na watu wa dunia bado wanakuja hapa — kutoka pale wahamiaji wanakotoka, si kutoka Mwezi wala Mirihi — ili kuacha udhalimu nyuma, ili tu wakutane nao leo hapa hapa. Hicho ndicho kitu cha kwanza ambacho «barabeku ya Kikristo» ilikiwasha. Sasa kuna vita takatifu. Zama za Kati zilikuwa kipindi cha maendeleo zikilinganishwa na hili; ni nani mpumbavu kiasi cha kusema «hebu tufanye Zama za Kati tena»? Watu wanapoanza kujifunza kile madikteta wamekuwa wakikifanya daima — na bado wanakifanya — wakianza kidogo na kuenea: imedumu miaka 70; Israeli inafanya mauaji ya halaiki Gaza, na hilo limepanuka na kusambaa kote duniani — mantiki ya «watu wale hatuwahitaji, wakate na uone watafanya nini».

Katika jamhuri, watu wanasimama doria

Kwa nini kuipigia kura serikali ambayo baadaye huijali? Katika jamhuri, watu wanasimama doria juu ya kile serikali inachofanya — maana yote iko hapo. Siku hizi watu hawajali: «nilimpigia kura mmoja», kisha hawaangalii kamwe nini kinachofanyika kwa madaraka waliyoyakabidhi. Wanashangaa kwamba watu wamezama katika ndoto za mchana kiasi cha kutotambua kwamba ni wao wenyewe waliomweka madarakani. Wengi hata hawasikiki kuridhika na rais huyu — lakini wanasema tu «sikubaliani na hilo», na hilo linabadilisha nini? Hakuna kinachombadilisha rais kivyake. Lazima tufanye kitu ili serikali ibadilike — kupitia kile inachokifanya. Na hilo linaanzia wapi? Dunia ikiwa tayari inawaka moto, asili ikiwa imeharibiwa kabisa — hilo, katika hali ya asili, linaitwa kuchelewa mno. Basi wakati sahihi ni kusema: kabla ya kuchelewa, ni bora niliuzime hili. Wako wapi watu wale, kote duniani — si Marekani tu — watakaosema «simamisha sasa», kwa sababu wote wanateseka, wote wanaporomoka, na hakuna tena mtu mwenye mustakabali wala maisha ya uhakika?

Aliyezaliwa kuishi, si kufutwa

Inafikiwaje hapa — kwamba watu wanashiriki katika kufutwa kwao wenyewe? Chini ya Trump kufanya upumbavu — ndiyo hoja yenyewe. Kufuata au kutofuata dini ndiyo ahadi yenyewe ya Mswada wa Haki. «Under God» au la haibadilishi chochote katika matokeo tunayoyaona. Ndani ya ruhusa yetu wenyewe tunaweza kubadilisha mambo; hakuna Mungu atakayeyabadilisha kwa niaba yako. Iko juu yetu. Kumwamini Bwana, Allah, Buddha — hilo halihesabiwi; linategemea tendo letu. Hatuwezi kujificha nyuma ya «siwezi, kwa sababu…»; ukifanya hivyo, unateseka, unaporomoka, unaelea mtoni kuelekea chini. Inua mkono: je, kuzaliwa kulikuwa ruhusa ya kupita maishani kwa kuelea tu mtoni kuelekea chini — hakuna anayesema hivyo. Na ukiishi hivyo, wanasema waziwazi, unajiua taratibu; hapo unahitaji msaada wa kisaikolojia. Kwa wale waliokwisha kuwa wasioweza kiakili kweli, sawa, rais huyu labda anakufaa — lakini hao si walio wengi, kwa hakika la.

Kuanza kutenda

Ni muda mrefu umepita wa kutenda, kabla hatujapoteza misingi yote ya maisha, ya ustawi, ya furaha yoyote. Tunaweza kupoteza yote hayo usiku mmoja, ndivyo tulivyo karibu na ukingo — hakuna kuegemea nyuma, kufurahia sherehe, kupumzika. «Uchovu mkuu» wazi unakuja. Tuko juu ya Titanic, na bendi nzuri inapiga muziki wakati tunazama. Je, hiyo ndiyo tunayoitaka? Hapana. Hakuna anayetazama shughuli hizi zote, zikichukuliwa pamoja, zinaelekea wapi. Je, kweli leo tuko wapumbavu kiasi hicho? Wanakanusha hilo — lakini tuko wavivu kiasi cha kutoinua hata kidole kubadilisha chochote, na tunaketi tu tukisema «hmm, sawa, kama ndivyo basi ndivyo. Labda Bwana mkuu atakuja na kulirekebisha». Mwishoni hatakuhesabu, kwa sababu hukuwa pamoja Naye — hukuwa mmoja wa viumbe Vyake walioishi maisha yao na kubeba upendo kwa jirani kama kwa nafsi zao.

Kuwa maskini si aibu — uvivu ni aibu

Tafakari hili: kuna upendo wa nafsi mdogo katika kusema «basi maisha yamekwisha». Chini kuliko maskini — na umaskini si sababu ya kumlaumu mtu. Watu wengi ni maskini na wanaishi kwa uaminifu, wima, na hatima yao ngumu; si wote, watu wajanja wapo kila mahali. Lakini watu walioshushwa hadi vitu vya lazima kabisa wanajua hasa maana yake. Ni wale tu walioliwa kiasi cha kutotaka tena kitu chochote cha lazima ndio wanaoweza kusema «labda si vibaya hivyo, labda kutaboreka». Hilo halikuahidiwa, na haliko katika mpango — kuanguka kunazidi kukua na kukua, na kulianza ghafla kwa janga lililolaaniwa na hakukuwahi kuboreka. Sasa ni bora tulirekebishe. Huo ndio wajibu wetu. Bila wajibu huo hatuna uwezo wowote wa kijamii; bila vyote viwili hatuna hata sisi wenyewe — hakuna kwa ajili ya nafsi, hakuna kupitia jirani. Tunapoteza yote hayo. Na hilo ni rahisi mno.

Thamani ya juu kabisa mikononi mwako

Thamani ya juu kabisa unayoishika mikononi mwako ni maisha yako mwenyewe na afya yako. Na unaitoa kwa mtu anayesema «sikuhitaji tena, nenda, yeyuka, usinisumbue»? Tuliwakomboa watumwa pamoja na Abe — pamoja na Abraham Lincoln — kwa sababu kuwatendea watu hivyo kulikuwa hakuvumiliki. Na sasa tunaacha litendwe kwetu sisi wenyewe? Ni rahisi mno kuwa mvivu kiasi hicho: kutosimamia haki zako, kutohatarisha kwa ajili ya kitu bora, na kujishawishi kwamba usipofanya chochote hakuna atakayekudhuru. Ukweli ni kinyume — wote wanakudhuru, kwa sababu huo ndio mpango. Hicho ndicho hasa mnyanyasaji anachokifanya. Zamani shuleni, palipokuwa na mnyanyasaji, ulimpiga ngumi moja kwa moja puani hadi unyanyasaji ukome. Basi sasa? Tuna mnyanyasaji mmoja mkubwa, sote pamoja, nasi hatumpigi hata ngumi moja — kwa nini? Kwa sababu tu waoga kiasi hicho, kila mmoja wetu, kiasi cha kutomjibu mnyanyasaji.

Wamarekani wavivu, na tumaini linaloisha

Je, hii ni ngome ya Wamarekani wenye nguvu? Hawaamini hivyo — bali ya wavivu, walioshiba, wanaotumaini litakwisha kabla halijakua. Lakini kutumaini kwamba litapita ni kujisalimisha, na kujisalimisha mwishoni ndiyo ile kujiua waliyoizungumzia. Basi hakuna tumaini kwa Marekani — wala hakuna kwa dunia nzima — kama hakuna anayebadilisha jinsi anavyoishi ili kusimamia ubora wa maisha yake mwenyewe. Tunapata nini kutoka hilo? Kufutwa. Ndiyo hayo tu. Na je, tunashiriki? Hawaamini kwamba kuna mtu anayeweza kweli. Hiyo si njia ya kufuata.

Wakumbuke babu na bibi

Ni bora tuwakumbuke babu na bibi zetu na mababu zao waliosimama kwa ajili ya kitu — kwa ajili ya uhuru na kwa ajili ya watu — kama katika Vita vya Wenyewe kwa Wenyewe, au katika Vita vya Pili vya Dunia, ambapo walipigana dhidi ya Mhimili: Mussolini, Hitler na Tennō — Ujerumani, Italia na Japani — katika mapambano makali, ya kutisha, ili kuepuka hili haswa. Na sasa tunalo tena nao wote wanashangilia? Lazima kuna kitu kibaya kwa watu, na ni bora wakipate na kukirekebisha kabla ya kuchelewa — na kuchelewa ni kuchelewa. Unataka kuukamata treni nao treni umeondoka; utaukamataje? Huwezi. Je, kweli hiyo ndiyo tunayoitaka — kuketi kituoni tukisema «lo», kisha kuomba chakula? Hilo ni rahisi mno. Baada ya miaka 250 ya maendeleo, kuiweka kando na kusema «hauhitajiki» — tena hatuhitaji nini? Hakuna? Hilo ni uongo mtupu. Kila siku unafanya kitu kwa ajili ya maisha yako, na unajishawishi kwamba miaka mia ijayo kila kitu kitakuwa sawa — lakini si hivyo, kwa sababu serikali inafanya mambo ya kipumbavu kiasi kwamba kile unachofanya kwa ajili ya maisha yako hakitakulisha tena.

Watu walioungana wanaweza kulibadilisha

Basi sasa tuanze kutenda. Elon anasema baada ya miaka michache kila duka litatoweka — anajenga roboti kwa ajili ya hilo, na AI inafanya kazi yote, na hapo «watu wanaweza kuwa na furaha». Furaha vipi, wakati hawawezi kufanya chochote kwa ajili ya maisha yao? Maisha gani yanabaki? Hakuna. Kifo tu. Je, hiyo ndiyo njia — kutumia nguvu ya maisha yako ili mwishoni upate kufutwa kukubwa, kwa sababu mashine ni rahisi kuliko wewe, kwa sababu machoni pako mwenyewe unathamani senti moja, kama si hata hilo? Fikiria nguvu tunayoishika tukisimama pamoja. Utawala ni kiganja cha watu; idadi ya watu ni kubwa zaidi, kwa nguvu kubwa zaidi. Hata kama ikifikia mapambano, tunaweza; tuna nguvu zaidi kwa mbali. Lazima tukibadilishe kitu kile kilaaniwacho, kwa sababu kinaendeshwa na wajinga wanaokimbilia upande huu. Tunaposhindwa kufanya hivyo kwa njia ya kawaida — kupitia utekelezaji wa sheria, kupitia katiba — lazima tuseme simama kwa njia yoyote inayofanya kazi, kwa sababu kinaweka uhai wetu wenyewe rehani.

Kufa kunaumiza — na kukwepa hakusaidii

Ndiyo, kufa kunaumiza — na kukwepa tatizo hakulikwepi. Kile tulichokiishi kwa ajili yake, katika vizazi, sote pamoja — kama hakina thamani yoyote, hakina maana. Je, kweli inafaa kuelea mtoni kuelekea chini, kukitazama kikizama na kutosema chochote? Mmarekani mwaminifu hapaswi kuhumia tu; anapaswa kusema «nasimamia haki zangu, najua haki zangu, nazitaka sasa». Hakuna baya katika hilo. Basi ni bora tufanye hivyo. Kila mtu anajua moyoni mwake la kufanya mahali pake, katika maisha yake. Furahia kwamba uko hai na una uhuru wa kujenga maisha yako katika uhuru — ambao si wa kawaida kabisa: ilibidi uandaliwe, upiganiwe. Na sasa tunakabili mgogoro mkali zaidi wa uhuru ambao Marekani imewahi kuona. Lazima kuzuiwe usinyang'anywe kutoka kwetu. Huo ni wajibu wa kila mmoja wetu. Unaweka wote rehani.

Sisi ni wa uhai

Mtu anawezaje kutazama macho ya watoto wake na kusema «imekwisha — wewe unaenda vitani, hurudi, nami hata hivyo natoweka»? Hiyo si suluhisho kwa yeyote. Sisi ni watu wa kiasili, tuliokulia katika mstari ule wa mageuko; sisi ni wa asili, sisi ni wa uhai — si wa uchovu wala mauaji ya halaiki. Ni bora tulielewe hilo, kwa sababu ndio uhai wetu; uhai wetu unaisha tusipoukamata. Mtu anapaswa kuwa mbali kiasi gani na nafsi yake ili asilione hili? Wavulana na wasichana, angalieni kinachotokea hasa. Je, hamtaki kuishi? Kila mtu anataka kuishi, kushiriki katika jamii, kujenga nchi, kujenga miradi — na yote hayo yanyang'anywe kwa sababu mtu fulani aliibukiwa na wazo «hili hatulihitaji tena»? Haiwezi kuwa hivyo. Ni rahisi mno.

Kuwa imara, kuwa mwaminifu — iishi jamhuri

Kuwa imara, kuwa mwaminifu, iishi jamhuri. Swali ni hili tu: jamhuri inaishi kwa namna hii kwa muda gani? Kwa kadiri tunavyoiacha iishi. Inaweza kudumu miaka 250 mingine au zaidi — kwa kadiri tunavyoacha hilo litokee. Sisi ndio tunaofanya jamhuri itokee. Kwa hiyo, kwa vitendo, tutaifanya itokee — na ndio maana hasa ni bora tuilinde, kwa njia yoyote inayofanya kazi, kwa sababu tuliiacha ikimbie muda mrefu mno. Sasa kuna fujo kubwa ya kusafisha, na hakuna atakayekuja kuirekebisha kwa niaba yetu — yule «mtu mkuu anayeifanya Marekani kuwa kuu na mjinga tena» kwa hakika la; tayari linaonekana. Tunaishika mikononi mwetu wenyewe, na hapo tunaweza. Tusipofanya sisi, hakuna anayefanya. Mikono yetu inaweza, kwa sababu tunajua jinsi. Hakuna mwingine.

Wanajua hasa wanachofanya

Watu wa utawala wanaotoa sauti zile za kipumbavu hawajui chochote kuhusu maisha — au, kusema sawasawa, wanajua hasa maisha yasichopaswa kuwa, na jinsi ya kuyaharibu, kwa mujibu wa mpango. Basi msiwaache wayafikishe mwisho — kile tunachoweza kuona na kusikia kutoka kwa ushahidi, kutoka kwa ukweli; kile tunachohisi moja kwa moja, kila siku. Na sasa: dhana yetu ya maisha ni nini? Jiulize. Liangalie, lifuatilie, gundua la kufanya — kwa sababu hii si hali ya kukubaliwa. Kwa hakika la.

Sehemu ya pili — Filamu ya kihistoria Don't Be a Sucker (Idara ya Vita ya Marekani, 1945)

> Dokezo kuhusu chanzo. Yafuatayo ni muhtasari wa kazi inayojitegemea iliyoingizwa katika kipindi: Don't Be a Sucker («Usiwe Mjinga»), filamu ya kielimu iliyotengenezwa na Idara ya Vita ya Marekani mwaka 1945, baada ya Vita vya Pili vya Dunia, na watu walioviishi, ili kuwafundisha wale wasioviona. Ni mali ya umma. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Maneno yafuatayo ni ya filamu, si ya Ta-Na-Si.

Wajinga na wale wanaowawinda

Filamu inafunguka kwa «pambano la mieleka» lililopangwa kwenye maonyesho — bandia waziwazi, na hata hivyo mtu mmoja anaweka pesa zake za jasho juu yake. Henry anapanda treni na dola 200 na haoni ubaya wowote katika mchezo wa karata wa kirafiki na wageni. Joe Collins ana mke mzuri nyumbani, lakini barani anakutana na msichana anayeonekana mzuri baada ya vinywaji vichache. Kuna neno la zamani kwa watu kama hao: wajinga. Na kuna watu wengine — wale wanaotumia usiku kuhesabu jinsi ya kuwanyang'anya walichonacho. Aina zote za michezo, aina zote za wajinga.

Mike anamiliki kitu: Marekani

Chukua Mike. Ana kila kitu — kijana, mwenye afya, ana kazi, na nchi iitwayo Marekani. Umiliki wa kuvutia: nafasi ya kutosha kulima chakula kingi, viwanda vikubwa, miji mikubwa, na watu — aina zote za watu, kutoka nchi tofauti, wenye dini tofauti na rangi tofauti za ngozi. Watu huru, wanaoweza kuishi pamoja, kufanya kazi na kuijenga Marekani kwa sababu ni huru: huru kupiga kura, huru kusema wanavyofikiri, huru kwenda makanisa yao wenyewe, huru kuchagua kazi yao wenyewe. Mike anamiliki kitu, hilo ni hakika. Lakini kuna wanaume wanaotumia usiku kuhesabu jinsi ya kumnyang'anya.

Mchochezi wa kona ya barabara

Mzungumzaji laini analitengeneza kundi la barabarani. Anaahidi «ukweli kuhusu Marekani». Si mwanasiasa, anasema — ni «Mmarekani wa kawaida» tu, «Mmarekani Mmarekani» — na mambo fulani yanamchemsha damu: watu wenye lafudhi ya kigeni wanaokwapua pesa zote, «weusi» wanaochukua kazi «zinazokuwa zako na zangu». Tukiacha hili liendelee, itakuwaje kwa «sisi Wamarekani halisi»? Anagawa kijitabu cha bure — «ukweli kuhusu weusi na wageni», «ukweli kuhusu Kanisa Katoliki» — kilicholipiwa na «Wamarekani halisi». Kijana yuko tayari kukisoma na anatikisa kichwa kwa kukubali: kwake kinaleta maana. Nchi hii, mzungumzaji anasema, haitakuwa yetu kamwe hadi iwe nchi isiyo na — bila weusi, bila wageni wa kigeni, bila Wakatoliki, bila Mafrimasoni. Hao, anasema, ni maadui zenu, wanaojaribu kuiteka nchi: piganeni nao na muwaangamize kabla hawajatuangamiza.

Onyo la Mhungaria

Mpita-njia anamsimamisha kijana: kabla mzungumzaji hajasema «Mafrimasoni», ulikuwa tayari kukubaliana naye — kwa sababu wakati huo alikuwa akizungumza kuhusu watu wengine. Lakini katika nchi hii hakuna «watu wengine»; sote ni watu wa Kimarekani. Na wewe — wewe si Mmarekani, sivyo? «Nilizaliwa Hungaria, lakini sasa mimi ni raia wa Marekani. Na nimeona kile maneno ya namna hii yanaweza kufanya. Niliyaona Berlin.» Alikuwa profesa wa chuo kikuu huko, na alisikia maneno yale yale haswa. Wakati ule alikuwa mjinga — alidhani Wanazi ni washabiki wendawazimu tu. Lakini hawakuwa hivyo. Walijua hawana nguvu za kutosha kuiteka nchi iliyoungana, kwa hiyo waliivunja Ujerumani katika makundi madogo na kutumia ubaguzi kama silaha ya vitendo. Haikuwa rahisi; ilibidi wafanye kazi ngumu kwa hilo. Watu hawazaliwi na ubaguzi — ubaguzi unatengenezwa kwa ajili yetu, na mtu anayetaka kitu. Kumbuka hili: unaposikia maneno ya namna hii, kuna mtu atakayepata kitu kutoka kwayo, na huyo hautakuwa wewe.

Berlin, 1932 — wanaume watano katika kundi

Profesa aliliona likianza Berlin mwaka 1932. Wanaume watano aliowajua walisimama katika kundi wakimsikiliza mzungumzaji Mnazi. Eric alikuwa Mkatoliki; Anon, mwanafunzi wake, alikuwa Myahudi; Hinrich alikuwa na duka dogo la vyuma; Carl alikuwa mkulima; na Hans alikuwa mfanyakazi wa madini asiye na kazi. Mzungumzaji alikuwa akiwaambia «Wajerumani halisi wa Kiarya» kwamba ni wakati wa kurithi taifa ambalo kwa haki ni lao wenyewe tu. Chama cha Nazi kitampa mkulima ardhi, mfanyakazi kazi, mfanyabiashara mdogo faida. Ni nani aliye na yote hayo sasa? Myahudi — anayedaiwa kuiba taifa na haki ya mzaliwa wa kwanza, anayekwapua pesa zote na kuchukua kazi zote; lazima aepukwe, atengwe, aondolewe. Na Wakatoliki — hakuna taifa kuu linalopaswa kutawaliwa na «kanisa la kigeni»; wao na imani yao lazima viharibiwe. Na Mafrimasoni — Ujerumani haina nafasi ya vyama vya siri; kutakuwa na chama kimoja tu, chama cha Nazi.

Kuligawa taifa, kummlisha chambo mwaminifu

Mmoja baada ya mwingine mzungumzaji aliishambulia kila kabila ndogo na kuwatenganisha kutoka kwa kila mmoja. Wanaume waliokuja kama wenzao Wajerumani waligeuzwa kuwa makundi yanayoshindana, yenye shaka na chuki kati yao — wote wamedanganywa. Aliyedanganywa kweli alikuwa Hans: «Mjerumani safi» kwa vipimo vya Kinazi, aliahidiwa kila kitu, na akadakwa. Aliambiwa kwamba ni jamii ya mabwana ya damu safi, mwenye haki ya kimungu ya kutawala, na kwamba chama kiko tayari kummwinua madarakani — kuiamuru Ujerumani yote, na siku moja dunia yote. Hivyo Hans akawa «mwanadamu-juu»: walimpa sare na kumvimbisha kiburi. Hakuwa tena mtu mdogo asiye na kazi; alikuwa mwanachama wa jamii ya mabwana. Mke wake hakuelewa kabisa — hata na mwanadamu-juu nyumbani, hakukuwa na chakula. Je, hakuelewa kwamba Wanazi watatengeneza kazi kwa wote, chakula, nguo, nyumba mpya, mustakabali wa fahari, watoto watakaotawala dunia siku moja? Lakini bado alishangaa chakula kijacho kitatoka wapi. Hans hakupenda maneno ya namna hiyo — yalikuwa hatari; kwa maneno ya namna hiyo watu wanapaswa kutiwa gerezani.

Ni nani hasa aliyefika madarakani

Hans alikuwa amemeza chambo, na hawa ndio wanaume walioweka chambo kwenye ndoano. Kwa nini — ili Hans afike madarakani? Bila shaka la: ili wao wafike. Wangemtumia Hans tu, na mamia ya maelfu kama yeye, kufanya kazi chafu — wote wakicheza mchezo wa wajinga, wakiweka uhuru wa wengine rehani na bila shaka kupoteza wao wenyewe. Taifa la wajinga. Hitler aliwahitaji watu hawa, kwa sababu kazi ilikuwa nyingi: kusagasaga vyama vya wafanyakazi, kwa sababu vilikuwa vimepangwa na vingeweza kupinga; kuharibu vyama vingi vya kisiasa; kuvunja kila shirika ambalo watu wangeweza kuungana. Kulikuwa na Wayahudi wa kupigwa na kuuawa — si wenye nguvu, bali kisingizio rahisi kwa maradhi yote ya taifa. Mamia ya Wakatoliki walitupwa gerezani, kwa sababu Kanisa lilikuwa na nguvu ya kupinga. Waliligawa taifa katika vipande mia na kuharibu vipande kimoja baada ya kingine, na juu ya vipande vile vilivyovunjika walipanda madarakani: chama kimoja, taifa moja, dini moja.

Vita dhidi ya ukweli

Baada ya kupata madaraka, Wanazi bado walikuwa na shida na adui yao wa kale zaidi: ukweli, usiokufa kwa urahisi. Kwa hiyo waliamua kuufuta. Chanzo kikubwa cha ukweli ni fasihi — kwa hiyo walichoma vitabu, milioni ishirini. Wasemaji wa ukweli — walimu, waandishi, wanasayansi — walitiwa gerezani au kufukuzwa. Elimu ilizuiwa; katika miaka mitano mahudhurio ya chuo kikuu yalishuka kwa asilimia 53. Ilikuwa marufuku kusikiliza matangazo ya Kiingereza au kusoma gazeti la Kimarekani; taarifa yako ilitoka kwa Daktari Goebbels, aliyejua kilicho bora kwako. Hukuruhusiwa kuona filamu fulani au kusikia muziki fulani, na hukuruhusiwa kumtazama Joe Louis akipiga ngumi, kwa sababu bingwa huyo alikuwa na ngozi nyeusi na alipinga nadharia ya Hitler ya ubora wa Kinordiki. Albert Einstein pia aliipinga — na, kama «si Mwarya», ilibidi aiache Ujerumani. Akili yake ilikuwa imejitolea kwa utafutaji wa ukweli, na Wanazi, walioiuza uongo, waliuogopa ukweli kuliko kitu chochote.

Sauti zilizoendelea kusema

Kanisa lilikuwa nguvu iliyokuwa bado na nguvu ya kutosha kutangaza ukweli hadharani. Sauti ya Kikatoliki ilionya kwamba Wakristo wako katika pambano gumu dhidi ya «imani iliyozaliwa kutoka damu», pambano linalolenga kung'oa Ukristo kutoka nchi ya babu — na padri huyo alikamatwa siku iliyofuata kwa kisingizio cha uasherati. Sauti ya Kiprotestanti ilitangaza kwamba anayetamani uhuru kwa nafsi yake hawezi kuunyima wengine bila kupoteza alichokishinda — funzo kuu ambalo dunia inaweza kulipata kutoka Ujerumani — na Wanazi walimtia kambi ya mateso. Walimu pia walisema. Mwalimu mmoja aliuliza «Mwarya» ni nini hasa — eti mrefu, mwembamba, mwenye macho ya bluu, mwenye nywele za kibubu — na akajibu waziwazi: hakuna jamii ya Kiarya, na, muhimu zaidi, hakuna jamii ya mabwana. Wengine wanaona wazo hilo lina urahisi, lakini sayansi haiwezi kuliunga mkono: hakuna uhusiano kati ya sifa za kikabila na uwezo au tabia ya mtu. Katika kundi lolote utapata wigo uleule — wajinga na wenye akili nyingi, wahalifu na wafadhili. Mhukumu kila mtu kama mtu binafsi, si kwa rangi ya ngozi au macho, wala kwa urefu wa pua. Tofauti kati ya watu ni za kweli — uwezo, asili, maoni tofauti kuhusu jema na baya — lakini ni tofauti ya namna ya kufikiri, si tofauti ya jamii. Hakuna jamii ya mabwana; ni ukweli wa kisayansi, na anayekuambia vinginevyo anadanganya.

Mahali ambapo lingeweza kusimamishwa

Kwa hiyo, kwa makusudi yote ya vitendo, ukweli ulifutwa Ujerumani. Lilitokeaje, lilianzia wapi? Lilianzia pale pale, katika kundi lile — na pale ndipo lingeweza kusimamishwa, kama watu wale wangesimama pamoja. Kama wangelindana, wangeweza kupinga; pamoja wangekuwa na nguvu. Lakini mara walipojiruhusu kugawanywa, walikuwa hoi. Wakati kabila ndogo ya kwanza ilipopoteza, wote walipoteza. Walikuwa wameweka uhuru wa wengine rehani — na ndivyo dau hizo zilivyolipwa. Carl mkulima, aliyeweka dau juu ya maisha bora, alipata kazi ya kuchosha hadi saa mia kwa wiki, akilazimishwa kubaki kwenye ardhi yake na kuzalisha kile alichoamriwa, kwa sababu Hitler alikuwa anajiandaa kwa vita. Dau la Hinrich pia halikulipwa: katika miaka miwili biashara ndogo 104,000 zilifungwa. Na Hans hakuwa katika hali bora — sasa kazi katika kiwanda cha risasi, saa ndefu kwa mshahara duni, hali zinazozidi kuwa mbaya, kuondoka haruhusiwi, nyumbani bado hakuna chakula. Hitler alisema huwezi kuwa na siagi na mizinga kwa wakati mmoja, kwa hiyo Hans hakupata siagi.

Vita ambavyo nadharia ya jamii ilishindwa

Hitler alipohukumu kwamba wakati umeiva, Ujerumani iliingia vitani — si kwa tangazo, bali kwa shambulizi la ghafla lililoandaliwa kwa uangalifu. Tena Hitler alimhitaji Hans kwa kazi chafu; Hans wakati huo alikuwa tayari mtaalamu wa ukatili, na ukatili huo uligeuzwa dhidi ya watu wengine — Wacheki, Wapolandi, Wafaransa, Warusi. Lakini katika jaribio la maamuzi la vita, nadharia za jamii hazikulipwa. «Wanadamu-juu wa damu safi» walishindwa na majeshi «mchanganyiko» waliyoyadharau: na Waingereza El Alamein, na Warusi Stalingrad, na kisha katika Siku ya D na askari wa Kimarekani wa kila rangi na kila dini, waliopasua fukwe za Normandy na kupenya hadi moyoni mwa Ujerumani. Kwa Wajerumani waliopotoshwa waliokuwa wamemeza chambo, mchezo haukulipwa: bara lilitapakaa mamilioni ya maiti za Kijerumani, maiti «safi za Kiarya». Carl alibaki kwenye theluji nje ya Moscow; Hinrich alibaki Italia, Salerno; na Hans, aliyepaswa kutawala dunia, alipata kipande kidogo tu cha Normandy cha kukiita chake.

Marekani ni makabila madogo — na hiyo ina maana wewe na mimi

Kamwe tusiache hili litokee kwetu au kwa nchi yetu. Kamwe tusijiruhusu kugawanywa kwa jamii, rangi au dini, kwa sababu katika nchi hii sote ni wa makabila madogo. «Nilizaliwa Hungaria. Wewe ni Mfrimasoni.» Hayo ni makabila madogo — na wewe ni wa mengine pia: wewe ni mkulima, una macho ya bluu, unaenda kanisa la Kimethodisti. Haki yako ya kuwa wa makabila haya madogo ni kitu cha thamani; una haki ya kuwa kile ulicho na kusema unavyofikiri, kwa sababu hapa tuna uhuru wa kibinafsi — tuna uhuru. Hayo si maneno mazuri tu; ni njia ya kuishi ya vitendo na isiyo na thamani. Lakini lazima tuufanyie kazi. Lazima tulinde uhuru wa kila mtu, vinginevyo tunaweza kupoteza wetu. Tukiacha kabila ndogo fulani ipoteze uhuru wake kwa mateso au ubaguzi, tunahatarisha uhuru wetu wenyewe. Hili si wazo tu — ni akili ya kawaida imara: hapa Marekani swali si kama tunavumilia makabila madogo; Marekani ni makabila madogo, na hiyo ina maana wewe na mimi. Kwa hiyo tusiwe wajinga. Hatupaswi kuacha uhuru au heshima ya mtu yeyote ihatarishwe na tendo lolote au neno lolote. Tuwe «wabinafsi» kuhusu hilo: sahau «sisi» na «wao», na fikiria «sisi sote».

Hitimisho (Raven & Keylam)

Raven na Keylam wanarudi mwishoni kabisa kuaga kama kawaida: tutaonana, watu — kwa mara hii ndiyo yote. Bakini mkifuatilia, na msisahau kamwe: maisha ni mazuri.

Imekusanywa kwa ajili ya Ta-Na-Si Media & Document Repository. Muhtasari wa sehemu ya kwanza unawasilisha mazungumzo ya mdomo ya Raven D. Pond na Keylam Folker, ikijumuisha matumizi yao ya makusudi ya kejeli. Sehemu ya pili inafupisha filamu ya kielimu ya mali ya umma «Don't Be a Sucker» ya Idara ya Vita ya Marekani (1945) (US National Archives, ID 24376) na kuwasilisha maudhui yake, si maoni ya Ta-Na-Si. Wasomaji wanaombwa kuthibitisha taarifa wenyewe; hati hii inatolewa bila dhamana yoyote.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Inategemea podikasti ya sauti ya Ta-Na-Si na filamu ya kihistoria ya kielimu — muhtasari uliosaidiwa na AI. Imetafsiriwa kutoka Kiingereza na Claude (AI). Ubora wa tafsiri uliokadiriwa: ● thabiti, kwa tahadhari.

Thai ไทย

“ผู้คนอย่างคุณและฉัน” ตอนที่ 8: เสียงเรียกร้องสู่ความรับผิดชอบ — “นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นวันเมษาหน้าโง่”

ฉบับหลายภาษาที่ช่วยจัดทำด้วย AI

> เกี่ยวกับเอกสารนี้ตอนนี้ประกอบด้วยสองส่วนที่แยกจากกันอย่างชัดเจนส่วนแรกคือบทสนทนาด้วยวาจาระหว่าง Raven กับ Keylam — ถ้อยคำของพวกเขาเองเสียงของพวกเขาเองส่วนที่สองคือภาพยนตร์ให้ความรู้เชิงประวัติศาสตร์ Don't Be a Sucker (กระทรวงสงครามสหรัฐอเมริกาค.ศ. 1945 สมบัติสาธารณะ)
> ซึ่งพวกเขานำมาแทรกไว้ในตอนนี้ทั้งสองส่วนสรุปแยกกันด้านล่างเพื่อให้ชัดเจนเสมอว่าสิ่งใดมาจาก Ta-Na-Si
> และสิ่งใดมาจากภาพยนตร์ปี 1945 การเสียดสีเป็นเครื่องมือสื่อสารที่ Raven กับ Keylam
> ใช้อย่างตั้งใจบทสรุปนี้คงเสียงนั้นไว้แทนที่จะปรับให้เรียบ

ส่วนที่หนึ่ง — บทสนทนา (Raven & Keylam)

เปิดเรื่อง — สิ่งที่เราต้องการจริงๆ

Raven กับ Keylam เปิดช่องเหมือนเช่นเคยด้วยชื่อของพวกเขาและคำประกาศตรงไปตรงมาว่าอะไรคือสิ่งที่พวกเขาใส่ใจสิ่งพื้นฐานนั้นพวกเขาว่าเรียบง่ายคือชีวิตที่มีศักดิ์ศรีและอนาคตที่มีศักดิ์ศรีสำหรับเด็กๆเท่านั้นเองทุกสิ่งที่ผู้คนถูกยุยงให้ลุกขึ้นต่อสู้ทุกความเห็นที่ถูกปั้นแต่งขึ้นสร้างได้แต่สงคราม — ไม่เคยสร้างความผาสุกดังนั้นคำถามที่พวกเขาอยากพิจารณาคือจะมองสิ่งที่เป็นของเราอย่างซื่อตรงได้อย่างไรและความรับผิดชอบนั้นแท้จริงอยู่ที่ไหน

งานเปื้อนเลือดกับสงครามศักดิ์สิทธิ์

พวกเขาเปิดการเสียดสีทันทีมี งานเปื้อนเลือด
ให้รัฐบาลที่มีผลประโยชน์อื่นและเผาทุกสิ่งที่มันไม่ต้องการแล้วคุณยังถูกคาดหวังให้ส่งเสียงเชียร์อีก — เย่งานดีนี — และโหมกระพือ บาร์บีคิวคริสเตียน ครั้งต่อไปเพราะตอนนี้พวกเขาว่าเราอยู่ในสงครามศักดิ์สิทธิ์ครั้งใหญ่กับรีพับลิกันชั่วร้ายไม่ใช่มันคือรีพับลิกันต่างหากที่พูดว่าเราต้องทำสงครามศักดิ์สิทธิ์ด้วยเหตุผลต่างๆเพราะ เราดีที่สุดเป็นเผ่าพันธุ์นายพวกรีพับลิกัน-นายดังนั้นทุกคนต้องไปที่นั่นและฆ่า ไอ้พวกอะไรก็ตามที่น่าสาปแช่งนั่น ให้หมดอย่าเว้นใครยิงก่อนถามทีหลังและเมื่อพวกเขาไม่ตอบก็เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเป็นศัตรูสิ่งที่ซ่อนอยู่ใต้มุกตลกคือกลไกที่ปลดความเป็นมนุษย์ออกจากผู้คนก่อนจะฆ่าพวกเขา

บัญญัติว่าด้วยสิทธิที่พวกเขากำลังกัดกิน

สิ่งนี้พวกเขาวางตรงข้ามกับบัญญัติว่าด้วยสิทธิ — เสรีภาพทางศาสนาที่ทุกคนควรมีคือจะนับถือหรือไม่นับถือความเชื่อใดก็ได้แต่เมื่อผู้คนตายไปแล้วใครเล่าได้ฟังคำวิงวอนของพวกเขาการฆ่าเป็นวิธีนับถือศาสนาหรือเมื่อประธานาธิบดีที่ดำรงตำแหน่งประกาศสิ่งเช่นนั้น Raven ว่าในประเทศเก่าเรียกว่าขัดรัฐธรรมนูญแล้วตอนนี้ล่ะ — Make America great again
ในบทบาทผู้พิพากษาศาสนาผู้ยิ่งใหญ่ของโลกหรือมันเขียนไว้ที่ไหนในบัญญัติว่าด้วยสิทธิ — ฉบับใหม่นั้นหรือมันจะเป็นจ่ายบิลค่าสิทธิที่คุณไม่เคยมี
มากกว่าบิลที่ไร้สิทธิจ่ายภาษีของคุณค่าธรรมเนียมของคุณและอะไรก็ตามที่คุณได้รับเงินหรือไม่ก็ตาม —
และถ้าคุณจ่ายไม่ไหวการไร้บ้านก็ น่ารักเสียจริง

แล้วเสรีภาพเล่าเสรีภาพมีไว้สำหรับคนส่วนน้อยเท่านั้นพวกเขาแยกคำนั้นออกเป็นชิ้นๆ — เสรีภาพ เส-รี-ภาพ
กินได้ไหมได้สิคุณกินเสรีภาพได้กลืนมันลงไปทั้งก้อน —
นั่นแหละคือแผนการกินเสรีภาพของทุกคนจนหมดและฉวยทุกสิ่งไว้ชั่วนิรันดร์

ส่งลูกของคุณไป — หรือไม่ก็ประหยัดค่าเดินทาง

ช่วงเสียดสีทีคมทีสุดส่งลูกของคุณไปสู่สงครามสกปรกเป็อนเลือดนันไม่สำคัญว่าคุณมีลูกหรือไม่ —
แค่ทำใหม่แล้วส่งไปจากนันธงราคาถูกก็โผล่ออกมาจากถุง Walmart เพือแขวนทีประตูหน้า — สำหรับสิงนันคุณไม่ต้องเลีย
งดูใครคุณเป็นผู้รักชาติผู้ยิงใหญ่คุณระเบิดลูกของตัวเองคุณทำให้ถูกกว่านันได้อีกจะส่งพวกเขาไปไกลถึงอิหร่านทำไมซือระเบิ
ดมือสักลูกแล้วระเบิดลูกของคุณเองทีสนามหน้าบ้าน — มีประสิทธิภาพกว่าประหยัดกว่ามันช่วยประธานาธิบดีได้มากกว่าอีกคุ
ณไม่ต้องฝึกเด็กให้เป็นทหารด้วยซ้ำพวกเขาจงใจหันไปใช้การเปรียบเทียบทางประวัติศาสตร์ทีรุนแรงทีสุดเพือเรียกชือสิงทีเห็
น — เรียก Hitler, Mein Kampf, Adolf Trump, Donald Hitler, หลานชายของคุณ Schicklgruber
— ใช้การพูดเกินจริงเพือถามว่าทำไมแทบไม่มีใครคัดค้าน Elon
พวกเขาต้งข้อสังเกตไม่ได้อยู่ตรงนันเพือกระซิบความคิดนีให้เขาเขามีงานอืนที Memphis

รัฐธรรมนูญในฐานะ ของเก่าทิ้งขว้าง

ถ้าสิงทีขัดรัฐธรรมนูญไม่นับอีกต่อไปเราก็แค่มี United Snacks of America เท่านันของขบเคียวมีเกินพอ —
ดังนันเราไม่ต้องการรัฐธรรมนูญเหมินๆนันมันลงวันทีย้อนหลังทำขึนเมือ 250 ปีก่อนและเขาอยากย้อนกลับไปไม่ใช่ 250 แต่
500 ปีกลับไปสู่บาร์บีคิวคริสเตียนอันยิงใหญ่แห่งยุคกลาง —
ซึงตอนนันยังไม่ได้เขียนไว้ด้วยซ้ำคุณโยนคนลงในกองไฟได้และไม่มีตำรวจมาบอกว่าอย่าเผาเพือนบ้านของตัวเอง
บุรุษผู้ยิงใหญ่ ได้รับอนุญาตให้เป็นเจ้าของผู้หญิงและเด็กส่วนคนธรรมดากลับถูกกล่าวหาว่าฆ่าครอบครัวของตัวเอง — ใ
นขณะทีนันว่ากันว่าเป็นสิทธิของประธานาธิบดีเท่านันมันไม่ยุติธรรมเราอยู่ในสาธารณรัฐในความเสมอภาคงันเราควรฆ่าคนขอ
งเราเองด้วยมือตัวเองกระนันหรือถ้าอย่างนันก็มอบตำแหน่งประธานาธิบดีให้ทุกคนเสียแล้วเรืองก็จบ —
เพราะเราต้องมีประธานาธิบดีเพือฆ่าคนของเราเองด้วยหรือไม่เท่าไรหรอกทำ อย่างมีประสิทธิภาพกว่า ทีสนามหน้าบ้านได้

แต่ความสนุกอยู่ไหนเล่าคุณไม่อาจมองดูลูกของตัวเองถูกฉีกเป็นชินๆแล้วเกลียไปทัวสนามหญ้า —
หญ้าเขียวกับสีแดงของท้งหมดนัน ความตัดกันทึงดงาม
ภาพอันพิลึกพิลันนีแหละคือประเด็นนีคือความหมายแท้จริงของการส่งเสียงเชียร์

ธรรมชาติสิทธิและประธานาธิบดีทีล้าเส้น

พวกเขาหันมาทีสิทธิอันธรรมชาติประทานซึงรัฐธรรมนูญเอ่ยชือและซึง เริมมีความหมาย
ตอนทีประธานาธิบดีประพฤติเช่นนันพอดีตอนนันการมีประธานาธิบดีทีขัดรัฐธรรมนูญเป็นเรืองน่าอาย —
และเราก็เลือกเขามากับมือใช่เราเลือกเองแล้วเราจะทำอย่างไรพวกเขาเหลือบมองคนของเขา Pete — เจ้าคนเจ้าเล่ห์ — แ
ละมองความคิดทีว่าเมือการบังคับใช้กฎหมายทีมีอยู่ไม่รับใช้พวกเขาก็เพียงเขียนมันใหม่ในแบบอืนและประกาศว่าเรียบร้อยมัน
ขัดรัฐธรรมนูญแค่ไหนบางทีอาจมีรัฐธรรมนูญอีกฉบับสำหรับสิทธิพิเศษ —
รัฐธรรมนูญอเมริกันช้นหนึงและช้นสองช้นสามช้นสีสิบเหมือนระบบวรรณะตราประทับบนหน้าผากความเสมอภาคเป็น
สิงชั่วร้าย ไม่สำคัญว่าคุณเป็นใครไม่มีใครสน — ดังนันมันเป็นเพียงเรืองของการตีความและเช่นนันใครก็ถูกหลอกได้
United Snakes of America

ผู้รักชาติอเมริกันอยู่ไหน

พวกเขากลับมาทีคำถามเดียวครังแล้วครังเล่าผู้รักชาติอเมริกันอยู่ไหนผู้คนแห่งเสรีภาพทีอเมริกาประกาศเมือ 250
ปีก่อนแตกสลายไประเหยหายไปแล้วหรือ พวกเขาอยู่ในรัสเซีย คนหนึงล้อเล่นชาวอเมริกันบางคนส่งเสียงจริงๆ —
เสียงร้องเล็กน้อยว่านีไม่ถูกต้อง — แต่มีอิทธิพลจริงหรือพวกเขาเหลือบมองอย่างเสียดสีไปที Camila
ในฐานะทางเลือกทีว่ากันว่าดีกว่าอดีตซารินาแห่งชายแดนและที สองประธานาธิบดี คนเล็กกับคนใหญ่ Trump คนเล็ก
คือ Little Trump — นักแสดงตลกและผู้ให้ความบันเทิงคนรูปร่างเตียทีเข้าไปสวมบทบาท Donald Trump และเลียนแบ
บพฤติกรรมของเขาอย่างแม่นยำมากเพือให้ผู้คนเห็นชัดเจนว่าอะไรกำลังเกิดขึนจริงๆบางทีเขาอาจเปิดเผยข้อโต้แย้งนันต่อส
ายตาทุกคน — แต่ความกังวลของพิธีกรคือผู้คนไม่จับสารทีเขาแสดงให้ดูพวกเขาไม่ได้อะไรกลับไปจากมันแล้วยังมี Trump
คนใหญ่ Donald Trump ตัวจริงเขาได้ทำอะไรเพือผู้คนบ้างหรือเพียงเพือประโยชน์ของตัวเองแค่จากวลีทีเขาใช้ทุกคนก็คว
รรู้สึกได้ว่ามันกลวงเปล่าเพียงใดเพราะสิงทีออกมาจากท้งหมดนีคือชีวิตอันรันทดไม่มีอนาคตมีลูกน้อยลงเพราะพวกเขาถูกระเ
บิดให้สูญหาย

เราอยู่ที่นี่เพื่ออะไร

แล้วเราอยู่ที่นี่เพื่ออะไรเกิดมาแล้วก็ตายและระหว่างนั้น — ไม่มีอะไรเลยหรือมันไม่มีความหมายใดๆสำหรับสิ่งนั้นคุณไม่ต้องมีทั้งประธานาธิบดีและรัฐบาลเมื่อทารกเกิดมาแล้วถูกฟาดลงพื้นจนตาย ปัญหา
ก็ถูกแก้ไขแล้วดังนั้นคุณไม่ต้องมีรัฐบาลใดๆแม้แต่ของสหรัฐและมัน รวม กันแค่ไหนกันแน่ไม่เท่าไร — ทำเรื่องชั่วช้าไม่ทำอะไรแล้วก็เล็ดลอดหนีไปไม่มีใครในการบังคับใช้กฎหมายในการสืบสวนสนใจใครเลยพวกเขาถามด้วยการเสียดสีหนักหน่วงว่าชุมชนอเมริกันมีไว้ทำอะไรกันแน่ — เล่นเกมในอินเทอร์เน็ตถกเถียงอย่างโง่เขลาว่ามีกีเพศ —
และบอกว่ายาเสพติดมีไม่พอจะทนเรื่องไร้สาระนั้นบางทีน่าจะโทรหาจีนเพื่อขอ ของแบบโคโรนาชั้นต่อไป แต่คำถามที่แท้จริงยังคงอยู่ความรับผิดชอบและกระดูกสันหลังของชาวอเมริกันที่แท้จริงอยู่ไหนแทบมองไม่เห็นทีไหนเลยหลายคนพูดอะไรเล็กๆทีไม่จำเป็นต้องพูดด้วยซ้ำแล้วเท่านั้นก็พอใจแล้ว — ฉันพูดอะไรไปแล้วช่างมันเถอะ
ครั้งหนึ่งเราทำสงครามประกาศอิสรภาพก็เพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งนี้นี่เองและตอนนี้เรากำลังถอยกลับไป 500 ปีสู่สงครามศักดิ์สิทธิ์

นั่นคือคัมภีร์ไบเบิลหรือ Mein Kampf

ศตวรรษเริ่มต้นด้วย 2000 ไม่ใช่ 1500 — ตอนนี้คือปี 2026 ดังนั้นถึงเวลาของพระเยซูคริสต์องค์ต่อไปหรือ Donald Christ ผู้ซึ่งแน่นอนว่าสามารถยืดตัวไปถึงข้นนั้นและทำงานที่เลวร้ายยิ่งกว่าเพราะเขาโง่เสียจนคำนวณแม้แต่เปอร์เซ็นต์ก็ไม่ได้ใครจะเชื่อได้ว่าเขากำลังต่อสู้ ด้วยพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงเมตตา — หมายถึงพระเยซูผู้ซึ่งเขาไม่เคยเข้าใจเพราะพระเยซูตรัสว่าให้รักกันดีกว่าฆ่ากันมีบางอย่างผิดพลาดอย่างน่าสยดสยองจากตรงนี้จึงเกิดคำถามสิ่งที่เขาถืออยู่ในมือคือคัมภีร์ไบเบิลหรือ Mein Kampf Adolf Trump Donald Hitler — ท้งสองปนกันมาจากท้งหมดนี้หลานชายของ คุณ Schicklgruber ที่มีศีรษะย้อมสีบลอนด์ซึ่งไม่เข้ากับภาพ —
เป็นบุตรบุญธรรมไปบอกที่สำนักทะเบียนสิระบบนี้เองพวกเขาว่าละม้ายอย่างน่าขนพองสยองเกล้ากับสิ่งที่ Hitler ทำในเยอรมนีครั้งนั้นและมันกำลังคืบหน้าทีละก้าวที่นี่ขณะที่ทุกคนเดินตามและไม่ทำอะไรต่อต้านมันคราวนี้ไม่ใช่ SA แต่เป็น ICE — และสถาบันมากมายที่กำลังดำเนินงานความรุนแรงขนาดมหึมา ชื่อแบรนด์ของพวกแกดีนะ ไว้ขายใหม่เป็นของใหม่

ไม่มีความปลอดภัยไม่มีความเคารพ — และความรับผิดชอบที่เราแบกรับ

เมื่อคุณดูว่าบัญญัติว่าด้วยสิทธิรับประกันอะไรพวกเขาว่าคุณจะไม่พบสิ่งใดในนั้นอีกแล้วไม่มีความปลอดภัยสำหรับทุกคนไม่มีความเคารพต่อมนุษย์และไม่มีใครนึกถึงเลยสิทธิมีไว้ทำไมถ้าไม่ใช่เพื่อใช้คุณมีรถไว้ขับมีบ้านไว้อยู่ — แต่บ้านที่คุณไม่ได้อยู่ก็ไร้ความหมายดังนั้นเลิกเพิกเฉยต่อความรับผิดชอบเสียเราแบกรับความรับผิดชอบนั้นแน่นอนเพราะเราลงคะแนนให้สิ่งนั้น — แต่การลงคะแนนไม่ได้หมายความว่าตอนนี้เราต้องทนกับมันเรามีสิทธิยับยั้งอยู่ชนิดหนึ่งเราพูดได้ว่าประธานาธิบดีผู้น่าสาปแช่งไม่ว่าแกเป็นใครเราไม่ต้องการฆ่าคนของเราไปทั่วโลกหรือผลักเศรษฐกิจโลกลงนรกนั้นไม่ใช่ธุระของเราเมื่อแกทำลายทุกสิ่งนอกอเมริกาอะไรย้อนกลับมาเลือดร้าย — เพราะผู้คนรักแกแค่เพียงเท่าที่แกตายแล้วชื่อเสียงที่ต้องอยู่กับมันช่างงดงามมนุษย์ตามธรรมชาติไม่เดินตามเส้นทางนั้นพวกเขาไม่ภูมิใจกับมัน

ทุกคนคือผู้อพยพ

พูดตรงๆในอเมริกาทุกคนไม่ทางใดก็ทางหนึ่งเป็นผู้อพยพยกเว้นชาวอเมริกันพื้นเมืองที่อยู่ที่นี่ก่อนคนอื่นท้งหมดมาทีหลังและตอนนี้กลับบอกว่ามีแต่ ชาวอเมริกัน เท่านั้นที่เป็นของจริงหรือเป็นเวลา 250
ปีที่มีสหรัฐอเมริกาอิสระด้วยการอนุญาตของ liberty and justice for all one nation indivisible —
แต่พวกเขาไม่สนใจมันแม้แต่น้อยแล้วเสรีภาพเสรีภาพเหม็นๆนั่นใครต้องการกันทุกคนต้องการ — เพื่อสร้างชีวิตที่ปราศจากการแก้แค้นและปราศจากข้อจำกัดยาเสพติดไม่ว่าปริมาณเท่าใดก็ไม่ยอมให้คุณแสร้งทำว่ามันเป็นอย่างอื่นสิทธิในความสุขและความผาสุก — ประธานาธิบดีบอกว่าเราไม่ต้องการมันง้นเราจะปล่อยให้มันร่วงหล่นไปหรือเราเป็นอะไรกันสินค้าราคาถูกหรือความคิดโง่ๆเหล่านั้นไม่เคยให้กำเนิดสิ่งใดนอกจากสงครามโลกและสงครามนั้นลูกๆของเราเป็นคนรบขณะที่เรานั่งอยู่ที่บ้านและได้รับธงเมื่อพวกเขาไม่กลับมาและตอนนี้มีอาวุธปรมาณูเคมีชีวภาพโดรนนับไม่ถ้วน — ว่ากันว่า เพื่อให้คนรู้สึกสบายใจ
วิธีที่ทุกคนจัดการกับสิ่งต่างๆก็เป็นเพียงความบ้าคลั่ง

ประเทศที่เคยเป็นรากฐานสำหรับการสร้าง

เรายืนอยู่ในประเทศที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นรากฐานซึ่งผู้คนสานความคิดของตนเองเล็กหรือใหญ่ให้เป็นจริงและมีอิทธิพลต่อพัฒนาการของมนุษยชาติและของประเทศเองและตอนนี้ ทุกอย่างจบแล้วทุกอย่างเรียบร้อย แต่ผู้คนของโลกก็ยังมาที่นี่ — จากที่ที่ผู้อพยพมาไม่ใช่จากดวงจันทร์หรือดาวอังคาร — เพื่อท้งทรราชย์ไว้เบื้องหลังเพียงเพื่อมาพบมันที่นี่ในวันนี้นั่นคือสิ่งแรกที่ บาร์บีคิวคริสเตียน จุดติดตอนนี้มีสงครามศักดิสิทธิยุคกลางเป็นยุคแห่งการพัฒนาเมื่อเทียบกับสิ่งนี้ใครเล่าโง่พอที่จะพูดว่า มาทำยุคกลางกันอีกครั้งเถอะ เมื่อผู้คนเริ่มเรียนรู้ว่าเผด็จการเคยทำอะไรมาเสมอ — และยังทำอยู่ — โดยเริ่มจากเล็กๆแล้วแผ่ขยายมันดำเนินมา 70 ปีแล้วอิสราเอลกำลังก่อการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกาซาและมันได้ขยายและแพร่ไปทั่วโลก — ตรรกะที่ว่า เราไม่ต้องการคนพวกนั้นตัดพวกเขาออกแล้วดูว่าพวกเขาจะทำอะไร

ในสาธารณรัฐประชาชนเฝ้าระวัง

จะลงคะแนนให้รัฐบาลที่ภายหลังคุณไม่สนใจทำไมในสาธารณรัฐประชาชนเฝ้าระวังว่ารัฐบาลทำอะไร — ความหมายทั้งหมดอยู่ตรงนั้นสมัยนี้ผู้คนไม่สนใจ ฉันเลือกไปคนหนึ่งแล้ว จากนั้นก็ไม่เคยดูเลยว่าอำนาจที่มอบให้ไปถูกใช้ทำอะไรพวกเขาประหลาดใจที่ผู้คนจมอยู่ในความเพ้อฝันเสียจนไม่ตระหนักว่าตนเองนี่แหละที่พาเขาขึ้นสู่อำนาจคนส่วนใหญ่ไม่แม้แต่ฟังดูพอใจกับประธานาธิบดีคนนี้ — แต่พวกเขาเพียงพูดว่า ฉันไม่เห็นด้วยกับสิ่งนั้น แล้วมันเปลี่ยนแปลงอะไรไม่มีอะไรเปลี่ยนประธานาธิบดีได้ด้วยตัวมันเองเราต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อให้รัฐบาลเปลี่ยน — ผ่านสิ่งที่มันทำแล้วมันเริ่มต้นที่ไหนเมื่อโลกลุกเป็นไฟไปแล้วเมื่อธรรมชาติถูกทำลายสิ้น — นั่นในสภาพธรรมชาติเรียกว่าสายเกินไปดังนั้นช่วงเวลาที่ถูกต้องคือพูดว่าก่อนที่จะสายเกินไปฉันหยุดสิ่งนี้เสียดีกว่าผู้คนเหล่านั้นอยู่ไหนทั่วโลก — ไม่ใช่แค่ในอเมริกา — ผู้ที่จะพูดว่า หยุดเดี๋ยวนี้ เพราะทุกคนทุกข์ทรมานทุกคนกำลังพังทลายและไม่มีใครมีทั้งอนาคตหรือชีวิตที่มั่นคงอีกต่อไป

เกิดมาเพื่อมีชีวิตไม่ใช่เพื่อถูกลบล้าง

มันมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร — ที่ผู้คนมีส่วนร่วมในการลบล้างตนเองภายใต้ Trump การทำเรื่องโง่ๆ — นั่นแหละคือประเด็นการนับถือหรือไม่นับถือศาสนาคือคำสัญญาของบัญญัติว่าด้วยสิทธิเลยทีเดียว Under God หรือไม่ก็ไม่เปลี่ยนผลลัพธ์ที่เราเห็นภายในการอนุญาตของเราเองเราเปลี่ยนสิ่งต่างๆได้ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเปลี่ยนมันให้คุณมันขึ้นอยู่กับเราการเชื่อในพระเจ้าในอัลลอฮ์ในพระพุทธเจ้า — นั่นไม่นับมันขึ้นอยู่กับการกระทำของเราเราซ่อนตัวอยู่หลัง ฉันทำไม่ได้เพราะ… ไม่ได้ถ้าคุณทำเช่นนั้นคุณก็ทุกข์พังทลายลอยไปตามแม่น้ำลงสู่เบื้องล่างยกมือขึ้นสิการเกิดมาเป็นการอนุญาตให้ผ่านชีวิตไปเพียงแค่ลอยตามแม่น้ำลงสู่เบื้องล่างหรือ — ไม่มีใครพูดเช่นนั้นและถ้าคุณใช้ชีวิตเช่นนั้นพวกเขาพูดตรงๆคุณกำลังฆ่าตัวตายอย่างช้าๆถ้าเช่นนั้นคุณต้องการความช่วยเหลือทางจิตใจสำหรับผู้ที่ไร้ความสามารถทางจิตจริงๆก็ได้ประธานาธิบดีคนนี้อาจเหมาะกับคุณ — แต่นั่นไม่ใช่คนส่วนใหญ่ไม่ใช่แน่นอน

ลงมือทำ

ถึงเวลาลงมือทำมานานแล้วก่อนที่เราจะสูญเสียรากฐานทั้งหมดของชีวิตของความผาสุกของความสุขใดๆเราอาจสูญเสียทั้งหมดนั่นในชั่วข้ามคืนเราอยู่ใกล้ขอบเหวเพียงนั้น — ไม่มีการเอนหลังเพลิดเพลินกับงานเลี้ยงผ่อนคลาย ความอ่อนล้าครั้งใหญ่ กำลังมาอย่างเห็นได้ชัดเราอยู่บนเรือไททานิกโดยมีวงดนตรีไพเราะบรรเลงในขณะที่เรากำลังจมนั่นคือสิ่งที่เราต้องการหรือไม่ไม่มีใครดูเลยว่ากิจกรรมทั้งหมดนี้เมื่อรวมกันนำไปสู่ที่ใดวันนี้เราโง่ถึงเพียงนั้นจริงหรือพวกเขาปฏิเสธ — แต่เราขี้เกียจเสียจนไม่ขยับแม้แต่นิ้วเดียวเพื่อเปลี่ยนแปลงอะไรและเพียงนั่งพูดว่า อืมก็ได้ถ้ามันเป็นอย่างนั้นก็เป็นอย่างนั้นบางทีพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่อาจมาแก้ไขมัน ในที่สุดพระองค์จะไม่นับรวมคุณเพราะคุณไม่ได้อยู่กับพระองค์ — คุณไม่ใช่หนึ่งในสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างซึ่งได้ดำเนินชีวิตของตนและนำความรักไปสู่เพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

ความยากจนไม่ใช่ความน่าอาย — ความเกียจคร้านต่างหาก

ลองคิดดูในการพูดว่า ง้นชีวิตก็จบแล้ว มีความรักตนเองอยู่น้อยนิดต่ำกว่ายากจน — และความยากจนไม่ใช่เหตุให้โทษใคร ผู้คนมากมายยากจนและใช้ชีวิตอย่างซื่อสัตย์ตรงไปตรงมาไปกับชะตากรรมอันยากลำบากของตนไม่ใช่ทุกคนคนเจ้าเล่ห์มีอยู่ทุกหนแห่งแต่ผู้ที่ถูกลดทอนลงเหลือเพียงสิ่งจำเป็นที่สุดรู้แน่ชัดว่ามันหมายถึงอะไรมีแต่ผู้ที่ถูกกัดกินเสียจนไม่เรียกร้องสิ่งจำเป็นใดๆอีกแล้วเท่านั้นที่พูดได้ว่า บางทีอาจไม่เลวร้ายขนาดนั้นบางทีอาจดีขึ้น นั่นไม่ได้ถูกสัญญาไว้และไม่ได้อยู่ในแผนการ — ความตกต่ำมีแต่จะใหญ่ขึ้นและใหญ่ขึ้นและมันเริ่มขึ้นอย่างฉับพลันด้วยโรคระบาดน่าสาปแช่งและไม่เคยดีขึ้นเลยตอนนี้เราแก้ไขมันเสียดีกว่านั่นคือความรับผิดชอบของเราหากปราศจากความรับผิดชอบนั่นเราก็ไม่มีความสามารถทางสังคมใดๆหากปราศจากทั้งสองเราก็ไม่มีแม้แต่ตัวเราเอง — ไม่มีใครเพื่อตนเองไม่มีใครผ่านเพื่อนบ้านเราสูญเสียทั้งหมดนั้นและนั่นถูกเกินไป

คุณค่าสูงสุดในมือของคุณ

คุณค่าสูงสุดที่คุณถือไว้ในมือคือชีวิตของคุณเองและสุขภาพของคุณแล้วคุณจะมอบมันให้กับคนที่พูดว่า ไม่ต้องการแกอีกแล้วไปสิระเหยไปอย่ามากวนใจ อย่างนั้นหรือเราปลดปล่อยทาสไปกับ Abe — กับ Abraham Lincoln — เพราะการปฏิบัติต่อมนุษย์เช่นนั้นเหลือทนและตอนนี้เราจะปล่อยให้มันถูกกระทำกับตัวเราเองหรือการขี้เกียจถึงเพียงนั้นถูกเกินไปคือการไม่ยืนหยัดเพื่อสิทธิของตนไม่เสียงเพื่อสิ่งที่ดีกว่าและหลอกตัวเองว่าถ้าไม่ทำอะไรก็จะไม่มีใครทำร้ายความจริงตรงกันข้าม — ทุกคนทำร้ายคุณเพราะนั่นคือแผนการนั่นแหละคือสิ่งที่นักรังแกทำสมัยก่อนที่โรงเรียนเมื่อมีนักรังแกคุณก็ต่อยหน้ามันตรงๆจนกว่าการรังแกจะหยุดแล้วตอนนี้ล่ะเรามีนักรังแกตัวใหญ่หนึ่งคนเราทุกคนรวมกันแต่ไม่ต่อยมันสักหมัด — ทำไมเพราะเราขี้ขลาดถึงเพียงนั้นเราแต่ละคนจนไม่ตอบโต้นักรังแก

ชาวอเมริกันผู้เกียจคร้านและความหวังที่กำลังหมดลง

นี่คือป้อมปราการของชาวอเมริกันผู้เข้มแข็งหรือพวกเขาไม่เชื่อเช่นนั้น — แต่เป็นของผู้เกียจคร้านอีมหมีพีมันผู้หวังว่ามันจะจบลงก่อนที่มันจะเติบโตแต่การหวังว่ามันจะผ่านไปคือการยอมจำนนและการยอมจำนนในที่สุดคือการฆ่าตัวตายที่พวกเขาพูดถึงถ้าเช่นนั้นก็ไม่มีความหวังสำหรับอเมริกา — และไม่มีสำหรับทั้งโลก — หากไม่มีใครเปลี่ยนวิธีการใช้ชีวิตของตนเพื่อยืนหยัดเพื่อคุณภาพชีวิตของตนเองเราได้อะไรจากสิ่งนั้นการถูกลบล้างเท่านั้นเองแล้วเรามีส่วนร่วมหรือพวกเขาไม่เชื่อว่าใครจะทำได้จริงๆนั่นไม่ใช่เส้นทางที่ควรเดิน

จงระลึกถึงปู่ย่าตายาย

เราระลึกถึงปู่ย่าตายายและบรรพบุรุษของเราเสียดีกว่าผู้ซึ่งยืนหยัดเพื่อบางสิ่ง — เพื่อเสรีภาพและเพื่อผู้คน — ดังในสงครามกลางเมืองหรือในสงครามโลกครั้งที่สองที่พวกเขารบกับฝ่ายอักษะ Mussolini, Hitler และ Tennō — เยอรมนีอิตาลีและญี่ปุ่น — ในการรบอันดุเดือดน่าสยดสยองก็เพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งนี้นี่เองและตอนนี้เรากลับมีมันอีกแล้วทุกคนส่งเสียงเชียร์หรือต้องมีบางอย่างผิดพลาดในตัวผู้คนและพวกเขาควรหามันให้พบและแก้ไขก่อนที่จะสายเกินไป — และสายเกินไปก็คือสายเกินไปคุณอยากขึ้นรถไฟแต่รถไฟไปแล้วคุณจะขึ้นได้อย่างไรขึ้นไม่ได้นั่นคือสิ่งที่เราต้องการจริงหรือ — นั่งอยู่ที่สถานีแล้วพูดว่า โอ้ย จากนั้นก็ขออาหารนั่นถูกเกินไปหลังจากการพัฒนา 250 ปีกลับเก็บมันไว้แล้วพูดว่า ไม่ต้องการ — แล้วอะไรอีกที่เราไม่ต้องการไม่มีอะไรเลยหรือนั่นเป็นคำโกหกชัดๆทุกวันคุณทำอะไรบางอย่างเพื่อชีวิตของคุณและหลอกตัวเองว่าอีกร้อยปีข้างหน้าทุกอย่างจะเรียบร้อย — แต่ไม่เพราะรัฐบาลทำเรื่องโง่ๆเสียจนสิ่งที่คุณทำเพื่อชีวิตของคุณจะไม่เลี่ยงดูคุณได้อีกต่อไป

ประชาชนที่รวมเป็นหนึ่งเปลี่ยนแปลงมันได้

ง้นตอนนี้มาลงมือทำกัน Elon ว่าอีกไม่กี่ปีร้านค้าทุกแห่งจะหายไป — เขาสร้างวิทยาการหุ่นยนต์เพื่อสิ่งนั้นและ AI ทำงานทั้งหมดแล้ว ผู้คนก็จะมีความสุขได้ มีความสุขอย่างไรในเมื่อพวกเขาทำอะไรเพื่อชีวิตของตนไม่ได้เลยเหลือชีวิตแบบไหนไม่เหลือเลยมีแต่ความตายนี่คือเส้นทางหรือ — ใช้พลังชีวิตของคุณไปจนหมดเพื่อในที่สุดได้รับการลบล้างครั้งใหญ่เพราะเครื่องจักรถูกกว่าคุณเพราะในสายตาของตัวคุณเองคุณมีค่าสักสตางค์ถ้ามีค่าขนาดนั้นลองคิดถึงอำนาจที่เราถือไว้ในมือเมื่อเรายืนด้วยกันฝ่ายบริหารคือคนหยิบมือเดียวประชากรใหญ่กว่ามากด้วยอำนาจที่มากกว่ามากแม้จะถึงข้นต่อสู้เราก็ทำได้เราเข้มแข็งกว่ามากเราต้องเปลี่ยนไอ้สิ่งน่าสาปแช่งนั้นเพราะมันถูกขับเคลื่อนโดยพวกโง่ที่พุ่งไปในทิศทางนี้เมื่อเราทำไม่ได้ด้วยวิถีทางปกติ — ผ่านการบังคับใช้กฎหมายผ่านรัฐธรรมนูญ — เราต้องพูดว่าหยุดด้วยวิธีใดก็ตามที่ได้ผลเพราะมันเดิมพันการดำรงอยู่ของเราเอง

การตายเจ็บปวด — และการหลบเลี่ยงก็ไม่ช่วย

ใช่การตายเจ็บปวด — และการหลบเลี่ยงปัญหาก็ไม่ทำให้พ้นจากมันสิ่งที่เราใช้ชีวิตเพื่อมันข้ามชั่วอายุคนเราทุกคนรวมกัน — หากมันไร้ค่าใดๆมันก็ไร้ความหมายมันคุ้มจริงหรือที่จะลอยตามแม่น้ำลงสู่เบื้องล่างมองมันจมแล้วไม่พูดอะไรชาวอเมริกันผู้ซื่อสัตย์ไม่ควรเพียงพึมพำเขาควรพูดว่า ฉันยืนหยัดเพื่อสิทธิของฉันฉันรู้สิทธิของฉันและฉันต้องการมันเดี๋ยวนี้ ไม่มีอะไรผิดในสิ่งนั้นถ้าเช่นนั้นเราทำมันเสียดีกว่าทุกคนรู้ในใจว่าจะทำอะไรในตำแหน่งของตนในชีวิตของตนจงดีใจที่คุณมีชีวิตอยู่และมีอิสรภาพที่จะสร้างชีวิตของคุณในเสรีภาพ — ซึ่งไม่ใช่เรื่องธรรมดาเลยมันต้องถูกเตรียมการต้องถูกต่อสู้ให้ได้มาและตอนนี้เราเผชิญวิกฤตเสรีภาพที่หนักหน่วงที่สุดเท่าที่สหรัฐเคยพบต้องป้องกันไม่ให้มันถูกพรากไปจากเรานั่นคือความรับผิดชอบของเราแต่ละคนมันเดิมพันทุกคน

เราเป็นของชีวิต

ใครจะมองตาลูกของตนแล้วพูดว่า จบแล้ว — ลูกไปสงครามลูกไม่กลับมาและพ่อแม่ก็ไปอยู่ดี ได้อย่างไรนั่นไม่ใช่ทางออกสำหรับใครเลยเราเป็นมนุษย์ตามธรรมชาติเติบโตขึ้นในสายวิวัฒนาการนั้นเราเป็นของธรรมชาติเราเป็นของชีวิต — ไม่ใช่ของความอ่อนล้าหรือการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เราเข้าใจสิ่งนั้นเสียดีกว่าเพราะมันคือการดำรงอยู่ของเราการดำรงอยู่ของเราจบลงหากเราไม่คว้ามันไว้คนเราต้องห่างไกลจากตัวเองเพียงใดจึงจะมองไม่เห็นสิ่งนี้เด็กหนุ่มสาวทั้งหลายจงดูว่าอะไรกำลังเกิดขึ้นจริงๆพวกคุณไม่อยากมีชีวิตหรือทุกคนอยากมีชีวิตอยากมีส่วนร่วมในชุมชนสร้างประเทศสร้างโครงการ — แล้วทั้งหมดนั้นถูกพรากไปเพราะมีคนเกิดความคิดว่า สิ่งนี้เราไม่ต้องการอีกแล้ว อย่างนั้นหรือมันเป็นเช่นนั้นไม่ได้มันเรียบง่ายเกินไป

จงเข้มแข็งจงซื่อสัตย์ — สาธารณรัฐจงเจริญ

จงเข้มแข็งจงซื่อสัตย์สาธารณรัฐจงเจริญคำถามมีเพียงว่าสาธารณรัฐมีชีวิตในแบบนี้ได้นานเพียงใดนานเท่าที่เรายอมให้มันมีชีวิตมันอาจอยู่ต่อไปอีก 250 ปีหรือมากกว่านั้น — มากเท่าที่เรายอมให้มันเกิดขึ้นเราคือผู้ที่ทำให้สาธารณรัฐเกิดขึ้นดังนั้นโดยลงมือกระทำเราจะทำให้มันเกิดขึ้น — และด้วยเหตุนั้นเองเราจึงควรปกป้องมันด้วยวิธีใดก็ตามที่ได้ผลเพราะเราปล่อยมันไว้นานเกินไปตอนนี้มีความยุ่งเหยิงใหญ่ที่ต้องเก็บกวาดและไม่มีใครจะมาแก้ไขมันแทนเรา — บุรุษผู้ยิ่งใหญ่ผู้ทำให้อเมริกายิ่งใหญ่และโง่อีกครั้ง นั่นไม่แน่นอนเห็นได้แล้วเราถือมันไว้ในมือของเราเองและเช่นนั้นเราก็ทำได้ถ้าเราไม่ทำก็ไม่มีใครทำมือของเราทำได้เพราะเรารู้วิธีไม่มีใครอื่น

พวกเขารู้แน่ชัดว่ากำลังทำอะไร

ผู้คนในฝ่ายบริหารที่ส่งเสียงโง่ๆเหล่านั้นไม่รู้อะไรเกี่ยวกับชีวิตเลย — หรือพูดให้แม่นยำพวกเขารู้แน่ชัดว่าชีวิตต้องไม่เป็นอะไรและจะทำลายมันอย่างไรตามแผนการดังนั้นอย่าปล่อยให้พวกเขาทำมันจนสำเร็จ — สิ่งที่เราเห็นและได้ยินจากหลักฐานจากข้อเท็จจริงสิ่งที่เรารู้สึกได้โดยตรงทุกวันและตอนนี้ภาพชีวิตในความคิดของเราคืออะไรจงถามตัวเองจงมองมันไล่ตามมันหาให้พบว่าต้องทำอะไร — เพราะนี่ไม่ใช่สภาพที่ควรยอมรับไม่แน่นอน

ส่วนที่สอง — ภาพยนตร์ประวัติศาสตร์ Don't Be a Sucker (กระทรวงสงครามสหรัฐอเมริกาค.ศ. 1945)

> หมายเหตุเกี่ยวกับแหล่งที่มาต่อไปนี้คือบทสรุปของงานเอกเทศที่ถูกนำมาแทรกไว้ในตอนนี้ Don't Be a Sucker (อย่าเป็นคนโง่) ภาพยนตร์ให้ความรู้ที่กระทรวงสงครามสหรัฐอเมริกาสร้างขึ้นในปี 1945 หลังสงครามโลกครั้งที่สองโดยผู้คนที่ได้ผ่านมันมาเพื่อสอนผู้ที่ไม่ได้ประสบมันมันเป็นสมบัติสาธารณะ National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376) ถ้อยคำด้านล่างเป็นของภาพยนตร์ไม่ใช่ของ Ta-Na-Si

คนโง่กับผู้ที่ล่าพวกเขา

ภาพยนตร์เปิดด้วย การแข่งมวยปล้ำ ที่ถูกจัดฉากในงานวัด — ปลอมเห็นๆแต่กระนั้นชายคนหนึ่งก็เอาเงินที่หามาด้วยน้ำพักน้ำแรงพนันลงไป Henry ขึ้นรถไฟพร้อมเงิน 200 ดอลลาร์และไม่เห็นว่ามีอะไรเสียหายในเกมไพ่อันเป็นมิตรกับคนแปลกหน้า Joe Collins มีภรรยาดีๆอยู่ที่บ้านแต่ที่บาร์เขาพบหญิงสาวที่หลังจากดื่มไปสองสามแก้วก็ดูสวยมีคำเก่าแก่สำหรับคนเช่นนั้นคนโง่และมีคนอีกพวกหนึ่ง — ผู้ที่ใช้คำคืนคำนวณว่าจะพรากสิ่งที่พวกเขามีไปได้อย่างไรเกมทุกชนิดคนโง่ทุกชนิด

Mike เป็นเจ้าของบางสิ่งอเมริกา

ดู Mike สิเขามีทุกอย่าง — หนุ่มสุขภาพดีมีงานและมีประเทศชืออเมริกาทรัพย์สินที่น่าอัศจรรย์ที่จะได้ครอบครองพื้นที่มากพอจะปลูกอาหารมากมายโรงงานใหญ่ๆเมืองใหญ่ๆและผู้คน — ผู้คนทุกชนิดจากประเทศต่างๆที่มีศาสนาต่างกันและสีผิวต่างกันผู้คนที่เป็นอิสระที่สามารถอยู่ร่วมกันทำงานและสร้างอเมริกาได้เพราะพวกเขาเป็นอิสระอิสระที่จะลงคะแนนอิสระที่จะพูดสิ่งที่คิดอิสระที่จะไปโบสถ์ของตนอิสระที่จะเลือกงานของตน Mike
เป็นเจ้าของบางสิ่งนั้นแน่นอนแต่มีชายผู้ใช้คำคืนคำนวณว่าจะพรากมันไปจากเขาได้อย่างไร

ผู้ยุยงที่หัวมุมถนน

นักพูดลื่นไหลกำลังปลุกปั่นฝูงชนตามถนนเขาสัญญาว่าจะให้ ความจริงเกี่ยวกับอเมริกา เขาไม่ใช่นักการเมืองเขาว่า — เป็นเพียง ชาวอเมริกันธรรมดา ชาวอเมริกันอเมริกัน —
และบางอย่างทำให้เลือดเขาเดือดผู้คนที่มีสำเนียงต่างชาติที่กอบโกยเงินไปหมด พวกนิโกร ที่ยึดงานซึ่งเป็นของคุณกับผม หากเราปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไป พวกเราชาวอเมริกันแท้ จะเป็นอย่างไรเขาแจกแผ่นพับฟรี — ความจริงเกี่ยวกับพวกนิโกรและคนต่างชาติ ความจริงเกี่ยวกับคริสตจักรคาทอลิก — ที่ ชาวอเมริกันแท้ เป็นผู้ออกเงินชายหนุ่มคนหนึ่งพร้อมจะอ่านมันและพยักหน้าเห็นด้วยสำหรับเขามันฟังดูมีเหตุผลประเทศนี้นักพูดว่าจะไม่มีวันเป็นของเราจนกว่ามันจะเป็นประเทศที่ปราศจาก — ปราศจากนิโกรปราศจากคนต่างชาติแปลกหน้าปราศจากคาทอลิกปราศจากเสรีเมสันพวกนั้นเขาว่าคือศัตรูของพวกคุณที่พยายามยึดครองประเทศจงต่อสู้กับพวกเขาและกำจัดพวกเขาก่อนที่พวกเขาจะกำจัดเรา

คำเตือนของชาวฮังการี

ผู้สัญจรผ่านมาคนหนึ่งห้ามชายหนุ่มไว้ก่อนที่นักพูดจะพูดว่า เสรีเมสัน คุณพร้อมจะเห็นด้วยกับเขา —
เพราะตอนนั้นเขากำลังพูดถึงคนอื่นแต่ในประเทศนี้ไม่มี คนอื่น เราทุกคนเป็นชาวอเมริกันและคุณ —
คุณไม่ใช่ชาวอเมริกันใช่ไหม
ผมเกิดในฮังการีแต่ตอนนี้ผมเป็นพลเมืองอเมริกันและผมได้เห็นว่าคำพูดแบบนี้ทำอะไรได้ผมเห็นมันในเบอร์ลิน เขาเคยเป็นศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยที่นั่นและได้ยินถ้อยคำแบบเดียวกันนี้เป๊ะตอนนั้นเขาเป็นคนโง่ — คิดว่าพวกนาซีเป็นเพียงพวกคลั่งบ้าคลั่งแต่พวกเขาไม่ใช่พวกเขารู้ว่าตนไม่แข็งแกร่งพอจะพิชิตประเทศที่เป็นหนึ่งเดียวจึงแยกเยอรมนีออกเป็นกลุ่มเล็กๆและใช้อคติเป็นอาวุธในทางปฏิบัติมันไม่ง่ายพวกเขาต้องทำงานหนักเพื่อมันผู้คนไม่ได้เกิดมาพร้อมอคติ — อคติถูกสร้างขึ้นเพื่อเราโดยใครบางคนที่ต้องการบางสิ่งจงจำสิ่งนี้ไว้เมื่อคุณได้ยินคำพูดแบบนี้จะมีคนได้บางสิ่งจากมันและคนนั้นจะไม่ใช่คุณ

เบอร์ลินค.ศ. 1932 — ชายห้าคนในฝูงชน

ศาสตราจารย์เห็นมันเริ่มต้นที่เบอร์ลินในปี 1932 ชายห้าคนที่เขารู้จักยืนอยู่ในฝูงชนฟังนักพูดนาซี Eric เป็นคาทอลิก Anon ลูกศิษย์ของเขาเป็นยิว Hinrich มีร้านขายเครื่องเหล็กเล็กๆ Carl เป็นชาวนาและ Hans
เป็นช่างโลหะที่ตกงานนักพูดกำลังบอก ชาวเยอรมันอารยันแท้ ว่าถึงเวลาแล้วที่จะสืบทอดชาติซึ่งโดยชอบธรรมเป็นของพวกเขาเท่านั้นพรรคนาซีจะให้ที่ดินแก่ชาวนาให้งานแก่กรรมกรให้กำไรแก่พ่อค้ารายย่อยใครครอบครองทั้งหมดนั้นอยู่ตอนนี้ยิว — ผู้ซึ่งว่ากันว่าขโมยชาติและสิทธิบุตรหัวปีผู้กอบโกยเงินทั้งหมดและยึดงานทั้งหมดต้องหลีกเลี่ยงขับไล่กำจัดเขาและพวกคาทอลิก — ไม่มีชาติยิ่งใหญ่ใดควรถูกปกครองโดย คริสตจักรต่างด้าว
พวกเขาและความเชื่อของพวกเขาต้องถูกทำลายและเสรีเมสัน —
เยอรมนีไม่มีที่ว่างสำหรับสมาคมลับจะมีเพียงสมาคมเดียวพรรคนาซี

แยกชาติออกล่อผู้ภักดีด้วยเหยื่อ

ทีละคนๆนักพูดโจมตีชนกลุ่มน้อยทุกกลุ่มและแยกพวกเขาออกจากกันชายทีมาในฐานะเพื่อนร่วมชาติเยอรมันถูกแปลงให้เป็นกลุ่มที่เป็นปฏิปักษ์กันระแวงและเต็มไปด้วยความเกลียดชังต่อกัน — ทุกคนถูกหลอกผู้ที่ถูกตุ๋นจริงๆคือ Hans ชาวเยอรมันบริสุทธิ์ ตามมาตรฐานนาซีเขาถูกสัญญาทุกสิ่งและติดกับเขาถูกบอกว่าเขาเป็นเผ่าพันธุ์นายเลือดบริสุทธิ์มีสิทธิอันศักดิ์สิทธิ์ที่จะปกครองและพรรคพร้อมจะยกเขาขึ้นสู่อำนาจ — ให้บัญชาเยอรมนีทั้งหมดและสักวันคือทั้งโลกเช่นนั้น Hans จึงกลายเป็น อภิมนุษย์ พวกเขาให้เครื่องแบบแก่เขาและพองอัตตาของเขาเขาไม่ใช่ชายตัวเล็กๆที่ตกงานอีกต่อไปเขาเป็นสมาชิกของเผ่าพันธุ์นายภรรยาของเขาไม่เข้าใจทั้งหมด — แม้มีอภิมนุษย์อยู่ในบ้านก็ยังไม่มีอาหารเธอไม่เข้าใจหรือว่าพวกนาซีจะสร้างงานให้ทุกคนอาหารเสื้อผ้าบ้านใหม่อนาคตอันรุ่งโรจน์ลูกๆที่สักวันจะปกครองโลกแต่เธอก็ยังสงสัยว่ามื้อต่อไปจะมาจากไหน Hans ไม่ชอบคำพูดแบบนั้น — มันอันตรายสำหรับคำพูดแบบนั้นควรเอาคนเข้าคุก

ใครกันแน่ที่ขึ้นสู่อำนาจ

Hans กลืนเหยื่อลงไปและนี่คือชายผู้เกี่ยวเหยื่อไว้กับเบ็ดทำไม — เพื่อให้ Hans ขึ้นสู่อำนาจหรือไม่ใช่แน่นอนเพื่อให้พวกเขาขึ้นพวกเขาจะใช้แค่ Hans และคนอีกหลายแสนเช่นเขาทำงานสกปรก — ทุกคนเล่นเกมของคนโง่พนันเสรีภาพของผู้อื่นและแน่นอนว่าสูญเสียของตนชาติของคนโง่ Hitler ต้องการคนเหล่านี้เพราะมีงานต้องทำมากมายบดขยี้สหภาพแรงงานเพราะพวกเขาจัดตั้งและต้านทานได้ทำลายพรรคการเมืองมากมายทุบทำลายทุกองค์กรที่ผู้คนอาจรวมตัวกันมียิวให้ทุบตีและฆ่า — ไม่ทรงพลังแต่เป็นข้ออ้างสะดวกสำหรับโรคร้ายทั้งหมดของชาติคาทอลิกหลายร้อยคนถูกโยนเข้าคุกเพราะคริสตจักรมีพลังที่จะต้านทานพวกเขาแยกชาติออกเป็นร้อยชิ้นและทำลายชิ้นเหล่านั้นทีละชิ้นและบนชิ้นที่แตกหักเหล่านั้นพวกเขาขี่ขึ้นสู่อำนาจพรรคเดียวชาติเดียวศาสนาเดียว

สงครามกับความจริง

หลังจากยึดอำนาจพวกนาซียังคงมีปัญหากับศัตรูที่เก่าแก่ที่สุดของตนความจริงซึ่งไม่ตายง่ายๆพวกเขาจึงตัดสินใจล้มล้างมัน แหล่งใหญ่ของความจริงคือวรรณกรรม — พวกเขาจึงเผาหนังสือยี่สิบล้านเล่มกระบอกเสียงของความจริง — ครูนักเขียนนักวิทยาศาสตร์ — ถูกจองจำหรือขับไล่การศึกษาถูกกีดกันในห้าปีการเข้าเรียนมหาวิทยาลัยลดลง 53% เป็นเรื่องต้องห้ามที่จะฟังการกระจายเสียงของอังกฤษหรืออ่านหนังสือพิมพ์อเมริกันข้อมูลของคุณมาจากดอกเตอร์เกิบเบลส์ผู้รู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับคุณคุณดูภาพยนตร์บางเรื่องหรือฟังดนตรีบางอย่างไม่ได้และคุณดู Joe Louis ชกมวยไม่ได้เพราะแชมป์คนนั้นผิวดำและหักล้างทฤษฎีความเหนือกว่าของชาวนอร์ดิกของ Hitler Albert Einstein ก็หักล้างมันเช่นกัน — และในฐานะ ผู้มิใช่อารยัน เขาต้องออกจากเยอรมนีจิตใจของเขาอุทิศแก่การแสวงหาความจริงและพวกนาซีผู้ขายความเท็จไปแล้วกลัวความจริงยิ่งกว่าสิ่งใด

เสียงที่ยังคงพูด

คริสตจักรเป็นพลังที่ยังแข็งแกร่งพอจะประกาศความจริงต่อสาธารณะเสียงคาทอลิกหนึ่งเตือนว่าคริสตชนอยู่ในการต่อสู้อันหนักหน่วงกับ ความเชื่อที่เกิดจากเลือด การต่อสู้ที่มุ่งถอนรากศาสนาคริสต์ออกจากมาตุภูมิ — และนักบวชผู้นั้นถูกจับในวันรุ่งขึ้นด้วยข้ออ้างเรื่องผิดศีลธรรมเสียงโปรเตสแตนต์หนึ่งประกาศว่าผู้ที่ปรารถนาเสรีภาพเพื่อตนไม่อาจปฏิเสธมันแก่ผู้อื่นโดยไม่สูญเสียสิ่งที่ตนต่อสู้ได้มา — บทเรียนยิ่งใหญ่ที่โลกอาจถอดได้จากเยอรมนี — และพวกนาซีโยนเขาเข้าค่ายกักกันนักการศึกษาก็พูดครูคนหนึ่งถามว่า อารยัน แท้จริงคืออะไร — ว่ากันว่าสูงผอมเพรียวตาสีฟ้าผมบลอนด์ — และตอบตรงๆว่าไม่มีเผ่าพันธุ์อารยันและที่สำคัญกว่าไม่มีเผ่าพันธุ์นายบางคนเห็นว่าความคิดนั้นสะดวกแต่วิทยาศาสตร์ค้ายันมันไม่ได้ไม่มีความสัมพันธ์ใดระหว่างลักษณะทางเชื้อชาติกับความสามารถหรืออุปนิสัยของคนในทุกกลุ่มคุณจะพบช่วงเดียวกัน — คนโง่และอัจฉริยะอาชญากรและผู้มีเมตตาจงตัดสินแต่ละคนในฐานะปัจเจกบุคคลไม่ใช่ด้วยสีผิวหรือสีตาไม่ใช่ด้วยความยาวของจมูกความแตกต่างระหว่างผู้คนเป็นเรื่องจริง — ความสามารถภูมิหลังความเห็นเรื่องผิดชอบชั่วดีที่ต่างกัน — แต่นั่นเป็นความแตกต่างในวิธีคิดไม่ใช่ความแตกต่างของเชื้อชาติไม่มีเผ่าพันธุ์นายนั่นคือความจริงทางวิทยาศาสตร์และผู้ที่บอกคุณเป็นอื่นกำลังโกหก

จุดที่มันหยุดได้

ดังนั้นในทุกความหมายเชิงปฏิบัติความจริงถูกล้มล้างในเยอรมนีมันเกิดขึ้นอย่างไรเริ่มต้นที่ไหนมันเริ่มต้นตรงนั้นเองในฝูงชนนั้น — และตรงนั้นเองที่มันหยุดได้หากผู้คนเหล่านั้นยืนเคียงข้างกันหากพวกเขาปกป้องกันและกันพวกเขาก็ต้านทานได้เมื่อรวมกันพวกเขาจะเข้มแข็งแต่ทันทีที่พวกเขายอมให้ตัวถูกแบ่งแยกพวกเขาก็สิ้นหนทางเมื่อชนกลุ่มน้อยกลุ่มแรกแพ้ทุกคนก็แพ้พวกเขาพนันเสรีภาพของผู้อื่น — และนี่คือวิธีที่การพนันเหล่านั้นจ่ายผล Carl ชาวนาผู้พนันลงไปกับชีวิตที่ดีกว่าได้งานหนักจนถึงร้อยชั่วโมงต่อสัปดาห์ถูกบังคับให้อยู่บนที่ดินของตนและผลิตสิ่งที่ถูกสั่งเพราะ Hitler
กำลังเตรียมทำสงครามการพนันของ Hinrich ก็ไม่จ่ายผลในสองปีธุรกิจขนาดเล็ก 104,000 แห่งปิดตัวและ Hans ก็ไม่ได้ดีกว่า —
ตอนนี้เป็นงานในโรงงานกระสุนทำงานยาวนานเพื่อค่าจ้างอันน้อยนิดสภาพย่ำแย่ลงเรื่อยๆออกไม่ได้ที่บ้านก็ยังไม่มีอาหาร Hitler บอกว่าจะมีก้งเนยและปืนใหญ่พร้อมกันไม่ได้ดังนั้น Hans จึงไม่ได้เนย

สงครามที่ทฤษฎีเชื้อชาติพ่ายแพ้

เมื่อ Hitler เห็นว่าเวลาสุกงอมแล้วเยอรมนีก็เข้าสู่สงคราม —
ไม่ใช่ด้วยการประกาศแต่ด้วยการจู่โจมฉับพลันที่เตรียมมาอย่างรอบคอบ Hitler ต้องการ Hans
อีกครั้งสำหรับงานสกปรกตอนนี้ Hans เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านความโหดร้ายและความโหดร้ายนั้นถูกหันไปต่อต้านชนชาติอื่น — ชาวเช็กชาวโปแลนด์ชาวฝรั่งเศสชาวรัสเซียแต่ในบททดสอบชี้ขาดของสงครามทฤษฎีเชื้อชาติไม่จ่ายผล
อภิมนุษย์เลือดบริสุทธิ์ พ่ายแพ้ต่อกองทัพ พันทาง
ที่พวกเขาดูถูกโดยอังกฤษที่เอลอลาเมนโดยรัสเซียที่สตาลินกราดและจากนั้นในวัน D-Day โดยทหารอเมริกันทุกสีผิวและทุกศาสนาผู้ทะลวงหาดนอร์ม็องดีและบุกเข้าสู่ใจกลางเยอรมนีสำหรับชาวเยอรมันที่ถูกหลอกซึ่งกลืนเหยื่อเกมไม่จ่ายผลทวีปเกลื่อนไปด้วยศพชาวเยอรมันหลายล้านศพ อารยันบริสุทธิ์ Carl นอนตายในหิมะนอกกรุงมอสโก Hinrich นอนตายในอิตาลีที่ซาแลร์โนและ Hans ผู้ที่จะปกครองโลกได้เพียงผืนเล็กๆของนอร์ม็องดีให้เรียกว่าเป็นของตน

อเมริกาคือชนกลุ่มน้อย — และนั่นหมายถึงคุณกับผม

เราต้องไม่ยอมให้สิ่งนี้เกิดขึ้นกับเราหรือกับประเทศของเราเด็ดขาดเราต้องไม่ยอมให้ตัวถูกแบ่งแยกด้วยเชื้อชาติสีผิวหรือศาสนาเด็ดขาดเพราะในประเทศนี้เราทุกคนเป็นชนกลุ่มน้อย ผมเกิดในฮังการีคุณเป็นเสรีเมสัน นั่นคือชนกลุ่มน้อย — และคุณยังเป็นของกลุ่มอื่นด้วยคุณเป็นชาวนาตาสีฟ้าไปโบสถ์เมโทดิสต์สิทธิของคุณที่จะเป็นของชนกลุ่มน้อยเหล่านี้เป็นสิ่งล้ำค่าคุณมีสิทธิ์ที่จะเป็นในสิ่งที่คุณเป็นและพูดในสิ่งที่คุณคิดเพราะที่นี่เรามีเสรีภาพส่วนบุคคล — เรามีเสรีภาพนั้นไม่ใช่เพียงถ้อยคำสวยหรูมันคือวิถีชีวิตที่ใช้ได้จริงและประเมินค่ามิได้แต่เราต้องทำงานเพื่อมันเราต้องเฝ้าระวังเสรีภาพของแต่ละคนมิฉะนั้นเราอาจสูญเสียของตนหากเรายอมให้ชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งสูญเสียเสรีภาพผ่านการกดขี่หรืออคติเราก็กำลังคุกคามเสรีภาพของตัวเองนี่ไม่ใช่เพียงความคิด — มันคือสามัญสำนึกอันมั่นคงที่นี่ในอเมริกาคำถามไม่ใช่ว่าเราอดทนต่อชนกลุ่มน้อยหรือไม่อเมริกาคือชนกลุ่มน้อยและนั่นหมายถึงคุณกับผมดังนั้นอย่าเป็นคนโง่กันเลยเราต้องไม่ยอมให้เสรีภาพหรือศักดิ์ศรีของมนุษย์คนใดถูกคุกคามด้วยการกระทำใดหรือถ้อยคำใดจงเป็น คนเห็นแก่ตัว ในเรื่องนั้นลืม พวกเรา และ พวกเขา เสียแล้วคิดถึงพวกเราทุกคน

ปิดท้าย (Raven & Keylam)

Raven กับ Keylam กลับมาในตอนท้ายสุดเพื่อกล่าวลาเหมือนเช่นเคยแล้วพบกันใหม่นะทุกคน —
คราวนี้เท่านี้ก่อนอยู่ติดตามกันต่อและอย่าลืมเลยชีวิตนั้นงดงาม

เรียบเรียงสำหรับ Ta-Na-Si Media & Document Repository
บทสรุปของส่วนที่หนึ่งนำเสนอบทสนทนาด้วยวาจาของ Raven D. Pond และ Keylam Folker
รวมถึงการใช้การเสียดสีอย่างตั้งใจของพวกเขาส่วนที่สองสรุปภาพยนตร์ให้ความรู้สมบัติสาธารณะ Don't Be a Sucker ของกระทรวงสงครามสหรัฐอเมริกา (1945) (US National Archives, ID 24376)
และนำเสนอเนื้อหาของมันไม่ใช่ทัศนะของ Ta-Na-Si
ขอเชิญผู้อ่านตรวจสอบข้อมูลด้วยตนเองเอกสารนี้จัดให้โดยปราศจากการรับประกันใดๆ

Ta-Na-Si ta-na-si.eu

อ้างอิงจากพอดแคสต์เสียงของ Ta-Na-Si และภาพยนตร์เพื่อการศึกษาเชิงประวัติศาสตร์ — บทสรุปที่ช่วยจัดทำด้วย AI แปลจากภาษาอังกฤษโดย Claude (AI) คุณภาพการแปลโดยประมาณ: ● มั่นคง พึงระมัดระวัง

Icelandic Íslenska

„Fólk eins og þú og ég“ · Þáttur 8: Ákall til ábyrgðar — „Þetta er ekki aprílgabb“.

Margmála útgáfa með aðstoð gervigreindar

> Um þetta skjal. Þessi þáttur er gerður úr tveimur skýrt aðgreindum hlutum. Sá fyrri er talað samtal milli Raven og Keylam — þeirra eigin orð, þeirra eigin rödd. Sá síðari er söguleg fræðslumynd, Don't Be a Sucker (Stríðsmálaráðuneyti Bandaríkjanna, 1945, almenningseign), sem þau fella inn í þáttinn. Hlutarnir tveir eru teknir saman hvor í sínu lagi hér að neðan, svo að ávallt sé ljóst hvað kemur frá Ta-Na-Si og hvað úr myndinni frá 1945. Háðið nota Raven og Keylam sem meðvitað tjáningartæki; þessi samantekt heldur þeirri rödd í stað þess að slétta hana út.

Fyrsti hluti — Samtalið (Raven & Keylam)

Upphaf — hvað við viljum í raun

Raven og Keylam opna rásina eins og alltaf, með nöfnum sínum og beinni yfirlýsingu um hvað þeim er annt um. Grunnatriðin, segja þau, eru einföld: sómasamleg afkoma og sómasamleg framtíð fyrir börnin. Það er allt og sumt. Allt sem fólk er æst upp í að berjast gegn, allar uppspunnar skoðanir, geta aðeins byggt stríð — aldrei velsæld. Því er spurningin sem þau vilja skoða þessi: hvernig á að líta heiðarlega á það sem er okkar, og hvar liggur ábyrgðin í raun?

Blóðug verk og heilagt stríð

Þau kveikja á háðinu strax. Það eru «blóðug verk» fyrir ríkisstjórn sem hefur aðra hagsmuni og brennir allt sem hún vill ekki. Og þú átt ofan á það að fagna — húrra, gott verk — og kynda undir næsta «kristna grillveislu», því nú erum við, segja þau, í miklu heilögu stríði gegn vonda repúblikananum. Nei: það er repúblikani sem segir að við verðum að heyja heilagt stríð, af ástæðum, því «við erum bestir, herraþjóðin». Herra-repúblikanarnir. Svo allir verða að fara þangað og drepa þessa «bölvuðu eitthvað», alla, sleppa engum. Skjóttu fyrst, spurðu seinna; og þegar þeir svara ekki, þá voru þeir augljóslega óvinurinn. Það sem leynist undir grríninu er vélin sem sviptir fólk mennsku áður en það er drepið.

Réttindaskráin sem þeir éta

Þessu stilla þau upp gegn Réttindaskránni — trúfrelsinu sem allir ættu að hafa: að iðka eða iðka ekki hvaða trú sem er. En þegar fólk er dáið, hver heyrði bæn þess? Er það að drepa leið til að iðka trú? Þegar sitjandi forseti boðar slíkt, segir Raven, var það kallað stjórnarskrárbrot í gamla landinu. Svo hvað nú — «Make America great again» í hlutverki hins mikla rannsóknardómara heimsins? Hvar stendur það í Réttindaskránni — þeirri nýju? Eða er það fremur «borgaðu reikninginn fyrir réttindi sem þú áttir aldrei»? Reikningurinn án réttinda. Borgaðu skattana þína, gjöldin þín og hvað sem þú færð, peninga eða ekki — og ef þú getur ekki borgað, þá er heimilisleysi líka «svo yndislegt».

Og frelsið? Frelsið er aðeins fyrir minnihluta fólks. Þau brjóta orðið niður í búta — frelsi, «frel-si», má borða það? Já, þú mátt borða frelsið, gleypa það heilt — það er áætlunin. Éta upp frelsi allra og hrifsa allt um eilífð.

Sendu börnin þín — eða spáraðu þér ferðina

Beittasti bútur háðsins: sendu börnin þín í skítuga blóðuga stríðið; það skiptir ekki máli hvort þú átt börn — búðu bara til ný og sendu þau. Svo birtist ódýri fáninn úr Walmart-poka til að hengja á útidyrnar — fyrir það þarftu ekki að fæða neinn. Þú ert mikill föðurlandsvinur, þú sprengir eigin börn í loft upp; þú getur jafnvel haft það ódýrara. Hví að senda þau alla leið til Íran? Kauptu handsprengju og sprengdu börnin þín sjálf í framgarðinum — skilvirkara, sparneytnara. Það hjálpar forsetanum enn meira, þú þarft ekki einu sinni að þjálfa drenginn sem hermann. Þau grípa vísvitandi til harðasta sögulega samanburðarins til að nefna það sem þau sjá — kalla fram Hitler, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «sonarson herra Schicklgruber» — og nota ýkjur til að spyrja hví næstum enginn mótmæli. Elon, benda þau á, er ekki þarna til að hvísla þessari hugmynd að honum; hann hafði annað verk, í Memphis.

Stjórnarskráin sem «gamalt drasl»

Ef stjórnarskrárbrot telst ekki lengur, þá höfum við einfaldlega «United Snacks of America». Snarl meira en nóg — svo við þurfum ekki þessa fnykjandi Stjórnarskrá. Hún er afturdagsett, gerð fyrir 250 árum, og menn vilja fara aftur ekki 250, heldur 500 ár, til hinnar miklu kristnu grillveislu miðalda — sem var ekki einu sinni skrifuð þar. Þú getur kastað fólki í eldinn og engin lögregla kemur til að segja að maður brenni ekki eigin nágranna. «Stórmennum» er leyft að eiga konur og börn, en venjulegt fólk er sakað um að hafa drepið eigin fjölskyldur — á meðan það er, að sögn, aðeins réttur forsetans. Það er ósanngjarnt. Við erum í lýðveldi, í jafnrétti. Svo ættum við þá fremur að drepa eigið fólk sjálf? Gefið þá hverjum og einum forsetatitil, og málið er leyst — því þurfum við yfirleitt forseta til að drepa eigið fólk? Ekki sérlega. Það má «skilvirkara» í framgarðinum.

En hvar er ánægjan? Þú getur ekki horft á eigin börn rifin í tætlur og makað yfir grasflötina — grænt gras með rauða blóðlitnum af öllu saman, «fallegt andstæðumynstur». Þessi skripamynd er einmitt kjarninn: þetta er það sem það þýðir í raun að fagna.

Náttúran, réttindin og forseti sem fór yfir mörkin

Þau snúa sér að náttúrugefnu réttindunum sem Stjórnarskráin nefnir og sem «fara að hafa merkingu» einmitt þegar forseti hagar sér svona. Þá er skömm að hafa stjórnarskrárbrjótandi forseta — og við kusum hann; já, við gerðum það. Svo hvað gerum við? Þau gjóta auga á mann hans «Pete» — þann snjalla — og á þá hugmynd að þegar gildandi löggæsla þjónar þeim ekki, þá er hún einfaldlega endurrituð á annan veg og lýst í lagi. Hve stjórnarskrárlegt er það? Kannski er önnur stjórnarskrá, fyrir sérstök réttindi — fyrsta flokks bandarísk stjórnarskrá, og önnur, þriðja, fertugasta flokks. Eins og stéttakerfi, stimplar á enni. Jafnrétti er «illt»: það skiptir ekki máli hver þú ert, engum er sama — svo það er aðeins túlkunaratriði, og þannig má svíkja hvern sem er. «United Snakes of America.»

Hvar eru bandarísku föðurlandsvinirnir?

Þau snúa aftur og aftur að einni spurningu: hvar eru bandarísku föðurlandsvinirnir, fólk þess frelsis sem Ameríka boðaði fyrir 250 árum? Sundruðust, gufuðu upp? «Þeir búa í Rússlandi», grínast annar. Sumir Bandaríkjamenn hækka raunar róminn — örlítið hróp um að þetta sé ekki í lagi — en eru raunveruleg áhrif? Þau gjóta háðsku auga á «Camila» sem meinta betri kost, fyrrum keisaraynju landamæranna, og á «forsetana tvo»: þann litla og þann stóra. «Litli Trump» er Little Trump — gamanleikari og skemmtikraftur, lágvaxinn maður, sem gengur inn í hlutverk Donalds Trump og endurspeglar hegðun hans af mikilli nákvæmni, svo fólk sjái skýrt hvað er í raun að gerast. Hann hefur kannski dregið þá deilu fram í dagsljósið — en áhyggjur þáttastjórnenda eru að fólk grípi ekki boðskapinn sem hann sýnir þeim; það ber ekkert úr býtum af honum. Og svo er stóri Trump, Donald Trump sjálfur: gerði hann eitthvað fyrir fólkið, eða aðeins sér til hagsbóta? Þegar af orðatiltækjunum sem hann notar ætti hver og einn að finna hve innantóm þau eru. Því það sem kemur út úr þessu öllu er aumt líf: engin framtíð, færri börn, því þau eru sprengd burt.

Til hvers erum við hér?

Svo til hvers erum við hér? Fæðast og svo deyja, og þar á milli — ekkert? Það hefur enga merkingu. Til þess þarftu hvorki forseta né ríkisstjórn: þegar ungbörn koma í heiminn og er skellt dauðum í jörðina, er «vandamálið» leyst. Svo þú þarft enga ríkisstjórn, ekki einu sinni Bandaríkjanna. Og hve «sameinuð» eru þau í raun? Ekki sérlega — gera lúalega hluti, gera ekkert, og lauma sér svo burt. Engum í löggæslu, í rannsókn, er sama um neinn. Þau spyrja, með þungu háði, til hvers bandaríska samfélagið sé yfirleitt gott — að spila netleiki, halda heimskulegar þrætur um hve mörg kyn séu til — og segja að það séu ekki nógu mörg fíkniefni til að þola þá vitleysu; kannski ætti að hringja í Kína eftir «næsta korónu-líka hlutnum». En raunverulega spurningin stendur eftir: hvar er ábyrgð og reisn sannra Bandaríkjamanna? Í raun hvergi sjáanleg. Margir segja eitthvað smátt sem þeim ber ekki einu sinni að segja, og svo nægir þeim það — «ég sagði eitthvað, sleppum því». Við háðum eitt sinn sjálfstæðisstríð einmitt til að forðast þetta, og nú hörfum við 500 ár aftur í tímann að heilögu stríði.

Er það Biblían eða Mein Kampf?

Öldin byrjar á 2000, ekki 1500 — nú er árið 2026. Svo það er tími fyrir næsta Jesú Krist, eða «Donald Christ», sem getur vissulega teygt sig þangað og unnið enn verra verk, því hann er svo heimskur að hann getur ekki einu sinni reiknað eitt prósent. Hvernig getur nokkur trúað að hann berjist «með orði hins góða Drottins» — átt er við Jesú, sem hann skildi aldrei, því Jesús sagði að betra væri að elska hvert annað en að drepa hvert annað? Eitthvað er hræðilega rangt. Þaðan spurningin: er það Biblían sem hann heldur á, eða Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — hvort tveggja, eitthvað af þessu öllu. Sonarsonur «herra Schicklgruber», með ljóslitað höfuð sem passaði ekki við myndina — ættleiddur, segðu það á þjóðskránni. Kerfið sjálft, segja þau, líkist ógnvænlega því sem Hitler gerði þá í Þýskalandi, og það sækir fram hér á meðan allir fylgja með og gera ekkert gegn því. Að þessu sinni ekki SA, heldur ICE — og fjöldi stofnana sem framkvæma gríðarlegt ofbeldisverk. «Vörumerkið ykkar er gott», til að selja það upp á nýtt sem nýtt.

Ekkert öryggi, engin virðing — og ábyrgðin sem við berum

Þegar þú skoðar hvað Réttindaskráin tryggir, segja þau, finnurðu ekkert af því lengur: ekkert öryggi fyrir alla, enga virðingu fyrir manninum. Og engum dettur það í hug. Til hvers eru réttindi, ef ekki til að nota þau? Þú átt bíl til að keyra, hús til að búa í — en hús sem þú býrð ekki í er tilgangslaust. Hættu þá að hunsa ábyrgðina. Við berum þá ábyrgð, vissulega, því við kusum þennan hlut — en að kjósa þýðir ekki að við þurfum nú að þola hann. Við höfum nokkurs konar neitunarvald. Við getum sagt: bölvaði forseti, hver sem þú ert, við viljum ekki drepa fólkið okkar um allan heim né senda heimshagkerfið til fjandans. Það er ekki okkar mál. Þegar þú eyðileggur allt utan Ameríku, hvað kemur til baka? Vont blóð — því fólk elskar þig aðeins að því marki sem þú ert dáinn. Fínt orðspor til að lifa með. Náttúrulegt fólk fer ekki þá leið; það er ekki stolt af því.

Allir eru innflytjendur

Hreint út: í Ameríku er hver og einn á einn eða annan hátt innflytjandi, nema frumbyggjar Ameríku sem voru hér áður. Allir aðrir komu seinna. Og nú er sagt að aðeins «Bandaríkjamenn» séu hinir sönnu? Í 250 ár voru til sjálfstæð Bandaríki, með leyfi «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — og þeim er gjörsamlega sama. Svo frelsið, fnykjandi frelsið, hver þarf á því að halda? Allir þurfa á því að halda — til að byggja líf án hefndar og án hafta. Ekkert magn fíkniefna leyfir þér að þykjast að þetta sé öðruvísi. Rétturinn til hamingju og velsældar — forsetinn segir að við þurfum hann ekki, svo látum við hann falla? Hvað erum við, ódýr varningur? Þessar heimskulegu hugmyndir hafa aldrei alið neitt nema heimsstyrjaldir. Og það stríð heyja börnin okkar á meðan við sitjum heima og fáum fána þegar þau koma ekki aftur. Og nú eru kjarnorkuvopn, efnavopn, lífvopn, óteljandi drónar — að sögn «svo manni líði vel». Hvernig hver og einn meðhöndlar hlutina er hreinlega brjálæði.

Land sem var grunnur til að byggja á

Við stöndum í landi sem var eitt sinn grunnur sem fólk gerði eigin hugmyndir sínar að veruleika á, smáar eða stórar, og hafði áhrif á þróun mannkyns og landsins sjálfs. Og nú er «öllu lokið, allt í lagi», og fólk heimsins kemur enn hingað — þaðan sem innflytjendur koma, ekki frá tunglinu né Mars — til að skilja harðstjórnina eftir, aðeins til að mæta henni hér í dag. Það er það fyrsta sem «kristna grillveislan» kveikti. Nú er heilagt stríð. Miðaldir voru þróunarskeið í samanburði við þetta; hver er svo heimskur að segja «gerum miðaldirnar aftur»? Þegar fólk fer að læra hvað einræðisstjórnir hafa alltaf gert — og gera enn — byrjandi smátt og breiðandi úr sér: það hefur staðið í 70 ár; Ísrael fremur þjóðarmorð í Gaza, og það hefur víkkað og breiðst út um allan heim — rökfræðin «við þurfum ekki þetta fólk, sker þau af og sjá hvað þau gera».

Í lýðveldi stendur þjóðin vörð

Hví að kjósa ríkisstjórn sem þér er svo sama um? Í lýðveldi stendur þjóðin vörð um það sem ríkisstjórnin gerir — öll merkingin liggur þar. Nú á dögum er fólki sama: «ég kaus einn», og svo lítur það aldrei á hvað gert er við valdið sem það framseldi. Þau undrast að fólk sé svo sokkið í dagdrauma að það átti sig ekki á að það lyfti honum sjálft til valda. Flestir hljóma ekki einu sinni ánægðir með þennan forseta — en þeir segja bara «ég er ekki sammála því», og hverju breytir það? Ekkert breytir forsetanum af sjálfu sér. Við verðum að gera eitthvað svo ríkisstjórnin breytist — gegnum það sem hún gerir. Og hvar byrjar það? Þegar heimurinn brennur þegar, þegar náttúran er gjöreyðilögð — það er, við náttúrulegar aðstæður, kallað of seint. Svo rétta augnablikið er að segja: áður en það verður of seint, betra að ég stöðvi þetta. Hvar er það fólk, um allan heim — ekki aðeins í Ameríku — sem mun segja «stöðvið núna», því allir þjást, allir hrynja, og enginn á lengur framtíð né örugga afkomu?

Fæddur til að lifa, ekki til að vera þurrkaður út

Hvernig kemst það á þetta stig — að fólk taki þátt í eigin útþurrkun? Undir Trump að gera heimskupör — það er málið. Að iðka eða iðka ekki trú er einmitt loforð Réttindaskrárinnar. «Under God» eða ekki breytir engu um þær niðurstöður sem við sjáum. Innan okkar eigin leyfis getum við breytt hlutum; enginn Guð breytir þeim fyrir þig. Það er undir okkur komið. Að trúa á Drottin, á Allah, á Búdda — það telur ekki; það veltur á gjörðum okkar. Við getum ekki falið okkur á bak við «ég get ekki, því…»; ef þú gerir það, þjáist þú, hrynur, rekur niður ána. Réttu upp hönd: var fæðingin leyfi til að fara gegnum lífið aðeins rekandi niður ána — enginn segir það. Og ef þú lifir svona, segja þau hreint út, fremurðu hægt sjálfsvíg; þá þarftu sálræna aðstoð. Fyrir þá sem eru í raun andlega ófærir, jæja, þessi forseti hentar þér kannski — en það er ekki meirihlutinn, alls ekki.

Að ganga til verks

Það er löngu kominn tími til að bregðast við, áður en við glötum öllum grunni afkomu, velsældar, allrar hamingju. Við getum glatað öllu þessu á einni nóttu, svo nálægt brúninni erum við — ekkert að halla sér aftur, njóta veislunnar, slaka á. «Mikla örmögnunin» er greinilega að koma. Við erum á Titanic þar sem þægileg hljómsveit leikur á meðan við sökkvum. Er það þetta sem við viljum? Nei. Enginn horfir á hvert öll þessi starfsemi, samanlögð, leiðir. Erum við í raun svona heimsk í dag? Þau neita því — en við erum svo löt að við lyftum ekki fingri til að breyta neinu, og sitjum bara og segjum «hmm, allt í lagi, ef það er svona þá er það svona. Kannski kemur hinn mikli Drottinn og lagar það». Á endanum reiknar hann ekki með þér, því þú varst ekki með honum — þú varst ekki ein af verum hans sem lifðu lífi sínu og báru kærleika til náungans eins og sjálfra sín.

Að vera fátækur er ekki skömm — leti er það

Hugsaðu um þetta: það er lítil sjálfsást í því að segja «þá er lífinu lokið». Lægra en fátækur — og fátækt er ekki ástæða til að áfellast neinn. Margt fólk er fátækt og lifir heiðarlega, beint, með sín erfiðu örlög; ekki allir, slungið fólk er alls staðar. En fólk sem skert hefur verið niður í það allra nauðsynlegasta veit nákvæmlega hvað það þýðir. Aðeins þeir sem eru svo uppétnir að þeir krefjast einskis nauðsynlegs lengur geta sagt «kannski er það ekki svo slæmt, kannski batnar það». Það er ekki lofað, og það er ekki í áætluninni — fallið vex aðeins og vex, og það byrjaði skyndilega með bölvuðum heimsfaraldri og batnaði aldrei. Nú er betra að við lögum það. Það er ábyrgð okkar. Án þeirrar ábyrgðar höfum við enga félagslega hæfni; án beggja höfum við ekki einu sinni okkur sjálf — enginn fyrir sjálfan sig, enginn gegnum náungann. Við glötum öllu þessu. Og það er allt of ódýrt.

Hæsta verðmætið í höndum þínum

Hæsta verðmætið sem þú heldur á í höndunum er þitt eigið líf og heilsa þín. Og gefurðu það einhverjum sem segir «ég þarf þín ekki lengur, farðu, gufaðu upp, ónáðaðu mig ekki»? Við frelsuðum þrælana með Abe — með Abraham Lincoln — því slík meðferð á fólki var óbærileg. Og nú leyfum við að það sé gert við okkur sjálf? Það er allt of ódýrt að vera svo latur: að standa ekki með eigin réttindum, taka ekki áhættu fyrir eitthvað betra, og telja sjálfum sér trú um að ef þú gerir ekkert muni enginn skaða þig. Sannleikurinn er öfugur — allir skaða þig, því það er áætlunin. Það er einmitt það sem ofríkismaður gerir. Áður fyrr í skóla, þegar ofríkismaður var, kýldirðu hann beint á nefið þar til eineltið hætti. Svo hvað nú? Við höfum einn stóran ofríkismann, við öll saman, og við kýlum hann ekki einu sinni — hví? Því við erum slíkir aumingjar, hvert og eitt okkar, að við svörum ofríkismanninum ekki.

Latu Bandaríkjamennirnir, og vonin sem þrýtur

Er þetta vígi sterkra Bandaríkjamanna? Þau trúa því ekki — fremur hinna lötu, ofmettuðu, sem vona að það ljúki áður en það vex. En að vona að það líði hjá er uppgjöf, og uppgjöf er á endanum það sjálfsvíg sem þau nefndu. Þá er engin von fyrir Ameríku — og engin fyrir allan heiminn — ef enginn breytir lifnaðarháttum sínum til að standa með eigin lífsgæðum. Hvað fáum við út úr því? Útþurrkun. Það er allt og sumt. Og tökum við þátt? Þau trúa því ekki að nokkur geti í raun. Það er ekki leiðin sem á að fara.

Mundu afa og ömmur

Betra að við minnumst afa okkar og amma og forfeðra þeirra sem stóðu með einhverju — með frelsinu og með fólkinu — eins og í borgarastríðinu, eða í síðari heimsstyrjöld, þar sem þau börðust gegn Öxulveldunum: Mussolini, Hitler og Tennō — Þýskalandi, Ítalíu og Japan — í hörðum, hræðilegum orustum, einmitt til að forðast þetta. Og nú höfum við það aftur og allir fagna? Eitthvað hlýtur að vera að hjá fólki, og betra að það finni það og lagi áður en það verður of seint — og of seint er of seint. Þú vilt ná lest og lestin er farin; hvernig nærðu henni? Þú getur það ekki. Er það í raun það sem við viljum — sitja á stöðinni og segja «æ», og betla svo um mat? Það er allt of ódýrt. Eftir 250 ára þróun að leggja það til hliðar og segja «ekki þörf» — og hvers þurfum við annars ekki? Einskis? Það er hrein lygi. Þú gerir eitthvað fyrir afkomu þína á hverjum degi, og telur sjálfum þér trú um að næstu hundrað árin verði allt í lagi — en svo er ekki, því ríkisstjórnin gerir hluti svo heimskulega að það sem þú gerir fyrir afkomu þína mun ekki lengur fæða þig.

Sameinuð þjóð getur breytt því

Göngum þá nú til verks. Elon segir að eftir nokkur ár hverfi sérhver verslun — hann byggir vélmennafræðina fyrir það, og gervigreindin vinnur öll verkin, og þá «getur fólk verið hamingjusamt». Hamingjusamt hvernig, þegar það getur ekkert gert fyrir afkomu sína? Hvaða afkoma er eftir? Engin. Aðeins dauðinn. Er það leiðin — að eyða krafti lífs þíns til að fá á endanum hina miklu útþurrkun, því vélar eru ódýrari en þú, því í eigin augum ertu eyris virði, ef það þá? Hugsaðu um hve mikið vald við höfum um leið og við stöndum saman. Stjórnsýsla er handfylli af fólki; íbúafjöldinn er miklu meiri, með miklu meira valdi. Jafnvel þótt það komi til átaka, getum við það; við erum miklu sterkari. Við verðum að breyta þessum bölvaða hlut, því hann er rekinn af kjánum sem þjóta í þessa átt. Þegar við getum það ekki á venjulegan hátt — gegnum löggæslu, gegnum stjórnarskrá — verðum við að segja stopp á hvern þann hátt sem virkar, því það leggur sjálfa tilveru okkar að veði.

Að deyja er sárt — og að víkja sér undan hjálpar ekki

Já, að deyja er sárt — og að víkja sér undan vandanum forðar honum ekki. Það sem við lifðum fyrir, gegnum kynslóðir, við öll saman — ef það er einskis virði, er það tilgangslaust. Er það í raun þess virði að reka niður ána, horfa á hana sökkva og segja ekkert? Heiðarlegur Bandaríkjamaður ætti ekki aðeins að raula; hann ætti að segja «ég stend með réttindum mínum, ég þekki réttindi mín, og ég vil þau núna». Það er ekkert rangt við það. Þá er betra að við gerum það. Hvert og eitt veit í hjarta sínu hvað gera skal á sínum stað, í sínu lífi. Gleddu þig yfir því að þú ert á lífi og hefur sjálfstæðið til að byggja líf þitt í frelsi — sem er alls ekki sjálfgefið: það þurfti að undirbúa það, vinna það með baráttu. Og nú stöndum við frammi fyrir hörðustu frelsiskreppu sem Bandaríkin hafa nokkru sinni séð. Það verður að koma í veg fyrir að það sé tekið frá okkur. Það er ábyrgð hvers og eins okkar. Það leggur alla að veði.

Við tilheyrum lífinu

Hvernig getur nokkur litið í augu barna sinna og sagt «því er lokið — þú ferð í stríð, þú kemur ekki aftur, og ég fer hvort eð er»? Það er engin lausn fyrir neinn. Við erum náttúruleg manneskja, alin upp í þeirri línu þróunarinnar; við tilheyrum náttúrunni, við tilheyrum lífinu — ekki örmögnuninni né þjóðarmorðinu. Betra að við skiljum það, því það er tilvera okkar; tilvera okkar lýkur ef við grípum hana ekki. Hve langt frá sjálfum sér þarf maður að vera til að sjá þetta ekki? Strákar og stelpur, sjáið hvað er í raun að gerast. Viljið þið ekki lifa? Allir vilja lifa, taka þátt í samfélaginu, byggja landið, byggja verkefni — og allt þetta er tekið af því einhverjum datt í hug «þetta þurfum við ekki lengur»? Það getur ekki verið svona. Það er allt of einfalt.

Vertu sterkur, vertu heiðarlegur — lengi lifi lýðveldið

Vertu sterkur, vertu heiðarlegur, lengi lifi lýðveldið. Spurningin er aðeins: hve lengi lifir lýðveldið á þennan hátt? Svo lengi sem við leyfum því að lifa. Það getur enst önnur 250 ár eða lengur — að því marki sem við leyfum því að gerast. Það erum við sem látum lýðveldið gerast. Svo, með virkri þátttöku, munum við láta það gerast — og einmitt þess vegna er betra að við verjum það, á hvern þann hátt sem virkar, því við létum það reka of lengi. Nú er mikill subbuskapur til að taka til, og enginn kemur til að laga það fyrir okkur — sá «stóri maður sem gerir Ameríku stóra og heimska á ný» vissulega ekki; það sést þegar. Við höldum því í eigin höndum, og þá getum við það. Ef við gerum það ekki, gerir það enginn. Hendur okkar geta það, því við vitum hvernig. Enginn annar.

Þau vita nákvæmlega hvað þau gera

Fólkið í stjórnsýslunni sem gefur frá sér þessi heimskulegu hljóð veit ekkert um lífið — eða, til að orða það nákvæmlega, það veit nákvæmlega hvað lífið á ekki að vera, og hvernig á að eyðileggja það, samkvæmt áætlun. Svo leyfið þeim ekki að ljúka því — það sem við getum séð og heyrt af sönnunargögnum, af staðreyndum; það sem við finnum beint, á hverjum degi. Og nú: hver er hugmynd okkar um afkomu? Spyrðu sjálfan þig. Líttu á það, eltu það, finndu út hvað skal gera — því þetta er ekki ástand til að sætta sig við. Vissulega ekki.

Annar hluti — Sögulega myndin Don't Be a Sucker (Stríðsmálaráðuneyti Bandaríkjanna, 1945)

> Athugasemd um heimild. Það sem hér fer á eftir er samantekt á sjálfstæðu verki sem fellt er inn í þáttinn: Don't Be a Sucker («Vertu ekki auðtrúa fífl»), fræðslumynd gerð af Stríðsmálaráðuneyti Bandaríkjanna árið 1945, eftir síðari heimsstyrjöld, af fólki sem lifði hana, til að fræða þá sem upplifðu hana ekki. Hún er í almenningseign. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Orðin hér að neðan tilheyra myndinni, ekki Ta-Na-Si.

Auðtrúa fíflin og þeir sem veiða þau

Myndin hefst á sviðsettri «glímukeppni» á markaði — augljóst svindl, og samt veðjar maður súrt áunnu fé sínu á hana. Henry stígur um borð í lest með 200 dali og sér ekkert að við vingjarnlegt spilaspil við ókunnuga. Joe Collins á góða konu heima, en á barnum kynnist hann stúlku sem eftir nokkra drykki sýnist falleg. Til er gamalt orð yfir slíkt fólk: auðtrúa fífl. Og til er annað fólk — þeir sem eyða nóttunum í að reikna út hvernig megi taka frá þeim það sem þeir eiga. Alls konar spil, alls konar fífl.

Mike á eitthvað: Ameríku

Tökum Mike. Hann á allt — ungur, heilbrigður, á vinnu, og land sem heitir Ameríka. Stórkostleg eign: nóg pláss til að rækta gnægð matar, stórar verksmiðjur, stórar borgir, og fólk — alls konar fólk, frá ólíkum löndum, með ólík trúarbrögð og ólíkan húðlit. Frjálst fólk, sem getur lifað saman, unnið og byggt Ameríku því það er frjálst: frjálst að kjósa, frjálst að segja það sem það hugsar, frjálst að fara í sínar eigin kirkjur, frjálst að velja sína eigin vinnu. Mike á eitthvað, það er víst. En til eru menn sem eyða nóttunum í að reikna út hvernig megi taka það frá honum.

Æsingamaðurinn á götuhorninu

Sleipur ræðumaður mótar mannfjölda á götunni. Hann lofar «sannleikanum um Ameríku». Hann er ekki stjórnmálamaður, segir hann — aðeins «venjulegur Bandaríkjamaður», «bandarískur Bandaríkjamaður» — og sumt fær blóðið til að sjóða: fólk með erlendan hreim sem hrifsar allt fé, «negrar» sem hertaka störf sem «tilheyra þér og mér». Ef við leyfum þessu að halda áfram, hvað verður um «okkur sanna Bandaríkjamenn»? Hann útbýtir ókeypis bæklingi — «sannleikurinn um negra og útlendinga», «sannleikurinn um kaþólsku kirkjuna» — greiddum af «sönnum Bandaríkjamönnum». Ungur maður er reiðubúinn að lesa hann og kinkar samþykkjandi kolli: honum þykir það rökrétt. Landið, segir ræðumaðurinn, verður aldrei okkar fyrr en það er land án — án negra, án erlendra útlendinga, án kaþólikka, án frímúrara. Þeir, segir hann, eru óvinir ykkar, sem reyna að hertaka landið: berjist gegn þeim og útrýmið þeim áður en þeir útrýma okkur.

Aðvörun Ungverjans

Vegfarandi stöðvar unga manninn: áður en ræðumaðurinn sagði «frímúrarar», varstu reiðubúinn að vera honum sammála — því þá var hann að tala um annað fólk. En í þessu landi er ekkert «annað fólk»; við erum öll bandarísk þjóð. Og þú — þú ert nú ekki Bandaríkjamaður, er það? «Ég fæddist í Ungverjalandi, en nú er ég bandarískur ríkisborgari. Og ég hef séð hvað slíkt tal getur gert. Ég sá það í Berlín.» Hann hafði verið háskólaprófessor þar, og heyrt nákvæmlega sömu orðin. Þá var hann fífl — hélt að nasistar væru aðeins brjálaðir ofstækismenn. En það voru þeir ekki. Þeir vissu að þeir voru ekki nógu sterkir til að leggja undir sig sameinað land, svo þeir klufu Þýskaland í smáhópa og notuðu fordóma sem hagnýtt vopn. Það var ekki auðvelt; þeir þurftu að vinna hörðum höndum að því. Fólk fæðist ekki með fordóma — fordómar eru smíðaðir fyrir okkur, af einhverjum sem vill eitthvað. Mundu þetta: þegar þú heyrir slíkt tal, hagnast einhver á því, og það verður ekki þú.

Berlín, 1932 — fimm menn í mannfjölda

Prófessorinn sá það hefjast í Berlín árið 1932. Fimm menn sem hann þekkti stóðu í mannfjölda og hlustuðu á nasískan ræðumann. Eric var kaþólskur; Anon, einn af nemendum hans, var gyðingur; Hinrich átti litla járnvöruverslun; Carl var bóndi; og Hans var atvinnulaus málmiðnaðarmaður. Ræðumaðurinn sagði «sönnum arískum Þjóðverjum» að nú væri tími til að erfa þjóðina sem með réttu tilheyrði þeim einum. Nasistaflokkurinn myndi gefa bóndanum land, verkamanninum vinnu, smákaupmanninum hagnað. Hver á allt þetta núna? Gyðingurinn — sem á að hafa stolið þjóðinni og frumburðarréttinum, sem hrifsar allt fé og tekur öll störfin; honum ber að forðast, útskúfa, útrýma. Og kaþólikkarnir — engin mikil þjóð ætti að vera stjórnað af «erlendri kirkju»; þeim og trú þeirra ber að tortíma. Og frímúrarar — Þýskaland hefur ekkert pláss fyrir leynifélög; aðeins eitt félag verður til, nasistaflokkurinn.

Að kljúfa þjóðina, tæla hinn trygga með beitu

Einn af öðrum réðst ræðumaðurinn á hvern minnihluta og skildi þá hvern frá öðrum. Menn sem komu sem þýskir landar voru gerðir að keppinautahópum, tortryggnir og fullir haturs hver til annars — allir blekktir. Sá sem var í raun gabbaður var Hans: «hreinn Þjóðverji» samkvæmt nasískum mælikvarða, honum var lofað öllu, og hann beit á agnið. Honum var sagt að hann væri hreinræktaða herraþjóðin, með guðlegan rétt til að ríkja, og flokkurinn væri reiðubúinn að lyfta honum til valda — að stjórna öllu Þýskalandi, og einn daginn öllum heiminum. Þannig varð Hans «ofurmenni»: þeir gáfu honum einkennisbúning og blésu upp sjálfsálit hans. Hann var ekki lengur atvinnulaus smámaður; hann var meðlimur herraþjóðarinnar. Kona hans skildi það ekki alveg — jafnvel með ofurmenni á heimilinu var enginn matur. Skildi hún ekki að nasistar myndu skapa vinnu fyrir alla, mat, föt, nýtt hús, glæsta framtíð, börn sem einn daginn myndu ríkja yfir heiminum? En hún velti enn fyrir sér hvaðan næsta máltíð kæmi. Hans líkaði ekki slíkt tal — það var hættulegt; fyrir slíkt tal ætti að setja fólk í fangelsi.

Hver komst í raun til valda

Hans hafði gleypt agnið, og þetta voru mennirnir sem settu agnið á öngulinn. Hví — svo Hans kæmist til valda? Vitanlega ekki: svo þeir kæmust. Þeir myndu aðeins nota Hans, og hundruð þúsunda eins og hann, til að vinna skítverkin — allir spilandi fíflaleikinn, veðjandi frelsi annarra og glatandi vitanlega sínu eigin. Þjóð fífla. Hitler þurfti á þessu fólki að halda, því mikið var að gera: að mola verkalýðsfélögin, því þau voru skipulögð og gátu veitt mótstöðu; að tortíma fjölmörgum stjórnmálaflokkum; að brjóta niður hvert það félag þar sem fólk gæti sameinast. Það voru gyðingar til að berja og drepa — ekki valdamiklir, en þægileg átylla fyrir öll mein þjóðarinnar. Hundruðum kaþólikka var varpað í fangelsi, því kirkjan hafði styrk til að veita mótstöðu. Þeir klufu þjóðina í hundrað búta og tortímdu bútunum einum af öðrum, og á þessum brotnu bútum riðu þeir til valda: einn flokkur, ein þjóð, ein trú.

Stríðið gegn sannleikanum

Eftir að hafa náð völdum áttu nasistar enn í baráttu við sinn elsta óvin: sannleikann, sem deyr ekki auðveldlega. Svo þeir ákváðu að afnema hann. Mikil uppspretta sannleika er bókmenntir — svo þeir brenndu bækur, tuttugu milljónir. Talsmenn sannleikans — kennarar, rithöfundar, vísindamenn — voru fangelsaðir eða gerðir útlægir. Menntun var letjandi; á fimm árum féll háskólasókn um 53%. Bannað var að hlusta á breska útsendingu eða lesa bandarískt dagblað; upplýsingar þínar komu frá doktor Goebbels, sem vissi hvað var þér fyrir bestu. Þú máttir ekki sjá tilteknar myndir eða heyra tiltekna tónlist, og þú máttir ekki sjá Joe Louis hnefaleika, því sá meistari var dökkur á hörund og hrakti kenningu Hitlers um norræna yfirburði. Albert Einstein hrakti hana líka — og sem «ekki-aríi» varð hann að yfirgefa Þýskaland. Hugur hans var helgaður leitinni að sannleikanum, og nasistar, sem höfðu selt lygi, óttuðust sannleikann mest af öllu.

Raddirnar sem töluðu enn

Kirkjan var afl sem enn var nógu sterkt til að boða sannleikann opinberlega. Kaþólsk rödd varaði við að kristnir væru í harðri orustu gegn «trú fæddri af blóði», orustu sem stefndi að því að rífa kristnina upp úr föðurlandinu — og sá prestur var handtekinn daginn eftir undir yfirskini siðleysis. Mótmælendarödd lýsti yfir að sá sem þráir frelsi sér til handa geti ekki neitað öðrum um það án þess að glata því sem hann vann — hin mikla lexía sem heimurinn getur dregið af Þýskalandi — og nasistar settu hann í fangabúðir. Kennarar töluðu líka. Einn kennari spurði hvað «aríi» væri eiginlega — að sögn hár, grannur, bláeygur, ljóshærður — og svaraði hreint út: það er enginn arískur kynstofn, og, sem mikilvægara er, engin herraþjóð. Sumum þykir hugmyndin þægileg, en vísindin geta ekki stutt hana: það er ekkert samhengi milli kynþáttaeinkenna og getu eða eðlis manns. Í hverjum hópi finnurðu sama litrófið — heimskingja og snillinga, glæpamenn og velgjörðamenn. Dæmdu hvern mann sem einstakling, ekki eftir lit húðar eða augna né lengd nefs. Munurinn á fólki er raunverulegur — ólík geta, uppruni, skoðanir á réttu og röngu — en það er munur á hugsunarhætti, ekki munur á kynþætti. Það er engin herraþjóð; það er vísindalegur sannleikur, og sá sem segir þér annað lýgur.

Hvar hefði mátt stöðva það

Svo, í öllum hagnýtum skilningi, var sannleikurinn afnuminn í Þýskalandi. Hvernig gerðist það, hvar byrjaði það? Það byrjaði einmitt þarna, í þeim mannfjölda — og þar hefði mátt stöðva það, ef þetta fólk hefði staðið saman. Hefði það varið hvert annað, hefði það getað veitt mótstöðu; saman hefði það verið sterkt. En um leið og það lét kljúfa sig, var það hjálparvana. Þegar fyrsti minnihlutinn tapaði, töpuðu allir. Þeir höfðu veðjað frelsi annarra — og svona greiddust þau veð. Carl bóndinn, sem veðjaði á betra líf, fékk lýjandi vinnu allt að hundrað stundir á viku, neyddur til að vera á jörð sinni og framleiða það sem honum var skipað, því Hitler bjó sig undir stríð. Veð Hinrichs greiddist heldur ekki: á tveimur árum lokuðu 104.000 smáfyrirtæki. Og Hans var ekki betur settur — nú vinna í skotfæraverksmiðju, langar stundir fyrir aum laun, sífellt verri aðstæður, ekki leyft að fara, enn enginn matur heima. Hitler sagði að ekki væri hægt að hafa bæði smjör og fallbyssur, svo Hans fékk ekkert smjör.

Stríðið sem kynþáttakenningin tapaði

Þegar Hitler taldi tímann réttan, fór Þýskaland í stríð — ekki með yfirlýsingu, heldur með vandlega undirbúinni skyndiárás. Aftur þurfti Hitler á Hans að halda fyrir skítverkin; Hans var þá orðinn sérfræðingur í grimmd, og þeirri grimmd var beint gegn öðrum þjóðum — Tékkum, Pólverjum, Frökkum, Rússum. En í úrslitaprófraun stríðsins greiddust kynþáttakenningarnar ekki. «Hreinræktuðu ofurmennin» voru sigruð af «blönduðu» herjunum sem þau fyrirlitu: af Bretum við El Alamein, af Rússum við Stalíngrad, og svo á innrásardaginn af bandarískum hermönnum af öllum litum og öllum trúarbrögðum, sem brutust gegnum strendur Normandí og þrengdu sér inn að hjarta Þýskalands. Fyrir villtu Þjóðverjana sem höfðu gleypt agnið, greiddist leikurinn ekki: meginlandið var sáldrað milljónum þýskra líka, «hreinarískа» líka. Carl varð eftir í snjónum utan við Moskvu; Hinrich varð eftir á Ítalíu við Salerno; og Hans, sem átti að ríkja yfir heiminum, fékk aðeins lítinn skika af Normandí sem hann gat kallað sinn.

Ameríka er minnihlutar — og það þýðir þig og mig

Við megum aldrei leyfa þessu að gerast okkur eða landi okkar. Við megum aldrei láta kljúfa okkur eftir kynþætti, lit eða trú, því í þessu landi tilheyrum við öll minnihlutum. «Ég fæddist í Ungverjalandi. Þú ert frímúrari.» Það eru minnihlutar — og þú tilheyrir líka öðrum: þú ert bóndi, þú ert bláeygur, þú ferð í meþódistakirkju. Réttur þinn til að tilheyra þessum minnihlutum er dýrmætur; þú hefur rétt til að vera það sem þú ert og segja það sem þú hugsar, því hér höfum við persónulegt frelsi — við höfum frelsi. Það eru ekki bara falleg orð; það er hagnýtur og ómetanlegur lífsmáti. En við verðum að vinna að því. Við verðum að standa vörð um frelsi hvers og eins, annars getum við glatað okkar eigin. Ef við leyfum einhverjum minnihluta að glata frelsi sínu með ofsóknum eða fordómum, ógnum við okkar eigin frelsi. Þetta er ekki bara hugmynd — það er traust heilbrigð skynsemi: hér í Ameríku er spurningin ekki hvort við umberum minnihluta; Ameríka er minnihlutar, og það þýðir þig og mig. Svo verum ekki fífl. Við megum ekki leyfa að frelsi eða reisn nokkurs manns sé ógnað með neinu verki eða neinu orði. Verum «eigingjörn» í því: gleymið «við» og «þeir», og hugsið um «okkur öll».

Niðurlag (Raven & Keylam)

Raven og Keylam snúa aftur allra síðast til að kveðja eins og alltaf: bless, vinir — það er allt að þessu sinni. Verið með áfram, og gleymið aldrei: lífið er gott.

Tekið saman fyrir Ta-Na-Si Media & Document Repository. Samantekt fyrsta hluta miðlar töluðu samtali Raven D. Pond og Keylam Folker, þar með talinni meðvitaðri beitingu þeirra á háði. Annar hlutinn tekur saman almenningseignar-fræðslumyndina «Don't Be a Sucker» frá Stríðsmálaráðuneyti Bandaríkjanna (1945) (US National Archives, ID 24376) og miðlar efni hennar, ekki viðhorfum Ta-Na-Si. Lesendur eru beðnir að sannreyna upplýsingarnar sjálfir; þetta skjal er veitt án nokkurrar ábyrgðar.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Byggt á Ta-Na-Si hljóðhlaðvarpi og sögulegrar fræðslumyndar — samantekt með aðstoð gervigreindar. Þýtt úr ensku af Claude (gervigreind). Áætluð þýðingargæði: ● meira krefjandi.

Irish Gaeilge

“Daoine ar nós tusa agus mise” · Eachtra 8: Achainí ar Fhreagracht — “Ní cleas Lá na nAmadán é seo”.

Eagrán ilteangach le cúnamh IS

> Maidir leis an doiciméad seo. Tá an easóid seo comhdhéanta de dhá chuid atá scartha go soiléir óna chéile. Is é an chéad cheann an comhrá labhartha idir Raven agus Keylam — a bhfocail féin, a nglór féin. Is é an dara ceann scannán oideachais stairiúil, Don't Be a Sucker (Roinn Chogaidh na Stát Aontaithe, 1945, fearann poiblí), a chuireann siad isteach san easóid. Déantar achoimre ar an dá chuid ar leithligh thíos, ionas go mbeidh sé soiléir i gcónaí cad a thagann ó Ta-Na-Si agus cad a thagann ón scannán ó 1945. Úsáideann Raven agus Keylam an aoir mar uirlis chumarsáide chomhfhiosach; coinníonn an achoimre seo an glór sin in ionad é a réiteach.

An chéad chuid — An comhrá (Raven & Keylam)

Tús — cad atá uainn i ndáiríre

Osclaíonn Raven agus Keylam an cainéal mar is gnách, lena n-ainmneacha agus le ráiteas díreach faoin méid is cás leo. Tá na bunrudaí, a deir siad, simplí: slí bheatha onórach agus todhchaí onórach do na páistí. Sin a bhfuil. Gach rud a ngríosaítear daoine chun troid ina aghaidh, gach tuairim chumtha, ní féidir leo ach cogadh a thógáil — riamh leas. Mar sin is é an cheist atá siad ag iarraidh a scrúdú: conas féachaint go macánta ar na rudaí is linne, agus cá bhfuil an fhreagracht i ndáiríre?

Na hobair fhuilteacha agus an cogadh naofa

Lasann siad an aoir láithreach. Tá «obair fhuilteach» ann do rialtas a bhfuil leasanna eile aige agus a dhónn gach rud nach dteastaíonn uaidh. Agus táthar ag súil leat, sa bhreis air sin, gártha a dhéanamh — hurá, obair mhaith — agus an chéad «bearbaiciú Críostaí» eile a spreagadh, óir táimid anois, a deir siad, i gcogadh mór naofa in aghaidh an Phoblachtánaigh oilc. Ní hea: is Poblachtánach é a deir go gcaithfimid an cogadh naofa a throid, ar chúiseanna, óir «is muide is fearr, an cine máistir». Na máistrí-Phoblachtánaigh. Mar sin caithfidh gach duine dul ann agus na «rud éigin mallaithe sin» a mharú, gach duine acu, gan duine ar bith a fhágáil ar lár. Scaoil ar dtús, fiafraigh ina dhiaidh sin; agus nuair nach bhfreagraíonn siad, ba iad an namhaid iad go follasach. Is é an méid atá i bhfolach faoin ghreann an meaisín a bhaineann an daonnacht de dhaoine sula maraítear iad.

An Bille Ceart atá á ithe acu

Cuireann siad é seo i gcoinne an Bhille Ceart — an tsaoirse reiligiúin ba chóir a bheith ag gach duine: creideamh ar bith a chleachtadh nó gan é a chleachtadh. Ach nuair atá daoine marbh, cé a d'éist lena n-achainí? An é an marú an bealach chun reiligiún a chleachtadh? Nuair a fhógraíonn uachtarán reatha rudaí mar sin, a deir Raven, sa tseanthír tugadh frithbhunreachtúil air sin. Mar sin cad é anois — «Make America great again» mar ardchúiseoir reiligiúin an domhain? Cá bhfuil sé sin scríofa sa Bhille Ceart — sa cheann nua? Nó an é seachas sin «íoc an bille as cearta nach raibh agat riamh»? An bille gan na cearta. Íoc do chánacha, do tháillí agus cibé rud a fhaigheann tú, airgead nó nach ea — agus mura féidir leat íoc, tá an easpa dídine «chomh deas» freisin.

Agus an tsaoirse? Níl an tsaoirse ann ach do mhionlach daoine. Briseann siad an focal ina phíosaí — saoirse, «saoir-se», an féidir é a ithe? Is féidir, is féidir leat an tsaoirse a ithe, í a shlogadh ina hiomláine — sin an clár. An tsaoirse ag gach duine a ithe go hiomlán agus gach rud a fhuadach go deo.

Seol do pháistí — nó sábháil ort an turas

An píosa is géire den aoir: seol do pháistí isteach sa chogadh salach fuilteach sin; is cuma an bhfuil páistí agat — déan cinn nua agus seol iad. Ansin nochtann an bhratach shaor as mála Walmart le crochadh ar an doras tosaigh — ní gá duit duine ar bith a chothú dó sin. Is tírghráthóir mór tú, séideann tú do pháistí féin san aer; is féidir leat fiú é a dhéanamh níos saoire. Cén fáth iad a sheoladh chomh fada leis an Iaráin? Ceannaigh gránáid agus séid do pháistí féin san aer sa ghairdín tosaigh — níos éifeachtaí, níos coigilte. Cuidíonn sé leis an uachtarán níos mó fós, ní gá duit fiú an buachaill a oiliúint mar shaighdiúir. Téann siad d'aon turas i muinín an chomparáid stairiúil is déine chun ainm a thabhairt ar an méid a fheiceann siad — ag glaoch ar Hitler, «Mein Kampf», «Adolf Trump», «Donald Hitler», «garmhac an Uasail Schicklgruber» — ag baint úsáide as áibhéil chun fiafraí cén fáth nach gcuireann beagnach aon duine ina aghaidh. Níl Elon, a thugann siad faoi deara, ann chun an smaoineamh sin a chogarnaíl ina chluas; bhí obair eile aige, i Memphis.

An Bunreacht mar «sheanbhruscar»

Más rud é nach gcuirtear an frithbhunreachtúil san áireamh a thuilleadh, ansin níl againn ach «United Snacks of America». Sneaiceanna níos mó ná go leor — mar sin níl an Bunreacht bréan sin ag teastáil uainn. Tá sé dátaithe siar, déanta 250 bliain ó shin, agus ba mhaith le daoine dul siar ní 250 ach 500 bliain, go bearbaiciú mór Críostaí na Meánaoise — nach raibh fiú scríofa ann. Is féidir leat daoine a chaitheamh sa tine agus ní thagann póilín ar bith a rá nach ndótar do chomharsana féin. Tá cead ag na «fir mhóra» mná agus páistí a bheith ina seilbh acu, agus cúisítear gnáthdhaoine as a dteaghlaigh féin a mharú — agus is é sin, mar dhea, ceart an uachtaráin amháin. Tá sé sin éagórach. Táimid i bpoblacht, i gcomhionannas. Mar sin ar cheart dúinn ár ndaoine féin a mharú sinn féin? Tabhair an teideal uachtarán do gach duine mar sin, agus tá an cheist réitithe — óir an bhfuil uachtarán ag teastáil uainn ar chor ar bith chun ár ndaoine féin a mharú? Ní mórán. Is féidir é «níos éifeachtaí» sa ghairdín tosaigh.

Ach cá bhfuil an spraoi? Ní féidir leat féachaint ar do pháistí féin á stróiceadh ina bpíosaí agus á smearadh ar fud an fhéir — féar glas le dearg na rudaí sin go léir, «codarsnacht álainn». Is é an íomhá ghránna sin an pointe go díreach: sin a chiallaíonn sé i ndáiríre gártha a dhéanamh.

An dúlra, na cearta, agus uachtarán a chuaigh thar fóir

Casann siad ar na cearta a thug an dúlra a ainmníonn an Bunreacht, agus a «thosaíonn ag déanamh céille» go díreach nuair a iompraíonn uachtarán é féin mar sin. Ansin is náire é uachtarán frithbhunreachtúil a bheith ann — agus vótálamar dó; sea, rinneamar. Mar sin cad a dhéanaimid? Caitheann siad súil ar a fhear «Pete» — an cliste sin — agus ar an smaoineamh, nuair nach bhfreastalaíonn forfheidhmiú reatha an dlí orthu, go ndéantar é a athscríobh ar bhealach eile go simplí agus é a fhógairt ceart go leor. Cé chomh bunreachtúil is atá sin? B'fhéidir go bhfuil bunreacht eile ann, do chearta speisialta — bunreacht Meiriceánach den chéad ghrád, agus ceann den dara, tríú, daicheadú grád. Cosúil le córas castaí, stampaí ar an éadan. Tá an comhionannas «olc»: is cuma cé tú féin, is cuma le duine ar bith — mar sin níl ann ach ceist léirmhínithe, agus ar an gcaoi sin is féidir aon duine a mhealladh. «United Snakes of America.»

Cá bhfuil na tírghráthóirí Meiriceánacha?

Filleann siad arís agus arís ar cheist amháin: cá bhfuil na tírghráthóirí Meiriceánacha, daoine na saoirse sin a d'fhógair Meiriceá 250 bliain ó shin? Ar scaip siad, ar ghalaigh siad? «Tá siad ina gcónaí sa Rúis», a deir duine acu mar mhagadh. Ardaíonn roinnt Meiriceánaigh a nglór i ndáiríre — beagán scairteadh nach bhfuil sé seo ceart — ach an bhfuil tionchar fíor ann? Caitheann siad súil aorach ar «Camila» mar rogha is fearr mar dhea, an iar-tsáirín teorann, agus ar an «dá uachtarán»: an ceann beag agus an ceann mór. Is é Little Trump an «Trump beag» — fuirseoir agus siamsóir, duine de mhéid íseal, a théann isteach i ról Donald Trump agus a athchruthaíonn a iompar le cruinneas mór, ionas go bhfeicfidh daoine go soiléir cad atá ag tarlú i ndáiríre. B'fhéidir gur nocht sé an chonspóid sin os comhair gach duine — ach is é imní na láithreoirí nach dtuigeann daoine an teachtaireacht a thaispeánann sé dóibh; ní bhaineann siad aon rud as. Agus ansin tá an Trump mór, Donald Trump féin: an ndearna sé aon rud do na daoine, nó ar mhaithe lena leas féin amháin? Ó na nathanna féin a úsáideann sé, ba cheart do gach duine a mhothú cé chomh folamh is atá siad. Óir is é an méid a thagann as seo go léir saol ainnis: gan todhchaí, níos lú páistí, óir buamáiltear iad chun bealaigh.

Cad chuige a bhfuilimid anseo?

Mar sin cad chuige a bhfuilimid anseo? Breith agus ansin bás, agus eatarthu — faic? Níl aon chiall leis sin. Dó sin níl uachtarán ná rialtas ag teastáil uait: nuair a thagann naíonáin ar an saol agus a chaitear marbh ar an talamh iad, tá an «fhadhb» réitithe. Mar sin níl rialtas ar bith ag teastáil uait, fiú rialtas na Stát Aontaithe. Agus cé chomh «aontaithe» is atá siad i ndáiríre? Ní mórán — déanann siad rudaí suaracha, ní dhéanann siad faic, agus ansin sleamhnaíonn siad amach. Níl aon duine i bhforfheidhmiú an dlí, san imscrúdú, a thugann aird ar dhuine ar bith. Fiafraíonn siad, le haoir throm, cad chuige a bhfuil an pobal Meiriceánach maith ar chor ar bith — cluichí idirlín a imirt, díospóireachtaí amaideacha a dhéanamh faoin méid inscní atá ann — agus deir siad nach bhfuil oiread drugaí ann chun an seafóid sin a fhulaingt; b'fhéidir gur cheart glaoch ar an tSín ar son «an chéad rud eile cosúil le coróin». Ach fanann an cheist fhíor: cá bhfuil freagracht agus seasamh na bhfíor-Mheiriceánach? Go praiticiúil níl sé le feiceáil áit ar bith. Deir go leor daoine rud beag éigin nach bhfuil orthu fiú a rá, agus ansin sásaíonn sé sin iad — «dúirt mé rud éigin, lig dó». Throideamar cogadh saoirse uair amháin go díreach chun é seo a sheachaint, agus anois táimid ag cúlú 500 bliain i dtreo cogaidh naofa.

An é an Bíobla é nó Mein Kampf?

Tosaíonn an chéad le 2000, ní le 1500 — is é 2026 anois. Mar sin tá sé in am don chéad Íosa Críost eile, nó «Donald Christ», ar féidir leis é féin a shíneadh chomh fada sin go cinnte agus obair níos measa fós a dhéanamh, óir tá sé chomh dúr is nach féidir leis fiú faoin gcéad a ríomh. Conas is féidir le duine ar bith a chreidiúint go bhfuil sé ag troid «le briathar an Tiarna mhaith» — Íosa atá i gceist, nár thuig sé riamh, óir dúirt Íosa gur fearr grá a thabhairt dá chéile ná a chéile a mharú? Tá rud éigin go huafásach mícheart. As seo an cheist: an é an Bíobla atá ina lámh aige, nó Mein Kampf? «Adolf Trump», «Donald Hitler» — an dá cheann, beagán de na rudaí sin go léir. Garmhac an «Uasail Schicklgruber», le ceann ruaimnithe fionn nár oir don phictiúr — uchtaithe, abair é sin sa chlárlann. An córas féin, a deir siad, tá sé cosúil ar bhealach uafásach leis an méid a rinne Hitler san am sin sa Ghearmáin, agus tá sé ag dul chun cinn anseo céim ar chéim agus gach duine ag leanúint leis gan aon rud a dhéanamh ina choinne. An uair seo ní SA, ach ICE — agus carn institiúidí a chuireann obair mhór fhoréigneach i gcrích. «Tá ainm bhur mbranda go maith», chun é a dhíol arís mar rud nua.

Gan slándáil, gan meas — agus an fhreagracht a iompraímid

Nuair a fhéachann tú ar an méid a ráthaíonn an Bille Ceart, a deir siad, ní fhaigheann tú aon cheann díobh a thuilleadh: gan slándáil do chách, gan meas ar an duine. Agus ní thagann sé i gceann aon duine. Cad chuige na cearta, mura n-úsáidtear iad? Tá carr agat le tiomáint, teach le maireachtáil ann — ach níl aon chiall le teach nach bhfuil tú i do chónaí ann. Mar sin scoir den fhreagracht a sheachaint. Iompraímid an fhreagracht sin, go cinnte, óir vótálamar don rud sin — ach ní chiallaíonn vótáil go gcaithfimid cur suas leis anois. Tá saghas crosfhocail againn. Is féidir linn a rá: a uachtaráin mhallaithe, cibé tú féin, níl uainn ár ndaoine a mharú ar fud an domhain ná geilleagar an domhain a thiomáint chun ifrinn. Ní hé sin ár ngnó. Nuair a scriosann tú gach rud lasmuigh de Mheiriceá, cad a fhilleann? Drochfhuil — óir ní thugann daoine grá duit ach a mhéid is atá tú marbh. Cáil bhreá le maireachtáil leis. Ní théann daoine nádúrtha an bealach sin; ní bhíonn siad bródúil as.

Is inimirceach gach duine

Go díreach: i Meiriceá tá gach duine ar bhealach amháin nó eile ina inimirceach, seachas na Meiriceánaigh dhúchasacha a bhí anseo roimhe. Tháinig gach duine eile ina dhiaidh sin. Agus anois deirtear nach bhfuil ach na «Meiriceánaigh» fíor? Ar feadh 250 bliain bhí Stáit Aontaithe neamhspleácha ann, le cead «liberty and justice for all», «one nation indivisible» — agus is cuma leo faoi ar chor ar bith. Mar sin an tsaoirse, an tsaoirse bhréan sin, cé a bhfuil sí ag teastáil uaidh? Tá sí ag teastáil ó gach duine — chun saol a thógáil gan díoltas agus gan srian. Ní ligeann méid ar bith drugaí duit ligean ort go bhfuil sé seachas mar sin. An ceart chun sonais agus leasa — deir an t-uachtarán nach bhfuil sé ag teastáil uainn, mar sin an ligimid dó titim? Cad sinn, earraí saora? Níor thug na smaointe amaideacha sin riamh ar an saol ach cogaí domhanda. Agus troideann ár bpáistí an cogadh sin agus muid inár suí sa bhaile ag fáil brataí nuair nach bhfilleann siad. Agus anois tá airm adamhacha, ceimiceacha, bhitheolaíocha, drones gan áireamh ann — mar dhea «ionas go mbraitheann duine compordach». Tá an dóigh a láimhseálann gach duine rudaí ina ghealtacht ghlan.

Tír a bhí ina bunús le tógáil air

Seasaimid i dtír a bhí uair amháin ina bunús ar a ndearna daoine a smaointe féin a fhíorú, beag nó mór, agus ar a raibh tionchar acu ar fhorbairt an chine dhaonna agus na tíre féin. Agus anois tá «gach rud thart, gach rud ceart go leor», agus tagann daoine an domhain anseo fós — ón áit a dtagann inimircigh, ní ón nGealach ná ó Mhars — chun an tíorántacht a fhágáil ina ndiaidh, díreach chun teacht uirthi anseo inniu. Sin an chéad rud a las an «bearbaiciú Críostaí». Anois tá cogadh naofa ann. Bhí an Mheánaois ina ré forbartha i gcomparáid leis seo; cé atá chomh dúr is go ndéarfadh «déanaimis an Mheánaois arís»? Nuair a thosaíonn daoine ag foghlaim cad a rinne deachtóireachtaí i gcónaí — agus a dhéanann fós — ag tosú beag agus ag leathadh: tá sé ar siúl le 70 bliain; déanann Iosrael cinedhíothú i nGaza, agus tá sé sin leathnaithe agus scaipthe ar fud an domhain — an loighic «níl na daoine sin ag teastáil uainn, gearr amach iad agus féach cad a dhéanann siad».

I bpoblacht, déanann an pobal faire

Cén fáth vótáil do rialtas nach bhfuil suim agat ann ina dhiaidh sin? I bpoblacht, déanann an pobal faire ar an méid a dhéanann an rialtas — tá an chiall go léir ansin. Sa lá atá inniu ann is cuma le daoine: «vótáil mé do dhuine amháin», agus ansin ní fhéachann siad riamh ar cad a dhéantar leis an gcumhacht a thug siad ar láimh. Bíonn ionadh orthu go bhfuil daoine chomh báite i mbrionglóidí lae nach dtuigeann siad gurbh iadsan féin a d'ardaigh chun cumhachta é. Ní fuaimníonn fiú formhór na ndaoine sásta leis an uachtarán seo — ach ní deir siad ach «ní aontaím leis sin», agus cad a athraíonn sé sin? Ní athraíonn aon rud an t-uachtarán uaidh féin. Caithfimid rud éigin a dhéanamh ionas go n-athraíonn an rialtas — tríd an méid a dhéanann sé. Agus cá dtosaíonn sé sin? Nuair atá an domhan ar lasadh cheana, nuair atá an dúlra scriosta go hiomlán — tugtar ródhéanach air sin, faoi choinníollacha nádúrtha. Mar sin is é an nóiméad ceart a rá: sula mbeidh sé ródhéanach, is fearr go stopfainn é seo. Cá bhfuil na daoine sin, ar fud an domhain — ní i Meiriceá amháin — a déarfaidh «stop anois», óir tá gach duine ag fulaingt, gach duine ag titim as a chéile, agus níl ag aon duine a thuilleadh todhchaí ná slí bheatha chinnte?

Rugadh chun maireachtáil, ní chun é a scriosadh

Conas a thagtar chuige seo — go nglacann daoine páirt ina scriosadh féin? Faoi Trump rudaí amaideacha a dhéanamh — sin an pointe. Is é reiligiún a chleachtadh nó gan é a chleachtadh gealltanas an Bhille Ceart go díreach. Ní athraíonn «Under God» nó nach ea aon rud sna torthaí a fheicimid. Laistigh dár gcead féin is féidir linn rudaí a athrú; ní athróidh aon Dia iad duitse. Tá sé fúinne. Creideamh sa Tiarna, in Allah, i mBúda — ní chuirtear é sin san áireamh; braitheann sé ar ár ngníomh. Ní féidir linn dul i bhfolach taobh thiar de «ní féidir liom, óir…»; má dhéanann tú é sin, fulaingíonn tú, titeann tú as a chéile, snámhann tú síos an abhainn. Ardaigh do lámh: an cead a bhí sa bhreith dul tríd an saol ach ag snámh síos an abhainn — ní deir aon duine é sin. Agus má mhaireann tú mar sin, a deir siad go díreach, déanann tú féinmharú mall; ansin tá cabhair shíceolaíoch ag teastáil uait. Dóibh siúd atá éagumasach go meabhrach i ndáiríre, ceart go leor, b'fhéidir go n-oireann an t-uachtarán seo duit — ach ní hé sin an tromlach, cinnte ní hea.

Dul i mbun gnímh

Tá sé in am le fada gnímh a dhéanamh, sula gcaillimid bunús uile na slí bheatha, an leasa, an tsonais ar bith. Is féidir linn é sin go léir a chailleadh thar oíche, chomh gar don imeall is atáimid — gan luí siar, gan an chóisir a bhlaiseadh, gan scíth. Tá an «traochadh mór» ag teacht go follasach. Táimid ar Titanic le banna deas ag seinm agus muid ag dul faoi. An é sin atá uainn? Ní hea. Ní fhéachann aon duine ar cá dtreoraíonn na gníomhaíochtaí seo go léir, le chéile. An bhfuilimid chomh dúr sin inniu i ndáiríre? Séanann siad é — ach táimid chomh leisciúil is nach gcorraímid méar fiú chun aon rud a athrú, agus ní dhéanaimid ach suí ag rá «hmm, ceart go leor, más mar sin atá sé, sin mar atá. B'fhéidir go dtiocfaidh an Tiarna mór agus go gceartóidh sé é». Sa deireadh ní chuirfidh sé sa chuntas tú, óir ní raibh tú Leis — ní raibh tú ar dhuine dá chréatúir a mhair a saol agus a thug grá don chomharsa mar dóibh féin.

Ní náire é a bheith bocht — is náire é an leisce

Smaoinigh air seo: tá beagán féinghrá san abairt «mar sin tá an saol thart». Níos ísle ná bocht — agus ní cúis í an bhochtaineacht chun duine a chiontú. Tá go leor daoine bocht agus maireann siad go macánta, go díreach, lena gcinniúint chrua; ní gach duine, tá daoine glice i ngach áit. Ach tá a fhios go cruinn ag daoine atá laghdaithe go dtí na riachtanais is bunúsaí cad a chiallaíonn sé. Níl ann ach iad siúd atá ite chomh mór is nach n-éilíonn siad aon rud riachtanach a thuilleadh, ar féidir leo a rá «b'fhéidir nach bhfuil sé chomh dona sin, b'fhéidir go n-éireoidh sé níos fearr». Níor gealladh é sin, agus níl sé sa chlár — ní dhéanann an titim ach fás agus fás, agus thosaigh sí go tobann le paindéim mhallaithe agus níor éirigh sí níos fearr riamh. Anois is fearr dúinn é a cheartú. Sin ár bhfreagracht. Gan an fhreagracht sin níl aon inniúlacht shóisialta againn; gan an dá rud níl fiú sinn féin againn — gan aon duine dó féin, gan aon duine tríd an gcomharsa. Caillimid é sin go léir. Agus tá sé sin ró-shaor.

An luach is airde i do lámha

Is é an luach is airde a choinníonn tú i do lámha do shaol féin agus do shláinte. Agus an dtugann tú é do dhuine a deir «níl tú ag teastáil uaim a thuilleadh, imigh, galaigh, ná cuir isteach orm»? Shaoradh na sclábhaithe le Abe — le Abraham Lincoln — óir bhí cóireáil mar sin ar dhaoine dofhulaingthe. Agus anois an ligimid é a dhéanamh orainn féin? Tá sé ró-shaor a bheith chomh leisciúil sin: gan seasamh ar son do chearta féin, gan riosca a ghlacadh ar son rud níos fearr, agus a chur ina luí ort féin mura ndéanann tú aon rud nach ngortóidh aon duine tú. Tá a mhalairt fíor — gortaíonn gach duine tú, óir sin an clár. Sin go díreach a dhéanann bulaí. Fadó ar scoil, nuair a bhí bulaí ann, bhuail tú díreach sa srón é go dtí gur stop an bulaíocht. Mar sin cad anois? Tá bulaí mór amháin againn, sinn go léir le chéile, agus ní bhuailimid fiú aon bhuille amháin é — cén fáth? Óir is meatacháin sinn, gach duine againn, is nach bhfreagraímid an bulaí.

Na Meiriceánaigh leisciúla, agus an dóchas atá ag dul i léig

An é seo dún na Meiriceánach láidir? Ní chreideann siad é sin — ach dún na ndaoine leisciúla, sáraithe, a bhfuil dóchas acu go gcríochnóidh sé sula bhfásfaidh sé. Ach is géilleadh é a bheith ag súil go n-imeoidh sé thart, agus is é an géilleadh sa deireadh an féinmharú a luaigh siad. Ansin níl aon dóchas do Mheiriceá — ná don domhan ar fad — mura n-athraíonn aon duine an dóigh a mhaireann sé chun seasamh ar son cháilíocht a shaoil féin. Cad a fhaighimid as sin? Scriosadh. Sin a bhfuil. Agus an nglacaimid páirt? Ní chreideann siad gur féidir le haon duine i ndáiríre. Ní hé sin an bealach le dul.

Cuimhnigh ar na seantuismitheoirí

Is fearr dúinn cuimhneamh ar ár seantuismitheoirí agus ar a sinsir a sheas ar son rud éigin — ar son na saoirse agus ar son na ndaoine — mar a rinne sa Chogadh Cathartha, nó sa Dara Cogadh Domhanda, áit ar throid siad in aghaidh na hAise: Mussolini, Hitler agus an Tennō — an Ghearmáin, an Iodáil agus an tSeapáin — i gcathanna crua uafásacha, díreach chun é seo a sheachaint. Agus anois tá sé againn arís agus gach duine ag déanamh gártha? Caithfidh go bhfuil rud éigin mícheart le daoine, agus is fearr dóibh é a aimsiú agus a cheartú sula mbeidh sé ródhéanach — agus is ródhéanach an ródhéanach. Tá tú ag iarraidh traein a fháil agus tá an traein imithe; conas a gheobhaidh tú í? Ní féidir leat. An é sin i ndáiríre atá uainn — suí ag an stáisiún ag rá «ó», agus ansin déirc a lorg ar son bia? Tá sé sin ró-shaor. Tar éis 250 bliain forbartha é a chur ar leataobh agus a rá «níl gá leis» — agus cad eile nach bhfuil ag teastáil uainn? Faic? Is bréag lom é sin. Déanann tú rud éigin ar son do shlí bheatha gach lá, agus cuireann tú ina luí ort féin go mbeidh gach rud ceart go leor leis na céad bliain atá le teacht — ach níl, óir déanann an rialtas rudaí chomh dúr is nach gcothóidh an méid a dhéanann tú ar son do shlí bheatha a thuilleadh tú.

Is féidir le pobal aontaithe é a athrú

Mar sin dul i mbun gnímh anois. Deir Elon go n-imeoidh gach siopa as radharc i gceann cúpla bliain — tógann sé an róbataic dó sin, agus déanann an IS an obair go léir, agus ansin «is féidir le daoine a bheith sona». Sona conas, nuair nach féidir leo aon rud a dhéanamh ar son a slí bheatha? Cén tslí bheatha atá fágtha? Faic. Ach an bás. An é sin an bealach — neart do shaoil a chaitheamh chun an scriosadh mór a fháil sa deireadh, óir tá meaisíní níos saoire ná tú, óir i do shúile féin is fiú pingin amháin tú, más fiú sin féin? Smaoinigh ar an gcumhacht a choinnímid a luaithe a sheasaimid le chéile. Is dornán daoine é riarachán; tá an daonra i bhfad níos mó, le cumhacht i bhfad níos mó. Fiú má thagann sé chun troda, is féidir linn é; táimid i bhfad níos láidre. Caithfimid an rud mallaithe sin a athrú, óir tá sé á thiomáint ag amadáin atá ag réabadh sa treo seo. Nuair nach féidir linn é a dhéanamh ar an ngnáthbhealach — trí fhorfheidhmiú an dlí, tríd an mbunreacht — caithfimid stop a rá ar aon bhealach a oibríonn, óir cuireann sé ár n-ann féin i mbaol.

Goilleann an bás — agus ní chabhraíonn an seachaint

Sea, goilleann an bás — agus ní sheachnaíonn seachaint na faidhbe í. An méid ar mhaireamar dó, trí na glúnta, sinn go léir le chéile — mura fiú aon rud é, níl aon chiall leis. An fiú i ndáiríre snámh síos an abhainn, féachaint uirthi ag dul faoi agus gan aon rud a rá? Níor cheart do Mheiriceánach macánta ach crónán a dhéanamh; ba cheart dó a rá «seasaim ar son mo chearta, tá a fhios agam mo chearta, agus teastaíonn siad uaim anois». Níl aon rud cearr leis sin. Mar sin is fearr dúinn é a dhéanamh. Tá a fhios ag gach duine ina chroí cad atá le déanamh ina áit féin, ina shaol féin. Bí áthasach go bhfuil tú beo agus go bhfuil an neamhspleáchas agat do shaol a thógáil sa tsaoirse — rud nach bhfuil dár ndóigh ar chor ar bith: b'éigean é a ullmhú, é a bhuachan le troid. Agus anois táimid ag tabhairt aghaidhe ar an ngéarchéim saoirse is déine a chonaic na Stáit Aontaithe riamh. Caithfear cosc a chur air go nglacfaí uainn í. Sin freagracht gach duine againn. Cuireann sé gach duine i mbaol.

Is leis an saol sinn

Conas is féidir le haon duine féachaint i súile a pháistí agus a rá «tá sé thart — téann tú chun cogaidh, ní fhilleann tú, agus imím ar aon nós»? Ní réiteach é sin do dhuine ar bith. Is daoine nádúrtha sinn, tógtha sa líne sin den éabhlóid; is leis an dúlra sinn, is leis an saol sinn — ní leis an traochadh ná leis an gcinedhíothú. Is fearr dúinn é sin a thuiscint, óir is é ár n-ann é; críochnaíonn ár n-ann mura nglacaimid greim air. Cé chomh fada óna féin a chaithfidh duine a bheith chun gan é seo a fheiceáil? A bhuachaillí agus a chailíní, féachaigí cad atá ag tarlú i ndáiríre. Nach bhfuil sibh ag iarraidh maireachtáil? Tá gach duine ag iarraidh maireachtáil, páirt a ghlacadh sa phobal, an tír a thógáil, tionscadail a thógáil — agus glactar é sin go léir óir tháinig smaoineamh chuig duine éigin «níl sé seo ag teastáil uainn a thuilleadh»? Ní féidir é a bheith mar sin. Tá sé i bhfad ró-shimplí.

Bí láidir, bí macánta — go maire an phoblacht

Bí láidir, bí macánta, go maire an phoblacht. Níl an cheist ach: cé chomh fada is a mhaireann an phoblacht ar an mbealach seo? Chomh fada is a ligimid di maireachtáil. Is féidir léi maireachtáil 250 bliain eile nó níos faide — a mhéid is a ligimid dó tarlú. Is sinne a chuireann an phoblacht ar siúl. Mar sin, go gníomhach, cuirfimid ar siúl í — agus is díreach mar gheall air sin is fearr dúinn í a chosaint, ar aon bhealach a oibríonn, óir lig muid di rith ar feadh ró-fhada. Anois tá praiseach mhór le glanadh, agus ní thiocfaidh aon duine chun é a cheartú ar ár son — an «fear mór a dhéanann Meiriceá mór agus dúr arís» go cinnte ní hea; tá sé le feiceáil cheana. Coinníimid inár lámha féin é, agus ansin is féidir linn é. Mura ndéanaimid é, ní dhéanfaidh aon duine é. Is féidir lenár lámha é, óir tá a fhios againn conas. Aon duine eile.

Tá a fhios acu go cruinn cad atá á dhéanamh acu

Na daoine sa riarachán a dhéanann na fuaimeanna amaideacha sin, níl a fhios acu aon rud faoin saol — nó, le bheith cruinn, tá a fhios acu go cruinn cad nár cheart don saol a bheith, agus conas é a scriosadh, de réir cláir. Mar sin ná lig dóibh é a thabhairt go dtí an deireadh — an méid is féidir linn a fheiceáil agus a chloisteáil ó na fianaise, ó na fíricí; an méid a mhothaímid go díreach, gach lá. Agus anois: cad é ár smaoineamh ar shlí bheatha? Fiafraigh díot féin. Féach air, lean é, faigh amach cad atá le déanamh — óir ní staid í seo le glacadh léi. Cinnte ní hea.

An dara cuid — An scannán stairiúil Don't Be a Sucker (Roinn Chogaidh na Stát Aontaithe, 1945)

> Nóta faoin bhfoinse. Is achoimre an méid seo a leanas ar shaothar neamhspleách atá curtha isteach san easóid: Don't Be a Sucker («Ná Bí i do Phleidhce»), scannán oideachais a rinne Roinn Chogaidh na Stát Aontaithe i 1945, tar éis an Dara Cogadh Domhanda, ag daoine a mhair tríd, chun iad siúd nár bhraith é a mhúineadh. Tá sé san fhearann poiblí. National Archives Catalog ID 24376 (catalog.archives.gov/id/24376). Baineann na focail thíos leis an scannán, ní le Ta-Na-Si.

Na pleidhcí agus iad siúd a sheilgeann iad

Osclaíonn an scannán le «cluiche coraíochta» socraithe ag aonach — calaois shoiléir, ach mar sin féin cuireann fear airgead a shaothraigh sé go crua air. Téann Henry ar an traein le 200 dollar agus ní fheiceann sé aon dochar i gcluiche cártaí cairdiúil le strainséirí. Tá bean mhaith ag Joe Collins sa bhaile, ach sa bheár buaileann sé le cailín a bhreathnaíonn deas tar éis cúpla deoch. Tá seanfhocal ann do dhaoine den sórt sin: pleidhcí. Agus tá daoine eile ann — iad siúd a chaitheann na hoícheanta ag ríomh conas an méid atá acu a bhaint díobh. Gach saghas cluiche, gach saghas pleidhce.

Tá rud éigin ag Mike: Meiriceá

Glac Mike. Tá gach rud aige — óg, sláintiúil, tá post aige, agus tír darb ainm Meiriceá. Maoin iontach: spás go leor chun neart bia a fhás, monarchana móra, cathracha móra, agus daoine — gach saghas duine, ó thíortha éagsúla, le reiligiúin éagsúla agus dath craicinn éagsúil. Daoine saora, ar féidir leo maireachtáil le chéile, obair a dhéanamh agus Meiriceá a thógáil óir tá siad saor: saor le vótáil, saor lena bhfuil ina n-intinn a rá, saor le dul chuig a séipéil féin, saor lena n-obair féin a roghnú. Tá rud éigin ag Mike, tá sé sin cinnte. Ach tá fir ann a chaitheann na hoícheanta ag ríomh conas é a bhaint de.

An gríosóir ag cúinne na sráide

Tá cainteoir sleamhain ag múnlú slua ar an tsráid. Geallann sé «an fhírinne faoi Mheiriceá». Ní polaiteoir é, a deir sé — níl ann ach «gnáth-Mheiriceánach», «Meiriceánach Meiriceánach» — agus cuireann rudaí áirithe a chuid fola ag fiuchadh: daoine le blas iasachta a chuireann an t-airgead go léir i dtaisce, «gormaigh» a ghlacann poist a «bhaineann leatsa agus liomsa». Má ligimid dó seo leanúint ar aghaidh, cad a tharlóidh do «sinne, na fíor-Mheiriceánaigh»? Dáileann sé bileog saor in aisce — «an fhírinne faoi ghormaigh agus eachtrannaigh», «an fhírinne faoin Eaglais Chaitliceach» — íoctha ag «fíor-Mheiriceánaigh». Tá fear óg sásta í a léamh agus claonann sé a cheann le toiliú: déanann sé ciall dó. Ní bheidh an tír seo, a deir an cainteoir, riamh linn go dtí gur tír í gan — gan gormaigh, gan eachtrannaigh choimhthíocha, gan Caitlicigh, gan Saoirsheoraí. Sin, a deir sé, bhur naimhde, atá ag iarraidh an tír a ghabháil: troidigí ina gcoinne agus díothaigí iad sula ndíothóidh siad sinn.

Rabhadh an Ungáraigh

Stopann duine ag dul thart an fear óg: sular dúirt an cainteoir «Saoirsheoraí», bhí tú sásta aontú leis — óir an uair sin bhí sé ag caint faoi dhaoine eile. Ach sa tír seo níl aon «daoine eile»; is pobal Meiriceánach sinn go léir. Agus tú féin — ní Meiriceánach tú, an ea? «Rugadh mé san Ungáir, ach anois is saoránach Meiriceánach mé. Agus chonaic mé cad is féidir le caint den sórt sin a dhéanamh. Chonaic mé i mBeirlín é.» Bhí sé ina ollamh ollscoile ann, agus chuala sé na focail chéanna go díreach. An uair sin bhí sé ina phleidhce — cheap sé nach raibh sna Naitsithe ach fanaiceoirí buile. Ach ní raibh. Bhí a fhios acu nach raibh siad láidir go leor chun tír aontaithe a chloí, mar sin scoilt siad an Ghearmáin ina ngrúpaí beaga agus d'úsáid siad an claonadh mar arm praiticiúil. Ní raibh sé éasca; b'éigean dóibh obair chrua a dhéanamh air. Ní rugadh daoine le claontaí — déantar claontaí dúinn, ag duine éigin a bhfuil rud éigin uaidh. Cuimhnigh air seo: nuair a chloiseann tú caint den sórt sin, gnóthóidh duine éigin rud éigin uaithi, agus ní tusa a bheidh ann.

Beirlín, 1932 — cúigear fear i slua

Chonaic an t-ollamh é ag tosú i mBeirlín i 1932. Sheas cúigear fear a raibh aithne aige orthu i slua ag éisteacht le cainteoir Naitsíoch. Ba Chaitliceach é Eric; ba Ghiúdach é Anon, duine dá mhic léinn; bhí siopa beag earraí iarainn ag Hinrich; ba fheirmeoir é Carl; agus ba oibrí miotail dífhostaithe é Hans. Bhí an cainteoir ag rá leis na «fíor-Ghearmánaigh Aríanacha» go raibh sé in am dóibh an náisiún a fháil mar oidhreacht a bhain de cheart leo féin amháin. Thabharfadh an páirtí Naitsíoch talamh don fheirmeoir, obair don oibrí, brabús don mhangaire beag. Cé aige a bhfuil sé sin go léir anois? An Giúdach — a ghoid an náisiún agus an chéadbhreithcheart mar dhea, a chuireann an t-airgead go léir i dtaisce agus a ghlacann na poist go léir; caithfear é a sheachaint, é a chur ar leataobh, é a dhíothú. Agus na Caitlicigh — níor cheart go rialódh «eaglais choimhthíoch» aon náisiún mór; caithfear iad agus a gcreideamh a scriosadh. Agus na Saoirsheoraí — níl áit ag an nGearmáin do chumainn rúnda; ní bheidh ach cumann amháin ann, an páirtí Naitsíoch.

An náisiún a scoilt, an dílseoir a mhealladh le baoite

Duine ar dhuine d'ionsaigh an cainteoir gach mionlach agus scar sé óna chéile iad. Rinneadh grúpaí iomaíocha de na fir a tháinig mar Ghearmánaigh chomhthíreacha, amhrasach agus lán de fhuath dá chéile — gach duine meallta. Ba é Hans a meallta i ndáiríre: «Gearmánach íon» de réir caighdeáin Naitsíocha, gealladh gach rud dó, agus thit sé sa ghaiste. Dúradh leis gurbh é an cine máistir fíorfhola é, le ceart diaga chun rialú, agus go raibh an páirtí réidh é a ardú chun cumhachta — chun an Ghearmáin go léir a stiúradh, agus lá amháin an domhan go léir. Mar sin rinneadh «forfhear» de Hans: thug siad éide dó agus shéid siad a ego. Ní raibh sé ina fhear beag dífhostaithe a thuilleadh; bhí sé ina bhall den chine máistir. Níor thuig a bhean go hiomlán é — fiú le forfhear sa teach ní raibh aon bhia ann. Nár thuig sí go gcruthódh na Naitsithe obair do chách, bia, éadaí, teach nua, todhchaí ghlórmhar, páistí a rialódh an domhan lá éigin? Ach bhí sí fós ag déanamh iontais cá dtiocfadh an chéad bhéile eile. Níor thaitin caint den sórt sin le Hans — bhí sí contúirteach; ar son cainte den sórt sin ba chóir daoine a chur i bpríosún.

Cé a tháinig chun cumhachta i ndáiríre

Bhí an baoite slogtha ag Hans, agus ba iad seo na fir a chuir an baoite ar an duán. Cén fáth — ionas go dtiocfadh Hans chun cumhachta? Ní hea ar ndóigh: ionas go dtiocfadh siadsan. Ní bhainfidís úsáid ach as Hans, agus na céadta míle ar nós a leithéid, chun an obair shalach a dhéanamh — gach duine ag imirt cluiche na bpleidhcí, ag cur saoirse daoine eile i ngeall agus ag cailleadh a gcuid féin ar ndóigh. Náisiún pleidhcí. Theastaigh na daoine seo ó Hitler, óir bhí go leor le déanamh: na ceardchumainn a bhrú, óir bhí siad eagraithe agus d'fhéadfaidís frithsheasamh a dhéanamh; na páirtithe polaitiúla iomadúla a scriosadh; gach eagraíocht inar fhéadfadh daoine aontú a bhriseadh. Bhí Giúdaigh ann le bualadh agus le marú — ní cumhachtach, ach leithscéal áisiúil do thinnis uile an náisiúin. Caitheadh na céadta Caitliceach i bpríosún, óir bhí an neart ag an Eaglais frithsheasamh a dhéanamh. Scoilt siad an náisiún ina chéad phíosa agus scrios siad na píosaí duine ar dhuine, agus ar na píosaí briste sin mharcaigh siad chun cumhachta: páirtí amháin, náisiún amháin, reiligiún amháin.

An cogadh in aghaidh na fírinne

Tar éis dóibh cumhacht a ghnóthú, bhí trioblóid fós ag na Naitsithe lena namhaid is sine: an fhírinne, nach bhfaigheann bás go héasca. Mar sin shocraigh siad í a chur ar ceal. Is foinse mhór fírinne an litríocht — mar sin dhóigh siad leabhair, fiche milliún. Cuireadh urlabhraithe na fírinne — múinteoirí, scríbhneoirí, eolaithe — i bpríosún nó ruaigeadh iad. Bhí an t-oideachas á dhíspreagadh; i gcúig bliana thit freastal ollscoile 53%. Bhí cosc ar éisteacht le craoladh Briotanach nó nuachtán Meiriceánach a léamh; tháinig do chuid eolais ón Dochtúir Goebbels, a raibh a fhios aige cad ab fhearr duit. Ní fhéadfá scannáin áirithe a fheiceáil ná ceol áirithe a chloisteáil, agus ní fhéadfá Joe Louis a fheiceáil ag dornálaíocht, óir bhí craiceann dubh ag an gcuradh sin agus shéan sé teoiric Hitler faoi cheannas Nordach. Shéan Albert Einstein í freisin — agus mar «neamh-Aríanach» b'éigean dó an Ghearmáin a fhágáil. Bhí a intinn tiomnaithe do chuardach na fírinne, agus bhí an eagla ba mhó ar na Naitsithe, a dhíol bréag, roimh an bhfírinne.

Na glórtha a labhair fós

Bhí an Eaglais ina fórsa a bhí fós láidir go leor chun an fhírinne a fhógairt go poiblí. Thug glór Caitliceach rabhadh go raibh Críostaithe i gcath crua in aghaidh «creidimh a rugadh ón bhfuil», cath a bhí dírithe ar an gCríostaíocht a stoitheadh as an tír dhúchais — agus gabhadh an sagart sin an lá dár gcionn ar leithscéal mímhoráltachta. D'fhógair glór Protastúnach nach féidir le duine a bhfuil saoirse uaidh dó féin í a dhiúltú do dhaoine eile gan an méid a bhuaigh sé a chailleadh — an ceacht mór is féidir leis an domhan a bhaint as an nGearmáin — agus chuir na Naitsithe i gcampa géibhinn é. Labhair na hoideachasóirí freisin. D'fhiafraigh múinteoir cad is «Aríanach» ann i ndáiríre — ard, caol, gormshúileach, fionn mar dhea — agus d'fhreagair sé go díreach: níl aon chine Aríanach ann, agus, rud níos tábhachtaí, níl aon chine máistir ann. Síleann roinnt daoine go bhfuil an smaoineamh áisiúil, ach ní féidir leis an eolaíocht tacú leis: níl aon nasc idir tréithe cinníocha agus cumas nó carachtar duine. I ngach grúpa gheobhaidh tú an raon céanna — amadáin agus genii, coirpigh agus daoine carthanacha. Tabhair breith ar gach duine mar dhuine aonair, ní de réir dath an chraicinn nó na súl ná de réir fhad na sróine. Tá na difríochtaí idir daoine fíor — cumais, cúlraí, tuairimí éagsúla faoin gceart agus an mícheart — ach is difríocht i modh smaointeoireachta í, ní difríocht chine. Níl aon chine máistir ann; is fírinne eolaíoch í, agus tá an té a deir a mhalairt leat ag insint bréag.

Cá bhféadfaí é a stopadh

Mar sin, ar mhaithe le gach cuspóir praiticiúil, cuireadh an fhírinne ar ceal sa Ghearmáin. Conas a tharla sé, cá thosaigh sé? Thosaigh sé díreach ann, sa slua sin — agus ansin a d'fhéadfaí é a stopadh, dá seasfadh na daoine sin le chéile. Dá gcosnóidís a chéile, d'fhéadfaidís frithsheasamh a dhéanamh; le chéile bheidís láidir. Ach a luaithe a lig siad iad féin a scoilt, bhí siad gan chumhacht. Nuair a chaill an chéad mhionlach, chaill gach duine. Bhí saoirse daoine eile curtha i ngeall acu — agus seo mar a íocadh na geallta sin. Fuair Carl an feirmeoir, a chuir geall ar shaol níos fearr, obair thuirsiúil suas le céad uair an chloig sa tseachtain, é faoi iallach fanacht ar a thalamh agus an méid a ordaíodh dó a tháirgeadh, óir bhí Hitler ag ullmhú don chogadh. Níor íocadh geall Hinrich ach oiread: i gceann dhá bhliain dúnadh 104,000 gnólacht beag. Agus ní raibh Hans níos fearr as — anois obair i monarcha armlóin, uaireanta fada ar son pá suarach, coinníollacha ag dul in olcas, gan cead imeacht, gan bia sa bhaile fós. Dúirt Hitler nach féidir im agus gunnaí móra a bheith agat in éineacht, mar sin ní bhfuair Hans aon im.

An cogadh a chaill teoiric an chine

Nuair a mheas Hitler go raibh an t-am aibí, chuaigh an Ghearmáin chun cogaidh — ní le dearbhú, ach le hionsaí tobann a ullmhaíodh go cúramach. Arís theastaigh Hans ó Hitler don obair shalach; bhí Hans anois ina shaineolaí ar an mbrúidiúlacht, agus iompaíodh an bhrúidiúlacht sin in aghaidh náisiún eile — na Seicigh, na Polannaigh, na Francaigh, na Rúisigh. Ach i dtriail chinniúnach an chogaidh níor íocadh na teoiricí cine. Bhuaigh na harmtha «meascáin» a raibh drochmheas acu orthu ar na «forfhir fhíorfhola»: na Briotanaigh ag El Alamein, na Rúisigh ag Stalingrad, agus ansin ar Lá D saighdiúirí Meiriceánacha de gach dath agus de gach reiligiún, a bhris trí thránna na Normainne agus a bhrúigh isteach i gcroílár na Gearmáine. Do na Gearmánaigh mearaithe a shlog an baoite, níor íocadh an cluiche: bhí an mhór-roinn breac le milliúin coirp Gearmánacha, coirp «fhíor-Aríanacha». D'fhan Carl sa sneachta lasmuigh de Mhoscó; d'fhan Hinrich san Iodáil ag Salerno; agus ní bhfuair Hans, a bhí le rialú a dhéanamh ar an domhan, ach píosa beag den Normainn a d'fhéadfadh sé a thabhairt mar a chuid féin.

Is mionlaigh é Meiriceá — agus ciallaíonn sé sin tusa agus mise

Ní mór dúinn riamh ligean dó seo tarlú dúinn ná dár dtír. Ní mór dúinn riamh ligean sinn féin a scaradh de réir cine, dath nó reiligiúin, óir sa tír seo bainimid go léir le mionlaigh. «Rugadh mé san Ungáir. Is Saoirseoir tú.» Is mionlaigh iad sin — agus baineann tú le cinn eile freisin: is feirmeoir tú, tá súile gorma agat, téann tú chuig eaglais Mheitidisteach. Is rud luachmhar é do cheart le baint leis na mionlaigh seo; tá an ceart agat a bheith mar atá tú agus a bhfuil i d'intinn a rá, óir anseo tá saoirse phearsanta againn — tá saoirse againn. Ní hamháin focail dheasa iad; is slí mhaireachtála phraiticiúil agus dho-luacháilte í. Ach caithfimid obair a dhéanamh uirthi. Caithfimid faire ar shaoirse gach duine, nó d'fhéadfaimis ár gceann féin a chailleadh. Má ligimid do mhionlach éigin a shaoirse a chailleadh trí ghéarleanúint nó claonadh, cuirimid ár saoirse féin i mbaol. Ní hamháin smaoineamh é seo — is ciall choiteann dhaingean é: anseo i Meiriceá ní hé an cheist an gcuirimid suas le mionlaigh; is mionlaigh é Meiriceá, agus ciallaíonn sé sin tusa agus mise. Mar sin ná bímis inár bpleidhcí. Ní mór dúinn gan ligean do shaoirse ná do dhínit aon duine a bheith i mbaol ag aon ghníomh nó aon fhocal. Bímis «leithleach» faoi: déanaimis dearmad ar «sinne» agus «iadsan», agus smaoinímis ar «sinn go léir».

Críoch (Raven & Keylam)

Filleann Raven agus Keylam ag an deireadh ar fad chun slán a fhágáil mar is gnách: slán, a chairde — sin a bhfuil don uair seo. Fanaigí linn, agus ná déanaigí dearmad riamh: tá an saol go maith.

Tiomsaithe do Ta-Na-Si Media & Document Repository. Cuireann achoimre na chéad chuid comhrá labhartha Raven D. Pond agus Keylam Folker in iúl, lena n-áirítear a n-úsáid chomhfhiosach den aoir. Déanann an dara cuid achoimre ar an scannán oideachais fearainn phoiblí «Don't Be a Sucker» de chuid Roinn Chogaidh na Stát Aontaithe (1945) (US National Archives, ID 24376) agus cuireann sé a inneachar in iúl, ní tuairimí Ta-Na-Si. Iarrtar ar léitheoirí an fhaisnéis a fhíorú iad féin; soláthraítear an doiciméad seo gan aon bharántas.

Ta-Na-Si · ta-na-si.eu

Bunaithe ar phodchraoladh fuaime Ta-Na-Si agus scannán oideachais stairiúil — achoimre le cúnamh IS. Aistrithe ón mBéarla ag Claude (IS). Cáilíocht aistriúcháin mheasta: ● níos dúshlánaí.